

Giới thiệu Đứng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nhạ

Nữ nhân ấy, bề ngoài thì dịu dàng đáng yêu, nội tâm thì lại vô cùng kiên cường! Tình yêu, có thể có, nhưng không phải là vấn đề quan trọng như sinh mạng. Nàng hướng đến cuộc sống vui vẻ, áo đưa tận tay, cơm đưa tận miệng, có người đưa tiền cho tiêu! Nam chủ đã định, chính là Tứ Tứ đấy.

Bạn đang đọc truyện *Đứng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nhạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Xuyên Qua

Edit: troi0dat0oi0

Từ Cẩm Thành.

Dận chân đứng ở ngoài cung Cảnh Nhân, lắng lắng nghe tiếng ồn ào nhộn nhạo bên trong, trên mặt ẩn chứa nụ cười không dễ phát hiện.

“Hoàng thượng, gió lên rồi.” Cao Vô Dung nhỏ giọng nhắc nhở. Hoàng thượng đã đứng đây nửa canh giờ, điều này dường như đã trở thành một thói quen, mỗi ngày người đều tới chỗ này nghe một chút tiếng cười của Hi Phi chủ tử...

Dận Chân ngẩng đầu thoáng nhìn bầu trời, nhủ nhủ mảy, nhẹ giọng nói: “Nhanh vậy sao? Chân trĩu vẫn chưa mỏi... Tại sao mỗi lần tới nơi này, thời gian lại trôi nhanh như vậy? Thôi, khỏi giá!” Vừa nói hần vừa quay lại nhìn thoáng qua Cảnh Nhân cung, sau đó mới rời gót trở về điện Dưỡng Tâm. Cao Vô Dung cố bước nhanh đuổi theo, nhìn người phía trước đang bước nhanh, thân ảnh sáng vàng, hần biết, thời gian hội kiến đại thần sợ đã không còn kịp rồi. Cao Vô Dung len lén quay đầu lại liếc mắt xem cánh cửa sắc đỏ của Cảnh Nhân cung. Kỳ thật Hi Phi nương nương mới là người quan trọng nhất trong tâm khảm Hoàng thượng, mà Vĩnh Cung cung – vị kia... Nhớ ra vị Niên quý phi đang bệnh này, Cao Vô Dung ở trong lòng lắc đầu, chỉ sợ nàng cũng là người vô cùng thương cảm a.

Công nguyên, năm 2009, niên đại Z, ký túc xá.

“Nhanh, nhanh tới xem ta cùng Lâm Cẩm mua được sách gì này!” Triệu Hi Hi vừa vào cửa ký túc xá đã oang oang hét lớn, khiến hai người khác đang ở bàn học khẽ nhíu mày.

Một thiếu nữ áo tím, nhìn như vô cùng đau đầu, mờ niệm nói: “Triệu Hi Hi, cái tính chửi cha chửi mẹ như chim của ngươi bao giờ mới sửa được hả?”

Bên cạnh, một thiếu nữ khác mặc một bộ váy trắng liền áo, trang điểm xinh đẹp phụ họa nói: “Nhất định nhất định, ngươi không thể nào học theo Lâm Cẩm được sao?”

Triệu Hi Hi bên kia một mực im lặng không lên tiếng. Nữ tử nghe được thiếu nữ kia nói vậy, bắt gác đỏ mặt, khoe miệng giật giật. Thấy vẻ mặt thẹn thùng của Lâm Cẩm, Triệu Hi Hi bắt đầu đảo cặp mắt trắng dã: “Thôi đi, Thư Di, như ta đây sống không được ah? Còn có Trương Yến, ta, con cháu ta cũng không có khả năng cùng Lâm Cẩm giống nhau, bởi vì tính cách chúng ta hoàn toàn trái ngược nhau, nàng siêu hướng nội, ta siêu hướng ngoại!” Vừa nói, Triệu Hi Hi một tay ôm ngực, một tay gơ lên hướng trần nhà, giả bộ ai oán: “Trời sinh ra vậy, không có biện pháp a!”

Thấy bộ dáng nàng kia, Thư Di cùng Trương Yến nhìn nhau, lắc đầu cười.

Cũng thật kỳ quái, ngày báo danh, các nàng bốn người cùng nhau tới trễ, người hướng dẫn nhìn cũng không thèm nhìn các nàng một cái, liếc mắt, trực tiếp vung tay, vì vậy, một bộ Tứ đại mỹ nhân lại ra đời!

Lão Đại Thư Di, lão Nhị Lâm Cẩm, lão Tam Triệu Hi Hi, lão Tứ Trương Yến đúng thật là có duyên phận. Tuyệt không thể tả! Ở chung rồi, bốn người mới phát hiện các nàng thật sự rất hợp nhau, vô cùng thân mật, tình cảm khăng khít như chị em.

Triệu Hi Hi nhìn không được lần nữa mở miệng: “Này, các ngươi nhanh đến xem sách nè!” Vừa nói, vừa sắp một tập sách dày lên bàn.

“Ồi!” Trương Yến liền cảm thán “Sao lại dày như vậy? Quyền sách này... Trời ạ, ngươi mua “Lịch sử Thanh triều tổng quát” này hả?”

“Hắc hắc... Đương nhiên, ta muốn các ngươi phải thấy quyền sách này. Lúc đó hiệu sách chỉ còn lại một quyển, ông chủ hiệu sau hỏi ta một vấn đề mới quyết định bán cho ta đó!”

Nghe vậy, Thư Di có chút hứng thú: “Sao? Mua sách còn cần phải trả lời vấn đề? Cái này hay nha!”

“Cũng không phải, hần chỉ hỏi ta thích nhất nhân vật nào ở Thanh triều, có phải vậy không, Lâm Cẩm?” Triệu Hi Hi lấy tay thúc cái kẻ một mực không chịu mở miệng.

“Ừ” Lâm Cẩm hơi nhíu mày. “Bất quá, ta lại cảm giác được ông chủ đó... ah... Có chút kỳ quái.” Trên người hần có cái gì đó... ạch... nói không ra lời

được.

Thư Di ngạc nhiên, giác quan thứ sáu của Lâm Cầm tương đối chuẩn, nàng cảm giác được người kia kỳ quái, chẳng lẽ là... chà... sao thấy sống lưng ớn lạnh vậy nhỉ ?!!

“Ai u... không có khả năng đâu...” Triệu Hi Hi buồn cười, xem vẻ mặt như vừa gặp quỷ của Thư Di, khoát khoát tay cười nói: “Mặc dù giác quan thứ sáu của Lâm Cầm rất chuẩn, nhưng của ta cũng không kém a. Ta cảm thấy ông chủ ấy rất đáng yêu ! U...ai... các người không tò mò là ta trả lời như thế nào sao ?”

Cảm giác được giọng nói của nàng hơi chút bất mãn, Thư Di cùng Lâm Cầm liếc mắt nhìn nhau, hai miệng một lời, hỏi: “Là gì?”

“Còn hỏi nữa sao ? Khẳng định là Ái Tân Giác La Dận Tường. Thành thân vương – triều đại Ung Chính !” Trương Yên vẻ mặt bất đắc dĩ, mở miệng trước.

“Sao ? Không phải là ma à ?” hai người kia cười nói phụ họa.

Triệu Hi Hi nhìn các nàng ánh mắt mập mờ, liền đỏ bừng mặt, hung hăng nói: “Thập tam, anh tuân tiêu sái, hiệp cốt nhân tâm(*), Ung Chính nếu không có hần giúp đỡ, liệu những cải cách đó có được thuận lợi thi hành? Quốc khổ hần sung túc, đều là do thập tam chúng ta cố gắng thu hồi lại! Đáng tiếc, chung quy lại chỉ có kết quả là một chết mà thôi!”

(*) hiệp cốt nhân tâm [侠骨仁心]: “Hiệp” của “hiệp nghĩa”, “cốt” của “xương cốt”, “nhân” là “nhân ái”, “tâm” là “trái tim”. Có thể tạm hiểu nó là, “Hiệp nghĩa (khắc) trong xương cốt, nhân ái (khắc) sâu trong tim” – theo chú thích của Phong Nhã Lâu

Phòng ngủ nhất thời yên tĩnh, Triệu Hi Hi cũng im bật, không biết nên như thế nào mở miệng.

“Nếu cho người cơ hội, người sẽ thay đổi vận mệnh Dận Tường sao?” Lâm Cầm đột nhiên yếu ớt mở miệng hỏi. Triệu Hi Hi trở mặt ngạc nhiên, sau đó lập tức trả lời: “Đúng vậy!”

Thư Di cùng Trương Yên nhìn có chút không biết làm sao, rồi đột nhiên trở nên rất nghiêm túc. “Này, về cái vấn đề kia, nếu là người, người sẽ trả lời như thế nào?” Trương Yên nhỏ giọng hỏi Thư Di. “Niên quý phi” Thư Di trả lời, khiến ba người thoáng ngáy người, sau lại nghe Thư Di giải thích: “Ta chỉ là muốn trông thấy... ạch... cái kia... nghe nói nàng là người được hoàng đế Ung Chính sủng ái nhất, đến tột cùng ba đầu sáu tay như thế nào!”

“...”

“...”

“...”

Có cùng lúc ba tiếng thở dài. Nữ nhân này thật đúng là nhàm chán a!!!!

Trương Yên thu hồi ánh mắt, lúc này bắt đầu nghiêm trang nói: “Ta tương đối ngưỡng mộ Khang Hi, ta muốn gặp hần là chủ yếu nghe nói, ừm, nói là hần sở hữu chí tôn bảo bối mà đạo tặc cực kỳ mơ ước – Cửu Long Ngọc bội!”

“Lâm Cầm, còn người?”

“Hoàng đế Thuận Trị! Ta cũng muốn xem hần cùng Đồng Ngạc phi, tình yêu lúc đó thực sự là như thế nào rung động tâm can!”

Buổi thảo luận chiều nay thật sự là... vô ngữ a. bốn người nằm trên giường cùng nghĩ.

Đêm khuya, trên bàn, tập sách “Lịch sử Thanh triều tổng quát” lẳng lặng phát ra ánh sáng xanh mờ mờ, rồi ngày càng mạnh, dần dần bao phủ lấy cả bốn người, rồi ánh sáng đó cứ xoay mãi, xoay mãi, sau đó vụt tắt. Căn phòng trở lại như ban đầu, yên tĩnh, tràn đầy bóng tối. Nhưng trên bốn chiếc giường đã không thấy thân ảnh của ai nữa....

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Kinh Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Bài Tarot (1) Kinh Hiệ

Edit: troi0dat0oi0

Beta: dark Angel

“Hơ hơ...” Kỳ quái, hôm nay sao chuông báo thức không kêu nhỉ? Thư Di mơ mơ màng màng đưa tay sờ soạng dưới gối...

“Cách Cách, ngài tỉnh rồi à?” Một thanh âm êm ái vang lên bên tai. Thư Di nhú mày, hé mắt, đột nhiên, hai tròng mắt tròn to, nữ nhân với búi tóc cổ đại này là ai?

“Cách Cách, nô tỳ là Anh Ca a!” Nữ nhân dường như biết trong lòng Thư Di nghĩ gì, mở miệng. Thư Di ngẩn người, chậm chạp nói nhỏ: “Chim anh vũ lông xanh mỏ đỏ.”

Anh Ca rất nhanh tiến đến, vừa hầu hạ Thư Di mặc quần áo, vừa trả lời: “Cách Cách lúc đầu khi đặt tên cho nô tỳ cũng nói câu này.”

Thư Di giống như tượng gỗ, để mặc cho Anh Ca muốn làm gì thì làm, ánh mắt quét một vòng quanh gian phòng. Ừ, cũng được, phong cách thanh lịch tao nhã, xem ra nguyên chủ nhân của phòng này thẩm mỹ không phải quá kém. Nhưng bản thân vì sao lại xuyên qua? Tội hôm qua...

Thư Di cố gắng nghĩ xem tối hôm qua thực ra là xảy ra chuyện gì lại khiến nàng xuyên qua đến đây, suy nghĩ đến nhập thần, ngay cả khi Anh Ca đã hoàn tất mọi thứ vẫn không hay biết. Anh Ca nhìn nhìn nàng nói: “Cách Cách, phải đi thỉnh an lão gia rồi!” Lúc này, Thư Di mới bừng tỉnh, nhưng giống như không nghe thấy gì, đi thẳng tới trước bàn, lật xem qua một tập giấy. Tờ thứ nhất chính là một bài thơ của Nạp Lan Tĩnh Đức(2) – “Nhân sinh như ước chích như sơ kiến”(3), thể chữ Nhan(4) rất đẹp, khiến người luôn theo đuổi sự hoàn mỹ như Thư Di cũng không khỏi âm thầm thán phục. Có thể thấy được nữ nhân này tuyệt đối có thể coi là tài nữ, lại lật tiếp, phát hiện toàn bộ đều là thơ của Nạp Lan Tĩnh Đức, Thư Di có chút hắc tuyến, chẳng lẽ nữ nhân này yêu đơn phương Nạp Lan Dung Nhược? Rất nhanh lật đến trang cuối, là “Mộng Giang Nam”. Nếu như lúc trước là thể chữ Nhan thanh thoát nhẹ nhàng, thì đây nét chữ lại như rồng bay phượng múa, hoặc là cực kỳ viết ngoạn, trên giấy lại có điểm mờ hồ giống như là vết nước mắt rơi.

“Lúc đen tối nhất, hận ai đây?”

Tuyệt tựa hương các hoa nhẹ bay,

Bình mai gió thổi đến nhẹ nhẹ,

Chữ tâm đã hóa tro tàn đây”(5)

Thư Di trong lòng lặng lẽ đọc, có chút cảm khái, sau quay sang hướng Anh Ca đang cúi đầu không biết nghĩ cái gì nói: “Giúp ta mài mực!” Sau nhắc bút thoáng suy tư, rồi tại ở cuối bài viết thêm rằng:

“Sinh mệnh thực đáng quý biết bao,

Ái tình giá trị lại càng cao,

Nếu vì tự do mà cố ý,

Hai người đều có thể phao.”(6)

Thư Di viết được là thể chữ Khải(7), mặc dù không bằng thể chữ Nhan thanh thoát tuyệt trần, nhưng vẫn rất phiêu dật tinh xảo, rõ ràng rành mạch. Anh Ca nhìn lướt qua bài thơ, sắc mặt nhanh chóng biến đổi, môi run run nói: “Cách Cách, lão gia chấp nhận gả ngài cho Tứ bối lạc cũng chỉ là bất đắc dĩ, dù sao thì Hoàng thượng cũng đã ban thánh chỉ... Hôn nữa Hiếu Chiêu hoàng hậu...” Nàng sau còn nói cái gì, Thư Di căn bản không có nghe. “Nàng” bị chi hôn? Hôn mê hôn mê!!! Nàng như thế nào xuyên tới biến thành một cái nữ nhân sắp xuất giá a? Mà khoan, Hiếu Chiêu hoàng hậu? Đây là triều đại Khang Hy? Tứ bối lạc? Chẳng lẽ là Ung Chính? Vậy hiện tại nàng là ai?...

“Cách Cách là con gái hoàng kỳ tứ phẩm điển nghi Lăng Trữ đại nhân, Nữ Cỗ Lộc Thị Thư Di a!”

“Hả...?????”

Choáng váng! Nàng ta thể nhưng lại cùng tên với nàng!

Không đúng! Thư Di bỗng phát hiện ra vấn đề: “Người biết thuật đọc tâm?” Tại sao nàng nghĩ gì nàng kia cũng biết? Sau này còn gì là bí mật nữa?

Anh Ca sợ hãi lập tức quỳ xuống đất, “Nô tỳ không phải... không phải là cố ý, nô tỳ cũng không biết như thế nào có thể nghe được tiếng lòng Cách Cách...”

“Có thể hả?”

“Đúng vậy, từ khi Huyền Hối đại sư dạy Cách Cách thuật bói toán, nô tỳ cũng chưa từng đọc được ý nghĩ của Cách Cách.”

Huyền Hối đại sư? Đây là ai?

“Huyền Hối đại sư là ân sư của Cách Cách. Người đã dạy Cách Cách nhiều thứ, còn dạy nô tỳ thuật đọc tâm, Cách Cách quên rồi sao?”

Lại nghe lén, quả thực khó phòng bị, Thư Di xoa xoa trán cảm thán “Người đứng dậy đi!”

“Tạ Cách Cách!”

Thư Di nhìn bộ dạng nhát gan của nàng ta, bất đắc dĩ mở miệng: “Ngươi chớ sợ, chuyện này đợi lát nữa nói sau. Ngươi không phải vừa nói phải đi thỉnh an a mã sao?... Trước đem ta đi đã.”

“Vâng!”

Mặc dù thanh âm vẫn cung kính, nhưng là Thư Di nghe ra trong giọng nói đã có chút thả lỏng.

Lăng phủ không lớn, nhưng đối với người có tính lười như Thư Di mà nói, quãng đường dài thật dài, hết rẽ trái rồi rẽ phải, rốt cuộc cũng đến nơi – thư phòng.

“A mã cát tường!”

“Ngồi đi.”

Lúc này Thư Di mới có cơ hội đánh giá qua nhân vật truyền kỳ trong lịch sử này. Mây rậm, mắt to, mặt vuông, trông rất nhân hậu, khiến cho người ta có cảm giác vô cùng tin tưởng. Ánh mắt nhìn nàng có uy nghiêm, nhưng phần nhiều chính là sùng ái, xem ra ông ta cũng rất thương con gái!

“Thư Di à, ta biết con bất mãn với việc hoàng thượng chỉ hôn. Nhưng Tứ bối lạc nhìn cũng không tệ, nữ hài tử nào mà không muốn tìm được một người có thể dựa vào phải không? A mã cảm thấy Tứ bối lạc là người có trách nhiệm. Hơn nữa thánh chỉ đã ban, khuôn vàng thước ngọc, không sửa đổi được! Mặc dù thân phận là Cách Cách, nhưng là Hoàng thượng lần này đồng ý cho con vào cửa theo lễ nghi của sùng phúc tấn coi như là đại ân rồi! Con à, đừng suy nghĩ nhiều nữa, còn mười ngày nữa là xuất giá, mấy ngày này nói Anh Ca cùng con đi ra ngoài dạo chơi nhiều một chút, sau này sợ là... ai... thôi con đi đi...” Lăng Trữ phát phát tay.

“Vâng, con xin cáo lui!”

Từ thư phòng đi ra, Thư Di bắt đầu hỏi: “Anh Ca, hiện tại có cái gì người nói hết cho ta nghe. Sáng nay tỉnh dậy, đột nhiên ta bị mất trí nhớ.”

“Cách Cách, ngài có sao không? Có cần mời đại phu đến xem qua không?”

“Không cần. Chỉ là quên mất vài chuyện thôi. Thân thể vẫn bình thường.”

“Cách Cách, nô tỳ hiểu. Ngài nhất định là vì chuyện chỉ hôn mà rất thương tâm. Tối hôm qua, nô tỳ thấy ngài có chút không giống bình thường. Có một số việc quên rồi lại tốt. Nô tỳ hiện tại nói lại chuyện trước đây một chút. Lúc năm tuổi, ngài gặp Huyền Hối đại sư. Ông ta liếc mắt liền nhìn ra ngài tương mạo đại phú đại quý, còn nói ngài cực kỳ có phúc khí, tương lai vinh hoa phú quý không thể ngờ. Bởi vì những lời này, lão gia đã mời ông ấy vào phủ, làm thầy dạy học cho ngài. À, đại sư còn đưa cho ngài một bộ bài nữa...” Anh Ca nhanh chóng chạy đến bên ngăn tủ, tìm một hộp sau đưa cho Thư Di một hộp gỗ màu đỏ. Thư Di mở ra, vừa nhìn liền thất kinh, trời ạ, là một bộ bài Tarot??

Về ngoài mặc dù không tinh xảo như ở hiện đại, nhưng xác thực là một bộ bài Tarot. Hơn nữa hình vẽ so với hiện đại có vài phần tương tự. Nhíu mày, Thư Di có chút mờ mịt. Bài Tarot như thế nào lại xuất hiện ở thời đại này? Huyền Hối đại sư đến tột cùng là thần thánh phương nào? Hoàn toàn không có đầu mối, nàng có chút phiền não mở miệng: “Người nói tiếp đi!”

“Huyền Hối đại sư dạy cho Cách Cách thuật xem bói rất lợi hại, mỗi lần xem rất chuẩn, làm hại nô tỳ cũng không dám nhờ ngài xem cho nữa!” Anh Ca có chút ngượng ngùng nhỏ giọng nói. “Lúc Cách Cách mười tuổi, Huyền Hối đại sư đột nhiên mất tích, lão gia đã phái gia đình đi tìm khắp nơi nhưng vẫn không tìm ra tung tích. Cách Cách lần đó khóc âm ỉ một trận. Kể từ đó về sau, Cách Cách bắt đầu thích thơ của Nạp Lan Tĩnh Đức, mỗi ngày đều luyện viết mấy bài.”

“Vậy cái chuyện chỉ hôn là vào lúc nào?”

“Một tháng trước, Cách Cách tham gia tuyển tú, không nghĩ tới bị Hoàng thượng nhìn trúng, còn cùng Cách Cách nói chuyện một hồi. Tất cả mọi người đều cho là thẻ bài của Cách Cách sẽ được lưu lại, không ngờ Hoàng thượng lại loại thẻ bài của ngài. Nguyên tướng ngài lạc tuyển, lão gia còn chuẩn bị hôn sự cho ngài. Kết quả ngày hôm qua, thánh chỉ chỉ hôn đã ban tới. Ngài nói sẽ đem trả lại vòng tay ngũ sắc cho Huyền Hối đại sư. Sau đó ngài ở suốt trong phòng không ra, nô tỳ còn lo lắng ngài...” Thanh âm Anh Ca ngày càng nhỏ dần. Thư Di hiểu tiểu nha đầu này lo lắng cho “nàng”.

Luẩn quẩn trong lòng! Thực sự có lẽ “nàng” vẫn luẩn quẩn trong lòng, nếu không thì làm thế nào nàng lại xuyên tới trên người “nàng” chứ?

“Vòng tay ngũ sắc? Người đem lại đây cho ta xem.” Nếu như đoán không lầm, cái vòng tay này...

Quả nhiên...

Trong tay Anh Ca đúng là cái vòng tay do đá ngũ sắc xuyên thành mà lúc trước các nàng bốn người cùng nhau dạo phố mua. Nhớ lúc ấy Lâm Cẩm đã nói cái này sau này có thể làm tín vật, không nghĩ tới... không biết các nàng bây giờ có khỏe không? Nếu nàng xuyên tới Thanh triều, lại có thể vào phủ Tứ bối lạc nhìn thấy Niên quý phi, như vậy có phải tất cả các nàng cũng xuyên tới niên đại này rồi hay không?

Chương 3: Nhân Sinh Nhược Chích Như Sơ Kiến

Edit: troi0dat0oi0

Beta: dark Angel

Bầu trời trong xanh, khí trời thanh mát. Tuy nhiên nha đầu Anh Ca trên đỉnh đầu đang mây đen vần vũ, đông tố ầm ầm...

Nhìn phía trước cách đó không xa, một cái thân ảnh gầy yếu thấp bé đang cố sức chen dòng người đi về phía trước. Anh Ca lần nữa lại thờ dài. Đó đích thực là Cách Cách nhà bọn họ, nên nói như thế nào nhỉ, ra khỏi cửa phủ, tựa hồ như... ách... con chuột vừa rời khỏi hang, vừa xuất công phu, trong nháy mắt sẽ không thấy tăm hơi đâu nữa!

Nhanh đuổi theo, kéo lại cái người đang cao hứng đi kia, nói: “Cách...c..., ách, thiếu gia, không còn sớm nữa, chúng ta nên về phủ, lúc đi lão gia đã đặc biệt dặn nô tài, muốn ngại về sớm một chút!” Anh Ca cố hết sức giữ chặt tay Thư Di. Nàng bắt đầu đi, quay lại lờ mờ, nha đầu kia phương diện nào cũng tốt, chính là có tính rất sợ chết a!

Đang suy nghĩ làm thế nào để trì hoãn thời gian trở về, đột nhiên nghe mấy người bên cạnh bàn tán: “Aii... có nghe nói không, hôm nay là ngày chùa Quảng Tế cúng tế cầu kinh, hơn nữa do Hằng Minh đại sư tự mình chủ trì. Tất cả mọi người đều qua tế bái cầu phúc, chúng ta cũng đi xem sao?”

“Ta nghe nói chùa Quảng Tế rất linh thiêng. Vợ trưởng thôn chúng ta bị bệnh, mấy người đại phu đều bó tay. Lão ấy không tin tà, ngạc nhiên là mỗi ngày lão ta đều đến chùa Quảng Tế thắp hương cầu nguyện, bây giờ vợ lão ấy đã có thể xuống giường làm việc rồi!”

“Thật không? Linh như vậy sao? Ta đây cũng nên đi làm lễ, con dâu ta đang muốn sinh cháu!”

“Vậy chúng ta cùng đi.”

Thư Di vừa nghe liền vui vẻ “Anh Ca, chúng ta cũng đi tham gia nào nhiệt đi!”

“Thiếu gia, về muộn lão gia...”

“Yên tâm, đến nhìn một cái thôi, sẽ không lâu đâu!”

“Được rồi, nhưng ngại cũng đừng chạy nhanh như vậy a, nô tài theo không kịp!”

Tuy là Thư Di chưa từng tới Bắc Kinh, nhưng là chùa Quảng Tế này nàng cũng không có gì lạ, mà chủ yếu còn phải cảm ơn bà nội hàng ngày ăn chay niệm Phật của nàng. Chỉ cần nàng nghĩ về nhà, bà nội nhất định lôi kéo nàng giảng kinh truyền đạo, ngẫu nhiên cũng giới thiệu mấy chùa miếu nổi tiếng, chùa Quảng Tế là nằm trong số đó.

Thư Di đang lúc ngắm mấy bức tượng Phật, trong lòng thầm so sánh chùa miếu cổ đại với hiện đại thì một tiểu hòa thượng đi tới nói với nàng: “Thí chủ, phương trượng cho mời!” Thư Di tuy có một chút kinh ngạc, cũng gọi Anh Ca cùng đi theo tiểu hòa thượng tới sương phòng. Lúc này trong sương phòng chủ trì phương trượng đang cùng một đôi nam nữ trẻ tuổi giảng kinh. Thư Di lẳng lặng đánh giá đôi nam nữ trước mắt. Phải nói rằng Nữ Cổ Lộ Thị Thư Di diện mạo cũng không tệ. Bất quá nếu cùng so với nữ tử trước mặt thua xa. Mặt như hoa đào, mắt sáng như sao, mi không họa mà sắc, môi không điểm mà thắm, khiến Thư Di nhớ lại một câu nói trong tiểu phẩm Tống Đan Đan “Liễu điệp lông mi cong miệng anh đào, ai thấy đều muốn rất yêu thích!” Đáng tiếc thân thể là lướt lại quá gầy yếu, gọi lên cảm giác nhu nhược không chịu nổi. Mà bên cạnh nàng, nam nhân đang lẳng lặng nghe kinh Phật lại càng xuất sắc, ngũ quan tuấn tú, khí chất lạnh lùng, dáng người cao ráo, mặt không chút ý cười càng đặc biệt tăng thêm vẻ uy nghiêm! Như vậy thành một đôi nhân trung long phượng, chắc rằng đi tới nơi nào cũng hấp dẫn ánh mắt mọi người nha!

Vì ánh mắt quá chuyên chú rồi cuộc cũng khiến đôi nam nữ kia nhìn lại. Ánh mắt nam nhân vừa chạm đến Thư Di, liền thoáng nhú mảy, dường như có chút giật mình. Nữ nhân lại có chút khinh thường nhìn nàng. Thư Di hơi hơi kéo khóe miệng, nhẹ nhàng vái chào. Lúc này tiểu hòa thượng dẫn các nàng vào phòng. Thấy các nàng tới, Hằng Minh đại sư khẽ mỉm cười nói “Vừa rồi ngẫu nhiên thấy thí chủ, cảm giác được ta cùng thí chủ rất có duyên, cho nên thỉnh thí chủ tới thiện phòng nói chuyện!” Lời của đại sư vừa nói ra khiến đôi nam nữ kinh ngạc, Thư Di thì nhú mảy, xem ra Hằng Minh đại sư là người đắc đạo, người khác khó có thể vào được thiện phòng này!

Phương trượng giới thiệu nam nhân là Kim Tử Quý, Thư Di có chút ngạc nhiên, lúc nhìn đến bên hông hần thấy đai lưng màu vàng sáng thì thoáng ý cười. Kim Tử, ha ha... người nhà Ái Tân Giác La cũng không phải là họ Kim sao? Thư Di về mặt có dự liệu, hướng đại sư liên tục gật đầu. Nam nhân kia, đích thực là Dân Chân, nhìn nàng, cũng dường như có điều suy nghĩ. “Bên cạnh vị này là nữ quyến Kim thí chủ, bởi vì có thai nên đặc biệt đến thấp hương lễ tạ thần!” Đại sư tiếp tục giới thiệu, mà Thư Di đã hiểu, vị này chắc hẳn là Niên quý phi, xinh đẹp, người yếu, được sủng ái, ha ha... đầy đủ hết! Hừ, thực ra chỉ là một nữ nhân ngạo mạn, không đáng để nàng tán thưởng. Bởi vậy, Thư Di đứng là ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn nàng, không biết sắc mặt Niên thị đột nhiên xanh mét!

Phương trượng ra lệnh cho tiểu hòa thượng đem đồ pha trà ra, quay sang Thư Di bọn họ nói “Kỳ thật hôm nay là muốn cho mời thí chủ đến cùng thưởng

trà!” Ánh mắt Thư Di tức thì tỏa sáng, ha ha... , đều nói trà của nhà chùa với trà chốn phàm trần bất đồng, nàng hôm nay thật là có may mắn a! Nàng tiện tay kéo Anh Ca ngồi xuống bên cạnh, chuẩn bị cùng nhau thưởng thức trà, không nghĩ tới hành vi của nàng làm Dận Chân nhũn mày, mà Niên thị vẻ chán ghét lại càng bày rõ trên mặt. Anh Ca nhìn thấy được, thấp thỏm không yên muốn đứng dậy, Thư Di lại nhất định ngăn lại không cho đi. Niên thị rốt cuộc không nhẫn nại được nói: “Vị công tử này, tôn ti có trật tự, cái tên tiểu nô tài này làm sao có thể cùng chủ tử ngồi chung một chỗ? Không biết công tử có biết dạy dỗ nô tài hay không, lại không để cho nô tài lui ra? Thật là bôi nhọ thân phận!”

Anh Ca bị nàng nói đến sắc mặt đỏ bừng, im lặng cúi đầu, chỉ là hai tay nắm lấy Thư Di run rẩy không thôi. Thư Di vỗ vỗ tay nàng trấn an, đồng thời quay sang nhìn Niên thị đang dương dương tự đắc, nói: “Nhắc tới trong thiên hạ đâu đâu cũng là của vua, vậy có thể xưng danh chủ tử, cũng chỉ có duy nhất Hoàng thượng mà thôi, những người khác đều là nô tài! Nếu đều là nô tài thì cần gì phải phân biệt tôn ti? Còn nữa, Phật có dạy rằng: trước mặt Phật tử, chúng sinh ngang hàng. Chúng ta giờ này đang ở tại trước mặt Phật tử, tại hạ thật đúng là không biết cái gọi là tôn ti phu nhân chỉ là ai, chủ tử cùng nô tài lại được chỉ là ai?”

“Người...!!!!!!” Niên thị bị nàng nói cho một phen nghẹn họng, mặt đỏ tới tận mang tai, liếc mắt nhìn trộm Dận Chân đang ngồi bên cạnh. Vừa rồi Thư Di nói rõ ràng chính là ý hoàng tử cũng là nô tài! Nàng nguyên tưởng rằng Dận Chân sẽ tức giận, cũng không nghĩ là vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh, nhìn không ra là cái biểu tình gì.

“Thiếu gia...” Tiểu nha đầu hốc mắt ửng đỏ, nhìn chủ tử vì mình mà cãi lại người ta, đáy lòng tràn đầy cảm kích.

“Chớ khóc! Dù có là cái nha đầu, cũng không được làm chuyện cười cho người ta!” Thư Di khẽ vuốt đi nước mắt trên mặt nàng, cười nói. “Vâng!” Tiểu nha đầu hưng hăng lau hai hàng nước mắt nghĩ: nhất định không thể khiến Cách Cách mất mặt!

“A di Đà Phật! Không nghĩ tới thí chủ tuổi còn trẻ, mà lại không quan tâm phân biệt thân phận như thế, lão nạp bội phục!” Hằng Minh đại sư đứng dậy, chắp hai tay trước ngực khom lưng nói. Thư Di cũng cuống quýt đứng dậy đáp lễ “Đại sư khen nhầm rồi! Hôm nay tại hạ mới biết ý nghĩa chân chính của hai từ “nói khoác” đây ạ!” Hôm nay miệng lưỡi tranh cãi như vậy tất sẽ rước lấy đại phiền toái a!

Hằng Minh đại sư thế nhưng cười không nói. Mấy người thưởng trà, nói chuyện phiếm một lát, sau đó Thư Di liền đứng dậy cáo từ. Lúc nàng xoay người rời đi, Dận Chân đột nhiên thấy cổ tay nàng đeo chuỗi vòng tay ngũ sắc kia, giống như sấm nổ bên tai... đoán... cả người cứng đờ!

Trở về phủ, sau khi ăn xong, thời gian nghỉ ngơi Thư Di ở trong phòng xem xét bộ bài, Anh Ca ở phía ngoài nhìn từng nhóm tiểu nha đầu ra ra vào vào chuẩn bị đồ xuất giá. Nàng thỉnh thoảng lên nhìn vào buồng trong, nhìn chủ tử đang ngưng thần suy nghĩ, muốn mở miệng lại thôi.

“Anh Ca, có chuyện gì vậy? Nãy giờ thời gian mới có một chén trà(2) mà người nhìn ta đã sáu lần rồi!” Thư Di đột nhiên ngẩng đầu, trực tiếp nhìn thẳng vào tầm mắt chưa kịp rời đi của người nào đó.

“Cách Cách, hôm nay lúc ở chùa, nam nhân kia...” Anh Ca ấp a ấp úng, còn chưa nói xong đã cắt ngang “Ừ, ta biết rồi, là Tứ bối lạc!” Giọng nói cực kỳ bình tĩnh.

“Ngạc nhiên vì sao ta lại bình tĩnh thế có phải không?” Thư Di tiếp tục cúi đầu nghịch nghịch mấy lá bài. “Vâng, hơn nữa ngài còn...” Nói chưa xong, lại bị cắt ngang: “Ta lại còn cùng ái thiếp của hần cãi nhau một trận nữa phải không? Ha ha... Anh Ca, người là người của ta, ta không thể để người khác khi dễ người, nhất là ở trước mặt ta.”

“Cách Cách, nhưng mà...” Anh Ca có chút vội vàng.

“Ta biết!” Thư Di khoát khoát tay, ý bảo hãy nghe nàng nói xong “Người là muốn nói sau này sợ khi vào phủ hần rồi sẽ phải khổ sở chứ gì? Ta cũng biết, lần này tai họa không nhỏ, hơn nữa Niên thị còn rất được sủng ái, ngày sau chắc chắn sẽ tìm ta gây phiền phức, huống chi nàng là sủng phúc tấn, mà ta là Cách Cách, thân phận nàng còn cao hơn ta nhiều.” Thư Di vừa nói vừa ngắm nhìn sắc mặt Anh Ca, hiện tại đang nhăn nhó đau khổ. Thư Di không nén được cười cười, khiến Anh Ca phải dậm chân dậm căng “Cách Cách, nô tỳ còn đang sốt ruột đây, ngài còn trên nô tỳ!”

“Có gì mà phải gấp? Dù sao cũng chỉ là mấy trò quý thời mà. Đến lúc đó binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, nếu mà còn không được, không phải còn có tẩu vi thượng sách sao?”

“Cách Cách, ngài muốn đào hôn?” Vừa mới dứt lời, đầu Anh Ca đã bị cốc một cái. “Ta là nói vậy chứ có thể nào đi sao! Người thật đúng là suy bụng ta ra bụng người!” Thư Di đảo cặp mắt trắng dã.

Anh Ca có chút ngu ngốc nhìn bộ dáng không chút thực nữ của chủ tử, than thở một hơi, không biết một Cách Cách thực nữ ở đâu rồi??

Trong khi Lãng phủ tràn đầy không khí thoải mái, thì phủ Tứ bối lạc lại có một chút ngưng đọng. Dận Chân đang ngủ trong phòng Lý thị không ngừng hồi tưởng về lời nói của Hằng Minh đại sư lúc chiều “Tứ bối lạc, cô gái kia thiên đình ôm trọn, xương cốt thanh kỳ, nhân trung sâu đậm, là một người rất có phúc, hy vọng tương lai Tứ bối lạc có thể bảo vệ nàng, phúc khí của nàng cùng với ngài có quan hệ thiên ti vạn lữ(*), suy tính trong lòng ngài còn cần phải dựa vào nàng mới có thể hoàn thành được!”

(*) thiên ti vạn lữ: đây mơ rê má

Dận Chân trở mình, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Hiếu Ý hoàng hậu trước khi chết, “Dận Chân, hoàng ngạch nương không cách nào nữa làm bạn với người, tương lai người có thể gặp nữ tử giống hoàng ngạch nương cùng đeo vòng tay ngũ sắc. Nếu gặp được, hãy thật tốt quý trọng nàng, nhớ lấy, phải quý trọng nàng...”

Chương 4: Nhị Nương Xuất Hiện

Edit: troi0dat0oi0

Beta: dark Angel

Bởi vì hôm nay là ngày may áo quần mới cho nên từ sáng sớm Thu Di đã bị Anh Ca kéo dậy, vừa ngáp vừa nhận việc đo may, mỗi lần ngáp xong một cái là lại dỗi lấy ánh mắt xem thường của Anh Ca. Chợt có nha đầu vào báo: “Cách Cách, nhị phu nhân tới!” Thu Di liền lập tức cất ngay tướng người ngáp ngẩn ngáp dài vào bụng, khoát tay cho mấy người thợ đứng một bên chờ, còn mình thì đứng ở cửa phòng nghỉ ngơi: nhị phu nhân chẳng lẽ lại đây để xem mình dư thừa tình mẫu tử như thế nào à? Từ lần đầu tiên gặp qua Lăng Trữ cùng mấy nàng tiểu thiếp, Thu Di bắt đầu “có thù” trong phòng mình, tận lực tránh chạm mặt các nàng. Cũng không phải các nàng đối Thu Di có địch ý gì, ngược lại là các nàng còn quá nhiệt tình, ban đầu Thu Di còn thấy kỳ quái, tại sao không thấy ngạch nương của Thu Di đâu? Sau nghe Anh Ca nói, mới biết được nguyên lai ngạch nương của nàng đã qua đời năm trước. Lăng Trữ đối với vợ cả tình cảm sâu đậm, nên đối với Thu Di càng thêm sủng ái. Vì thế hẳn ra lệnh, chỉ cần Thu Di không thích, hẳn sẽ không lập chính thất (*).

(*)chính thất: vợ cả

Lăng Trữ một phen khiến cho sóng to gió lớn. Phải biết rằng dù gì Lăng Trữ cũng là một quan tứ phẩm, nên cái vị trí chính thê này có không ít người nhòm ngó. Bởi vậy nên mấy nàng tiểu thiếp này mới cố hết sức để lấy lòng Thu Di, cho rằng chỉ cần Thu Di thích thì cái ghế chính thê này coi như đã là vật trong lòng bàn tay.

Đang nghỉ ngơi thì thấy tiểu thiếp của Lăng Trữ là Trương thị đứng đưa lúc lắc đi tới, Thu Di vội vàng đi lên trước nói “Nhị di nương thế nào lại tới đây? Hôm kia con còn nghe a mã nói ngài thân thể không được khỏe, con còn định lát nữa đo xong quần áo sẽ đi thỉnh an di nương a!”

Trương thị cười cười, vuốt ve tay Thu Di nói “Xem cái miệng ngọt chưa kia! Di nương chỉ cần thấy con liền cao hứng, tự nhiên bệnh gì cũng hết!” Thu Di nhìn không được đảo cặp mắt trắng dã, người chỗ nào thì thấy ta cao hứng a, thấy a mã ta cao hứng mới đúng!

Trương thị kéo Thu Di đến ngồi ở giường, vui rạo rức hỏi “A mã nói bệnh của ta cho con biết à?”

Thu Di vừa nghe, lập tức nghiêm sắc mặt nói “Cũng không phải vậy. A mã nói Nhị di nương là bởi vì thường ngày lo toan công việc quá vất vả nên tích lũy thành bệnh. Còn luôn tự trách nói bình thường không đối tốt với ngài nữa!”

Trương thị vừa nghe, vui không tả xiết, ý cười càng thêm dào dạt “Ai da, những chuyện kia có đáng là gì, trước đây tỷ tỷ mới đúng là mệt nhọc kia!” Nói xong liền liếc xem sắc mặt Thu Di, ngữ khí chợt đổi, lại vừa vỗ nhẹ tay Thu Di vừa nói “Người di nương kính nể nhất chính là ngạch nương của con, đúng thật là người chủ gia đình, sắp xếp mọi việc gọn gàng ngăn nắp, mọi người trong lúc đó cùng sống hòa thuận. Ngay cả gia cũng khen tỷ tỷ có cách quản lý gia đình, đáng tiếc...” Nói xong dùng khăn tay chấm chấm khóe mắt. Thu Di lạnh lùng nhìn, im hơi lặng tiếng. Trương thị nhìn đến sắc mặt Thu Di không có cảm xúc gì, đành gượng cười nói “Xem, này giờ di nương nói những gì, con không nhất thiết phải để trong lòng, di nương cũng không bắt con lúc nào cũng phải làm bộ dáng con gái của ta đâu! À, biết con hôm nay may áo quần mới để thành thân, ta đã đặc biệt kiếm mấy khúc vải thượng hạng đưa tới cho con, con xem có thích không?” Nói xong liền kéo Thu Di đứng dậy xem ngắm vóc nha hoàn đang cầm. Thu Di cẩn thận đánh giá, chất lượng đúng là hàng thượng đẳng, không khỏi kéo kéo khỏe miệng nói “Đa tạ di nương!”

(*)nhất nam bán nữ: ý bảo không có con cái

“Con thích là tốt. Thôi, di nương không làm chậm trễ việc đo áo quần của con nữa, cũng phải trở về rồi. Nếu rảnh rỗi thì ghé qua chỗ di nương, ta mong con lắm!” Thu Di gật gật đầu, sai Anh Ca tiễn Trương thị trở về.

Sau một lúc nữa cũng đã đo xong, Thu Di lại lần lên giường ngủ bù. Anh Ca tiễn Trương thị, đang lúc quay về thì đột nhiên thấy thằng nhỏ sai vặt của thủ vệ Tiền viện vội vàng vàng hướng bên này chạy, nhất thời tò mò, liền gọi hẳn lại hỏi “Người làm sao mà hốt ha hốt hoảng vậy? Có cháy nhà ở đâu sao?”

Thằng nhóc đột nhiên bị người chặn lại, trong lòng cả kinh, định thần nhìn lại, té ra là đại nha đầu hầu hạ bên người Cách Cách, liền nhẹ nhàng thở ra, cười trừ nói “Nguyên lai là tỷ tỷ, lão gia có chuyện quan trọng phân phó tiểu nhân đi làm. Va phải tỷ tỷ, thật là đáng chết!” Nghe xong, Anh Ca vẫn bình tĩnh nhìn hẳn một hồi, sau đó cười nói “Vây không mau đi đi! Cẩn thận đi chậm làm lỡ việc, lão gia đánh gãy chân người đó!” Thằng nhỏ vừa nghe, vội đáp “Vâng!” sau đó nhanh chạy đi. Khi nhìn thấy hẳn đã đi xa rồi, Anh Ca liền xoay người chạy nhanh về hướng “Di hiền”.

“Cách Cách...”

Thu Di bị thanh âm của nàng làm tỉnh, có chút tức giận, cau mày hỏi “Làm sao vậy? Có chuyện gì lo lắng à?”

“Hò...” Anh Ca cố ổn định nhịp thở một chút “Vừa rồi thấy thằng nhỏ sai vặt vội vàng chạy tới hướng phòng bếp, nô tỳ nhất thời tò mò ngăn hấn lại, hỏi hấn làm gì. Hấn nói lão gia có chuyện quan trọng sai hấn đi làm, nô tỳ nghe vậy, biết ngay là hấn có điều giấu diếm, liền lên dùng thuật đọc tâm. Nguyên lai là Tứ bối lạc đến đây. Hấn đi bẩm báo lão gia, kết quả lão gia phân phó hấn đi báo cho nhà bếp chuẩn bị rượu thịt, tựa hồ như sẽ mời Tứ bối lạc ở lại phủ ăn cơm. Cách Cách, phải làm sao đây?” Anh Ca nói xong một hơi, sau đó quay sang nhìn Thư Di đang có chút mờ mịt “Sẽ đến sao?”

“Cách Cách, lỡ như lão gia bảo ngài đi tiền phòng gặp khách, khiến bối lạc gia nhận ra ngài, vậy phải làm sao đây làm sao đây...?” Anh Ca còn chưa nói xong, chợt nghe một thanh âm trầm thấp ở bên ngoài truyền đến “Đúng vậy, phải làm sao bây giờ đây?”

Thư Di cảm thấy căng thẳng, chẳng lẽ là...

Đều là do khinh suất mà chọc phải họa.

Nghe được thanh âm, Anh Ca người cứng đờ, quay đầu nhìn lại, Tứ bối lạc Dận Chân đang bận tới mắt mà vẫn thong dong đứng ở cửa phòng, mặt không đổi sắc nhìn các nàng!

Thư Di sững sờ một chút, sau lập tức phản ứng, đứng dậy hành lễ “Bối lạc gia cát tường!” Anh Ca lúc này mới hoàn hồn, hoảng hốt quỳ hai gối xuống đất dập đầu nói “Bối lạc gia cát tường!”

Dận Chân cũng không cho các nàng đứng dậy, chậm chậm đi thông thả đến bên sạp (*) ngồi xuống, thuận tay cầm cuốn sách Thư Di đặt trên bàn xem Anh Ca cả kinh. Quyển sách kia nghe Cách Cách nói là nàng trong lúc YY(**) viết ra, chính là lấy Tứ bối lạc cùng Niên sùng phúc tấn gặp ở chùa Quảng Tế lần ấy làm nguyên mẫu. Lúc trước, khi Cách Cách viết từng cho nàng xem qua, hai người được một trận cười no bụng. Hiện tại... Anh Ca nhìn nhìn Tứ bối lạc đang lật sách xem, không khỏi nuốt nước miếng, lại trộm nhìn Cách Cách nhà mình một chút. Ô, quả nhiên là chủ tử, lúc này vẫn có thể vững như núi Thái Sơn, trên mặt không chút gợn sóng. Ánh mắt Anh Ca đã tràn ngập sự kính nể. Đương nhiên Thư Di cũng không biết hình tượng mình trong lòng nha đầu này đã lớn đến mức nào!

(*) sạp: chỗ để ngồi, giống như cái giường nhỏ dài, ở giữa thường có một cái bàn nhỏ, hai người ngồi hai bên, trong phim thường có í

(**)YY: tự sướng

“Cung đình di mộng lục.” Dận Chân nhìn một chút mấy chữ to ở trang sau, có chút kỳ quái liếc mắt nhìn Thư Di, phát hiện nàng đang cúi thấp đầu tựa như đang nghiên cứu kỹ đất. Mà nàng thì đang dự liệu kết cục của mình. Tuy rằng thời Minh Thanh, tiểu thuyết rất thịnh hành, nhưng Ung Chính là người rất coi trọng thể diện, cũng rất chú trọng phép tắc. Nàng chỉ là một nữ nhân lại viết sách, còn là thuộc loại ngôn tình, phỏng chừng là đã chạm đến giới hạn của hấn rồi. Ai, vốn đang nghĩ nếu như sách Thanh triều mà bị cháy một phen... Quyển này mặc dù không nổi danh, nhưng cũng có thể bán kiếm được mấy lượng bạc, thêm vào phí sinh hoạt mà! Được rồi, cho dù nàng không cần thêm phí, nhưng, bạc trắng lóa lóa, ai mà không yêu? Hối hận hối hận, làm sao lại đem sách này đặt ở trên bàn chứ? Một lần say chân để hận nghìn đời a!

Tay phải Dận Chân siết chặt cái gọi là “Cung đình di mộng lục”, gân xanh trên tay càng nổi rõ, nữ nhân này! Nàng ta lại có thể... Nàng làm sao dám... Bất quá tại chùa Quảng Tế gặp mặt có một lần, Niên thị cho nàng điểm không thoải mái, nàng liền dám viết... Trong lòng ngực dường như có ngọn lửa đang thiêu cháy, Dận Chân phải cố gắng kiềm chế ý nghĩ muốn bóp chết cái người trước mặt, lại liếc đến mấy chữ trên giấy, quét đến “Xuân tình nhộn nhạo” (*) thì, Dận Chân tựa như nghe trong đầu mình sợi dây lý trí đứt cái phụt, tay không khống chế được, hung hăng đem sách ném xuống đất, nghiến răng nói “Xuân tình nhộn nhạo? Hừ! Gia nhìn người là lại ngựa da!” (**)

(*) Xuân tình nhộn nhạo: ý chỉ tình cảm của anh Chân và chị Niên

(**)Xuân tình nhộn nhạo? Hừ! Gia nhìn người là lại ngựa da: Phát âm như sau: chūn xīn dāng yàng? ěn! yé kǎn nǐ shì pǐ yǎng

“Xi...” Thư Di không nín được bật cười, sau mới hậu tri hậu giác phát hiện lúc này cười không đúng chỗ, lập tức chân thành giải thích “A, không phải, thực sự không phải cô ý cười ngài đâu!” Đáng tiếc, họa vô đơn chí (*), dù cho có tiếp tục làm bộ đáng thành kính nữa cũng không ích gì. Quả nhiên, sắc mặt Dận Chân lại đen thui, hấn giờ ngón tay không ngừng run rẩy, khiến cho nàng hoài nghi hấn có phải là kính phong phát tác hay không, tiếng rống giận dữ nhảy mắt cắt đứt suy nghĩ miên man của nàng “Người! Người còn dám cười!”

(*)họa vô đơn chí: liên tiếp gặp nạn

“Nô tỳ thật sự không phải có ý cười ngài mà!” Về mặt vô tội nhìn lên người nào đó, Thư Di lại lần nữa thanh minh, ai bảo người nói lại gieo ván được như thế chứ!(đã chú thích cách phát âm như trên) Nhịn không được thì cười thôi, nói chuyện cười còn không cho người ta cười, hừ! Đúng là cường quyền khó ưa mà!

“Người quỳ xuống cho ta!”

Thư Di quất quất miệng, được rồi, quỳ xuống so với nửa quỳ nửa ngồi thì khỏe hơn nhiều! (xem phim các bạn thấy khi thỉnh an mấy Cách Cách thường hơi khụy đầu gối xuống, mình nghĩ đây chính là nửa quỳ nửa ngồi) Anh Ca nghe được ý nghĩ của chủ tử, bắt dắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã, nàng trước đây có nói “Xuân tình nhộn nhạo” từ này dùng để chỉ Bối lạc gia không ổn, Cách Cách lại không nghe. Giờ xem đi, gây rắc rối rồi! Anh Ca trộm liếc sắc mặt xanh mét của Tứ bối lạc, có chút hắc tuyến, không tưởng tượng được hấn xuân tình nhộn nhạo sẽ như thế nào a!

Hai lần bốc hỏa, Dận Chân hung hăng trừng mắt nhìn hai chủ tử đang quỳ trên mặt đất, phạt, nhưng ngay lập tức nghĩ đến việc thành thân, ý này không tốt! Nhưng như vậy mà bỏ qua, con tức này Dận Chân nuốt không trôi. Lúc này hấn lại nghĩ tới lời nói của Hằng Minh đại sư, bảo vệ nàng? Hừ! Nếu nàng vào phủ mà cũng làm càn như vậy, không cần những người khác, hấn chính là người đầu tiên không tha cho nàng!

Thờ dài một hơi, Dận Chân ngồi lại trên sạp, trầm giọng hỏi “Ngươi đã biết sai chưa?”

“Nô tỳ đã biết sai rồi! Nô tỳ đã ghi nhớ nữ nhân không tài là đức!” Thư Di lời nói cung kính theo kẻ đất bay tới. “Còn gì nữa không?” Tốt nhất chính là không nên viết lung tung về gia!

Im lặng.....

Im lặng.....

Thái độ trầm mặc lặng im của Thư Di rõ ràng lại chọc giận Dận Chân, “Chẳng lẽ việc ngươi tả gia lung tung là không sai à?” Hắn một phen cũng làm cho Thư Di sợ một chút, “Nô tỳ không có tả Bối lạc gia ở đâu a, thỉnh Bối lạc gia chỉ rõ!”

“Ngươi!!!” Dận Chân nhặt lại quyển sách, chỉ cho nàng xem, nói “Chẳng lẽ không phải viết về gia sao? Ở đây viết đoạn ở chùa Quảng Tế, rõ ràng chính là chuyện xảy ra vào ngày cúng tế cầu phúc đó, ngươi còn dám ngụy biện?”

“Trờ lại lời nói của Bối lạc gia, nô tỳ cũng không có ngụy biện. Nô tỳ quả thật không có viết về Bối lạc gia. Ngài có thể nhìn thấy trên sách có ba chữ Bối lạc gia sao?”

“Ngươi!!!!”

Nếu nói vừa rồi là kính nể, thì bây giờ trong lòng Anh Ca, Thư Di đã giống như thần thánh rồi!

Tĩnh lặng. Lãng Trữ từ bên ngoài đi vào, chứng kiến con gái cùng nha hoàn quỳ trên mặt đất, mà Tứ bối lạc lại mang bộ dạng lửa giận bốc ngút trời, vội vàng quỳ rạp xuống trước mặt Dận Chân nói “Tứ bối lạc, là thần dạy con không nghiêm, phạm lỗi với Tứ bối lạc, là lỗi của thần! Thỉnh Tứ bối lạc suy xét con gái còn trẻ người non dạ, không biết trên dưới, tha cho nó lần này. Thần nguyện thay con gái chịu phạt!”

Dận Chân liếc mắt nhìn hắn, im hơi lặng tiếng! Lãng Trữ thấy thế, vội kéo ống tay áo Thư Di, đưa mắt ra hiệu, rồi vào đường cùng, Thư Di đành phải nói “Nô tỳ biết sai rồi, xin Tứ bối lạc suy xét nô tỳ không biết trên dưới mà tha cho nô tỳ lần này!”

“Hừ! Không biết? Ngươi nếu không biết, vừa rồi còn hùng hổ gây sự không phải là với gia sao?”

“Có thể không phải là với ngươi sao?” Thư Di oán hận nói nhỏ. Đáng tiếc, có nói nhỏ thế vẫn bị người nào đó nghe được, “Ngươi là có ý gì?” Lãng Trữ xem Tứ bối lạc có chút buồn bực, tái mặt vội vàng mắng Thư Di: “A mã bình thường dạy ngươi như thế nào? Tôn ti trên dưới đều đã quên hết rồi sao? Về thư phòng đem Nữ Giới chép lại mười lần, mau!”

Thư Di vừa nghe, lập tức trưng ra bộ mặt tươi cười, hướng Lãng Trữ nói “Con gái xin tuân mệnh!” liền dẫn Anh Ca lui ra ngoài. Dận Chân xem nàng ý cười dào dạt rồi đi, sau đó trừng mắt nhìn Lãng Trữ liếc một cái, Lãng Trữ không khỏi vuốt vuốt mồ hôi lạnh trên trán, đứa con gái này, trong lòng hiểu được chép sách bất quá là cái cớ coi như xong, việc gì phải biểu hiện rõ ràng như thế làm chi? Xem đi, giờ hại hắn bị Bối lạc gia trừng mắt nhìn!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chuyển Đi Săn Mồi Bắt Đầu???

Edit: troi0dat0oi0

Beta: dark Angel

“Cách Cách, vừa rồi ngài thật là làm cho nô tỳ mờ rộng tầm mắt!” Về mặt tiểu nha đầu vô cùng hưng phấn cùng sùng bái nhìn Thư Di. Thư Di giận trắng mặt, liếc nàng một cái: “Không cho phép ngươi nói chuyện vừa rồi nữa!” Không thấy nàng còn đang phiền muộn à, còn kích động nàng nữa.

“Vi sao a? Vừa rồi nô tỳ thấy Cách Cách biểu hiện tốt lắm, lúc đầu nô tỳ còn tưởng sẽ không tránh khỏi bị phạt kia!” Anh Ca chớp chớp hai mắt, đáng tiếc là, một cây dế đã trực tiếp đánh thẳng vào gáy nàng, mà cái người khởi xướng lại không một chút áy náy nói: “Tiểu nha đầu biết cái gì, còn chưa vào nhà đã chọc chủ nhà, cuộc sống sau này, aii... phải lo lắng a...”

Anh Ca xoa nhẹ gáy, nói “Không phải Cách Cách đã nói là không viết Bối lạc gia sao, hắn cũng sẽ không tìm chúng ta gây phiền phức đâu!”

“Đó là ta ngụy biện! Ngươi cũng biết sách kia vốn là lấy hắn và Niên thị làm nguyên mẫu, bất quá vừa rồi là để ta nắm được chỗ hờ, ngươi cho là hắn không nhìn ra sao? Nếu không phải a mã giúp, không chừng giờ này đang chịu phạt rồi!” Nói xong, Thư Di hướng về Tử Cẩm Thành, nói: “Cái chỗ kia sinh ra những người mà ai cũng đều là tinh anh, ở trước mặt bọn họ tính toán, mưu trí, khôn ngoan không phải là mùa riu qua mắt thợ sao? Chúng ta còn đùa giỡn bọn họ. Sau này, không biết phải làm thế nào đây!”

Anh Ca nghe xong, nghĩ lại có chút sợ nói: “Vậy phải làm sao bây giờ? Nghe nói Tứ bối lạc rất nghiêm khắc, Cách Cách, ngài mau nghĩ biện pháp đi!”

“Muốn biện pháp a, không có biện pháp, bằng không ta nói với a mã, để cho Xuân Hiểu làm nha đầu hồi môn của ta, còn người ở lại trong phủ là được.” Nói xong, Thư Di nghiêng sang nhìn Anh Ca. Mặt nàng ta đỏ cả lên, thờ phỉ phò nói “Cách Cách xem nô tỳ là loại người tham sống sợ chết sao?”

“Ha ha...” Tiếng cười lạnh lạnh như chuông bạc không dứt “Đùa với người một chút thôi, sao lại nóng nảy thế! Ai bảo người vừa rồi lại xem lên ý nghĩ của ta!”

Anh Ca sùng sốt, sau mới hiểu được nguyên lai là nàng nói đến chuyện lúc ở trước mặt Tứ bối lạc, có chút ngượng ngùng nói “Lúc ấy thấy Cách Cách bình tĩnh như vậy, nhất thời tò mò, liền... Bất quá thấy ngài tiến bộ như vậy nô tỳ rất vui, mới có vài ngày mà ngài đã có thể phát giác ra nô tỳ!”

Thư Di nghe nàng nói về mặt liên kiều hãnh “Đó là chuyện đương nhiên, không thấy ta mấy ngày nay nghiền cứu việc này sao? Phải biết rằng việc liên quan đến sinh tử tồn vong thì không được sơ sẩy!”

Sinh tử tồn vong??? Hắc tuyến!! Cách Cách cũng khoa trương quá!

“Yên tâm đi, Cách Cách sẽ bảo vệ người! Chỉ cần chúng ta ngoan ngoãn ở trong tiểu viện, hẳn cũng không nắm được nhược điểm mà khiển trách chúng ta phải không? Hơn nữa...” Nàng ngẫu nhiên còn là mẹ của Càn Long hoàng đế, người đời sau còn thường nhắc tới “Phúc” thái hậu, số mệnh luôn tốt a!

Liếc mắt hướng lên trời, Cách Cách, hiện tại cách thức của ngài vẫn còn hơi kém, nếu không hôm nay như thế nào lại phát sinh sự tình như thế này? Ai...

Di hiền.

Dận Chân ngồi lật xem mấy mấy tờ giấy Thư Di đặt trên bàn, phát hiện phần lớn đều là thơ của Nạp Lan Tĩnh Đức, có chút sùng sốt, một nha đầu xảo quyết như vậy lại có thể thích loại thơ tình kiều diễm này sao??

Trong lòng âm thầm lắc đầu, đột nhiên trước mắt xuất hiện một bài thơ kiểu chữ Khải không giống với thể chữ Nhan ở trước. Chữ viết tinh tế, nét bút mượt mà, đủ thấy trình độ bút pháp siêu phàm! Dận Chân đầu tiên là tán dương gật gật đầu, thực sự thích thú đọc:

Sinh mệnh thực đáng quý biết bao,

Ái tình giá trị lại càng cao,

Nếu vì tự do mà cố ý,

Hai người đều có thể phao!

Lăng Trữ nguyên tưởng rằng tài năng văn chương của con gái sẽ khiến cho con tức giận của Tứ bối lạc sớm lắng dịu, nay nhìn đến sắc mặt của hắn lúc này, sống lưng Lăng Trữ bắt đầu lạnh toát, có câu là: họa vô đơn chí, thật là rất chí lý a!

Cố nén con giận, Dận Chân nghiêng người qua, trầm giọng hỏi “Lăng Trữ, con gái của ông chính là không muốn gả cho gia?”

Mồ hôi lạnh phía trước phía sau tranh nhau tuôn ra, Lăng Trữ thân thể run rẩy trả lời: “Vi thần sợ hãi, Tứ bối lạc, có thể gả được cho ngài là phúc phận mấy đời của tiểu nữ, vi thần cho rằng...”

“Được rồi, trong lòng gia đã rõ!” Dận Chân lạnh giọng cắt ngang, lời nói đầy tức giận khiến cho trong lòng Lăng Trữ càng không yên “...Vâng!”

Dận Chân thấy hắn bộ dạng bất an thừa thừa dạ dạ, trong lòng tràn ngập một trận khoái ý! Đột nhiên nghĩ tới biểu tình đúng mực (không tự ti cũng không kiêu ngạo) của Nữ Cổ Lộc lúc trước, có chút phiền não: “Ông phải nhớ kỹ, đây là ân điển của Hoàng a mã, Người mà tứ hôn thì không ai có thể chống lại! Nếu trong lòng nàng còn có tâm tư gì, cần sớm vứt bỏ đi!” Lời nói hung hăng tựa như búa gỗ trên người, Lăng Trữ kiên quyết nói: “Vâng vâng, vi thần hiểu được! Vi thần nhất định sẽ không để Thư Di có bất kỳ vọng tưởng nào khác!” Khom người nói cho hết lời, Lăng Trữ nhẹ nhàng lau cái trán đầy mồ hôi. “Ừ!” Tứ bối lạc đứng dậy đi đến trước mặt Lăng Trữ, cúi đầu ghé lỗ tai ông ta nhỏ giọng nói “Nàng, chỉ có thể là người của ta!” Nàng lần này dám trêu hắn, bất luận bây giờ hay tương lai, nữ nhân này, hắn đã định rồi! Dận Chân hí hí mắt, trong lòng nghĩ thầm...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nhạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Tân Hôn

Beta: dark Angel

Ngày đại hi đã tới!

Trời mới tờ mờ sáng, Thư Di đã bị một đám bà tử từ từ kéo ra khỏi chăn, tắm rửa, mặc quần áo, trang điểm, giăng quy củ. Một bên, Trương thị đắc chí vừa lòng đứng ở bên cạnh chỉ huy, xem về mặt, giống như con gái của chính bà ta đi lấy chồng vậy. Mà đứng ở trong phòng, mấy người tiểu thiếp đem ánh mắt bất mãn quăng về hướng Thư Di còn đang mơ mơ màng màng, vì cái gì việc chủ trì lễ nghi xuất giá tốt như vậy lại không rơi ở đầu mình? Trương thị đi rào đón Thư Di lúc nào? Mọi người bụng đầy nghi vấn, đáng tiếc lúc này đây không có ai có thể cho các nàng lời giải thích được.

Nói đến việc này thì phải nói đến chuyện Thư Di đề nghị Trương thị chủ trì chuyện hôn sự. Ngày đó, Lăng Trữ ngẫu nhiên nhắc tới, mọi người tuy nóng lòng muốn thử, dù sao đây cũng là con gái duy nhất của Lăng Trữ, nếu có thể chủ trì hôn sự, thân phận sẽ cao lên không ít. Mà Thư Di, vốn luôn luôn trầm mặc, đột nhiên mở miệng: “A mã, con mong Nhị di nương có thể chủ trì việc này cho con!” Lời này vừa nói ra, mấy người đang ngồi đều cứng đờ, ngay cả Lăng Trữ cũng có chút kinh ngạc, con gái hần từ trước đến nay không thân với mấy vị di nương, hiện giờ đột nhiên mở miệng thay một người trong số bọn họ nói chuyện, làm sao khiến người ta không ngạc nhiên cho được? Trương thị ánh mắt đầy kinh hi nhìn Thư Di, trong lòng kích động, sợ mỗi người ở đây đều không rõ ràng sao! Thư Di cũng không có giải thích lý do, chỉ dùng ánh mắt vô cùng kiên định nhìn Lăng Trữ, giống như là đang cầu khẩn, làm cho Lăng Trữ không đành lòng cự tuyệt, vì thế, Trương thị liền hộ tống bên người Thư Di, thuận lợi giành được thắng lợi.

Trên đường trở về phòng, Anh Ca nhìn không được mở miệng hỏi: “Cách Cách, trước kia ngài chưa bao giờ tham gia vào cuộc chiến giữa các phu nhân, vậy sao lần này lại chủ động nói tốt cho Nhị phu nhân?”

Thư Di gạt xuống một cánh liễu ven hồ, quán quán quanh ngón tay, hờ hững hỏi: “Ngươi đoán, nếu ta không mở miệng, a mã sẽ bảo ai chủ trì đây?”

Anh Ca nghiêng đầu suy nghĩ một lát: “Đạ... Chắc là Tứ phu nhân. Gần đây nhất anh trai Tứ phu nhân vừa đứng lúc lĩnh mệnh quay về kinh, tất cả mọi người đều nói hoàng thượng sẽ trọng dụng hần.”

Thư Di ngẩng đầu nhìn tứ phía, sau đó ghé tai Anh Ca thì thầm: “Tứ di nương tính tình nóng nảy. Lần này anh trai nàng lại vừa thăng chức, ngươi thử nhìn xem nàng ta còn có thể để mặt mũi cho các di nương khác không?”

Anh Ca như đã suy nghĩ ra, gật đầu. “Cho nên đó là lý do vì sao có đôi khi việc bảo trì sự cân bằng giữa các lực lượng rất quan trọng, ta tin rằng a mã sẽ rõ!”

“Nhưng Cách Cách, lỡ như Tứ phu nhân không cam lòng, nói gì đó với anh trai nàng, không phải sẽ khiến cho lão gia bất lợi chứ?” Anh Ca có chút không yên lòng hỏi.

“Yên tâm, yên tâm...!” Thư Di khoát tay, vọt lên phía trước “Đó là ngươi không biết rõ tâm lý nữ nhân. Nữ nhân bình thường sẽ không tính toán đối với trượng phu, nhất là những người giống Tứ di nương. Nàng muốn tính gì cũng sẽ chỉ tìm nữ nhân. Nhà mẹ đẻ Nhị di nương cũng là thế gia buồn bán nỗi tiếng ở kinh thành, không cần phải lo. Cho nên nói, tương lai khi ngươi lập gia đình phải nhớ kỹ, đều là nữ nhân, việc gì phải làm khó nhau!”

Nói xong, Thư Di liền ngúng nguẩy chạy đi trước. Anh Ca lúc đầu mới nghe xong thực say mê, liên tục gật đầu, mãi cho đến lúc nghe nàng đang sắp đặt cho mình thì mặt lập tức đỏ bừng. “Cách Cách, ngài lại nói vậy, Anh Ca sẽ không lập gia đình đâu!” Vừa nói vừa xách váy đuổi theo, hai người vui đùa ầm ĩ. Tiếng cười êm tai không ngừng vang lên tràn trề sức xuân.

Quay lại hiện tại,

Sau giờ ngo,

“Cách Cách, những quy tắc lão nô vừa nói ngài đã nhớ hết chưa?” Bên cạnh Thư Di, một lão bà cúi người hỏi. “Ừ!” Thư Di nhẹ nhàng gật đầu, nhìn không được lại ngáp một cái, rất mệt mỏi a! Rốt cuộc nghe được bên ngoài hô lớn: “Ngày lành tháng tốt đã đến, mời tân nương lên kiệu hoa!” Anh Ca vội vàng lại đỡ Thư Di đi. Một đoàn người theo các nàng chậm rãi đi ra cửa phòng, thẳng đến ngồi trên kiệu hoa. Lúc này Thư Di mới cảm thấy giật mình, xong ngày hôm nay, nàng đã trở thành nữ nhân của Tứ gia! Đột nhiên có chút thương cảm, cuộc sống sau này, sợ là sẽ không còn yên bình được nữa! Đưa tay đặt lên chỗ Bạch Ngọc Phật, đó là của hồi môn a mã tặng nàng tối hôm qua, phù hộ nàng cả đời vô tai vô họa. Nghĩ đến đây, Thư Di lộ ra nụ cười đầu tiên trong ngày, tấm chân tình này, nàng sẽ vô cùng quý trọng!

“Hạ kiệu.....!!!”

Theo tiếng hô lớn trầm trầm bồng bồng của người đón dâu, Thư Di ổn định tinh thần, đang định đứng dậy xuống kiệu, đột nhiên, một đôi hài màu vàng thêu chỉ hồng tiến vào bên trong kiệu, Thư Di có chút sững sốt, nháy mắt hiểu được, thì ra là tân lang đá cửa kiệu, trước kia đọc tiểu thuyết giới thiệu việc thành thân ở cở đại, chính là cảm thấy rất thích thú, đợi cho đến khi chính mình trải nghiệm thì mới phát hiện hóa ra quy củ thực phức tạp, khiến cho người ta phát điên, ví như hiện tại, cúi đầu nhìn nhìn quả táo tượng trưng hạnh phúc ở trong tay, hix... muốn ăn quá a...

Rốt cuộc Thư Di cũng nhảy qua chận than, bái lạy thiên địa, rồi được hi bà giúp đưa vào động phòng. Ngồi ở trên giường, nàng thở ra một hơi, im lặng nghe ngóng, xác định phòng không có ai, liền túm khăn đội đầu kéo xuống, biến thành cái quạt phẩy phẩy, sau lại ném lên giường, đứng dậy đánh giá phòng tân hôn!

Trong phòng sắp đặt thế mà giống “Di hiên” của nàng như đúc, ngay cả thư phòng tứ bảo (gồm “bút, nghiên, giấy, mực”) là bốn vật quý của chốn văn chương chuyên chờ ngôn ngữ, ý nghĩa và nghệ thuật... Từ xưa vua chúa, quan lại, văn nhân, nhà giáo, thầy thuốc... đều sử dụng và đặc biệt gắn bó mật thiết với các nhà thư họa) trên bàn sách đều là những thứ nàng đã dùng qua. Ha ha... Xem ra Dận Chân cũng không giống bề ngoài thoát nhìn không

thứ vị a! Thư Di ở trong lòng âm thầm cho hấn thêm vài điểm cộng! Đang nghĩ ngợi, cửa phòng đột nhiên mở ra, Thư Di cả kinh, nháy mắt đã nghĩ muốn chạy về ngồi lên giường, khi thấy được mặt người đến thì thở phào nhẹ nhõm. “Cách Cách! ! Ngồi làm sao lại. . . tự mình kéo hi khăn xuống a. . .?” Vào tới cửa, mắt Anh Ca nhìn thấy đầu tiên chính là Thư Di đội mũ phượng khăn quàng vai đang đứng ở trong phòng ngây ngốc, thấy tình cảnh như vậy, trong lòng quýnh lên, thanh âm không tự chủ cao thêm vài phần.

“Suyt!” Thư Di đưa ngón trỏ đặt ở trước miệng, ý bảo nàng nói nhỏ thôi!

“Mau! Tôi giúp ta cởi hi phục này ra, đề chết ta rồi!”

“Cách Cách, chớ có nói nữa! Ngày đại hi mà nói “Chết” là điềm xấu! Còn hi phục cũng không có thể cởi được, phải đợi bồi lặc gia đến đây mới có thể a!” Anh Ca ảm muội chớp chớp hai mắt nhìn Thư Di !

“Yên tâm! Bồi lặc gia đêm nay sẽ không qua đêm ở chỗ này đâu!” Thư Di giờ tay hướng nàng quơ quơ, nói với vẻ không sao cả. Anh Ca chấn động, điều này có thể sao?

“Không tin hả?” Thư Di nhìn bộ dạng nàng tròn mắt há mồm, khe khẽ cười cười: “Đêm nay hấn sẽ bồi Niên sườn phúc tấn, về phần lúc nào thì hấn đến phòng tân hôn, bản thân ta thật không biết, nhưng khẳng định đêm nay chúng ta tuyệt đối sẽ không có chuyện gì đâu!”

Anh Ca khó khăn phun nước miếng nói “Cách Cách, đây là kết quả ngài tính ra sao?” Tối hôm qua Cách Cách một mình nhìn bài Tarot thật lâu, chẳng lẽ là tính chuyện hôm nay?

Thư Di gật đầu, tuy rằng cái chuyện này đối với nàng không phải quan trọng gì, nhưng là cùng ngủ với một người hoàn toàn xa lạ, vẫn còn có chút không được tự nhiên, huống chi, thân thể mình bây giờ mới là 13 tuổi, nghĩ như thế nào đều có điểm cảm giác trẻ con đáng khinh!

“Thật là quá đáng! Cách Cách, đây chính là đại sự đời người, nàng ta như thế nào có thể ở vào ngày này. . .” Anh Ca có chút tức giận bất bình oán hận.

“Quên đi, dù sao ta cũng không muốn cùng giường chung gối với một người xa lạ, hơn nữa hôm nay. . .” Thư Di đột nhiên thần bí, ngoắc ngoắc Anh Ca, đợi cho nàng đã đến bên cạnh mình thì nhỏ giọng nói, “Hôm nay là ngày Tứ bồi lặc được phong làm Vương, phỏng chừng hiện tại thánh chỉ đã đến, mà Niên phúc tấn, cái thai này vẫn là không giữ được!”

Anh Ca thân mình cứng đờ, có chút khó có thể tin nhìn đến vẻ mặt có chút khinh thường của Thư Di, từ khi nào, Cách Cách đã trở nên lợi hại như vậy?

Đưa tay vỗ nhẹ khuôn mặt đang ngây ngốc của nàng, Thư Di thở dài nói: “Kỳ thật, ta cũng không phải ghét gì Niên phúc tấn, thậm chí ta còn có chút hâm mộ nàng, nhưng đáng tiếc, thân phận của nàng. . . Cũng chỉ là yêu sai người sai thời điểm mà thôi!”

Dận Chân rất có dã tâm, cuối cùng là người thắng trong Cửu Long đoạt đích, hấn sẽ đem tình cảm đặt ở trên người nữ nhân sao? Thật là làm cho người hoài nghi, bất quá cũng là bởi vì mình hoài nghi hấn và Niên quý phi trong lúc đó đến tột cùng có tình yêu hay không, cho nên mới xảy ra chuyện xuyên qua đến đây mà! Thư Di như có cái gì suy nghĩ. Anh Ca ở bên cạnh đã hoàn toàn nghe không hiểu nàng nói cái gì, cái gì gọi là “yêu sai người sai thời điểm”? Phúc tấn yêu bồi lặc gia không phải đạo lý hiển nhiên sao? Còn có, nghe nói Niên phúc tấn cũng là bởi vì anh trai của nàng mới chịu ân sủng, nhưng Cách Cách vì sao lại nói thân phận của nàng đáng tiếc chứ??

Trong khoảng thời gian ngắn, chủ tớ hai người trong hi phòng đều cùng chìm vào suy nghĩ của mình

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đêm Tân Hôn

Edit: troi0dat0oi0

Beta: dark Angel

Thư Di cùng Anh Ca đang trầm tư, chợt lại vang tiếng mở cửa, hai người chấn động, ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện người lần này tới đúng là một đứa trẻ phấn điều ngọc mài!

Thằng nhỏ thân mặc trường bào màu đỏ, nhìn Thư Di hồi lâu, nói: “Nhũ mẫu nói người là Tứ tẩu mới của ta!”

Thư Di có chút nghi hoặc nhìn hấn mở miệng lần thứ hai: “Bộ dạng người thật là đẹp mắt!”

Nháy mắt mấy cái, Thư Di cùng Anh Ca liếc nhìn nhau một cái. Thằng nhỏ đi về phía trước vài bước, lúc cách Thư Di hai bước thì đứng lại, “Bát ca nói ta còn quá nhỏ, không thể cưới vợ, nhưng, người thoát nhìn so với ta cũng không lớn hơn mấy nha! “

Lúc này, Thư Di có chút hiểu, té ra là hấn tò mò tân nương trông như thế nào, cho nên lén chạy vào! Nghĩ vậy, Thư Di ôn nhu nở nụ cười, như thủy tiên nở rộ, đẹp đẽ, thơm ngát. Thằng nhỏ ngo ngác nhìn Thư Di cười tươi như hoa, có chút phân vân, cúi đầu nghĩ nghĩ một lát, lúc ngẩng đầu thì trong mắt đã hết do dự cùng phân vân, thỉnh thoảng hấn đi đến nắm lấy tay Thư Di, vội vàng nói: “Tứ ca rất đáng sợ, ngay cả sư phó đều sợ anh ấy, cho nên. . . Cho nên hay là người đừng gả cho ca ấy nữa, ta rất thích người, người cười lên rất đẹp, thật giống ngọc nương. . . Người chờ ta lớn thêm tí nữa, đến lúc có thể cưới vợ thì gả cho ta được không?”

> _____ <

Ach ? Đây là tình huống gì? ? Chú em lại đi cướp vợ của ông bác? Ngay tại ngày thành thân luôn??

Anh Ca đầu tiên không nhìn được mà bật cười, tiếp đến Thư Di cũng nhìn không được nữa khúc khích cười mãi, nhìn khuôn mặt Bạch Ngọc trong nháy mắt vụt đỏ lên, Thư Di cố gắng ngừng cười hỏi hấn: “Người tên là gì?”

Thanh âm rầu rĩ vang lên: “Dận Lộc.”

Hóa ra là Thập lục a ca, ha ha, không nghĩ lại đáng yêu như thế, Thư Di mỉm cười nói với hấn: “Ta và Tứ ca người đã bái đường thành thân, không thể tái giá với người a!” Tiểu tử kia vừa nghe, sắc mặt nhất thời trở nên buồn bực, “Bất quá. . . Ta rất thích người!” Thư Di nói xong, hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của hấn, khiến hấn lập tức giống quả táo chín, xấu hổ mãi không thôi. Thư Di đang muốn tiếp tục trêu chọc hấn thì ngoài cửa truyền tới thanh âm của nữ hầu: “Thập lục a ca? Người ở chỗ vậy?”

Thằng nhóc kia vừa nghe, có chút sốt ruột, chạy đi được hai bước, lại quay đầu lại không đành lòng nhìn Thư Di một chút. Thư Di có chút buồn cười nhìn biểu tình của hấn giống như sắp mất đi người yêu, phân phó Anh Ca đưa hấn ra ngoài an toàn. Thập lục a ca bị Anh Ca thúc giục mới vừa nhắc chân ra khỏi cửa thì lại quay đầu hướng Thư Di nói: “Tứ ca rất thương Niên Tứ tẩu!” Nói xong, liền nhắc chân rồi đi. Thân trí Thư Di bị hấn làm cho kinh ngạc một chút, nghĩ nghĩ, có chút hiểu được, Thập lục chắc là muốn nhắc nhở nàng đừng đụng tới Niên phúc tấn đây. . .

Tiền phòng, Dận Chân cười xã giao lui lui tới tới mời rượu mọi người, thỉnh thoảng động đũa, thỉnh thoảng uống một chút, từ đầu tới cuối tỉnh táo lắng nghe người khác ba hoa khoác lác. Trên tiệc rượu bởi vì hấn cho phép phóng túng, mấy vị a ca trẻ tuổi bắt đầu không kiêng nể gì liều mạng uống rượu, trong khoảng thời gian ngắn, cảnh tượng náo nhiệt không gì sánh bằng!

Dận Chân nhìn theo Thập tam vừa mới cùng với Thập tứ sống mái so tẩu lượng với nhau, hơi hơi nhíu mày, ngoắc gọi cận vệ, nhỏ giọng phân phó hấn chăm sóc Thập tam nhiều hơn, mới vừa dặn dò xong, một cận vệ khác đi tới, ghé tai nói thầm: “Gia, Thập lục a ca vừa mới vào phòng tân hôn!”

Dận Chân nghe xong, có chút khó hiểu hỏi “Có nghe được bọn họ nói gì không?” Người nọ có chút khó xử cúi đầu, “Thập lục a ca. . . muốn Nữ Cỗ Lộc chủ tử tái giá, nói là. . .” Nhìn nhìn sắc mặt Dận Chân trở nên có chút xanh mét, thanh âm người kia lại càng thấp: “Nói là gả cho hấn. . .”

Dận Chân quét mắt nhìn tiệc rượu một vòng, ở trong một góc thấy được Dận Lộc đang cùng Thập ngũ, Thập thất bọn hấn nói cười vui vẻ, sắc mặt biến đổi, hắng giọng một cái, nói “Thập lục đệ vẫn còn là trẻ con, lời nói của trẻ con không cần chấp! Canh chừng phòng tân hôn cho tốt, có việc gì thì hỏi báo.”

Người kia âm thầm thở ra, đáp: “Dạ!” Sau đó lập tức rời đi, tiếp tục công việc theo dõi của hấn. Còn Dận Chân vẫn đem tầm mắt như có như không, quét đến trên người Thập lục. Lần này hoàng A mã cho phép bọn đệ đệ tới tham gia hi yến của hấn, rõ ràng là nói bọn hấn cả ngày trong hoàng cung học tập có chút vất vả, ra ngoài một chút cho khuây khỏa, thâm sợ là hoàng A mã đã sớm quyết định phong hấn làm Vương, cho nên mượn việc hôn nhân lần này để song hi lâm môn đây! Nghĩ đến lời trên thánh chỉ vừa rồi: “Rất an lòng trầm!”, Dận Chân sắc mặt có chút chuyển biến, xem ra, lời nói Hằng Minh đại sư cũng không sai, nữ tử này thật là một người có phúc a!

Vừa định đứng dậy cùng phúc tấn Ô Lạt Ná Lạp nói vài câu thì thấy Đại tổng quản Cao Phúc vội vàng đi tới bẩm báo “Vương gia, thân mình của Niên chủ tử lại bắt hỏa!” Dận Chân nhíu mày ngăn người, “Gọi thái y đến xem!” Cao Phúc lĩnh mệnh liền đi. Dận Chân nghĩ nghĩ cuối cùng cáo từ mọi người, đứng dậy đi về hướng hậu viện! Trên yến tiệc, mọi người bắt đầu nghị luận sôi nổi, có thể khiến Ung Thân Vương vào ngày đại hi bỏ rơi tân nương cùng quan khách, xem ra lời đồn Niên phúc tấn thập phần được sủng ái là sự thật!

Lúc này, trong phòng ở hậu viện.

“Tiểu Hi, người nói gia sẽ đến sao?” Một nữ tử nhu mì nằm ở trên giường, nhẹ nhàng hỏi nha đầu bên cạnh đang bóc cam.

“Tiểu thư yên tâm đi, bồi lạc gia, ách, nên đổi gọi là Vương gia, cung chiều ngài như vậy, làm sao có thể không đến, hơn nữa hiện tại trong bụng ngài còn có một Tiểu vương gia nữa mà!” Nha đầu gọi Tiểu Hi cười hi hi trả lời.

“Ừ!” Nữ tử kia đưa tay nhẹ nhàng đặt ở trên bụng đã hơi nhô lên, vẻ mặt phấn khởi, “Nữ Cỗ Lộc kia, tuy là hoàng thượng hạ chỉ muốn Vương gia đặc biệt dùng lễ nghi sủng phúc tấn đón vào cửa. Có thể vào cửa, không phải chỉ là cái thân phận Cách Cách thôi sao? Hừ! Vọng tương có thể cướp Vương gia với ta sao? Ta sẽ khiến nàng ngày đại hi vườn không nhà trống!”

Lời nói tràn đầy hận ý khiến nha đầu đang bóc cam bên cạnh không khỏi rung mình một cái, tiểu thư từ khi gả vào phủ Thân Vương, dường như đã thay đổi, con người dịu dàng trước kia đã không còn tồn tại. Bởi vì Vương gia sủng ái cùng dung túng, nên động một chút lại trách mắng hạ nhân, tất cả mọi người không dám chọc tiểu thư, chính là. . . Tiểu Hi nhíu nhíu mày, không biết tại sao, nàng luôn luôn điềm bất an, có cảm giác thái độ của Vương gia đối với tiểu thư có chút gì đó không thật. Khe khẽ thờ dài, không muốn nghĩ nữa, Vương gia muốn cung chiều ai là chuyện của Vương gia, nàng chỉ cần giữ bản phận chiếu cố chủ tử thật tốt là được rồi. . .

“Két.!” Cùng với tiếng mở cửa, Dận Chân sai chân bước vào. Niên thị vừa thấy, lập tức định ngồi dậy hành lễ, lại bị Dận Chân bước nhanh tới đè

xuống, khẽ oán giận nói: “Mau nằm xuống, sắp là ngách nương rồi, sao lại vẫn còn hấp tấp nóng nảy như vậy?” Nhìn thoáng qua cái bụng nhô lên của nàng, Dận Chân về mặt ân cần hỏi: “Cảm thấy như thế nào? Có chỗ nào không thoải mái?”

Niên thị thẹn thùng thấp đầu, nhẹ nhàng tựa vào trên người của hắn, nhỏ giọng nói: “Chắc tiểu tử kia nhớ A mã, mới vừa rồi còn đau dữ dội lắm!”

Bên cạnh Tiểu Hi vốn là im lặng đứng ở bên giường, nghe bọn họ nói chuyện muốn lặng lẽ rời đi, không nghĩ lại vừa vặn chạm đến ánh mắt Dận Chân không hề có chút cảm xúc, ánh mắt kia . . . Chưa từng có nửa điểm dịu dàng. . . Tiểu Hi hốt hoảng, tầm mắt nhanh chóng rời đi, trong lòng không ngừng khua chiêng đánh trống. Nàng rốt cuộc đã biết chỗ nào bất an, là ánh mắt Vương gia, mỗi lần Vương gia nhìn tiểu thư, trong ánh mắt cũng không có chứa cảm tình gì. . .

Dận Chân cúi đầu cười vài tiếng, nâng Niên thị ở trên người dậy, đỡ nàng nằm xuống giường. Ánh mắt Niên thị có chút khó hiểu. Dận Chân lúc này cúi người ghé vào trên bụng của nàng, nghiêng tai nghe ngóng, nói: “Vậy A mã cần phải nghe một chút tiểu tử ở trong bụng kia nói cái gì nào!” Lời nói chứa đầy yêu thương khiến trên mặt Niên thị lại xuất hiện ý cười. Thật tốt quá, chỉ cần có Dận Chân ở bên cạnh, nàng cũng cảm thấy đặc biệt hạnh phúc. . .

Đêm khuya, đợi đến Niên thị ngủ say, Dận Chân đứng dậy mặc quần áo, lặng lẽ đi đến hướng phòng tân hôn. Trên đường, hắn không hiểu vì sao lại có chút áy náy đối với người trong đang phòng chờ hắn. . .

Nhưng mà. . .

Vào phòng tân hôn, nhìn qua liền thấy tân nương của mình an ổn ngủ ở trên giường, vẻ mặt vui sướng khiến Dận Chân không khỏi hoài nghi, nàng có phải đang rơi vào mộng đẹp hay không??

Lặng yên không một tiếng động ngồi vào bên giường, nương theo ánh nến đánh giá nàng. Nàng rất đẹp, từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng Dận Chân đã biết, nhưng hôm nay nàng đặc biệt đẹp, xinh đẹp làm cho người ta say mê, chẳng thể trách ngay cả tiểu Thập lục cũng muốn đem nàng chiếm dụng. Hắn không phải là người nông cạn, mỹ nữ thấy qua cũng nhiều rồi, giống Niên thị, là mỹ nữ hiếm có. Nhưng là không có cái loại đẹp linh hoạt kỳ ảo đẹp này. Mà hôm nay, nàng lại càng thêm quyến rũ, làm cho người ta mê muội, là do trang điểm sao? Dận Chân nhìn hàng lông mày tinh tế của nàng nghĩ ngợi, dường như mỗi lần gặp, nàng đều là mặt héch lên trời, vậy mà, hôm nay lại vì hắn mới ăn mặc trịnh trọng sao! Nghĩ vậy, Dận Chân tâm tình trở nên thật là tốt, trong lòng chợt mềm lại. Hắn bắt đầu hồi hận, không nên để nàng một mình ở phòng tân hôn chờ đợi lâu như vậy. Đêm động phòng hoa chúc của bọn hắn, hắn thì tới trễ, nàng thì đang ngủ. . .

Nhìn nhìn hai cái chén trên bàn trống không, Dận Chân nhịn không được ảo não, rượu giao bôi. . . Không uống chén rượu giao bôi, có phải hay không cũng có thể sống cùng nhau đến đầu bạc răng long??

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thỉnh An Phúc Tấn

Edit: troi0dat0oi0

Beta: dark Angel

Sáng sớm, Thư Di vừa tỉnh dậy, đã thấy một khuôn mặt đang cười hề hề như thần kinh, chớp mắt mấy cái, khuôn mặt cười cười vẫn còn , tiếp tục chớp mắt . . . vẫn còn khuôn mặt cười cười! Rốt cục, Thư Di có thể xác định, trước mặt đúng là Anh Ca!

Bên kia ngáp một cái, mở miệng hỏi: “Có chuyện gì tốt à?”

Bên này gật gật đầu: “Tôi hôm qua Vương gia có đến thật!”

“Đến thì đến, có gì ngạc nhiên đâu, người sớm biết hắn sẽ đến rồi mà!” Ngày hôm qua không phải nàng đã nói rồi sao.

“Nhưng. . .” Anh Ca quát quát miệng, tối hôm qua nàng đến canh ba mới ngủ, bởi vì nghe Cách Cách nói, nghĩ Vương gia nếu tới, dù sao cũng phải có người hầu hạ, kết quả trễ quá, không đợi được, còn tưởng Cách Cách tính sai rồi, không nghĩ tới, sáng nay thức dậy, lại có thể nhìn thấy Vương gia từ trong phòng Cách Cách đi ra. . .

“Đúng rồi, nhanh lên, hôm nay không phải là đi thỉnh an phúc tấn sao? Nguy rồi, còn kịp không?” Thư Di đột nhiên nhớ tới mấy quy củ được nhắc hôm qua, vẻ mặt sốt ruột.

“Yên tâm đi Cách Cách, còn dư cả canh giờ nữa mà!”

Hai chủ tớ vội vội vàng vàng chạy tới chính sảnh, nhìn thấy đích phúc tấn Ô Lạt Ná Lạp đã tại ở vị trí chủ thượng, ngồi một bên là Lý sùng phúc tấn, bên

còn lại là chỗ của Niên sườn phúc tấn vẫn còn trống không! Mấy Cách Cách cùng thị thiếp ngồi kế tiếp ở hai bên, Thư Di bình ổn tinh thần, đi đến trước mặt Ô Lạt Ná Lạp, cúi người: “Nữ Cổ Lộc Thư Di xin thỉnh an phúc tấn, phúc tấn cát tường!”

Ô Lạt Ná Lạp Tâm Lan vừa lòng gật đầu cười nói “Muội muội mau đứng lên.” Nói xong liền đứng dậy đỡ nàng, Thư Di hơi cúi người, lại đi đến trước mặt Lý thị, cũng làm lễ như vậy, sau mới đi đến ngồi xuống ở phía sau, thân phận nàng tuy là Cách Cách, nhưng vì hoàng thượng hạ chỉ lấy lễ nghi đón vào cửa của sườn phúc tấn, cho nên địa vị so với các Cách Cách khác có cao hơn một chút!

Đang cúi đầu uống trà thì nghe được Lý thị cười nói: “Niên muội muội vì sao lại tới còn muộn hơn cả Nữ Cổ Lộc muội muội vậy?”

Lời này là có ý rằng Niên thị được cung chiêu mà sinh kiều ngạo, không bằng cả người mới vừa vào cửa! Ô Lạt Ná Lạp vẫn cúi đầu uống trà, đối với việc Lý thị khiêu khích dường như không nghe thấy! Thư Di cong cong khóe miệng, thú vị đây, xem ra trong phủ Tứ gia cũng không phải là yên bình. Đang nghĩ miên man thì thấy Niên thị mang theo mấy nha đầu đi vào chính sảnh.

“Niên muội muội, ngươi tới cũng sớm thật, Nữ Cổ Lộc muội muội cũng đang chờ ngươi!” Lý thị thấy nàng đi thẳng đến chỗ ngồi, cũng không thêm vắn an phúc tấn, bắt màn mở miệng nói!

Niên thị nghe nói vậy, cố ý uốn bụng nói: “Phúc tấn, hôm qua gia đến phòng thiếp, đặc biệt nói hiện tại thân thể thiếp là quan trọng, việc vắn an liền miễn, cho nên. . .”

Ô Lạt Ná Lạp vừa nghe, cười nói: “Vẫn là gia yêu thương ngươi, vốn là hôm nay ta cũng định nói chuyện này!” Một câu nói khiến Niên thị mặt mày hớn hờ, nói: “Vâng, phải nói là gia quan tâm chúng ta mới đúng! Hôm nay là vì thái y đến xem thai nhi, cho nên mới chậm trễ, Nữ Cổ Lộc muội muội cũng đừng để ý.” Nói xong nghiêng người qua đối diện với Lý thị mặt đang đầy tức giận. Thư Di thấy nhắc tới tên mình, đành phải đứng lên, đi đến trước mặt Niên thị, cúi người vắn an, Niên thị đang cười đỡ nàng đứng dậy, đến khi nhìn rõ mặt Thư Di thì cả kinh, buột miệng nói: “Là ngươi. . . ! ! !”

Thư Di thăm thò dài một hơi, quả nhiên vẫn bị nhận ra, có thể thấy chuyện phát sinh ở chùa Quảng Tế ngày đó thật sự khiến Niên sườn phúc tấn khắc sâu ấn tượng!

Mấy người kia tò mò nhìn hai nàng, cuối cùng vẫn là Ô Lạt Ná Lạp mở miệng trước: “Làm sao thế? Niên muội muội trước đây đã biết Nữ Cổ Lộc muội muội?”

Niên thị hoàn hồn, gượng cười nói: “Có lần gia mang theo thiếp đi chùa Quảng Tế làm lễ tạ thần, trùng hợp có gặp qua Nữ Cổ Lộc muội muội một lần.” Tuy là đang trả lời phúc tấn, nhưng ánh mắt Niên thị lại nhìn chằm chằm vào Thư Di, trong ánh mắt ẩn chứa phần nộ cùng đắc ý. Lý thị bởi vì nàng nói chuyện chùa Quảng Tế mà càng thêm bất mãn, đi theo gia ra ngoài một chuyến thôi có là gì mà đem ra khoe?

“Đúng rồi, muội muội!” Niên thị vỗ nhẹ tay Thư Di, sau đó ngồi xuống nói: “Tối hôm qua thật sự là ủy khuất cho muội quá, bởi vì thân thể ta khó chịu, khiến gia phải bồi cả đêm. Ngày đại hi mà làm cho muội muội bị ủy khuất, tỷ tỷ trong lòng thật sự là áy náy lắm.” Nói xong, Niên thị đắc ý dùng khoe mặt liếc nhìn Thư Di. Đại sảnh im lặng. . .

Lúc này trong lòng mọi người đều đã minh bạch, hóa ra Nữ Cổ Lộc tối hôm qua vườn không nhà trống, thật là làm cho người ta vừa mừng vừa lo, mừng là Nữ Cổ Lộc xem ra cũng sẽ không được sủng ái, gia có thể vào đêm tân hôn không đến phòng của nàng, phòng chừng sau này cũng sẽ không khả năng cạnh tranh, lo chính là Vương gia đem Niên phúc tấn cung chiêu lên trời!

Dận Chân luôn “mưa móc cùng dính” (ý là “mưa móc” chia đều, nói thế chắc các bạn đều hiểu rồi), tuy một tháng sẽ đến phòng Niên thị nhiều hơn vài lần, nhưng chưa từng xuất hiện việc mặc kệ tân nương một mình ở phòng tân hôn cả đêm, dù sao thì ở niên đại này, một nữ nhân đêm tân hôn bị trượng phu vứt bỏ không chỉ sẽ bị người khác khinh thường, sau này lại thành đối tượng bị mọi người cười nhạo. Dận Chân trong lòng hẳn là rất rõ. Biết mà hẳn vẫn làm, vậy chỉ có thể khẳng định, hẳn thật sự rất cưng chiều Niên phúc tấn. Anh Ca thấy mọi người dùng ánh mắt trào phúng cùng thương hại nhìn Thư Di thì trong lòng thực sốt ruột, sự tình rõ ràng không phải như thế. Vương gia đã đi ra từ trong phòng Cách Cách! Nàng đang thắc mắc Cách Cách vì sao không giải thích, chợt nghe gia nhân bên ngoài tiến vào hô: “Gia đến!”

Mọi người vội đứng dậy. Niên thị trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Xem ra gia tối hôm qua thật sự không tới phòng nàng kia, nếu không vừa rồi nàng nhất định sẽ phẫn bực! Sáng nay nghe nha đầu bẩm báo Vương gia tối hôm qua đã rời đi, trong lòng nàng còn có chút bận tâm. Hẳn có phải hay không đến phòng tân hôn rồi? Cho nên nàng mới cố ý nói như vậy, muốn thử dò xét xem, giờ nàng có thể khẳng định Dận Chân tối hôm qua là ở thư phòng thật!

Dận Chân vừa vào cửa, liền đem ánh mắt tập trung ở trên người Thư Di, trong mắt hiện lên cảm xúc phức tạp. Mà tất cả điều này đều bị Ô Lạt Ná Lạp thấy được. Mọi người trở lại yên tĩnh. Ô Lạt Ná Lạp hỏi “Gia đã dùng điểm tâm chưa?” Dận Chân gật đầu nói: “Dùng rồi, giờ cũng không sớm, ta phải đem Nữ Cổ Lộc tiến cung gặp hoàng A mã cùng ngạch nương, các người cũng giải tán đi!”

Mọi người vừa nghe liền cáo từ rời đi. Dận Chân thấy Thư Di này giờ không nói gì, nghĩ đến những lời của Niên thị nghe được lúc ở ngoài cửa, trong lòng chợt thấy không đành, mở miệng hỏi: “Ngươi đã dùng điểm tâm chưa?”

Thư Di cùng Ô Lạt Ná Lạp đều ngẩn ra. Thư Di ngẩng đầu nhìn Dận Chân, phát hiện trong ánh mắt của hắn tất cả đều trong suốt, trong lòng có chút thả lỏng, trả lời: “Dạ, thiếp đã dùng rồi ạ!”

Dận Chân gật gù đầu, cũng không nói nhiều! Còn trong lòng Ô Lạt Ná Lạp đã có nghi vấn: gia rất ít khi hỏi người khác về việc dùng bữa, xem bộ dạng hiện tại, vậy gia đối với Nữ Cổ Lộc cũng có yêu thích, như vậy trong lời nói của Niên thị. . . .

“Gia, vừa rồi nghe Niên muội muội nói, ngài tối hôm qua không đến chỗ Nữ Cổ Lộc muội muội?”

Ô Lạt Ná Lạp một câu làm cho Thư Di toát mồ hôi lạnh. Thảm! Nàng vừa rồi chính là muốn không để hậu họa về sau, hướng lực chú ý của mọi người ra chỗ khác, để mình có thể an an ổn ổn có cuộc sống dễ chịu, cho nên mới không giải thích, nếu Dận Chân lúc này mở miệng nói ra chân tướng, vậy mọi người đều sẽ đem mình coi như địch nhân. Chỉ nghĩ thôi, Thư Di cũng đã thấy thực phiền toái!

Dận Chân vẫn luôn quan sát Thư Di, buồn cười nhìn biểu cảm trên mặt nàng không ngừng biến hóa, quyết định phóng cho nàng một con ngựa, nhẹ giọng: “Ừ!” Một chút sau Dận Chân lại mở miệng: “Việc lần này là do ta giải quyết không tốt, đêm nay đền bù đi!” Lại nhìn sắc mặt Thư Di, từ trắng chuyển hồng, rồi lại từ hồng biến trắng, Dận Chân đột nhiên thấy cao hứng muốn trêu nàng: “Thư Di thấy giải quyết như vậy đã được chưa?”

Như trong dự liệu, liền thấy bộ dáng ngây ngốc đáng yêu của nàng, Dận Chân nhin không được khẽ kéo khóe miệng, tâm tình thật tốt vô nhờ nhẹ lên gương mặt của nàng, sau đó rời khỏi chính sảnh đi chuẩn bị thủ tục tiến cung. Ô Lạt Ná Lạp khó có thể tin nhìn Dận Chân đang mỉm cười rời đi, quay đầu lại nhìn Thư Di đang khẽ nhếch miệng ngây ngốc, có chút hiểu, xem ra Nữ Cổ Lộc này không đơn giản!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tiến Cung

Edit: troi0dat0oi0

Beta: dark Angel

Ngồi trên xe ngựa, Thư Di nhìn Dận Chân đang nhắm mắt dưỡng thần, bắt đầu hối hận, sớm biết không khí ngại ngùng như thế này thì nàng đã mang theo Anh Ca rồi! Khẽ thở dài một cái, tay bắt gác sờ lên vòng tay, trong lòng nàng thầm nghĩ: khi nào mới có thể gặp được Hi Hi đây. . .

Ngày đó, nếu mấy lời nói đùa của các nàng đều thành sự thật, vậy thì Triệu Hi Hi nhất định cũng đến Thanh triều, hơn nữa sẽ gả cho Thập Tam A ca. Đáng tiếc là, nàng luôn vô duyên gặp mặt Thập Tam.

“Vi sao lại thờ dài?” Dận Chân đang nhắm mắt dưỡng thần chẳng biết đã mở mắt ra lúc nào, liếc Thư Di hỏi.

“Không có gì.”

Nghe nàng trả lời qua quýt, Dận Chân suất nổi nóng, mắt lại thấy nàng đang vuốt cái vòng tay thì sưng sờ một chút, sau mở miệng hỏi: “Nàng. . . Cái vòng ấy là từ đâu mà có?”

Thư Di cúi đầu nhìn vòng trang sức đang lóe ra lên sáng bóng trên cổ tay, khó hiểu nhìn Dận Chân đang hướng phía nàng mong chờ.

“Lúc còn bé là được sư phụ tặng.”

Nguyên lai là được người khác tặng, Dận Chân bất động thanh sắc gật đầu, lại nhắm mắt, trong đầu không ngừng suy nghĩ: nữ nhân mà hoàng ngạch nương nói đến chính là nàng sao?

Rất nhanh, xe ngựa vào Tử Cấm thành. Thư Di tò mò vén rèm nhìn một cái, phát hiện Tử Cấm thành thật sự đồ sộ. Lúc ở hiện đại, nàng vẫn luôn ao ước đến một ngày có thể đi tham quan cố cung. Đáng tiếc, vẫn là không có cơ hội. Nghĩ đến đây, Thư Di kéo kéo khóe miệng, tự cười giễu cợt, hiện đại không được, giờ thành cổ nhân thực hiện nguyện vọng của chính mình!

Xe ngựa đến trước cửa cung thì dừng lại. Thư Di nhẹ nhàng nhảy xuống, bỏ lại Dận Chân phía sau, ánh mắt nhìn nàng, ý vị thâm sâu. Hai người đi quanh co một hồi lâu, rốt cục cũng nhìn thấy cánh cửa son son của Vinh Phúc cung!

Tiểu thái giám phụ trách thông báo cung kính đưa hai người vào chính điện, còn chưa đi vào, đã nghe bên trong tiếng cười của nữ nhân cùng thanh âm của nam nhân: “Ngạch nương, Tứ ca cùng Tứ tẩu mới vì sao chưa đến?” Thư Di biết vừa rồi thanh âm của nam nhân là của đệ đệ Dận Chân, Thập Tứ A ca Dận Trinh.

“Xem ngươi nóng vội chưa kìa, chắc giờ này cũng sắp đến rồi!” Một thanh âm nữ nhân thật êm tai vang lên.

Lúc này, tiểu thái giám ở cửa hô lớn: “Ung Thân Vương cùng Nữ Cổ Lộc đến.”

Nàng kia cười nói: “Đất kinh thành này cũng thật sự có tà, vừa nói đến là đến!”

Dận Chân nở nụ cười yếu ớt, hướng nữ nhân đang ngồi ở vị trí chủ thượng cung kính khom người nói: “Nhi tử xin thỉnh an ngạch nương!”

Dận Trinh đứng dậy hướng Dận Chân nói: “Thỉnh an Tứ ca!” Dận Chân nâng tay: “Miễn lễ!”

Thư Di cũng khom người nói: “Nữ Cổ Lộc Thư Di xin thỉnh an Đức Phi nương nương, nương nương vạn phúc! Xin thỉnh an Thập Tứ A ca, Thập Tứ A ca Cát Tường!”

Đức Phi dùng khăn che miệng lại cười nói: “Ừ! Thật là một đứa trẻ đáng yêu, tới đây với ngạch nương nào!” Dứt lời, ra hiệu nha hoàn bên cạnh đến nâng dậy Thư Di dậy.

Thư Di thật không nghĩ Đức Phi lại dễ gần như vậy. Dù sao sách lịch sử cũng nói nàng đối đứa con trai Dận Chân này cũng không phải là sủng ái lắm. Mẫu tử luôn luôn có ngăn cách. Nàng hơi luống cuống ngẩng đầu, thẳng nhìn đến ý cười nồng đậm trong mắt của Đức Phi, Thư Di lập tức nhe răng, bày ra nụ cười nghênh đón tiêu chuẩn nhất, ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Đức Phi. Đức Phi khẽ vuốt tay trái của nàng, híp mắt đánh giá Thư Di, cười nói: “Nhìn một cái, thật là một đứa trẻ thanh tú mỹ lệ, lão Tứ lần này thật sự là nhặt được bảo bối!”

“Nương nương quá khen rồi! Vừa rồi nô tỳ nhìn thấy dung nhan nương nương mới thật sự là giật mình.” Ai mà chẳng thích nghe người khác tán dương, đây là đạo lý mãi mãi không thay đổi. Thư Di am hiểu sâu sắc đạo lý này. Tuy rằng giật mình là có chút khoa trương, nhưng Đức Phi đúng thật là một đại mỹ nhân, toàn thân mang khí chất ung dung khoai thai, đẹp đẽ quý phái, nhìn không ra nàng năm nay đã hơn bốn mươi.

Thư Di nói xong, Đức Phi lại càng che miệng cười không ngừng: “Cái miệng nhỏ này thực ngọt a. Hôm tuần tú, ta liếc mắt một cái liền nhìn thấy người là một đứa trẻ có phúc khí, vốn định cầu hoàng thượng đem người gả cho lão Tứ, chưa từng nghĩ, hoàng thượng chọn bài tử của người. Lúc ấy ta còn thấy đáng tiếc. Không ngờ, vài ngày sau, hoàng thượng lại có thể hạ chỉ cho hai người tứ hôn, người nói đây không phải là lương duyên trời cho sao?”

Thư Di bất đắc dĩ cười gượng vài tiếng, không nói lời nào. Đức Phi nhìn nàng, đột nhiên nhớ gì đó, chợt giận tím mặt, hướng Dận Chân nói: “Vừa rồi nghe hạ nhân bẩm báo, các người tối hôm qua không có viên phòng?” (động phòng hoa chúc)

Dận Chân hoảng sợ hồi đáp: “Ngạch nương bớt giận, tối hôm qua nhi tử có uống chút rượu nên chậm trễ!”

“Hừ! Không phải là Niên thị lại làm việc quỷ sao?” Đức Phi bắt mắt liếc Dận Chân một cái, đưa tay nhận chén trà nha hoàn vừa đưa, uống một ngụm nói: “Niên thị y vào mình tuổi trẻ mỹ mạo, không cho người đi phòng người khác cũng không phải lần một lần hai, lần này càng lại làm càn, loạn cả đêm tân hôn của người. Lão Tứ, hoàng A mã luôn nói người phải giảng quy củ trong phủ. Tại sao lần này lại không xử lý được? Việc này nếu truyền ra ngoài, người khiến Thư Di sau này phải sống trong phủ như thế nào? Trong số huynh đệ các người, con nối dõi của người là ít nhất, làm hoàng A mã cùng ta đều sốt ruột lo lắng. Nhìn thấy người có phúc liền gả cho người, người lại khinh thường, dung túng nàng ta làm xằng làm bậy, khiến người ta không còn mặt mũi, người thật là...”

Thấy Đức Phi càng nói càng giận, Thư Di cuống quýt đứng dậy, quỳ gối bên chân nàng nói:

“Nương nương bớt giận! Chuyện ngày hôm qua kỳ thật chẳng thể trách Vương gia. Vương gia có tới phòng của nô tỳ. Nhưng là lúc ấy thai nhi trong bụng Niên sùng phúc tấn không khỏe, nô tỳ nghĩ con nối dõi của Vương gia quan trọng hơn, nên mới thúc giục Vương gia đến thăm Niên phúc tấn. Điều là lỗi của nô tì. Nương nương cần trách phạt thì liền trách phạt nô tì!”

Ai... Dận Chân ơi là Dận Chân, lần này là báo đáp người đã giúp ta che mắt Ô Lạt Nạp Lạp, hai ta coi như huê nhau! Bất quá, Đức Phi đúng là chán ghét Niên thị a, tại sao vậy chứ? Chẳng lẽ bởi vì Niên thị bộ dạng xinh đẹp quá, nàng không thích? Thư Di nhún mày nhắm mắt, đây là cái gọi là mỹ nữ chán ghét mỹ nữ sao?

Đức Phi đưa ánh mắt cho nha hoàn, nha hoàn vội nâng dậy Thư Di. Đức Phi mới cười nói: “Dận Chân người cũng ngồi đi, ngạch nương cũng là quan tâm các người, bất quá...” đang nói liền chuyển, Đức Phi nhìn Thư Di nói: “Người có thể hiểu chuyện thật là tốt, con nối dõi của hoàng tử rất quan trọng, hơn nữa con nối dõi của lão Tứ còn ít, người được gả vào cũng phải nỗ lực vì hân chi phồn diệp mậu mới tốt a!” (chi phồn diệp mậu: cành lá sum xuê, nếu dùng để chỉ đại gia tộc thì có thể dùng họ hàng đông đúc, con cháu đầy đàn)

“Nô tỳ xin ghi nhớ lời nương nương dạy bảo!”

“Cái gì mà nô tỳ, đều là người trong nhà, xưng tên là được rồi! Cũng đừng nương nương này nương nương nọ, nghe khó chịu lắm, giống Dận Chân kêu một tiếng ngạch nương đi!” Đức Phi cười híp mắt phân phó.

“Cái này. . .” Thư Di quét về phía Dận Chân, chỉ có đích phúc tấn cùng sùng phúc tấn mới có tư cách xưng hô mẫu phi là ngạch nương, điều này thật sự là không hợp quy củ. Dận Chân cũng sưng sò. Hắn thật không nghĩ đến Nữ Cổ Lộc như vậy lại được Đức Phi yêu thích. Thấy nàng có ý hỏi mình, liền trầm giọng nói: “Ngạch nương đã mở miệng, người còn không tạ ơn! Đây chính là đại ân huệ!”

Lúc này Thư Di mới cung kính quỳ xuống nói: “Thư Di tạ ân điển của ngạch nương!”

Đức Phi thỏa mãn gật đầu cười, đưa tay mở hộp gấm luôn đặt lên bàn ra, lấy ra một cái vòng cẩm thạch khắc hoa tinh xảo, đưa cho Thư Di nói: “Cái vòng này là lần trước phiên bang cống nạp hoàng thượng đã ban cho cho ta, giờ ta cho người!”

Dận Trinh này giờ vẫn giữ im lặng, lúc nhìn thấy cái vòng kia liền sùng sốt một chút, cười nói: “Nhi tử hôm nay thấy ngạch nương cười nhiều hơn ngày thường, có thể thấy được ngài thật thích Tứ tẩu. Ngay cả vòng cẩm thạch thượng hạng hoàng A mã ban cho đều tặng. Cái vòng này con hướng ngài xin mấy lần, ngài đều luyến tiếc không cho. Hiện tại dễ dàng như vậy liền cho tẩu tử mới sao?” Nói xong bủn rủn ỷ khuất nhìn Đức Phi. Đức Phi cười chỉ vào Dận Trinh nói: “Người nha, thấy ta thương nương tử của Tứ ca, trong lòng không thoải mái sao? Cái vòng cũng có nhân duyên. Người không biết là nó thích hợp với Thư Di nhất sao?”

Dận Trinh cười, đến bên Đức Phi ngồi xuống: “Nhi tử không phải là không thoải mái, chỉ cần ngạch nương cao hứng, nhi tử cũng cao hứng!” Vừa nói

vừa nhìn Đức Phi đeo vòng tay Bạch Ngọc lên cổ tay Thư Di.

“Nhi tử cũng biết cái vòng này rất xứng đôi Tứ tẩu. Ngạch nương mắt nhìn thật không tầm thường!”

Nói xong liền bị Đức Phi cốc đầu một cái, cười mắng: “Cái đứa nịnh hót này!”

Thư Di nhìn một màn con kính mẹ yêu, có chút lo lắng trộm nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của Dận Chân, có chút thở dài. Không thể giống với góc nhìn của ngoại nhân, chỉ sợ chuyện này đang như dao nhọn đâm vào lòng Dận Chân, cố gắng che chắn, nhưng một khi đã nhô ra thì lại càng thêm đau đớn. Hắn, thế nhưng lại khát vọng tình cảm ấm áp. Ánh mắt của hắn đã nói rõ hết thảy. Tuy trống rỗng nhưng lại ẩn ở bên trong một tia âm mị sâu sắc. Nếu không phải đã đọc lịch sử, hiểu rõ tình cảnh của hắn, thì chắc ai cũng đều không thể phát hiện.

Thư Di đang thay Dận Chân tiếc hận thì thấy tiểu thái giám ngoài điện tiến vào hồi tấu: “Đức Phi nương nương, hoàng thượng cho truyền Ung Thân Vương cùng Nữ Tử Cổ Lộc Cách Cách yết kiến!”

Đức Phi gật gật đầu, nói với Thư Di cùng Dận Chân: “Hoàng thượng đã truyền, các người mau đi đi, nếu rảnh lại đến thăm ngạch nương!”

Dận Chân cùng Thư Di đứng dậy đáp ứng, đi theo tiểu thái giám ra chính điện. Dận Trinh thấy hai người đi xa, quay đầu lại hỏi Đức Phi “Ngạch nương, vì sao ngài lại đối với Nữ Tử Cổ Lộc đặc biệt như vậy?”

Đức Phi mặt trầm như nước, dùng cái nắp chén hắt bột trà lên, thấp giọng nói: “Bởi vì trên tay nàng có đeo vòng tay ngũ sắc.”

Dận Trinh kinh ngạc nhìn sắc mặt ủ dột của Đức Phi, có chút khó hiểu: “Vòng tay kia có chỗ nào đặc biệt sao?”

Đức Phi giữu cợt gọi lên khoe môi: “Chỗ đặc biệt?” Trong mắt của nàng chợt lóe sáng: ”Hiếu Ý hoàng hậu luôn được Thánh Thượng ân sủng có đeo một cái vòng tay ngũ sắc.”

.....

Thư Di lặng lẽ đi theo sau Dận Chân. Nhìn thấy bóng lưng cô độc của hắn, đáy lòng chợt đau nhói. Nam nhân này, từ nhỏ đã bị gửi nuôi ở người khác, không được hưởng thụ mẹ đẻ yêu thương cũng chịu một ngày nào cả. Chứng kiến Thập Tứ cùng Đức Phi mẫu tử thân tình khăng định hắn là vừa đổ kị lại vừa hận, hơn nữa trời sinh tính tình lãnh đạm, quan hệ với mẹ đẻ rất khó hòa hợp. Mà Đức Phi cũng vì quan hệ dưỡng dục từ nhỏ giữa hắn và Hiếu Ý hoàng hậu mà không chịu thân thiết với Dận Chân. Thế gian có gì đáng buồn hơn việc mẫu thân của mình lại không muốn thân thiết với mình không?

Đợi cho đến khi Thư Di khôi phục tinh thần, hai người đã vào đến Dưỡng Tâm điện. Trên ghế rồng cúi đầu đọc sách đúng là thiên cổ nhất đế, Khang Hi!

Ông ta so với trong tưởng tượng của Thư Di nhỏ gầy hơn, khuôn mặt tuy rằng không bằng diễn viên sắm vai Khang Hi Trần Đạo Minh trong phim truyền hình “Vương triều Khang Hi”, so với hắn ta khí chất tôn quý ít hơn một chút, mà vẻ tinh anh lại nhiều hơn mấy phần.

Lý Đức Toàn thấy bọn họ, đến bên Khang Hi, nhẹ nói: “Hoàng thượng, Ung Thân Vương đã đến!”

Khang Hi lúc này mới đề bút xuống, ngẩng đầu. Dận Chân vừa thấy vội kéo Thư Di quỳ xuống, dập đầu: “Nhi thần Dận Chân khấu kiến hoàng A mã, hoàng A mã vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Nữ Tử Cổ Lộc Thư Di khấu kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Bình thân!”

“Tạ ơn hoàng A mã!”

“Tạ ơn hoàng thượng!”

“Nha đầu Thư Di kia, oán trầm tư hôn cho người sao?” Khang Hi hướng Thư Di hỏi.

Thư Di vội vã quỳ xuống: “Nô tỳ không dám!”

“Ha ha . . . hay một cái không dám, mà không phải là không oán! Nha đầu này, lão Tứ sẽ đối tốt với người!” Khang Hi nhìn Thư Di quỳ dưới đất cười cười, rồi sau đó hé mắt nhìn về phía Dận Chân đang lặng im một bên. Dận Chân vội chấp tay: “Nhi thần tuân mệnh!”

Thư Di cười khổ, phụng chỉ đối tốt với ta? Vậy cũng phải yêu thích ta mới được a!

“Hoàng thượng, nô tỳ nghĩ cảm tình cần từ từ bồi dưỡng, nhất kiến chung tình, việc này nô tỳ tin rằng sẽ không phát sinh đối với nô tỳ. Cho nên hoàng thượng cũng không nên làm khó Ung Thân Vương. Thuận theo tự nhiên không tốt sao?”

Lời vừa nói xong, đại điện hoàn toàn yên tĩnh.

Dận Chân có chút kinh ngạc vì lời nói thẳng của nàng. Lý Đức Toàn thì ghé mắt xem gan nàng lớn như thế nào. Thư Di lúc này cũng biết mình quá xúc

động mà thất thố, có chút hối hận.

Khang Hi vẫn không nhúc nhích, lẳng lặng hồi tưởng lại quá khứ. . .

“Huyền Diệp, tình yêu là phải bồi dưỡng từ từ. Ăn cơm trước, sau hẹn hò, tiếp nữa là nắm tay. Ba giai đoạn của tình yêu đã từng nghe nói chưa?”

“Huyền Diệp, ngươi tin vào nhất kiến chung tình sao?”

“Huyền Diệp. . .”

“ . . . Hoàng thượng, hoàng thượng! !” Lý Đức Toàn khẽ gọi mới làm cho Khang Hi hoàn hồn. Ông ta có chút mệt mỏi, xoa nhẹ thái dương, đã bao nhiêu lâu rồi không nhớ tới nàng? Yên nhi. . .

Ban đầu chú ý tới Nữ Cổ Lộc này cũng là bởi vì cổ tay nàng có đeo vòng tay ngũ sắc giống Yên nhi như đúc. Yên nhi, nàng ta rốt cuộc có phải tỷ muội tốt người thường nhắc tới không? Vì sao lần trước triệu kiến nàng, nàng cái gì cũng không biết? Yên nhi, lúc này ngươi đang ở nơi nào? Hay là đã về tới thời đại kia như lời ngươi nói sao?

Thông qua nàng, có thể tìm được ngươi sao? Yên nhi. . . Trẫm rất nhớ ngươi. Rất muốn. . . Rất muốn. . . Gặp lại ngươi. . . dù chỉ một lần. . .

Thư Di đang quỳ dưới đất, không nói gì ai oán nhìn chằm chằm, muốn khiến cho Dưỡng Tâm điện của Khang Hi thủng một lỗ lớn. Ai bảo ông ta hào chết không chết lại vào lúc mình quỳ xuống mà ngăn người chứ, một chút cũng không lo lắng hai đầu gối của nàng đang phải chịu lực. Thừa dịp không ai chú ý, nàng trộm xê dịch cái đầu gối đã muốn ê ẩm tê dại. Sau đó. . . Chỉ thấy trên đầu nàng, mây đen áp đỉnh, oán khí càng nặng. . .

Dận Chân đang một mực yên lặng chăm chú nhìn của nàng, không dễ dàng phát giác hắn đang nhếch nhếch khóe môi, hơi nâng nâng lông mày, cho thấy rõ ràng chủ nhân tâm tình rất tốt.

“Khụ . . .” Khang Hi rốt cục ý thức được người nào đó còn đang quỳ, từ bi mở miệng: “Thư Di, đứng dậy đi. Trẫm thấy ngươi nói cũng rất có đạo lý, tình yêu phải là từ từ bồi dưỡng!”

Tiếng của Thiên tử a tiếng của Thiên tử! Thư Di vui vẻ ra mặt, nhanh chóng đứng lên, hơn nữa quyết định sửa đổi thần tượng của mình, thề chết đi theo Khang Hi, chỉ thiếu lệ nóng chưa kịp tuôn trào! Nàng đương nhiên không để ý trong mắt Khang Hi chột lóe tinh quang. Nhưng nghe được lời nói của ông ta một giây sau đó thì thân mình hoàn toàn cứng đờ.

“Thật lâu trước kia, có người nói cho trẫm, ba giai đoạn của tình yêu chính là ăn cơm trước, sau hẹn hò, tiếp nữa là nắm tay.”

“Ba giai đoạn của tình yêu”, “hẹn hò” là từ ngữ hiện đại. Dù cho Thư Di có tri độn gì đi nữa cũng đã phát hiện Khang Hi có chút dị thường. Chẳng lẽ ông ta cũng là xuyên tới? Đây chỉ ý nghĩ lóe lên trong đầu Thư Di, nhưng rất nhanh, Thư Di phủ định, bởi vì nàng nhớ tới Khang Hi mới vừa nói là “Có người” nói cho ông ta biết, như vậy. . .

“Hoàng thượng, nô tì cả gan hỏi một câu, có phải người nói cho hoàng thượng là nữ nhân?”

“Không sai!” Khang Hi gật đầu.

Thư Di đảo tròn mắt, trong lòng chấn động, thanh âm có chút run rẩy hỏi: “Hoàng thượng có thể phép cho nô tì gặp mặt nàng được không?”

Khang Hi ngữ khí bi thương, lắc đầu: “Nàng đã không còn nữa rồi!”

Không còn? Là rồi đi, hay là. . .

Thư Di ghen hờn trân trối nhìn ông ta, hi vọng ông ta có thể nói lại chuẩn xác. Đáng tiếc, Khang Hi tựa hồ không muốn nói nhiều, hướng Lý Đức Toàn phát phát tay. Lý Đức Toàn cúi người rồi đi, nhân tiện ngay cả Dận Chân cũng cùng theo hắn đi ra ngoài.

Thư Di nghi hoặc nhìn hai người rồi đi, sau đó quay đầu lại nhíu mày chờ Khang Hi giải thích nghi hoặc. Khang Hi quay người về phía sau. Ông ta đỡ bình sứ hoa xanh trên giá xuống, cùng với tiếng ma xát trên mặt đất, giá sách trước mặt Thư Di bắt đầu chậm rãi dời về phía hai bên, một bức tranh mỹ nhân dần dần hiện ra.

“Đây là Hiếu Ý hoàng hậu của trẫm!” Chẳng biết từ lúc nào Khang Hi đã đứng trước bức tranh, lẩm bẩm nói: “Cũng chính là người nói cho trẫm ba giai đoạn của tình yêu!”

Thư Di cả kinh, cẩn thận đánh giá bức họa, phát hiện người trong bức họa, hình dáng cân đối, xinh đẹp tuyệt trần, cùng Niên thị lại có bảy tám phần giống nhau. Thư Di lúc này đã minh bạch vì sao Đức Phi lại chán ghét Niên thị như vậy, hóa ra là hiệu ứng tình địch. Bất quá thái độ của Dận Chân cần xem lại, chẳng lẽ. . . Hắn đối dưỡng mẫu có cảm tình khác thường? Đây chính là tin giật gân nha! Nhưng đáng tiếc, nàng kia lại không phải là người mình muốn tìm. Thư Di đang nản lòng, trong giây lát nhìn thấy phía trên bên phải bức họa có hai hàng chữ cực nhỏ, mờ mắt cố gắng nhìn, nhẹ giọng đọc:

Hoa đường Trương Yên.

Hướng tôn trước hay tuyền,

Vũ váy ca phiến.

Hận tìm phương tới chậm.

Khúc đèn đường hòa hương trần tán.

Vui mừng khôn xiết, nháy mắt như có sóng lớn thổi quét toàn thân!

Là nàng, đúng là nàng! Nàng yêu nhất bài “Hà truyền” này, chỉ vì bên trong có tên của nàng —— Trương Yến. Nước mắt tràn mi, cảm giác tha hương gặp người quen thì ra mãnh liệt như thế, ở giờ khắc này tưởng giống như đê vỡ. . .

Khang Hi nhìn Thư Di thất thố, im hơi lặng tiếng, không cần hỏi lại. Bởi vì lệ của nàng đã nói lên tất cả. Nàng là người Thư Di muốn tìm, mà Thư Di, là người ông ta muốn tìm!

Giấy sách từ từ đóng lại. Khang Hi lẳng lặng đi đến trước ghế rồng ngồi xuống, nhìn Thư Di, ánh mắt phức tạp. Sau một lúc lâu, ông ta rốt cục cố lấy dũng khí mở miệng: “Các người là tỷ muội, vì sao tuổi lại chênh lệch nhau nhiều như vậy?”

Thư Di nhú mi. Vấn đề này thật là khó trả lời, chẳng lẽ nói cho ông ta biết là bởi vì tâm nguyện mỗi người bắt đầu nên thời điểm xuyên qua cũng bắt đầu, mặc dù là cùng một triều đại nhưng niên đại không giống nhau? Liếc mắt, cho xin đi, nàng còn chưa có điên!

Khang Hi nhìn thấy bộ dạng nàng khó mở miệng, đắc ý cười: “Trẫm biết các người không thuộc về nơi này!”

...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Kinh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Niên Thị Bị Sẩy Thai

Edit: troi0dat0oi0

Beta: dark Angel

Thư Di từ Dưỡng Tâm điện đi ra, liếc mắt liền nhìn thấy Dân Chân chờ ở ngoài điện. Thấy nàng, hần mở miệng định hỏi, nhưng nhìn bộ dạng có chút mờ mịt của nàng lại thôi. Sau một hồi lâu, chỉ nói hai chữ “Đi thôi!”

Thư Di gật đầu đi theo hần hướng ra cửa cung. Trên đường trở về phủ, Thư Di vẫn cảm thấy chấn động, trong đầu bất giác hiện lên đoạn đối thoại vừa rồi với Khang Hi.

Khang Hi không nhìn đến Thư Di đang tròn mắt há mồm, tiếp tục nói: “Trẫm gặp Yến nhi khi nàng mới 8 tuổi. Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, trẫm vô cùng kinh ngạc, thể gian lại có một cô bé đáng yêu như thế sao! Sau lại sai người hỏi thăm mới biết được nàng là biểu muội của trẫm. Người không thể tưởng tượng lúc ấy trẫm kích động như thế nào đâu, quả thật muốn đón nàng vào cung ngay lập tức giấu đi. Nhưng thái hậu nói với trẫm là nàng còn quá nhỏ, chưa thể tuyên tú tiến cung. Vì thế trẫm bắt đầu ngày đêm chờ đợi, mong cho Yến nhi nhanh nhanh lớn.” Khang Hi híp lại hai mắt, vẻ mặt vô cùng hạnh phúc cùng ôn nhu khiến người ta cơ hồ quên mất thân phận cao quý của ông ta.

“Hoàng ngạch nương của trẫm có đeo một cái vòng tay ngũ sắc.” Khang Hi đột nhiên ngồi thẳng người, mắt lóe sáng nhìn Thư Di: “Sau đó trẫm thấy tay Yến nhi cũng có. Yến nhi nói đó là tín vật của bằng hữu. Trẫm lúc ấy liền hoài nghi, bằng hữu cái dạng gì đây? Vì sao hoàng ngạch nương cũng có? Thẳng đến sau này, khi được phong làm Cách Cách, Yến nhi bị đá kích nặng, bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ. Trẫm lúc đầu chỉ nghĩ nàng là tâm tư sót ruột của nữ nhân làm cho thần trí mơ hồ. Thế nhưng nàng lại đem tên, ngày sinh con gái chưa ra đời của mấy vị đại thần nói rõ ràng, muốn trẫm chờ xem có chính xác hay không!” Đồng tử Khang Hi dần dần thu nhỏ lại. Thư Di nhìn vẻ mặt ấy cũng có thể dễ dàng tưởng tượng bộ dáng khiếp sợ của ông ta lúc ấy.

“Sau đó, trẫm biết nàng vốn không thuộc về nơi này.” Vừa dứt lời, Khang Hi liền giống như người rút sạch khí lực, ngồi phịch xuống long ý(*).

(*) long ý: ghế rồng – ghế của Hoàng thượng, mình nghĩ dùng long ý sẽ hay hơn

“Hoàng thượng. . .!”

Khang Hi khoát tay, ngăn Thư Di nói.

“Trẫm. . .” Ông ta có chút do dự, ánh mắt mập mờ, khi chạm đến vật trên cổ tay Thư Di thì rốt cuộc hạ quyết tâm: “Trẫm thực xin lỗi nàng, lúc ấy trẫm

không nên tin lời gièm pha của người khác. Yến nhi hiền lành tốt bụng như vậy, nàng như thế nào sẽ. . . Trẫm rất hận, thật sự rất hối hận đã đối xử tệ với nàng, là ông trời trừng phạt trẫm, khiến trẫm mất đi Yến nhi!”

Thư Di ngẩn ra, nguyên lai hai người bọn họ lúc đó có hiểu lầm. Hôn nữa nghe ý tứ trong lời nói của ông ta, Trương Yến chết chẳng lẽ là do Khang Hi sao? Tuy rằng rất tức giận, nhưng khi nhìn đến vẻ mặt bi thương của Khang Hi, Thư Di không hận hẳn được. Dù sao khi chọn yêu một đế vương, thế nào cũng bị thương tổn. Hôn nữa Khang Hi lại là thiên cổ nhất đế, tin rằng Trương Yến hiểu rất rõ ràng lựa chọn của mình, nên cũng sẽ không hối hận.

“Ta muốn nhờ người thu xếp!”

Thư Di sùng sốt một chút, hẳn dùng ‘Ta’ mà không phải là ‘Trẫm’.

“Trẫm gặp lại Yến nhi một lần!”

Ồi chao? ? ? ?

Nhớ tới biểu tình khiếp sợ của mình lúc ấy, Thư Di không thể nhịn cười. Vị hoàng đế này tưởng các nàng là thần tiên chắc? Nói gặp là gặp? Không biết Trương Yến đã đi nơi nào, là trở lại hiện đại hay là thật sự... đã chết? Nghĩ đến đây, Thư Di khẽ nhủ mi. Dân Chân ngồi đối diện Thư Di, bất động thanh sắc nhìn lên vẻ mặt biến đổi của nàng. Trong đầu không ngưng suy nghĩ: hoàng A mã rốt cuộc nói gì với nàng? Chẳng lẽ là có quan hệ với hoàng ngạch nương?

Thư Di xuống xe ngựa, liền một mình dạo qua phủ viện, cự tuyệt Dân Chân đi cùng. Nàng muốn một mình làm quen chỗ ở một chút. Qua một vòng, nàng đại khái biết được, Đông viện chủ yếu là chỗ ở của nữ thân quyến, còn Tây viện lại là thư phòng của Dân Chân. Suy nghĩ lại mới thấy là: tiểu viện của mình thế nhưng lại ở Tây viện, phù hợp với quy củ trong phủ sao?

Đi thông thả về tiểu viện của mình — Di Tâm các, tâm trạng Thư Di rồi bời, phân phó Anh Ca đun nước pha trà, còn mình nằm nghỉ trên tràng kỉ.

“Cách Cách” Anh Ca mang bình trà đặt lên chiếc bàn tròn, nhẹ giọng gọi Thư Di giống như đang ngủ.

“Hử?” Thư Di vẫn nhắm mắt lên tiếng.

“Ngài xem ra rất mệt, có cần nghỉ ngơi một chút hay không? Hôm nay phúc tấn có phái ngài tới mời người tới nay tới phòng dùng bữa đó!”

“Ai... không cần đâu. Cho ta một chén trà nâng cao tinh thần là được rồi.”

Anh Ca gật gật đầu, rót một chén trà đưa cho nàng. Thư Di còn chưa kịp uống, nha đầu Thúy Châu đã chạy vào nói: “Chủ tử, vừa rồi phúc tấn phái người tới nói rằng bữa tối nay không cần đến nữa!”

Thư Di ngạc nhiên: “Hả? Có biết nguyên nhân không?”

Thúy Châu hạ thấp giọng: “Nghe nói Niên chủ tử bị sẩy thai, hiện giờ Vương gia và phúc tấn cùng Vương thái y đều ở đó.”

Anh Ca cả kinh, nhìn Thư Di. Thư Di gật đầu với nàng, sau nói với Thúy Châu: “Người lui xuống đi, bảo nhà bếp làm chút đồ ăn mang tới đây, hôm nay ta rất mệt, muốn đi nghỉ sớm một chút!”

“Vâng!”

Chờ Thúy Châu đi khuất, Anh Ca tới trước mặt Thư Di, thi thắm: “Cách Cách, quả đúng như lời người nói.”

Thư Di lắc đầu, hướng nàng khoát tay, chỉ chỉ cửa phòng. Anh Ca hiểu ý, bước ra đóng cửa.

“Phúc tấn vội quá rồi.” Thư Di nhìn cánh cửa đã được Anh Ca khép lại mới nói.

“Phúc tấn?” Anh Ca tròn tròn hai mắt, lẽ nào không phải là chuyện ngoài ý muốn?

“Sáng nay Vương gia nói tối nay sẽ đến bù cho ta đêm động phòng hoa chúc, kết quả bây giờ lại xảy ra việc này, đây là trùng hợp ngẫu nhiên sao?”

“Nhưng điều này cũng chưa thể chứng minh là do phúc tấn làm!”

“Phúc tấn hiện tại có một đứa con trai, Lí thị cũng có một đứa, còn Niên thị... Nếu như cái thai này cũng là con trai, lại thêm địa vị của Niên Canh Nghiêu lúc này, khó đảm bảo vị trí của phúc tấn của nàng sẽ không bị lung lay. Dù sao so với Lý thị, Niên thị rõ ràng là uy hiếp hơn.”

Anh Ca hoàn toàn ngây ngốc, không ngờ lại phức tạp đến vậy.

“Kể ra thì cũng là do lỗi của ta.” Thư Di bất lực nhắm mắt lại, “Sáng sớm nay biểu hiện của Vương gia rất không bình thường, khiến Phúc tấn đối với ta cũng có đề phòng. Nàng ta sẽ không để cho Vương gia đêm nay đến chỗ ta, nên mới vội vàng hạ thủ như vậy, một mũi tên trúng hai đích.”

“Nhưng đứa trẻ kia vô tội mà !”

“Anh Ca, trên đời này nhà đế vương là vô tình nhất. Người phải nhớ kỹ, muốn bảo mạng nhỏ này, phải nhìn ít, nghe ít, nói ít. Chuyện không liên quan đến mình thì chớ quan, phải biết giữ mình thì mới có thể sống lâu dài trong phủ này. Thân phận của ta lúc này thấp bé, nếu người xảy ra chuyện gì, sợ là ta có muốn bảo vệ cũng khó a!”

“Cách Cách, Anh Ca hiểu!”

“Ân, thế đủ rồi, đợi một chút ăn tối cùng ta, trong phòng này chẳng cần phải giữ quy tắc, cứ thoải mái như ở nhà chúng ta là được rồi!” Chuyện ngày hôm nay chúng ta cứ đứng một bên xem kịch thôi. Có điều, phúc tấn Ná Lạp lần này cũng coi như giúp ta, ta đang lo tối nay Dận Chân tới thì không biết phải làm thế nào, nàng ta lại thay ta giải quyết phiền phức. Thư Di trong lòng thầm nghĩ.

“Cách Cách, vậy Anh Ca đi xem xem bữa tối chuẩn bị tối đâu rồi!”

“Ừ, đi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Gặp Mặt

Edit: troi0dat0oi0

Beta: dark Angel

Dận Chân đối với việc Niên thị bị sảy thai vô cùng tức giận, trước mặt toàn bộ thể thiếp nói rõ nhất định sẽ tra cho ra chân tướng. Thư Di liếc mắt đầy ẩn ý tới Ô Lạt Na Lạp đang đứng cạnh Dận Chân, chỉ thấy nàng ta, khuôn mặt bình thản, tĩnh lặng tựa mặt hồ, nhìn không ra một chút hoảng loạn. Thư Di thầm tán thưởng: không hổ danh là vợ cả của Dận Chân, tâm cơ thành phủ đều rất cao thâm (ý nói người này nham hiểm lợi hại, suy tư tình cảm sâu hiểm khó dò).

Ngày hôm sau, lúc Thư Di đi thỉnh an Na Lạp thị liền bị nàng ta rủ cùng đi thăm Niên thị còn đang nằm tĩnh dưỡng trên giường.

Nàng ta thực rất bi thảm.

Đó là cảm nhận đầu tiên của Thư Di khi nhìn thấy Niên thị, mặt trắng bệch như tờ giấy, da dẻ nứt nẻ. Trước đây từng nghe nói, bị sảy thai hại thân nhất (cơ thể bị tổn thương nghiêm trọng nhất), giờ trực tiếp nhìn thấy vẫn không ngăn nổi một tiếng thở dài nào nê, Thư Di không nỡ mở mắt ra nhìn, chỉ âm thầm ngồi ở một góc lắng nghe tiếng trò chuyện của Na Lạp thị với Niên thị: “Muội muội cố gắng chăm sóc sức khỏe cho tốt, dạo này Gia vi lo lắng cho sức khỏe của muội mà cơm cũng nuốt không trôi, lòng tỷ tỷ đây cũng không đành!”

“...”

Niên thị im lặng không nói nhưng Na Lạp thị cũng chẳng cảm thấy chút gì khó xử, vẫn thao thao bất tuyệt tự biên tự diễn: “Mọi việc phải nghĩ cho thoáng một chút. Phải nhớ uống thuốc cho đều đặn, chóng phục hồi sức khỏe để lại giúp Vương gia sinh con đẻ cái, con đàn cháu đống. Gia mong mỗi đứa con của muội muội lắm đó!”

Lần này, Niên thị ngược mắt lên nhìn xoáy vào Na Lạp thị, trong ánh nhìn có sự quyết liệt, Na Lạp thị thấy những lời nói của mình đã có hiệu quả, lại cười cười mà rằng: “Tất cả phải được bàn bạc kỹ hơn mới đúng!”

Thư Di sững người, quay đầu sang nhìn nụ cười dịu dàng của phúc tấn, nàng ấy nói câu này ý là...

.

Quả nhiên... ánh mắt của Niên thị đã hoàn toàn bị hận thù bao phủ. Na Lạp thị vỗ vỗ tay nàng, đứng dậy nói: “Hôm nay khiến muội phải nhọc tâm rồi, tỷ tỷ cũng không làm phiền muội nghỉ ngơi nữa, chúng ta đi thôi.” Rồi còn nghiêm nghị dặn dò bọn tôi tớ: “Liệu hồn mà chăm sóc Niên phúc tấn cho tốt, có điều gì sai sót, ta lấy đầu các người.”

“Vâng ạ!”

Vài ngày sau, Anh Ca báo tin: a hoàn của Lý thị dưới áp lực đã chủ động thừa nhận rằng Lý thị đã ra lệnh cho nàng cho thuốc độc vào thuốc bổ của Niên thị, Anh Ca rất ngạc nhiên về sự việc này, Thư Di chỉ mỉm cười mà không nói gì.

Vậy là, Na Lạp thị lần này không chỉ hạ được Lý thị mà còn loại bỏ được mối đe dọa từ Niên Thị, bóp chết những tai họa ngầm từ trong trứng nước. Hơn nữa thành công khơi mào mâu thuẫn giữa hai bên Niên – Lý, phải nói là một mũi tên trúng vô số đích, có thể coi như chiến thắng mọi mặt. Nhưng

lòng Thư Di lại vô cùng lo sợ, lần này là Lý thị bị đổ lỗi, lần sau sẽ đến ai đây? Vạn nhất Na Lạp hạ thủ với mình thì phải làm sao? Hôm trước nàng ta kéo nàng cùng đi thăm Niên Thị, chỉ sợ là giống lên cho nàng hồi chuông cảnh báo đây.

Thư Di thực sự là điên lên mất, đốc thúc Anh Ca chuẩn bị cải trang thành đầy tớ lên ra khỏi phủ. Lúc đầu Anh Ca bị ý tưởng to gan của nàng làm cho sợ hãi, liên tục nói không được, nhưng về sau lại chịu không nổi cái tính nhõng nhẽo của Thư Di, mới miễn cưỡng đồng ý, nhưng nhất định phải về trước khi trời tối. Thư Di không còn cách nào khác cũng đành chấp nhận. Hai người lấy ra bộ nam trang lần trước, cẩn thận dọn dò phân phó kẻ dưới, rồi mới thay y phục lạng lẽ rời khỏi phủ.

“Ngươi xem, ở đằng trước có diễn xiếc kia, chúng ta qua đó xem đi.”

“A, hiện tại có bán loại bánh ngọt này sao?”

“A a, đằng kia có bán đồ trang điểm kia!”

“Trời a, thì ra kẹo hồ lô của Triều Thanh ngon ghê ta!”

Anh Ca nhìn vị chủ tử của mình đang hưng phấn khác thường không nói được tiếng nào, có chút hắc tuyến: tại sao cách cách cứ ra khỏi phủ là lại thế này, lần trước vậy, lần này cũng vậy...

Dận Chân sau khi hoàn thành công việc Hoàng thượng giao phó, đang chuẩn bị lên ngựa hồi cung thì bị Thập Tam A Ca Dận Tường giữ lại: “Tứ Ca, nghe nói ngõ Cát Tường có một đoàn kịch mới đến, hát không tồi, chúng ta cùng đi xem chút nhé?”

Thập Tam dùng ánh mắt kì vọng nhìn gương mặt lạnh lùng của Dận Chân. Dận Chân đang định từ chối, ánh vô tình quét tới một thân ảnh quen thuộc cách đó không xa, đồng tử đột nhiên mở lớn, có chút không tin nổi nam nhân thấp bé tay cầm kẹo hồ lô miệng thao thao bất tuyệt với chủ bán kia chính là nàng.

Bộ quần áo này, hẳn còn nhớ.

Dận Chân mấp máy môi, chăm chú nhìn, không biết người bán kẹo hồ lô kia đang nói gì mà khiến nàng cười dài, bàn tay bất giác nắm chặt lại. Nàng ấy sao có thể cười duyên như vậy trước mặt nam nhân khác? Quả là bất tuân nữ tắc. (không tuân theo chuẩn mực đạo đức của phụ nữ)

Dận Tường có chút không hiểu nhìn về hướng mà Dận Chân đang chăm chú, thì nhìn thấy hai thanh niên trẻ tuổi và một người bán kẹo hồ lô. Có gì đó không đúng sao? Lẽ nào Tứ Ca muốn ăn kẹo hồ lô? Quay đầu lại đầu về nghi hoặc, muốn hỏi cho rõ ràng, lại nhìn thấy “ai kia” đột nhiên mặt mày u ám, toàn thân toát ra hàn khí. Thập Tam đành như rùa rút cổ, quyết định im lặng quan sát vẫn tốt hơn, do vậy ánh mắt lại một lần nữa hướng về ba người kia. Lúc ấy, hai nam nhân đã đi mất. Dận Tường lần này đã có kinh nghiệm, trước ngẩng đầu lên nhìn Tứ Ca nhà mình, quả nhiên nghe thấy hai tiếng lạnh lùng: “Đuổi theo!”, đành phải than nhẹ, chịu phận bất hạnh, giao ngựa cho hạ nhân dắt đi, còn mình thì bước nhanh đuổi theo.

Thư Di nói chuyện với chủ bán một lúc lâu chủ yếu là muốn hỏi cách làm kẹo hồ lô, xem có giống với thời hiện đại hay không. Không ngờ, vị đại ca này nói chuyện rất có duyên, khiến Thư Di không nỡ bỏ đi. Cuối cùng vẫn là Anh Ca nhắc nhở nếu không đi ngay sẽ không kịp tới quán trà mất, lúc ấy Thư Di mới trả tiền và kéo Anh Ca đi thẳng tới quán trà lớn nhất kinh thành – Đồng Tế trà lâu.

Lúc này đang là thời điểm trà lâu bận rộn náo nhiệt nhất, nhìn đại sảnh người ra người vào đông như mắc cửi, Anh Ca lo âu nói nhỏ vào tai Thư Di: “Cách Cách, hay là mình tới nhà gian đi, ở đó thanh tĩnh, chỗ này thì...”

Thư Di nhìn nha đầu một cái, vỗ tay trấn an: “Tới đây là để thưởng cái không khí náo nhiệt, tới nhà gian thì có gì là vui nữa? Ngươi đừng sợ, ở đây tuy nhiều người, nhưng người xấu thì thực ít. Nói rồi nhìn khắp bốn hướng, phát hiện ra chỗ ngồi căn bản không còn, chỉ còn cái bàn sát tường ở đằng kia còn hai chỗ trống. Thư Di kéo Anh Ca đi tới, hỏi nam nhân trẻ tuổi phía đối diện: “Huynh đài, chúng tôi ngồi đây không phiền hai vị chứ?”

Nam nhân ngẩng đầu lên, Thư Di bất giác bị cướp mất khẩu khí, hắn ta giống y hệt bạn trai nàng hồi ở trường đại học. Nam tử thấy người trước mặt mắt thanh mây tú, đậm vẻ nữ nhi, cũng hiểu mà cười nói: “Không phiền, các vị ngồi đi.”

Thư Di nghe thấy âm thanh của hắn mới bừng tỉnh, cẩn thận nhìn đối phương, phát hiện anh ta dung mạo gầy sương, hơi thở dồn dập, giống như người mắc bệnh tim, nhưng ở giữa lông mày lại lơ mờ sắc đen, dấu hiệu giống như bị trúng độc, quả là kì quái!

Nam tử không nói không rằng, để cho Thư Di thoải mái ngắm soi, nhưng người hầu bên cạnh hắn biểu hiện không thoải mái: “Vị công tử này, thiếu gia nhà chúng tôi có gì lạ mà cậu phải ngắm lâu thế?”

Thư Di sững sờ, mới phát hiện bên cạnh hắn ta còn có một người nữa. Người này cơ thể cường tráng, vừa nhìn qua là biết người luyện võ. Biết cử chỉ của bản thân khiến hắn hiểu lầm, Thư Di vội vã cười nói: “Đừng hiểu lầm, tại hạ nhìn vị nhân huynh này hơi thở không thuận, khí tức suy yếu, mới hiếu kì nhìn một chút.”

“Ngươi nhìn thấy điều gì?” Vị nam nhân vừa được gọi là thiếu gia kia thân nhiên hỏi. Thư Di lắc đầu, bản thân rốt cuộc cũng chẳng phải đại phu, cũng chưa từng học qua y thuật, chỉ là lúc rảnh rỗi mở sách y ra đọc mà thôi. Người hầu thấy thư Di lắc đầu, không khỏi có chút ừ ừ, còn tưởng rằng gặp được danh y... .

“Có điều...”

“Có điều gì? Ngươi mau nói!” Người hầu thấy Thư Di chậm rãi nhắc tách trà, có chút sốt ruột truy hỏi. Anh Ca bất mãn lườm hắn một cái: “Ngươi gấp

cái gì, không thấy thiếu gia nhà ta khát nước muốn uống trà sao?”

“Ngươi!!”

“Thế Kiệt, không được vô lễ!” Bị nhắc nhở, người tên Thế Kiệt, chính là người hầu của vị nam nhân, có chút không cam lòng quất quất miệng, đành ngồi một bên bực dọc. Nam nhân thấy hần an phận rồi, mới cười nói với Thư Di: “Khiến hai vị phải chê cười rồi, Thế Kiệt tính hần vốn nóng nảy, nhưng không có ác ý gì! Không biết câu nói lúc nãy của vị huynh đệ này là có ý gì?”

Thư Di thấy anh ta khí độ bất phàm, hơn nữa chỉ lướt qua cũng thấy vẻ kính sợ của tên theo hầu, trong lòng càng hiếu kì về thân phận của hần. Quyết định lừa hần một chút: “Haha, ta tuy không nhìn ra là bệnh gì, nhưng ta biết một người đủ khả năng chữa trị cho người!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tin Tức

Edit: troi0dat0oi0

Beta: dark Angel

Dận Chân luôn lặng lẽ đi theo sau Thư Di, khi thấy các nàng quẹo vào Đồng Tế trà lâu thì cũng sốt một chút, sau đó kéo Dận Tường cùng vào. Tiểu nhị thấy bọn họ dáng vẻ phong độ, không dám chậm trễ, chuẩn bị nghênh đón khách đến nhà gian. Dận Chân cũng không động, ánh mắt quét qua đại sảnh, dễ dàng phát hiện người hần muốn tìm. Quay lại liếc Dận Tường một cái, Thập Tam lập tức hiểu ý, đem ngọc bội bên hông tháo xuống, đưa cho tiểu nhị. Tiểu nhị cười híp mắt cầm lấy, đến lúc nhìn lại rồi, sắc mặt đại biến, kích động muốn quỳ xuống đất van an, Thập Tam nhanh tay nhanh mắt đã ngăn hần lại, ghé vào lỗ tai hần thì thầm vài câu. Tiểu nhị gật đầu, liền chạy một mạch hướng đến mấy vị khách ngồi gần bàn Thư Di. Chỉ trong chốc lát, bàn, trà, trái cây đều được chuẩn bị, đợi hai vị vương gia an tọa!

Thấy mọi thứ thu thập ổn thỏa rồi, Thập Tam mới kéo Dận Chân cùng ngồi xuống. Lúc này, Dận Tường đã hiểu được một chút, Tứ ca hần khác thường như thế, vậy chắc là có quan hệ gì với hai nam tử ở bàn bên rồi, nhưng không biết hai người này cùng Tứ ca rốt cuộc có quan hệ gì? Thập Tam chưa bao giờ gặp Thư Di, tất nhiên là không biết nam tử cười híp mắt này thật ra là tiểu thiếp mới cưới của Tứ ca hần. Bọn Thư Di bởi vì nói chuyện quá hăng say nên vẫn chưa phát hiện ra cái bàn cách vách kia đã thay đổi người. Mà mọi hành động của bọn họ đều bị người sau lưng lặng lẽ theo dõi.

“Người mà nhân huynh vừa nói có thể trị bệnh cho tại hạ, không biết là ai?”

“Nam Hải thần y!” (Bạn nào đã xem Thần điều đại hiệp hần là biết ông này >_<)

Dận Chân tay đang nâng chén trà chợt run lên, Nam Hải thần y? Chưa nghe nói qua, nàng định lừa người a?

Anh Ca kinh ngạc nhìn Cách Cách vô cùng tự tin, không biết lúc này nàng nói thật hay giả. Mà nam tử đối diện Thư Di cũng không tin, phiêu bạt giang hồ nhiều năm như vậy, hần cũng chưa bao giờ nghe người ta nói tồn tại một nhân vật như vậy!

“Không tin phải không? Cũng đúng, ông ấy rất ít dính dáng đến giang hồ.”

Thư Di có vẻ như có thể hiểu được bọn họ là không tin, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như thường! Loại vẻ mặt này làm cho chủ tớ hai người đối diện cũng có chút có chút do dự.

“Lão nhân gia hành tung cũng rất bí hiểm!” Thư Di đem ý nguyên những lời Hoàng Dung lừa gạt Dương Quá trong Thần Điều đại hiệp nói cho hai người kia nghe, vừa nói trong lòng vừa đắc ý, không tin các ngươi sẽ không mắc bẫy!

Nghe xong lời của nàng, Thế Kiệt đã có chút tin, Thi Hạo Thiên vẫn còn hoài nghi. Thư Di thấy hần nghi hoặc, biết hần còn có băn khoăn, trong lòng khẽ động, đem bài Tarot trong vạt áo ra: “Các hạ vẫn không tin. Như vậy đi, để ta coi cho các hạ một quẻ. Tỷ tỷ của ta là đệ tử của Nam Hải thần y, sở học chính là thuật xem bói. Thuật số của ta là nhờ nàng ấy dạy lại, nhưng cũng chỉ là học được sơ sơ mà thôi.”

Thi Hạo Thiên thấy bộ bài nàng lấy ra không giống của thầy tướng số, có chút hứng thú, liền gật gù đầu đồng ý. Thư Di thuận thực xáo bài, vẻ mặt nghiêm túc ý bảo hần dùng tay trái chọn bài. Thi Hạo Thiên làm theo yêu cầu của Thư Di, chọn ra 7 lá bài. Sau đó Thư Di đem chúng theo thứ tự xếp thành hình chữ V, tiếp tục hé ra từng lá bài. Một bên Dận Chân nhìn thủ pháp nàng của thuận thực, rất ngạc nhiên, thoạt nhìn không giống như là đang lừa người!

Xem bói bằng bài Tarot tương đối phức tạp nhưng lại là một trong những bói pháp khá chính xác. Thư Di biết rằng chỉ có làm cho bọn họ khiếp sợ thì mới tin lời nàng nói, tiện đà mới có thể nói thật mọi chuyện cho nàng. Vì vậy, Thư Di lựa chọn phương pháp xem bói này. Thư Di nhíu mi nhìn bài trên bàn, đưa tay chỉ vào lá bài thứ nhất phía trên bên trái nói: “Lá bài nữ hoàng ý nói các hạ là người công thành danh toại, hơn nữa cuộc sống mỹ mãn hạnh

phúc.”

Thi Hạo Thiên nghiêng người tựa vào ghế, khẽ gật đầu. Bên cạnh hắn, Thế Kiệt thì có chút khinh thường, cái này còn cần phải bói sao, xem quần áo thiếu gia là có thể biết nhất định là nhà đại phú đại quý rồi. Thư Di không để ý tới ánh mắt hắn có chút khinh miệt, tiếp tục chỉ vào lá bài thứ hai.

“Nữ tể ti phản nghịch ý nói các hạ hiện tại đang có một kế hoạch, nhưng bởi vì một vài nguyên nhân, thực hiện nó ngay từ đầu đã là giả tưởng, khiến người phải chịu đã kích, thân thể cũng vì thế bắt đầu ngày càng xấu đi.”

Thi Hạo Thiên thân mình hơi khựng, có chút gấp gáp hỏi “Biết là vì nguyên nhân gì không?”

Thư Di giương mắt nhìn thoáng hắn nói: “Bài nói rất rõ ràng, bởi vì người hoặc là thù hạ của người ngu dốt, lòng tham không đáy, tầm nhìn hạn hẹp, hữu dũng vô mưu, tự cho mình là siêu phẩm.” Nói đúng liên tiếp bốn cái xấu khiến hai người trên mặt cùng hiện ra sắc hồng, vẻ mặt nghi hoặc đã chuyển thành tin tưởng. Thế Kiệt có chút cung kính nhỏ giọng hỏi “Vậy có thể hóa giải như thế nào?”

Anh Ca nãy giờ im lặng, thấy hắn rốt cục chịu thua, khí thế lập tức tăng lên nói: “Gấp cái gì, không thấy thiếu gia nhà ta đang chuẩn bị nói à!”

Liếc mắt, Thế Kiệt quyết định tốt hơn hết là vẫn giữ im lặng.

Thư Di lật tiếp lá bài thứ ba: “Giáo Hoàng không thuận! Ta khuyên người vẫn là nên vứt bỏ kế hoạch ấy đi, bởi vì nó chung quy không có khả năng thực hiện. Một lần thất bại đã là kiểm cùi ba năm thiêu một giờ, tương lai, người có thể sẽ bị người khác lợi dụng, thù hạ của người sẽ truyền cho người tin tức trái với tình hình thực tế, khiến người gặp phải đại nạn, hơn nữa còn tử vô thân!” Thư Di nói xong, ngẩng đầu nhìn về mặt cứng ngắc của Thi Hạo Thiên, ngoắc ngoắc khoe miệng, cười mỉa khiến Thi Hạo Thiên hoàn toàn mê muội. Lúc này đây, hắn biết, nữ nhân tươi cười vô cùng xinh đẹp trước mặt vô cùng nguy hiểm, nhưng lại không tự chủ bị nàng hấp dẫn. Bàn bên, Dịch Chân thấy bộ dạng mất hồn mất vía của hắn, hai mắt nheo lại nguy hiểm. Tốt lắm, nàng còn dám làm trò câu dẫn nam nhân khác trước mặt hắn! Trong lòng lại hung hăng ghi thêm một tội nữa của Thư Di! Lần này là hoàn toàn ngoài ý muốn, Thư Di cũng không biết nàng trong lòng đang lo lắng ra nộ cười có lực sát thương lớn như vậy!

“Khụ ~” Anh Ca ho nhẹ một tiếng, gọi hồn phách Thi Hạo Thiên đã bay lên tận chín tầng mây trở về. Hắn có chút xấu hổ nói: “Có... phương pháp để tránh không?”

Thư Di nhìn lá bài thứ tư, ngón trỏ khẽ điểm nhẹ lên cằm, nghĩ nghĩ nói: “Phương pháp không phải là không có, nhưng xem huynh đài có vẻ là người nhân hậu, phương pháp này có lẽ không thích hợp với người!”

“Người nói mau là phương pháp gì, làm sao người biết là không thích hợp với thiếu gia?” Thế Kiệt không dẫn nổi lại mở miệng lần nữa chen vào hỏi.

“Người! !” Anh Ca không phục muốn mắng hắn, bị Thư Di cản lại, “Giết một người răn trăm người! Các hạ chỉ cần loại bỏ người mà các hạ cho rằng sẽ là trở ngại, tự nhiên đại nạn liền tiêu trừ!”

“Nói như không, thiếu gia làm sao biết ai bắt lợi với hắn? Chẳng lẽ hoài nghi một cái liền giết một người?”

“Ai nói thiếu gia nhà người không biết? Trong lòng hắn rất rõ ràng! Phải không?” Thư Di tự tin nhìn người đang ngưng trọng thần sắc trước mặt. Thi Hạo Thiên đứng dậy, ôm quyền thi lễ nói “Hôm nay thật sự khiến tại hạ mở mắt, không nói dối người, tại hạ họ Thi, danh Hạo Thiên, vị này chính là huynh đệ tốt của ta, Thi Thế Kiệt!”

Thư Di cười cười: “Hiện tại người có thể tin lời của ta sao? Có cần đem mấy lá bài còn lại nói hết cho người nghe?”

“Tin! Còn lại không cần nói nữa, điều ta muốn biết cũng đã biết, ta hiện tại chỉ muốn biết sao có thể tìm được Nam Hải thần y?” Thi Hạo Thiên vẻ mặt chân thành.

“Cái này...” Thư Di thấy cá đã mắc câu, ra vẻ khó xử.

“Có chuyện gì khó xử người cứ việc nói, tiền không là vấn đề!”

Thư Di liếc mắt xem thường Thế Kiệt, quả nhiên đầu óc ngu si từ chi phát triển.

“Trên đời này, có nhiều thứ tiền mua không được! Nếu không, vì sao thiếu gia đây phải đi khắp nơi tìm người trị bệnh?”

Thi Hạo Thiên đồng ý gật đầu, “Không sai! Nhân huynh muốn như thế nào mới có thể nói ra tung tích của Nam Hải thần y?”

“Kỳ thật, lão nhân gia không muốn gặp người lạ. Người nếu muốn gặp, chỉ có thể chờ tỷ tỷ của ta trở về, rồi nhờ tỷ tỷ của ta mang người đi tìm ông ấy! Nhưng là, nàng còn có một người dờ hơi, việc gì cũng phải hỏi kỹ lưỡng nên. . .”

Thi Hạo Thiên nghĩ nghĩ, cười khổ mở miệng “Xem ra cô nương người nhất định phải biết lai lịch tại hạ!”

Thư Di cùng Anh Ca đều cả kinh, té ra hắn đã sớm nhìn ra các nàng là thân nữ nhi sao? Người nam nhân này quả nhiên không thể coi thường.

“Không biết cô nương có từng nghe nói qua Hoàng Thi gia?”

Hoàng Thi gia? Thư Di lắc đầu, hoàn toàn không rõ!

Mà Dận Chân cùng Dận Tường đang nghe lén thì liếc nhau, cùng nhìn đối phương phía bên kia kinh ngạc, nam nhân này đúng là người quản lý Thi gia?

“Không nghĩ rằng còn có người không biết Thi gia, ha ha !” Thi Hạo Thiên thú vị cười cười. Thư Di chu môi, không phục oán thâm, có lẽ nào nổi danh lắm sao?

“Thi gia chúng ta, đời này qua đời khác dựa vào việc đào mộ trộm đồ duy trì kế sinh nhai. Cho đến đời ông nội của ta, vì trộm một lăng tẩm của hoàng đế mà phát tài, dần dần bắt đầu hình thành một tổ chức, bởi vì tổ tông tích lũy nhiều kinh nghiệm, hầu như không có mộ nào chúng ta không trộm được, cho nên mọi người gọi chúng ta là hoàng Thi gia, ý nói là chúng ta là vua thống trị lăng mộ trong lòng đất! “

Nhìn thi Hạo Thiên đang tự đắc, Thư Di cùng Dận Chân trong lòng hừ lạnh! Vua trong lòng đất, nói ra khó nghe một tý nhưng cũng chỉ là bọn đào mộ trộm thôi!

“Nhưng mà, cũng bắt đầu từ thời ông nội, nam nhân Thi gia chúng ta nhiễm một loại bệnh quái lạ. Ấn đường (chỉ phần nằm giữa hai lông mày) biến thành màu đen, khó thở, khí tức suy kiệt, mỗi tháng ít nhất phát bệnh một lần, mỗi lần bệnh phát thì toàn thân toàn hắc ban, hơn nữa xương cốt đau đớn khó nhịn. ” Thần sắc Thi Hạo Thiên trở nên thống khổ không chịu nổi, giống như đang hồi tưởng lại tình cảnh bi thảm khi chính mình bệnh phát.

“Không chỉ có như thế, tuổi thọ của chúng ta cũng bắt đầu ngắn lại, ông nội sống đến bốn mươi tuổi, cha của ta cùng thúc phụ cùng không sống quá ba mươi tuổi, mới trung niên đã sớm chết yểu, số kiếp thống khổ này hiện tại đặt ở trên vai của ta! Nếu ta cũng như vậy. . . Không biết tương lai gia sản nên giao cho ai?”

Mọi người im lặng. Trước mặt người này thì đầy hào quang nhưng sau lưng thì bóng tối bao phủ, Thư Di không nghĩ tới bọn hắn sẽ thảm như vậy. Trộm phần mộ tổ tiên nhà người ta là hành vi đáng xấu hổ, nhưng mà vận mệnh của bọn hắn như vậy cũng rất đáng thương! Thư Di giờ đây có chút hối hận, năng không nên bịa đặt gạt người, nhất là người đang tha thiết mong tìm được người cứu chữa như hắn!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nhạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Gặp Âm Hiệu

Edit: troi0dat0oi0

Beta: dark Angel

“Cách Cách, giờ không còn sớm nữa!”

Anh Ca kể tai Thư Di nói nhỏ.

“Ừ!”

Phải trở về rồi. Đi ra ngoài lâu như vậy, không biết có bị người trong phủ phát hiện không?

Thư Di đứng dậy, làm một cái đại lễ đối với Thi Hạo Thiên, rồi sau đó ân hận nói: “Thực xin lỗi, ta không nên dối gạt người!”

Mọi người đều sững sờ, đây có ý tứ gì? Thi Thế Kiệt phản ứng đầu tiên: “Lừa? Câu nào là giả đây?”

Lại nhìn vẻ mặt khó xử của Thư Di, khóe miệng của hắn không không chế được rút rút: “Người sẽ không phải là muốn nói toàn bộ những điều vừa nói là giả nha?” Sau đó lại nghẹn họng trân trối. Vì Thư Di đã gạt đầu, nói nhỏ: “Trên căn bản là như vậy!”

“Thật là quá đáng! Người. . . Người. . .” Thi Thế Kiệt tức giận, nói năng có chút lộn xộn. Hắn chưa bao giờ từng gặp qua loại người như thế, kích động vùng nắm tay muốn đâm Thư Di hai đâm. Anh Ca thấy thế sợ tới mức cứng đờ người. Thư Di cũng rất hoảng sợ, năng thật không nghĩ tới bọn hắn sẽ động thủ đánh người. Nếu như vác hai cái mắt gấu trúc về, vậy phải giải thích như thế nào đây?

Dận Chân cùng Dận Tường cùng căng thẳng, gắt gao nhìn chăm chăm quả đấm của Thế Kiệt. Chỉ cần hắn dám làm bừa, hai người sẽ lập tức ra tay.

“Thế Kiệt, không được vô lễ! Đối phương dù sao cũng là một cô nương!” Thi Hạo Thiên sắc mặt cực xấu ngăn cản Thế Kiệt. Lời của hắn cũng tỏ rõ rằng, nếu Thư Di không phải thân nữ nhi, sợ là hắn cũng không chế không nổi mà đánh trước nói sau!

Thư Di xấu hổ, nhìn Thi Thế Kiệt đang tức tối thờ hồng hộc, cười gượng hai tiếng nói “Ha ha ~ đúng đúng, buông nắm đấm, thở sâu, nói với ta, xúc động là ma quỷ!”

“Khụ ~” Dận Tường bị sắc nước miếng. Tình cảnh này rồi mà nàng còn có tâm tư muốn làm quái? Đây là nữ nhân sao! Ánh mắt Tứ ca lần này rất. . . khụ khụ. . . độc đáo!

Dận Chân hắc tuyến nhìn biểu tình sinh động của Thư Di, bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, phải nói là nàng đáng khen ở chỗ liễu lĩnh. Nếu lừa người, tìm đại lý do trốn đi là được, thế mà còn ngu ngốc nói cho người ta biết! Nha đầu thông minh lanh lợi thế, lẽ nào thời khắc mấu chốt lại bị động kinh sao?

Còn Thi Hạo Thiên xoa nhẹ ót, hần cảm giác tựa hồ có gân xanh đã nổi đầy rồi!

“Thật sự thật xin lỗi!” Thư Di chấp hai tay tạo thành chữ thập, về mặt vô cùng thành khẩn.

“Vây việc xem bói. . .”

Cái này chắc không phải là giả a, rõ ràng có rất nhiều chuyện nói đều rất chuẩn xác!

“Ha ha ~ Thi công tử!” Thư Di ngượng ngùng gãi đầu, “Việc xem bói là thật, còn những chuyện khác đều là ta bịa cả! Ta là thấy ngươi thực rất chờ mong, cho nên mới không đành lòng tiếp tục lừa gạt ngươi! Nhưng, nói thế nào đi nữa, gạt người cũng là không đúng!”

Thi Hạo Thiên bắt đắc dĩ nhìn diễn cảm nghiêm túc của Thư Di, đành phải cười khổ: “Sự tình đã như vậy, tiếp tục truy cứu cũng không được gì. Thôi, coi như biết thêm một bằng hữu!”

Hần hào phóng như vậy, khiến cảm tình của Thư Di đối với hắn tăng lên không ít. Như vậy mới đúng chứ, lòng dạ nam nhân phải rộng rãi một chút!

“Thiếu gia, tha cho nàng dễ như vậy sao?” Thi Thế Kiệt tức giận còn chưa tiêu tan.

“Thế Kiệt, phải biết khoan dung! Chúng ta cũng có sai, ai bảo chúng ta dễ dàng tin tưởng nàng làm gì, coi như được một bài học!” Thi Hạo Thiên trong lòng lại có tính toán: chuyện này nếu làm lớn, lan truyền ra ngoài, thế diện bọn hắn cũng không còn. Hai tên giang hồ kinh nghiệm đầy mình lại bị một tiểu nha đầu không rành thế sự lừa cho xoay vòng vòng. Ạch, quả nhiên là. . . Mãi hữu thất đề nha! (Câu đầy đủ: Nhân hữu thất thủ, mã hữu thất đề = Người có lúc hỏng việc, ngựa có lúc mất móng)

“Nếu như vậy, chúng ta xin cáo từ!”

Thư Di thấy sự tình giải quyết ổn thỏa, vui vẻ kéo Anh Ca rời đi.

“A, cho hỏi phương danh của cô nương là gì?”

Thư Di quay đầu lại hướng hắn nhẹ nhàng cười, giống như hoa bách hợp vừa nở, nháy mắt khiến Thi Hạo Thiên giật mình.

“Thư Di, ta gọi là Nữ Cổ Lộc Thư Di. “

Nhìn các nàng rời đi, Thi Thế Kiệt khó hiểu hỏi Thiếu chủ: “Thiếu gia hỏi tính danh nàng làm gì? Nàng lừa chúng ta thậm như vậy, ta chỉ mong không phải đụng đến nàng nữa, vì sao người còn hỏi nàng?”

Thi Hạo Thiên ánh mắt vẫn đang đuổi theo thân ảnh xinh đẹp đang xa dần, ý vị sâu xa nói: “Còn có thể gặp lại!”

Lúc này, Dận Chân mới đứng lên, về mặt vẫn bình tĩnh nói với Dận Tường “Đi thôi!”. Khi đi ngang qua bên người Thi Hạo Thiên, Dận Chân cố ý liếc hắn một cái, còn muốn gặp lại à? Nằm mơ đi!

Dận Tường nhìn thấy hành động của hắn, cố nhịn cười, ánh mắt cũng quét qua Thi Hạo Thiên đang buồn bực một cái: “Áy ya, nói những lời như thế trước mặt Tứ Ca, chẳng phải tự tìm phiền phức sao?”. Hiện tại, Dận Tường đã đoán ra được thân phận thực sự của tên nữ giả nam trang kia rồi, thời gian trước nghe nói Tứ Ca mới lấy con gái nhà Lăng Trữ, có lẽ chính là cô gái này.

Nữ Cổ Lộc Thư Di, không ngờ là một người thú vị như vậy, haha, sau này có nhiều trò hay để xem rồi!

Ra khỏi trà lâu, Dận Tường nhìn theo hướng họ rời đi, cười hi hi nói: “Tứ Ca, chúng ta có cần đi cùng xem thế nào không?” Nói không chừng vẫn còn có thể mục kích được nhiều thứ hay ho!

Dận Chân liếc hắn một cái như chớp giật, mở miệng lạnh lùng: “Chẳng còn sớm nữa gì, ta phải tiến cung phụng chi!”

Thập Tam vừa nghe, khuôn mặt cười tức khắc sụp xuống.

“Đúng rồi, Thập Tam đệ, đệ cũng phải mau kết hôn đi, mấy ngày trước Hoàng A Mã còn nhắc tới chuyện này.” Dận Chân làm bộ dạng như vừa nhớ ra, vỗ vỗ vai hắn nói: “Sau khi kết hôn là đã thành nam tử hán rồi, thế nên, học thức nhất định không thể như hiện tại, hôm nay ta phải đi thỉnh chỉ, ngày mai tào triều xong thì tới phủ Tứ Ca nhé, Tứ Ca sẽ bồi thêm cho đệ.”

“Tứ Ca!” Dận Tường lườm xéo hắn, về mặt uất ức.

“Quyết định vậy đi, Tứ Ca tiến cung trước đây.” Dận Chân nhanh nhẹn leo lên mình ngựa, hoàn toàn không để cho hắn có cơ hội nói gì!

Dận Tường nhìn hân tuyệt tình cười ngửa bỏ đi, âm thầm lăm bằm trong bụng: “Tứ Ca, huynh giận đối lộ liễu quá đấy!” Mà thôi, hôm nay cũng coi như thu hoạch không ít, có điều, nghe Thập Tứ nói, nàng Nữ Cổ Lộc này hình như không được Tứ Ca yêu quý lắm, đêm tân hôn còn phải chịu cảnh vườn không nhà trống, vậy mà sao hôm nay trông bộ dạng Tứ Ca lại có vẻ rất dễ tâm đến nàng ta, vuốt vuốt mặt chẳng hiểu ra làm sao, Dận Tường quyết định, ngày mai phải nói chuyện với vị tiểu Tứ tẩu này mới được.

Thư Di và Anh Ca ra khỏi trà lâu, chưa đi được bao xa thì đã có người khác kéo lại.

Người khiến bọn họ phải dừng lại là một tiểu nha đầu cùng tuổi với Anh Ca, da trắng nõn, mắt long lanh cong cong như vầng trăng khuyết, cái miệng nhỏ đỏ tươi nhẹ nhàng thốt lên: “Cười bạch mã không nhất định phải là Hoàng tử.”

Thư Di hoàn toàn mông lung, lấp bắp nói mãi không thành tiếng, một hồi lâu sau mới cẩn thận hỏi: “Người là ai?”

Tiểu cô nương vừa nghe, gương mặt càng đượm ý cười, “Triệu Hi Hi!”

“Hi Hi?” Trời ạ! Cuối cùng cũng gặp được rồi, lòng Thư Di cuộn lên vui sướng. Hai người liền dắt tay nhau vào một tửu lâu ở gần đó.

“Lúc đầu mình còn chưa dám nhận cậu, tới tận khi cậu lôi bộ bài Tarot mới bắn khoả, không biết có phải là cậu không!” Triệu Hi Hi vừa rót trà cho Thư Di vừa nói ra sự ngại ngại của mình lúc còn ở trong quán trà.

“Còn nói nữa, lúc mình mới xuyên tới đây, đã đoán cậu chắc cũng đang ở đây, có điều không biết cụ thể là ở nhà nào.”

Thư Di nhìn lướt qua hai tiểu nha đầu bên cạnh họ. Triệu Hi Hi hiểu ý, “Triệu Giai Thị, Hi Vận.” vừa nói vừa nhìn nàng chớp chớp mắt. Thư Di kinh ngạc nhìn nàng, ôi cha, là đích phúc tấn của Thập Tam, lần này chẳng phải sướng chết nàng sao?

Hai người nói thêm vô số những chuyện linh tinh, Thư Di thấy trời đã tối, vội nói: “Hôm nay không thể nói chuyện tiếp được nữa rồi, ngày mai tới Ung Vương Phủ tìm mình, mình có chuyện muốn nói với cậu. Nhớ đấy, mình là Nữ Cổ Lộc Thư Di.” Nói xong cũng không đợi Triệu Hi Hi trả lời, kéo Anh Ca chạy như bay ra khỏi tửu lâu.

Nha đầu Thúy Liễu che miệng nhìn Hi Vận còn chưa kịp phản ứng (Lời tác giả: từ giờ sẽ gọi Hi Vận, Triệu Hi Hi phải đánh 3 chữ, phiền phức^^!) nói: “Chẳng thể trách quan hệ hai người lại tốt như vậy, thì ra nàng ta và Cách Cách đều hùng hống hổ hổ như nhau! Đây chẳng phải ‘vật dĩ loại tự’ như Cách Cách vẫn thường nói sao?”

(“vật dĩ loại tự”=>nghĩa đen: đồ vật cùng loại đặt cạnh nhau, nghĩa bóng: người xấu hay kết bạn cùng kẻ xấu, tương tự câu: “Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã” của mình^^!)

Hi Vận liếc nàng ta một cái. Tính Thư Di trước giờ vẫn từ tốn, sao hôm nay lại thế này, tự nhiên lại nghĩ, ngày mai vào Ung Vương Phủ thế nào đây, nàng với người ở phủ đó vốn không quen biết. Nữ Cổ Lộc Thư Di? Ung Vương Phủ? Hi Vận đột ngột tròn trĩnh lớn con mắt: “Không phải nàng ta sẽ trở thành mẹ của Càn Long đấy chứ???”

Ya ya ya, quả là tốt số! Không biết Ung Vương mà nhìn thấy bộ dạng hấp tấp của nàng ta lúc này có giận tới nổi dựng sam (tóc đuôi sam của nam nhân thời Thanh ý^^!) lên không. Hi Vận vừa tưởng tượng tới bộ dạng Thư Di bất đắc dĩ phải quỳ trước mặt Ung Chính, vừa cười, đột nhiên, nàng ta đập bàn đứng bật dậy: “Xong rồi, vốn định nói cho nàng biết, hôm nay Lão Tứ và Thập Tam ngồi ngay bên cạnh họ.”

Thúy Liễu bị nàng dọa cho giật mình, cốc trà đang cầm trên tay không vững mà rơi xuống đất, vỡ tan tành, Hi Vận lạng người nhìn những mảnh vỡ trên nền đất, trong lòng chân thành cầu nguyện: “Thư Di à, Đức Chúa phù hộ cho cậu được bình an, A-men.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Kinh Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Trùng Phạt

Edit: vuonhcn

Beta: dark Angel

“Quý xuống!”

Thư Di vừa bước vào phòng thì nghe thấy một tiếng quát lạnh lùng.

Hai đầu gối theo thói quen mà gập lại, đến lúc đầu gối chạm vào sàn nhà lạnh lẽo, Thư Di mới ảo não nhận ra: từ lúc tới Thanh triều, dường như nô tính của nàng càng ngày càng tăng! Phản ứng của cơ thể đã nhanh hơn suy nghĩ rất nhiều(>_<) Dận Chân nhìn thấy bộ dáng không tưởng tượng nổi của

nàng, lửa giận trong lòng càng bốc lên cao hơn!

Rõ ràng nàng đã rời khỏi trà lâu trước hân, thế mà đến lúc hân trở về từ trong cung lại nghe thấy là nàng vẫn còn chưa trở về. Quả thực... không thể lý giải được?

“Đã đi đâu?”

Lúc này đầu óc Thư Di đã nhanh chóng suy nghĩ, lúc ở hiện đại nàng cũng đã lĩnh hội được, nói dối cũng rất vất vả, chỉ vì một lời nói dối lại cần phải kéo theo nhiều lời nói dối khác! Quá mệt mỏi! Hơn nữa nhất định sẽ có chỗ sơ hở! Tứ A ca lại nổi tiếng là tâm tư kín đáo khó đoán, trước mặt hân nói dối, tỉ lệ thành công gần như bằng không, không bằng nói thật, chỉ bằng nói thật, có câu: “Thần bạch thung khoan” (thắng thần thật thà thì cõi lòng thanh thản).

“Thưa Vương gia, nô tỳ đi ra ngoài chơi!”

Nhưng lời thành thật của Thư Di khiến Dận Chân ngây người, hân còn tưởng nàng sẽ nói dối để gạt hân!

“Hừ, ngươi không biết thân là Cách Cách là không thể tùy tiện ra phủ hay sao? Hơn nữa, ngươi nhìn bộ dạng của ngươi bây giờ đã thành cái gì? Còn chỗ nào là sự đoan trang hiền thực của một nữ nhân?” Vừa nhìn đến nam trang trên người Thư Di, cơn giận của Dận Chân lại càng tăng lên thêm.

“...” Nàng nhin!

“Sao lại không nói? Không phải là ngươi rất giỏi nguy biện hay sao?” Dận Chân vén vạt áo, ngồi lên chủ vị! (vị trí của chủ nhà).

“Thưa Vương gia, lần này là nô tỳ vượt quá khuôn phép, gia dạy dỗ rất phải, hơn nữa nô tỳ ăn nói vụng về, nên không dám giải thích!” Người đang đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, nàng hiểu rõ đạo lý này!

Ăn nói vụng về? Ăn nói vụng về mà có thể lừa cho Thi Hạo Thiên xoay vòng vòng? Nghĩ đến Thi Hạo Thiên, sắc mặt Dận Chân lại càng thêm đen, lại nhớ tới lời hẹn gặp mặt lần sau, “Cao Phúc, đi gọi tất cả nô tài trong Di Tâm Các đến cho ta!”

“Vâng.”

Sau khi Cao Phúc lui ra, Dận Chân nhìn chằm chằm vào Thư Di đang quỳ dưới đất, sắc mặt phức tạp khó lường, không biết đang nghĩ cái gì. Ngay sau đó, Cao Phúc đã mang tất cả nô tài đi vào phòng, quỳ dưới đất.

“Chủ tử các ngươi hôm nay đã lên chuẩn ra khỏi phủ chơi cả ngày, ta muốn hỏi các ngươi, nên trừng trị thế nào đây?”

Tất cả mọi người nhìn nhau, ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, không thể hiểu được, không có đạo lý nào là xử phạt chủ tử là do nô tài đưa ra quyết định cả!

Dận Chân thấy mọi người im lặng không nói, trào phúng cười một tiếng, nói: “Các ngươi cũng không có chủ ý gì, tốt lắm, Cao Phúc, nhớ rõ, đem tất cả nô tài của Di Tâm Các đánh bốn mươi trượng, trừ tiền lương nửa năm! Bọn họ đã không có đầu óc, lần này gia sẽ khiến bọn họ nhớ thật kỹ, để tránh có một ngày chủ tử lại mất tích mà không có ai hay biết!”

“Nô tài nhớ kỹ!” Cao Phúc đáp khiến Thư Di cả kinh, liền nhom người dậy, thất thanh kêu to: “Vương gia, đó là lỗi lầm của nô tỳ, cầu Vương gia tha cho bọn họ, nô tỳ cam nguyện nhận tất cả trách phạt!”

“Ngươi? Khoan, Anh Ca, ngươi thân là Đại nha đầu, đối với hành động sai trái của chủ tử đã không khuyên can lại còn hùa theo, phạt tăng một bậc! Ngươi đầu, lôi ra ngoài, đánh 80 trượng!”

Lúc này Anh Ca đã sợ đến lạnh run, Thư Di cũng quản không được nhiều như vậy, một bên ngăn cản những người đang muốn kéo Anh Ca đi, một bên vội vàng van nài Dận Chân, “Vương gia, nô tỳ thật sự biết sai rồi, đừng trách phạt Anh Ca, muội ấy là nô tì, từ xưa đến nay, nô tì chỉ biết nghe theo sự sắp xếp của chủ tử, muội ấy sao dám phản bác?”

Hốc mắt Anh Ca ửng đỏ, nhìn chủ tử đang thay nàng ngăn nô bộc muốn kéo nàng đi lại, cảm động thốt lên: “Cách Cách ~”

Thư Di xoay người ôm lấy nàng, nước mắt chậm rãi rơi xuống, hiện tại nàng hoàn toàn hiểu được nơi này là Đại Thanh triều không hề có nhân quyền, không phải là Trung Quốc dân chủ tự do của ba trăm năm sau! Việc làm tùy hứng nhất thời của nàng bây giờ lại hại đến nhiều người như vậy!

Dận Chân ngạc nhiên nhìn Thư Di, nàng khóc? Lúc bị Thi Thế Kiệt đưa tay uy hiếp muốn đánh nàng, mặt vẫn không đổi sắc, hiện tại lại vì nô tài mà rơi lệ?

Không hiểu sao Dận Chân lại nhớ tới tình hình nàng che chở cho Anh Ca khi gặp nhau ở Quảng Tế Tự, nàng nói “Chúng sanh bình đẳng!” Nữ tử này rốt cuộc là như thế nào, hân chưa từng gặp qua một chủ tử nào lại đối xử thật tâm với nô tài như vậy bao giờ! Nô tài không phải là muốn đánh liền đánh, muốn mắng liền mắng hay sao?

Trong một lúc, cả phòng yên tĩnh, phẳng phất chỉ có thời gian chuyển động, mọi người thấy Thư Di che chở phía trước Anh Ca cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ nhìn Dận Chân, chờ chỉ thị của hân. Trầm mặc hồi lâu, Dận Chân phát tay, ý bảo bọn họ lui ra, rồi đi đến trước mặt Thư Di, nâng gương mặt đầm lệ của nàng lên, hạ giọng nói, “Nàng thật sự nguyện ý thay nàng ta chịu phạt?”

Thư Di kiên định gật đầu, nếu có thể, nàng nguyện ý thay tất cả mọi người chịu phạt. Dận Chân khẽ chạm vào gò má ướt đầm của Thư Di, trong mắt tràn

đầy vẻ phức tạp.

“Nha đầu Thư Di, tính tình không chịu quản thúc, nếu ngày sau có gây ra tai họa, lão Tứ à, con hãy cố gắng tha thứ cho nàng ~”, bên tai lại nhớ đến lời dặn dò ôn hòa của Hoàng thượng lúc đi dạo ngự hoa viên, lúc đó nhìn vẻ mặt của Hoàng thượng như là một lão già (người già cả trong gia đình) có con gái sắp gả về nhà chồng vậy. Dận Chân thu tay lại, nhìn thoáng qua gương mặt vẫn còn nước mắt, nói: “Một tháng sau là ngày sinh của Thái hậu, mấy ngày tới nàng hãy ở trong phòng chép mười cuốn “Bồ Tát tâm kinh” để làm quà mừng thọ cho lão nhân gia, cũng là để cho nàng tu tâm dưỡng tính!”.

Nói là chép kinh, nhưng thực tế là cấm túc, Thư Di có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, không nghĩ tới sẽ xử phạt nhẹ như vậy, nàng còn nghĩ rằng đối với một kẻ đầy thủ đoạn như Ung Chính thì khó thoát khỏi cảnh da thịt phải chịu khổ!

“Thế nào? Cảm thấy phạt nhẹ quá sao?”

“Không có, không có.” Nàng lắc đầu như trống bỏi, vẻ mặt như tìm được đường sống trong chỗ chết, Dận Chân không nói nhiều nữa, xoay người ra khỏi tiêu viện!

“Dận Chân à, người cảm thấy Thế Tổ hoàng đế (Ái Tân Giác La Thuận Trị) là người thế nào?”

“Bẩm hoàng a mã, nhi thần không dám nói bừa.”

“Ai ~ lão Tứ à, con quá quy tắc đi, vì thế nên mới mất đi một phần sức sống đấy, điểm ấy con cần phải học tập Thập Tam cùng Thập Tứ!”

“Nhi thần xin ghi nhớ lời dạy bảo của hoàng a mã!”

“Uhm, vậy con nói thử Thế Tổ hoàng đế là thế nào? Trẫm muốn nghe lời nói thật lòng của con.”

“Nhi thần cho rằng, là vua một nước, Thế Tổ hoàng đế có thể xem là một minh quân, là một nam nhân, tình yêu trung trinh quân quýt của người cùng với Tình Hoàng hậu (Đồng Ngạc Thị) cũng khiến người ta không thể không kính nể.”

“Dận Chân à, người phải nhớ kỹ, cao xử bất thắng hàn*, hoàng đế là người cô độc nhất, một phần tình cảm chân thành tha thiết đối với vua là xa xỉ nhất, nhưng cũng là... đáng quý nhất -! Gia tộc Ái Tân Giác La đều là tình si cả!”

*cao xử bất thắng hàn: đứng nơi cao thì không tránh khỏi gió lạnh

Hoàng a mã, những lời người nói rốt cuộc là có ý gì? Tóm lại là nên tuyệt tình hay tận tình? Gia tộc Ái Tân Giác La là tình si, vậy còn người thì sao? Hậu cung ba nghìn phi tần, ai mới là người nắm giữ trái tim của người đây?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Lũ Lụt

Edit: dark Angel

Beta: troi0dat0oi0

Lâm triều xong, Thập Tam lẳng lẳng không nói một lời đi phía sau Dận Chân. Hai người lần lượt lên xe ngựa, rốt cuộc hắn không nhận được mà gặm nhẹ: “Tứ ca, sao thái tử hắn có thể làm như vậy? Để cho huynh chủ động thỉnh chỉ xin đi trị lũ lụt? Triều đình hàng năm cấp bạc để tu sửa đê điều còn ít ỏi? Sao lũ lụt còn có thể xảy ra? Người sáng suốt ai chẳng biết là vì quan viên địa phương đã bỏ túi riêng? Hiện tại hắn lại để huynh thỉnh chỉ đi xử lý, loại việc đắc tội với nhiều người này tất cả mọi người đều trốn tránh, chỉ sợ liên lụy đến bản thân. Mọi người đều biết huynh là người của hắn, hắn lại đem huynh đẩy lên trước, làm như vậy trước mặt Hoàng A Mã chẳng phải để thể hiện hắn là hiền nhân hay sao?”

Dận Chân chỉ liếc mắt nhìn hắn, không nói một lời.

“Tứ ca, huynh thật là... Huynh vừa tân hôn chưa được mấy ngày, hắn làm như vậy mà huynh không buồn bực à? Hắn muốn là hiền nhân thì tự hắn đi mà làm, sao lần nào cũng tranh công của huynh trước mặt hoàng a mã? Đệ không phục!” Dận Tường càng nói càng tức, giọng nói cũng không tự giác mà nâng lên cao.

“Thập Tam, không nói nữa!” Dận Chân bắt đắc dĩ mở miệng, “Phần việc không tốt này, Tứ ca cam tâm tình nguyện.”

Thập Tam A Ca khó tin nhìn vẻ mặt lãnh đạm của hắn, ấp úng nói nhỏ: “Tứ ca...”

Dận Chân khẽ thở dài, “Thập Tam đệ, chúng ta thân là hoàng tử, áo cơm không thiếu, đệ cũng biết là cuộc sống hiện tại ở Sơn Đông, Hà Nam của những nạn dân là như thế nào? Bán con bán cháu*, ăn cỏ ăn đất, bọn họ cũng là con dân của hoàng a mã, nếu chúng ta không giúp hoàng a mã phân ưu giải nạn, thì ai sẽ làm đây?”

*nguyên văn: 卖儿卖女

Nhìn người trước mắt, lòng của Dận Tường vô cùng xúc động, thì ra Tứ ca của hắn mới thật sự là người vì dân chúng! Người khác nói hắn mặt lạnh tâm lạnh, nhưng nào có ai biết, bề ngoài lạnh lùng hờ hững nhưng bên trong là trái tim nóng ấm, tràn đầy nhiệt huyết! Hắn có một ca ca như vậy quả thực là cảm thấy vô cùng kiêu ngạo, vô cùng tự hào!

“Tứ ca, đệ giúp huynh!” Một câu ngắn gọn nhưng đã đầy ấp tình cảm yêu thương.

“Thập Tam, đệ...” Lần đầu tiên Dận Chân nhận ra được đệ đệ mà bản thân một mực che chở yêu thương đã trưởng thành, nhìn gương mặt có vẻ ngây thơ lại vô cùng kiên định, Dận Chân gật đầu nói: “Hôm nay sẽ không kiểm tra việc học của đệ nữa, chúng ta xem lại tư liệu về cứu trợ thiên tai hàng năm một chút.”

“Vâng!”

Lấy giấy mà Dận Chân đã phái người đưa tới, Thư Di bắt đầu công việc chép kinh của mình. Thật ra cũng nhờ vậy mà thời gian rảnh rỗi bớt nhàm chán đi nhiều. Chỉ là đến giờ Hi Hi vẫn chưa tới, trong lòng nàng có chút bất an.

“Cách cách, nghe nói Vương gia sẽ đi Hà Giang xử lý lũ lụt!” Anh Ca vừa mài mực vừa nói tin tức mới.

“Ừ...” Thư Di không ngắt đầu, vẫn chuyên tâm viết khiến cho Anh Ca nhất thời không biết nói gì. Cách Cách nhà bọn họ không hề lưu tâm đến Vương gia a, thế này làm sao có thể giữ được Vương gia? Cách Cách gả vào phủ gần một tháng, còn chưa viên phòng cùng Vương gia, không có Vương gia che chở thì cuộc sống ở trong vương phủ phải làm thế nào?

Không đến hai ngày, Thánh thượng hạ chỉ, bổ nhiệm Dận Chân là Khâm sai đại thần, phái đến Hà Giang trị thủy, cùng đi còn có Thập Tam A Ca. Ngày tiễn biệt, bởi vì Thư Di vẫn còn trong kỳ hạn cấm túc nên không đi, nghe Anh Ca nói, quang cảnh rất chi là hoành tráng, Niên sùng phúc tấn kéo tay Dận Chân dặn dò này nọ, thiếu chút nữa là trễ giờ, về mặt của Na Lạp thị vô cùng khó coi!

Thư Di nghe xong, cũng chỉ cười cười, đây là Chu Du đánh Hoàng Cái*, một người nguyện đánh, còn một người nguyện chịu đòn, thói quen của Dận Chân dù có là tật xấu, người khác không có quyền nhiều lời!

*Hoàng Cái chưa rõ năm sinh, đã theo phục vụ Tôn Kiên từ những ngày đầu Tôn Kiên lập nghiệp. Năm 189, Tôn Kiên theo lời kêu gọi của Viên Thiệu và Tào Tháo dẫn quân về Trường An tiêu diệt董卓. Viên Thiệu sai Tôn Kiên làm tiên phong tiến đánh Di Thủy Quan và tại đây Tôn Kiên đã chém chết tướng董卓 là Hoa Hùng. Nhưng sau liên quân phát sinh mâu thuẫn nên Hoàng Cái cùng Tôn Kiên trở về Giang Đông.

Năm 193, Tôn Kiên tử trận tại Kinh Châu, con trưởng của Tôn Kiên là Tôn Sách lên thay. Hoàng Cái cùng Tôn Sách đem quân mở rộng lãnh thổ Giang Đông cho đến tận năm 200 thì Tôn Sách mất, Tôn Quyền lên thay.

Tôn Quyền lên thay Tôn Sách thì chỉ lo ổn định Giang Đông. Năm 208, Tôn Quyền chiếm Hạ Khẩu của Hoàng Tổ còn Tào Tháo chiếm Kinh Châu, có ý muốn tiêu diệt Giang Đông. Tôn Quyền bèn liên kết với Lưu Bị chống lại Tào Tháo, trận Xích Bích bùng nổ. Tôn Quyền phong Chu Du làm đại đô đốc chống quân Tào Tháo. Chu Du sử dụng liên hoàn kế chống lại Tào Tháo, trong đó phải tìm người trả hàng đốt chiến thuyền Tào Tháo. Hoàng Cái liền nhận nhiệm vụ đó. Trong tác phẩm Tam quốc diễn nghĩa của La Quán Trung thì Hoàng Cái đã để Chu Du đánh 50 roi đến thịt nát, máu văng rồi ông nhờ Trương Cán đem hàng thư đến Tào Tháo, Tào Tháo tin lời và khi Hoàng Cái đến trả hàng giả vờ là đi tải lương nhưng trong khoang thuyền chứa đầy chất dẫn hỏa. Khi thuyền đến gần thủy trại Tào Tháo thì Hoàng Cái phóng hỏa đốt cháy chiến thuyền Tào Tháo rồi định kéo đi giết Tào Tháo nhưng bị Trương Liêu bắn 1 mũi tên té xuống nước may nhờ có Hân Đương cứu thoát chết.

Một tháng đảo mắt đã trôi qua. Ngày hôm đó, Thư Di nằm trên giường, mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ không ngừng, duỗi lưng, che miệng ngáp một cái. Mấy ngày liên tiếp mưa dầm, khiến cho thân thể nàng cũng mệt mỏi, làm gì cũng không thoải mái, hơn nữa kinh Phật đã chép xong, không có việc gì làm lại càng thêm buồn chán.

“Anh Ca ...” Thư Di khẽ gọi, nghĩ xem có nên ăn một chút điểm tâm để nâng cao tinh thần cho mình hay không a!

Lát sau, Anh Ca từ gian ngoài đi vào, về mặt ngưng trọng! Thư Di nhìn thấy, hăng hái nổi lên, xoay người ngồi dậy từ trên giường, ngoắc nàng ngồi đến bên mép giường, lấy lòng hỏi: “Có phải có chuyện gì hay không? Nói ta nghe, nói ta nghe đi!”

Anh Ca liền nổi hắc tuyến nhìn chủ tử đang hăng hái hỏi, không biết mở miệng như thế nào.

“Ồi?? Sao lại không nói?” Đợi nửa ngày, thấy mặt nàng cứ nhún nhún, cái gì cũng không nói, Thư Di có chút không vui, “Ta ghét nhất người ấp a ả ứng, không lẽ ngươi không biết chuyện đó? Có việc gì cứ nói thẳng đi!”

Anh Ca thấy sắc mặt Thư Di không tốt, liền cười nói: “Không có chuyện gì lớn! Cách Cách đừng nóng giận.”

“Thế nào? Có việc gì muốn giấu ta?”

“Cái này...” Bị Thư Di dồn ép, Anh Ca thở dài, “Là như thế này, mới vừa rồi Thúy Châu tới tìm em mượn bạc, chỉ là em cũng không còn bao nhiêu bạc.”

“Mượn bạc?” Thư Di có chút ngơ ngác, “Nàng thiếu tiền xài à?”

“Không phải! Là người nhà của nàng, nghe nói lần này lũ lụt đúng ngay quê nàng, phụ thân của nàng bị bệnh nhưng không có tiền mời đại phu, cho nên...”

Chủ yếu là do thời gian trước Cách Cách gây họa, tất cả mọi người đều bị phạt nửa năm tiền công hàng tháng, bạc mới thiếu, đương nhiên là Anh Ca sẽ không nói những lời này với Cách Cách rồi!

“Như vậy à?” Thư Di trầm tư một lát rồi nói, “Người nhanh gọi nàng vào đây đi!”

Anh Ca vâng lời đi ra ngoài. Rất nhanh, Thúy Châu liền theo nàng đi vào, quỳ gối trước mặt Thư Di, Thư Di vuốt lại những sợi tóc rơi loạn trên mặt, nói với nàng: “Nhà người gặp khó khăn thì cần phải nói sớm mới đúng! mấy ngày trước là do ta khiến cho mọi người chịu không ít ủy khuất, cho nên bạc của mọi người khẳng định là thiếu. Thế này, ta đưa cho người hai mươi lượng bạc, xem như là tâm ý của ta, cũng hy vọng phụ thân người sớm khỏe lại!”

Lời nói còn chưa dứt, Anh Ca đã cau mày nhìn Thư Di, ý muốn nói: ‘Hai mươi lượng! Bấy nhiêu đã đủ để dân chúng bình thường ăn trong một năm! Lần này cho nhiều quá đi!’

Thúy Châu đã dập đầu tạ ơn không ngừng, Thư Di cũng không để ý tới Anh Ca, cùng Thúy Châu trò chuyện, “Người có biết phụ thân người bị bệnh gì không?”

“Nô tỳ cũng không rõ lắm, chỉ là nghe huynh trưởng nô tỳ nhắc tới, dường như là thượng thổ hạ tả, không ăn được!”

Thư Di cả kinh, đây không phải là bệnh sốt rét sao! (nguyên văn: 书怡一惊, 这不是疟疾么!) “Thúy Châu, người hãy tin ta, trước tiên hãy đi đến hiệu thuốc, xem có thể mua một ít canh ky na (金鸡纳) không, sau đó tính tiếp, theo lời người nói, bệnh trạng này rất giống sốt rét!”

Thư Di nói một phen làm cho Thúy Châu xui xẻo, bệnh sốt rét! Đó là bệnh không có thuốc chữa!

Thấy bộ dáng nàng như thế, Thư Di cũng không đành lòng, “Người..., trước không cần lo lắng, ta cũng chỉ đoán như vậy, nhưng nếu là sự thật, chỉ cần có cây canh ky na, thân thể phụ thân người sẽ không sao cả!”

Thúy Châu vô ý thức gạt đầu lui ra! Anh Ca nhìn nàng hốt hoảng, cũng đi theo nàng định an ủi, vừa mới ra khỏi cửa đã thấy thị vệ thân cận của Dận Chân – Đa Tề đứng ở ngoài phòng, cũng không biết hắn đã nghe được bao nhiêu!

“Người có việc gì?” Anh Ca hỏi hắn.

“Sắp đến lễ mừng thọ của thái hậu, ta đến hỏi xem Nữu Cổ Lộc chủ tử đã chép kinh Phật xong chưa, nếu đã chép xong, ta...” còn chưa nói xong, Thư Di ở bên trong đã hỏi: “Là ai nói chuyện bên ngoài?”

Anh Ca nhìn hắn một cái, xoay người vào nhà nói: “Cách Cách, là Đa Tề, hắn tới lấy kinh Phật ngài đã chép!”

“Ồ! Để hắn vào đi.”

“Đa Tề tham kiến chủ tử!”

“Ừ!” Thư Di chỉ vào một chõng giấy trên bàn nói, “Ồ đây, người mang đi đi!”

Đa Tề đi qua nhìn, từ trong ngực lấy ra một túi da, cẩn thận đặt những trang giấy chép kinh Phật vào bên trong túi, sau đó xoay người thỉnh an cáo lui, Thư Di cũng không đáp lời, chỉ khoát khoát tay bảo hắn đi ra ngoài. Vốn nàng muốn thừa dịp Dận Chân không có trong phủ mà đi ra ngoài chơi đùa vui vẻ, kết quả lại phát hiện, Dận Chân để hắn lại, mỗi ngày canh giữ ở cửa Tây viện, giống như đang giam giữ mình, vì thế tất nhiên Thư Di thấy hắn thì sắc mặt không vui vẻ gì.

Đa Tề đi ra khỏi Di Tâm Các, trong lòng vui vẻ, đêm nay cũng có cái để viết thư cho Vương gia rồi!

*Có một điều mình thắc mắc là vì sao cha Thúy Châu bị tiêu chảy + ăn không được mà Thư Di lại có thể suy ra đây là mắc bệnh sốt rét??? Ah mình đã kèm nguyên văn, bạn nào đọc thấy có gì sai sót thì đính chính giúp nha!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cái Chết Của Hoàng Quân!

Edit: dark Angel

Beta: troi0dat0oi0

Đa Tê đi rồi, Thư Di gọi Anh Ca phản phó: “Đi hỏi Đại tổng quản xem chỗ của ông ta có hoa nhài và hoa oải hương hay không, nếu có thì đem lại đây, nếu không có, đưa ít bạc nói ông ta sai người đi ra ngoài mua một ít!”

“Cách Cách cần những hương liệu đó làm cái gì? Chúng ta không dùng túi thơm mà!”

“Vừa rồi Thúy Châu đã nhắc nhở ta, mùa hè nhiều muỗi, bệnh sốt rét chủ yếu do muỗi đốt mà lây truyền. Dùng những hương liệu đó làm túi thơm cho trẻ con trong phủ đeo, dự phòng một chút!”

“Vậy đề nô tì đi nói với tổng quản!”

“Đi đi!”

Đêm đó, Thư Di cùng Anh Ca chong đèn làm mấy túi thơm, sáng sớm ngày hôm sau đem đưa cho Na Lạp thị và Lý thị mỗi người một cái. Na Lạp thị nhận túi thơm, đeo luôn cho Hoàng Huy. Lý thị thì nói sau khi trở về sẽ đeo cho Nhị A Ca. Thư Di gật gật đầu, cũng không để ý!

Vài ngày sau có tin Nhị A Ca Hoàng Quân bệnh tình nguy kịch. Thư Di cả kinh, vội vàng cùng Anh Ca đi đến chỗ ở của Lý thị – Ninh Hình Cư. Lúc này, Ninh Hình Cư là một mảnh hỗn loạn. Tiếng khóc của Lý thị, tiếng mọi người ồn ào không dứt bên tai. Thư Di nhủ mảy, đi vào buồng trong!

Cảnh thị thấy nàng vào, kéo sang một bên nhỏ giọng nói “Tình hình này có vẻ không hay rồi!”

Thư Di khó hiểu hỏi “Tỷ tỷ cũng biết là bệnh gì à?”

“Thái y nói là bệnh sốt rét! Đang nghĩ biện pháp! Chúng ta chờ xem!”

Cảnh thị vỗ vỗ tay nàng nói. Thư Di gật đầu, trong lòng đã có chút hoang mang. Việc này xảy ra cũng thật khéo, hôm kia nàng mới vừa tặng túi thơm, hôm nay Nhị A Ca liền bị bệnh? Trong lòng tuy có chút hoài nghi, Thư Di vẫn sai Anh Ca đi nói với thái y thử dùng canh ky na xem!

Nhưng mà, thân thể Hoàng Quân vốn yếu ớt, lần này bệnh lại nặng, không đợi mua được canh ky na, hần đã tắt thở. Lý thị như ngây như dại, gất gao ôm thân thể Hoàng Quân, không ngừng lập đi lập lại: “Con của ta đang ngủ! Con của ta đang ngủ! Con của ta đang ngủ!...” Cho dù Na Lạp thị khuyên nhủ như thế nào, nàng cũng không buông tay. Thư Di đi đến gần, cẩn thận đánh giá trạng sức trên người Hoàng Quân, phát hiện không có túi thơm nàng làm, trong lòng minh bạch. Lần này sợ là Lý thị thông minh quá lại bị thông minh hại! Cảm thán một phen, Thư Di trở lại gian ngoài, chỉ thấy Niên thị được nha đầu giúp đỡ đang từ từ đi vào!

Thư Di nhanh chóng bước lên hành lễ, nàng cười híp mắt nói: “Muội muội đa lễ!” Thư Di cũng không nói thêm gì, lùi lại ở góc nhà, lại phát hiện nàng ta không vào trong, chỉ ngồi trên giường êm, nhàn nhã uống trà, vẻ mặt tràn đầy đắc ý!

Ước chừng sau thời gian một nén nhang, Na Lạp thị phái người ra giải tán mọi người. Niên thị đứng dậy, hừ nhẹ một tiếng, mang theo nha hoàn sai bước bỏ đi. Cảnh thị quay sang nói với Thư Di: “Muội muội, chúng ta cũng đi thôi!”

“Vâng”

Hai người cùng nhau rời Ninh Hình Cư.

“Muội muội vào phủ cũng đã mấy ngày, tỷ tỷ luôn muốn cùng muội hàn huyên tâm sự, nhưng chưa cơ hội!”

Thư Di cười khổ, nàng vào phủ được vài ngày liền bị cấm túc, làm sao có thể có cơ hội chứ!

“Ta thấy được bệnh Nhị A Ca lần này có chút kỳ quặc! Muội muội cảm thấy thế nào?”

Biết Cảnh thị nói thế là có dụng ý khác, Thư Di cười cười, “Tỷ tỷ, những lời này nên nói với phúc tấn, nói với muội thì có ích lợi gì?”

“Aizz..., ta cũng hồ đồ rồi. Thôi, hay là muội muội đến chỗ tỷ tỷ một chút?”

“Lần sau đi, lần sau muội nhất định sẽ đi quấy rầy tỷ tỷ!”

“VẬY. . . Cũng được!” Cảnh thị nghe nàng từ chối, sắc mặt không tốt lắm nhìn Tây viện một chút, “Muội muội mau vào đi!”

Nhìn thấy Thư Di đã đi xa, nha hoàn phía sau Cảnh thị mở miệng: “Chủ tử, vì sao Nữu Cổ Lộc chủ tử lại một mình ở tại Tây viện? Điều này là không hợp quy củ!”

Cảnh thị nhìn nàng một cái, “Không hợp quy củ? Trong phủ này, lời của Vương gia chính là quy củ. Sau này, việc không hợp quy củ sợ là lại càng nhiều

hon!”

Tháng mười, đoàn người Dân Chân quay về kinh phục chỉ. Bởi vì trị thủy có phương pháp, Thánh Thượng mừng rỡ, thăng Ung Quận Vương lên làm Thân Vương, Thập Tam A ca làm Bối lặc. Cũng trong đêm đó, ở trong thư phòng, Đa Tề kể cho Dân Chân nghe tường tận về chuyện canh kỵ na và chuyện của Hoàng Quân.

“Đa Tề, người thấy chuyện Nhị A Ca như thế nào?” Nghe kể xong, Dân Chân nhẹ nhàng gõ bàn, thờ ơ hỏi.

“... Thuộc hạ cho rằng Nhị A ca bị bệnh lần này có chút quái dị!” Đa Tề khom lưng cung kính trả lời.

“Hử?” Dân Chân xoay người, ánh mắt sáng ngời nhìn hấn. “Nhị A Ca là không cẩn thận bị lây bệnh sốt rét, người nhớ chưa?”

Thân hình Đa Tề khựng lại một chút, sau đó lập tức cúi đầu trả lời “Vâng, thuộc hạ nhớ rồi!”

“Ừ, đi đi!” Dân Chân thấy hấn đã hiểu ý, khoát tay cho hấn lui ra, sau đó vô lực ngã ngồi ở trên ghế, nhìn chằm chằm cây nến trên bàn đến ngáy người. Ánh mắt thâm trầm mà chứa đầy bi ai đau đớn.

Sáng sớm, khi mặt trời vừa ngai ngừng lộ ra khuôn mặt tươi cười thì Thư Di đã tỉnh. Anh Ca vô cùng kinh ngạc, không phải chủ tử nàng luôn coi chiếc giường là lẽ sống sao? Sau một lúc lâu im lặng, nàng hỏi “Cách Cách, ngài không thoải mái chỗ nào sao? Tìm đại phu nhìn một cái nha?”

Thư Di tức giận liếc nàng một cái, tâm bệnh, đây là tâm bệnh! Tìm đại phu có ích lợi gì chứ?

“Cách Cách?”

“Người lui ra đi, ta muốn yên tĩnh một lát!” Thư Di bộ dạng uể oải hướng nàng khoát tay, khiến mấy lời nàng sắp sửa phun ra phải nuốt lại. Hành động khác thường của Thư Di khiến Anh Ca càng thêm sợ hãi. Cách Cách từ trước đến nay đều ăn ngon ngủ ngon, sống vô tâm vô phách, vậy mà cũng có lúc muốn yên tĩnh sao? Chẳng lẽ là thiên cầu thích ăn ánh trăng*? Không được, phải tìm Thúy Châu bàn bạc một chút.

* Ếc ếc, cái này đã dò GG mà không ra, thấy là để chỉ hiện tượng nguyệt thực. Mình nghĩ chắc là để chỉ sự bất thường. Có ai biết nghĩa cái này thì chỉ mình với!

Trong phòng, yên lặng không tiếng động, chỉ là. . .

“Aizz...” Hoàng Quân lại chết lúc này? ? Không phải hấn chết cùng lúc với Hoàng Huy sao?

“Aizz...” Xem ra chuyện nàng xuyên qua cũng làm nên chút hiệu ứng hồ điệp* a!

*Hiệu ứng hồ điệp (hiệu ứng cánh bướm— mình để hấn viết cho nó hay >_<): do nhà khí tượng học Edward Norton Lorenz đề xuất. Năm 1972, ông đã giới thiệu trước Hiệp hội phát triển khoa học Hoa Kỳ một bài nói chuyện có tựa đề: “Tính dự đoán được: Liệu con bướm đập cánh ở Brasil có thể gây ra cơn lốc ở Texas?”. Nghĩa là một cái đập cánh của con bướm nhỏ bé cũng có thể gây ra sự thay đổi (dù rất nhỏ) trong điều kiện gốc của hệ vật lý, dẫn đến kết quả là những thay đổi lớn về thời tiết như cơn lốc tại một địa điểm cách nơi con bướm đập cánh hàng vạn km. Ngày nay, cụm từ này được dùng trong các tác phẩm có đề cập tới quan hệ nhân quả hay nghịch lý thời gian.

“Aizz...” Tuy rằng biết rõ hấn sẽ chết yểu, nhưng... nghĩ đến cũng khiến cho trong lòng nàng có chút thương cảm!

....

Sau khi đã cảm thán n lần xong, Thư Di kiên cường lại sống lại! Hai nha đầu kia đang thảo luận chủ tử rốt cuộc bị làm sao, khi thấy Thư Di diện mạo mới toanh xuất hiện trước mặt thì lập tức biến thành tượng đá!

Mặc dù đối với chủ tử tính tình hay thay đổi có chút phiền toái, nhưng Anh Ca vẫn là phải nói cho nàng biết, bữa tối dùng ở chính sảnh, ăn mừng Dân Chân được thăng làm Thân Vương!

Ở tiệc tối, ngoài Na Lạp thị cùng Niên Lý sầm phục tấn ra, còn có Cảnh thị, Thư Di và Tống thị đều là thân phận Cách Cách. Sáu người đều không nói lời nào, im lặng chờ nhân vật chính đến. Đã qua thời gian hai chung trà, Thư Di thật sự nhìn không được ló đầu nhìn ra. Trời ạ, bụng đói kêu vang, lại phải đối diện với một bàn đầy thức ăn thơm phưng phức mà không được ăn, thật là ngược đãi bản thân a! Nàng bắt đầu suy nghĩ, có phải là Dân Chân cố ý không?

Có lẽ ông trời nghe được lời ai oán của Thư Di, nhân vật chính cuối cùng cũng khoan thai xuất hiện trong tầm mắt Thư Di. Ngoài dự liệu của nàng là, Dân Chân là nắm tay Hoàng Huy dắt vào nhà. Nàng cho rằng trước mặt mọi người hấn sẽ không lộ ra biểu hiện dật dàng như thế!

Thư Di vội vàng quay đầu quét qua biểu tình mấy người đang ngồi, quả nhiên muôn màu muôn vẻ! Thân là mẹ ruột Hoàng Huy, trên mặt Na Lạp thị tự nhiên là nụ cười hạnh phúc. Niên thị bị sảy thai thì biểu hiện vẻ mặt cực kỳ khinh thường. Lý thị mới vừa trải qua tang con, khi nhìn Hoàng Huy thì trong mắt hiện lên bi thương, ao ước cùng với một tia oán hận? Thư Di ngẩn người, cẩn thận nhìn lại, ô, không có cái gì cả, có thể là nàng nhìn lầm rồi, Thư Di tự mình an ủi!

Đang nghĩ ngợi thì Dân Chân đi tới ngồi ở chủ vị, Hoàng Huy đứng ở bên người ngạch nương hấn, sau chỉ nghe một câu: “Tất cả mọi người ngồi đi!” Thư Di mới thôi suy nghĩ, ngồi xuống, đợi dọn cơm!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Đau Thương

Edit: dark Angel

Beta: troi0dat0oi0

Ánh mắt Dận Chân thân nhiên quét một vòng, khi đến Thư Di thì dừng lại một chút, sau đó dời đi giống như không có việc gì, nói với Na Lạp thị: “Dùng bữa đi!”

Mọi người nghe lời động đũa, nhưng ánh mắt lại không tự giác đều liếc nhìn Thư Di đang nhìn chăm chăm đồ ăn chảy nước miếng. Vì sao gia lại nhìn chăm chú nàng?

Bữa tiệc này, ngoại trừ Thư Di, những người khác đều ăn mà không biết vị!

Buổi tối, theo lệ thường, Dận Chân nghỉ ở phòng Na Lạp thị. Nhìn thấy nhi tử đang được Dận Chân cõng trên lưng, Na Lạp thị khuôn mặt tươi cười, nói: “Lưng có sao không?” Dận Chân đề Hoàng Huy xuống ngồi trên đùi, vỗ nhẹ nhẹ lên đầu nhi tử: “Không sao!”

“A mã, người mang thứ gì về cho Tiểu Huy vậy?” Hoàng Huy hưng phấn hỏi.

“Hừ, suốt ngày chỉ biết chơi, lần này A mã con là đi công vụ, không phải đi chơi, quà đâu ra mà mang về cho con!” Na Lạp thị khê trách cứ, trên mặt ý cười cũng không giảm. Dận Chân cười nói với nàng: “Tiểu Huy học hành có tiến bộ, cũng nên khen thưởng!” Quay đầu nhìn hai mắt sáng long lanh của nhi tử, nói tiếp, “Lần này đi Hà Giang, A mã nghe nói tượng đất nơi đó rất tinh xảo, nên đã dặn Thập Tam thúc thúc mua cho con 1 bộ, hôm nay muộn rồi, để ngày mai ta nói Đa Tề đưa tới cho!”

Hoàng Huy vừa nghe, từ trên đùi Dận Chân nhảy xuống, hành lễ nói: “Tiểu Huy tạ ơn A mã!”

Dận Chân vừa lòng gật đầu, đứa nhỏ Hoàng Huy này, đặc biệt thông minh, rất biết lễ nghĩa. Đây chính là niềm hi vọng của hắn!

Na Lạp thị thấy Dận Chân sủng ái Hoàng Huy như thế, trong lòng lại càng thêm đắc ý, Niên Lý các nàng muốn động đến vị trí của nàng, quả thực là nằm mơ. Chỉ cần có Tiểu Huy, nàng, đích phúc tấn Na Lạp thị – sẽ không có ai có thể thay đổi được!

“Hức. . .!” Thư Di ợ một cái, đưa tay sờ sờ cái bụng đã tròn căng, nói: “Ăn no quá!”

Anh Ca bắt đắc dĩ thở dài, đi rót chén trà đưa cho nàng nói: “Vâng, đúng ạ! Cách Cách ăn nhiều lắm ạ!” Hôm nay nàng ở bên cạnh thấy rất rõ ràng, cả bàn đầy người chỉ có mỗi Cách Cách nghiêm chỉnh ăn cơm, những người khác đều là có tâm sự mà nuốt không trôi.

“Không có biện pháp, lúc ấy thật sự ta đói bụng lắm!” Kiểu gia đình tụ họp này, sau này vẫn nên ít đi, tuy rằng đồ ăn ngon hơn bình thường rất nhiều, nhưng chờ cho được tới lúc được ăn cơm thật sự làm cho người ta không chịu nổi. Rượu chè ăn uống quá độ hại người, hơn nữa bữa tối, ăn nhiều tiêu hoá không hết sẽ tích thành mỡ!

“Cách Cách, ngài có thấy tối hôm nay Vương gia có chút tâm sự nặng nề?” Anh Ca lại bắt đầu.

“Có sao?” Thư Di nhớ lại, phát hiện trong đầu nàng chỉ có mấy món lúc tối ăn cùng với lúc tối ăn mấy món, còn ấn tượng về Dận Chân không có một chút. Àch! Nàng ngượng ngùng gãi đầu nói: “Chắc người nhìn lầm rồi! Về mặt của gia chúng ta . . . Ha ha, ngày nào chẳng lộ tâm sự nặng nề a?!”

Cũng đúng, Anh Ca nghĩ, vì vậy không nói thêm gì nữa.

Đêm khuya, Dận Chân đột nhiên tỉnh giấc, nhìn Na Lạp thị bên cạnh vẫn đang ngủ say, hắn nhẹ nhàng đứng dậy mặc quần áo, sau đó lặng lẽ rời đi. Ban đêm, gió hiu hiu thổi, đầu óc hỗn độn dần dần tỉnh táo, cứ đi không có mục đích như vậy, bất tri bất giác lại đi tới Ninh Hình Cư của Lý thị. Lúc này, trong viện tất cả đều yên ắng. Dận Chân chỉ đứng ở ngoài viện, ngẩn ngơ nhìn về một hướng. Một thủ hạ này giờ vẫn luôn đi theo, thấy hắn không có ý vào trong, nhịn không được hiện thân: “Chủ tử, ban đêm lạnh, ngài cũng nên vào nhà đi!”

Dận Chân giống như không nghe thấy, vẫn đứng không nhúc nhích. Giữa lúc tên thủ hạ cho là hắn sẽ không trả lời thì lại nghe thấy Dận Chân nói: “Ta vừa mơ thấy Tiểu Quân!”

Thanh âm thân nhiên nhưng lại giống như tảng đá đập vào trong lòng. Tiểu Quân? Nhị A ca!

“Lúc mới sinh, bộ dáng hần thật nhỏ bé. Nhớ khi đó, lúc ta ôm vào trong ngực liền không nhận được nghỉ, vì sao lại nhỏ như vậy? Nhưng, hần lớn lên trông rất được, giống Thục Phần!”

Đây là lần đầu tiên Dận Chân kêu tên nội quyến ở trước mặt hạ nhân. Tên thủ hạ hiểu được, hiện tại Dận Chân là đang nhớ lại những hồi ức tốt đẹp.

” Vì sao con người phải có tình cảm chứ?”

Tên thủ hạ sùng sốt, bất giác ngẩng đầu, vừa lúc thấy giọt nước long lanh trong mắt Dận Chân. Trái tim, nhận không được cũng có lúc yếu ớt, ai nói nam nhi đồ máu không rơi lệ? Chỉ là chưa tới chỗ thương tâm mà thôi! Chủ tử hần, cố nén nửa tháng, rốt cục. . .

Khịt khịt vài cái, Dận Chân ngửa đầu nhìn trời, tay vô lực hướng thủ hạ khoát nhẹ, nói “Ngươi lui đi, ta còn muốn bồi Tiểu Quân thêm chút nữa, dù sao đi một chuyến đến nhân gian cũng không dễ dàng gì, nhất là sinh ở nhà hoàng tử.”

“Dạ!”

Lúc này, ai cũng không muốn có người ngoài quấy rầy! Tên thủ hạ lui về sau mười thước, quay đầu lại nhìn bóng dáng cô độc vẫn đang trông về nơi ở của Nhị A Ca lúc còn sống, đột nhiên có cảm giác ngạt thở. Chuyện của Nhị A Ca, hần từng nghe Đa Tề trong lúc vô tình có nói đến, cái chết có vẻ không phải là một tai nạn, khiến Đa Tề kiêng kị không chịu nói chuyện như thế, trừ chủ tử ra, cũng chỉ có nàng, nhưng, có thể là nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Định Lý Xuyên Qua

Edit: dark Angel

Beta: troi0dat0oi0

Liên mấy ngày, Thư Di không thấy Đa Tề đâu cả. Sau một hồi yên lặng nghe ngóng, cuối cùng tâm nàng lại bắt đầu vui tươi trở lại, cả ngày vây lấy Anh Ca năn nỉ đòi xuất phủ. Ý chí của Anh Ca cuối cùng cũng sụp đổ dưới công phu lải nhải của nàng, đành phải nói: “Cách Cách, nếu vẫn chuẩn ra phủ giống lần trước như vậy thì không được, ít nhất chúng ta cũng phải xin phép phúc tấn một chút!”

“...” Thư Di vừa nghe phải đi gặp Na Lạp Thị, vốn khuôn mặt đang tươi cười, nháy mắt liền nản lòng, giờ nàng rất sợ việc này. . .

“Không xin phép được không?” Bên này nhỏ giọng hỏi.

“Không được!” Bên này kiên định trả lời.

Suy tới nghĩ lui, cuối cùng đi chơi là trên hết, Thư Di cắn răng bằng lòng kéo Anh Ca chạy như bay tới phòng Na Lạp Thị. Thời gian là vàng là bạc, thời gian là vàng là bạc! Đọc đường đi nàng vẫn lăm nhăm thế, khiến cho bọn nha hoàn đều dừng lại ngạc nhiên nhìn, Nữ Cổ Lộc chủ tử bình thường vẫn trầm tĩnh giờ sao lại vội vàng thế?

Nhận lấy chén trà từ tay nha hoàn, Thư Di uống một hơi cạn sạch, sau đó thờ dốc một hơi, nói: “Phúc tấn, nô tì muốn ra ngoài!”

Na Lạp Thị vốn kinh ngạc là Thư Di trừ thỉnh an ra thì chẳng thấy mặt đâu tự nhiên lại chủ động đến tìm nàng. Tuy vậy, trên mặt vẫn bình tĩnh như thường, cười nhẹ hỏi: “Muội muội vì sao lại muốn ra ngoài?”

“Đi ra ngoài chơi!”

“...”

Na Lạp Thị có chút ghen hờn, chưa gặp qua người nào thẳng thắn như vậy, do nơi này cũng không có người như thế !

Anh Ca sớm lờm một cái xem thường, ưu điểm lớn nhất của Cách Cách nhà nàng là rất thành thật, mà khuyết điểm lớn nhất cũng là nhiều lúc quá thành thật! Sau khi trầm mặc một lúc lâu, Na Lạp Thị đành chịu thua bởi ánh mắt sáng như sao của Thư Di. Dù là ai bị ánh mắt như vậy nhìn chăm chăm chờ mong thì cũng sẽ không thể thờ ơ a, hơn nữa ánh mắt kia còn mơ hồ tỏ ý ngời nếu không đáp ứng ta cũng vẫn đi! Nhớ đến lúc trước nàng làm cho Hoàng Huy cái túi thơm cộng với việc gả vào phủ lâu như vậy vẫn an phận, cho dù không an bài nàng viên phòng, nàng cũng không oán giận gì, sắc mặt Na Lạp Thị ôn hòa, điềm đạm nói: “Vào phủ lâu như vậy, sợ là khiến muội muội ngạt ngạt rồi, như thế, hôm nay đi chơi đi, nhưng nhất định phải hồi phủ trước khi trời tối!”

Thư Di cười tí mắt, gật đầu lia lịa, vội vàng cáo từ, rồi ba chân bốn cẳng kéo Anh Ca chạy đi. Na Lạp Thị thấy bộ dáng nàng hấp tấp như vậy, không nín được cười, rồi cuộc nàng vẫn còn là con nít!

Thời điểm Thư Di các nàng mới ra khỏi phủ thì cũng là lúc Dận Chân về tới phủ. Xuống xe ngựa, Dận Chân nhìn thấy hai thân ảnh thấp bé quen quen, hơi hơi hí mắt, hỏi thị vệ canh cửa: “Có ai vừa xuất phủ sao?”

Thị vệ gấp vội cung kính cúi đầu đáp: “Vâng! Là Nữ Cổ Lộc chủ tử cùng nha hoàn!”

“Vi sao không ngăn lại?” Dận Chân sắc mặt có chút đen lại khiến thị vệ run run: “Dạ... Phúc tấn đã chấp thuận rồi ạ!”

Dận Chân sùng sốt, Tâm Lan chấp thuận? Không nhiều lời nữa, hần xoay người lên ngựa, theo hướng hai người biến mất chạy đi. Trong lúc đó, Thư Di các nàng đang thong thả dạo chơi, đột nhiên thấy một cửa hiệu lớn bán đồ trang sức rất bắt mắt ở ngã tư đường. Thư Di quay đầu nhìn Anh Ca, phát hiện ánh mắt của nàng ta cũng đang lấp lóe. Hai người nhìn nhau cười, liền cùng đi vào. Cửa hiệu này có tên là ‘Nghĩnh Nguyên’. Chủ hiệu thấy khách tới là người có tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần, đoán chắc đây là tiểu thư nhà giàu, vội vàng chạy ra tươi cười chào hỏi: “Tiểu thư muốn mua thứ gì? Cửa hiệu chúng tôi cái gì cũng có, chỉ là ngài có muốn mua hay không thôi!”

Thư Di khẽ cười, thương nhân dù ở thời đại nào cũng đều là một bộ giống nhau! Nàng lắc đầu không thèm để ý tới hần, cứ việc xem hàng. Thực ra trong câu nói của ông chủ cũng có điểm đúng. Đồ trong cửa hiệu rất nhiều, Thư Di mới xem qua một chút mà đã hoa mắt chóng mặt rồi. Bỗng nhiên, một cây trâm Bạch Ngọc Hồ Điệp (bướm bướm – đề chữ Hán cho hay ><) đập vào tầm mắt, Thư Di rất thích thú. Chủ hiệu vẫn luôn theo sát nàng thấy vậy liền cười nói: “Tiểu thư quả thật tinh mắt, cây trâm này là bảo vật của hiệu chúng tôi, người bình thường không ai xứng mang nó cả!”

“Hả? Vì sao?” Thư Di có chút tò mò. Chủ hiệu cầm cây trâm đưa cho nàng, “Điểm đặc biệt của ngọc này không cần ta nói, tiểu thư cũng có thể nhìn ra!”

Không sai, Thư Di gật đầu. Ngọc này sờ lên cảm giác có chút ấm áp, hơn nữa... Thư Di cầm lấy cây trâm soi dưới ánh mặt trời. “À!” Anh Ca nhìn không được kêu ra tiếng, nàng đã thấy ở giữa miếng ngọc có một tia sắc đỏ uốn lượn, giống như là... Máu!

“Đây là huyết ngọc?” Thư Di có điểm không chắc. Chủ hiệu tán dương gật đầu: “Tiểu thư thật hiểu biết! Thông thường huyết ngọc hình thành đều có liên quan tới xác chết!”

“Lúc chôn cất, ngọc được nhét vào miệng người chết. Nếu người đó vừa mới chết sẽ một hơi nuốt ngọc bị nhét vào đó xuống. Ngọc sẽ theo khí đi vào yết hầu, nhập vào trong vùng huyết quản đầy đặc, trải qua ngàn năm, máu thấm dần từng tí một, tơ máu chạy thẳng vào tâm ngọc, hình thành nên huyết ngọc hoa lệ này.” Thư Di tiếp lời. Anh Ca sờ sờ cánh tay mình, nhỏ giọng nói: “Cách Cách, vật này nguyên lai là tạo thành từ trong cơ thể người chết, nghĩ lại thấy thật kinh khủng, hay là đừng lấy nữa, vạn nhất có xảy ra chuyện gì...”

Chủ hiệu thấy nàng sợ hãi như thế, không khỏi cười nói: “Không sao, không sao! Khối ngọc này không phải lấy ra từ xác chết.”

Hai người cùng ngạc nhiên.

“Nghe đồn trên Thiên Sơn có một loài cây cỏ quái, hoa nở bốn cánh. Cây này, lá có thể dùng làm thuốc, công hiệu có thể so với nhân sâm ngàn năm, hoa thì dùng để giữ gìn nhan sắc, còn nghe nói nếu ăn được bốn cánh hoa thì có thể trường sinh bất lão!”

Thư Di giễu cợt, trường sinh bất lão? Nghe cũng biết là giả.

“Loại hoa này nhất định phải được tưới bởi máu tươi thiếu nữ mới có thể trưởng thành, bởi vậy Thiên Sơn mới hình thành nên một tà giáo, dựa vào loại hoa này mà nổi tiếng. Một đóa hoa cần khoảng ngàn năm mới có thể nở, cho nên cần máu của mấy trăm thiếu nữ. Khối ngọc này chính là trước đó không lâu rơi xuống gốc một cây hoa, bởi vì máu thiếu nữ ngấm vào lòng đất bị nó hút vào, qua năm này tháng nọ mới hình thành nên!”

Thư Di im lặng nhìn chằm chằm ngọc trong tay, cái này đã nhuộm bao nhiêu máu tươi?

Thấy mặt nàng lộ vẻ buồn rầu, chủ hiệu vội nói: “Tiểu thư, tà giáo kia có quá nửa người là có pháp thuật, cho nên ngọc này so với những huyết ngọc khác có linh tính, bởi vậy người thường cũng không dám mua nó, sợ trấn không được. Ta thấy tiểu thư là một người rất có phúc khí, phúc trạch của ngài nói không chừng có thể hóa giải oán khí trong ngọc kia!”

“Ngọc này giá bao nhiêu?”

“Vạn lượng bạc trắng! Bất quá ta thấy tiểu thư cùng nó thực có duyên phận, như vậy đi, tám ngàn lượng, ngài thấy thế nào?”

“Tám ngàn lượng?” Anh Ca trừng lớn hai mắt, một tháng tiền tiêu vật Cách Cách cũng chỉ mười hai lượng, lấy đâu ra nhiều bạc như vậy?

Thư Di cũng biết được nó đắt, tuy rằng ngọc này thật đáng chừng đó bạc, nhưng nàng lại không kiếm nổi khoản tiền lớn như thế.

“Tám ngàn lượng đã là giá thấp nhất, hơn nữa đối với vị tiểu thư này mà nói giá ấy không cao mới đúng chứ!” Chủ hiệu ý tứ nói.

“Hừm? Dựa vào cái gì mà nói vậy?”

“Chỉ bằng vòng bạch ngọc trên tay phải tiểu thư! Nếu ta không nhìn lầm thì đây là bạch ngọc thượng hạng ở trong cung? Cái vòng này nếu bán sẽ không

chỉ tám ngàn lượng.”

Thư Di cúi nhìn vòng Bạch Ngọc khắc hoa tinh xảo trên cổ tay, đây là do lúc trước tiến cung Đức Phi đã ban cho.

“Mắt ông chủ thực tốt! Đáng tiếc, ta thực sự không có nhiều tiền như vậy! Tuy rằng rất thích cây trầm này, nhưng lại mua không được!” Thư Di tiếc nuối đem cây trầm trả lại cho chủ hiệu. Chủ hiệu còn muốn nói gì nữa, lại đột nhiên bị một tiểu nam hài xuất hiện cắt ngang. Chỉ thấy hắn kéo kéo vạt áo Thư Di nói: “Tứ tẩu, ta ở bên ngoài gọi tẩu lâu như vậy, vì sao tẩu không có phản ứng hả?” Một thằng bé đang nín miệng, oán hận nhìn Thư Di. Nàng sừng sốt, nam hài phấn đấu ngọc mài đáng yêu trước mắt đúng là người vào ngày đại hôn, la hét muốn nàng tái giá, Thập Lục A ca — Dận Lộc!

“Vì sao người ở chỗ này?” Thư Di giật mình!

“Không phải mình ta, còn có Thập Thất đệ!” Tiểu tử kia đắc ý nói, quay người kéo Dận Lễ đang trốn ở phía ngoài vào. Thư Di thật không biết phải làm gì nữa đây, số nàng tốt thật, đụng phải một đôi tiểu A Ca!

“Các người. . .”

“Hắc hắc! Tứ tẩu, hôm nay là sinh nhật Bát ca, A Mã đặc biệt cho phép chúng ta ra ngoài! Bát ca mấy huynh ấy đi mua đồ một tí nữa sẽ tới đây!” Dận Lộc vội vàng giải thích. “Bát a. . . Ách, Bát gia cũng đến?” Vậy. . . Bát gia đáng không phải cũng cùng theo?

“Đúng vậy!” Dận Lộc gật đầu “Không chỉ Bát ca, Cửu ca, Thập ca đều đến!”

Quả nhiên. . . . Thư Di thật sự rất bội phục mình!

Lúc này, Dận Lễ đang im lặng kéo nhẹ ống tay áo Dận Lộc, Dận Lộc quay lại liếc hắn một cái, ngay lập tức nói rõ ràng với hắn: “Đây chính là tiểu Tứ tẩu ta đã nói với người, xinh đẹp không?”

Thư Di hắc tuyến nhìn bộ dạng tự hào Dận Lộc, tại sao lại cảm giác mình giống đồ vật sở hữu riêng của hắn vậy nhỉ?

Dận Lễ ngẩng đầu nhìn nàng một cái, nói với Dận Lộc: “Bình thường thôi, Niên Tứ tẩu vẫn là đẹp nhất!”

Khỏe miệng không khổng chế được rút rút. Thư Di thật sự nhìn không được đưa tay nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Thập Thất, cười đến dử tợn: “Xú tiểu tử, không ai nói cho người biết, trước mặt mỹ nữ, không thể nói nữ nhân khác đẹp hơn sao?”

Dận Lễ từ trước tới giờ chưa từng thấy đáng điệu ai như thế, liền sợ hãi, ngược mắt nhìn về mặt hung hăng của Thư Di, hốc mắt dần dần có sương mù, có vẻ như nguy cơ sắp vỡ òa! Không thể nào! Sắp khóc thật à? Tay chân Thư Di có chút luống cuống, liền buông tay ra khỏi mặt hắn, thay vào đó vỗ nhẹ lên đầu hắn: “Cười, cười lên nào. . . Ta chỉ nói đùa thôi mà! Nam tử hán đại trượng phu sao có thể nói khóc liền khóc ngay thế!”

“Phi!” Vài tiếng cười nhạo từ phía sau truyền đến, Thư Di quay người lại, thấy ba cảm y nam tử đang nhìn nàng cười!

“Bát ca, Cửu ca, Thập ca!” Dận Lộc vui vẻ gọi. Thư Di thì không ngừng cười khò. Tốt thật, thấy được toàn bộ, từ Bát, Cửu, Thập, tới thực đầy đủ! Nhắc tới A Ca thật là chẳng đáng tiền, đi chỗ nào đều có thể gặp phải một đám.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Kinh Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Khó Được Cao Giọng Một Lần

Edit: dark Angel

Beta: troi0dat0oi0

“Bát gia, Cửu gia, Thập gia!” Thư Di cúi người hành lễ. Người mặc trường bào màu trắng – Dận Tự ôn hòa đỡ nàng dậy, cười nói: “Tứ tẩu đa lễ rồi!”

“Ui. . . Thập Thất đệ, bao nhiêu tuổi rồi mà còn khóc nhè vậy? Ai chọc giận đệ à?” gương mặt tươi cười đến yêu nghiệt – Dận Đường vừa nói vừa liếc nhìn Thư Di.

“Cửu ca không nghe thấy người ta nói sao, là tranh mèο đái đó!” Dận Hề mập mạp cũng hùa vào.

Mặt Dận Lễ vốn đang đỏ vì khóc, nghe bọn họ trêu chọc lại càng ửng đỏ, ngượng ngùng trốn ở sau lưng Thập Lục, len lén nhìn mọi người!

Thư Di thấy hắn xấu hổ như thế, vội vàng chuyển đề tài: “Nếu các vị gia gia có việc bận, chúng ta xin cáo từ trước!” Nói xong kéo Anh Ca định rời đi.

“Mời gấp không bằng tình cờ gặp được, mấy người chúng ta còn chưa trò chuyện với Tử tẩu, sao Tử tẩu lại vội đi rồi? Như vậy đi, hôm nay ta làm chủ, đi “Đông Lai Cư” được không?” Dận Đường ngăn Thư Di lại nói.

“Ta tán thành!” Thập A Ca cười híp mắt phụ họa theo.

“Việc này... Hôm nay không phải sinh nhật của Bát gia sao? Chẳng lẽ không cần về tiếp khách à?”

“Buổi tối mới có tiệc rượu mời khách!” Dận Đường giành trả lời trước.

Thư Di nhìn lướt qua những người khác, Dận Tự vẫn cười ôn hòa như trước, Thập Lục đang nhìn về phía nàng, trong mắt tràn ngập chờ mong, Thập Thất... Àch, còn trốn phía sau!

“Nếu như vậy, nô tỳ cũng không làm khách sáo nữa, bữa cơm này đành phải tiêu hao chút tiền của Cữu gia rồi!”

...

“Tiểu thư, cây trầm này...” Ông chủ thấy bọn họ sắp đi, vội vàng kéo Thư Di hỏi.

“Thật xin lỗi ông chủ, cây trầm này ta không lấy nữa!” Mặc dù trong lòng rất không muốn, nhưng vấn đề kinh tế vĩnh viễn là huyết mạch của cuộc sống a, Thư Di nhìn lại cây trầm bạch ngọc kia, sau đó cười cười xin lỗi chủ hiệu. Dận Tự luôn chú ý tình huống bên này, thấy vẻ mặt tiếc nuối của Thư Di thì ngăn người, tầm mắt lướt qua nàng, trực tiếp nhìn cây trầm trên tay ông chủ, trong mắt hiện lên một tia tinh quang.

Đoàn người chậm rãi đi đến “Đông Lai Cư” ở góc phố.

“Thập Lục A ca, Đông Lai Cư này có phải là do Cữu gia mở hay không?” Trên đường đi, Thư Di hỏi nhỏ Dận Lộc vẫn luôn bám dính bên người nàng.

“Ừa? Làm sao ngươi biết?”

Àch, còn phải nói sao? Trước cửa hàng trang hoàng... Khụ, tráng lệ như vậy, ngoại trừ Dận Đường thân là hoàng tử ra, còn ai có lá gan này?

“Ha ha... Đoán!” Cười híp mắt a cười híp mắt!

Vào đại sảnh, Thư Di mới chính thức cảm nhận được nguyên nhân Dận Đường được xưng là thiên tài buôn bán. Mặt trước ‘Đông Lai Cư’ mặc dù không lớn, nhưng là phong cách của đại sảnh hoàn toàn lộ ra khả năng thưởng thức bất phàm và thoát tục của ông chủ! Khác với các tửu lâu khác, toàn bộ bàn của Đông Lai Cư đều được đan từ cây mây, bốn góc của đại sảnh bày các chậu cảnh, rất phù hợp với mấy cái bàn. Trên vách tường lại treo đầy tranh phong cảnh thiên nhiên, tạo nên cảm giác như đang dùng cơm giữa không gian thiên nhiên rộng lớn, hoàn toàn nắm bắt được tâm lý của khách hàng! Một cổ nhân, lại có ý tưởng kinh doanh như thế này, thật là khiến người ta không thể không bội phục!

“Như thế nào?” Về mặt Dận Đường đầy tự hào hỏi cảm nhận của Thư Di.

“Không tồi!” Ngửi khí tán thưởng không chút che giấu. “Chỉ là, nếu có âm nhạc thì tốt hơn! Đúng rồi, ở đây có thể đặt một cây đàn cổ a!” Thư Di vừa hoa tay múa chân vừa tự lẩm bẩm khiến cho mọi người đều rất sững sốt.

Thập A Ca là người đầu tiên phản ứng lại, cao thấp đánh giá Thư Di, tám tác nói: “Không ngờ tẩu lại có suy nghĩ giống Cữu ca.”

Ánh mắt Dận Đường phức tạp nhìn nàng, chỉ có Dận Tự vẫn ôn hòa bình tĩnh mà cười, nhưng ánh mắt lại mơ hồ lộ ra một tia lãnh ý. Thư Di có chút mất tự nhiên cười cười, trong quán ăn hiện đại thông thường đều có phát vài tác phẩm âm nhạc tạo nhã làm gia tăng thú vị, cho nên mới thuận miệng nói ra, không nghĩ tới sẽ có phản ứng lớn như vậy.

“Cữu ca, huynh mời chúng ta đến đây để đứng sao?” Dận Lộc bắt mắt làm ầm ĩ, hấn ghét ánh mắt bọn họ nhìn Thư Di như vậy.

“Hả? À, ha ha, mời vào trong, mời vào trong...”

Chường quầy đã sớm đến đợi một bên nhả gian ở lầu hai, chờ chỉ thị của chủ tử hấn. Dận Đường nói vài câu với hấn, còn dặn: “Nhất định phải nhanh đấy!”

Chường quầy gạt đầu rồi nhanh chóng rời đi. Sau đó, mấy cái bát sứ tinh xảo liền được dọn lên. Dận Đường cười nói: “Hôm nay là ngày sinh của Bát ca, tất cả mọi người đều được hưởng phúc cùng, đây chính là mề bả ngư tươi mới được hoàng thượng ban tặng đó!”

Thư Di vừa nghe thấy, hai mắt phát sáng, bả ngư! Bả ngư!!!

Bát sứ từng cái từng cái được đặt trước mặt mọi người. Thư Di nhìn nhìn, cái đầu so với hiện đại thì nhỏ hơn rất nhiều, cách làm cũng bình thường, chỉ là hấp lên, không nhện được gấp một miếng nếm thử. Ừmm... mùi vị quả còn tươi sốt, chỉ là tanh quá!

Anh Ca tiến đến nói nhỏ với Thư Di, “Cách các, cái này... tanh quá, nô tỳ muốn nôn!”

Muốn nôn? Uống phí quá, đây thật sự là một món quý nha! Thư Di bắt đầu dĩ rút rút khoe miệng, chỉ là, mùi vị không được ngon cho lắm.

“Tứ tẩu, sao lại không ăn? Chẳng lẽ không hợp khẩu vị sao?” Dận Tự thấy Thư Di chỉ cắn một miếng liền để vào chén thì khó hiểu. Dận Lộc vừa nghe, liền ngừng đầu khỏi chén nhìn lên, mắt chớp to lo lắng.

Thư Di cười trấn an hẳn, sau đó quay đầu nói với Dận Tự, “Cảm ơn Bát gia quan tâm! Nô tỳ cả gan hỏi một câu, chế biến bào ngư ở Đại Thanh chúng ta chỉ có một cách hấp này thôi hay sao?”

Lời này vừa nói ra, toàn bộ đều yên tĩnh...

Dận Đường cảm thấy hứng thú, cười nói với nàng, “Chẳng lẽ Tứ tẩu còn có cách làm khác?”

“Cách làm thật ra thì có, bất quá...”

“Không biết mấy người huynh đệ chúng ta hôm nay có phúc khí được thưởng thức không nhỉ?” Dận Đường mỉa mai nói, trực tiếp cắt đứt cái ‘bất quá’ của Thư Di. Hẳn thật không tin nàng biết làm bào ngư, thứ này vốn hiếm, gần như chỉ có người hoàng thất mới được nếm qua. Theo hẳn biết, vào năm Khang Hi thứ hai mươi bảy, trong tiệc rượu mừng công, Lăng Trụ cũng không có tư cách tham gia, đó là lần duy nhất hoàng thượng dùng bào ngư mở tiệc rượu chiêu đãi quan viên trong triều! Nữ Cổ Lộc thị này... có thể học được phương pháp làm bào ngư từ chỗ nào?

Thấy lời của mình bị cắt ngang, Thư Di bất đắc dĩ lắc đầu, “Cửu gia, người nghe nô tỳ nói hết có được không? Người ngay cả nói cũng không cho nô tỳ nói, còn trông chờ nô tỳ làm đồ ăn cho mấy người sao?”

“Ngươi!” Dận Đường chưa từng nghĩ nàng dám làm càn nói chuyện với hắn như vậy. Thư Di không để ý đến hắn, ngươi cái gì mà ngươi, nàng ghét nhất là kẻ tự cho mình đúng mà cắt ngang lời của người khác!

“Được rồi, Cửu đệ, trước hết cứ để cho Tứ tẩu nói xong đã, ngươi nói sau cũng không muộn!” Ánh mắt Dận Tự tỏ ý bảo hắn không nên vọng động, dù sao đối phương cũng là nữ nhân của Dận Chân!

“Tứ tẩu, người nói tiếp đi, bất quá cái gì?”

Nhìn ý cười không giảm của Dận Tự, trong lòng Thư Di rốt cuộc cũng đã hiểu vì sao cho dù Dận Chân đã ngồi trên ngôi vị hoàng đế vẫn muốn loại trừ hẳn! Hẳn, rất có năng lực nhẫn nại!

“Nô tỳ có thể xuống bếp một lần, nhưng có điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Thập A Ca vừa nghe có cái ăn, sốt ruột đảo mắt vòng vòng nhìn Thư Di.

“Nếu làm ngon, Cửu gia phải đáp ứng nô tỳ một việc!”

“Trước tiên phải nói là chuyện gì, để xem gia có thể làm hay không?” Dận Đường hơi khó chịu mở miệng.

“Yên tâm, chuyện này đối với Cửu gia mà nói, tuyệt đối là việc nhỏ!”

“Tốt lắm, gia đáp ứng! Nếu như ngươi làm không ngon thì sao?”

“Nô tỳ cũng đáp ứng làm cho Cửu gia một việc có được không?”

“Được! Ông Lý...”

“Gia, có gì phân phó?” Chương quỳ nhanh chóng đi vào, cúi người hỏi.

Dận Đường chỉ chỉ Thư Di, “Mang nàng đi phòng bếp, thuận tiện bắt mấy con bào ngư cho nàng, phải nhanh lên, biết chưa?”

“Vâng, nô tài đi làm ngay!”

Lúc Thư Di đứng lên sắp đi theo chương quỳ ra ngoài, Dận Lộc giữ nàng lại, “Nếu Cửu ca bọn họ cố ý nói không ngon thì làm sao bây giờ?”

“Tiểu Thập Lục, đệ có ý gì?”

Liếc mắt nhìn Dận Đường cùng Dận Hề đang phẫn nộ, Thư Di tiến đến nói nhỏ vào tai Dận Lộc, nhưng lại dùng âm lượng để cho tất cả mọi người đều nghe thấy: “Nhân phẩm của Bát gia bọn họ ta có thể tin tưởng! Yên tâm đi!”

Vì nàng đột nhiên tới gần, cả khuôn mặt của Dận Lộc trở nên đỏ rực, gật đầu, khẽ ‘Vâng’ một tiếng. Dận Lễ thấy vậy, lẩm bẩm nói, Thập Lục ca thật không có tiền đồ!

“Dựa vào những lời này của ngươi, hôm nay gia cũng phải công bằng một lần!” Thập A Ca la lớn với Thư Di, lại nhận được vô số ánh mắt xem thường của Dận Đường.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đánh Cuộc

Edit: dark Angel

Beta: minhminh

Trong phòng bếp, Thư Di luống cuống tay chân tìm kiếm các loại gia vị.

Trong nhà gian, Anh Ca không tự nhiên mà nghe các vị gia phòng đoán tài nấu nướng của Cách Cách.

“Bát ca, huynh nói nàng sẽ không lừa chúng ta đi? Cách làm bảo ngư này, trong cung cũng chỉ có một loại a!” Thập A Ca nhận ra là không đúng, nghiêng người hỏi Dận Tự đang ngồi bên cạnh.

“Sẽ không! Không phải nàng còn đánh cuộc với Cửu đệ hay sao?” Dận Tự chậm rãi cầm chén trà uống một ngụm, “Chỉ là, ta thật đúng là rất tò mò việc nàng làm được bảo ngư.” Giống như nghĩ đến điều gì, Dận Tự cười đến vẻ mặt sáng rỡ.

“Thiệt ~, gia đang nghĩ để nàng thay gia làm cái gì!” Dận Đường chẳng hề để ý cười cười, Anh Ca vừa nghe lại càng thêm lo lắng, Cách Cách chưa từng xuống bếp a, ngay cả tay của nàng cũng không dính nước nữa là... Đã quên hỏi, Cách Cách của nàng sẽ làm được chứ??

Ách, Anh Ca a, hiện tại mới lo lắng đến vấn đề này thì có vẻ chậm a ~

Qua nửa canh giờ, Thư Di cũng không xuất hiện, Dận Đề nóng lòng, “Sao còn chưa lên, chưng bảo ngư này cũng không lâu thế này đi?”

“Lão Thập a, hiện tại ta có chín phần thắng chắc!” Dận Đường đắc ý nhìn hấn nói, tiếng vừa dứt, chợt nghe Thập Lục hô: “Tới tới!”

Mọi người quay đầu nhìn lại, quả nhiên, Thư Di đang chậm chậm đi đến bên này, phía sau là ông chủ dè dặt bụng theo một cái mâm lớn, trong mâm quả thật đúng là bảo ngư chan com mà Thư Di làm!

“Ha ha ~ để cho mọi người chờ, nếm thử đi, tên món này là bảo ngư chan com!” Thư Di vừa ngồi xuống, cười tủm tỉm nhìn các vị đại gia nói, mọi người đều trở mắt nhìn vào trong chén, mùi thơm của bảo ngư tỏa ra bốn phía, cái này phải ăn như thế nào a?

Thư Di thấy tất cả đều bất động, hiểu rõ mà cầm lấy muỗng, gắp một miếng bảo ngư đã được vo tròn tròn đều với com, sau khi trộn xong, Thập Lục nhìn mọi người, nhìn không được mà làm theo, sau đó múc một muỗng vào miệng, a ~ quá ngon, thịt thật mềm, nước nhiều mà không ngán, tròn mà không mỡ, mang theo một vị ngọt lành trong miệng, quan trọng nhất là một chút mùi cũng không có, a ~ ăn thật ngon ~

Những người khác thấy Thập Lục vội vàng ăn cũng không nói một lời, bất đắc dĩ chỉ có thể tự mình thử xem thế nào một phen.

“Quá ngon ~” Thập A Ca vừa nếm miếng đầu tiên, không nhìn được mà trầm trồ khen ngợi!

“Ân ~ cái... cách nấu này rất mới mẻ ~” đem com trộn với nước canh, đây là lần đầu thấy cách ăn này! Dận Tự tán thưởng liếc mắt nhìn Thư Di, nữ nhân này suy nghĩ thật khéo léo!

Sau khi Dận Đường nếm thử, cho ra tám chữ bình phẩm, “Thịt nấu mềm nhuyễn, mùi hương đậm đà”, mặc dù không cam lòng, nhưng là thua tâm phục khẩu phục!

“Nói đi, ngươi muốn gia làm cái gì cho ngươi?”

Thư Di nuốt com trong miệng xuống, ngẩng đầu nhìn hấn, “Nô tỳ muốn nhờ Cửu gia hỗ trợ tìm giùm một ít hải sâm.”

“Tìm hải sâm??” Dận Đường ngậy người nhìn nàng, không thể tin là chuyện đơn giản như vậy!

“Đúng! Nô tỳ muốn hải sâm tươi!”

“Đơn giản vậy à?” Thập A Ca có chút thất vọng, nguyên bản hấn còn tưởng là chuyện rất khó khăn.

Dận Đường tròn mắt nhìn hấn, nhìn về phía Thư Di, không giải thích được mà hỏi: “Hải sâm có vị ngọt, lại có hàn tính, rất có ít người dùng nó để ăn! Ngươi muốn nó làm gì?”

Thư Di lắc đầu với hấn, “Hải sâm đối với tim, thận, tỳ(*), phổi đều có tác dụng! Phụ nữ sau khi sinh, có thể dùng nó bổ thân thể giống như nhân sâm!

Thậm chí là ho lao, chỉ cần dùng nó phối hợp thích đáng với thuốc, cũng có thể trị hết!”

(*)tỳ: lá lách

“Kiến thức của Tứ tẩu thật rộng rãi, Dận Tụ xin học hỏi!”

“Ha ha ~” Thư Di cười khan vài tiếng, trong lòng thầm nghĩ: các người nào biết được rằng, mấy thứ này đối với người lớn lên ở bờ biển như ta, thì tất cả chỉ là thường thức!

“Sắc trời cũng không còn sớm, chúng ta còn có việc, cáo từ trước!” Thư Di nhìn ra cửa sổ, đứng dậy từ biệt với bọn Dận Tụ, đi ra ngoài một chuyến thật không dễ dàng, nàng còn muốn đi phủ của Hi Hi thử thời vận.

“Qua vài ngày nữa gia sẽ bảo người mang đến phủ của Tứ ca!” Dận Đường trầm giọng nói.

“Vậy nô tỳ cảm ơn Cửu gia trước.”

Thập Lục lưu luyến nhìn theo bóng của Thư Di đã đi xa, Dận Lễ tiến gần nói nhỏ vào tai hắn, “Thập Lục ca, ánh mắt của huynh lần này cũng không tệ!” Ít nhất nữ nhân này cũng biết làm thức ăn!

Dận Đường thấy các nàng đã đi xa, ngoắc tay gọi Lý Thái vào, “Cách làm mới vừa rồi của nàng, người có đứng bên cạnh nhìn không?”

Lý Thái gật đầu.

“Biết làm như thế nào sao?”

“Gia, đại khái cũng biết trình tự!”

“Uhm, vậy người làm thử theo phương pháp của nàng một lần xem!”

“Vâng, gia! Chỉ là, nô tài còn có chuyện muốn hỏi bẩm.”

“Nói đi.”

“Mới vừa rồi Ung Thân Vương ngồi ở bên ngoài!”

Dận Đường cả kinh, liền quay lại nhìn hắn, “Sao lại không vào báo sớm?”

Sắc mặt Lý Thái lộ vẻ khó xử, “Sắc mặt của Ung Thân Vương... Hơn nửa tiểu nhị hầu hạ trên lầu là vừa mới tới, hắn chưa từng thấy Ung Thân Vương, là vừa rồi nô tài nhìn thấy mới biết được.”

Dận Đường nghe xong, phát tay bảo hắn đi làm, xoay người hỏi người đang uống trà – Dận Tụ, “Bát ca, huynh nói Tứ ca tới để làm cái gì?”

“Còn có thể làm gì, rõ ràng là đi đuổi theo vợ, không nghĩ cũng có lúc Tứ ca điên cuồng vì yêu như vậy a! Đúng vậy không, Bát ca?” Dận Hề giành mở miệng trước, Dận Tụ nghe vậy cũng cười cười, không đáp lời. Dận Đường tròn mắt nhìn lão Thập, tưởng rằng người nào cũng giống người sao? Cũng không nghĩ đến tính tình của Tứ ca, là loại người như thế sao? Quay đầu tiếp tục nói với Dận Tụ: “Bát ca, nữ nhân Nữ Cổ Lộc thị này rất kỳ lạ, dường như cái gì cũng thế, lần trước nghe người ta nói...” Liền đem chuyện Thư Di đã lừa gạt Thi Hạo Thiên như thế nào kể thật hoàn chỉnh một lần, cuối cùng còn bỏ lại một câu, “Hình như Hoàng A Mã cũng rất quan tâm tới nàng!”

Nhất thời Dận Tụ sững sờ, nàng cư nhiên có thể khiến cho Hoàng A Mã chú ý. “Đệ biết vì sao Hoàng A Mã chú ý đến nàng không?”

Dận Đường lắc đầu, “Không rõ lắm!”

Dận Tụ suy nghĩ một lát, nhìn Thập Lục, Thập Thất ngồi đối diện nói: “Các đệ... theo Thập ca về phủ ta trước, Bát ca cùng Cửu ca còn có việc cần làm.”

Dận Lộc, Dận Lễ liếc mắt nhìn nhau, gật đầu.

Ở cửa ‘Nghiêm Nguyên’.

“Bát ca tới chỗ này làm gì?” Dận Đường khó hiểu hỏi. Dận Tụ cũng không trả lời, cũng biết phối hợp mà đi vào.

Ông chủ vừa thấy hắn, liền đi lại cười xum xoe, “Vị gia này, muốn mua cái gì?”

“Một cây trăm bạch ngọc hình con bướm!”

Ông chủ vừa nghe, có chút khó xử, “Vị gia này, không đối gạt ngài, ngài đã tới chậm một bước, cây trăm đó đã bán rồi!”

Bán rồi? Là ai có thể rộng rãi như thế?

“Ngươi có nhớ kỹ bộ dáng của người mua không?”

“Người có thân hình cao gầy, nam tử có diện mạo tuấn tú, hần nói là mua cho phu nhân của hần!” Ông chủ nhớ lại rồi nói.

Dận Đường đứng ở một bên không nhận được liền bước lên hỏi, “Bát ca muốn cây trầm thế nào? Để giúp huynh làm ra, cửa hàng tôi tàn này thì có thứ gì tốt chứ!”

Ông chủ nghe vậy, sắc mặt liền âm ỉ, muốn mở miệng phản bác thì nhìn thấy bên hông của Dận Đường lộ ra một ngọc bội màu trắng thì ngẩn người.

Dận Tự tiếc nuối nhìn qua vài thứ hàng, sau đó nói với Dận Đường: “Đi thôi.”

Hai người xoay người lên thân ngựa, Dận Đường thấy sắc mặt hần không tốt thì nghĩ là do không mua được cây trầm, an ủi hần nói: “Bát ca nói hình dáng của cây trầm cho để nghe chút, để sẽ tìm người làm cho huynh một cái, bảo đảm là giống nhau như đúc!”

Dận Tự lắc đầu, có một số thứ đã bỏ lỡ thì nhất định sẽ bỏ lỡ!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nhạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tình Cảm Tỷ Muội

Edit: dark Angel

Beta: minhminh

Đứng trước cửa thượng thư phủ lưỡng lự một hồi, rốt cuộc Thư Di lấy hết dũng khí gõ cái cổng lớn thoát nhìn rất có khí thế kia.

“Kèo kẹt ~” cửa mở, lộ ra một cái đầu nhìn nhìn Thư Di hỏi: “Ngươi tìm ai a?”

“Ta tìm Hi Vận Cách Cách của các ngươi, làm phiên tiểu ca vào thông báo một tiếng!”

“Tìm Cách Cách? Ngươi là ai?”

Anh Ca kéo kéo vạt áo của Thư Di, đưa một thỏi bạc cho nàng, Thư Di liền cười lấy đưa cho người đứng ở cửa nói: “Ngươi cứ nói là Nữu Cổ Lộ Thư Di đến, nàng sẽ biết!”

Người nọ để bạc lên tay ước chừng, nói: “Chờ xem!” Nói xong liền đóng cửa lại!

Thư Di nhìn cổng lớn đóng chặt mà thì thảo tự nói: “Ai ~ thì ra TV diễn đúng là sự thật nha!” Còn nghĩ rằng diễn như vậy là muốn cố ý làm nổi bật lợi thế của nô tài đây!

“Cách Cách nói cái gì đấy?” Anh Ca không nghe rõ lời lẩm bẩm của nàng, nghi hoặc hỏi.

“A ~ chỉ là càu nhàu mà thôi!”

Đứng ở góc tối của đường, Dận Chân lăng lăng nhìn tiểu nữ nhân ngồi trước cửa thượng thư phủ, khoe miệng cong lên một độ cong xinh đẹp, vậy mà lại còn có lui tới cùng với thượng thư phủ, thật sự là khiến hần bất ngờ a!

Rất nhanh, hần liền thấy cổng lớn của thượng thư phủ mở ra, một nữ tử khoảng tuổi của Thư Di bước ra, ôm nàng cười gọi, sau đó hai người nói cười một chút rồi đi vào trong!

Thấy không cần phải theo dõi nữa, Dận Chân xoay người muốn hỏi phủ, hần cũng nên vì yến hội tối nay mà chuẩn bị, nhớ đến Dận Tự, không khỏi hồi tưởng lại bộ dáng vừa nói vừa cười của mấy người kia tại Đông Lai Cư, tay Dận Chân liền nắm chặt lại, bảo ngư chạn com phải không, hần sẽ khiến nàng chỉ có thể làm cho mỗi mình hần mà thôi!

Trong phòng Hi Vận, Thư Di ngồi trên giường Hi Vận, ăn hoa quả, nhìn chung quanh mà đánh giá phòng, nha đầu Anh Ca kia đi theo nha đầu của Hi Vận mà dạo quanh viện, cho nên trong phòng chỉ còn lại hai người là nàng cùng Hi Vận.

“Phòng của mình cũng không tệ lắm phải không? Có phải rất cổ điển hay không?”

Thư Di xem thường liếc mắt nhìn nàng, chảnh chọe! “Ồ niên đại này, nếu phòng của cậu rất hiện đại thì sẽ vô cùng đặc biệt.”

“Tôi tìm mình để làm gì?”

“Cậu lại còn không biết xấu hổ mà nói, không phải bảo cậu ngày hôm sau đi tìm mình sao? Bao nhiêu ngày hôm sau rồi? Còn không thấy thân ảnh chi vong tặc(*) của lão nhân gia người đến đó!”

(*)chi vong tặc: k hiểu lắm chỗ này

“A liệt liệt ~ thì ra từ chi vong tặc là dùng như vậy nha!” Về mặt Hi Vận như bỗng nhiên tỉnh ngộ!

“Trời ạ, mình van xin cậu đừng dùng giọng KhaNam nói chuyện với mình có được ~ hay ~ không?” Thư Di xoa trán, vẻ thống khổ vô cùng ~

Hi Vận nghe vậy thì gương mặt liền nghiêm túc ngay lập tức, nghiêm trang nhìn nàng, nói: “Nói đi, lần trước cậu nói là có chuyện quan trọng nói cho mình biết!”

Thư Di gật đầu, “Mình có tin tức của Trương Yên!”

“Ồ đâu? Cậu ấy ở đâu?” Hi Vận khiếp sợ nắm lấy hai tay của Thư Di lắc qua lại, vội vàng hỏi.

“Mình cũng không biết hiện tại nàng đang ở đâu, là trở lại hiện đại hay là...”

“...Thật...” Hi Vận thất vọng buông lỏng tay ra.

“Nhưng là, Hiếu Ý hoàng hậu nhân hậu nổi danh trong lịch sử kia... nhất định là cô ấy!”

Cái gì?

Thư Di nhìn lại ánh mắt kinh ngạc của Hi Vận, kiên định gật đầu, sau đó đem đầu đuôi lần gặp mặt cùng Khang Hi cùng những chuyện hai người đã nói cho nàng nghe.

“Nói vậy Trương Yên là do bị người trong hậu cung hãm hại mà chết?” Sau khi Hi Vận nghe xong thì đưa ra một cái kết luận.

“Ừ ~ mình cũng hoài nghi như vậy, Khang Hi rất kiêng kỵ chuyện này, rõ ràng là không muốn nói đến, mình đoán ông ta biết hung thủ là ai, chỉ là không chịu truy cứu!” Thư Di chống cằm suy tư.

“Ghe tòm! Vậy mà mình lại còn sùng bái hán nử đây, cái gì mà thiên cổ nhất đề chứ, thì ra cũng chỉ là kẻ tiểu nhân bao che cho phạm nhân mà thôi! Ông ta lại có thể không biết xấu hổ mà nói với cậu muốn gặp lại Trương Yên? Phi! Nằm mơ đi!”

Nhìn dáng vẻ nổi trận lôi đình của Hi Vận, Thư Di chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, may là, người Khang Hi gặp trước chính là mình, nếu là Hi Vận... Thư Di ngẫm lại thì cảm thấy lạnh run, hoàn cảnh lúc đó phỏng đoán rất là lộn xộn đi!

“Thư Di, mình muốn báo thù cho Trương Yên!”

“Ồ!???”

“Ồi cái gì mà ôi? Chẳng lẽ cậu không muốn? Quan hệ của cậu và Trương Yên Tốt như vậy, cậu ấy bị người ta hại, cậu có thể thờ ơ hay sao?”

□ □ || không phải là mình thờ ơ a!

“Chuyện này cần phải bàn bạc kỹ hơn, hiện tại chúng ta cứ đi theo hướng tìm nha hoàn bên người của Trương Yên đi, chỉ cần tìm được nàng thì tất cả sẽ dễ dàng xử lý!”

Hi Vận nghe nàng nói đúng liền gật đầu, không tệ, “Được, mình quên nói cho cậu, tháng sau là hôn lễ của mình!”

.....

“Cậu có thể để tôi nay hãy cho mình biết, tốt nhất là sau đám cưới hãy nói, không sao cả!”

Thấy Thư Di có vẻ nổi giận, Hi Vận liền chạy đến cạnh nàng, nịnh nọt cười nói: “Vậy sao có thể chứ! Hồng bao vẫn phải lấy, đúng không?”

....Người con gái này không thể dùng chuẩn của người bình thường mà xem được! Mới vừa rồi còn nổi giận chết người, bây giờ lại nghĩ đến hồng bao! Ai ~

“Cậu sống trong Ung Chính phủ thế nào?” Đùa giỡn đủ rồi, cuộc sống bạn tốt có hạnh phúc hay không mới là quan trọng nhất!

“Hoàn hảo!”

Hi Vận mờ ám lấy khuỷu tay đẩy đẩy nàng, “Tứ gia thường qua đêm ở phòng người sao? Thế giới hai người... ân ân ân, như thế nào?”

Liếc mắt khinh thường nàng, Thư Di trả lời hàm súc: “Bản thân bây giờ vẫn là cô bé!”

Có ý gì? Hi Vận mở to hai mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới.

“Hắn chưa từng ngủ qua chỗ của mình!” Thư Di nhún nhún vai tỏ vẻ không sao cả, trả lời.

“Chẳng lẽ những gì trên online đều đúng cả? Ung Chính chuyên sủng Niên quý phi?”

“Có phải chuyên sủng hay không thì ta không biết, nhưng một tháng, ngoại trừ những lần đi phòng của phúc tấn ra, cơ bản đều là ở trong phòng của Niên thị!”

Hi Vận khó mà tin được, thì thảo tự nói: “Cậu vừa mới vào cửa đã bị để vào lãnh cung rồi? Khó trách thì ra đều nói mẫu thân của Càn Long không được sủng.”

Thư Di cắn hạt dưa, thường thức đáng về ngăn người, lúng túng của nàng. Hi Vận hoàn hồn thì thấy vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu(*) của nàng.

(*) cười như không cười

“Này ~ cậu không nôn nóng sao?”

Thư Di buông tay ra.

“Cậu...” Hi Vận giống như là đang lựa từ mà nói, dừng lại một cái, rồi mở miệng: “Đừng nói là vẫn không quên được hắn đi?”

Hắn? Thư Di sững sờ chốc lát, rồi sau đó hiểu được là nàng đang nhắc đến bạn trai cũ của mình.

“Hôm nọ gặp cậu tại trà lâu, nhìn cậu đối mặt với nam nhân giống hắn y như đúc mà mặt không đổi sắc, thành thật mà nói, mình nghĩ cậu đã bỏ xuống rồi.”

“Mình đã bỏ xuống rồi nha! Chỉ là không có loại cảm giác này với Ung Chính, gần như chỉ là kính sợ mà thôi! Mình đang đợi một người.” Thư Di thất thần nhìn chén trà trước mặt, nói.

“Biết, biết, cậu đang đợi người vì cậu mà vẫn tóc lên.” Hi Vận tức giận tiếp lời, thật không biết đầu óc của Thư Di là như thế nào, nhìn người thông minh nhưng hết lần này đến lần khác lại đi tin những điều tiểu thuyết nói như là vợ chồng kết, lúc ở hiện đại thì để tóc dài, dài thẳng đến lưng, lúc đó các cô thường hỏi nàng vì sao để dài như vậy, mỗi lần cô cũng chỉ cười cười nói, chờ một người vì cô mà vẫn tóc! ㄟ (ˊ _ ˋ) ㄟ

“Quên đi, dù sao có đôi khi cậu là người có nguyên tắc nhất, ai khuyên cũng không được! Bất quá, cậu là người đã gả cho người ta, coi như gặp được người tình nguyện vì cậu mà vẫn tóc, chẳng lẽ cậu có thể bỏ trốn cùng hắn hay sao?” Nói vậy Hoàng Lịch là do ai sinh?

“Nói không chừng à ~”

“Cậu a——”

Hai người liếc nhìn nhau, nhìn không được mà cùng cười. Ở ngoài hành lang cách phòng không xa, Anh Ca bữu môi nhìn nơi không ngừng truyền ra tiếng cười, nhỏ giọng nói với nha đầu Thúy Liễu đi theo Hi Vận, “Tình cảm của Cách Cách các nàng thật tốt.”

Thúy Liễu quay đầu lại nhìn thoáng qua, gật đầu, “Đúng vậy, này giờ cũng cười mấy lần rồi!”

“Bình thường Cách Cách nhà người ở trong phủ cũng thế hay sao?”

“Sao có thể a? Gia nhà ta không dùng ánh mắt làm chết rét Cách Cách chúng ta hay sao! Còn Cách Cách các người?”

“Cách Cách chúng ta... rất hoạt bát!” Thúy Liễu suy nghĩ một chút rồi nói.

“Ừ?” Anh Ca có chút tò mò, Thúy Liễu chỉ chỉ vào hồ nước ở hành lang gấp khúc khác.

“Thấy hồ nước kia không, đó chính là kiệt tác gần đây nhất của Cách Cách chúng ta!”

Anh Ca đứng lên nhìn, a ~ ở phía trên có hình, bên cạnh hồ nước hình trăng lưỡi liềm còn có một hồ nước hình tròn giống như mặt trời! Rất giống với hồ nhật nguyệt ở Đài Loan mà Cách Cách từng nói qua.

“Sao lại có được?” Không giải thích được mà quay đầu lại hỏi.

“Đó là thuốc nổ do Cách Cách lấy từ nơi khác, vốn muốn làm nổ hồ cá, kết quả lại chôn nhầm chỗ, nổ ra một cái hố!” Thúy Liễu cười khổ nói, việc này làm ra, khiến cho bản thân thiếu chút nữa đã bị lão gia phạt đánh...

Thật sự... Đúng là... Rất hoạt bát... Anh Ca cảm khái vô cùng, so sánh ra thì Cách Cách nhà mình cũng không tệ lắm!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Âm Mưu

Edit: dark Angel

Beta: minhminh

Ngày đó, Thư Di dùng chỗ tối tại chỗ Hi Vận rồi mới quay về phủ ~

Thủy Châu thấy hai người bình an trở về, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng được buông xuống, nàng thật đúng là sợ chủ tử này! Từ sau lần trước Thư Di cứu mạng phụ thân nàng, Thủy Châu đối với nàng mà nói thì có thể gọi là quyết một lòng, mức độ trung tâm chẳng thua gì Anh Ca.

Đêm đó, Thư Di kể cho những tiểu nha đầu này những chuyện vui bên ngoài, mọi người cùng chơi đùa vui vẻ một hồi, sau đó đều tự đi ngủ. Sau gần một đêm thức nói chuyện, sáng sớm hôm sau, Thư Di bị đánh thức từ trong mộng đẹp, bực bội trở mình, phát hiện tạp âm quá nhiều giấc ngủ của mình vẫn còn, tức giận dùng chân mền che kín đầu, nhưng vẫn không ngủ được như cũ, cam chịu mà ngồi dậy, nhìn ngoài phòng mà hô: “Anh Ca ~ Anh Ca ~”

Anh Ca hoảng mang rối loạn chạy vào trong phòng, phát hiện sắc mặt chủ tử không tốt thì mở to mắt nhìn nàng, “Cách Cách, đã xảy ra chuyện gì?”

“Xảy ra chuyện gì? Cái này phải là ta hỏi ngươi! Mới sáng sớm, bên ngoài nhao nhao cái gì chứ, còn không để người khác ngủ sao?” Hôm nay trời vẫn còn chưa sáng hẳn đây!

“Ồ ~ mới vừa rồi Tử gia nghi ngờ đồ ăn sáng làm không ngon, phát cáu một trận, hiện giờ, người trong phòng bếp đang suy nghĩ biện pháp đây!”

“Bọn họ nghĩ biện pháp thì nghĩ biện pháp, chạy đến cửa viện của người ta nói cái gì chứ?” Thư Di đẩy chân ra, đứng chống nạnh bên giường, một tay chỉ vào bên ngoài cửa sổ ồn ào. Khoe miệng Anh Ca co quắp một cái, hình tượng này của Cách Cách...

Thấy Anh Ca không nói, Thư Di mới phát hiện bản thân mình đang giận chó đánh mèo trên người nàng, khoát khoát tay với nàng, “Không có ý gì, lúc ta rời giường hay nổi nóng, quên đi quên đi, bọn họ cũng không dễ dàng gì, cùng lắm thì xé chiếu ta ngủ bù là được, người đi lấy nước cho ta rửa mặt, đợi lát nữa còn phải thỉnh an phúc tấn.”

“Vâng, nô tỳ đi chuẩn bị ngay!”

Thư Di nghĩ là chuyện này sẽ giải quyết rất nhanh, tuy nhiên liên tiếp mấy ngày, Thư Di đều bị đánh thức vào sáng sớm, rốt cục...

“Chủ tử!” Người trong bếp thấy người đi vào là Thư Di liền buông những đồ trong tay mà thỉnh an.

“Ừ ~” Thư Di nhìn khắp nơi một chút, sau đó lại chỉ vào một người thoạt nhìn như là quản sự, nói: “Ngươi đi ra ngoài!”

Người nọ đi theo Thư Di ra khỏi bếp, hai người đứng lại ngoài hành lang gấp khúc.

“Ta chỉ muốn hỏi một chút, sáng sớm mấy ngày hôm nay các ngươi bị cái gì vậy? Luôn ồn ào ầm ỉ!”

Thân thể người nọ cứng đờ, liền cúi đầu tạ tội, “Kính động chủ tử, nô tài...”

Không muốn nghe hết lời tạ tội của hắn, Thư Di trực tiếp cắt đứt lời hắn: “Ngươi nói trước là chuyện gì xảy ra đi!”

“Hồi chủ tử, ngày hôm trước Hoàng Thượng thưởng cho Vương gia một ít bảo ngư bỏ dưỡng thân thể, chỉ là cách làm bảo ngư này mấy người nô tài cũng không hiểu rõ, cho nên không làm được hợp khẩu vị của Vương gia, mấy ngày nay luôn bị răn dạy.”

Thư Di nghe xong, nhú nhú mày, không phải trong lịch sử nói là hoàng đế Ung Chính rất tiết kiệm sao, sao lại chấp nhất chuyện ăn uống như vậy? Quà nhiên, lịch sử đều là gạt người! Thư Di méo miệng, đưa ra kết luận: “Ta có nghe đến một cách làm bảo ngư, như vậy đi, ta viết xuống rồi bảo nha hoàn đem đến đây cho các ngươi, các ngươi cứ làm theo đó là được!”

Thư Di trầm nghĩ như vậy cũng có thể đi? Rốt cục cũng có thể ngủ một giấc dưỡng sắc đẹp rồi. Người nọ vừa nghe, do dự hồi lâu, sợ hãi mở miệng hỏi:

“Chủ tử, có thể mời người ngày mai dậy sớm làm một lần không? Bởi vì mấy ngày nay chúng ta cũng làm theo thực đơn, nhưng lại không nắm được mấu chốt!”

Nghe vậy, Thư Di cũng không nhịn được mà đảo cặp mắt trắng dã mà nhìn trời, không làm chứ, còn muốn mình tự làm? Ngày mai còn phải dậy sớm?

“Vậy sau này là không phải đều là ta làm chứ?”

“Không không không, nếu ngày mai Vương gia dùng tốt, mấy người chúng ta liền đi theo chủ tử học, sau này tự nhiên sẽ không làm phiền chủ tử.”

Thư Di nhịn không được mà hừ nhẹ: tính toán này cũng thật tốt, nếu là không dùng tốt, thứ nhất là các người có thể trốn tránh trách nhiệm, thứ hai cũng không cần học nữa! Thôi, cũng là giấc ngủ quan trọng, những người bọn họ cũng là thân bất do kỷ(*), tất cả sổ sách này phải là tính toán trên người giả tiết kiệm mà thật ra rất xa xỉ – Ung Chính kia! Thư Di ngấm lại liền đáp ứng!

(*)thân bất do kỷ: cũng không phải là có thể làm theo ý mình

Sáng sớm ngày hôm sau, Dận Chân nhìn người bụng tới một cái chén, khó hiểu nhìn tổng quản Cao Phúc, chỉ thấy Cao Phúc cười nói nhỏ: “Gia, đây là do Nữ Cổ Lộc chủ tử dậy sớm làm, người ném thử.”

Do tiểu nữ nhân kia làm? Khóe miệng Dận Chân nhếch lên, tuy nhiên lúc mở lên nhìn, khóe miệng liền cứng lại!

Cao Phúc ở bên cạnh một mực chú ý về mặt Dận Chân dường như có chút không vui, liền giải thích: “Gia nói cái bào ngư chan com kia làm rất tốn công sức rồi, Nữ Cổ Lộc chủ tử nói đồ ăn sáng không thích hợp ăn những món đầy mỡ như vậy, cho nên đặc biệt làm canh không, trước đó chủ tử đã hỏi hạ nhân về khẩu vị của gia.”

Đối với lời giải thích của hắn, dường như Dận Chân rất vừa lòng, cầm muỗng uống lấy một ngụm canh, mặn nhạt vừa đủ, hơn nữa lại rất ngon. Cao Phúc thấy khóe miệng hắn nhếch lên, không khỏi thâm nhả ra khí, cố gắng của mấy ngày liền tiếp cũng không lãng phí, lần này Vương gia thật sự là khiến người ta không cách nào hiểu được, đầu tiên là bảo hạ nhân lớn tiếng ồn ào bên ngoài Di Tâm Các, lại bảo quản sự phòng bếp vờ thương cảm trước mặt Nữ Cổ Lộc chủ tử, còn không ngăn người ta đồn đãi ra ngoài là hắn bất mãn với đồ ăn sáng, nghĩ tới, Cao Phúc mơ hồ hiểu một chút, dường như là ngay từ đầu Vương gia đã muốn Nữ Cổ Lộc chủ tử làm đồ ăn sáng cho mình, chỉ là... Vì sao phải khổ tâm bỏ ra nhiều công sức như vậy?

Uống canh xong, tâm tình của Dận Chân rất tốt, chuẩn bị vào triều, vừa lúc chuẩn bị bước ra cửa thì giống như là đột nhiên nhớ ra cái gì đó, gọi Cao Phúc đến nói: “Truyền xuống dưới đi, nói là Nữ Cổ Lộc quan tâm gia, vì gia mà ra tay làm đồ ăn sáng khiến gia rất cảm động, cũng rất hài lòng, sau này để nàng làm đồ ăn sáng đi, a, còn có, phân phó phòng bếp là Di Tâm Các cần gì đều mang đến, để nàng ở đó làm là được, đi qua lại hai bên rất phiền toái, sau này gia cũng sẽ thường dùng bữa sáng tại đó.”

Giao phó xong, Dận Chân bước nhanh rời đi, để lại một mình Cao Phúc phát ngốc, ‘sau này sẽ thường dùng bữa sáng tại Di Tâm Các’, đây không phải ý nghĩ là thời gian tốt của Nữ Cổ Lộc chủ tử sắp tới hay sao??

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nhạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Dận Chân Hiện Thân

Edit: dark Angel

Beta: minhminh

Tin tức Vương gia về sau sẽ dùng bữa sáng tại Di Tâm Các giống như gió bão, trong nháy mắt đã thổi quét qua toàn bộ Ung Vương phủ, tất cả mọi người đều suy đoán hàm ý hành động này của Dận Chân.

Na Lạp thị nghe tin này, cũng không có chút nào ngoài ý muốn, thực tế trong lòng đã suy nghĩ: về công, nàng rất thích loại chuyện này phát sinh, thời gian Niên thị ở trong phủ độc chiếm thật sự đã quá lâu rồi, nàng đang chờ đợi một người có thể chống lại Niên thị, như vậy, đối với địa vị phúc tấn của nàng chỉ có lợi chứ không có hại!

Về tư, Thư Di vào phủ đã gần được một năm, tuân thủ nghiêm ngặt quy củ, an phận thủ thường, đối với mình cũng chỉ ngày càng thêm cung kính, một nữ tử an tĩnh như nước như vậy mà so sánh với Niên thị, Lý thị thì tốt hơn rất nhiều, nếu nàng được sủng ái, bản thân mình cũng không cần quá mức phòng bị. Về công về tư đều đối với nàng đều có lợi, nếu có cơ hội thì phải mang thêm cùi, làm cho ngọn lửa này cháy càng thêm đượm!!!

Trong lòng đã có chủ ý, Na Lạp thị liền phân phó nha hoàn chuẩn bị nước trà cho tốt, nàng biết một hồi sẽ có không ít nữ nhân đến đây thăm dò ý tứ của mình, muốn nhìn xem thái độ của bản thân đối với chuyện này như thế nào.

Niên thị đối với tin tức này thì có chút khó tin, Dận Chân hẳn... rất cuộc là muốn thế nào? Tuy nhiên, mặc kệ chủ ý hành động này của hắn là gì đi nữa, tương lai nhất định Nữ Cổ Lộc thị sẽ được sủng ái, trái tim đột nhiên đau đớn, nàng ta cuối cùng cũng khiến hắn chú ý hay sao? Từ lần gặp nhau ở chùa

kia, nàng có một loại dịch ý khó hiểu với Thư Di, có cảm giác dường như thứ quý giá nhất của bản thân sẽ bị nàng ta cướp đi, nàng ta yên lặng gần một năm, rốt cục đã ra tay sao?

Lý thị nghe được tin tức này thì suy tư thật lâu mới nhớ ra người ở Di Tâm Các là ai, tiện đà nhớ ra Thư Di đã từng thuê túi thơm tặng cho Hoàng Quân, trong lòng có chút hảo cảm với nàng, bất quá Lý thị cũng rất kinh ngạc, một nữ nhân đã khiến nàng mau quên như vậy thì sao lại có thể khiến cho gia chú ý? Trong ấn tượng, Nữ Cổ Lộc thị này rất... an tĩnh, dường như không phải là nữ nhân dụ dỗ mê hoặc!

Cảnh thị nghe nói cũng chỉ cười một tiếng, rốt cục gia cũng không nhịn được, từ khi hấn an bài cho Thư Di tại Tây viện, ánh mắt dừng lại lúc đến muộn bữa tiệc, thậm chí trong thời gian này lưu truyền một ít tin đồn, có thể rõ ràng nhìn ra gia đối với Nữ Cổ Lộc thị rất đặc biệt, bất quá Nữ Cổ Lộc đối với gia thì... Nhớ lại lúc trước thấy Thư Di, ánh mắt nàng cũng không thèm nhìn gia một cái, Cảnh thị liền không nhịn được muốn cười, vốn cho là dựa vào tính tình của gia, hai người họ còn phải giằng co thêm một lúc, không nghĩ lại nhanh như vậy, chẳng lẽ là có chuyện gì xảy ra, cho nên gia mới không nhịn được nữa mà đi trước một bước?

Trong lúc các viện đều đang suy đoán, nữ nhân vật chủ yếu của cả sự kiện – Thư Di cứ như trẻ con mà bắt Cao Phúc phải lặp đi lặp lại lời của Dận Chân.

Lần đầu tiên nói, nghe nhầm...

Lần thứ hai, vẫn là nghe nhầm...

Lần thứ ba, như thế nào vẫn là nghe nhầm...

Cao Phúc cười khỏ nhìn biểu hiện lừa mình dối người của nàng, nhịn không được nói: “Chủ tử, không phải là nghe nhầm, gia thật sự sẽ đến Di Tâm Các dùng bữa, hơn nữa phân phó ngài mỗi ngày làm bữa sáng cho gia!”

Thư Di trừng mắt liếc hấn, “Trong phủ đã từng quần đến tình trạng này sao?”

Ồi? Cao Phúc không giải thích được mà nhìn Thư Di, không hiểu vì sao nàng lại nói như vậy.

“Không có tiền mời đầu bếp nữ sao?”

... Không nói gì được đành cúi đầu, Cao Phúc hiểu nàng đây là đang giận chó đánh mèo, giận chó đánh mèo a!

Đột nhiên, “Ai u ~” một tiếng, Anh Ca nhìn lại, phát hiện người nào đó đã ôm bụng ngồi xổm xuống, nàng hoàng hốt chạy đến đỡ Thư Di lên, bên cạnh Cao Phúc cũng bị dọa đến mặt trắng bệch, đây là làm sao vậy? Đột nhiên như vậy, làm cho người ta cảm thấy không yên lòng nha!

“Cách Cách, làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?”

Thấy trán Thư Di toàn mồ hôi lạnh, Anh Ca sợ đến giọng nói cũng nghẹn ngào, Thư Di cười cười với nàng, ý bảo là nàng không có việc gì, nhưng mà bụng thật sự rất đau, nụ cười căng ra cũng có chút vụn vẹo, ngược lại càng khiến cho Anh Ca thêm lo lắng. Cao Phúc thấy tình hình không ổn, lập tức gọi người đi báo cho phúc tấn biết, sau đó lại phái người ra ngoài mời đại phu, xem ra Vương gia đối với Nữ Cổ Lộc thị này rất quan tâm, nàng ngàn lần vạn lần không thể có việc a!

Trong khoảng thời gian ngắn, trong Di Tâm Các đã người ngã ngựa đổ(*), lúc Na Lạp thị chạy đến, đại phu đã kê một đơn thuốc tốt rồi.

(*)người ngã ngựa đổ: cảnh tượng hoảng loạn, lộn xộn

“Đại phu, nàng sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Bẩm phúc tấn, Cách Cách cũng không có gì đáng ngại, chỉ là nhất thời khí nộ công tâm(*) mà thôi, hơn nữa đây là do lần đầu Cách Cách tới triều**, cho nên mới tích tụ, lão hủ đã kê đơn, chỉ cần chiêu theo đơn thuốc này uống ba ngày thì sẽ không sao.”

(*)khí nộ công tâm: vì đau khổ phần nộ mà hôn mê

(**) tới triều: có bà đi đến thăm hàng tháng í, không tìm được từ thích hợp hơn để thay ^^, ah tiện thể nhắc mọi người lúc Thư Di xuyên tới là cô bé 13 tuổi nhé!

Na Lạp thị gạt đầu, “Làm phiền đại phu, Cao Phúc, dẫn ông ấy đi lĩnh thuốc đi!”

“Đa tạ phúc tấn ban thưởng!”

Người ngoài đều đã đi ra hết, Na Lạp thị mới ngồi xuống bên giường nhìn Thư Di sắc mặt tái nhợt mà không khỏi thở dài, thật là tính trẻ con a!

Buổi tối, lúc Dận Chân hỏi phủ, nghe Cao Phúc thuật lại xong, liền đi ngay đến Di Tâm Các. Lúc này, Thư Di đang đau khổ vì thuốc Đông y.

“Anh Ca, đáng quá, ta không uống đâu!”

“Cách Cách, thuốc đắng dã tật, không uống thì làm sao có thể hết bệnh được? Người nhìn xem, nơi này có kẹo bông tuyết mà phúc tấn đặc biệt sai

người đưa tới, uống thuốc, rồi ăn một miếng này, sẽ không đắng nữa!”

Gật người! Thư Di híp mắt nhìn nàng, bỏ ngoài tai, không tin lời của nàng, hơn nữa cái này cũng không phải bệnh, không cần uống thuốc! Nghĩ tới đây, Thư Di đưa tay đặt lên bụng dưới, rốt cục bản thân cũng nghênh đón lần đây thì thứ hai, hiện tại, nàng mới chính thức cảm giác được mình thật sự chiếm giữ thân hình này, bởi vì hơi thở thanh xuân đang nảy mầm trong cơ thể càng ngày càng đậm, làm cho người ta không thể bỏ qua. Trong lúc đang suy nghĩ miên man, Dận Chân vén rèm đi vào.

“Khá hơn chút nào chưa?”

Nhìn đến gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia, lời nói thân thiết không tự giác mà thốt ra. Thư Di bị sự dịu dàng trong lời nói của hấn làm kinh sợ, một hồi lâu mới nhớ ra mình vẫn chưa trả lời, lập tức gật đầu với hấn. Anh Ca thức thời cầm chén thuốc để sang một bên, sau đó lặng lẽ lui ra ngoài.

Dận Chân ngồi ở ghế bên giường, nhìn Thư Di, lại nhìn chén thuốc trên bàn. Thật là bất hạnh a, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của hấn, Thư Di đành phải cầm lấy chén thuốc, sau đó uống một hơi cạn sạch!

A... đắng quá đắng quá! Vừa định gọi người đem cho nàng một chén nước, có một cái bóng phủ lấy nàng, Thư Di ngơ ngác nhìn gương mặt tuấn tú được phóng đại trước mắt.

“Há miệng!”

Thuận theo giọng nói trầm thấp, Thư Di nghe lời mở miệng ra, sau đó cảm giác có cái gì đó bỏ vào trong miệng, vội vàng cắn hai cái, thật ngọt!

Dận Chân sờ sờ mái tóc của nàng vì đau đớn mà đầm mồ hôi, nhẹ giọng nói một câu: “Nghỉ ngơi cho tốt.” Sau đó xoay người rời đi.

Một lần nữa Thư Di bị hành động của hấn làm cho kinh sợ, mãi đến khi Anh Ca về mặt tràn đầy vui vẻ bước vào mới hoàn hồn: người này, rốt cục là hấn tới đây làm chi?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Kinh Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Giác Mộng Quá Khứ

Edit: dark Angel

Beta: minhminh

“Thư Di, anh thích em! Chúng ta hẹn hò đi?” Dưới tầng liêu bên bờ hồ, một chàng trai tuấn dật mỉm cười với cô gái trước mặt. Vừa nói xong thì thấy cô gái kia có chút ngượng ngùng gật đầu, hai người ôm nhau.

Phía chân trời, ánh tà dương như máu!

Thư Di kinh ngạc, cái này... không phải...

Từng hình ảnh không ngừng được chiếu: trong phòng học, trong phòng ăn, trên hành lang, thân ảnh hai người tay trong tay đùa giỡn trên cỏ, bên hồ, trong vườn hoa, hai người ôm nhau thân thiết, vào trời đông, chàng trai dụng tâm ủ ấm hai tay lạnh như băng của Thư Di, mùa hè, chàng trai dùng tình đuổi đi cái nóng cho Thư Di bằng một câu nói xúc động: “Đừng khóc, nước mắt của em giống như mang theo gai, đâm vào lòng anh rất đau.”

Một tiếng, “Đứa nhỏ ngốc, anh chính là muốn sủng em, cưng chiều đến mức em không thể rời khỏi anh.”

...

Nước mắt, không tiếng động chảy xuống, ngọt ngào vẫn còn lại đó, đáng tiếc, người và vật đã không còn. Hình ảnh vừa chuyển: một khu nhà trọ cũ nát, Thư Di mơ hồ biết được trong phòng trọ đang diễn ra cái gì, cô không muốn đi vào, chỉ là hai chân không chịu khống chế mà đi đến trong phòng, một đôi nam nữ quần áo lộn xộn tạo thành một mảnh hỗn độn trên giường đang thấp thỏm nhìn cô gái đột nhiên xông vào, chàng trai há miệng hỏi: “Sao em...”

Hấn không nói hết nhưng Thư Di biết, hấn là muốn hỏi sao em lại đột nhiên trở về, không phải là theo giáo sư đi Thượng Hải hay sao?

Tuy nhiên cuối cùng cô gái cũng nuốt xuống, cô gái lạnh lùng nhìn người con gái thất kinh trên giường kia, là cô ta, dĩ nhiên là cô ta, tại sao? Tại sao phải là bạn học cùng lớp của cô?

“Các người tiếp tục!” Nói xong, cô gái xoay người rồi đi, chàng trai sốt ruột muốn đuổi theo nhưng lại bị cô gái bên cạnh ôm lấy. Thư Di đuổi theo cô gái đang bỏ chạy đi, nhìn cô đứng khóc một mình dưới tàng liễu bên bờ hồ, ‘tại sao muốn khóc?’

‘Tại sao lại vì hắn mà khóc?’

Là vì đã lãng phí, đánh mất tình cảm lưu luyến ba năm? Hay là vì trái tim của mình đã bị vỡ nát?

Thư Di đặt tay lên gương mặt đầm nước mắt của cô, sau đó trong dự liệu mà nhìn thấy gương mặt quen thuộc vô cùng, là gương mặt lúc cô ở hiện đại, lại chuyển: chàng trai rất cuộc cũng tìm được cô gái luôn một mực trốn tránh hắn.

“Thư Di, em hãy nghe anh nói.”

Cô gái đưa tay gạt tay hắn đang nắm lấy cánh tay của mình, hiện tại, tất cả cái gì liên quan đến hắn đều khiến cô cảm thấy dơ dáy đến không chịu nổi. “Có chuyện gì nói mau, tôi nghe đây!”

“Thư Di, lần đó là ngoài ý muốn, đêm đó bọn anh uống rượu, sau đó...”

Cô gái không nghe hết, thẳng thừng lướt qua hắn mà rời đi, bất kể những lời này là sự thật hay là lấy cớ, cô cũng không mong muốn lắng nghe nữa. Chàng trai nhìn thân ảnh cô gái rời đi, không biết làm thế nào, mà từ xa xa, giọng nói lạnh nhạt của cô gái bay bay trong gió: “Một lần bất trung, trăm lần không tha! Dương Nghị, chúng ta chia tay đi!”

Dương Nghị, chúng ta chia tay đi!

Bỗng nhiên, Thư Di mở to hai mắt, nhìn đỉnh giường trống không mà phát ngốc, đã bao lâu không mơ về hắn rồi? Bực bội gãi gãi đầu, chẳng lẽ gần đây có nhiều chuyện xảy ra, cho nên mới lại nằm mơ?

Khẽ thở dài một hơi, Thư Di xoay người chuẩn bị ngủ, thân thể lại đột nhiên cứng đờ, lại quay người lại, nhìn một góc trong bóng tối, hỏi: “Ai ở đằng kia?”

Trong bóng đêm mờ mịt, dường như bóng đen đứng dậy đi đến bên giường bên này, Thư Di sợ hãi nắm chặt cái chăn trước ngực, trợn to hai mắt cố gắng nhìn rõ hơn một chút, tuy nhiên, trong phòng quá thật là quá mờ, rất cực, bóng đen đứng lại bên giường Thư Di, theo bản năng mà lảng lảng rút lui thân thể lại vào trong, sau đó mờ mờ: “Là ai? Ta sẽ gọi người.”

“Gặp ác mộng sao?” Bóng đen nọ thân nhiên nói. Nghe ra giọng nói của ai, Thư Di thở phào nhẹ nhõm.

“Tứ gia, người không biết là thế này có thể dọa chết người hay sao?”

Dận Chân cười cười không tiếng động, đặt mông ngồi xuống bên mép giường của nàng, “Nàng sợ ta?”

Thư Di đảo cặp mắt trắng dã, “Đây không phải là vấn đề sợ hay không, trong buổi tối, một người đột nhiên xuất hiện trong phòng người, người không sợ sao?”

“Dường như bình thường nàng cũng sợ ta!” Dường như Dận Chân rất quan tâm đến vấn đề sợ hãi này, hắn chỉ muốn biết tại sao mấy ngày nay nàng một mực lảng tránh hắn? Mỗi lần hắn đến, nàng không phải là đi phòng của phúc tấn thì nhất định là la cà trong phòng người khác, hoàn toàn trốn tránh hắn.

“Đó không phải là sợ, là kính sợ!” Ngừ khí có chút thân nhiên.

“Sao? Gia làm cái gì khiến cho nàng kính sợ?” Trong giọng nói có nhiều hơn một phần tò mò, thiếu đi một phần gấp gáp.

“Có một vài người sanh ra không cần làm gì cũng khiến người ta phải kính sợ?”

“Tỷ như nói...”

“Tỷ như nói Hoàng Thượng!” Thư Di ăn ý tiếp lời của hắn.

Bầu không khí đột nhiên an tĩnh, có chút nặng nề hồi lâu, đến khi nghe hắn mở miệng: “Ý của nàng là, gia cũng là người như thế?”

Thư Di cũng không trả lời, có vài lời nói cũng chỉ có thể nói ra ý mà thôi, nói ra hoàn toàn lại không tốt. Dường như Dận Chân cũng ngạc nhiên với trầm mặc của nàng, cũng không hỏi tới, hai người cứ trò chuyện một hồi một đáp trong bóng đêm: “Đã trễ thế này, Tứ gia không đi nghỉ ngơi, lại chạy đến gian phòng của nô tỳ làm cái gì?”

“Có người nào đó trốn tránh gia, gia cũng chỉ lúc này mới có thể nhìn thấy nàng.”

Thư Di nghe vậy cũng mất tự nhiên mà mở mắt, “Ta... Nô tỳ cũng không có trốn ngài.” Chỉ là không muốn nhìn thấy người mà thôi.

“Thật?” Dận Chân đưa tay nâng cằm của nàng, ánh trắng nhàn cơ hội mà chiếu vào trong, khiến cho Thư Di có thể nhìn thấy ánh mắt phức tạp kia của hắn.

“Tứ... Tứ gia, ta đốt nến lên đi?”

“Tại sao?”

“Tối như vậy... Nô tỳ có chút sợ hãi.” Hơn nữa người đối diện lại là người!

Dận Chân buông tay ra, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: “Ta cảm giác thế này rất tốt, người có đôi khi cũng không nên nhìn quá rõ ràng, bởi vì mắt thấy so với tưởng tượng thì càng thêm tàn nhẫn!”

Thân thể Thư Di cứng đờ, đầu óc không tự giác mà hiện ra giấc mộng vừa rồi, sự thật... so với tưởng tượng thì lại càng thêm tàn nhẫn đây!

Trong bóng tối, xúc giác luôn dị thường nhanh nhạy, Dận Chân rất dễ dàng nắm bắt được lúc Thư Di nghe bản thân nói, thân thể khẽ cứng lại, “Nàng... cũng từng gặp qua?”

Đối mặt với câu hỏi của hắn, Thư Di không biết nên trả lời như thế nào. “Tứ gia, đã rất trễ, ngài có phải hay không cần...”

“Đêm nay gia ngủ ở chỗ này!”

Cái gì??

Thư Di tròn to hai mắt, người này thật sự là được voi đòi tiên, cho hắn một cái giò rách thì hắn còn tiện chân mà ngồi chồm hồm để trứng bên trong luôn?

“Không được!”

“Đây là phủ của gia, gia muốn ngủ ở đâu thì cũng có thể ngủ!”

“Người...” Khẽ cắn môi, ta nhẫn! “Vậy Tứ gia, ngài ngủ giường, còn nô tỳ ngủ trên giường nhỏ cũng được đi?”

“Nàng cũng ngủ trên giường!”

Dường như cảm giác được tâm tình lên xuống của Thư Di, Dận Chân lại bổ sung thêm một câu: “Gia không thích bắt buộc người khác, nàng yên tâm đi!”

Này xem như trở thành cam đoan?

Thư Di hí mắt nhìn hắn coi ngoại sam, tiến vào trong chăn của mình.

Uhm ~ rất thơm, rất mềm ~

Đây là phản ứng đầu tiên của Dận Chân khi nằm xuống, “Nàng dùng huân hương gì?”

“Nô tỳ cũng không dùng huân hương, là gối đầu, cái gối đầu này đã được nhét cỏ thơm vào, cho nên rất thơm, cỏ thơm có công hiệu khai thông khí huyết, đảm bảo giấc ngủ!”

“Sao ~ nàng biết y lý?” Dận Chân liền hỏi ra nghi hoặc vẫn luôn tồn tại trong lòng.

“Không rành, chỉ là trong lúc rảnh rỗi thì lật xem sách y mà thôi.”

Tiện tay lật sách y mà có thể biết nhiều như vậy? Trong lòng hiểu là nàng có ý lấy lệ với mình, “Nàng luôn ngủ sớm như vậy sao?” Vô luận là trở về muộn thế nào, các nữ nhân khác đều chong đèn chờ đến lúc nghe được tin bản thân mình ngủ ở đâu mới thôi, nhưng cái tiểu nữ nhân này, mỗi lần đến viện của nàng, luôn là một mảnh tối đen.

“Ngủ sớm dậy sớm giúp thân thể tốt hơn!”

Phải không? Gia càng tin tưởng, là nàng không cần, không cần... Ta! Dận Chân mím môi, muốn nghiêng đầu hỏi tiểu nữ nhân bên người thêm hai câu, nhưng lại thấy được dung nhan ngọt ngào lúc ngủ của người nào đó, không khỏi hiện lên một nụ cười khô: thật là không đem hắn để trong lòng a!

Lắc đầu, giống như muốn hất ý nghĩ phiền lòng ra, Dận Chân đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve lên gương mặt bóng loáng nhẵn nhụi của nàng, cuộc sống sau này còn rất dài!

Đem nàng ôm nhẹ vào lòng, Dận Chân nhắm mắt lại, ồ ồ ấm áp, mềm mại này, quanh quẩn chung quanh bọn họ chính là hương thơm an tâm, khiến cho hắn có loại cảm giác đây là nhà, đây là lần đầu tiên hắn ở trên giường của nữ nhân mà chỉ đơn thuần ngủ, nhắm lại mới thấy, trong lúc đối thoại của hai người vừa rồi, khiến hắn không không chế được mà muốn thổ lộ hết dự vọng, Dận Chân lại có chút giải thích rồi, nguyên bản là nữ nhân này không thể dùng lễ thường mà suy đoán được!

Đến lúc bên tai truyền đến tiếng hít thở ổn định, Thư Di mới mở hai mắt ra, hô ~ rốt cục hắn cũng ngủ, tư vị phải nói chuyện hai người trong cảnh tối lửa tắt đèn thật khổ sở. Nhìn đến bản thân đang được hai tay giam cầm trong ngực, nàng đột nhiên lại nhớ đến một câu nói trước kia từng thấy qua: người vào buổi tối có thói quen ôm đồ ngủ, đều là thiếu hụt cảm giác an toàn trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Phiền Toái Xuất Hiện

Edit: dark Angel

Beta: minhminh

“A a ~~~” miễn cưỡng ngáp một cái, Thư Di mở mắt ra, cảm giác được ngủ này thật là thoải mái, ánh mắt theo bản năng mà nhìn về phía bên phải, trống trơn như trong dự liệu, đưa tay sờ sờ, lạnh lạnh, không có một điểm ấm áp, chẳng lẽ tối qua chỉ là giấc mơ của mình?

Trong lúc ngẩn ngơ, Anh Ca đã cười hì hì đi vào, “Cách Cách, Vương gia phân phó là hôm nay không cần đi thỉnh an chỗ phúc tấn rồi!”

“Hả?? Vương gia?” Thư Di có chút khó hiểu nhìn nàng.

Anh Ca lấy khăn che miệng cười, “Cách Cách quên rồi? Chuyện tối hôm qua Vương gia nghỉ tại phòng người? Vương gia nói tối hôm qua người quá mệt mỏi, nên hôm nay cũng không cần đi thỉnh an chỗ phúc tấn!” Nói xong, dùng ánh mắt chế nhạo nhìn nàng.

Khóe miệng Thư Di không khống chế được mà co giật, mệt? Dĩ nhiên là nàng mệt, hơn nửa đêm phải cùng trò chuyện với thế giới nội tâm của hân!!

Hiển nhiên, là hân có ý để cho Anh Ca hiểu lầm!

Anh Ca thấy nàng không có phản ứng, lại cúi đầu nghi hoặc thì thào, “Chỉ là Vương gia đã đến lúc nào? Lại không ai hay biết! Rõ ràng cửa viện đã khóa...”

Thư Di thoáng sững sờ, không ai biết, không phải là hân leo tường vào chứ? Chau mày lại, “Người đi lấy một chậu nước cho ta đi.”

“Cách Cách muốn tắm rửa??”

Mới sáng sớm mà tắm rửa cái gì hả, “Rửa mặt a, ta muốn rửa ~ mặt ~”

“Oh ~ nô tỳ đã biết.” Kêu lớn tiếng như vậy làm chi. Anh Ca chép chép miệng đi ra ngoài.

Thủy Châu vẫn một mực canh giữ ngoài cửa, thấy Anh Ca rời khỏi liền bước đến hỏi: “Thế nào, thế nào?”

Lắc đầu ~ “Cách Cách vẫn giữ dáng vẻ kia, ta xem hả, khó.”

Nghe vậy, Thủy Châu có chút sốt ruột, “Thật vất vả Vương gia mới đến chỗ chủ tử, nếu chủ tử còn không để tâm như thế, thì làm sao có thể giữ được Vương gia hả.”

“Nói cũng đúng, hơn nửa năm nay chúng ta chịu không ít xem thường, tiền tiêu hàng tháng của Cách Cách cũng là ít nhất, càng đừng nói đến việc cung ứng ngày thường, rau dưa của chúng ta là kém nhất, hoa cỏ trong viện của chúng ta cũng là do người khác chọn rồi còn thừa lại!” Anh Ca càng nói càng nổi giận, bọn họ đúng là quá khi dễ người!

“Ai ~” Thủy Châu thở dài, hôm kia Tiểu Đức Tử là thủ vệ, chỉ bởi vì cùng nô tài trong viện của Niên chủ tử tranh rau dưa, bị đánh, miệng đến bây giờ cũng còn sưng, việc này cũng không dám nói cho chủ tử biết. Hai người liếc nhau, nhìn nhau không nói, mãi đến khi tiếng thúc giục của Thư Di truyền từ buồng trong ra, Anh Ca mới nhớ đến là vẫn còn chưa đi lấy nước rửa mặt.

Thư Di ngồi trên nhuyễn tháp nhìn Anh Ca thu dọn đồ đạc, một hồi lâu, nàng mở miệng nói: “Ta biết các người đi theo ta chịu không ít khổ.”

Thân hình Anh Ca dừng lại, liền quay đầu lại, quỳ xuống, “Sao Cách Cách lại nói như vậy, nô tỳ sợ hãi!!”

Thư Di đỡ nàng đứng dậy, kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình, nói: “Mặc dù các người không nói ra, nhưng ta cũng biết. Anh Ca, ta không phải là loại người thích tranh giành, ít nhất cũng không phải người biết tranh thủ tình cảm, cho nên...”

“Nô tỳ biết, Cách Cách thế nào nô tỳ đều biết.”

“Trong phủ này cũng có nhiều kẻ nịnh hót, các người cũng chịu không ít khổ đi? Ngày hôm qua không thấy Tiểu Đức Tử, thì ra là bị đánh.” Thư Di thở dài, đứng dậy mở hộp trang sức, lấy ra một cây trâm hoa bằng ngọc bích, đưa cho Anh Ca cười nói: “Tiền tiêu vật hàng tháng của ta chỉ sợ là cũng không được bao nhiêu đi? Người bán cây trâm này đi, sau đó trở về mua thuốc dán tốt hơn cho Tiểu Đức Tử.”

Anh Ca cả kinh, “Điều này sao có thể, Cách Cách? Đây chính là cây trâm người thích nhất!”

“Ta thấy nó cũng đáng giá mấy đồng tiền, trước mắt cũng bán được, mấy thứ này sống cũng không mang được, chết cũng không mang theo, có thì mang, không có thì không mang, ta cũng không phải là quá thích trang sức.”

“Như vậy cũng không được a!”

“Được rồi, Anh Ca nghe ta!” Thư Di nghiêm mặt.

“...Vâng.”

Thấy nàng nhận lấy cây trâm mà oan ức, bất mãn, Thư Di cười vỗ vỗ mặt nàng, “Ta không tiện đi thăm hân, lúc người đưa qua đó nhớ giúp ta nói lại với hân, sau này không cần ngốc như vậy, đồ vật không quan trọng bằng người, hơn nữa không phải Vương gia đã hạ lệnh bảo phòng bếp chuyển đồ đến đây sao? Sau này không phải là trong phòng bếp nhỏ của chúng ta có không ít thứ tốt hay sao ~”

“Vậy... Cách Cách đáp ứng sẽ làm đồ ăn sáng cho Vương gia?” Anh Ca buồn bã hỏi nàng. Mấy ngày nay vì thân thể Cách Cách không khỏe, cho nên việc làm bữa sáng bị trì hoãn, nàng vốn cho là Cách Cách sẽ không đáp ứng, dù sao đối với Cách Cách mà nói thì nằm trên giường vẫn quan trọng hơn là ăn cơm, chỉ là hiện tại, dường như Cách Cách muốn đáp ứng.

“Ha ha ~... trước đem đồ đến rồi hãy bàn lại, nói chung cũng sẽ có biện pháp!” Thư Di cười tùm tùm trả lời, trong lòng thầm hối hận, tối hôm qua phải nói nói chuyện này với Dận Chân, sao nàng lại quên mất rồi!

Liên tiếp mấy ngày, Dận Chân đều ở tại Di Tâm Các, điều này khiến cho bên nữ quyến, ngoại trừ Na Lạp thị thì đều chú ý cùng bất mãn. Tại buổi thỉnh an sớm, Lý thị đã mang theo chưa xốt mà đâm chọc trào phúng Niên thị một phen, khiến cho lửa giận của Niên thị đã cao nay lại càng thêm oán hận, dùng ánh mắt như muốn đục khoét Thư Di đang ngồi trong góc. Thư Di một mực cúi đầu uống trà, thoát nhìn dường như không thêm để ý, trong lòng thì nói thầm không thôi: loại tình huống này xuất hiện nàng là người không vui nhất đây! Bất quá, Niên thị cũng cần phải hành động đi?

Quả nhiên, đêm đó Dận Chân vừa nằm xuống, liền có người gõ cửa, hân nhìn Thư Di đang ngủ say một chút, dịch chân mền cho tốt rồi lặng lẽ đi ra. Dận Chân thấy người gõ cửa là Cao Phúc, trầm giọng hỏi: “Đã trễ thế này, có chuyện gì?”

“Gia, thân thể của Niên chủ tử... lại không tốt!” Cao Phúc lau mồ hôi trên trán, thở hổn hển trả lời.

Dận Chân cứng đờ, không tự nhiên mà quay đầu nhìn lại buồng trong, sau đó ngẫm lại, cuối cùng cũng nhắc chân đi theo Cao Phúc ra ngoài. Dường như là trong nháy mắt cửa vừa đóng lại, Thư Di mở hai mắt ra, rớt cục cũng đi, mỗi đêm đều ôm nàng, cái gì cũng không làm, hân ghen cũng rất khổ cực đi, ngập một cái, Thư Di nhắm mắt lại, ngày mai, cũng sẽ không có người tìm nàng để làm phiền nữa đi!

Nghĩ tới, nàng lại trở mình, ngủ thật say, chỉ là một giây trước khi ý thức tan biến, trong đầu vẫn còn suy tư: trời trở lạnh rồi hay sao?

Đêm nay, chăn đệm cảm giác có chút lạnh đây!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Kinh Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 26: Động Tình

Edit: dark Angel

Beta: minhminh

Sáng sớm thức dậy, Thư Di duỗi lưng một cái, lơ đãng hỏi Anh Ca: “Hôm nay là ngày mười tháng mười âm lịch phải không?”

Anh Ca lau lau bàn, gạt đầu. Mười tháng mười à ~ Thư Di chống cằm ngẩn người nhìn ngoài cửa sổ.

Anh Ca cảm giác hôm nay là lạ, mọi người trong Di Tâm Các là lạ, bất luận là nàng gặp phải ai thì cũng cười híp mắt với nàng, giống như là nàng có thai vậy ~, còn có Cách Cách, từ sáng sớm đã không hề gọi nàng nữa, mọi việc đều gọi Thúy Châu, dường như trong lúc đó nàng đã trở thành người nhân tản nhất, không có việc gì làm thì thoải mái đi đến cây cầu nhỏ giữa sân chơi, sau đó nhìn mọi người bè bộn trong ngoài, a a a ~ ai có thể nói cho nàng biết, đến tận cùng là có chuyện gì phát sinh hay không???

Chạng vạng, không biết Thư Di nói nhỏ gì đó bên tai Thúy Châu, chỉ thấy Thúy Châu không ngừng gạt đầu, sau đó đi ra ngoài, Thư Di nhìn bóng lưng nàng đi ra ngoài mà khẽ cười.

Anh Ca vào nhà thì thấy Cách Cách nhà mình đang cười đến quẹo rũ động lòng người, nàng thoáng do dự, sau đó đi đến trước mặt Thư Di, quỳ xuống.

“Cách Cách, có phải hay không Anh Ca đã khiến người nổi giận? Nếu thế, người liền phạt nô tỳ đi, chi là... Không cần giống như vậy, không để ý đến nô tỳ~” vừa nói nước mắt cũng bắt đầu chảy xuống.

Thư Di gạt mình, có chút nóng nảy, người này, thật vất vả mới muốn cho nàng nhàn rỗi một ngày, sao lại còn khóc?

Đang nghĩ ngợi nên an ủi nàng như thế nào, Thúy Châu vội vàng chạy vào nói: “Chủ tử, đã chuẩn bị tốt!” Sau đó gạt mình nhìn Anh Ca đang khóc quỳ trên mặt đất.

Chuẩn bị tốt? Thư Di vừa nghe liền kích động đứng dậy, kéo Anh Ca cười nói: “Đi, đi ra ngoài nhìn lễ vật ta đưa, không biết người có thích hay không?”

Anh Ca ngây người đi theo nàng ra khỏi phòng, vừa bước vào sân, trước mắt nàng đã bị vài chữ to khiến cho đứng sững lại ‘Anh Ca, sinh nhật vui vẻ!’

“... Cách Cách.”

Thư Di quay đầu nhìn nàng đang khiếp sợ, cười nói: “Ta là một chủ tử nghèo, mua không nổi nhiều hoa tươi như vậy, cho nên để cho mọi người đi thu thập cánh hoa, hoàn hảo, hiện tại trời đang chuyển lạnh, cánh hoa cũng có rất nhiều!”

Thúy Châu thấy Anh Ca vẫn còn sững người, không khỏi ‘hì hì’ cười, “Chủ tử, hôm nay cũng là Anh Ca tỳ có phúc, trời đẹp, nếu là gió lớn trời mưa, những cánh hoa này không hợp lại được a~”

“Đứng đứng~” Thư Di liền gạt đầu! Sau đó tiến đến hỏi nhỏ bên tai Anh Ca, “Thích không?”

Anh Ca nghẹn ngào gạt đầu, nàng đã có nhiều năm rồi chưa từng mừng sinh nhật, thậm chí ngay cả hôm nay là sinh nhật của mình cũng đã quên rồi, không nghĩ tới Cách Cách lại nhớ kỹ, nghĩ tới, lại ngẩng đầu cảm kích nhìn Thư Di.

Thư Di vỗ vỗ tay nàng, quay đầu lại phân phó với Thúy Châu: “Nói với mọi người trong viện, cài cửa lại, đêm nay chúng ta sẽ ăn cả đêm~”

“Được rồi~” Thúy Châu hưng phấn lên tiếng rồi đi. Anh Ca lại có chút lo lắng.

“Cách Cách, suốt đêm không tốt đâu, chẳng may Vương gia đến...”

Thư Di khoát khoát tay, vẻ mặt ung dung tự nhiên, “Yên tâm~ hần sẽ không tới!” Mấy ngày nay hần phải vội vàng trấn an cái bánh ngọt lên men kia, sẽ không bận tâm đến các nàng! Đương nhiên là lời như thế không thể nói hết với Anh Ca, nàng vẫn để ý đến buổi tối hôm đó mình đã không giữ Dận Chân lại!

Đột nhiên, Thư Di vỗ gáy, kêu to: “Được rồi, trong phòng bếp còn đang hầm con gà đây, ta phải đi xem một chút~” nói xong liền vội vàng gấp rút chạy đến phòng bếp~

Anh Ca nhìn bóng lưng vội vàng của nàng mà cười nhẹ nhõm ‘thật tốt, Cách Cách có thể vui vẻ như thế!’ Từ tối hôm nọ Vương gia bị Niên phúc tấn gọi đi, những ngày này hần cũng chưa từng tới Di Tâm Các, nguyên bản còn tưởng rằng Cách Cách sẽ bị tổn thương, bây giờ nhìn lại, là do nàng quá lo lắng, chỉ là hôm nay nàng cũng không biết chính xác chuyện Cách Cách không thương Vương gia như vậy, đến tốt cùng là tốt hay là xấu~

Đến lúc dùng bữa tối, ở chính sảnh của Di Tâm Các để một bàn tròn lớn, tất cả mọi người đều ngồi xuống xung quanh bàn, Thư Di cầm chén rượu lên, nói: “Đến đây, cả nhà chúng ta chúc thọ Anh Ca một chén!”

Nói xong, nhìn Anh Ca, chờ nàng uống trước. Anh Ca bị mọi người nhìn đến đỏ mặt, ngượng ngùng gượng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

“Tốt~!”

Những người khác cũng làm theo mà uống cạn.

“Hoa Hồng, Liễu Lục, hai người các người hát một bài cho chúng ta nghe đi~”

Hai nữ tử bị Thư Di gọi đến nhìn nhau, cười một tiếng rồi đứng lên, trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt mà cùng hát vang một bài.

Cùng lúc đó, Dận Chân bước xuống xe ngựa ở cửa Ung Vương phủ, chỉ thấy Cao Phúc đứng chờ ở cửa. “Có việc?”

“Gia, phúc tấn bảo nô tài đến nói cho người, bữa tối nàng đã chuẩn bị xong, hiện tại người trực tiếp đi dùng bữa hay là đến thư phòng xem tấu chương một lát rồi mới đi?”

Dận Chân nhìn sắc trời một chút, nói: “Về thư phòng trước!”

“Vâng!”

Cao Phúc đi theo Dận Chân vào Tây viện, lúc đi ngang qua Di Tâm Các, liền nghe bên trong truyền đến tiếng trầm trồ khen ngợi ồn ào. Dận Chân nhíu

mây, sao lại có giọng nói của nam nhân?

Cao Phúc thấy chủ tử dừng lại, cũng dừng lại theo, nhìn theo hướng phát ra âm thanh.

“Gia ~ hình như bên trong giống như đang tụ hội.” Mới vừa rồi tựa hồ như hắn nghe được giọng nói của Tiểu Đức Tử.

Dận Chân gật đầu, hắn cũng nghe ra, vừa định cất bước đi tiếp, bên trong lại truyền ra tiếng ca.

“Bao nhiêu lần hình ảnh dừng lại trong nháy mắt, hy vọng rồi lại nhanh chóng thất vọng

Nếu lông vũ từ đôi cánh của thiên sứ rơi xuống trần gian, dừng lại bên chàng, đem trái tim của chàng khắc vào trong lòng ta

Đến bây giờ giống như là trở thành một điệu múa

Có thể cùng chàng hít thở tình yêu, cùng chàng bay lượn trong gió quên đi tất cả bi thương đã qua

Như gió dừng lại mà nhận lấy ánh mặt trời

Có thể cùng chàng theo gió bay lượn đến thiên đường hạnh phúc đẹp như hoa

Cùng nhau vui vẻ, cùng nhau gặt hái

Are you ready?”(*)

Bước chân bị ngừng lại trong nháy mắt, Dận Chân cảm thấy như sâu tận đáy lòng có cái gì đó đang nảy mầm, tiếng ca này giống như là ai oán triền miên! Giọng hát này... lại quen thuộc như thế, Nữ Cổ Lộc Thư Di, đau thương trong lòng nàng là bởi vì ta sao? Dận Chân ngẩng đầu nhìn lên phía cao cao của Di Tâm Các, trong lòng lặng yên chỉ vang lên tiếng ca, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, một hồi lâu, mọi người mới tỉnh lại mà vỗ tay mãnh liệt, nghe rất hay!

“Cách Cách, không ngờ người hát lại hay đến thế!” Anh Ca hưng phấn kéo tay của Thư Di qua lại.

“Đúng đúng, thật đúng là khiến người ta cảm động. Cách Cách hát khiến cho người ta có cảm giác rất ưu thương.” Hai mắt Thúy Châu sáng rực nói.

Thư Di bị lời của nàng khiến cho kinh ngạc. Kỳ thật nàng chỉ đột nhiên nhớ ra bài hát này, bài này đã từng là bài mà Dương Nghị thích nghe nhất.

Thấy âm thanh huyền ảo lại vang lên, khỏe mỗi Dận Chân ngoéo một cái, đi tới thư phòng, mà Cao Phúc đi sau hắn thì không để lỡ một khúc mà khỏe mỗi hắn cong lên, tâm tình của gia đường như rất tốt a!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Thập Tam Nói Bóng Nói Gió

Edit: dark Angel

Beta: minhminh

Thư Di híp mắt ngồi trên ghế nhìn bọn Thúy Châu thu dọn tàn cuộc, a ~ đầu có chút choáng váng ~ hay là thân thể này không thích hợp với rượu đây!

Rốt cục cũng dọn dẹp xong, mọi người mệt mỏi đều ngồi xuống ghế nghỉ ngơi, mông còn ngồi chưa nóng ghế, chỉ thấy Dận Chân từ ngoài cửa đi vào, tất cả mọi người khiếp sợ nhìn về mặt không chút thay đổi của hắn, một hồi lâu, mới vội vàng mà quỳ xuống đất thỉnh an. Thư Di cũng bị hắn dọa cho hoảng sợ, lão đảo đứng lên quỳ xuống, trong lòng nói thầm: sao lại trùng hợp như thế?

Dận Chân phát tay, mọi người lặng lẽ đứng lên, không tiếng động mà rời đi. Anh Ca quay đầu lại nhìn thoáng qua Thư Di vẫn quỳ trên mặt đất, rất lo lắng.

Thư Di cúi đầu nhìn đôi giày màu xanh của nam đang từ từ đi tới, yên lặng đếm: năm, bốn, ba, hai, một, đôi giày nam đứng lại trước mắt của mình. Dận Chân đưa tay đỡ Thư Di đang quỳ xuống đứng lên, để cho nàng tựa vào trong lòng mình mà đứng vững, sau đó vuốt ve gương mặt vì say rượu mà đỏ ửng của nàng, ánh mắt dịu dàng như nước. Quả thực Thư Di không thể tin vào hai mắt của mình, dùng sức chớp chớp, nhìn chăm chú vào sắc đẹp khó gặp này, trong lòng thì điên cuồng hò hét: làm cho núi băng này tan nhanh một chút đi ~

Thấy nàng trừng đôi mắt to nhìn chính mình, bộ dáng khả ái như con chó nhỏ rung đùi đắc ý, Dận Chân nhìn không được mà cười nhạt, sau đó trong tiếng kinh hô của Thư Di mà khom lưng ôm lấy nàng đi vào phòng trong, đêm nay hẳn là có thể rồi đi...

Hắn, hắn đây là muốn làm gì?

Thư Di hoảng sợ nhìn đôi mắt đang nổi sóng của Dận Chân, không phải là hắn muốn...

Lúc thân thể chạm vào đệm giường, nàng biết, chuyện này có chút mất khống chế rồi.

“Gia...”

Thư Di vừa định mở miệng, Dận Chân đã kề sát đến bên tai nàng thổi một hơi, nhỏ giọng nói: “Suyt ~”

Thân thể mất cảm giác, Thư Di khóc không ra nước mắt, đêm nay nam nhân này phát điên cái gì rồi? Nếu là muốn nữ nhân thì phải đi tìm bánh ngọt a.

“Vương gia, người... Đừng...”

Lấy môi chặn môi, Thư Di khiếp sợ nhìn gương mặt tuấn tú gần trong gang tấc, hắn vậy mà lại dùng... Cách hôn nồng nhiệt kiểu Pháp!!!

Dận Chân say sưa hấp thụ hương thơm trong môi Thư Di, tàn phá bờ bãi, dây dưa với cái lưỡi thơm tho khiến cho hắn say mê, không tự giác càng hôn càng sâu, trong đầu có một giọng nói không ngừng nói với hắn, muốn, còn muốn nhiều hơn nữa, bàn tay cũng không chịu khống chế mà bắt đầu chạy loạn trên người Thư Di.

Đột nhiên cảm thấy một bàn tay lạnh lẽo chui vào trong vạt áo của mình, khiến cho Thư Di tỉnh táo lại từ trong ý loạn tình mê, bắt đầu liều mạng giãy dụa.

“Ưm ưm ưm... Hô ~”

Rốt cuộc cũng thoát khỏi miệng sói, Thư Di kéo chặt chăn chui vào một góc, cảm tức trách móc người nào đó: “Vương gia, nô tỳ nhớ rõ là người nói sẽ không ép buộc nô tỳ!”

Đầu tiên là Dận Chân không vui nhìn hành động tránh né mình của nàng, sau đó lại nghe thấy lời nói lạnh lùng của Thư Di, vẻ mặt bắt đầu trở nên xanh mét: “Sao? Bây giờ nàng không muốn?”

“Không muốn!” Trả lời gọn gàng lưu loát.

Nhiệt độ trong phòng đột nhiên bị áp suất thấp không tiếng động mà tràn ngập. Thư Di không chút thay đổi, trấn định nhìn lại hắn.

Nữ nhân này!!!

Dận Chân nhíu chặt mày, nếu là nàng không động tâm, vì sao hôm nay phải hát bài tình ca ai oán như thế? Chẳng lẽ... Dận Chân nhìn thật sâu vào mắt Thư Di, sau đó ảo não phát hiện ra bên trong ngoại trừ trong veo cũng là trong veo, trong có nửa điểm ý tứ lạt mềm buộc chặt!

Hai bàn tay ôm Thư Di có chút vô lực buông ra, Dận Chân đứng lên, mắt nhìn xuống nàng nói: “Gia còn có tấu chương cần xem, nàng ngủ trước đi!”

Nói xong liền bước ra ngoài, đến ngồi xuống trước bàn ở gian ngoài, hắn cần phải tỉnh táo lại, nữ nhân này thế mà lại dễ dàng khơi dậy dục hỏa của hắn.

Thấy hắn rời đi, Thư Di mới khẽ thở phào, may là Tứ Tứ hết lòng tuân thủ hứa hẹn như trong truyền thuyết, nếu không nàng cũng không biết làm thế nào mà vượt qua một kiếp này. Nhớ tới vừa rồi trong lúc vô tình chạm vào nơi lửa nóng nào đó trên thân thể của hắn, Thư Di nhìn không được mà đỏ mặt hời hợt, năng lực khống chế bản thân của nam nhân này thật đúng là khiến cho người ta bội phục!

Thời gian cứ như vậy mà trôi qua từng ngày từng ngày một, ngày cưới của Hi Vận cùng Thập Tam cũng đúng hẹn mà tới. Bởi vì thân phận thấp, cho nên Thư Di không có tư cách tham gia hôn lễ của bạn tốt, nhưng nàng cũng đã sớm chuẩn bị xong quà tặng: một đôi đồng tâm kết, dùng các ngôi sao xếp thành một cái chuông gió hình tay!

Lúc Anh Ca nhìn thấy đã nói thẳng là quà tặng không đủ quý giá, sợ Hi Vận trách cứ, Thư Di chỉ cười cười lắc đầu, nàng tin tưởng phần quà chúc phúc này sẽ khiến Hi Hi rất vui vẻ!

Dưỡng Tâm Điện

Khang Hi vừa nhìn tấu chương trong tay, vừa nói với Dận Tường đứng một bên: “Thập Tam à, ai chọc giận Tứ ca con rồi?”

Dận Tường giật mình, cúi người trả lời: “Bẩm Hoàng A Mã, nhi thần không biết!”

“Không biết?” Khang Hi thoáng đưa mắt từ tấu chương sang hắn rồi lại cúi đầu, “Trẫm không tin! Gương mặt đen của hắn đến trẫm cũng thấy được, không lẽ con không thấy hay sao?”

Dận Tường vừa nghe, liền cười hi hi nói: “Hoàng A Mã anh minh! Gần đây sắc mặt của Tứ ca hắn rất khó xem, ngay cả nhi tử cũng không dám đến gần hắn quá.”

Khang Hi đặt tẩu chương lên bàn, tháo mắt kiếng xuống, vuốt vuốt lông mày, mồm mệ nói: “Dận Chân này mấy năm nay đã từng trải, đem tính cách vui buồn bất định ngày xưa mất rồi, lần này là làm sao vậy? Lúc lên triều thì đứng bên kia phóng ra khí lạnh, trời đông cũng sắp đến rồi, trầm thật đúng là có điểm ăn không tiêu a ~”

Dận Tường nghe giọng nói của Hoàng Thượng như là oán giận, kì thực là quan tâm, nhin không được mà cười ra tiếng.

“Thập Tam, con đi đến phủ của hấn điều tra xem, nhìn xem có phải ai thiếu bạc hấn không trả hay không, trở về nói lại với trẫm, trẫm đây, sẽ giúp hấn đi đòi bạc lại.”

Dận Tường cười đến vẻ mặt thoải mái, liền ôm quyền nói: “Vâng Hoàng A Mã, nhi tử sẽ không làm hỏng sự mạng!”

Khang Hi nhìn bóng lưng vội vã rời đi của hấn, lắc đầu thở dài, sau đó lại đeo kính, vui đầu vào tẩu chương.

Ung Vương phủ

Lúc Thập Tam bước vào thư phòng, Dận Chân đang cúi đầu viết cái gì đó.

“Tứ ca ~”

“A!” Đầu cũng chưa nâng, Dận Tường cũng không cảm thấy lúng túng, trực tiếp kéo áo ngồi xuống ghế, chờ công việc của hấn hoàn tất.

Khoảng thời gian một chén trà nhỏ sau, Dận Chân đặt bút xuống, nhìn về phía hấn, “Có việc?”

“Không có việc gì thì không thể tới phủ của Tứ ca? Điều này nói là Tứ ca không hoan nghênh Thập Tam?” Vẻ mặt Dận Tường tức giận, oan uổng liếc nhìn hấn.

Dận Chân mở miệng: “Xem ra ngày đại hôn gần tới mà đệ rất nhàn nhã đi chơi à, còn có thời gian đến phủ ta mà ba hoa, phải chăng là ta nên nói với Hoàng A Mã để lão nhân gia người cho đệ nhiều việc hơn?”

“Đừng đừng đừng ~” Thập Tam lập tức khoát tay. “Tứ ca tốt, huynh không yêu quý Thập Tam sao? Lời nói đúng như huynh nói, là Hoàng A Mã để đệ tới!”

“Hoàng A Mã?” Dận Chân ngạc nhiên nghĩ tới Hoàng Thượng, vẻ mặt Dận Tường lại vui vẻ.

“Hoàng A Mã nói, nếu có người thiếu bạc Tứ ca mà không trả, lão nhân gia người có thể ra mặt giúp huynh đòi lại.”

Hả??? Dận Chân mờ mịt nhìn Dận Tường cười trộm như mèo, không ai thiếu bạc ta à!

Dận Tường thấy bộ dáng mê man của hấn càng cười đến không ngừng được, thật lâu sau, cố gắng ngừng cười, đứng đắn nói: “Tứ ca, mới vừa rồi đệ thấy người của Cửu ca mang đến một chén sứ thật lớn đến Di Tâm Các đấy.” Người sống tại Di Tâm Các ở Tây viện chính là tiểu Tứ tẩu khiến hấn hết sức tò mò đây.

“Oh ~” Dận Chân cúi đầu trả lời, không nói nhiều nữa. Thập Tam tò mò, Tứ ca cư nhiên ngay cả hỏi cũng không hỏi?

“Tứ ca, huynh biết là mạng đến cái gì sao?” Tiến lên dùng giọng nói lấy lòng.

“Ừ!” Là hải sâm.

“Là cái gì hả?” Càng thêm tò mò.

Dận Chân ngẩng đầu liếc mắt nhìn hấn, không nói lời nào. Thập Tam tức giận ngồi lại trên ghế, cái gì chứ, lại dùng loại ánh mắt ‘không nên hỏi không nên hỏi’ này nhìn hấn! Ghét Tứ ca nhất rồi!

Nhìn Thập Tam đang sinh hờn dỗi, Dận Chân đột nhiên nhớ ra tình cảnh lưỡng lự hôm đó ở cửa phủ thượng thư của Thư Di, vừa định dặn dò hấn chú ý Triệu Giai thị, “Thập Tam, đệ...” Nhưng vừa đến miệng thì lại không nói ra, trực giác nói cho hấn biết, cái gì không nói mới là tốt nhất.

“Đệ???” Thập Tam kinh ngạc nhìn Dận Chân đang lắc đầu muốn nói lại thôi.

“Không có việc gì.”

Quả nhiên... Tứ ca thật sự không thích hợp! Xem ra phải thăm dò nguyên nhân từ miệng của những người khác!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nhạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Dận Tường Bắt Đầu Điều Tra

Edit: dark Angel

Beta: minhminh

Di Tâm Các

Thư Di mở cái bát sứ trên bàn ra, dò xét nhìn nhìn, hải lòng gật đầu, quả nhiên Dận Đường cũng rất giỏi, hải sâm này so với hải sâm được nuôi dưỡng ở hiện đại hoàn toàn không kém chút nào, thậm chí còn có chút muốn lớn hơn! Liên quay đầu nhìn Anh Ca phía sau, dặn dò tỉ mỉ: “Đem đến phòng bếp đi, mỗi ngày dùng nước sạch ngâm, động tác phải cẩn thận, ngàn vạn lần không được dính tóc hoặc mỡ.”

Anh Ca đáp ứng, cẩn thận bưng bát lên đi ra ngoài, Thư Di thì ngồi trên giường suy nghĩ xem bữa trưa ngày mai nên ăn gì. Từ sau khi nàng cùng Dận Chân trao đổi, thành khẩn cầu xin, hai người rốt cục cũng đạt được nhất trí: đem bữa sáng đổi thành bữa trưa do Thư Di phụ trách, tất cả nhu cầu trong phòng bếp đều báo lại cho trong phủ, do trong phủ cung ứng, nếu Dận Chân có việc trong cung không thể về dùng bữa, cũng sẽ phái người đến báo một tiếng! Hiệp nghị như vậy, đối với người ham ngủ lười biếng như Thư Di mà nói, có thể miễn cưỡng đón nhận, mà đối với Dận Chân một mực hy vọng hai người có tiến triển mà nói, càng là đột nhiên có được thu hoạch ngoài ý muốn.

Một cơn gió lạnh thổi vào, khiến cho Thư Di không khỏi rung mình một cái, đứng lên bước nhanh đến bên cửa sổ, nhìn lá cây khô bay theo gió rơi xuống đất ngoài cửa sổ, cây cối chỉ còn là một mảnh trụi lủi, trong lòng cảm khái: mùa đông rốt cục cũng muốn tới! Tiện tay đưa cửa sổ đóng kỹ lại, lững thững đi tới trước bàn, cầm lấy hoàng lịch lên lật xem, ánh mắt quét qua ngày mà chính mình đã đánh dấu lại, đột nhiên cười một chút, sau này trở đi chính là cuộc sống hạnh phúc của Hi Vận rồi, không biết lúc này nàng ấy đang làm cái gì đây!

“Cách Cách, có phải thử lại hi phục một lần hay không? Có thể không vừa hay không hả?”

Hi Vận bắt đầu đi nhìn thoáng qua Thúy Liễu bất an, “Không phải hôm qua đã thử qua hay sao?”

“Chỉ là...”

Đưa tay kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình, “Thúy Liễu, sao ta cảm thấy ngươi còn khản trương hơn ta vậy? Hình như ta mới là tân nương từ đây?”

“Cách Cách!!” Thúy Liễu bất mãn nhìn về mặt vui cười của nàng, “Không phải là nô tỳ sợ có lỗi gì hay sao, đây là chuyện lớn cả đời của Cách Cách, nếu là có lỗi làm gì sẽ khiến người khác chê cười!”

“Biết biết, chỉ là cũng không cần mỗi ngày đều thay y phục đi? Thời gian ngắn như vậy, ta làm sao có thể mập đến nỗi không xuyên qua được hi phục? Hơn nữa, ngươi không sợ thử tới thử lui thì hi phục sẽ bị mài mòn hay sao?”

“Đừng rồi ~” Thúy Liễu vỗ hai tay, “Cách Cách, không cần lo lắng, nô tỳ lập tức tìm người đến kiểm tra thoáng qua, nếu có chỗ nào bị mài mòn, nhân dịp nhóm thợ vẫn còn trong phủ, vội vàng sửa chữa một chút ngay!”

Nói xong lập tức đi ra ngoài, Hi Vận vội vàng kéo nàng lại, cười khổ không thôi, “Ta chỉ là nói cách khác thôi, sao ngươi còn cho là thật? Yên tâm đi, sẽ không bị hỏng gì đâu! Ai ~ bình thường nhìn ngươi rất ổn định, sao hiện tại lại vô cùng lo lắng!? Ngươi nha, đi lấy lễ vật của Thư Di đến cho ta đi, để cho ta nhìn mới là đúng!”

Thúy Liễu vừa nghĩ cũng đứng, dường như bản thân đã quá mức khản trương rồi, đáp ứng rồi đứng lên ra ngoài, ước chừng thời gian nửa nén hương, chỉ thấy nàng cầm một cái khay vào. Khay vừa đem vào, Hi Vận đã xốc cái khăn màu đỏ lên ngay, chăm chú nhìn vào, cười.

“Kỳ quái, Thư Di Cách Cách gửi lại không phải là như ý.” đưa tay chỉ vào đồng tâm kết màu đỏ hỏi: “Cái này thật là xinh đẹp a, Cách Cách biết là cái gì sao?”

“Đồng tâm kết.”

“Đồng tâm kết? Tên thật là dễ nghe!”

Hi Vận nhìn nàng, cười dịu dàng: “Đồng tâm cũng là thông tâm, ý chỉ là hai vợ chồng có thể tâm ý tương thông, tình đầu ý hợp.”

“Vậy, còn cái này?” Thúy Liễu lại chỉ chỉ chuông gió, “Thoạt nhìn giống như là một cái tay, phía dưới còn có trái tim này!”

“Đó có ý là chấp tử chi thủ, cùng tử giai lão(*)!”

(*)cùng nắm tay nhau, cùng nhau già đi (đại khái giống như bên nhau trọn đời)

Nhấn mặt lại, có chút không hiểu được, “Vậy cần phải là hai tay mới đúng, tại sao ở đây chỉ có một? Còn có, dưới tay này lại có trái tim, vậy là đại biểu

cho cái gì đây?”

Thở dài, Hi Vận không nói chi chi vào đầu của Thúy Liễu, “Ngươi nha, thật nhiều vấn đề! Tại sao lại là một tay, chắc là do thời gian không còn kịp nữa, nha đầu Thư Di kia lười biếng đi!”

“A ha ~” như vậy cũng được? Thúy Liễu tròn to mắt nhìn chủ tử đang chậm rãi đi đến bên giường ngồi xuống.

Hi Vận chéo chân lại, một tay chống má, cười nói với nàng: “Đương nhiên, cũng là thế là nàng đang ám chỉ cho ta, đã xuất giá thì phải nắm được trái tim của trượng phu!”

(◡_◡), tâm tư của Thư Di Cách Cách thật là khéo léo a ~ trong lòng Thúy Liễu sùng bái vô cùng...

Đồng Tề trà lâu

Dận Tường nhân nhả ngòi uống trà, ánh mắt không ngừng liếc về phía cửa, giống như đang chờ người nào, rốt cục...

“Gia, nó... Nó tài nghe được.” Một gã gia nhân hồn hển chạy đến chỗ trước bàn hán.

Dận Tường dùng quạt chỉ chỉ chỗ đối diện, ý bảo hán ngồi xuống, từ từ nói. Gã gia nhân đưa tay lau lau mồ hôi, để hơi thở bình ổn lại, mở miệng nói:

“Nó tài tìm được thị vệ của phủ Tứ gia – Lý Toàn, dùng một vò Nữ Nhi Hồng tốt nhất mới hỏi được hán.”

Dận Tường cười cười, “Yên tâm, sau này gia sẽ bù lại cho ngươi.”

Gã gia nhân vừa nghe, vui vẻ nói: “Vậy tiểu nhân cảm tạ phần thưởng của gia trước!”

Dận Tường gật đầu, ý bảo hán tiếp tục nói: “Nghe Lý Toàn nói, gần một tháng nay, Tứ gia thường xuyên đi phòng của Nữ Cổ Lộc Cách Cách, trước kia Niên phúc tấn được Tứ gia sủng nhất, hiện nay Nữ Cổ Lộc Cách Cách này có khả năng vượt qua Niên phúc tấn đấy! Hơn nữa tiểu nhân còn thám thính được, mấy ngày trước đây, hình như Tứ gia bị chọc giận ở chỗ Nữ Cổ Lộc Cách Cách! Nhưng mà khiến cho người ta kỳ quái chính là, Tứ gia cũng không có trách phạt nàng, ngược lại còn liên tiếp mấy ngày ở tại phòng của nàng!”

Nghe vậy, đầu tiên là Dận Tường sững sờ, sau đó lại cười, quả nhiên, sự kỳ lạ của Tứ ca có liên quan đến tiểu Tứ tẩu. “Ngươi còn nghe được cái gì?”

Gã gia nhân lắc đầu, đột nhiên giống như nhớ ra cái gì liền vội vàng mở miệng: “Lý Toàn còn nói, mấy ngày trước đây Tứ gia vì bữa sáng mà nổi giận, sau đó cũng là do Nữ Cổ Lộc Cách Cách này ra mặt trấn an Tứ gia.”

Tứ ca sẽ nổi giận vì bữa sáng hay sao? Dận Tường nhíu nhíu mày, suy nghĩ cẩn thận lại.

“Gia, người còn phân phó cái gì hay không?” Gã gia nhân đứng lên hỏi.

Lắc đầu, Thập Tam nói: “Ngươi về phủ trước đi, một lát nữa gia muốn đi Ung Vương phủ, đúng rồi, về nói với sủng phúc tấn một tiếng, tối nay gia sẽ đi chỗ của nàng.”

Gã gia nhân gật đầu, hành lễ, xoay người rời đi. Dận Tường cũng đứng lên tính tiền, hán quyết định đi tìm Tứ tẩu Na Lạp thị dò hỏi tình hình trước xem thế nào.

Ngày kế, về mặt Thư Di đầy khiếp sợ nhìn nữ nhân đang đứng trước mắt.

“Triệu Hi Hi, cậu làm cái quỷ gì hả?” Trời ạ, ngày mai đã kết hôn mà nữ nhân này còn chạy ra ngoài như vậy? Đột nhiên, Thư Di như nhớ ra cái gì, kéo nàng đến một bên, nhỏ giọng hỏi: “Sẽ không phải là cậu muốn bỏ trốn chứ?”

Nghe lời của nàng xong, nguyên bản Hi Vận vẫn đang cười tươi, trong nháy mắt liền biến đen. “Minh van cậu, mình đã muốn gả cho Thập Tam nhiều năm nay, lúc này đáng tới miệng, mình có khả năng đào hôn sao? Khả năng Thập Tam trốn có vẻ lớn hơn mình đấy!”

Cũng đúng, Thư Di đồng ý gật đầu, tiếp tục nghiêng mắt nhìn nàng: “Vậy cậu đến làm gì? Không phải đã đem lễ vật qua hay sao? Mình rất nghèo!”

Hi Vận bị nàng khiến cho dở khóc dở cười, vốn là bản thân nghĩ ngày mai kết hôn, bạn tốt lại không thể đến, sợ nàng thương tâm nên mới leo tường đến tìm nàng, không nghĩ tới, không đúng, bản thân cần phải sớm nghĩ đến, dù sao tính tình thối nát của Thư Di này mình cũng đã thấy hơn bốn năm đấy! Thất sách, thất sách a!

“Nếu không hoan nghênh, mình trở về là được!” Hi Vận vung tay áo chuẩn bị chạy lấy người.

Thư Di thấy thế, vội vàng kéo nàng, cười nói lấy lòng: “Đã đến rồi, nói chuyện cùng mình một lát đi mà!”

Hi Vận quay đầu lại, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

“Nói thật, lúc bắt đầu mình không có cảm giác gì với hôn lễ này cả, chỉ là hiện tại lại có chút thấp thỏm, có chút khấn trương, cũng có chút mong đợi.”

“Ha hả ~ ngày cưới của mình, là bị người ta kéo ra khỏi ổ chăn, ai ~ hiện tại ngấm lại cũng cảm thấy đó là một ngày khiến mình đau đầu.”

“Thật sao?” Hi Vận tò mò nhìn nàng. “Nói tình hình hôm đó cho mình nghe đi!”

Thư Di khoát khoát tay, “Không có gì đâu! Dù sao mình cho rằng những hôn lễ cổ đại tốt đẹp, lãng mạn được miêu tả trong tiểu thuyết đều là gạt người, liền lấy những lễ nghi rườm rà vụn vặt này mà nói đi, một chết đi được, sao lại còn có khả năng tốt đẹp, lãng mạn nữa chứ?”

“Là như vậy à!”

“Đúng vậy, còn có, mình là gã làm thiệp cho người ta, tâm tình lập gia đình có thể tưởng tượng rồi, bất quá cậu mà.” Thư Di nhìn thoáng qua, đánh giá Hi Vận, trong lúc nàng vô thức trốn tránh thì mở miệng, “Mặc dù là vợ cả, nhưng sườn phúc tấn kia của Thập Tam đã vào phủ trước cậu một bước, hơn nữa còn có hai đứa con trai, cậu thật sự không cần?”

Hi Vận nhìn nàng một cái, rồi đem tầm mắt chuyển ra ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: “Mình yêu chính là yêu hấn đấy, cho nên, chỉ cần trong lòng có mình là được.”

Thư Di hoảng hốt, không nghĩ tới Hi Hi bỗng dưng lại có cái nhìn như thế về tình yêu... “Đơn giản nhất định sẽ hạnh phúc, Hi Hi, yên tâm đi, Hiệp Vương Thập Tam kia nhất định sẽ đặt cậu vào vị trí quan trọng nhất trong lòng!”

Hai người nhìn nhau cười, chúc phúc cùng khát khao trong lòng đều không cần nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Đại Hôn

Edit: dark Angel

Beta: minhminh

Sáng sớm, Thư Di mở mắt ra nhìn thấy chính là gương mặt tuần tú đang bình thân ngủ say của Dận Chân, lông mi dày mà dài, do hít thở mà cũng rung rung theo, đôi môi mọng hơi hơi nhếch lên, khiến cho nàng không khỏi tò mò, rốt cuộc là hấn mơ thấy mộng đẹp gì? Vừa định tiếp cận người bên cạnh nhìn kỹ một chút, nhưng lại phát hiện thân thể của mình đã bị hấn ôm chặt, không thể động đậy!

Than nhẹ một hơi, từ khi nào bản thân đã thích ứng với việc được hấn ôm vào lòng rồi?

“Nàng tỉnh?” Giọng nói trầm thấp hơi khàn vang lên bên tai khiến cho Thư Di sửng sò, giương mắt nhìn lại, thì ra hấn đã tỉnh ngủ.

Mím cười ngọt ngào với hấn một cái, “Mới vừa rồi Vương gia ngủ rất ngon, không biết là mơ thấy giấc mộng đẹp gì nha?”

Dận Chân ngơ ngác nhìn nụ cười tươi như hoa của Thư Di, thật lâu sau vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. Một bàn tay đưa qua đưa lại trước mắt hấn, “Vương gia??”

“Hả? Ồ, đúng là gia đã mơ thấy một giấc mộng rất đẹp.” Dận Chân bình tĩnh nhìn vào mắt nàng nói.

Thư Di tránh né ánh mắt giống như có thể nhìn vào nội tâm của hấn, cúi đầu không nói.

“Làm sao vậy?” Tại sao lại muốn tránh né?

“Vương gia, có phải người nên thức dậy rồi không? Giờ đã không còn sớm.” Thư Di kéo cánh tay đang ôm mình của hấn xuống, ngồi dậy nói.

Dận Chân bất mãn nhìn trong lòng đã trống trơn, “Năm xuống!”

“Hả??”

“Gia bảo năm xuống!”

Chóp chóp hai mắt, thân hình Thư Di cũng chưa chuyển động! Dận Chân cũng không nói nhiều, nhìn thẳng vào nàng, thật lâu sau, Thư Di thua trận, vượt vút đôi mắt mỗi một, ngoan ngoãn nằm trở lại trong ngực hấn. Có chút mê muội nhìn giai nhân trong lòng vì oan khuất mà chu đôi môi đỏ mọng lên, Tứ Tử cảm giác dường như trái tim của hấn trở nên mềm mại hấn, hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng đang nhếch lên. Trong lúc Thư Di khiếp sợ đã chậm rãi nhắm hai mắt lại, “Ngao ~ ngủ cùng gia một lát nữa, gia thích ôm nàng ngủ.”

“... Lâm triều?”

Dận Chân điều chỉnh tư thế, để cho nàng được nằm thoải mái trong lòng mình xong mới mở miệng. “Hôm nay là ngày đại hôn của Thập Tam đệ, Hoàng A Mã đặc biệt cho phép không cần lâm triều.”

“... Gia, tay của người...” Sờ ở đâu hả??

“Gia thích để tay chỗ này, thoải mái!” Vừa nói, lại dùng sức vôn về nơi tròn trịa trong tay.

Sắc ~~~ lang ~~~

Phủ Thượng Thư

Hi Vận đang ngáp nhìn mọi người đang chạy tán loạn khắp nơi, ai ~ lúc này vẫn còn sớm, các nàng luống cuống như vậy để làm chi?

“Cách Cách, ngáp cũng không cần mở miệng lớn như vậy, nếu không lại phải trang điểm một lần nữa!” Thúy Liễu nhỏ giọng nhắc nhở.

“Ta van người ~ giết ta đi ~” cái này cũng phải trông nom??

“Phi phi phi ~ lời như thế sao có thể nói trong ngày đại hi? Điềm xấu!” Về mặt Thúy Liễu nghiêm túc nhìn chủ tử vẫn tỏ vẻ không sao cả.

“Được ~” Hi Vận uể oải trả lời, hiện tại đã cảm nhận sâu sắc những gì Thư Di nói ngày hôm qua, hôn lễ cổ đại thật sự là... đủ phức tạp ~

Lúc này, một người quần áo ma ma đi tới, khom lưng nói: “Cách Cách, bây giờ lão nô sẽ nói cho người những chuyện cần chú ý vào động phòng buổi tối.”

Tính chất giáo dục cổ đại? Hi Vận vừa nghe tới liền hăng hái, hai mắt phát sáng gật đầu với nàng. Ma ma này hiển nhiên đã bị vẻ mặt đột nhiên hứng khởi của nàng dọa, có chút lo lắng nhìn Thúy Liễu.

“Khụ khụ ~” Thúy Liễu ho nhẹ hai tiếng, đưa tay khẽ kéo ống tay áo của Hi Vận, ý bảo nàng chú ý trường hợp cái, dù sao đôi phương cũng là lão ma ma trong cung, có chút vô ý, bị nàng truyền vào trong cung, như vậy liền bị làm trò cười cho thiên hạ.

“Há? A, ma ma, người nói đi!” Gương mặt già vờ then thùng không thôi, Hi Vận xấu hổ mở miệng.

Ma ma vừa lòng gật đầu, bắt đầu truyền thụ chương trình học, nói là truyền thụ, bất quá chỉ là nói mấy câu miêu tả quan cảnh, hơn nữa lại dùng từ mập mờ, khiến cho Hi Vận từ hứng thú chuyển thành buồn chán, cái gì chứ, kết quả cũng không rõ ràng bằng một khóa học sinh lý ở hiện đại! Thất vọng a!

Đang muốn ngắt đầu nói Thúy Liễu đem điểm tâm đến ăn, lại thấy gương mặt của nha đầu kia ửng đỏ, bộ dạng cúi mắt cúi đầu, Hi Vận không khỏi quan tâm, hỏi: “Người làm sao vậy? Mặt đỏ như vậy? Thân thể không thoải mái?”

Thúy Liễu bị nàng hỏi không đỡ được, liền đến gần bên tai nàng khẽ nói: “Cách Cách, ma ma này thật không biết xấu hổ.”

Hả???

Thì ra là then thùng nha! Hi Vận buồn cười nhìn nàng, “Thật không nghĩ tới Thúy Liễu của chúng ta đơn thuần như vậy, điều này sao có thể, chủ tử của người chính là hủ nữ(*) nổi danh khắp nơi nha, xem ra sau này phải tiến hành giáo dục phương diện này thật tốt với người mới được.”

Thúy Liễu mờ mịt nhìn chủ tử tự quyết định, không giải thích được, phụ nữ(*)?? Không phải hôm nay Cách Cách mới lập gia đình sao? Sao lại là phụ nữ nổi tiếng khắp nơi?

(*)hủ nữ -腐女 / phụ nữ -妇女: hai chữ này đồng âm nên Thúy Liễu nghe nhầm

Không đợi nàng mở miệng hỏi, một nha đầu đã vội vội vàng vàng chạy vào hô: “Kiệu hoa tới, kiệu hoa tới!”

Mọi người liền tìm khăn hi đội lên cho Hi Vận, hi nương tiến lên đỡ nàng ra khỏi phòng.

Phủ Thập Tam

Cả người Dận Tường mặc hi phục đỏ thẫm bị mọi người vây quanh có vẻ hăng hái, hấn lợ đang quay đầu nhìn thấy Tứ ca hấn vậy mà đang ngồi một mình ngầy người ở đại sảnh, liền tách ra khỏi mọi người, tò mò đi qua hỏi: “Tứ ca, hôm nay là đại hi của đệ đệ, huynh không cao hứng?”

Dận Chân ngắt đầu, cười nhạt, “Sao có thể?!”

“Vậy sao huynh lại ở đây mà xuất thần? Có chuyện gì phiền lòng sao?”

Vỗ vỗ nhẹ lên vai hấn, Dận Chân vui mừng nói: “Thập Tam thật sự trưởng thành! Tứ ca không có chuyện phiền lòng, yên tâm đi!”

Nghe vậy, Thập Tam lộ ra một nụ cười xấu xa. “Oh ~~~ đệ biết rồi, mới vừa rồi nhất định là Tứ ca nhớ tới tiểu Tứ tẩu, có phải hay không?”

Dận Chân bị hắn nói trúng tâm sự nên không tự nhiên mà ho nhẹ một tiếng, “Nói bậy!”

“Hừ ~ đừng gạt đệ, Tứ tẩu đã nói cho đệ biết, những ngày gần đây Tứ ca luôn mất hồn mất vía, hơn nữa vừa mới nghe Niên tẩu từ oán giận với sùon phúc tấn của Tam ca, nói sáng nay Tứ ca bị người làm vương chân nên mới đến chậm một chút, ân ~ khiến cho đệ nghĩ, người có thể làm cho Tứ ca thiếu chút nữa làm trễ giờ đại hỉ của đệ, Tứ ca huynh... sẽ không phải là động chân tình với nàng đi?”

Giương mặt tươi cười của Dận Tường đột nhiên để sát vào khiến cho Dận Chân kinh ngạc, nhưng không có thể thốt phủ nhận. Quả thật là hắn động tình với tiểu nữ nhân kia, trong lúc hắn không phát hiện. Tuy nhiên, khiến cho hắn buồn bực chính là, cô nàng kia đến bây giờ vẫn còn như đang lọt trong sương mù, trái tim cũng không biết đặt chỗ nào!

“... Tứ ca?” Kinh ngạc với vẻ trầm mặc của hắn, Dận Tường mở miệng gọi hắn, chẳng lẽ, thật sự mình đã nói đúng rồi?

Dận Chân vừa muốn nói gì, bên ngoài đã truyền đến tiếng la của hạ nhân: “Gia, tân nương đã đến rồi!”

Cười cười, “Được rồi, Thập Tam, đón tân nương của đệ đi thôi!”

Thập Tam tròn mắt nhìn người nọ một cái, thật biết lựa ngay lúc, hại hắn không nghe được tiếng lòng của Tứ ca.

Na Lạp thị trầm tĩnh nhìn thấy tất cả, trong lòng có chút chua chát, phu quân mặt lạnh của nàng không phải là không muốn nữ sắc, chỉ là chưa gặp người mà hắn muốn, nên thấy may mắn vì Thụ Di xuất hiện mà để cho nàng nhìn thấy một Dận Chân khác thường như vậy, hay là nên bi thương vì người bản thân yêu nhất lại yêu nữ nhân khác? Nhất thời trong lòng chua xót, nhưng lại phức tạp, khó phân biệt!

“Tứ đệ muội?? Ngây ngốc gì thế?” Đích phúc tấn Đồng Ngạc thị của Tam hoàng tử Dận Chỉ vỗ nhẹ lên nàng một cái.

“Mới vừa rồi nhìn hai con chim chơi đùa ngoài cửa sổ nên có chút xuất thần.” Na Lạp thị quay lại, cười dịu dàng nói với nàng.

“Ta nói, Tứ đệ muội à, muội cũng quá hiền lành, lúc này còn có tâm tư nhìn chim, này ~” nàng dùng miệng chu lên về phía Dận Chân đang đứng, “Nam nhân của mình cũng cần phải xem trọng a, ngàn vạn lần đừng để cho nữ nhân khác đoạt mất danh tiếng!”

Na Lạp thị nhìn theo hướng nàng chỉ, thì ra không biết từ khi nào mà Niên thị đã dính bên người Dận Chân, tựa vào trong lòng hắn mà cười duyên, mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt của Dận Chân, nhưng từ bóng lưng cứng còng của hắn mà nhìn xem, Na Lạp thị cũng hiểu rõ ràng là hiện tại hắn không kiên nhẫn nhiều đến mức nào!

Ha ha ~ Niên thị à, người trong cuộc chỉ giả vờ không biết thôi!

“Tam tẩu nói đúng! Chỉ là, tẩu tới bên cạnh ta thế này không sao sao? Muội nhớ là Điền sùon phúc tấn (sùon phúc tấn của Dận Chỉ) cũng tới!”

“Ai nha ~ cũng nhờ muội nói, ta phải đi xem một chút! Được rồi, tân nương tử đã tới rồi, tất cả mọi người đều dọn ra ngoài cửa xem náo nhiệt, muội không đi sao?”

“Phải đi chứ! Tẩu đi trước đi!”

Sau khi hai người chia tay, Na Lạp thị chỉnh lại tâm tình cho tốt, mặt mang nụ cười xuất hiện trước mặt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Kinh Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân??

Edit: dark Angel

Beta: minhminh

Đêm khuya, Dận Tường nhìn thấy gương mặt của nữ tử thì lộ ra nụ cười mừng rỡ.

Không nghĩ tới nàng đẹp như vậy!

Mới vừa rồi, lúc xúc hồng hoan của nàng lên, bản thân cũng có điểm kinh ngạc, không chỉ riêng gì hắn kinh sợ, hắn còn nghe rõ ràng không ít tiếng hít khí ở phía sau. Hỉ Vận thấy Thập Tam ngờ ngạc nhìn mình thì cười khúc khích, nhin không được mở miệng: “Làm sao vậy? Có cái gì không đúng sao?”

Lắc đầu. “Không có! Ta thật cao hứng khi Hoàng A Mã chỉ hôn nàng cho ta!”

Hi Vận bị lời của hắn chọc cười, tình nghịch nháy mắt với hắn mấy cái. “Thì ra Hiệp Vương cũng có lúc nữ nhân tình trường nha!”

“Hiệp Vương?” Thập Tam hơi sững sờ.

“Đúng rồi, chàng anh tuấn tiêu sái, làm người chính trực, trung nghĩa, ghét ác như thù, quan trọng nhất là đối với bằng hữu, với thân nhân là cho đi mà không hề cầu lợi, khiến cho thiếp rất sùng bái ~ thiếp cảm giác danh hiệu Hiệp Vương này rất phù hợp dành cho chàng!”

“Thật sao? Trong lòng nàng ta là người tốt như vậy?”

“Uhm~ chàng là loại người đẩy vào giữa những kẻ xấu cũng sẽ không trở thành kẻ bại hoại!” Hi Vận rất khẳng định mà gật đầu nói.

Dận Tường dịu dàng nhìn nàng, vờn tay khẽ nắm tay nàng. Hi Vận nhìn tay hai người đang nắm nhau, cười với hắn một tiếng, chấp tử chi thủ cùng từ giai lão(*), Dận Tường, thiếp vì chàng mà xuyên qua trăm năm, cho nên, hai bàn tay nhất định phải nắm thật chặt, không được buông ra!

(*)chấp tử chi thủ cùng từ giai lão: cùng nắm tay nhau đi đến già

Thư Di nhìn mấy tên hắc y nhân trước mắt, trong đầu chỉ hiện lên một câu: họa vô đơn chí!

Hôm nay nàng thừa dịp trong phủ không ai để ý, một mình chuồn êm ra ngoài, vốn định đến ‘Nghiêm Nguyên’ nhìn lại cây trầm kia, kết quả thì ông chủ nói với nàng cây trầm này đã bán đi! Cây trầm đắt tiền vậy mà có thể bán nhanh như thế, khiến cho nàng không thể không cảm khái: người có tiền ở Thanh triều còn thật nhiều!

Ra khỏi cửa, lúc đi dạo trên đường, nàng lại bị người ta móc túi, đến lúc đuổi theo thì lại nhận ra mình đã lạc đường, không có tiền, người đuổi theo cũng mất, còn không may nhìn thấy hiện trường hành hung này, này không, mấy người hắc y nhân trước mắt chính là muốn giết nàng diệt khẩu!

Tại sao? Vào ngày đại hi của Hi Hi, lại là ngày đại hung của nàng??? Ô ô ô ~ đúng là không tốt, sau này ngày kỷ niệm kết hôn của nàng ấy chính là ngày gỗ của nàng! ㄟ_ㄟ Thư Di nhìn khắp nơi, nơi này là một ngõ tối, chỉ cần bước vài bước ra bên ngoài nhất định là đường cái rồi, nhìn lại hắc y nhân đang tiến gần đến nàng, Thư Di né sang một bên, mặc kệ, coi như bọn họ có khinh công, chỉ cần nàng có thể chạy ra khỏi ngõ hẻm này là được, đánh cuộc một lần, hy vọng là lúc này bên ngoài có người đi đường.

Tuy nhiên sự thật chứng minh, giả tưởng sờ đi là giả tưởng vì thiếu mất đi thực tế thành công rồi!

Thi Thế Kiệt neho mắt, có chỗ không tin được quay đầu hỏi người bên cạnh: “Thiếu gia, ta không nhìn lầm chứ, ban ngày ban mặt lại có thể cường đoạt dân nữ?”

Thi Hạo Thiên lắc đầu, “Đó không phải là cường đoạt dân nữ, xem ra là muốn giết người diệt khẩu!” Mặc dù hắc y nhân kia di chuyển rất nhanh, nhưng hắn cũng thấy ánh sáng chột lóe bên hông người đó, đó là dao! Hơn nữa... Thi Hạo Thiên nhú chặt mày, người bị che miệng lại chính là nữ tử kia, thoát nhìn rất giống nàng. “Thế Kiệt, chúng ta qua nhìn một cái đi!”

“Chỉ là, thiếu gia, chẳng may đối phương là người của hắn, không phải chúng ta rút dây động rừng rồi sao?” Thi Thế Kiệt có chút do dự.

“Mặc kệ, cho dù là người của hắn, chúng ta cũng phải tham dự vào!” Thi Hạo Thiên trực tiếp phi thân, bay nhanh đến ngõ tối phía xa, thật là nàng sao? Cô gái kia chính là nàng sao?

Thư Di hoảng sợ nhìn người cầm đao đi về phía nàng, không cần, nàng không muốn chết ở chỗ này! Thân thể bắt đầu gãy dựa kịch liệt, cố gắng thoát khỏi người đang kèm hai bên của nàng!

“Oán hận thì cứ oán người một mình không nên xuất hiện chỗ này!” Hắc y nhân vừa cầm đao vừa âm trầm mở miệng, trong nháy mắt đao chém về phía Thư Di, nàng đột nhiên nhấc chân lên, dùng hết sức giẫm lên chân của nam tử phía sau một cái, tranh thủ vào tíc tắc hắn đau mà buông lỏng tay ra, cúi người tránh đi đại đao đoạt mệnh, sau đó liều mạng chạy tới cửa ngõ. Một hắc y nhân ở bên cạnh thấy nàng sắp chạy ra khỏi ngõ nhỏ, liền cúi người nhặt xuống một viên đá, ném vào chân phải của Thư Di.

“A!!!” Đáng chết!

Thư Di quỳ rạp trên đất, nguyên rửa mắng một tiếng, chân phải giống như bị trẹo rồi, cái này là trốn thế nào cũng không thoát khỏi tay bọn họ rồi! Trơ mắt nhìn hắc y nhân nhe răng cười đi về phía nàng, thân thể Thư Di vô ý thức mà lùi ra sau, gương mặt cảm tức nhìn bầu trời, ‘Ông trời, người chơi ta??’ còn không mau để người đến cứu nàng nhanh nha, nếu không nàng sẽ thật sự chết ở chỗ này! Nàng chính là Phúc Thái hậu trưởng thọ trong lịch sử nha!

Đại đao sáng chói lại giơ cao lên một lần nữa, lần này Thư Di nhắm mắt lại, ngoan ngoãn chờ thời khắc tử thần đến, trong lòng thì cung kính cầu khẩn: hy vọng nàng có thể trở về hiện đại!

“Bang ~” một tiếng vang thanh thúy đã kéo Thư Di về thực tế, nàng mở mắt ra nhìn, nam tử vừa muốn chém nàng đã ôm cổ tay lui về phía sau vài bước, mà bên chân hắn là một mảnh ngọc vỡ đang nằm yên!

Trong lúc mờ mịt vô thức, có người ôm lấy ngang người nàng, cao hứng vừa định cảm ơn người đến, nhưng liền nhìn thấy một đôi đồng tử phức tạp, sâu

thăm.

“...Tứ gia?!”

Dận Chân mím môi mỏng, hai tròng mắt hơi nheo lại đánh giá cẩn thận Thư Di trong lòng một cái, trừ tóc cùng y phục có chút lộn xộn cũng không phát hiện chỗ nào bị thương, trái tim thoáng buông xuống, không nói hai lời liền ôm lấy nàng xoay người rời đi, nhóm hắc y nhân sau lưng hần hai mặt nhìn nhau, vừa định phi thân lại cản hần rời đi, chợt hần trầm giọng nói một câu: “Một tên cũng không lưu!”

Thư Di bị lời nói của hần kéo ra khỏi mộng, từ trong ngực hần mà lộ đầu ra, lướt qua bờ vai hần mà nhìn đám hắc y nhân sau lưng họ, bọn họ cũng đang rất mờ mịt, tuy nhiên trong lúc Dận Chân bước đi bước đầu tiên, hai người từ trên trời nhảy xuống, vừa vịn rơi xuống giữa Dận Chân cùng đám hắc y nhân, chặn truy kích của đám hắc y nhân lại!

Dận Chân ngay cả đầu cũng không quay lại, phi thân bay thẳng đến xe ngựa dừng cách đó không xa, phía sau không ngừng truyền đến tiếng chém giết, khiến cho Thư Di lại nhô đầu ra, lần này nàng thấy rõ, người đang chặn đám hắc y nhân chính là hai thị vệ bên cạnh của Dận Chân – Đa Tề cùng Nhĩ Thái.

“Tứ gia, sao người lại tới đây?” Không phải đi tham gia hôn lễ của Thập Tam và Hi Hi hay sao?

Dận Chân nhìn nàng một cái, khẽ nhếch môi, không nói gì. Thư Di từ thân thể cứng nhắc cùng hai tay hơi run rẩy của hần mà biết, tâm tình hiện tại của hần rất không tốt! Mà ngọn nguồn tai họa rất có khả năng chính là bản thân nàng! Dưới tình huống này đương nhiên là ngoan ngoãn im lặng là tốt nhất!

Đến lúc hai người lên xe ngựa, Dận Chân cầm chân phải của nàng lên, nhẹ nhàng xiết lại, lúc này mới hoàn toàn yên lòng, hoàn hảo, chỉ là treo chân, không có thương tổn đến đầu khớp xương.

Thấy hần không có ý muốn đặt mình xuống, Thư Di cũng không dám nhiều lời nữa, chỉ dựa vào trong lòng hần nghỉ ngơi, mới vừa rồi thật sự là làm cho nàng sợ! Trước kia lúc đi xem đánh nhau trên võ đài cũng không khiến nàng kinh sợ như vậy, đến lúc này mới phát hiện bản thân đã sớm đổ mồ hôi đến ướt cả áo rồi!

“Sao nàng lại thích trốn ra ngoài như thế vậy?” Dận Chân nhíu mày nhìn Thư Di đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Nếu không phải thái tử phái người mời hần về phủ, chẳng phải hôm nay nàng sẽ mất mạng hay sao?? Nhớ tới thời điểm chỉ mình treo chuông khi nãy, Dận Chân cũng đổ mồ hôi lạnh rùng rùng, lúc này hần thật là không biết nên oán giận thái tử đã khiến hần không cách nào tham gia hôn sự của đệ đệ thân thiết nhất, hay là nên cảm tạ thái tử đã giúp hần có cơ hội cứu tiểu nữ nhân trong lòng!

Thư Di méo miệng, làm sao nàng biết sẽ gặp được chuyện này chứ?

“Tứ gia, Đa Tề bọn họ sẽ không có việc gì chứ?” Thư Di thấy đã lâu như vậy mà bọn họ vẫn chưa quay lại, có chút lo lắng hỏi.

“Hừ! Nếu bọn họ ngay cả vài tên này cũng không giết được thì quay về làm ruộng đi!” Dận Chân hừ lạnh nói.

Nghe vậy, Thư Di yên tâm, lại nằm nghỉ ngơi trong lòng hần. Thật tốt, trong lúc nàng cần giúp đỡ nhất thì hần đã xuất hiện, thật sự rất tốt!

“... Dận Chân, cảm ơn!” Giọng nói nho nhỏ của Thư Di vang lên, thanh âm gần như không thể nghe thấy. Tuy nhiên, dựa vào thân hình không tự giác mà chấn động kia, Thư Di biết hần nghe được, khẽ cười, nằm trong ngực hần mà lắng nghe rung động như trống đập từ nhịp tim của hần, ngửi lấy mùi hương cây cỏ sạch sẽ trên người hần, ừm ~ ấm áp, rất an toàn!

“Gia, đã xử lý xong!” Nhĩ Thái xốc màn xe, cung kính trả lời.

Dận Chân gật đầu, ý bảo bọn họ lên xe hồi phủ. Sau đó lại cúi đầu nhìn tiểu nữ nhân giống như con mèo nhỏ mà dựa vào lòng mình ngủ say, khoe miệng khẽ cong lên một góc.

Thi Thế Kiệt thấy xe ngựa đi xa, đi ra từ sau cây, nói với Thi Hạo Thiên ở phía sau: “Thiếu gia, nam nhân kia, dường như chúng ta đã gặp qua nơi nào!”

Thi Hạo Thiên không để ý câu hỏi của hần mà trực tiếp đi đến ngõ tối, lúc này trong ngõ tối không còn bóng người, chỉ là máu tươi đầy đất nói cho người đến biết nơi này đã có một hồi kịch chiến như thế nào.

“Chắc chắc ~ xử lý cũng thật gọn gàng a!” Thi Thế Kiệt đi vào nói, không biết là châm chọc hay tán thưởng!

Thi Hạo Thiên đi đến chỗ ngọc bội rơi xuống thì dừng lại, sau đó tìm kiếm khắp nơi, đột nhiên mắt sáng lên, đi về phía trước vài bước, cúi người nhặt lên những mảnh ngọc vỡ đã rơi vào trong bụi cỏ. Thi Thế Kiệt tựa sát vào nhìn, ừm, giống như là có chữ, a ~ giống như là chữ Chân, vừa định nhìn kỹ lại thì Thi Hạo Thiên đã nắm chặt nó trong tay, là hần, vậy mà lại là Ung Thân Vương!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Lý Thị Có Thai

Edit: dark Angel

Beta: minhminh

“Thiếu gia biết cái gì rồi sao?”

Thi Hạo Thiên nhìn hấn một cái, lắc đầu!

“Sao! Vậy hiện tại chúng ta...”

“Trở về! Ta muốn điều tra một vài chuyện!”

Ung Vương phủ

Di Tâm Các lúc này chính là cảnh gà bay chó sủa loạn cả lên, bởi vì, chủ tử của bọn họ lại mất tích một lần nữa, hơn nữa lại là tự mình mất tích! Anh Ca mang theo tâm tình bị phản bội mà tìm kiếm Thư Di khắp nơi, nàng thật sự là không cách nào tin tưởng được, bản thân mình lại bị Cách Cách bỏ lại!

Cho nên, lúc Dận Chân ôm Thư Di xuất hiện ở cửa viện, tất cả mọi người đều khiếp sợ giống như là bị sét đánh, ngây ngốc đưa mắt nhìn hai người bọn họ bước vào trong nhà, Dận Chân từ phòng đi ra nói với Anh Ca vẫn còn đang đi vào cối thần tiên: “Đi mời thái y đến!”

Lúc này Anh Ca mới hoàn hồn, hoang mang rối loạn chạy ra cửa viện tìm tổng quản!

Dận Chân thấy nàng ta rồi đi liền xoay người vào trong nhà, ngồi xuống bên mép giường của Thư Di, thay nàng vén mái tóc tán loạn sang một bên. Thư Di mở mắt ra, cười với hấn một cái, sau đó tầm mắt rơi vào vật bên hông nay đã biến mất của hấn.

“...Vương gia, ngọc bội của người?”

Dận Chân theo tầm mắt của nàng mà nhìn xuống một chút, không khỏi cười khò, lúc ấy nóng lòng cứu người, lại lấy ngọc bội tượng trưng cho thân phận hoàng thất của hấn ném đi ra ngoài như thế. Thư Di lập tức hiểu được, miếng ngọc vỡ kia quả nhiên là vật đeo bên người của hấn, chỉ là, vật quan trọng như thế thì sao hấn lại có thể ném đi một cách khinh suất như vậy?

Dận Chân thấy nàng nhủ chặt mày, nghĩ là lo lắng cho mình, liền nhẹ nhàng mở miệng: “Không có việc gì, gia đã bảo Đa Tể trở về tìm kiếm, nếu là đã đánh mất thì thôi, nàng không có việc gì là tốt rồi!”

“Hử?” Thư Di giật mình, lập tức hiểu ngay là hấn chỉ ngọc bội, liền cười cười: “Oh ~”

Dận Chân dịu dàng vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn vẫn còn tái nhợt của nàng, vẻ mặt vui vẻ yên tâm.

“Vương gia, thái y tới!” Cao Phúc xuất hiện thật hợp thời, thay Thư Di phá vỡ sự xấu hổ.

“Ừ!” Dận Chân đứng lên, để cho thái y có chỗ đi vào. “Vương thái y, người nhìn xem chân phải của nàng có gì đáng ngại hay không?”

Một lão đầu gầy khom lưng lĩnh mệnh, “Hạ quan tuân mệnh!”

Thư Di thấy ông ta nhẹ nhàng nâng chân phải của mình lên, dè dặt giống như vật đang cảm chính là đồ sứ tốt nhất, nhin không được mà cười lên, khiến cho tất cả mọi người đều nhìn về phía nàng.

“Làm sao vậy? Rất đau sao?” Dận Chân mở miệng hỏi, thái y bên cạnh vừa nghe, động tác càng thêm run rẩy.

“Nô tỳ muốn nói với Vương thái y người cứ việc xem bình thường, không cần xem ta như là búp bê bằng sứ, ha ha ~ bộ linh kiện trên người ta khá là rắn chắc!”

Thái y nọ hiển nhiên bị sự lớn mật cùng lời nói can rở của nàng làm cho kinh sợ, quay đầu lại nhìn Dận Chân, mờ mịt không biết làm sao!

Dận Chân cũng sững sốt, cũng không nghĩ tới nàng lại nói như thế, nữ nhân không phải thích ở trước mặt nam nhân làm nũng kêu đau, biểu hiện bản thân nhu nhược bao nhiêu, cần người chiều cổ bao nhiêu hay sao?

Sâu sắc liếc nhìn Thư Di, Dận Chân gật đầu với thái y. Lúc này thái y mới mở miệng: “Cách Cách, vậy lão hủ liền dùng lực, nếu có đau, ngài nói một tiếng!”

Thư Di gật đầu, sau đó nhìn một tay ông ta nắm lấy mắt cá chân, tay kia lại không ngừng nắn những chỗ xung quanh chân. Cảm giác đau đớn không ngừng kéo tới, khiến cho nàng phải nhíu mày lại. Dận Chân ở bên cạnh yên lặng nhìn thấy tất cả, trong lòng lại càng không giải thích được với hành vi của nàng, lúc này nếu là Niên thị trong cảnh này, nhất định sẽ khê nắc tựa vào trong lòng hấn tìm kiếm an ủi, cho dù là phúc tấn, chỉ sợ cũng sẽ không đau

gần chết mà không mở miệng kêu như nàng đi!

Tại sao lại không kêu đau? Rõ ràng là lúc này mình đang đứng bên cạnh nàng, tại sao lại không làm nũng với mình, dù chỉ là một ánh mắt thì hẳn cũng sẽ kéo nàng vào trong lòng mà thật thương yêu!

Song từ đầu tới cuối, Thư Di cũng không liếc mắt nhìn hắn một cái, đợi cho thái y chẩn trị xong, nàng khẽ thở dài, xoa xoa thái dương đầy mồ hôi, mới mở miệng: “Thái y, chân của ta không có việc gì chứ?”

Thái y đứng lên, tuy là đáp lại câu hỏi của Thư Di nhưng lại khom người với Dận Chân, nói: “Chân Cách Cách không ngại, chỉ là yêu cầu tĩnh dưỡng trên giường mấy ngày, mới vừa rồi vì thần xoa bóp vài cái, xem tình hình này thì thuốc cũng không cần đắp rồi!”

Dận Chân gật đầu, “Làm phiền Vương thái y! Cao Phúc, dẫn Vương thái y đi lĩnh thưởng đi!”

“Tạ vương gia ban thưởng, hạ quan cáo lui!”

Dận Chân phát tay, ý bảo hắn đi làm, sau đó lại ngồi vào bên giường của Thư Di, bình tĩnh mà nhìn nàng, Thư Di bị ánh mắt của hắn khiến cho không được tự nhiên.

“Vương gia, làm sao vậy?”

“...”

“Vương gia?”

“Gia thấy rằng tại nơi này của nàng, rất dư thừa.”

“Ồi chao??”

Dận Chân nhắm mắt, không nhìn nàng. Thư Di chớp mắt mấy cái, không hiểu rõ, người này sao lại nhảy ra cái suy nghĩ quá lợi hại này vậy? Sao có cảm giác giao tiếp của hai người bọn họ có chút khó khăn a?

“Vương gia là đang chỉ cái gì?”

“Tất cả!”

Thư Di cười khan hai tiếng. “Ha ha ~ sao có thể? Người chính là chủ nhân của phủ này, sao lại có thể dư thừa đây? Ngược lại nô tỳ cảm thấy trong phủ này vì có người, mới có thể hài hòa an khang, người chính là trụ cột trong phủ này, chính là đại thụ che chở chúng ta!”

Dận Chân nhìn lại, có chút hoài nghi hỏi: “Nàng thật sự cho là như vậy?”

“Đương nhiên!” Ví dụ tan đàn xẻ nghé thì nhiều lắm, hiện tại thái tử điện hạ chính là điển hình tốt nhất!

Thấy nàng kiên định gật đầu, Dận Chân mới cong khóe môi lên. Thư Di thấy thế, mới hiểu được, thì ra mới vừa rồi vị này thiếu hụt khẳng định mình, sau khi được nàng thổi phồng một trận, lại tin tưởng rồi à! Ai ~ lời tốt có ai không thích nghe, ngay cả hoàng đế Ung Chính mặt đen này cũng không phải là ngoại lệ đi! ㄟ (_ _) ㄟ

Nói đến cũng khéo, trong lúc Thư Di đang lo lắng sự kiện này của mình sẽ bị các nữ nhân khác lấy ra làm đầu đề châm chọc khiêu khích một trận, nhưng lại nghe tin Lý thị mang thai, thì ra ngày đó tham gia tiệc cưới, Lý thị bị món cá hấp trên bàn tiệc kích thích, có phản ứng nôn nghén, sau khi thái y chuẩn đoán qua thì chính xác là mang thai, tin này giống như là ngư lôi làm nổ tung phủ của Thập Tam, sắc mặt Niên thị thật dữ tợn khiến cho nha hoàn Tiểu Hi phải sợ hãi, mặc dù về mặt Na Lạp thị trông rất hoan hỉ, ai có thể biết tốt cùng là trong lòng nàng nghĩ như thế nào! Cho nên tất cả thế thiếp trong Ung Vương phủ, hiện tại chú ý nhất chính là đứa trẻ trong bụng Lý thị, về phần Thư Di vì sao lại đi cùng Ung Thân Vương, lại vì sao được Vương gia ẵm trở về Di Tâm Các, ngược lại không để ý lắm! Cái này là nàng vì họa được phúc sao? Ha ha ~

Bởi vì Lý thị có thai, Dận Chân phải thường xuyên đi làm bạn, số lần đi Di Tâm Các giảm rất nhiều, trái lại, phúc tấn Na Lạp thị lại thường xuyên tới thăm Thư Di, nhìn thương thế nàng ra sao, nói một chút chuyện riêng của mình, tâm sự việc nhà!

Lúc đầu Anh Ca bị hành động của nàng dọa cho hoảng sợ, chung quy cũng lo lắng nàng có thể thương tổn Thư Di hay không, sau lại phát hiện hai người cũng chỉ là trò chuyện, liền yên tâm lại. Ngày hôm sau, lúc Thư Di nằm chán nằm trên giường đếm trên màn cửa được thêu bao nhiêu lá trúc, thấy Anh Ca cười hi hi dẫn một người vào nói: “Cách Cách, nhìn xem có ai đến thăm người!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Kinh Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Thương Lượng

Edit: dark Angel

Beta: minhminh

Thư Di ngẩng đầu, sừng sốt!

“Cung ơi, nhanh như vậy đã quên ta rồi?” Hi Vận tùy tiện ngồi xuống trên nhuyễn tháp, nhắc chân chớp mắt mấy cái với nàng.

“(o_o)... Sao cậu lại tới đây?” Lúc này chỉ mới lập gia đình có mấy ngày a, sao Thập Tam có thể thả nàng ra nhanh thế? Quả thực là rất không có trách nhiệm rồi!

Hi Vận ném cho nàng một cái mị nhãn, thẹn thùng nói: “Đây không phải là nhớ cậu hay sao!”

Thư Di phối hợp làm động tác nôn mửa, “Thập Tam đâu? Sao hắn có thể thả cậu ra ngoài gây tai họa cho nhân dân đây?”

Hi Vận nghe nàng nói xong liền cứng người lại, cắn răng trợn mắt nhìn nàng, lại nhìn đến chân phải của nàng đang bị băng lại, mặt liền biến sắc, cười mở đầu. “Nghe nói có người nào đó bởi vì quá nhớ đến mình, len lén leo tường ra phủ muốn gặp mặt mình, kết quả lại ngốc đến nỗi làm mình bị trọc chân?”

Này... Ai tạo nên lời đồn như vậy??? Rất không đúng sự thật! Thư Di tức giận đến tay run run, Hi Vận thấy vậy trong lòng càng vui, giả vờ kinh ngạc nói:

“Ôi ~ không nghĩ tới đúng là sự thật nha, bất quá, mặc dù bị nói trúng tâm sự rồi, cậu cũng không cần kích động như vậy à, chẳng may bị động kinh, Tứ gia tìm mình đòi người, ta làm sao có thể bồi thường cho hắn?” Vừa nói lại vừa chớp mắt nhìn nàng. “Nhưng mình nghe nói, người nào đó nhân họa được phúc, được Tứ gia dùng kiểu bế công chúa mà ôm vào trong phủ, được người anh tuần như vậy ôm có cảm giác thế nào vậy a?”

Thư Di không để ý tới câu hỏi của nàng, trực tiếp xoay người nằm xuống, đưa lưng về phía nàng, mắt không thấy thì lòng không phiền!

Hi Vận nhìn động tác trẻ con của nàng, len lén cười, thật sự là một chỗ Thư Di cũng không thay đổi!

Lặng lẽ đứng lên, rón ra rón rén đi đến bên giường nàng, sau đó ôm chặt nàng từ phía sau. Thư Di bị nàng làm cho sợ hãi đến tim ngừng đập vài giây, đến khi phản ứng lại được, tức giận rống cho nàng một tiếng: “Triệu Hi Hi, cậu muốn hù chết mình hả???”

Hi Vận cười ha ha, cũng không đứng lên mà liền bỏ hải xuống, chen vào trong chăn nàng nói: “Để mình ôm cậu một cái, chúng ta đã lâu không có thân mật như vậy!”

Thư Di thật kinh ngạc, sao nàng lại đột nhiên nói ra lời nói đầy cảm tính như vậy, chợt phía sau lại truyền đến giọng nói hơi khàn khàn: “Thư Di, Thập Tam đối xử với mình rất tốt, cậu yên tâm!”

Nghe nàng nói như thế, Thư Di muốn xoay người, lại bị nàng ôm chặt lại, không thể động đậy, Hi Vận dán chặt vào lưng nàng nói: “Đừng quay đầu lại, chúng ta cứ như thế mà nói chuyện phiếm đi.”

“...Hi Hi?”

“Mình không sao!”

“Hi Hi!!”

“...Thư Di, khi mình biết thiếu chút nữa cậu đã mất mạng trong tay kẻ xấu, cậu có biết ta sợ như thế nào không? Chẳng may... Cậu cũng rời đi, ở cái thế giới này... Cũng chỉ còn mình mình...”

“...” Thư Di trầm mặc, lẳng lặng cảm thụ tâm tình quá kích động của Hi Vận, kỳ thật nàng cũng biết cảm giác nương tựa lẫn nhau mà sống tại dị quốc.

Hi Vận hít hít cái mũi cay cay của mình, không chú ý tứ mà chôn đầu càng lúc càng thấp. Thư Di cảm giác được phía sau lưng mình càng lúc càng nóng ẩm, rốt cuộc nhịn không được mở miệng:

“Mình van cậu, đại tiểu thư, mình vừa mới thay quần áo mới a, xin người đừng lau nước mũi loạn như thế được không? Cậu nghĩ mình và cậu giống nhau sao, trong tay nắm giữ quyền về kinh tế, y phục muốn mấy món thì có mấy món sao, mình chỉ là làm thiếp nhà người ta thôi. Ôi chao, là tiểu lão bà một ngày ba bữa cũng không ổn định!”

Hi Vận bị lời nói đáng thương của nàng chọc cười “Khi khi ~”, lộ đầu ra sau lưng nàng, sau đó buông hai tay đang ôm nàng ra, hai mắt hồng hồng nhìn nàng: “Nói bậy! Tứ gia mới không nỡ để cậu chịu khổ!”

Thư Di xoay người lại, nghiêm túc nhìn nàng, “Hi Hi, mình thế, chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa, chúng ta đều phải sống thật tốt!”

“Uhm!” Hi Vận kiên định gật đầu, hai người nhìn nhau cười!

“Được rồi, sao cậu lại đến?”

Hi Vận lau lau khóe mắt còn nước mắt nói: “Còn không phải nghe nói cậu xảy ra chuyện sao, hơn nữa mình cũng có chuyện muốn nói với cậu!”

Mắt Thư Di sáng lên, hỏi ngay: “Chuyện gì?”

“Mấy ngày trước mình vào cung thỉnh an, gặp phải một cung nữ, nói đến cũng khéo, lúc ấy ta chỉ cảm thấy ánh mắt nàng nhìn ta có chút kỳ lạ, nhân tiện cho người đi tra xét lai lịch của nàng, cậu đoán thế nào?”

“Thế nào?” Thư Di tròn to mắt nhìn nàng.

“Cung nữ kia lại là nha hoàn bên người của Trương Yến! Bởi vì sau khi Hiếu Ý Hoàng hậu qua đời, Khang Hi cảm nhận được trung tâm của nàng dành cho Trương Yến, đem nàng ban cho Đức Phi, còn dặn dò Đức Phi phải chiều cố thật tốt tới nàng!”

Thư Di thấy Hi Vận cố ý dùng Hiếu Ý Hoàng hậu thay cho Trương Yến, biết trong lòng nàng không muốn để cho Trương Yến cùng cái từ qua đời này ở cùng một chỗ, hiểu ý cười một tiếng, Hi Hi nàng a ~

“Thật sự là vững bụng, có được cái này cũng không uổng công sức!”

Hi Vận gật đầu, “Nói đúng a! Hơn nữa mấy ngày nay mình cũng âm thầm điều tra mấy người cung nữ quen biết nàng, nghe được một vài tin tức thú vị, cung nữ này lại chủ động thỉnh cầu Khang Hi ban nàng cho Đức Phi!”

“Ồi chao?” Lần này Thư Di ngây ngẩn cả người, “Chẳng lẽ chuyện Trương Yến có liên quan đến Đức Phi?”

Hi Vận xoay người, mặt nhìn lên trên, ngẩn người nhìn đỉnh giường, một hồi lâu, mở miệng: “Mình cảm giác là không chỉ một mình Đức Phi!”

Thư Di cười, “Mình cũng nghĩ như vậy!”

Lấy thân phận Trương Yến lúc đó, hơn nữa còn có ân sủng của Khang Hi, cho dù là nhất thời thất sủng, nhìn cả trong cung cũng không có mấy người dám động vào nàng! Mà sự thật lại hết lần này tới lần khác xuất hiện, hơn nữa lại khiến cho Khang Hi bất lực, không muốn truy cứu, chỉ có thể len lén hoàn niệm người ấy, lực lượng này chỉ bằng vào Đức Phi vừa mới được phong phi lúc ấy là không có khả năng làm được!

“Thư Di, Đức Phi chính là mẹ chồng của cậu, nghe nói bà ta còn rất thương yêu cậu...” Hi Vận chờ mong nhìn nàng.

“Bà ta là mẹ chồng của Na Lạp thị là được rồi?! Mình đồng ý làm nhỏ rồi! Bất quá, mình cũng muốn dò xét xem chân tướng của việc này đến tột cùng là như thế nào!”

“Cùng ý với mình! Như vậy, mình sẽ tiếp tục phái người nghe ngóng trong cung...” Lời còn chưa dứt đã bị Thư Di cắt đứt.

“Không tốt, dù sao trong cung thì bí mật khó giữ nếu bị nhiều người biết, chẳng may bị người phát hiện, dễ dàng bứt dây động rừng, đối với Thập Tam, đối với cậu cũng đều không có lợi! Thế này, chúng ta nghĩ biện pháp vào cung một lần, trực tiếp tìm tới cung nữ này, lúc này nghe cậu nói, nàng có tình cảm rất sâu đậm với Trương Yến, nhất định sẽ nói thật với chúng ta, tin tức từ chỗ của nàng nhất định sẽ có giá trị!”

Hi Vận nghe Thư Di nói, không phản đối gật đầu, “Cậu nói rất đúng! Cứ làm thế đi! Được rồi, hình như Thập Tam nhà mình rất tò mò với cậu ~”

Lời nói của Hi Vận đột nhiên đổi, lộ ra vẻ thật thà rộng rãi nhìn Thư Di.

“Hử?? Thập Tam? Mình còn không biết hắn trông như thế nào nữa đây!”

“Như vậy à.” Hi Vận trầm mặc không nói, lẳng lặng suy nghĩ một chút nói: “Vậy cậu cũng phải cẩn thận, hôm nay Thập Tam biết mình đến Ung Vương phủ là để gặp cậu, không hề nói phản đối, không chê trách mà còn cùng mình đi đến!”

“Hắn ở đâu?”

“Trong thư phòng với Từ gia nhà cậu đi!”

“...”

Ngoài phòng, Dận Chân cùng Thập Tam liếc nhìn nhau, sau đó hiểu ý không cần nói mà đồng thời ho nhẹ một tiếng!

“Ai ở bên ngoài?”

“Là ta!” Dận Chân vén rèm đi vào, phía sau là Thập Tam A Ca cười hi hi đi theo!

Chương 33: Tình Yêu Cùng Tình Bạn

Edit: dark Angel

Beta: minhminh

Thư Di các nàng há hốc mồm, trơ mắt nhìn hai người đi vào, gần đây lưu hành việc đứng ở vách tường nghe lén sao?

Ánh mắt nguy hiểm của Dận Chân thì dừng lại hai người đang nằm chung một chỗ trên giường, ánh mắt lạnh lùng khiến cho Hi Vận không tự giác mà đứng dậy mang hài xuống giường!

Khí lạnh lập tức biến mất không thấy bóng dáng tấm hơi, khiến cho Hi Vận lại hoài nghi là luồng khí lạnh khi nãy có phải là ảo giác của nàng hay không. Thập Tam giống như có điều suy nghĩ nhìn Thư Di đang lạc vào cõi thần tiên trên giường, thay đổi lại nữ trang thì dung nhan của nàng quả thật là động lòng người, khó trách Tứ ca lại mê muội nàng như thế.

Dận Chân chỉ vào nhuyền tháp ý bảo Thập Tam bọn họ ngồi xuống, bản thân thì bước tới ngồi xuống bên giường, tỉ mỉ nhìn chân phải của Thư Di, sau đó cẩn thận ngồi xuống giường. Hi Vận vẫn luôn nhìn chăm chú vào động tác của hắn thì nhìn không được mà quay lưng đi len lén che miệng cười. Thư Di cũng bị hành động của hắn làm cho mặt đỏ bừng.

“Tứ ca, tổn thương của tiểu Tứ tẩu không có gì đáng ngại chứ?” Thập Tam trông rất nghiêm túc mà hỏi.

Dận Chân không được tự nhiên ân một tiếng rồi mở miệng: “Chiều nay các đệ ở lại phủ dùng bữa rồi hãy đi!”

Trong lòng Thập Tam cười thầm không thôi, Tứ ca vậy mà lại chủ động đổi đề tài!

“Gia, vậy chúng ta dùng bữa tại Di Tâm Các được không? Thần thiếp còn muốn cùng Thư Di trò chuyện nhiều hơn đây!” Hi Vận chờ mong nhìn Thập Tam! Khinh thường, mới vừa rồi còn đề mình khóc than, lần này phải ăn cho cậu nghèo!

Thập Tam nghe xong cũng mong đợi mà nhìn thẳng vào Dận Chân. Thư Di cũng dùng ánh mắt chờ đợi nhìn hắn, ta van người, ngàn lần vạn lần đừng đáp ứng a!

Tuy nhiên, hai chữ ‘không sao’ đã trực tiếp tuyên án tử hình cho Thư Di! Nàng cắn răng trừng mắt nhìn về mặt đắc ý của Hi Vận.

“Ai ~ đáng tiếc, lần này không được ăn cổ lão nhục mà Thư Di sở trường nhất rồi!” Hi Vận tiếc nuối lắc đầu.

“Cổ lão nhục?” Thập Tam kinh ngạc! Tứ Tứ cũng ngạc nhiên nhìn nàng.

“Àn, đem thịt cắt thành từng miếng, ướp muối rồi đem chiên, sau đó đem nước của củ súng thoa vào, thịt như thế, chua ngọt thật ngon miệng, miếng thịt trắng mịn, hơn nữa còn ngoài nóng trong mềm, ăn cực kỳ ngon!

Hai người nghe xong, đồng loạt nhìn về phía Thư Di. Bị ánh mắt sáng quá mức của bọn họ hù dọa, Thư Di chui vào trong chăn, hiện tại nàng thật muốn chạy nhanh đến mà che cái miệng gây họa của nàng ấy lại!

“Thì ra tiểu Tứ tẩu còn cất giấu tuyệt kỹ đây!” Thập Tam cũng muốn nếm thử cổ lão nhục mà Vận Vận nói đến tốt cùng là có mùi vị như thế nào!

“Đúng vậy đúng vậy? Thần thiếp thật đúng là hâm mộ Tứ gia có lộc ăn như vậy đây!”

Lời nói của Hi Vận khiến Dận Chân đang cười nhạt thì mặt liền biến thành đen, trời mới biết, hôm nay hắn cũng là lần đầu tiên nghe thấy loại thức ăn như thế, hơn nữa... Tầm mắt dừng ở trên mặt Thư Di đang có chút chột dạ, Dận Chân khẽ thở dài một hơi, chung quy là nàng đối với hắn vẫn còn rất xa cách, khiến hắn không cách nào tới gần được!

Bởi vì Dận Chân trầm mặc, trong phòng liền lâm vào yên lặng cứng đờ, lúc này Hi Vận mới hiểu rõ về mặt không sao cả của Thư Di mỗi lần nói tới Tứ Tứ, thì ra là tình cảm của hai người bọn họ căn bản là không có tiến triển a!

“Ách, được rồi, vừa rồi ở ngoài phòng nghe thấy tiếng hai người nói giỡn, trò chuyện cái gì, mà vui vẻ như vậy?” Thập Tam cuống quýt ‘cứu trận’.

Hi Vận nhận được ánh mắt của Dận Tường đưa tới, liền cười nói: “A? Oh, ha ha ~ Thư Di kể cho thần thiếp nghe là bài từ đâu đến!”

Khóe miệng Thư Di thoáng co quắp, thật có bài a!

“Đúng không?” Thập Tam ngẩn người, ngược lại nhìn về phía Thư Di, “Tứ tẩu cũng biết bài?”

Thư Di cười khan hai tiếng, “Không tồi!”

“Vậy lúc đại thọ của Đức Phi nương nương, Tứ tẩu cần phải chơi vài ván với bà, nghe nói nương nương trong cung rất thích đây!”

...Đây là muốn mang đá đập vào chân mình hay sao?

Trong lúc cảm khái, Anh Ca đi vào từ bên ngoài nói: “Vương gia, thức ăn đã chuẩn bị tốt rồi!”

“Thập Tam, hôm nay Tứ ca cùng đệ uống vài chén!” Dận Chân dẫn đầu đứng lên, bắt chuyện.

“Tốt! Hôm nay chúng ta không say không về!”

Hi Vận giúp Anh Ca đỡ Thư Di, nàng ngượng ngùng nói nhỏ vào tai Thư Di: “Xin lỗi a!”

Thư Di nhẹ nhàng điểm điểm chóp mũi của nàng, khẽ lắc đầu, Hi Hi thắng tính này a, sau này tiến cung rồi, đừng gây ra tai họa gì mới là tốt!

Trên tiệc tối, các nam nhân uống rượu thỏa thích, các nữ nhân còn lại là ngồi một bên vừa cùng uống vừa nhỏ giọng nói chuyện với nhau, một bữa cơm lộ ra vẻ ấm áp hài hòa khác thường.

“Cậu nhìn xem, có phải hiện tại chúng ta có cảm giác hai nhà tụ họp hay không.” Hi Vận nói nhỏ. Vừa nói đã bị người nào đó nói ra một câu sát phong cảnh.

“Nếu như không phải lo lắng trong nhà có nữ nhân khác!”

Liếc nàng một cái, “Mất hứng!”

“Sự thật a!”

“Ăn cơm của cậu đi!”

“... Rõ ràng là cậu hỏi trước!”

“...”

Sau khi cơm no rượu say, Thập Tam cùng Tứ Tứ đứng một bên nhìn hai tiểu nữ nhân có vẻ lưu luyến không rời.

“Tứ ca, mới vừa rồi Vận Vận không nói thật, rõ ràng là các nàng đang điều tra chuyện của Hiếu Ý Hoàng hậu.”

Dận Chân nhìn gương mặt đỏ bừng của Thư Di, nói nhỏ: “Ta cũng rất ngạc nhiên. Nhiều năm qua ta không tra ra được tột cùng chân tướng là cái gì!”

“Ý của Tứ ca là?”

“Giúp nàng!”

Thập Tam cả kinh, “Chẳng may Đức Phi nương nương thật sự có liên quan đến chuyện này...”

Dận Chân suy nghĩ một hồi, “Hoàng ngạch nương có công ơn nuôi dưỡng với ta! Ân dưỡng lớn hơn ân sinh!”

Thập Tam trầm mặc, hiểm khích của Tứ ca cùng Đức Phi trong lúc đó đã thâm căn cố đế rồi!

Bên này:

“Thư Di a, lần này mình chỉ thấy được mặt của Na Lạp thị, ngay cả Niên quý phi nổi danh như vậy cũng không nhìn thấy, thật sự là đáng tiếc a!”

Thư Di lão đảo trả lời: “Ân ~ thế nhưng là một đại mỹ nhân!”

“Đẹp hơn cả cậu?”

“Đương nhiên, chỉ là, mình cảm giác không đẹp như cậu!”

“Ha ha ~ cảm ơn khích lệ của cậu! Cậu không sao chứ? Sao cứ lắc lư a? Uống nhiều quá?”

“Ách ~ có thể!”

“Tốt lắm, mình phải đi! Có rảnh rồi sẽ trở lại thăm cậu!”

“Ai ~ cũng đừng tới, tới thêm mấy lần nữa, mình thật sự sẽ phải ra ngoài xin ăn!”

“Lòng dạ hẹp hòi! Mình vẫn cứ đến ăn của cậu! Nhìn cậu như vậy căn bản là không say, hừ!” Nói xong, Hi Vận cũng không đợi nàng trả lời, trực tiếp đi lại với Thập Tam!

Thư Di híp mắt nhìn bóng lưng nàng, thì thầm tự nói: “Kỳ quái, sao lại có hai Hi Hi?”

Trên xe ngựa.

Thập Tam kéo Hi Vận đến hỏi: “Mới vừa rồi sao lại chuốc rượu tiểu tử tâu a? Ta nhìn nàng cũng đứng không vững!”

Hi Vận quay lại ôm lấy lưng hắn nói: “Bởi vì thiếp rất hạnh phúc, cũng hy vọng nàng có thể hạnh phúc giống thiếp! Từ gia là một người không tệ, thiếp muốn giúp bọn họ! Chẳng không muốn sao?”

Thập Tam không trả lời, chỉ là hai tay ôm nàng thật chặt!

Di Tâm Các.

Dận Chân nhìn cái đầu nhỏ đang nằm thẳng trong lòng hắn, không tiếng động thờ dài, tối nay lại là một đêm không ngủ a! Hắn đem nàng kéo vào trong lòng, nhìn dung nhan ngủ say của nàng, trong đầu đột nhiên hiện ra gương mặt của Lý thị, trong lòng có một ý nghĩ mãnh liệt nảy mầm: nếu như, mang thai chính là nàng thì thật tốt! Hải tử của bọn họ, chỉ là suy nghĩ cũng khiến hắn tràn đầy vui sướng!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nhạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chuyện Xưa Không Muốn Ai Biết

Edit: dark Angel

Beta: minhminh

Đào mất, mùa đông đã đến!

Ngày hôm đó, Thư Di đang nằm trong chăn mơ mộng đẹp, chợt một tiếng kêu “Cách Cách, dậy đi thôi!” vang lên bên tai, đưa tay quơ quơ muốn đuổi âm thanh ồn ào đi, nhưng lúc vừa lui lại trong chăn thì bị một bàn tay lạnh lẽo bắt được, Thư Di cả kinh, tỉnh táo ngay!

“Đề làm chi a!” Xoa xoa hai mắt, ngáp một cái.

“Cách Cách, bên ngoài tuyết rơi nhiều lắm!” Về mặt Anh Ca thật hưng phấn.

“Gi?”

Thư Di cuống quýt mặc quần áo, chạy đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, đúng là như vậy, cả một khoảng trắng xóa, tuyết còn không ngừng rơi xuống từ trên trời giống như những sợi bông!

“Mau mau, chúng ta đi ra ngoài dạo một chút! Phân phó phòng bếp, bữa trưa hôm nay ta muốn ăn lẩu!” Thư Di vội vàng mặc áo khoác ngoài, Anh Ca ở phía sau lên tiếng đáp ứng!

Hai người nhàn nhã đi dạo quanh hoa viên, thưởng thức cảnh đẹp khó gặp, đột nhiên một thân ảnh từ chỗ tối đột nhiên chạy đến, dọa hai người nhảy lên! Anh Ca ổn định tinh thần rồi quát lớn với cô gái kia: “Lớn mật!”

Nàng kia cũng cả kinh, ngẩng đầu thấy Thư Di, bối rối quỳ xuống dập đầu: “Chủ tử tha mạng!”

“Ngươi ngẩng đầu lên!”

Nữ tử nghe lời mà ngẩng đầu lên, Thư Di thấy vẻ mặt nàng bối rối liền hỏi: “Nhìn rất lạ mắt, ngươi hầu hạ ở chỗ nào?”

“Nô tỳ ở trong viện của Lý sùng phúc tẩn!”

Thì ra là nha đầu của Lý thị! “Đi gấp như vậy để làm cái gì hử?” Thư Di một bên hỏi một bên nhìn vào trong ngách mà nàng vừa vọt ra.

Ánh mắt của nàng kia hỗn loạn, “Không... Không có gì!”

Thư Di hừ lạnh một tiếng, quay sang nói với Anh Ca: “Ngươi đi sang chân tường bên kia nhìn xem, có thể có cái gì đó khác thường!”

Anh Ca vâng lời đi theo, nàng kia đang quỳ trên gối thì thân thể đã bắt đầu run rẩy, Thư Di làm bộ như không phát hiện, lại làm như đang yên lặng xem xét bốn phía. Phút chốc, Anh Ca đã trở về, trên tay cầm theo một tấm vải nhỏ.

“Cách Cách, nô tỳ làm theo phân phó của người thì phát hiện lớp tuyết dưới cây đại thụ kia giống như đã bị người động qua, đã đào đất cùng tuyết lên, kết quả là tìm được cái này!”

Thư Di mở gói đồ ra nhìn, bên trong là một phong thư cùng một ít quần áo trang sức! Nàng liếc mắt nhìn nữ tử mặt đang xám như tro tàn, đem phong thư mở ra, liếc sơ qua nội dung thư một cái. Anh Ca tò mò nhìn Thư Di càng lúc càng nhú chặt mày, lo lắng hỏi: “Cách Cách, có cái gì không ổn sao?”

Thư Di đem thư để vào trong lòng, nhìn bốn phía, thấy chung quanh không có ai, liền kéo nữ tử dậy, đi đến một cái đình nhỏ cách đó không xa, trong nháy mắt Anh Ca liền hiểu nhất định là đã xảy ra chuyện, vừa vội vã đi theo các nàng vừa cảnh giác nhìn bốn phía!

Bước vào trong đình, Thư Di buông tay nói: “Nơi này không có ai, ngươi có thể yên tâm nói cho ta biết đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra!”

Nàng vừa nói xong, lấy lá thư trong ngực ra phe phẩy trước mặt nữ tử. Nữ tử thấy chuyện không cần giấu diếm nữa, đành quỳ xuống đất mà khóc lóc kể lể.

“Nô tỳ tên là Hi Tước, là đồng hương với Yên Xảo!”

Anh Ca kinh hô: “Yên Xảo? Chính là Yên Xảo đã chủ động thừa nhận là đã bỏ thuốc cho Niên sùng phúc tẩn?”

Hi Tước gật đầu, sau đó quay sang Thư Di, dập đầu thật mạnh: “Yên Xảo là bị đe dọa, thuốc đó căn bản là không phải do nàng bỏ! Chủ tử mình giám!”

“Ta biết, trong phong thư này đều nói rõ! Ngươi nói tiếp đi.”

Hi Tước thấy có người tin tưởng lời của nàng, lau nước mắt, cố lấy dũng khí mà bắt đầu kể lại chuyện xưa không muốn người khác biết này.

“Nếu chủ tử đã nhìn thư thì đều biết tất cả là do phúc tẩn làm! Lúc ấy nàng thấy Vương gia tra xét chặt chẽ, sợ chuyện bị bại lộ sẽ phiền phức, liền uy hiếp Yên Xảo nhận tội, nếu không sẽ giết cha cùng nương của nàng! Yên Xảo bất đắc dĩ đành đáp ứng! Một buổi tối trước ngày gặp chuyện không may, nàng len lén đem túi này giao cho nô tỳ, nói với nô tỳ, chính xác là nàng sẽ không sống được, cho dù Vương gia có tha cho nàng, phúc tẩn cũng sẽ không tha nàng, cho nên nàng viết tất cả mọi chuyện vào trong phong thư này, nếu có một ngày phúc tẩn hoặc Lý chủ tử ra tay với người nhà của nàng, nàng hy vọng phong thư này có thể cứu một mạng cho người nhà! Yên Xảo cùng nô tỳ là lớn lên với nhau từ nhỏ, tình cảm rất sâu đậm, nàng...”

Hi Tước nhớ đến thời gian chơi đùa tốt đẹp ngày xưa, nhẹn không được mà khóc rống lên. Anh Ca yên lặng đưa khăn tay của mình sang, thân là tôi tớ, đương nhiên nàng hiểu rõ cảm giác sinh mệnh bị giẫm đạp!

Hi Tước nhận lấy khăn, cảm kích cười với nàng. Sau khi lau sạch nước mắt, lại tiếp tục nói: “Nô tỳ đáp ứng thỉnh cầu của nàng, đem túi đồ của nàng cất đi, vốn là muốn tìm cơ hội len lén mang ra ngoài để nhờ người mang hộ về quê nhà, kết quả là không biết vì sao mà hôm qua Niên sùng phúc tẩn đi tới Trữ Hình Cự, nói chuyện rõ ràng với Lý chủ tử một lần, nô tỳ mơ hồ nghe thấy mấy chữ ‘đe non’, ‘phúc tẩn’, ‘tra rõ’, ‘Yên Xảo’, hơn nữa lúc Niên sùng phúc tẩn đi ra thì vẻ mặt rất đắc ý, còn gương mặt Lý chủ tử thì trắng bệch, cho nên nô tỳ có chút lo lắng, sợ phong thư này của Yên Xảo bị người khác biết được, bởi vậy thừa dịp lúc sáng sớm không có người, lặng lẽ đi đến hoa viên, muốn chôn nó dưới gốc cây, chỉ là không ngờ lại gặp chủ tử người!”

Nói xong dùng ánh mắt chờ mong nhìn Thư Di. Thư Di yên lặng không lên tiếng, suy nghĩ cẩn thận một lát, nàng nói rất bình thản rất thoải mái: “Ngươi không cần trông cậy ta sẽ giải oan thay cho Yên Xảo!”

Một câu nói thẳng thừng như thế đã trực tiếp phá hỏng nguyện vọng của Hi Tước!

Anh Ca cũng kinh ngạc nhìn về mặt Thư Di một chút cũng không thay đổi, sao Cách Cách lại đột nhiên trở nên vô tình như thế?

“Lá thư này, ngươi đã không có ý định giữ lại, vậy thì cứ để ở chỗ của ta, ta có thể thay ngươi cất giữ, nhưng ta sẽ không tham dự vào tất cả hành động của ngươi, bất quá, nếu ngươi muốn rời khỏi Ung Vương phủ, trái lại ta có thể giúp ngươi! Còn những chuyện khác, thứ lỗi ta thật sự bất lực!”

“Sao... Sao có thể?” Hi Tước hoàn toàn không hiểu, rõ ràng là mới vừa rồi nàng cũng rất đồng tình với cảnh ngộ của Yên Xảo, sao lại đột nhiên thay đổi.

Thư Di đứng lên đưa lưng về phía nàng, nhìn lên trời nói: “Ta ở trong phủ này chỉ cầu có thể sống yên ổn, có thể có được một bầu trời thuần khiết của riêng mình, chỉ thế mà thôi, không cầu những cái khác.” Vừa nói nàng vừa xoay người lại, nhìn thẳng vào mặt Hi Tước, mắt sáng như đuốc, “Cho nên ta không cho phép bất luận kẻ nào, lấy bất cứ lý do gì tới quấy rầy ta, tất cả phân tranh đó đều không có quan hệ gì với ta!”

“Cách Cách...” Anh Ca vừa định mở miệng nói vài lời thay cho Hi Tước, lại bị Thư Di cắt lời.

“Anh Ca, chúng ta trở về đi thôi, đi ra ngoài cũng lâu rồi, cảm thấy có chút lạnh rồi!”

Nói xong cũng không để cho Anh Ca có cơ hội trả lời, liền kéo tay nàng rời đi. Hi Tước nhìn bóng lưng các nàng đang rời đi, đột nhiên đứng dậy hô lớn:

“Khó trách chủ tử chúng ta thường nói người nhất gan, sợ phiền phức, cho nên mới luôn trầm mặc không nói, thì ra đúng là sự thật! Uổng cho ta còn nghĩ rằng người không phải cũng là dạng chủ tử như vậy, mong đợi người có thể giải oan cho Yến Xảo, thì ra các người đều giống nhau, tìm lạnh máu lạnh, coi chúng ta như những người không đáng nhìn!”

Lời nói của nàng đã thành công ngăn bước đi của Thư Di, lúc nàng cùng Anh Ca cho là Thư Di đã thay đổi chủ ý nhưng thấy nàng lại không xoay người lời, chỉ là thần nhiên nói một câu:

“Lời nói bất kính như thế, sau này người ít nói thì tốt hơn, lần này ta tha cho ngươi, lần sau có thể ngươi không có may mắn như vậy nữa!”

Hì Tước ngậy người nhìn thân ảnh của các nàng càng lúc càng xa, rất lâu sau mới phi nhỏ một cái, “Cái gì chứ, lại là một kẻ giả nhân giả nghĩa!” Nàng vốn đang muốn lợi dụng Thư Di đang được sủng ái gần đây, để rửa sạch oan khuất cho Yến Xảo, thật không ngờ a!

“Cách Cách, tại sao? Chúng ta cũng có chứng cứ, vì sao không giúp nàng?”

Thư Di liếc mắt nhìn nàng, “Chúng có? Ở đâu vậy?”

“Này ~” Anh Ca lấy tay chỉ thư trong lòng Thư Di.

“Nha đầu ngốc, chết không có đối chứng a! Chỉ dựa vào một phong thư của nàng khi còn sống thì có thể chứng minh được cái gì? Coi như là sự thật đi, nhưng có mấy người dám đắc tội với phúc tấn? Cái thế giới này không chỉ có hai màu đen trắng mà thôi!”

“Cách Cách nói, nô tỳ không hiểu! Nô tỳ chỉ biết phúc tấn là người xấu, Vương gia là người tốt! Cách Cách cũng là người tốt!”

Lời của nàng khiến cho Thư Di cười rộ, “Ta là người tốt thì còn có thể nói được đi, chỉ là Vương gia, ngươi dựa vào cái gì mà nói hán nhất định là người tốt đây? Bộ đáng lạnh như băng của hán nhìn thế nào cũng không thấy giống như vậy a!”

“Mặc dù Vương gia nghiêm túc, cả ngày nghiêm mặt, nhưng là khi người nhìn Cách Cách, ánh mắt rất dịu dàng, nô tỳ tin tưởng người có ánh mắt dịu dàng như vậy tuyệt đối không phải là người xấu, hơn nữa còn nghe Tiểu Đức Tử nói, Vương gia thường xuyên làm chuyện tốt cho dân chúng, so với những người giả nhân giả nghĩa suốt ngày luôn mở miệng đạo đức nhân nghĩa, Vương gia mặt lạnh tim nóng tốt hơn rất nhiều!”

Nghe vậy, Thư Di kinh ngạc nhìn Anh Ca, phảng phất giống như là không nhận ra được, khiến cho nàng cảm thấy kỳ quái vô cùng, cúi đầu hỏi: “Nô tỳ nói sau cái gì rồi sao?”

Lắc đầu, Thư Di cảm khái: “Không nghĩ tới Anh Ca của ta có thể nhìn thấu vào chuyện sâu như vậy, nhưng lại có thể dùng cái từ nghiêm mặt này, ha ha ~ có tiến bộ a!”

Anh Ca bị nàng nói khiến cho mặt đỏ bừng, “Cách Cách lại giấu cợt nô tỳ sao? Nô tỳ chỉ muốn biết nguyên nhân vì sao Cách Cách không muốn giúp nàng.”

“Nguyên nhân thì vừa rồi ta đã nói, ta không muốn cuộc sống đơn giản của ta bởi vì một vài chuyện này mà nổi sóng, hơn nữa,” Thư Di dừng lại một chút, quay đầu nhìn Anh Ca, “Ngươi không cảm thấy là chuyện này quá trùng hợp hay sao? Nàng lẳng lặng làm thế mà lại bị chúng ta bắt gặp, sau đó còn nói chuyện thông suốt như vậy, bên ngoài nhìn giống như tất cả đều là trùng hợp, chỉ là cuối cùng ta cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.”

“Ý của Cách Cách là, chẳng lẽ nàng nói dối để gạt chúng ta? Chỉ là... nhìn ánh mắt của nàng không giống như vậy a!”

“Ừ, nếu nói là nói dối, như vậy thì kỹ xảo của người này thật sự rất cao, nếu như không hẳn là nói dối, như vậy thì nhất định là nàng đã che giấu một phần rất quan trọng, chúng ta mạo muội đáp ứng, ngược lại trúng vào mưu kế của nàng, cho nên chỉ có không giúp, nếu nàng nói tất cả đều là sự thật, hiện tại phong thư này đang ở chỗ ta, đối với nàng cũng không còn nguy hiểm gì cả, chúng ta cũng coi như là giúp nàng một chuyện lớn rồi, như vậy không phải tốt sao?”

“Nói đến cùng, Cách Cách cũng không muốn thay Yến Xảo giải oan.” Anh Ca bĩu môi.

“Anh Ca ngốc của ta, tục ngữ nói mắt thấy là thật, nhưng chỉ là mắt thấy thì nhất định phải là thật sao? Ngươi cho rằng Vương gia của ngươi công chính nghiêm minh, tuy nhiên sự thật thường khiến ngươi mở rộng tầm mắt, ngoài tưởng tượng của ngươi, mượn chuyện Niên thị sinh non mà nói, ngươi thật cho rằng Vương gia không biết là phúc tấn đã hạ thủ hay sao?”

Anh Ca khiếp sợ nhìn Thư Di, khó có thể tin được lời nói của nàng, Vương gia hán... sao có khả năng?

“Quên đi, nhìn dáng vẻ của ngươi cũng biết ngươi nha, một người chỉ có cơ bắp! Có một số việc, sau này ngươi sẽ từ từ hiểu, hôm nay ta mạo hiểm thay nàng giữ lại phong thư này, cũng là vì ngày sau.” Dù sao thì tương lai nàng cũng sẽ sinh Hoàng Lịch, lòng dạ Na Lạp thị độc ác, khó đảm bảo nàng sẽ không ra tay với Hoàng Lịch, chính việc mình xuyên qua hoặc ít hoặc nhiều đã sinh ra một ít hiệu ứng bướm bướm, nếu lại đáp trả trên người Hoàng Lịch, như vậy có thể bị phiền phức, có phong thư này, không sợ Na Lạp thị không thỏa hiệp!

Chương 35: Âm Áp (1)

Edit: dark Angel

Beta: minhminh

Hai người vừa nói vừa đi trở về, lúc bước qua Đông viện, nghe thấy bên trong truyền đến tiếng cười của trẻ nhỏ, Thư Di tò mò nhìn vào bên trong, chỉ thấy một bé tra khoảng tám, chín tuổi đang chạy quanh cười! Phía sau nó không xa có một ma ma đang chạy đến bên này, trong miệng không ngừng kêu lên, “Ài u, tiểu chủ tử của ta, mau bỏ tuyết xuống đi, trời rất lạnh, nếu bị lạnh, cẩn thận kéo phúc tấn trách tội đây!”

Bé trai ngừng lại, quay đầu kêu: “Ma ma, chơi tuyết rất vui! Người đừng sợ, a mã nói, một người làm một người chịu, ta sẽ không để người bị phạt! Nếu ngạch nương trách phạt, ta sẽ gánh chịu một mình!”

Thư Di bị giọng nói ngây thơ của nó chọc cho cười, thấy bàn tay nhỏ nhắn của nó đã bị tuyết làm cho lạnh đến đỏ bừng, quay đầu lại nói nhỏ với Anh Ca vài câu, Anh Ca gật đầu, rồi đi!

Thư Di thì đứng tại chỗ tiếp tục nhìn đứa bé trai chơi đùa, tiếng cười ngây thơ của nó như đuổi đi những âm u trong lòng nàng, dường như cảm nhận được ánh mắt chăm chú của Thư Di, bé trai quay đầu nhìn về phía bên này, sau đó thấy được Thư Di đang mỉm cười đứng ngoài viện.

“Hoàng Huy thỉnh an Nữ Cổ Lộc di nương!”

Hoàng Huy? Nụ cười của Thư Di đông cứng trên mặt, đứng rồi, hiện tại trong Ung Vương phủ chỉ mình nó là trẻ con! Thư Di có chút đáng tiếc nhìn gương mặt khả ái nhỏ nhắn của nó, hỏi một câu: “Con nhận ra ta?”

“Đương nhiên, lần trước di nương tặng hà bao cho Hoàng Huy, con đứng bên cạnh ngạch nương! Di nương không nhớ rõ sao?”

Thư Di cẩn thận nghĩ lại, phát hiện chỉ thấy ấn tượng rất mơ hồ, ngại ngừng cười cười: “Trí nhớ của di nương không tốt lắm!”

“Không phải là trí nhớ của di nương không tốt, mà là bởi vì mỗi lần di nương đi thì không phải là cúi đầu uống trà thì nhất định sẽ ngồi gần người, rất ít khi để ý bên người phát sinh cái gì! A mã thường nói, tinh thần không tập trung thì trí nhớ sẽ không tốt, đọc sách cũng có đạo lý này!”

Thư Di thoáng giật mình, tiếp đó thì cười không ngừng, Hoàng Huy bị tiếng cười đột nhiên xuất hiện của nàng làm cho lờ mờ rồi, mờ mịt nhìn người nào đó hoàn toàn không giữ hình tượng.

“Ha ha ha ha ~ Không... Không được..., cười... Cười chết ta, trời ạ, vẻ mặt mới vừa rồi của con, phốc ha ha ~ ... Rất giống vẻ mặt của a mã con mỗi lần giảng đạo rồi, quả thực giống như một ông cụ non!”

Thư Di vừa nói vừa cười dứt quãng, trong đầu của Hoàng Huy đối diện chỉ xuất hiện một chữ, ...ông cụ non? Như vậy trong mắt nàng thì a mã là một lão già sao? Có nên nói cho a mã biết hay không đây?

Thư Di thấy hấn mím mím môi, nghĩ là hấn không vui, liền ngừng cười lại, thấp giọng hỏi hấn: “Muốn đáp người tuyết sao?”

Cái đầu nhỏ dao động!

“Có muốn cùng chơi với di nương hay không? Di nương dạy con đáp người tuyết!”

Cái này dứt khoát là dụ dỗ!

“... Được!” Hoàng Huy chần chờ, gật đầu!

Hai người vừa mới thương lượng xong, Anh Ca đã tới rồi.

“Cách Cách, nô tỳ đã mang tới!” Vừa nói vừa đưa đồ trong tay cho Thư Di.

“Đi? Di nương, đây là cái gì?” Chóp chóp mắt to, Hoàng Huy tò mò xem xét, giống như là tay người a ~

“Đây là cái bao tay! Đây ~ đôi này cho con! Mang vào giống như ta vậy ~!” Thư Di cầm lấy một đôi khác mang vào tay mình, làm mẫu một cái!

“Thật là âm áp!” Hoàng Huy mang xong rồi cười cười với Thư Di, “Chỉ là, hơi lớn!”

Ách, là bởi vì làm theo khổ tay của ta, người mang thì đương nhiên phải to rồi!

“Ha ha ~ như vậy chúng ta đắp người tuyết thì tay sẽ không bị đông lạnh! Đi, đi nướng đắp người tuyết cho con xem!”

“A a ~ đắp người tuyết đây ~” Hoàng Huy cao hứng hoan hô bên cạnh nàng.

Anh Ca yên lặng đi phía sau bọn họ, nhìn hai người bọn họ cười ha ha chơi đùa, đầu óc thì lại nhớ lại vừa rồi lúc mở tủ quần áo ra thì lại phát hiện một khăn quàng cổ màu đen, nàng nhớ kỹ lúc đầu là Hi Vận Cách Cách cao hứng muốn đang khăn quàng cổ cho Thập Tam gia, hai người mới chuẩn bị lên sọt, sau đó cũng mang nàng theo học đàn, bất quá Cách Cách chỉ đàn bao tay, cũng không có đàn khăn quàng cổ, chẳng lẽ... cuối cùng Cách Cách cũng thông suốt? Hai mắt Anh Ca như phát sáng, càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng! Có lẽ là vì cảm thấy sự quan tâm của Hi Vận Cách Cách đối với Thập Tam gia, cho nên thông suốt đi?

Rất nhanh, dưới việc Thư Di dùng toàn sức, hơn nữa còn có sự nhiệt tình trợ giúp của Hoàng Huy, người tuyết đã làm xong!

“Đem cái chổi để ở đây, này ~ như vậy có thể!” Hoàn thành việc cuối cùng, Thư Di vỗ vỗ tay, cười nói với Hoàng Huy.

“Đi nướng, gọi nó là gì a?” Hoàng Huy vừa lòng nhìn người tuyết hỏi.

“Tên a,” Thư Di nhìn dáng điệu thơ ngây nắm hai tay của người tuyết, đảo mắt nói, “Cứ gọi là a mã đi!”

“Nó là a mã?” Hoàng Huy tròn to hai mắt.

“Đúng vậy, con nhìn bộ dáng lạnh như băng của nó, không giống sao?” Thư Di lại cẩn thận nhìn người tuyết, càng nhìn càng cảm giác có bản chất tương tự với người nào đó!

Người tuyết khá ái như vậy là a mã sao? Hoàng Huy lắc lắc đầu, nhìn không ra chỗ tương tự mà Thư Di nói.

“Vậy... có một cái a mã rồi, chúng ta có phải nên đắp một cái ngạch nướng hay không?”

Hoàng Huy nhỏ giọng hỏi. Đứa trẻ ngoan, thật sự là rất hiếu thuận! Thư Di thầm khen, tình bơ hỏi hần. “Vậy, có muốn đắp một cái của đi nướng hay không?”

Hoàng Huy cúi thấp đầu, nói thật là nó không muốn! Nó chỉ muốn làm một a mã cùng với một ngạch nướng mà thôi!

Thư Di thấy nó không nói lời nào, cũng không làm khó dễ nó, vỗ nhẹ lên đầu hần nói: “Như vậy đi, cái này là Hoàng Huy, chúng ta lại đắp một cái đi nướng có được không? Hoàng Huy nắm tay với đi nướng thì thế nào?”

Mắt Hoàng Huy sáng lên, vội vàng gật đầu, hần thật sự rất thích đi nướng này, nàng chơi cùng với hần, cười với hần, nàng cười đẹp quá, còn muốn đẹp hơn cả ngạch nướng!

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, nhưng không chút ảnh hưởng nào tới tâm tình vui vẻ của một lớn một nhỏ, mãi cho đến khi đắp tốt người tuyết thứ hai, Anh Ca cùng ma ma luôn đứng một bên mới tiến lên khuyên bảo trở về. Hai người đều lưu luyến nhìn hai người tuyết một lớn một nhỏ đang nắm tay nhau, sau đó nhìn nhau cười.

“Đi nướng, sau này người có thể thường xuyên đến chơi với Huy nhi không?”

Thư Di mỉm cười!

Hoàng Huy cúi mắt xuống, vừa định nói thêm gì nữa, ma ma bên cạnh lại thúc giục, “Tiểu chủ tử, cần phải trở về, nếu không phúc tấn sẽ thật sự nổi giận!”

Hoàng Huy bất mãn nhú mày, cuối cùng xoay người theo nàng rời đi, chỉ là bước đi ba bước lại quay đầu nhìn Thư Di một cái, ánh mắt chứa đựng vẻ không tình nguyện. Anh Ca nhìn không được hỏi:

“Cách Cách, vì sao mới vừa rồi lại không đáp ứng?”

Thư Di bất đắc dĩ lắc đầu, nàng cũng rất muốn đáp ứng, chỉ là đứa bé này nhất định sẽ sớm chết yểu, nàng sợ bọn họ ở chung lâu ngày thì nàng sẽ càng không nở, cuối cùng có thể sẽ làm ra chuyện trái quy luật, nếu như không phải hôm nay tình cờ gặp, căn bản nàng sẽ không đến gần hần! Có đôi khi phải đối xử nhẫn tâm với người khác một chút, nếu không người bị thương sẽ là chính mình!

Cuối cùng lưu luyến nhìn lại hai người tuyết đang cười nắm tay nhau, Thư Di kiên quyết rời đi, để cho hình ảnh sung sướng ngừng lại ở nơi này đi!

Đêm đó, Dận Chân ngủ tại Di Tâm Các. Thư Di mang khăn quàng cổ đưa cho hần.

“Đây là?”

“Khăn quàng cổ! Quấn quanh trên cổ như vậy nè!” Thư Di vừa giải thích vừa mang tốt cho hần!

“Ấm áp không?”

“Ừ!” Dận Chân sờ sờ, sau đó làm như lơ đãng mà hỏi, “Nàng làm?”

“Đúng vậy! Cảm ơn lần trước chàng đã cứu ta!”

“Đúng vậy!” Giọng nói mơ hồ lộ ra một tia thất vọng.

Tuy nhiên Thư Di lại hoàn toàn không cảm giác được, xoay người cầm thêm một vật nữa, đưa cho Dận Chân.

“Cái này là cái gì?”

“Khẩu trang!”

“...?”

Thư Di giúp hẩn mang cho tốt, nói: “Trời đông rất dễ dàng bị sốt, đau đầu, chảy nước mũi, chỉ cần mang cái này, cho dù ở cùng một chỗ với những người bị bệnh cũng sẽ không bị lây bệnh, đây là cách ly!”

Đưa tay tháo xuống, Dận Chân lơ mơ nhìn khẩu trang nhỏ trong bàn tay to, tưởng tượng bản thân mình mang nó xuất hiện trong lúc lâm triều...

Tay duỗi về phía trước, “Gia không mang cái này!”

Thư Di nhận lại, có chút tiếc nuối nói: “Uổng công ta làm hai cái, vốn nghĩ chàng một cái, ta một cái...”

Lời con chưa dứt, khẩu trang đã quay lại trong tay Dận Chân. Thư Di khó hiểu nhìn hẩn.

“Khụ ~ gia cảm thấy vật này cũng không tệ lắm, gia giữ lại dùng cũng tốt!”

Thư Di nhìn bộ dáng không được tự nhiên của hẩn, nhin không được mà cười ra tiếng!

Gào, Dận Chân, chàng không biết là bộ dạng này của chàng rất đáng yêu hay sao?!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Âm Áp (2)

Edit: dark Angel

Beta: minhminh

Ngày kè, lúc lâm triều, ngoài cửa cung.

Thập Tam xuống xe ngựa, liếc mắt liền thấy ở phía trước cách đó không xa là bóng lưng quen thuộc đang đi.

“Tứ ca ~”

Dận Chân quay đầu lại, đứng chờ hẩn. Thập Tam bước nhanh đuổi theo, sau đó sắc bén nhìn thấy cổ áo trong cửa hẩn lộ ra một góc len màu đen, hiểu rõ cười nói: “Tứ ca cũng mang khăn quàng cổ tình yêu sao?”

Hả? Dận Chân khó hiểu nhìn Thập Tam mở vạt áo ngoài của mình, lộ ra đúng là một cái khăn quàng cổ, chỉ là màu sắc khác với Dận Chân, của hẩn là màu lam!

Thập Tam cài áo lại cho tốt, nói: “Vận Vận bắt buộc đệ phải mang, nói cái gì mà mang khăn quàng cổ tình yêu mà chỉ hai người có thì có thể răng long đầu bạc! Thật sự là phục nàng!” Tuy giọng nói là kẻ khỗ, nhưng vẻ mặt của Thập Tam lại rất thâm tình chân tình!

Khăn quàng cổ tình yêu, răng long đầu bạc sao? Dận Chân cười không tiếng động!

Trên Kim Loan Điện, Khang Hi nhíu mày nghe lão thập cùng thái tử tranh chấp, ông bình tĩnh lặng lẽ đánh giá mấy nhi tử khác đang đứng dưới bậc thang, hoặc nhíu mày, hoặc lắc đầu, hoặc lo lắng, hoặc nhìn có chút hả hê, còn có người cười trộm, trái tim bỗng dưng trầm xuống, vừa định mở miệng nói chuyện, khóe mắt đảo qua trên người Dận Chân vẫn luôn một mực yên lặng, hử? Khang Hi thoáng giật mình, hẩn lại len lên sờ áo?? A ~ vậy cái lộ ra bên ngoài là cái gì?

“Lão Tứ à ~” Khang Hi quyết định giải thích nghi hoặc của chính mình!

Tiếng tranh cãi của Thập A Ca cùng thái tử liền dừng lại, cùng nhau nhìn về phía Dận Chân bước ra khỏi hàng chuẩn bị quỳ gối xuống ở giữa, Hoàng A Mã gọi hấn làm chi?

Mọi người cũng không cách nào giải thích được, không phải lúc này là thái tử cùng Thập A Ca đang tranh cãi hay sao? Liên quan gì đến Ung Thân Vương hả?

“Có nhi thần!” Dận Chân quỳ xuống dập đầu.

“Bình thân! Lại đây ~ đến gần đây một chút nữa ~” Khang Hi vẫy tay với hấn, vẻ mặt hứng thú!

Tất cả mọi người đều mờ mịt, xem ra Hoàng Thượng rất thân mật với Ung Thân Vương a! Thái tử khẽ nheo hai mắt lại.

“Bát ca, huynh nói lão gia tử đây là muốn làm cái gì?” Dận Đường nghiêng người nói thầm bên tai Dận Tự.

“Yên lặng theo dõi!” Dận Tự nghiêng người trả lời.

Sau khi Khang Hi đánh giá Dận Chân kỹ lưỡng một chút, tầm mắt dừng ở trên áo, Dận Chân bị ông nhìn như vậy thì thấp thỏm bất an, đang muốn hỏi có gì không ổn hay không, chợt, “Dận Chân con đang mặc bên trong là cái gì vậy?” Khang Hi đưa tay đẩy cái kiếng trên mắt, sau đó hơi nghiêng người về phía trước để nhìn kỹ hơn ~!

Dận Chân nghe vậy, sừng sốt, liền cởi nút thắt ra, đem khăn quàng cổ bên trong ra! Trong lòng hấn cũng phiền muộn không thôi, mới vừa rồi bản thân cảm thấy hơi nóng, muốn chỉnh áo cho thoáng tít, kết quả lại bị Hoàng Thượng nhìn thấy được!

Thập Tam vừa nghe, nhin không được quay đầu đi cười trộm. Những người khác thì duỗi dài cổ để nhìn đến tột cùng là vật gì khiến cho Hoàng Thượng hứng thú như thế, cũng không để ý đến tranh chấp của thái tử bọn họ!

Đem khăn quàng cổ cầm trong tay đưa cho Lý Đức Toàn, Lý Đức Toàn cẩn thận cầm lên cho Khang Hi nhìn!

Khang Hi đưa tay sờ sờ, bàn tay cảm giác có chút hơi ẩm tay, bất quá thoạt nhìn cũng đẹp, cũng ấm áp!

“Đây là cái gì?”

“Bẩm Hoàng A Mã, là khăn quàng cổ! Dùng để giữ ấm!”

“A ~” Khang Hi thu tầm mắt lại, “Rất có lòng! Là ai có lòng như vậy?”

“Bẩm Hoàng A Mã, là Cách Cách của nhi thần, Nữ Cỗ Lộc thị!”

Khang Hi cười, “Trẫm cũng đoán chính là nàng! Cái nha đầu kia a, trẫm còn nhớ đến nàng, nhớ bình thường mang nàng vào trong cung nhiều chút đi, trẫm còn muốn hỏi đến lúc nào nàng cho trẫm thêm một tiểu hoàng tôn đây! Ha ha ~”

Dận Chân cũng cười, chỉ là cười khỏ! Hoàng tôn? Làm sao có đây, hiện tại hấn nghĩ muốn viên phòng hơn!

“Nàng còn làm cái gì khác nữa không?”

Trong lòng Dận Chân không muốn người khác biết sự tồn tại của khẩu trang, chần chờ một chút, nghiêm mặt nói: “Bẩm Hoàng A Mã, không còn gì khác!”

“Uhm ~” Khang Hi gật đầu, ý bảo Lý Đức Toàn đem khăn quàng cổ trả về, “Được rồi, con đi xuống đi!”

“Vâng!”

Dận Chân cầm khăn quàng cổ lui trở về, vừa nhất đầu, liền thấy Thập Tam đứng đối diện đang vui vẻ chớp mắt với hấn, khẽ lắc đầu, Dận Chân thờ dài ~

Dận Tự nhìn chăm chú vào khăn quàng cổ trong tay Dận Chân, ánh mắt có chút ngẩn ngơ. Dận Đường nhỏ giọng nói thầm với hấn:

“Nữ Cỗ Lộc thị không phải là tiểu nha đầu lần trước chúng ta tình cờ gặp phải hay sao? Không nghĩ tới nàng lại có lòng như vậy, nhìn bộ dáng của Tứ ca, hình như rất là dễ tâm tới nàng đây, không chừng là đúng như lão Thập đoán rồi, lần kia nhất định là Tứ ca đuổi theo vợ rồi!”

Hấn nói xong nhìn Dận Tự cũng không trả lời, có chút kỳ quái, ngẩng đầu nhìn lên, thấy hấn đang nhìn lão Tứ chăm chăm đến ngẩn người!

Khẽ kéo kéo ống tay áo của hấn, “Bát ca làm sao vậy?”

“Sao?” Dận Tự hoàn hồn, “Oh ~ ta đang suy nghĩ lão Thập làm ầm ĩ như vậy, chuyện nội vụ phủ thiếu bạc sợ là không giấu diếm được nữa rồi, không biết lần này thái tử làm sao bây giờ!”

Dận Đường gật đầu, “Phòng chừng là Hoàng A Mã sẽ phái người tra rồi!”

Hai người liếc nhau, trong lòng đều nghĩ đến người Khang Hi muốn phái đi!

“Sau khi lâm triều, đi đến phủ của ta!”

Dận Đường gật đầu đáp ứng.

Dưỡng Tâm Điện.

“Thập Tam à, nợ của Tứ ca con đã thu lại được rồi?” Khang Hi nghiêng người trên giường nhỏ nhìn về vui mừng của Thập Tam hân.

“Bẩm Hoàng A Mã, hẳn là đã thu lại được!”

“Sao? Nói cho trẫm nghe một chút là rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra!”

Thập Tam mang chuyện mấy ngày nay nghe được, còn có chuyện do tự mình chứng thật kể lại chi tiết cho Khang Hi nghe một lần.

Quả nhiên là vì nha đầu Thư Di kia mà tâm tình không yên! Hơn nữa xem ra, Dận Chân không khuất phục được cô nàng! Khang Hi càng nghĩ càng thấy thú vị, với tính tình này của Dận Chân, không biết lúc gặp bất lợi là bộ dáng gì a! Lúc này quyết định, mấy ngày nữa muốn bảo hai người tiến cung, thật là vui về!

“Thập Tam a, con thấy tranh chấp hôm nay trên triều của thái tử cùng lão Thập thế nào?” Khang Hi chuyển chủ đề khiến cho Thập Tam kinh ngạc.

“Nhi thần cho rằng chuyện nội vụ phủ mượn bạc bên ngoài cần phải được làm rõ!”

Khang Hi vừa lòng gật đầu, cười nói: “Cũng tiến bộ! Ban đầu mẫu phi con bệnh mất sớm, trẫm lo lắng con còn nhỏ mà chịu tang mẹ sẽ không chịu nổi đau khổ, vì thế mới đem con cho Đức Phi giáo dưỡng, kỳ thật cũng là hy vọng lão Tứ có thể khuyên bảo con, mặc dù tính tình của hắn có chỗ lãnh đạm, nhưng trong lòng trẫm cũng rõ ràng, hẳn a, rất xem trọng tình nghĩa huynh đệ! Cũng không phụ kỳ vọng của trẫm a!”

“Hoàng A Mã...” Dận Tường cực kỳ cảm động, Khang Hi tiếp tục nói:

“Dận Chân hẳn a, rất nặng tình cảm, ngày đó hẳn vì dưỡng mẫu của mình mà đánh nhau một trận với Dận Chi, trẫm liền đã nhìn ra, mặc dù lúc ấy trẫm xử phạt, kỳ thật trong lòng trẫm rất vui mừng cũng rất cảm động với hành động của hắn! Trẫm đem hắn cho Hiếu Ý Hoàng hậu nuôi dưỡng cũng là có suy nghĩ riêng, thế mà hắn một chút cũng không so đo!” Tiếc nuôi không để con ruột lớn lên bên cạnh mẹ, trong lòng Khang Hi cũng rất rõ ràng, hiện tại ông nhìn thấy sự xa cách giữa Dận Chân cùng Đức Phi cũng cảm thấy rất áy náy!

“Hoàng A Mã, Tứ ca thường xuyên nhắc về Hiếu Ý Hoàng hậu với nhi tử, bi thương cùng hoài niệm mà hoàng huynh để lộ ra trong lúc đó vẫn còn là ký ức mới mẻ trong lòng nhi tử, nhìn ra được là Tứ ca cũng không có oán hận với quyết định của người lúc đó, ngược lại còn rất vui về!”

Khang Hi khẽ gật đầu.

Ung Vương phủ.

Dận Chân bắt đầu nhìn người đang nằm trên giường. Hắn đặc biệt trở về gấp chính là muốn cùng nàng ăn một bữa cơm, không ngờ tới cô nàng này lại ngủ trưa???

Buồn bực nhìn một bàn thức ăn thịnh soạn trong phòng ăn, có chút không cam lòng chính mình cô độc hưởng dụng! Đưa tay khẽ nắm cái mũi nhỏ trắng nõn của nàng, sau đó buồn cười nhìn nàng mở cái mũi anh đào, dồn dập hít thở!

Thân thể không khống chế được mà cúi xuống, giữ lấy đôi môi đỏ mọng mê người, bắt đầu mặc sức hưởng thụ.

“Hô hô ~” Lúc Thư Di cho là mình hít thở không thông nữa, Dận Chân thả nàng ra! Hung hăng liếc mắt như muốn khoét người hắn, đáng giận! Nam nhân này lợi dụng đến nghiện rồi sao? Thịnh thoả còn lại đánh bất ngờ!

“Đứng dậy, dùng bữa cùng gia!” Dận Chân muốn đỡ nàng dậy.

“Không cần!” Thư Di xoay người đi.

Là do mình đã quá mức buông thả nàng hay sao? Lại dám nói không? Dận Chân muốn nghiêm khắc mà giáo huấn nàng, chỉ là phát hiện ra rất khó, ý cười không khống chế được mà đổ ra như nước chảy cuộn cuộn, khổ não lắc đầu, có lẽ vẫn nên làm theo ý nghĩ sâu trong nội tâm của mình đi! Hắn thật sự thích bộ dáng không chút câu nệ của nàng trước mặt mình. Nếu như nghĩ xoay lưng về phía hắn thì hắn sẽ buông tha cho, thật sự là quá khinh thường nam tử bày mưu tính kế ngàn dặm này rồi, chỉ thấy hắn cúi người xuống ôm lấy Thư Di, trong tiếng kinh hô của nàng mà vững vàng đi đến phòng ăn, kỳ thật ăn trưa mà có mỹ nhân trong ngực thì hắn càng thích!

Chương 37: Sóng Ngầm Khởi Động Dưới Hạnh Phúc

Edit: dark Angel

Beta: minhminh

Dùng xong bữa trưa, Dận Chân gọi người vào thu dọn bàn. Thư Di ngồi trong lòng hắn bắt đầu không an phận, trời ạ, nếu như bị Anh Ca các nàng thấy mình đang chân trần ngồi trong lòng Dận Chân, đáng về mặt mờ không thôi, khẳng định là cuộc sống sau này không còn yên tĩnh nữa!

“Vương gia, thả nô tỳ xuống!” Đáng về Thư Di vô cùng đáng thương nhìn Dận Chân.

“Dưới đất rất lạnh!” Chỉ một câu ngắn ngủn đã cho thấy bản thân mình không có khả năng buông tay! Ý nghĩ nhỏ này của nàng chẳng lẽ hắn không nhìn ra sao?”

“Nô tỳ không sợ!”

“Già sợ!”

Cái nam nhân này... Thư Di cắn răng tròn mắt nhìn hắn!

Dận Chân dùng sức ôm nàng vào trong lòng, nhỏ giọng nói bên tai nàng: “Sợ bị người khác nhìn thấy như vậy?”

Vừa nói xong, cửa kêu lên, Thư Di kinh hãi, bắt đầu dùng sức giãy dụa, Dận Chân dự tính lúc người bên ngoài sắp đi vào phòng, cúi người xuống, nhắm ngay đôi môi đỏ mọng của nàng mà hôn.

“Đừng ~~~” cứu mạng a ~ ai tới cứu lại danh tiết nàng sắp khó giữ được a??

“A!” Một tiếng hít khí rất nhỏ truyền đến từ phía sau bọn họ, Thư Di dễ dàng nhận ra đó là giọng của Anh Ca, oa oa oa ~ không còn mặt mũi gặp người!

Lúc này Dận Chân mới lưu luyến rời đi cái miệng ngọt ngào mùi đàn hương khiến hắn mê muội, nhưng vẫn chưa thỏa mãn mà để lại dấu vết trên gương mặt non mềm của nàng. Thư Di đã sớm không từ chối, ngược lại còn tận lực trốn vào trong lòng Dận Chân, muốn đem mặt mình chôn vào trong bờ ngực rộng của hắn!

Anh Ca cùng Thúy Châu liếc mắt nhìn nhau, hai người đều kim không được mà lộ ra ý cười. Dận Chân thấy mục đích của mình đã đạt được, liền đứng lên ôm Thư Di đi vào phòng trong, cho tới lúc thân thể được đặt lên giường, Thư Di cũng không ngẩng đầu lên!

“Thẹn thùng như vậy?” Giọng nói êm ái mang theo một chút mùi vị thực hiện được âm mưu.

“...”

“Nếu không nói chuyện gia sẽ hôn nàng!”

Thư Di liền ngẩng đầu, tức giận trừng mắt nhìn hắn, “Người là Ái Tân Giác La Dận Chân phải không?”

“Lớn mật! Ngay cả gia cũng không nhận ra!”

“Đương nhiên nô tỳ không nhận ra, hành vi mới vừa rồi của người có khác gì kẻ du dương? Ung Thân Vương luôn trầm ổn, cơ trí, tinh táo kia đâu mất rồi?”

Dận Chân lộ ra ý cười, xem ra vị trí của mình trong lòng nàng cũng không phải là không đáng nói! Ít nhất nàng rất tán thưởng mình! Nhẹ nhàng nâng tay thay nàng cột lại tóc, Dận Chân dịu dàng nhìn nàng nói: “Thư Di, đã lâu như vậy nàng còn không hiểu sao?”

Có chút không tự nhiên mở to mắt, kỳ thật ngay từ lúc đầu nàng đã mơ hồ cảm thấy hắn đối xử với nàng rất khác thường, chỉ là, hắn muốn nhưng nàng không cho được! Nếu cho không được, cần gì đâm vào giấy trên cửa sổ, bảo trì hiện trạng không tốt sao?

Dận Chân thấy nàng không nói gì, cũng không ép bách nàng, nàng hiểu là tốt rồi, hắn có thể tiếp tục chờ, nhưng là người của nàng, cùng tâm của nàng đều phải là của hắn!

Sau khi cúi người thơm hương một cái, Dận Chân thả nàng ra, “Hôm nay lúc lâm triều, Hoàng A Mã bảo gia hỏi nàng, khi nào có thể cho ông thêm một hoàng tôn?”

“Không biết!” Thư Di tức giận trả lời! Những người này thật đáng ghét, cố ý trêu chọc nàng! Bọn họ không cho được cái người khác muốn, lại còn hết lần này tới lần khác nắm lấy người khác không buông!

Dận Chân đưa tay sờ bụng dưới bằng phẳng của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, bàn tay ấm áp giống như là có chứa ma lực, dường như hơi nóng đang xuyên qua quần áo mà truyền đến da thịt hơi lạnh của Thư Di, khiến cho nàng không kiềm được mà run rẩy!

“Giờ không còn sớm, gia còn có việc muốn làm, nàng ngủ trước một lát đi!”

“...” Không phải có việc muốn làm sao? Sao còn không đi? Còn nữa, tay không cần nắm loạn!

Dường như Dận Chân nghe được oán trách trong lòng nàng, “Gia chờ nàng ngủ rồi đi!”

Người này, rõ ràng là cố ý! Hắn ở chỗ này, làm sao nàng có thể ngủ được? Sách sử nói cũng không sai, lòng dạ hắn hẹp hòi, bụng hắn đầy ý xấu, hắn không chứa thủ đoạn nào... Oa oa oa ~ hắn còn khi dễ nữ lưu yếu đuối!

Dận Chân mới vừa đi, Anh Ca các nàng liền lặng lẽ tiến vào phòng trong, cẩn thận nhìn qua lông mi đang run nhè nhẹ của Thư Di, hai người mím môi cười một tiếng! Đột nhiên, Thư Di mở hai mắt ra, “Cười đủ rồi phải không?”

“Ha ha ~ Cách Cách, chỉ bằng bản lĩnh giả ngủ kia của ngươi, làm sao có thể giấu diếm được cặp mắt sắc bén kia của Vương gia a?”

Thúy Châu lập tức nói tiếp, “Anh Ca tỷ, điều này cũng không hiểu sao? Vương gia vừa nhìn thấy chủ tử của chúng ta, ngay cả linh hồn nhỏ bé cũng bị làm cho say mê rồi, làm sao còn có thể chú ý đến những chi tiết này a?”

“Đúng rồi, đúng rồi, ta lại quên mất điều này rồi! Ngẫm lại, mới vừa rồi hai người bọn họ ở bên bàn cơm...” Anh Ca kéo dài giọng, sau đó mờ ám nhìn Thư Di!

“Đúng vậy, đúng vậy ~” Thúy Châu đuổi kịp!

Tức thì hai người cười ồm ồm cả lên!

Mặt Thư Di đã sẫm đỏ bừng lên, kéo chắn qua khỏi đầu, buồn bực nói: “Nam nhân xấu xa!”

Anh Ca các nàng nhìn thấy, càng cười đến nghiêng ngã!

Chính sảnh Ung Vương phủ.

Về mặt Na Lạp thị nghiêm túc nhìn nha đầu quỳ dưới đất. “Nói, là ai sai người làm vậy?”

Nha đầu kia cả người đều run rẩy, nhưng vẫn kiên trì không chịu nhận tội!

Na Lạp thị nheo mắt hạnh lại, nàng vốn đang lấy làm kỳ quái, Nữ Cổ Lộc thị hầu hạ gia cũng được một thời gian, sao vẫn chưa truyền ra tin có thai, thì ra là có nội tặc! Nghiêng mắt liếc mình một cây nến đặt trên bàn tròn bằng gỗ lim, Na Lạp thị hừ lạnh.

“Hừ ~ thật sự là thủ đoạn tốt, động tay trong cây nến, cho là ta không điều tra ra hay sao? Ung Vương phủ chưa từng xảy ra chuyện xấu xa thế này. Hôm nay người nói ra người sai khiến người, ta còn có thể tha cho người một mạng, nếu không, lập tức đánh chết!”

Thân thể nha đầu kia cứng đờ, giống như là đã hạ quyết tâm làm gì đó, liền đập đầu ba cái thật mạnh, trực tiếp cắn lưỡi tự vận!

Ma ma đứng một bên đưa tay tới bên mũi nàng dò xét, sau đó nói lại với Na Lạp thị: “Phúc tấn, nàng đã chết!”

Na Lạp thị cũng cả kinh, khẽ lắc đầu, thờ dài nói: “Không nghĩ tới, nàng cũng là một nữ tử tâm huyết, quả rất trung thành! Đưa xuống đi, hậu táng cho nàng đi!”

Ma ma cúi người đáp ứng!

Bách Hợp thấy Na Lạp thị muốn đứng lên, bước lên phía trước đỡ nàng. “Phúc tấn, người cần gì phải hao tâm tổn sức vì Nữ Cổ Lộc thị như vậy?”

“Người đâu biết rằng, chuyện lần này cũng không phải là ta điều tra ra, là Vương gia! Hắn chỉ vờn vờn cho ta một cái ám chỉ, chắc là hắn sợ tra ra sẽ làm mất mặt mũi của ta đi!”

“Vương gia hắn... Đối với Nữ Cổ Lộc thị này?” Bách Hợp dè dặt hỏi. Na Lạp thị gật đầu.

“Sợ là Vương gia động tình!”

Bách Hợp ngăn người, có chút không tin nhìn gương mặt Na Lạp thị có chút mờ mịt, điều này sao có thể?

“Không phải là Vương gia hắn rất sùng Niền sùng phúc tấn hay sao?”

“Hừ!” Na Lạp thị cười lạnh một tiếng. “Nàng? Chẳng qua chỉ là một con cò trong tay Vương gia thôi, người nhìn đi, đến khi đại sự của Vương gia hoàn thành, Niên gia bọn họ nên ném qua mưa gió rồi!”

Bách Hợp gật đầu, đỡ nàng vào phòng trong nghỉ ngơi!

Đến lúc Thư Di nghe được tin tức này thì đã là ngày hôm sau rồi, nàng thật sự không cách nào đón nhận chuyện Hoa Hồng đã chết là thực! Hai chân mềm nhũn, Thư Di tê liệt ngồi trên giường, thì thào tự nói: “Sinh nhật của người hôm nọ, rõ ràng chúng ta vui vẻ như vậy, nàng còn cùng Liễu Lục ca tốt như vậy, sao có thể đột nhiên liền...”

Nhưng Anh Ca lại oán hận nói: “Khó trách là Cách Cách một mực không mang thai, nàng lại ra tay với Cách Cách!”

Thư Di thoáng sững sờ, nàng không mang thai là bởi vì căn bản là nàng không phát sinh quan hệ cùng Dân Chân, xạ hương đối với nàng một chút nguy hại cũng không có, liền vì vậy, lại hại chết Hoa Hồng? Thư Di có chút khổ sở rơi nước mắt. Thúy Châu thấy thế liền an ủi nàng:

“Chủ tử, người cứ quá tốt rồi, Hoa Hồng đến lúc chết cũng không nói ra người sai khiến nàng, người cần gì phải rơi lệ vì nàng? Hiện tại quan trọng nhất chính là nghĩ ra biện pháp, sau này cũng không thể để người như thế có cơ hội ra tay nữa!”

“Đúng vậy, Thúy Châu nói không sai, chúng ta nhất định phải bảo vệ Cách Cách cho thật tốt!”

Thúy Châu ngẩng đầu, nhìn Anh Ca gật đầu kiên định!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Hẹn Hò (1)

Edit: dark Angel

Beta: minhminh

Biết được Hoa Hồng đã được an táng, trong lòng Thư Di thoáng bình tĩnh một chút, bất quá tâm tình cũng sa sút mấy ngày, sau khi Hi Vận nhận được tin liền vội vã chạy tới.

“Làm sao thế? Nghe nói gần đây cậu luôn buồn rầu?” Vén rèm lên, Hi Vận trêu chọc đi vào. Ngay cả ánh mắt Thư Di cũng không cho.

“Cậu tới làm gì?”

Hi Vận đặt mông ngồi xuống bên cạnh nàng nói: “Lại đây nhìn con dê non mơ màng.”

Thư Di khinh thường liếc nhìn nàng. Hi Vận nằm thẳng ra giường, đầu ngửa về sau cảm khái: “Sinh tử có mệnh, phú quý do trời! Thư Di, cho dù không phải cậu, cũng sẽ là người khác!” Nói xong nàng bình tĩnh nhìn người nào đó. Thư Di thờ dãi.

“Mình biết, nhưng trong lòng luôn...”

Hi Vận hiểu, cái chết của Hoa Hồng đã trở thành bế tắc trong lòng Thư Di, khẽ lắc đầu, nàng quyết định nói sang chuyện khác tốt hơn.

“Na Lạp thị đối với cậu cũng không tệ a ~”

Nhún nhún vai, Thư Di tỏ ra không sao cả, mở miệng: “Có thể đi!”

Hi Vận nhăn mặt cau mày, “Sao lại đột nhiên nghĩ đến kiểm tra cây nến ở đây của cậu?”

“Là bởi vì lời đồn lúc trước đi ~ tất cả mọi người đều nói mình đã hầu hạ Ung Chính một thời gian rồi, nhưng vẫn không có thai, nói là mình nổi gót của người nào đó trong phủ này, là một nữ nhân không rõ chuyện.”

“Người nào đó?” Hi Vận nhảy cảm nắm được trọng điểm.

Thư Di bĩu môi nói thầm một tiếng, “Niên thị chứ!”

Dở khóc dở cười, cái này cũng có thể để chung một chỗ? Hi Vận ‘phù phù’ ngã xuống giường, nhìn chăm chú vào nơi nào đó trên nóc nhà, hỏi: “Chuyện

này là thực ư? Đến tốt cùng là cậu cùng Tứ gia là như thế nào?”

“Cũng như vậy.”

Này này này ~ không thế nào? Hi Vận trở mắt một lát, quay đầu nhìn nàng.

“Trong lòng cậu còn tồn tại ý nghĩ muốn nam nhân vì cậu mà vẫn tóc? Gã cũng đã già rồi, còn tình cảm khác người gì chứ? Ta thấy Tứ gia rất tốt, đối xử với cậu cũng không tệ! Thỏa mãn đi ha!”

Nhẹ nhàng vuốt vuốt từng sợi tóc rơi xuống bên mặt, Thư Di vô ý thức lắc đầu, nàng cũng rất khổ não, nhất là mấy ngày gần đây, nếu như có buổi tối nào đó mà Dận Chân chưa tới, nàng liền ngủ không yên, chung quy vẫn cảm giác thấy như thiếu cái gì, tựa hồ, nàng đã quen ngủ trong lòng ngực an toàn, ấm áp kia!

Dận Chân ngẩng đầu nhìn Dận Tường đang múa bút thành văn, cười nói: “Thập Tam, đệ có việc gấp?”

Dận Tường ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn rồi lại cúi đầu, tiếp tục viết.

“Đúng, ngày hôm qua đã đáp ứng Vận Vận, ngày mai sẽ dẫn nàng ra ngoài chơi một ngày!”

“Đi ra ngoài chơi?” Dận Chân có chỗ kinh ngạc, nữ nhân hiện tại sao lại tự do thoải mái như vậy, hắn không tự giác mà nhớ ra trong nhà có người nào đó cũng có thói quen như vậy.

“Uhm ~ Vận Vận nói đây là phương pháp liên hệ tình cảm hữu hiệu nhất.” Lần này Dận Tường không ngẩng đầu.

Dận Chân cười nhạo, “Hai người còn cần phải liên hệ tình cảm?” Mỗi ngày dính chung một chỗ cũng không nói, trên mặt mỗi người còn là nụ cười tràn đầy hạnh phúc, tình cảm này nếu lại liên hệ thêm nữa, phỏng chừng là có thể làm ngọt chết những người xung quanh bọn họ! Đường nhiên, hắn, là kẻ đứng mũi chịu sào!

Thập Tam ngừng bút, ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn người đối diện. “Tứ ca, cái này là huynh không hiểu, Vận Vận nói hẹn hò là thang thuốc điều hòa tốt nhất của vợ chồng, tựa như là mặc kệ người có xa lạ như thế nào, sau mấy lần ra ngoài đi chơi, tình cảm hai bên cũng sẽ tốt hơn nhiều, có thể thấy được, gặp gỡ là chuyện quan trọng như thế nào, mà hẹn hò hai người so với gặp gỡ nhiều người thì lại càng có thể phát triển tình cảm.” Nói xong, Thập Tam lại cầm bút lên, cuối cùng, hắn lại đột nhiên dùng cán bút gõ gõ mặt, vẻ mặt cười cười mà không có ý tốt. “Đúng rồi, xem ra Tứ ca cùng tiểu Tứ tẩu cũng cần ra ngoài chơi một chút, hoa trước mặt dưới ánh trăng, hai người... Ha ha ~” Dận Tường mờ ám nháy mắt với hắn mấy cái.

Về mặt Dận Chân không chút thay đổi nhìn hắn một cái, sau đó cúi đầu, hẹn hò sao...

Đêm đó, Dận Chân nói với Thư Di: “Mấy ngày nữa, gia mang nàng ra ngoài dạo chơi đi?”

Thư Di giật mình, hai mắt trong nháy mắt như phát ra ánh sáng.

“Có thật không?” Ôi ~ thật là tốt quá, từ lần thiếu chút nữa bị người ta diệt khẩu lần trước, đã rất lâu nàng không có đi ra ngoài, thứ nhất là sợ gặp phải nguy hiểm, thứ hai là sợ Anh Ca nhắc tới, bởi vì hành vi chuẩn êm của bản thân đã khiến Anh Ca có cảm giác rất không an toàn, cho nên từ sau hôm đó, chỉ cần Anh Ca nhớ ra, nhất định sẽ phải nói nhỏ trước mặt nàng một lần, cái kiểu lái nhai như Đường Tăng này thật sự là khiến nàng chịu không nổi rồi!

Dận Chân nhìn dáng vẻ vui vẻ của nàng, trong lòng có vài phần tin tưởng với lời nói của Thập Tam!

Trong sự kỳ vọng nhỏ nhoi của Thư Di, rốt cuộc ngày hôm đó Dận Chân cũng đã xử lý hết chuyện trong tay, nói sau khi lâm triều thì có thể mang nàng đi ra ngoài!

Sáng sớm Anh Ca đã kéo Thư Di ra khỏi ổ chăn, sau đó bắt đầu giúp nàng trang điểm. Quần áo trên người là một cái áo liền tay được thêu đủ loại bướm bướm cùng với các loại hoa trên vải gấm màu trắng có viền lông thỏ, phối hợp cùng là quần màu vàng nhạt có nếp gấp là hoa rơi, rõ ràng là được thêu giống như trong vở kịch [Như Mộng Lệnh], trên đầu chỉ dùng một cái trâm mã não để cài lại những sợi tóc mai, xung quanh là những bông hoa bằng nhung có màu tương tự để tô điểm, sau khi những phần tóc còn lại được buông xuống trên vai, cả người nhìn vừa xinh đẹp vừa hoạt bát.

Thúy Châu tỉ mỉ đánh giá lại, cười nói: “Cũng là Anh Ca tỷ khéo tay, chủ tử ăn mặc thế này rất đẹp.”

Anh Ca cười cười, cầm lấy áo lông cáo màu trắng để một bên khoác thêm cho Thư Di, nói: “Cũng là Vương gia thật tinh mắt, áo lông cáo này cũng chỉ có Cách Cách xứng mặc.”

“Đúng vậy, trong phủ trừ phúc tấn ra, những người khác đều không có phần đây, nghe Tiểu Hi nói, Niên chủ tử của các nàng tức giận đến ném vỡ bình Từ Sa đấy!”

Thư Di liền quay đầu nhìn về phía Anh Ca, “Không phải người nói là tất cả mọi người đều có phần sao?”

Anh Ca oán giận liếc mắt nhìn Thúy Châu lẩm miệng, lúc này Thúy Châu mới biết đã lỡ lời, liền le lưỡi, lui qua một bên.

“Cách Cách thứ tội! Là nô tỳ lừa người, thật ra áo lông cáo này là do Vương gia đặc biệt phái người tìm được, trong phủ này trừ phúc tấn được một cái màu đỏ ra, cũng chỉ có cái này của Cách Cách! Nô tỳ sợ người biết rõ sự tình sẽ cự tuyệt nhận lấy, xúc phạm tới Vương gia, cho nên mới không nói cho

người!”

Thư Di thở dài một tiếng, “Ngươi đứng lên đi!”

Lúc này Anh Ca mới đứng dậy, đứng phía sau nàng, Thư Di thấy hai người cũng không ai nói chuyện, lúc muốn mở miệng giải thích, cửa mở, cả ba người đồng loạt nhìn qua, thì ra là Dận Chân đã hạ triều trở về!

Thư Di liền đứng dậy thỉnh an, được Dận Chân đỡ lên, kỹ lưỡng đánh giá qua trang phục của nàng, cười cười nói: “Ngày thường nàng không ăn diện, nay lại trang điểm thế này, gia thật nhận không ra rồi!”

Bọn Anh Ca vừa nghe liền quay mặt đi cười trộm.

“Nhìn không đẹp sao?” Thư Di xem xét y phục trên người, hỏi.

“Đẹp mất!” Dận Chân kéo nàng đến cái ghế phía trước, ngồi xuống, “Áo lông cáo này, nàng mặc rất đẹp!”

“Chắc chắn ~ Ung Thân Vương quá khen!” Thư Di chớp chớp mắt học tiên sinh kể chuyện khiến cho Dận Chân cười to thật thoải mái!

Đợi đến lúc Dận Chân thay triều phục, chuẩn bị thỏa đáng, hai người ra cửa, Anh Ca cùng Thúy Châu tựa vào cửa nhìn thân ảnh tay trong tay đi của hai người bọn họ cũng cười thật hạnh phúc.

“Anh Ca tỷ, Vương gia cùng chủ tử thật sự là một đôi làm cho người ta cực kỳ hâm mộ.”

Anh Ca nhìn thân ảnh đi xa, gật đầu.

“Tỷ nói Vương gia chọn hôm nay để mang chủ tử ra ngoài, có phải là biết hôm nay là ngày vui của chủ tử hay không a?”

“Ta cũng không rõ lắm, bắt quá vì hôm nay là sinh nhật của Cách Cách, hôm qua ta đã đặc biệt đi báo với phúc tấn không cần chuẩn bị tiệc tối, người cũng không biết đâu, về mặt lúc Lý sùng phúc tấn nghe nói Vương gia mang Cách Cách đi ra ngoài chơi, ha ha ~ nhớ lại thì ta chỉ muốn cười!”

Thúy Châu cũng cười theo, “Ta có thể tưởng tượng ra, không biết hiện giờ có mấy vị phu nhân đang đứng chờ ngoài cửa để khóc lóc kể lể với Vương gia đây!”

Anh Ca nín nín môi, đột nhiên cười một tiếng, hỏi: “Ngươi nói trời lạnh thế này, Niên sùng phúc tấn sẽ ra sao?”

“Khẳng định là sẽ đi ra, mang ra gương mặt tái nhợt, ta thấy là muốn Vương gia thương hại để lặng lẽ truyền tài ai oán trong lòng nàng đây!”

Nghe vậy, Anh Ca buồn cười mà đánh giá về mặt hắt hăm, khinh thường của Thúy Châu.

“Nhìn không ra, đi theo bên người Cách Cách đã lâu, người cũng học được không ít từ đây!”

“Nào có ~” Thúy Châu ngượng ngùng cười.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Hẹn Hò (2)

Edit: dark Angel

Ngoài cửa lớn, thật đúng là giống như lời của hai nha đầu này, trừ Na Lạp thị ra thì hầu như tất cả thiếp thất trong Ung Vương phủ đều đến đông đủ!

Sắc mặt Dận Chân nhìn không tốt lắm, lúc hán hạ triều trở về, rõ ràng là nơi này một người cũng không có, chỉ trong thời gian thay y phục, ăn cơm thôi mà đã tới đủ rồi!

Thư Di thì rất hứng thú mà lướt mắt qua một cái, ôi ~ ngay cả Niên thị thân thể luôn yếu đuối nhiều bệnh, đóng cửa không thấy cũng đi ra, chắc chắn ~ thời tiết hôm nay mà lại ăn mặc ít như vậy, lúc này, mặt đã lạnh đến có chút tím tái rồi, khiến cho ngay cả nàng thân là nữ tử cũng cảm thấy không nổi!

Sau khi Niên thị nhìn thấy áo lông cáo trên người Thư Di, càng thêm giận đến đỏ mặt!

Bách Hợp cùng ma ma có chút lo lắng nhìn Na Lạp thị vẫn giữ về mặt nhàn nhã thối trà uống, sao phúc tấn lại không có chút nào sốt ruột vậy? Bách

Hợp thật sự nhin không được mà tiến lên hỏi: “Chủ tử, nếu chúng ta không đi ngăn cản, nếu Vương gia trách tội xuống...”

Na Lạp thị khẽ giương mắt nhìn nàng một cái rồi đặt chén trà xuống bàn, mở miệng nói: “Gấp cái gì, dù sao cũng phải để cho trò hề của các nàng diễn xong thì mới không phụ lòng ý tốt của các nàng dành ta à!”

Cả người Bách Hợp run rẩy, xong, phức tẩn tức giận!

Na Lạp thị đứng lên nhìn ra phía ngoài cửa, hừ lạnh. “Hừ! Thật sự là tính toán rất đúng, đem tất cả mọi người gọi đi, lại gạt ta? Cho rằng Ung Vương phủ là đại viện Niên gia của nàng? Cho dù ta cho qua, Vương gia cũng sẽ không để cho nàng làm xằng bậy như thế!” Vừa nói nàng quay đầu nhìn Bách Hợp cùng ma ma mà cười một tiếng, “Chúng ta cứ chậm rãi, đợi các nàng làm trò xong, sau khi Vương gia phát cáu thì đi, ta thật muốn cho các nàng biết đến, vị trí của Nữ Cổ Lộc thị trong lòng Vương gia, đừng có mỗi ngày đều ngấm tính kế với ta.”

Bách Hợp liếc nhìn ma ma, cùng cúi đầu, không dám lên tiếng!

Cảnh thị thấy mặt Dận Chân lộ ra vẻ buồn bực, lập tức lui về phía sau, lặng lẽ giấu mình ở phía sau của Tổng Cách Cách, sợ dĩ nàng đi đến đây, chỉ là muốn xác định người Vương gia quan tâm hơn là ai, nếu không xem trò hay này, thật sự là lỗ vốn!

Thân mình Niên thị rốt cục cũng không chịu nổi được khí trời gió lạnh thấu xương, hơi hơi loạng choạng, tựa hồ lúc nào cũng có khả năng ngã xui, Tiểu Hi bên cạnh nàng thì vô cùng hoảng sợ, vịn phần cần thận mà nâng đỡ, chỉ sợ chủ tử của nàng không cẩn thận thì sẽ bị té ngã.

“... Vương gia...” Niên thị yếu ớt mở miệng, giọng nói đau thương mang theo vui mừng, khiến cho người nghe cảm thấy chua xót. Thư Di chờ mong nhìn nam nhân bên người, hẳn sẽ có hành động kinh người gì đây? Trực tiếp bước đến ôm lấy? Hay là thăm đưa mắt ân tình thôi? Hay là dịu dàng an ủi? Mặc kệ là loại gì, kế hoạch hôm nay xuất môn của bọn họ cũng hoàn toàn bị nhờ rồi đi!

Tuy nhiên, ngoài dự kiến của mọi người chính là, Dận Chân chỉ vịn vịn liếc mắt nhìn Niên thị một cái rồi lạnh giọng mở miệng. “Tiểu Hi!”

Niên thị kinh ngạc nhìn nha hoàn buông mình ra rồi quỳ rạp xuống đất, Vương gia gọi nàng làm chi?

“Có nô tỳ!” Tiểu Hi quỳ xuống tại chỗ trả lời.

“Ngươi có biết tội của ngươi không?”

Mọi người đều sững sờ, Tiểu Hi cũng ngẩn ra, tiếp đó dập đầu thật mạnh. Dận Chân lẳng lẳng nhìn nàng một hồi, mãi đến khi trên mặt tuyết xuất hiện một mảnh đỏ sẫm thì mới mở miệng.

“Thân thể của chủ nhân ngươi suy yếu, ngươi không biết? Lại dám để cho nàng ăn mặc ít ỏi như thế đứng trong tuyết chịu lạnh? Nếu hôm nay gia không phạt ngươi, lần sau không biết ngươi sẽ xúi giục chủ tử làm ra hành động gì nữa đây! Ngươi tới, kéo Tiểu Hi xuống, phạt đánh bốn mươi đại bản!”

Niên thị nhất thời bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, thân mình không tự chủ được mà run rẩy, sao... Tại sao có thể như vậy?

Vài người tiến lên kéo Tiểu Hi đang xụi lơ trên mặt đất đi, Niên thị liền ngăn cản bọn họ. “Lớn mật! Ai dám mang nàng đi?”

Những người đó giống như là có tai như điếc, cứ thế rời đi!

Niên thị thấy thế, hoảng sợ quỳ gối trước mặt Dận Chân, khóc ròng nói: “Vương gia, thần thiếp biết tội, cầu ngài tha cho Tiểu Hi đi!”

Dận Chân đến nhìn cũng không liếc nhìn nàng một cái, dùng một ánh mắt bảo Đa Tề, “Mau đưa Niên thị trở về, mời thái y đến xem sao, thân thể nàng yếu đuối, lần này lại phải đứng lâu như vậy, sợ là phải tỉnh dưỡng mấy ngày!”

Đa Tề gật đầu, đi qua đỡ Niên thị sắc mặt xám như tro tàn! Trong lòng mọi người đều hiểu, Niên thị bị cấm túc!

Thư Di nhìn chỗ vừa rồi Tiểu Hi mới dập đầu, chỉ thấy máu đã tụ lại thành một mảng lớn, trên mặt tuyết trắng xóa thì rất là chói mắt! Nha đầu kia cũng thật đáng thương, nếu là nàng, nàng tuyệt đối sẽ không để Anh Ca phải chịu khổ thế này!

Đợi đến khi Niên thị đã được đỡ rồi đi, những người còn lại đều ta nhìn người, người nhìn ta, đều mờ mịt không biết làm sao! Cuối cùng Lý thị cũng đi ra, cười nói: “Hy vọng lần này Vương gia cùng Nữ Cổ Lộc muội ra ngoài chơi vui vẻ chút! Nữ Cổ Lộc muội nhớ phải chăm sóc tốt cho Vương gia nhé!”

Mọi người đều gật đầu theo, đồng loạt nhìn về phía Thư Di. Thư Di thoảng sững sờ, trong lòng không khỏi có chút buồn cười, sau khi giả vờ nghiêm tiếp gật đầu đáp ứng, nàng nhìn nam nhân vẫn đang trầm mặc bên cạnh, hiện tại nàng lại có thêm vài phần hảo cảm với hắn nữa rồi!

Dận Chân vừa định nói chuyện, liền thấy Bách Hợp đang đỡ Na Lạp thị chậm rãi đi tới, mà Na Lạp thị còn thỉnh thoảng ho khan vài tiếng, Dận Chân thấy thế, vội vàng đón lấy, ân cần hỏi: “Làm sao vậy? Nơi nào không thoải mái?”

Mọi người cũng đồng thời tiến lên thăm hỏi. Bách Hợp cúi người trả lời: “Vương gia, sáng nay lúc phức tẩn thức dậy thì cảm thấy trong người không khỏe, vốn nô tỳ muốn báo cho Vương gia, nhưng là phức tẩn không cho, nói sợ ngài lo lắng, mới vừa rồi lại nghe bọn hạ nhân đi qua nói các chủ tử đang đứng ở cửa, khí nô công tâm, gắng gượng đứng lên, nhất định phải đến đây nhìn xem!”

Những người khác nghe vậy, đều cúi đầu!

Na Lạp thị bắt mắt nhìn nàng, “Người đúng là lắm miệng!”

Dận Chân hiểu rõ cười cười, “Thôi, cũng không còn chuyện gì, trong thân người nàng khó chịu, trở về nghỉ ngơi thật tốt đi, chuyện lần này gia sẽ không trách nàng! Hôm nay gia mới biết khó xử của nàng, thật khó cho nàng khi cả ngày phải hao tâm tổn sức vì chuyện lớn nhỏ trong phủ, nàng vất vả!”

Na Lạp thị cảm kích cười cười với hắn. Dận Chân xoay người lại, phản phó với đại tổng quản Cao Phúc: “Đi mời thái y trong cung đến đây, để nhìn phúc tấn một cái cho thật tốt!”

Cao Phúc trả lời rồi rời đi!

Na Lạp thị cười nhìn Thư Di đứng bên cạnh. “Muội muội trang điểm lên trông thật là xinh đẹp!” Vừa nói vừa quay đầu hỏi Dận Chân, “Gia, xe ngựa đều đã chuẩn bị tốt rồi chứ? Giờ cũng không còn sớm, ngài cùng muội muội nên xuất phát thôi!”

Dận Chân gật đầu, vỗ nhẹ lên tay nàng, nói: “Đều thỏa đáng rồi, nàng trở về nghỉ cho khỏe đi!”

Na Lạp thị gật đầu đáp ứng xong cũng không rời đi!

Dận Chân thấy thế cũng không thể làm gì khác hơn là kéo tay Thư Di đi ra trước cửa phủ, đến lúc hai người lên xe ngựa, Dận Chân vén rèm, lộ đầu ra nói: “Trở về đi thôi!”

Lúc này Na Lạp thị mới mang theo mọi người rời đi!

Dận Chân kéo Thư Di đến bên người, “Vì sao mới vừa rồi lại dùng loại... ánh mắt này nhìn gia? Chẳng lẽ nàng cho rằng gia sẽ nuốt lời hay sao?”

Thư Di thoáng sững sờ, thì ra hắn đã phát hiện ra mình len lén nhìn hắn!

“Không có, ta chỉ là phỏng đoán chàng sẽ làm như thế nào! Đáng tiếc, chàng lại không diễn giống như kịch bản mà ta đặt ra, khiến cho ta cực kỳ thất vọng!” Thư Di giống như rất bất đắc dĩ mà xòe tay ra ~

“A? Nhưng sao gia lại cảm giác được nàng chắc chắn là gia sẽ không mang nàng đi!” Dận Chân đuổi sát không tha.

Thư Di giật mình không thôi với sức quan sát sắc bén của hắn, liền tiến đến gần bên hắn mà nịnh nọt nói: “Sao có thể, ngài là ai vậy, nô tỳ làm sao dám chất vấn lời nói của ngài? Loại chuyện nuốt lời này sẽ không bao giờ xảy ra trên người ngài!”

Dận Chân không nói gì nhìn nàng lắm mắt, đưa tay kéo nàng vào lòng mà ôm thật chặt, “Biết gia sẽ không nuốt lời là tốt rồi! Gia đã nói qua thì tuyệt đối sẽ giữ lời!”

Người cùng trái tim của nàng, gia xác định phải có rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Kinh Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 40: Hẹn Hò (3)

Edit: dark Angel

Beta:

Sau khi xe ngựa đi được một thời gian ngắn thì ngừng lại, hai người xuống xe và đi bộ vào đoạn đường phồn hoa nhất kinh thành. Dận Chân sùng nịch nhìn về mặt mới lạ xem xét tại từng quầy hàng của Thư Di, âm thầm phản phó Nhĩ Thái ở phía sau, đem tất cả những đồ tốt mà nàng xem âm thầm mua lại!

Hai người đồng nhìn tây đạo mà bất tri bất giác đi tới trước cửa một tửu lâu khai trương, Thư Di kéo kéo ống tay áo của Dận Chân, khiến hắn nhìn về đám đông đang chen chúc phía trước, cổ đại cũng có bán hàng giá rẻ hay sao?

Dận Chân không biết nói gì, ý của nàng không phải là muốn hắn chen vào trong đám người kia đi? Đang lúc muốn kéo nàng rời đi, chợt nghe phía trước có người hô, “Tứ ca ~”

Dận Chân quay đầu lại, đám người xung quanh không tự giác mà tránh ra một lối đi, đúng là nhóm người Bát gia đang chậm rãi đi tới. Thập Tứ nhìn thấy Thư Di ở phía sau Dận Chân không ngừng lộ đầu ra nhìn đám người chung quanh, cười đến thích thú. “Tứ ca cùng tiểu Tứ tẩu ra ngoài dạo?”

“À!” Mặt Dận Chân không chút thay đổi lên tiếng trả lời.

Lão Bát cùng lão Cửu liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều nhìn ra được nghi vấn trong mắt của đối phương: đây là chuyện là lão Tứ lĩnh đạm thành tánh kia sẽ làm ra hay sao?

Dận Chân thấy mấy người này cũng vô tình có ý đưa ánh mắt nhìn ra phía sau của mình, hẩn lạng lẽ cho Thư Di một ánh mắt, Thư Di hiểu ý, bước ra từ sau lưng hẩn rồi hành lễ với những người trước mắt.

“Nữ Cổ Lộc Thư Di tham kiến Bát gia, Cửu gia, Thập gia, Thập Tứ gia.”

Dận Tụ cười nói, “Tứ tẩu đa lễ!”

Thư Di cũng cười cười, trực tiếp lách mình tránh phía sau Dận Chân, những cuộc gặp mặt có tính chất lịch sử như thế thì cứ giao cho Ung Chính đại nhân không gì không làm được giải quyết đi, nàng chỉ là một tiểu nữ nhân vô năng! Vạn nhất nói sai, ha ha ~

Nhóm Bát gia vừa lộ ra vẻ vui vẻ thì nhìn thấy hành động trực tiếp của Thư Di liền cứng lại trên mặt, Dận Chân thì cong khóe môi một cái, đối với biểu hiện ý lại ra ngoài của tiểu nữ nhân này thì hẩn cảm thấy rất hài lòng!

Thập Tứ sờ sờ mặt mình, lại ngẩng đầu nhìn Dận Tụ, thấy gương mặt tươi cười luôn ảm áp như gió xuân, trước sau như một lúc này cũng có chút cứng ngắc, trong lòng cũng có chút cân bằng, xem ra không chỉ riêng hẩn chịu đả kích, ngay cả Bát ca đạo hạnh cao thâm cũng vậy... Thập Tứ vui mừng gật đầu. Tuy nhiên chỉ trong một cái chớp mắt, Dận Tụ liền khôi phục thái độ bình thường, hơi hơi gật đầu với Dận Chân, nói: “Tứ ca chính là đi đến khách điểm Long Phụng này?”

Khách điểm Long Phụng? Dận Chân giật mình, cái tên hay nhỉ! Hẩn nhìn theo ánh mắt của Dận Tụ, đúng vậy, chính là bốn chữ khách điểm Long Phụng thật to!

Thư Di cũng ngạc nhiên mà ló đầu nhìn lên trên, sau đó hỏi: “Bát gia, mới vừa rồi các người ở bên trong đám người nhìn cái gì đấy?”

Dận Tụ thoáng sững sờ, thấy Thư Di nhìn thẳng phía sau của mình, trong nháy mắt liền hiểu, đem người tránh ra, Thư Di nhìn lên, ôi ~

Ồ giữa đám người chính là một người lùn đang đứng! Chỉ thấy hẩn mặc trường bào màu đen, bên ngoài khoác một cái áo nhỏ màu đỏ, trên đầu còn mang một cái nón nỉ, đang dẫn khách vào khách điểm một cách thuần thực! Lễ nào, thật là có ấn tượng giống phục vụ sinh bên ngoài khách sạn hiện đại đấy!

Thư Di vuốt cằm, tán thưởng gật đầu, ông chủ của khách sạn này thật có sáng ý à! Phục vụ sinh dễ thấy như vậy, khách điểm không muốn nổi tiếng cũng khó! Đang nghĩ ngợi, chợt nghe Dận Đường cười nhạo một tiếng: “Mới vừa rồi gia còn nói, vốn tưởng là khách điểm có cái gì rất giỏi đây, đến đây nhìn xem, lại nhìn thấy được cái này.” Trong mắt hẩn hiện lên là sự khinh thường rõ ràng!

Thư Di ngăn ra, nhăn mày nhiu mặt, nàng quên rồi, nơi này là xã hội phong kiến có phân chia cấp bậc nghiêm ngặt, nói vậy người lùn ở chỗ này phải chịu phân biệt rất nhiều đi!

Về mặt Thập A Ca cũng là khinh thường. “Bát Ca, chúng ta đi thôi, khách điểm thấp kém như thế này, căn bản không đáng để Cửu ca lo lắng.”

Sau khi Dận Tụ cùng Dận Chân nghe vậy, đều hơi hơi nhiu mày.

“Còn có mặt mũi nói đến người khác, các người còn không bằng hẩn nữa!” Thư Di nhỏ giọng nói thầm phía sau Dận Chân, Dận Chân nghe vậy thì khóe miệng co giật hai cái khó mà nhận thấy!

Tuy là nhỏ giọng nhưng lại bị Dận Đường nghe thấy, kinh động nói: “Người nói cái gì? Người lại dám đem gia so sánh với hẩn?” Vừa nói liền xúc động muốn bước lên trước bắt Thư Di lại hỏi cho rõ!

Sắc mặt Dận Chân đột nhiên trở nên xanh mét, đôi mắt thâm thúy ánh lên vẻ hung ác nham hiểm bị Dận Tụ nhìn thấy mà kịp thời kéo Dận Đường lại!

“Dận Đường.” Dận Tụ cau mày khiển trách!

“Bát ca, huynh có nghe không? Người đàn bà kia không chỉ so sánh chúng ta với kẻ thấp hèn như vậy, còn nói chúng ta không bằng... Không bằng...” Dận Đường thở hển hển gào thét.

Thư Di nghiêng đầu nhìn hẩn một chút, đột nhiên cười một tiếng nói: “Cửu gia, ta nói không đúng sao? Ít nhất hẩn cũng có dũng cảm đối mặt với chỉ trích của người khác, còn cố hết sức mà hoàn thành trách nhiệm của mình, không trốn tránh, không hời hợt, hẩn sinh tồn dựa vào sức lao động của chính mình, có gì thấp hèn? Chỉ bởi vì hẩn thấp bé từ nhỏ, nên bị người chỉ trích, bị người xem thường? Nhưng nò tỷ lại cảm thấy hẩn sống rất kiên định, sống rất tự tại, sống rất có ý nghĩa! So sánh với những người được ngậm muỗng vàng từ lúc mới ra đời, chỉ biết an nhàn mà hưởng thụ thành quả lao động của người khác, nếu không thì mỗi ngày cũng chỉ biết mưu tính hại nhau, không cần đánh rắm, còn đi nơi nơi cười nhạo cái này giấu cọt cái kia, hẩn tốt hơn nhiều lắm!”

“Người... Người...” Dận Đường bị nàng nói giận đến không nói nên lời, chỉ có thể dùng tay chỉ chỉ về phía nàng. Thư Di thấy thế, càng thêm hừ lạnh, đi tới trước mặt hẩn cùng lão Thập cười khinh miệt một tiếng.

“Nô tỳ nói sai rồi sao? Thập gia, ngài dám nói nếu ngài là nam nhân kia, ngài cũng sẽ tự nhiên đứng trước ánh mắt khác thường của mọi người như hấn được sao?”

Thập A Ca bị nàng kích đến đỏ mặt tía tai, giận dữ hét: “Gia không cần! Từ nhỏ thân phận của gia đã cao quý, sao hấn có thể so sánh được?”

“Ngài cũng chỉ có xuất thân là tốt hơn hấn!” Thư Di lạnh lùng nói một câu!

Dận Hề thật sự là nhện không được, tránh khỏi kiềm giữ của Dận Tự mà hướng đến đây, xem ra là muốn đánh Thư Di rồi mới dừng lại! Dận Chân đem Thư Di kéo ra phía sau, tuy rằng cô nàng này nói không sai, chỉ là nói trắng ra như thế thì có khác gì đem mặt mũi lão Cửu, lão Thập ném xuống đất, thật đúng là có điểm kích động!

“Tứ ca, huynh tránh ra! Hôm nay ta nhất định phải giáo huấn nàng một chút!” Dận Hề nóng đến đỏ mắt.

“Làm càn!” Dận Chân giận tái mặt, găm lên: “Nàng trong miệng người chính là Tứ tẩu của người!”

Dận Tự vừa thấy Dận Chân tức giận, liền nháy mắt bảo Thập Tứ đem Dận Hề kéo về, bản thân thì tiến lên cười nói: “Tứ ca, Thập đệ hấn nhất thời hồ đồ, Tứ ca chớ trách!”

“Hừ!” Dận Chân lạnh lùng nhìn hấn một cái, không nói lời nào.

Dận Đường kéo Dận Tự đến một bên, nhỏ giọng nói: “Bát ca, để cho lão Thập giáo huấn nàng một chút cũng tốt!”

Dận Tự nhú mày, “Sao đệ cũng hồ đồ như vậy! Hiện tại lão Tứ là Thân Vương, thân phận cao hơn chúng ta, việc này nếu như làm ầm ĩ đến chỗ Hoàng a mã, cũng là có hại cho chúng ta! Tuy thân phận nàng là Cách Cách, nhưng là nữ quyến của lão Tứ, hơn nữa trên triều hôm đó, đệ cũng thấy qua vẻ mặt hiền lành của Hoàng a mã lúc nói đến nàng, sao, đệ vẫn không hiểu được quan hệ chặt chẽ bên trong?”

Dận Đường thoáng sững sờ, sau đó gật đầu, liền đi qua giúp Thập Tứ kéo lão Thập!

Dận Tự lại lần nữa đi tới trước mặt Dận Chân cười nói: “Tứ ca, bọn đệ còn có việc, cáo từ trước! Lần này lão Thập có chỗ thất lễ, ngày khác nhất định sẽ bảo hấn đến cửa tạ tội đây!”

Dận Chân hơi hơi gật đầu, “Thôi, cũng là Tứ ca không biết cách dạy nội quyền, để các đệ chê cười!”

“Đâu có đâu có ~ như vậy, chúng ta liền đi trước một bước!”

Dận Chân gật đầu. Máy người bọn họ vừa rời đi, chợt có người vỗ tay. Dận Chân cùng Thư Di quay lại phương hướng truyền đến âm thanh, đều cả kinh!

Đúng là mỹ nam đấy!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Kinh Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Mỹ Nam Thần Bí

Edit: dark Angel

Beta:

Thư Di đã gặp qua vô số anh chàng đẹp trai cũng nhện không được mà phải cảm khái với vẻ ngoài của người trước mắt này, tạo vật thật là quá bất công đi! Người này là một thân cẩm phục màu trắng, tay cầm quạt xếp, ống tay áo bay bay đang tựa vào một thân cây mà nhìn bọn họ, trên gương mặt đẹp đẽ, tinh tế đến mức khiến cho Thư Di là nữ tử cũng phải ghen ghét lúc này đang treo lên một nụ cười tà mị cười như không cười. Dận Chân giống như lơ đãng mà hơi nghiêng người, vừa vận chận tầm mắt nhìn nam nhân của Thư Di!

Nam tử kia thấy thế cười hiểu rõ.

“Người là?”

“Tiện danh của tại hạ không đáng nhắc tới, cũng vì ngẫu nhiên mà ta nghe được lời nói vừa rồi của vị tiểu thư đây mà trong lòng sinh ngưỡng mộ, nhện không được mà vỗ tay vì nghĩa cử của nàng.”

Trong lòng Dận Chân khẽ động, thầm nghĩ: nam nhân xuất sắc như thế, không có khả năng trước đó mình không chú ý tới được, chỉ có thể nói là sau đó hần mới đến, nhưng, Dận Chân nhìn nhìn chỗ hần đang đứng, nhìn rồi thoáng đoán ra khoảng cách, kinh hãi, khoảng cách giữa hần và mình gần như vậy mà bản thân lại không hề phát giác, xem ra, thân thủ người này tuyệt đối là hơn mình. Nam nhân thấy Dận Chân dùng vẻ mặt đề phòng nhìn mình, thức thời cáo từ, lúc hần rời khỏi, hần bình tĩnh nhìn Thư Di ở phía sau Dận Chân trong chốc lát, sau đó cười một tiếng rồi rời đi!

Thư Di ngẩng ngẩng nhìn bóng lưng của hần, hỏi: “Gia, mới vừa rồi chàng có nghe hần nói cái gì không?”

Dận Chân khó hiểu quay đầu lại, “Hần nói chuyện?”

Thư Di nhú mày, Tứ Tứ không có nghe thấy? Như vậy mới rồi trong lòng truyền đến giọng nói của hần là có chuyện gì xảy ra? Cái gì gọi là ‘ta rất mong chờ lần gặp mặt sau của chúng ta, tiểu sư muội dễ thương’?

Tiểu sư muội? Là nói nàng?

Khẽ lắc đầu, trong đầu Thư Di rối loạn! Cỗ đại thật sự có những loại võ công vô cùng kỳ diệu như thế sao? Có thể trong lúc không kinh động những người mà tùy ý truyền tới trong lòng người khác? Chỉ là nghĩ thôi cũng khiến cho người ta hưng phấn khác thường nha ~ lần sau gặp mặt lại nhất định phải hỏi rõ, nếu nàng thật sự là tiểu sư muội của hần, hắc hắc hắc ~ hàn gắn lại quan hệ, nói không chừng nàng cũng có thể trở thành một hiệp nữ, uhm uhm ~ đến lúc đó thì mỗi ngày đều đến trốn ở phủ của Thập Tam, buổi tối giả quý ra hù dọa Hi Hi, so với những cái 2D, 3D ở hiện đại thì cái này hiệu quả hơn nhiều, hơn nữa chỉ có đương sự mới có thể nghe được, cho dù là Hi Hi cáo trạng, người khác cũng sẽ không tin tưởng! Thư Di càng nghĩ càng vui, cong khóe miệng cười trộm không thôi.

Dận Chân nhìn người nào đó mới vừa rồi còn sầu khổ không thôi, trong nháy mắt liền cười đến mờ cờ trong bụng mà không biết nói gì, đích thực phải để cho Hoàng a nữ nhìn thấy, cái gì gọi là hi nộ vô thường chân chính!

Bởi vì bị khúc nhạc đệm khi nãy mà thời gian bị trì hoãn không ít, Thư Di ngẩng người, có chút tiếc nuối nhìn đoạn đường còn chưa kịp đi dạo, Dận Chân vỗ nhẹ lên đầu nhỏ của nàng, buồn cười nói: “Sau này còn có cơ hội, nếu thích chơi như thế thì sang năm đi nam tuần với gia đi.”

Thư Di trừng to hai mắt, nam tuần? A ~ nàng cố gắng nhớ lại lúc nam tuần vào năm Khang Hi thứ bốn mươi bốn có chuyện gì xảy ra, đáng tiếc, hoàn toàn không nghĩ ra!

Khóe miệng co giật, Thư Di cười trông rất giả: “Nam tuần, nô tỳ cũng không đi.”

Dận Chân ngạc nhiên, “Hả? Vì sao?”

Vì sao... Bởi vì sợ gặp chuyện không may đấy, trước kia lúc đọc tiểu thuyết, nữ chủ xuyên qua một khi đi nam tuần thì chỉ kéo theo những chuyện không tốt, nếu không phải mình bị trêu ghẹo thì nhất định trọng phụ sẽ bị của nữ nhân khác coi trọng, đó là chỗ không may đấy! Vẫn là làm ở ở kinh thành tốt hơn! Cho nên nói không đi nam tuần, tái ngoại(*) lại càng không thể đi! Nhưng là lý do như vậy thì lại không thể nói ra miệng, Thư Di chống hai tay lên má làm ra vẻ mặt say mê: “Bởi vì đáng vẻ nô tỳ như hoa như ngọc, vạn nhất bị dã nam nhân coi trọng thì làm sao bây giờ?”

(*)tái ngoại: phía bắc Trường thành

Trán Dận Chân không tự nhiên mà nhảy lên vài cái, Thư Di dùng ánh mắt thuần khiết vô tội nhìn hần, bộ dáng kia phẳng phát như đang nói, nhìn xem, người ta suy nghĩ nhiều vì Vương gia đấy!

“Khu ~ phải... Đúng vậy!” Dận Chân kiềm chế xúc động muốn che mặt lại, sau khi ho khan vài tiếng, bình tĩnh mở miệng, “Vậy nàng cũng đừng đi!”

Ừ ừ ~ Thư Di gật đầu điên cuồng!

Dận Chân vội vã xoay người, nói: “Chúng ta trở về đi thôi!” Trực tiếp bước nhanh về phía trước. Thư Di khó hiểu nhìn hành động như đang chạy trốn của hần, nghi hoặc mà nhú mày, người này làm sao vậy? Đi cũng quá nhanh đi! Chẳng lẽ là khẩn cấp đi tiểu??

Đoán mò tà ác của Thư Di không đúng, nếu lại đối mặt với gương mặt nhỏ nhắn đưa ra kia, hần thật sự sẽ không không chế được chính mình, hôn nàng bên đường! Ôi ~ sao nàng lại có thể đáng yêu như thế chứ?

Đến lúc hai người đi tới xe ngựa trước đó đã dừng đợi bọn họ bên đường, Dận Chân dừng chân, quay đầu lại, bình tĩnh nhìn Thư Di ở phía sau cách đó không xa. Nhìn nhau thâm tình như thế khiến cho người đi đường nhao nhao mà đứng lại nhìn, tuấn nam mỹ nữ đấy ~ đương nhiên, điều kiện tiên quyết là bọn họ không nhìn thấy khóe miệng và khóe mắt đang co giật không thôi của hai người ~

Trán Dận Chân không nhịn được mà lại nhảy lên, vẻ mặt đó của nàng là gì hả? Bộ dáng như gặp phải kẻ háo sắc.

“Còn không lại đây!”

“Ồi?” Thư Di tròn to mắt.

Hiện tại Dận Chân thật sự rất muốn che mặt, “Một mình nàng có thể lên được xe ngựa?”

“A? A ~” thì ra chỉ là muốn đỡ ta lên xe ngựa nha! Ai ~ ta cũng không thuần khiết sao?!

Sau khi Dận Chân ôm lấy Thư Di đặt lên trên xe ngựa, nhìn nàng vén rèm, sau đó ngậy người!

“Đây là...” Hốc mắt Thư Di có chút nóng.

“À! Gia thấy nàng thích nên bảo Nhĩ Thái mua lại!”

Thư Di quay đầu lại, lộ ra nụ cười chân thành, “Cảm ơn!”

Dận Chân không được tự nhiên mà quay đi nhìn xe ngựa đang chậm rãi đi, hai người đều trầm mặc, thỉnh thoảng Thư Di lại giương mắt nhìn nhìn người đang ngồi đối diện, sau đó trong tích tắc hẩn ngẩn đầu nhìn nàng thì nhanh chóng cúi mắt xuống, sau khi lặp đi lặp lại mấy lần, Dận Chân nhin không được mở miệng, “Có việc?”

“Hả? A, không...”

Thấy dáng vẻ bối rối của nàng, trong lòng người nào đó có một tia mừng thầm, đường nét trên mặt không tự giác mà dịu dàng lại hẳn, Thư Di đột nhiên bị hẩn lộ ra vẻ phong tình mê người này, trời ạ, băng sơn biến thành Hawaii, gọi cảm đến mê người! Khó khăn nuốt nuốt nước miếng xuống, Thư Di mặc niệm trong lòng: ta là lão bà không chống lại được hệ băng sơn! (>____<)

“Nàng nói cái gì?” Dận Chân không chắc hỏi, dường như vừa rồi hẩn nghe cái gì lão bà?

“... Về sau Tứ gia đừng cười với ta có vẻ tốt hơn!” Giọng nói của Thư Di đầy buồn bực.

“Vì sao?”

Thư Di đưa tay che mặt. “Thật chói mắt!” Tha thứ cho nàng đi, kỳ thật nàng muốn nói chói mắt, miệng lại không cẩn thận mà nói quá mức!

“...”

Quả nhiên, Hawaii lại trở thành băng sơn! ㄟ (ˊ _ ˋ) ㄟ

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Người Vắn Tóc

Edit: dark Angel

Beta:

Sau khi hai người trở lại Ung Vương phủ, Thư Di vốn tưởng hẩn sẽ đi an ủi Niên thị, không ngờ nàng cũng đã đánh giá cao vị trí của Niên thị trong lòng Dận Chân, bởi vì nam nhân nào đó như hình với bóng đi tới Di Tâm Các với nàng!

Bọn Anh Ca thấy hai người đột nhiên trở về, giật mình vô cùng.

“Các người đang làm cái gì?” Thư Di nghiêng đầu, cố gắng nhìn rõ đồ Anh Ca đang giấu phía sau.

“A, không... Hồi... Hồi Cách Cách, không có gì!” Anh Ca gần như muốn đánh chính mình, nói năng lộn xộn như thế, ngay cả nàng ta cũng không tin tưởng!

“Hử??” Quả nhiên, Thư Di lộ ra vẻ mặt mau mau nhận tội đi!

Xong, không thể đạt được rồi, trong lúc Anh Ca bất đắc dĩ mà chuẩn bị nói tình hình thực tế, đột nhiên Dận Chân mở miệng, “Thư Di, gia có cái này cho nàng! Theo gia vào nhà!”

Thư Di giật mình, vừa quay đầu lại tính nói chờ ta hỏi Anh Ca xong, nhưng lại gặp vẻ mặt nghiêm túc của Dận Chân! Nhún nhún vai, được rồi,... theo hẩn vào nhà trước đã!

Nhìn hai người lần lượt đi vào nhà, Anh Ca thở phào nhẹ nhõm, nguy hiểm thật! Cúi đầu nhìn hà bao lúc này vừa nắm chặt, Anh Ca cười một tiếng, thiếu chút nữa đã mất bao công sức rồi. Thủy Châu nghiêng người đến gần. “Anh Ca tỷ, vừa rồi làm sao thế? Khăn trương như thế? Thiếu chút nữa đã lộ rồi! May mắn là Vương gia mở miệng kịp thời!”

Anh Ca cũng thầm thấy may mắn không thôi, “Không biết làm sao, mặc dù vừa nãy Vương gia chỉ đứng đó không nói chuyện, nhưng ta lại cảm thấy rất sợ hãi, chung quy là cảm giác thấp thòm bất an!”

Thứ Châu hiểu ý gật đầu. “Ừ ~ quả thật ánh mắt của Vương gia rất sắc bén, bình thường lúc nhìn thấy người, ngay cả thở mạnh ta cũng không dám thôi.”

Vừa nói hai người vừa nhìn nhau về phía phòng, xem vẻ mặt Vương gia khi nãy cũng không vui vẻ lắm, hy vọng hắn sẽ không cho (Cách Cách) chủ từ đồ gì không tốt.

“...Gia?” Thư Di kinh hô. Mới vừa bước vào trong phòng, một tay hắn liền kéo nàng vào lòng, sau đó bắt đầu... tháo đồ trang sức???

“Suyt ~” Dận Chân bảo nàng yên tĩnh, động tác trên tay cũng không dừng lại. Rốt cục, mái tóc dài đỏ xuống như thác nước, dưới ánh mặt trời lại giống như có luồng sáng.

“Rất đẹp!” Nhịn không được, Dận Chân ca ngợi.

Khóe miệng Thư Di co giật, người này còn có ham mê thế này? Kéo người ta vào, không nói hai lời liền xõa tóc rồi khen rất đẹp?

Không nói được lời nào mà chủ động tới trước gương, lấy một cây lược bằng gỗ đào từ trong hộp trang điểm mà bắt đầu chải mái tóc dài. Dận Chân lặng lẽ nhìn nàng đang tắm mình trong ánh nắng mặt trời, thoáng chốc cảm giác dường như nàng đang cách mình rất xa rất xa, giống như là không thể chạm đến được, tìm đập mạnh, gần như không có dự định trước, hắn vội vàng tiến lên, nắm lấy tay cầm lược của Thư Di.

“...?” Người nào đó khó hiểu quay lại nhìn hắn.

Dận Chân nhíu mày, nói, “Gia giúp nàng!”

Aha??

Cũng không để ý tới dáng vẻ kinh ngạc của tiểu nữ nhân trước mắt, Dận Chân ổn định suy nghĩ, bắt đầu tỉ mỉ mà thay nàng chải đầu, cảm giác như chạm vào tơ lụa, khiến cho ánh mắt sợ hãi của hắn từ từ bị dịu dàng thay thế, động tác cũng trở nên nhẹ nhàng, lưu loát hơn rất nhiều! Thư Di cười cười, nhắm mắt hưởng thụ cử chỉ săn sóc hiếm có của hắn! Thời gian như ngừng lại, đứng yên ở một khắc ấm áp này, trên mặt đất, bóng của hai người bọn họ quấn quýt với nhau, dường như đang nói với mọi người, lời thề nắm tay nhau đến già của bọn họ.

Một lúc lâu, “Tốt lắm!” Dận Chân nhẹ nhàng mở miệng. Thư Di vuốt vuốt hai mắt, buồn ngủ mà ngáp một cái, thoải mái đến mức nàng muốn ngủ! TT____TT Tay vô ý thức mà đưa ra sau đầu, cứng đờ!

Nhanh chóng xoay người nhìn vào trong gương, đây là...

Trong kính là một cô gái búi tóc đang ngẩn người, đưa tay lên sờ vào ngọc trầm cắm ở bên phải của tóc, trong lòng Thư Di kích động như sóng lớn cuộn cuộn. “Cây trầm này...” Sao lại ở trong tay của hắn?

“Ừ, huyết ngọc hiếm có!” Dận Chân gật đầu phụ họa.

Không phải nàng muốn nói cái này!

“Sao trầm này lại ở trong tay Vương gia, rõ ràng là ông chủ đã nói bị trưởng tử của nhà viên ngoại thành tây mua tặng cho phu nhân mà!” Thư Di nhìn hắn không chớp mắt, ngần ngại lần đầu nói với nàng, trưởng tử kia là tên giả của lão nhân gia ngài đi!

Dận Chân lấy tay che miệng ho hai tiếng mới nói, “À, trưởng tử kia, không biết vì sao lại từ bỏ, đúng lúc chuẩn bị trả lại liền bị gia gặp phải, cho nên mua lại!” Hắn mới không cần nói cho nàng là do mình đã lợi dụng thân phận mà uy hiếp nam nhân đó, cưỡng ép mà mua lại! Nói đến cũng rất giận, bất quá lúc ấy hắn chỉ xoay người nói mấy câu với Đa Tễ, nam nhân này liền mua trầm đi, thật sự là! Nếu không phải chặn lại hắn nửa đường, khụ khụ ~ nghĩ lại chuyện cũ mà kinh à! Không nghĩ tới chính mình vậy mà cũng có lúc dùng thân phận ép người (´ ^ `).

Hiểu rõ gật đầu, Thư Di lại nhìn vào trong gương, thật không ngờ, nam nhân mà mình vẫn một mực chờ đợi chính là người nhất định sẽ có được tam cung lục viện này, nên khóc sao? Nhưng vì sao đáy lòng lại không ngừng cảm thấy ngọt ngào?

Dận Chân cũng nhìn nàng trong gương, ánh mắt dịu dàng mà đa tình, chỉ thấy hắn khẽ mở môi mím mà nói một câu khiến cho Thư Di cứng đờ cả người trong nháy mắt. “Sinh nhật vui vẻ!”

Sinh nhật... Vui vẻ? Đúng rồi, hôm nay là sinh nhật thứ mười bốn của Nữ Cổ Lộc Thư Di nàng! Thư Di cười khổ, thời gian qua thật nhanh, nàng đã đến Thanh triều được một năm! Nàng rất nhớ nhà, rất nhớ ba mẹ, nghĩ đến tất cả những người bên kia, nàng cứ một mực nhắc nhở với bản thân phải kiên cường, phải kiên cường! Không ai biết thời gian lúc nàng vừa mới tới, mỗi lần đều phải khóc một hồi trong chăn lúc nửa đêm, nghĩ tới ba mẹ mới có thể ngủ! Nàng cố gắng học tập bài Tarot cũng chỉ là vì sợ Anh Ca phát hiện bí mật trong lòng, hiện tại nghĩ đến, đảo mắt chỉ như là một giấc mộng, chỉ là không biết khi nào mới có thể tỉnh mộng?

Dận Chân nhíu mày nhìn vẻ mặt âm tình bất định của tiểu nữ nhân trước mắt, nàng đang suy nghĩ cái gì?

Một hồi lâu, đến lúc nàng hoàn hồn, mới phát hiện nam nhân trong gương đang dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn mình, cười cười với hắn, đột nhiên

Thư Di nhớ ra một chuyện. “So với Vương gia thì việc vấn tóc của ta chỉ là làm trò hề, có phải thường xuyên vấn tóc cho nữ nhân hay không hả?” Thậm chí nàng còn không có cảm giác với động tác của hắn, phải có kỹ năng thuần thục thế nào mới có thể làm được? Thư Di nhìn chăm chú vào vẻ mặt của người nào đó, gương mặt Dận Chân dưới ánh nhìn chăm chú của nàng liền không tự giác mà tránh đi tầm mắt, trái tim Thư Di như bị kéo mạnh xuống!

Nên nói thế nào với nàng, động tác vừa rồi của hắn vụng về đến ngay cả hắn cũng thấy không được? Nếu không phải muốn làm cho nàng vui vẻ, sao hắn lại có thể bị một cái búi tóc làm khó, suy nghĩ hết sức hồi lâu, rốt cục cũng có thể cắm được cây trâm lên tóc mà nàng không hay! Kỳ thật nếu nàng có thể nhìn thấy phía sau, nàng sẽ thấy búi tóc này có bao nhiêu hồngбет! Không ngờ, thật không ngờ, hắn đường đường là một Thân Vương của Đại Thanh quốc, vậy mà lại bị một cái búi tóc làm khó, lời như thế thì đánh chết hắn cũng sẽ không nói cho nàng!

Thấy hắn hồi lâu cũng không nói chuyện, ánh mắt Thư Di trở nên mờ mịt, nàng làm sao vậy? Trong lòng chua xót giống như là uống dấm chua, rõ ràng là chẳng quan tâm.

“Ta...”

“Gia...”

Hai người đồng thời mở miệng, sau đó không tự chủ mà cùng cười, vui vẻ là tốt rồi, những cái khác cũng không quan trọng!

“Dận Chân, cảm ơn chàng, ta rất thích phần lễ vật này!” Thư Di nhìn hắn nói nghiêm túc.

“Đường như chỉ có lúc nàng nói cảm ơn mới có thể gọi tên gia.”

“Ồ?” Thư Di suy nghĩ một chút, quả thật như vậy.

“Sau này lúc không có ai thì cứ gọi tục danh của gia đi.” Dận Chân lơ đãng mở miệng.

“Tốt ~ kỳ thật ta cũng không thích gọi gia, cảm giác như là gọi đại ~ gia ~” Không ngờ, Thư Di liền đáp ứng ngay!

Đại gia... Thật không? Khóe miệng Dận Chân co rút khó mà nhận thấy.

“Được rồi, Vương gia... Dận Chân, sao chàng lại biết sinh nhật của ta?” Dưới cái nhìn chăm chú của người nào đó, Thư Di liền sửa miệng lại.

“Chuyện ta muốn biết được, nàng nói xem sẽ làm thế nào để biết?” Dận Chân thản nhiên liếc mắt nhìn nàng, hỏi ngược lại. Tìm người đi tra xét, không biết việc tìm tòi thông tin này so sánh với ba trăm năm sau, hiệu suất sẽ thế nào. Thấy tâm tư Thư Di lại muốn bay xa, lần này người nào đó đưa tay vỗ vỗ hai má của nàng.

“Hả?”

“Không đói bụng?”

Sờ sờ bụng, bị hắn nhắc đến liền cảm thấy có chút đói! Nhanh chóng đưa gương mặt nịnh nọt mà cười với người nào đó. Khóe miệng Dận Chân giật nhẹ.

“Phúc tấn đã chuẩn bị mì thọt cho nàng, đi cùng đi!”

Quả nhiên, cũng phải dự cùng với vợ lớn nhỏ của hắn...

Mặt Thư Di cương cứng lại, Anh Ca liền tiến vào, cúi người nói: “Vương gia, Cách Cách, đồ ăn đã chuẩn bị xong, ngài muốn dùng bữa trong nhà hay đi tiền đình?”

Âu da ~ Anh Ca người thật sự là phúc tinh của ta nha, hai mắt Thư Di sáng long lanh nhìn nàng, miệng không ngừng nói: “Bên trong bên trong.”

Sắc mặt Dận Chân không tốt mà mở miệng, “Phúc tấn bên kia không chuẩn bị bữa tối?” Sao Na Lạp thị lại có thể sơ sót như thế?

Anh Ca cúi người, cung kính trả lời: “Hồi Vương gia, hôm qua phúc tấn đã phái người đến phân phó, chỉ là nô tỳ nghĩ hôm nay ngài cùng Cách Cách ra ngoài, không biết khi nào sẽ hồi phủ, cho nên liền nói với phúc tấn, hủy bỏ tiệc tối, đổi thành dùng bữa tại Di Tâm Các.”

Nghe vậy, Thư Di sợ Dận Chân trách Anh Ca tự tiện làm chủ, liền mở miệng. “Kỳ thật đây đều là chủ ý của ta, ngày hôm qua thân thể phúc tấn đã không khỏe, ta nghĩ cũng không nên để những việc vặt này làm phiền đến nàng, liền phái Anh Ca qua nói một tiếng.”

Dận Chân cúi đầu nhìn người nào đó một chút, thăm thò dài, sao nàng lại không hiểu ý của hắn? Vốn hắn còn muốn thừa dịp tiệc tối...

Nhưng như vậy cũng tốt, càng thêm tự tại, nghĩ vậy liền phát phát tay với Anh Ca, “Người đi xuống trước đi!”

Rất nhanh, thức ăn đã chuẩn bị tốt!

Hai người lần lượt ngồi xuống bàn, Thư Di nhìn thoáng qua Anh Ca cùng Thúy Châu đứng hầu hạ bên cạnh, cười nói: “Các người cũng cùng nhau ngồi đi.”

Hai người các nàng nhìn nhau, lại nhìn về phía Dận Chân vẫn không lên tiếng, chỉ thấy hần nhủu mày lại, Anh Ca liền cúi người nói: “Hồi Cách Cách, vừa rồi Vương đại nương ở phòng bếp đã tìm nô tỳ cùng Thúy Châu đi giúp bà đan túi lưới, cho nên hai người nô tỳ vô phương ở đây với ngài.”

Thúy Châu rất thành khẩn mà gạt đầu chứng minh lời nói của nàng, sau đó cũng hạ thấp người nói: “Nếu các chủ tử không còn phân phó gì khác, bọn nô tỳ liền lui xuống trước đây!”

Gạt người! Thư Di híp mắt.

“À!” Dận Chân thấy nàng không lên tiếng, liền tự mở miệng bảo các nàng lui xuống!

Về mặt Thư Di đau khổ mà nhìn các nàng rời đi, hai kẻ không tương xứng, uống công ngày thường đối xử tốt với các nàng! Ngoài cửa, cửa phòng vừa đóng lại, Thúy Châu quay đầu lại hỏi nhỏ Anh Ca: “Anh Ca tỳ, chúng ta làm như vậy có phải không... Không tốt lắm hay không!” Nhìn về mặt chủ tử giống như rất không vui đây!

Anh Ca cũng chịu, không có cách mà xòe tay. “Muội cũng thấy đáng về của Vương gia là không muốn chúng ta ở đây, quên đi, như vậy cũng không tệ, vừa lúc để hai người bọn họ ở riêng với nhau.” Vừa nói, Anh Ca nháy mắt mấy cái với nàng đây là không sai, “Vậ đồ của chúng ta chuẩn bị cho chủ tử thì làm sao bây giờ? Xem ra, tối nay Vương gia sẽ ngủ lại chỗ này rồi.”

Bị nàng nhắc tới, Anh Ca cũng nghĩ tới hà bao mà mình đã tốn không ít công sức, khổ não mà gãi gãi mặt. “Không có cách nào, chỉ có thể đợi ngày mai!”

Hai người nghĩ tới lễ vật mà mình đã hao hết tâm tư chuẩn bị lại không thể tặng ngay ngày, không hẹn mà cùng ừ ừ.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tình Tiết Cầu Huyết

Edit: dark Angel

Beta:

Một khắc khi cánh cửa bị đóng lại, Thư Di thu hồi tầm mắt, sau đó liền thấy động tác của người nào đó vô cùng chậm rãi mà nhắc đĩa, gấp thức ăn, đưa vào miệng, động tác ngăn gọn, liên tiếp như nước chảy mây trôi, tự nhiên. Chắc là do ánh mắt chăm chú quá mức oán giận của nàng, động tác của người nào đó dừng lại, nhìn nàng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Quá vắng vẻ!”

“...?” Lần này Dận Chân hoàn toàn để đĩa xuống, nhủu mày nhìn nàng chằm chằm, có ý gì?

“Đây là sinh nhật vắng ~ về ~ nhất của ta!” Thư Di ưỡ ỏi cảm đĩa lên, vừa gấp thức ăn vừa nói thầm, nhớ lại trước kia, lúc ở nhà thì cả nhà già trẻ đều tề tụ một chỗ, lúc ở trường học, các bạn bè chị em cũng đùa giỡn điên cuồng! Hiện tại thì đảo lộn rồi, ngồi cùng với một hủ nút, bình thường có thể nhìn liền nhìn, vấn đề là hôm nay không phải ngày thường mà!

Thấy gương mặt nhỏ nhắn sầu khổ của tiểu nữ nhân, một loại không khí lạnh tên là Tứ Tứ bắt đầu tràn ngập trong phòng, ý của nàng là ở cùng một chỗ với hần cũng không bằng ở chung với các nô tài hay sao?

Len lén rùng mình một cái, Thư Di ngậm đĩa trong miệng, lăm bắm không rõ ràng: “Nếu không, chàng hát một bài cho ta nghe đi?”

Dận Chân không được tự nhiên mà xoay mặt đi. “Gia sẽ không!” Mặc dù giọng nói cứng ngắt nhưng khí lạnh đã dần dần tản đi!

“Sẽ không à ~” Thư Di cúi đầu nghĩ. “Thì ra giáo dục cho các hoàng tử cũng không được tốt lắm nhì, ngay cả nhạc lý cũng không dạy? Nếu ngày nào có cơ hội tiến cung, nhất định phải nói thật rõ với Hoàng thượng, đường đường là một Thân Vương mà một bài cũng không hát được, quả là không tốt rồi?”

Dận Chân híp mắt, dùng Hoàng a mã để uy hiếp hần?? Tuy nói hoàng tử có học nhạc lý, nhưng bản thân hần lại không thật sự am hiểu với âm luật này nọ, nhớ lại lúc còn nhỏ đã từng làm ra chuyện âm ỉ trong lớp nhạc lý, mày Dận Chân càng nhủu chặt hơn! Nếu nàng thật sự đem chuyện này nói với Hoàng a mã... Sau khi Dận Chân suy nghĩ về các hậu quả có khả năng có thể xuất hiện, nhìn không được mà ngẩng đầu nhìn Thư Di, muốn nhìn rõ có phải nàng đang nghiêm túc hay không, Thư Di lập tức liền ném cho hần ánh mắt ‘ta rất nghiêm túc’. Hồi lâu, dưới ánh mắt chờ mong của Thư Di, người nào đó lạnh lùng mở miệng.

“Gia, có, thể, kể, chuyện, xưa.” Khi Thập Tam còn bé cũng hay quần lầy hần, muốn hần kể chuyện xưa, mặc dù đã qua nhiều năm, nhưng hần vẫn còn nhớ rõ những tình tiết của các chuyện xưa quen thuộc.

“Nô tỳ đã qua tuổi nghe kể chuyện xưa! Nô tỳ muốn nghe ca!”

Nữ nhân này nhất định phải quản giáo cho thật tốt!

Nhìn vẻ nghiêm mặt, cắn răng của Tứ Tứ, Thư Di cười đến vô cùng xinh đẹp! Ta để cho chàng vắn tóc cho nữ nhân khác!!!

Dận Chân khẽ lắc đầu, nhìn bộ dáng tiểu nhân đắc ý của nàng kia, ôi ~ bất quả, nói cũng kỳ quái, nếu lúc này đổi thành nữ nhân khác làm khó dễ như vậy, hần đã sớm phát tay áo rồi đi, đầu thể nào đem chính mình trở thành dờ khóc cười, tiền thoái lưỡng nan như thế này! Bởi vì là nàng, cho nên mình mới có thể lại dung túng nữa? Người xưa dạy không sai đây, nữ nhân không sủng được! Nhìn hần xem, hiện tại phải chịu khổ rồi! Thờ dài phiền muộn, Dận Chân có chút bất đắc dĩ nói: “Trừ ca hát ra, những yêu cầu khác gia đều đáp ứng!”

Nghe vậy Thư Di liền khôn ngoan thay đổi ngay, nhanh chóng gạt đầu, sau khi uống một ngụm rượu, nói: “Sang năm Hoàng Thượng sẽ đi tái ngoại phải không?”

Dận Chân ngẩn ra, khó hiểu nhìn nàng, ngay cả nam tuần cũng không đi, không lẽ nàng muốn đi tái ngoại?

Mở to mắt, Thư Di nhìn chén rượu trong tay một cách chăm chú, nói một câu khiến cho Dận Chân nổi đầy hắc tuyến. “Nô tỳ nghe nói báo tuyết ở Tây Tạng kia, hoa văn xinh đẹp, thân thủ mạnh mẽ, vô cùng hung ác, chính là động vật hoàn mỹ nhất trong họ nhà mèo, bởi vậy muốn nuôi một con bên người, ý của Vương gia thế nào?”

Nàng cũng nói là vô cùng hung ác, sao còn muốn nuôi bên người? Trán Dận Chân giật giật!

“Không được sao?” Thấy hần hỏi lâu vẫn không đáp lời, Thư Di nhếch miệng tủi hờn!

“Có thể cho nàng một con chồn bạc.”

“Ta chỉ muốn báo tuyết! Rõ ràng vừa mới rồi Vương gia đã đáp ứng...”

“Đúng là gia đáp ứng, nhưng loài vật này dã tính khó trừ, làm người bị thương thì làm sao bây giờ?”

“Cho nên, Vương gia chẳng có thể cho nô tỳ một con báo tuyết mới sinh, nô tỳ sẽ thuần phục nó!”

Sao nữ nhân này có thể khác biệt thế này? Vì sao nàng không thể theo Na Lạp thị các nàng học cái gì gọi là tam tông tứ đức?? Chưa từng gặp qua nữ nhân nhà ai muốn nuôi báo làm sủng vật??? Ngay cả chuyện nam nhân không dám làm, nàng lại càng muốn làm!!

Hai người trầm mặc không nói trong thời gian khá lâu, Dận Chân mở miệng: “Thật sự rất rất muốn?”

Thư Di vội vàng gạt đầu!

Thấy nàng hưng phấn như thế, trái tim người nào đó lại mềm nhũn lần nữa. “Gia sẽ thử xem sao!”

Ánh mắt Thư Di liền sáng rỡ lên, trong thiên hạ còn có chuyện gì mà Ung Chính không làm được sao? Đây đã đổi thành đáp ứng rồi nha! Người nào đó lập tức rất nịnh nọt mà rót rượu. “Dận Chân uống thêm đi!”

Ai ~ cái tiểu nữ nhân thực tế này, mới vừa rồi còn gọi hần là Vương gia, lờm nguýt với hần kia mà!

Vì vậy mà không khí vốn đang đè nén trong nháy mắt đã biến mất vô tung. Sau ba tuần rượu, men say đã bắt đầu nảy lên trong lòng! Dận Chân mơ hồ cảm thấy không uống được nữa, nếu không đêm nay lại là một đêm không ngủ đây!

Tuy nhiên...

Động tác rót rượu, uống rượu của tiểu nữ nhân nào đó vẫn liên tục.

“A ~ rượu hôm nay... Úc ~ sao lại uống ngon như vậy?”

Thờ dài bất đắc dĩ, Dận Chân đưa tay muốn đoạt lại chén rượu trong tay nàng. “Bởi vì nàng uống nhiều hơn lần trước.” Ước chừng nàng uống mấy chén? Mười hay là mười lăm chén??

Thư Di đẩy tay hần đưa qua, lẩm bẩm nói còn muốn uống nữa!

Lúc này Dận Chân cảm giác có gì không đúng, lần trước lúc uống rượu cùng Thập Tam bọn họ, nàng cũng không thêm rượu như vậy à! Không lẽ thật sự say? Vỗ nhẹ nhẹ lên mặt nàng, Dận Chân kêu, “Thư Di, Thư Di, nhìn xem ta là ai?”

“Ngươi là... Úc ~” Thư Di vừa uống rượu vừa liếc mắt nhìn hần, như đang nhớ lại hần là ai, đột nhiên, nàng cười một tiếng nói: “Người là ba??”

Phần nộ!!

Không đợi tới lúc Dận Chân giận tái mặt, Thư Di đột nhiên ngồi lên đùi hắn, hai tay vòng quanh cổ hắn, ghé vào tai hắn mà thở khí nói nhỏ: “Ba ~ ba ~ con rất ba và mẹ ~”

Nếu như có thể xem nhẹ xưng hô phiền lòng kia là tốt rồi, đây là suy nghĩ của Dận Chân đang ôm mỹ nhân trong ngực!

Dường như là không nghe thấy trả lời, Thư Di nghi hoặc ngồi thẳng người nhìn gương mặt tuấn tú gần trong gang tấc, tủi thân nói: “Ba không nhớ con?”

Mặt Dận Chân không khồng chế được mà co giật vài cái, hắn thật sự là già như vậy sao? Lẽ nào nhìn gần thế mà cũng không nhìn ra sự khác nhau giữa hắn và Lăng Trữ? Nghĩ tới đây hắn liền nhũn nhũn, cái này không phải là tiểu nữ nhân này cố ý chinh hắn chứ?

Nhưng, nhìn gương mặt vì hắn không trả lời mà muốn khóc, trái tim Dận Chân như bị đánh thật mạnh!

“Nếu nhớ nhà, ngày mai liền trở về gặp ba!”

Thư Di lắc đầu, “Không trở về được.”

“Vì sao?”

“Tim không được đường về nhà!”

Hả?? Dận Chân muốn nâng tiểu nữ nhân đang gục trên vai mình, nhìn xem có phải nàng đang cố ý chọc hắn hay không, đáng tiếc là người nào đó nhất định không chịu ngồi dậy!

“Ngày mai gia phái người đưa nàng về nhà!”

Thư Di nghiêng răng ngồi thẳng dậy từ vai hắn, cảm tức nhìn hắn, quát: “Con nói, không trở về được!!!”

Dận Chân ngẩn ngơ, rất tốt, còn có thể rống gia! Vừa định răn dạy nàng, chỉ thấy tiểu nữ nhân lại ngã lên vai hắn, sau đó có tiếng khóc nức nở yếu ớt truyền đến bên tai hắn??

Hắn vẫn còn chưa răn dạy nàng đây! Có chút vô lực mà thờ dài lần nữa, Dận Chân vươn tay vỗ nhẹ sau lưng nàng.

“Ba ~ con xin lỗi, vừa rồi không phải con cố ý rống với ba!” Thư Di nức nở bắt đầu nói.

Ta cũng không muốn nàng lại gọi ta là ba! Dận Chân không biết nói gì mà tiếp tục dỗ nàng.

“Ba, con xuyên qua về Đại Thanh triều! Đại Thanh triều ba trăm năm trước!”

Cùng với lời nói nhẹ nhàng của Thư Di, trái tim Dận Chân như bị búa tạ đánh vào, tay đột nhiên ngừng giữa không trung, thân thể cũng cứng còng!

Thư Di gục trên người hắn cũng cảm thấy người ở dưới thân đang khiếp sợ, cười khổ nói: “Rất khó tin có phải không? Hơn nữa không chỉ mình con xuyên qua, còn có Hi Hi, Trương Yên, Lâm Cẩm, con giả cho vị vua mặt lạnh nổi danh nhất trong lịch sử, Hi Hi giả cho Dận Tường, Trương Yên càng kỳ quái hơn, thế mà lại giả cho thiên cổ nhất đế Khang Hi.” Vừa nói, Thư Di vừa lắc lắc đầu, dường như cảm thấy khó có tin.

Dận Chân vẫn không nhúc nhích được, vẫn duy trì thân hình cứng ngắc, nhưng đầu óc hắn đã sớm rối loạn.

“Mặc dù không tìm được đường về, nhưng ba yên tâm, chúng con ở chỗ này rất tốt, hiện tại Hi Hi thật sự rất hạnh phúc, mỗi ngày đều ở cùng một chỗ với Thập Tam, đây chính là giấc mộng lớn nhất của nàng từ trước tới nay, ha ha ~” Thư Di nhớ tới gương mặt tươi cười, tràn đầy hạnh phúc của Khang Hi, nhịn không được mà cười lên. “Con cũng rất tốt đây ~ Dận Chân đối xử với con không tệ, hơn nữa con chính là người sống đến tận 86 tuổi kia – Phúc Thái Hậu.”

Dận Chân cảm giác được miệng lưỡi khô khan chết người, thái hậu... Chẳng lẽ nói...

“Ba?” Dận Chân hồi lâu không lên tiếng, rốt cục đã khiến cho Thư Di hoài nghi, sau khi nàng cảm mặt hắn nhìn thật kỹ càng, hỏi: “Người là ai vậy?” Vừa nói vừa nhìn quanh khắp nơi, quay đầu lại hỏi hắn. “Ba của ta đâu?”

Suy nghĩ của Dận Chân quay lại, xoay người nàng thẳng lại, nói: “Ta là Dận Chân!” Nói xong liền ôm nàng đứng lên, đi vào phòng trong, hắn không thể đợi được nữa, những lời nói hôm nay của nàng đã giúp hắn hiểu rất nhiều chuyện, đặc biệt như là chuyện của Hoàng ngạch nương, thái độ của Hoàng a mã với Thư Di, cùng với những lời kỳ quái mà Hoàng a mã nói với hắn lúc đầu, rất có khả năng người biết Thư Di các nàng không thuộc về nơi này, cho nên người mới muốn nhắc nhở mình, dù sao có vài người nếu bỏ lỡ rồi sẽ không bao giờ trở về! Giống như Hoàng ngạch nương...

Dận Chân cúi đầu nhìn nữ nhân nhu thuận gục ở trong lòng mình, hắn sẽ không để cho những tiếc nuối của Hoàng ngạch nương cùng Hoàng a mã xuất hiện lại với bọn họ, bởi vì, nàng không phải Hoàng ngạch nương, mà hắn, cũng không phải là Hoàng a mã!

Khẽ đặt nàng lên giường, Dận Chân hôn lên mặt nàng, nói: “Thư Di, mở mắt ra.”

Nữ nhân nào đó trực tiếp xem nhẹ lời của hắn mà xoay người đi, thoải mái cọ cọ vào chân, chuẩn bị ngủ!

Dận Chân cũng không tức giận, xoay người của nàng lại, sau đó thẳng tay cởi nút thắt trước ngực nàng, dung nhan an tường, ngọt ngào của nàng giờ phút này lại khiến hắn nhớ lại đêm tân hôn của bọn họ, rượu giao bôi kia cũng chưa uống, những lễ nghi tân hôn kia vẫn chưa cử hành, Thư Di, làm sao bây giờ, nghe được nàng có thể sống đến 86 tuổi, gia rất sợ hãi, lẽ nào những lời nói đêm đó của gia đã trở thành sự thật? Không uống chén rượu giao bôi thì không cách nào đầu bạc đến già?

Khẽ vuốt hai gò má của nàng vì say mà hồng lên, ánh mắt phức tạp Dận Chân thay đổi.

“Ưm ~” Tiếng kêu như mèo kêu vang lên từ miệng Thư Di, nàng vô ý thức mà phát tay, dường như muốn đẩy bàn tay của Dận Chân đang đặt trên mặt nàng đi!

Tĩnh tĩnh Dận Chân rất tốt mà thuận ý nàng, đưa tay đi xuống, tiếp tục nghiệp lớn cởi quần áo của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Kinh Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Động Phòng Đến Muộn

Edit: dark Angel

Beta:

Sau khi áo ngoài, áo trong, váy, áo yếm đều được cởi, Dận Chân nhìn cảnh đẹp trước mắt mà hít mạnh một hơi, da thịt trắng nõn, mềm mại như ẩn như hiện dưới ánh yếm màu đỏ được thêu hoa văn hình bướm, kích thích cơ quan cảm giác của hắn mạnh mẽ, tay không không chế được mà xoa lên nơi tròn trịa đang không ngừng rung động lên xuống theo nhịp hô hấp, nàng bao nhiêu tuổi rồi? Vậy mà thân thể lại dẻo thì tốt như vậy! Trong lòng Dận Chân không ngừng cảm khái, nhưng tay cũng không nhả rời, nhanh chóng đưa vào dưới vạt áo thăm dò, trực tiếp ôm lấy nơi tròn chắc, mượt mà. Đột nhiên có cảm giác lạnh, Thư Di đang ngủ say liền tỉnh lại, nàng hơi hơi nheo mắt lại, cố gắng nhận ra người đang ở trước mắt! Nàng đang ở đâu đây? Ai đang nhìn nàng? Ánh mắt dịu dàng như thế rất giống ba, đúng rồi, hình như mới vừa rồi nàng đã nhìn thấy ba!

Bộ dáng mờ mịt của nàng khiến Dận Chân càng thêm thương yêu không thôi, không kìm được mà cúi người xuống, dừng lại trên đôi môi đỏ mọng vừa nãy đã muốn chiếm lấy. Đột nhiên hôn sâu kịch liệt khiến cho suy nghĩ rất vất vả lắm mới trở về của Thư Di lại một lần nữa bị tan ra, chỉ có thể bị động đón nhận hành động ta cần ta cứ lấy của hắn, sau đó dần dần trầm luân trong cảm xúc mãnh liệt. □(*) của hai bên phát ra trong nháy mắt, hơn nữa lại không thể vẫn hồi, Dận Chân giống như là người đã khát rất lâu trong sa mạc mà đột nhiên lại gặp được ốc đảo, không thể thỏa mãn được mà không ngừng hấp thụ chất lỏng có hương vị ngọt ngào, hai tay đặt bên người cũng thích thú mà bắt đầu di chuyển trên những đường cong mềm mại, phảng phất như đang tôn thờ vật quý báu nhất. Thư Di theo động tác của hắn mà toàn thân bắt đầu run rẩy, từ trong cổ họng không ngừng phát ra tiếng nỉ non, rên rỉ, khiến cho Dận Chân càng thêm hưng phấn không thôi, trước kia, khi cùng chung chăn gối với các nữ tử khác, các nàng luôn cắn chặt môi dưới, cố gắng đè nén biểu hiện ham muốn của chính mình khiến cho hắn rất chán nản, làm cho động tác cũng trở nên vô cùng có lệ, mất đi cảm giác tuyệt đẹp lúc giao hợp, cho nên tiếng rên rỉ vô ý thức của nàng, rất dễ dàng mà gọi ra tất cả dục vọng chôn sâu của bản thân! Nàng đúng là nữ nhân mà trời cao đã tạo ra cho hắn, khỏe miệng Dận Chân càng mở rộng, hai tay chống bên người nàng, mắt nhìn xuống toàn thân nàng vì □ mà khiến cho da thịt trắng nõn hồng lên, trong mắt đều là vẻ tán tụng, thật đẹp, giống như là dương chi bạch ngọc đính son vậy, trong sạch trắng mịn vô cùng!

(*)□: cái này là do tác giả viết

Đột nhiên hắn gián đoạn, khiến cho Thư Di bất mãn mà nhíu mày lại, hai tay không không chế được mà vòng quanh vai Dận Chân, muốn kéo hắn đến trên người mình, lông mày đẹp đẽ của Dận Chân nhíu lên, thân hình vẫn không nhúc nhích, hắn muốn nàng phải khát cầu. Quả nhiên, thấy kéo hắn không được, Thư Di bắt đầu vô ý thức mà cọ xát lên tấm đệm, trong miệng không ngừng nỉ non, Dận Chân bình tĩnh nhìn về mặt khó chịu của nàng mà cúi đầu bật cười, rất nhanh đã cúi người bắt lấy đôi môi đỏ mọng của nàng, sau đó động thân mà vào. Cảm giác như bị xé ra vô cùng sâu sắc rốt cục cũng khiến cho cảm giác say cùng buồn ngủ của Thư Di hoàn toàn bị đuổi đi, nàng mờ mịt nhìn gương mặt tuấn tú treo tức trước mặt, cảm nhận được nguồn nhiệt không ngừng bành trướng trong cơ thể, sau đó híp lại con mắt đang mở to vô cùng ra. Bọn họ... Sao lại...

Vừa định mở miệng hỏi, gian ngoài liền vang lên tiếng đập cửa dồn dập, hai thân thể đang dây dưa với nhau đều đồng thời cứng đờ, cả hai đều dễ dàng đoán được người gõ cửa là ai từ trong mắt của đối phương. Tiếng đập cửa vang lên một hồi thì ngừng lại, lúc Thư Di thăm cho là hắn đã bỏ qua, thì cửa lại bị gõ!

Sắc mặt Dận Chân trở nên rất khó xem, đúng là, thân là nam nhân thì đều sẽ không muốn bị quấy rầy vào lúc này này? Thư Di cười khế, thầm nghĩ. Dận Chân khẽ híp mắt lại, rất tốt, nàng dám cười nhạo hắn vào lúc này, nếu không cho nàng nếm chút mùi đau khổ, có phải lần sau nàng sẽ leo lên đầu hắn mà giương oai hay không?

Thư Di bị nụ cười nguy hiểm đột nhiên xuất hiện của hắn dọa cho hoảng sợ, hồng hồng, nàng đã quên mất nam nhân này là sĩ diện nhất, hơn nữa lòng dạ vô

cùng hẹp hòi!

Quả nhiên, Dận Chân cúi người nói nhẹ vào tai nàng một câu: “Chúng ta tiếp tục!” Nói xong còn cố ý xê dịch thân thể, sau đó nghe thấy tiếng hít vào trong dự liệu của nàng mà cười thật ác liệt. Cái nam nhân này, thật sự là vô cùng đáng giận!

Dận Chân bị hành động vừa rồi kích thích cũng không nhịn được nữa mà bắt đầu mà bắt đầu công việc vận động, Thư Di cũng từ từ mềm nhũn thành một bãi xuân thủy dưới thân hắn, hai người mới vừa đi vào trạng thái, tiếng đập cửa phiền lòng ngoài cửa lại vang lên, vốn Dận Chân cũng không để ý tới, không ngờ lần này lại nghe thấy tiếng kêu của Cao Phúc. “Vương gia ~”

“Vương gia ~”

Thư Di nhăn mặt cau mày, chẳng lẽ là thật sự đã xảy ra chuyện?

Hiển nhiên Dận Chân cũng ý thức được điểm ấy, động tác lại dừng lại lần nữa, suy tư có nên đi ra ngoài gặp hắn hay không!

Trong lúc hai người đều đang im lặng, ngoài cửa lại truyền đến giọng nói của Anh Ca, Thư Di cùng Dận Chân đều ngẩn ra, sau đó rất ăn ý mà lẳng lặng nghe bọn họ nói chuyện.

“Đại tổng quản, đã trễ thế này, có chuyện gì gấp thế?”

“Là Anh Ca cô nương à, không biết có phải Vương gia ở chỗ này hay không? Sao ta kêu hồi lâu mà bên trong cũng không đáp lại vậy?”

Anh Ca mím môi cười cười, “Đúng là Vương gia đang ở bên trong cùng Cách Cách, có thể là không tiện, cho nên không có ra.”

Thư Di vừa nghe, đập một cú thật mạnh vào nam nhân nào đó đang nằm trên người mình! Sau đó trong mắt vô tội ‘liên quan gì đến gia’ mà trợn mắt liếc hắn! Đều là hắn, làm hại nàng lại bị Anh Ca giễu cợt!

Biết rõ nữ nhân trong lúc tức giận đều không hề nói lý, Dận Chân bắt đầu dĩ thử dài, sau khi xoay người nằm xuống, đưa tay nàng kéo vào lòng mình, trấn an một phen!

Cao Phúc ở ngoài cửa vừa nghe thế thì thoáng sửng sốt, trong nháy mắt liền hiểu được ngụ ý trong lời nói của Anh Ca, mồ hôi lạnh liền chảy ròng ròng, không phải mình đã phá hỏng chuyện tốt của chủ tử chứ? Hắn là, đại khái là không thể nào?

Cao Phúc dùng ống tay áo xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, mở miệng nói: “Anh Ca cô nương, quả thật là ta không biết chủ tử ở... Ha ha ~ người xem, kỳ thật chuyện là vậy, thân thể Niên chủ tử lại không tốt, gia từng giao qua là nếu biết thân thể của Niên chủ tử không thoải mái, muốn báo nhanh cho người, cho nên...”

Anh Ca nghe xong, cũng trầm ngâm không nói, việc này thật là không dễ giải quyết đây!

Bên trong phòng, Thư Di nằm trong lòng Dận Chân khẽ đẩy hắn một cái. “Không phải chàng nên đi nhìn sao?”

Dận Chân cúi đầu, gấp ngay tầm mắt của nàng, chỉ thấy tiểu nữ nhân vội vã mờ to mắt, hắn im lặng mà kéo kéo khóe miệng, biết ghen tị? Khó thấy khó thấy à!

Tâm tình vui vẻ mà hôn lên trán nàng, đây là lần đầu tiên Dận Chân giải thích hành động của mình với nữ nhân, đáng tiếc giải thích này... “Gia nói vậy lúc nàng vẫn còn chưa già vào!”

Có ý gì? Là đang khoe khoang tình cảm lâu dài của hắn cùng Niên thị hay sao?

Mặt Thư Di trầm xuống, liền xoay người ra khỏi ngực hắn, sao người vẫn tóc cho nàng lại là hắn chứ? Nàng cũng không có làm chuyện gì không có tính người, sao ông trời lại đối xử với nàng như vậy?

Dận Chân nhíu chặt mày, đã giải thích với nàng, sao còn như vậy?

Hai người đang chìm trong ao đầm vô cùng chua, Anh Ca ngoài phòng thì đột nhiên cũng hiểu ra mà vẫy tay với Cao Phúc, ý bảo hắn tới gần, sau đó nói nhỏ vào tai hắn: “Cao tổng quản, người thấy chúng ta đã đợi ở đây lâu thế này, tiếng nói chuyện cũng không nhỏ, nhưng trong phòng không có tiếng động, rất có khả năng là Vương gia đã biết chuyện này nhưng không để ý tới.”

Lời này của Anh Ca quả thật đã nói đúng lời trong lòng của Cao Phúc, hắn không lên tiếng khẳng định là đang đợi nàng nói những lời này, nếu ngày sau Vương gia có truy cứu, cũng có thể đổ lên người nàng! Nghĩ vậy, hắn khẽ cười cười nói: “Đã như thế, ta đi bẩm báo phúc tấn, mời nàng làm chủ vậy!”

Anh Ca cười gật đầu. Cao Phúc nhìn thoáng qua cửa phòng đóng chặt, vẫy vẫy tay áo rồi đi! Vừa trở về vừa suy nghĩ: xem ra thời gian chuyên sủng của Niên chủ tử đã thật sự sắp chấm dứt! Nữ Cổ Lộc thị này thật là có thủ đoạn, vào phủ chỉ ngắn ngủn có một năm lại có thể đánh bại Niên thị chuyên sủng nhiều năm, chẳng lẽ đây chính là hậu sanh khả úy(*) mà mọi người thường nói? Nghĩ tới nghĩ lui, Cao Phúc cười một tiếng, sau này hắn phải thân cận với Nữ Cổ Lộc thị này nhiều hơn! Xác thực là lòng trung thành của nô tài là đứng đầu, thứ hai chính là biết nhìn thời thế! Muốn trở thành tâm phúc của chủ tử, thì nhất định phải học được cách suy nghĩ của chủ tử, phải vội vã lúc chủ tử vội, phải vui niềm vui của chủ tử mới được chứ!

(*)hậu sanh khả úy: kẻ sinh sau ắt hơn bậc đàn anh

Đợi đến lúc nghe tiếng bước chân lần lượt rời đi của hai người ngoài cửa, Dận Chân nghiêng người nói bên tai Thư Di: “Nha đầu bên cạnh nàng đều cổ quái!” Thật sự đúng là chủ tử thế nào thì nha đầu thế ấy, Cao Phúc là người không đạt được mục đích thế không bỏ qua mà lại có thể bị nàng dễ dàng đuổi đi.

Thư Di giương mắt nhìn hắn, “Sao có thể cổ quái được như Cao Phúc?” Trung thành làm việc như vậy, đúng là không biết Niên thị cho hấn cái gì tốt, lại làm tròn bổn phận đến như vậy.

Dận Chân trực tiếp dùng môi che kín miệng của nàng lại, hiện tại không ai quấy rầy bọn họ, hấn cũng không muốn lãng phí thời gian để đấu võ mồm!

Dưới thế công kích mạnh mẽ của Dận Chân, Thư Di từ cự tuyệt lúc ban đầu đã dần dần sửa thành ngênh đón, trong chốc lát, một con sóng lớn tên là □ đã thổi quét qua hai người đang dây dưa chặt chẽ ở một chỗ, tùy ý để khát cầu nguyên thủy nhất trong đáy lòng làm chủ.

Trong lúc bọn họ đang chìm nổi trong dục vọng, Niên thị ở trong phòng đã hỏi Từ Trúc bên cạnh lần thứ N: “Vương gia còn chưa tới sao?”

Từ Trúc an ủi nàng nói: “Chủ tử, đừng nóng vội, sẽ tới nhanh!”

Niên thị nhú mày suy nghĩ một chút. “Vì sao lần này lại lâu như vậy?”

Từ Trúc cười, “Chắc là do Cao tổng quản đi chậm chút! Chủ tử yên tâm đi, Vương gia yêu thương ngài như vậy, nhất định sẽ tới!”

Nghe nàng nói như vậy, sắc mặt vốn đang lo lắng của Niên thị đột nhiên tối sầm xuống. “Hắn thay đổi, trước kia hấn sẽ không đối xử với ta như vậy, lần này hấn mượn việc giáo huấn với Tiểu Hi mà cảnh cáo với ta.”

Từ Trúc nghĩ tới Tiểu Hi bây giờ vẫn còn nằm trên giường không dám nhúc nhích, thân dưới đã bị đánh đến da tróc thịt bong, sắc mặt cũng biến đổi, hỏi lâu mới miễn cưỡng cười nói: “Lúc ấy Vương gia tức giận thế nhưng cũng không phải là không nỡ nổi giận với chủ tử hay sao? Có thể thấy là Vương gia cũng đau lòng cho chủ tử!”

Niên thị ngơ ngác nhìn cây nến đang cháy trước mắt, đối với lời nói của Từ Trúc phảng phất như không nghe thấy! Từ Trúc thấy thế cũng im miệng không nói thêm gì nữa. Trong phòng yên tĩnh đến dọa người, chỉ thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng lách tách của ánh nến, lúc Từ Trúc sắp không chịu nổi bầu không khí tĩnh mặc như vậy nữa, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân. Niên thị đang ngăn người nhưng gần như đứng dậy cùng một lúc với tiếng bước chân vang lên, bước nhanh ra cửa nhìn. Sau khi nhìn thấy người đến thì cả người cứng lại, Từ Trúc phía sau nàng cũng cả kinh, nhìn không được hỏi: “Cao tổng quản, sao lại chỉ có mình người, Vương gia đâu?”

Mặt Cao Phúc lộ vẻ khó xử, do dự chà chà hai tay, giống như đang lựa chọn từ nói. Niên thị lạnh lùng liếc hấn một cái, giọng nói lạnh nhạt: “Vương gia không chịu đến?”

“Cao Phúc vừa nghe, liền phủ nhận. “Không phải không phải.”

Trong mắt Niên thị liền hiện ngay một tia hận ý, “Như vậy... Là Nữ Cỗ Lộc thị ngăn không cho gia đến?”

“Kỳ thật, cũng không phải là Nữ Cỗ Lộc chủ tử ngăn.”

Bị lời nói lấp liếm của Cao Phúc khiến cho phiền lòng, Niên thị không khống chế được mà cất cao giọng nói: “Cái này cũng không phải, cái kia cũng không phải, nếu như không phải, vậy vì sao Vương gia không đến?”

Cao Phúc ngăn ra, thở dài nói: “Niên chủ tử, lần này nô tài cũng không có gặp mặt Vương gia, bởi vì... Bởi vì... Vương gia cùng Nữ Cỗ Lộc chủ tử đang bận rộn trong phòng chính, nô tài gõ cửa hồi lâu ở bên ngoài, gọi hồi lâu, cũng đợi hồi lâu, nhưng cũng không thấy Vương gia đi ra.”

Lúc Niên thị đang nghe đến ‘Vương gia cùng Nữ Cỗ Lộc chủ tử đang bận rộn trong phòng chính’ thì cảm thấy máu toàn thân đều chảy về não, thân thể không khống chế được mà lui về sau vài bước, Từ Trúc hoảng hốt đỡ lấy nàng, có chút sợ hãi hỏi: “Chủ tử, chủ tử, người làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?”

Trái tim, trái tim rất đau, quá mức khó chịu, sắp hít thở không thông! Niên thị vô lực mà đưa tay chỉ chỉ ngực, “Ngực đau đi??”

Từ Trúc tròn to hai mắt, quay đầu về nhìn Cao Phúc vẫn đang đứng một bên không biết làm sao mà hô: “Còn không mau đi mời đại phu?”

Cao Phúc bị nàng hô như vậy, nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, vội vàng gật đầu đáp ứng, chạy nhanh ra ngoài!

Niên thị ngậy đại mà nhìn ra ngoài cửa, ánh mắt bi thương khác thường, thật lâu, nàng mới một nhắm mắt lại, dường như lòng nơi khóe mắt cũng không thể chịu được bi thương nặng nề của chủ tử mà lặng lẽ lướt qua gương mặt tái nhợt, rơi lên mặt đất, vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Hạt Giống Cừu Hận

Edit: dark Angel

Beta:

Dận Chân đưa tay vuốt ve mái tóc đầu mồ hôi của tiểu nữ nhân trên người mình, không khỏi cười khổ, kiểu ngao về tự chủ của hắn lại không thể chịu nổi một kích trước mặt nàng, nhớ tới vuốt ve an ủi, cảm xúc mãnh liệt của hai người lập đi lập lại khi nãy của hai người cùng với khoái cảm tuyệt vời mà bản thân mình hoàn toàn trầm mê, vô phương kim chế trong đó, gương mặt Dận Chân thật hiếm có mà đỏ lên, lần đầu tiên xuất hiện cảm giác không khống chế được như thế, cho dù là trong lòng hiểu rất rõ thân thể nàng không thích hợp với hoan ái trong thời gian quá dài, kết quả vẫn là không thể nào khống chế được! Nghĩ tới, Dận Chân cúi đầu nhìn dục vọng vẫn đang kêu gào dưới thân, lại cười khổ lần nữa, rõ ràng là đã mệt mỏi đến bần rùn...

Nhẹ nhàng chuyển nàng sang bên cạnh, Dận Chân muốn đổi thành tư thế ôm quanh nàng, không ngờ tiểu nữ nhân vừa rời khỏi ngực của hắn liền chép chép miệng, sau khi cúi đầu lăm băm không rõ cái gì đó liền xoay người ra ngoài tiếp tục ngủ. Dận Chân mỉm cười, xem ra vừa rồi đã khiến nàng mệt chết rồi, đưa tay kéo cái chăn giúp nàng đắp thật tốt, Dận Chân cười chống má, bắt đầu nhìn chăm chú vào gương mặt đang ngủ của nàng...

Sáng hôm sau, Thư Di bị một trận đau đớn khiến cho giật mình thức dậy!

A ~ lưng của ta... Đau đau đau đau đau...

Người nào đó sau khi hơi động nhẹ vào thân dưới đã kêu rên khắp nơi, giọng hét bị trắng kỳ lạ khiến cho tất cả nô tài trong Di Tâm Các cũng nhin không được mà cảm thấy sợ hãi!

Anh Ca cho là có chuyện gì xảy ra, hoang mang rối loạn chạy vào nhìn xem, kết quả... “Cách Cách? A a a a a a ~”

Thư Di che tai, oán giận nói: “Hô to gọi nhỏ cái gì chứ, làm ta sợ muốn chết!”

“Cách... Cách Cách, vậy mà để thân thể trần trụi.” Anh Ca xoay người, đưa lưng về phía nàng nhỏ giọng nói??

Thư Di ngậy người, cúi đầu nhìn xuống, ha! Liền kéo chăn bao quanh mình cho tốt, sau đó cười khan nói: “Ngủ trần trụi đối thoải mái, thoải mái, ha ha ~”

Anh Ca len lén nghiêng người liếc nhìn nàng, sau khi xác nhận nàng đã che đầy tốt mới yên tâm xoay người lại, mỉm cười nhìn nàng nói: “Nước nóng đã chuẩn bị tốt, Cách Cách có muốn tắm rửa không? Ngâm nước nóng thì cả người sẽ cảm thấy tốt hơn ~”

Lúc Thư Di nghe nàng hỏi mình có muốn tắm rửa hay không còn muốn mở miệng cười đáp ứng, đột nhiên nghe đến câu nói cuối cùng, nụ cười căng cứng trên mặt. “Kỳ thật ta không... Ai nha dù cho... Cái kia... Người không hiểu rồi!” Muốn khản trương giải thích, nhưng lại phát hiện căn bản là mình không thể nào giải thích.

Anh Ca che miệng, cười nói: “Cách Cách không cần giải thích, nô tỳ không hiểu lắm, chỉ là Vương gia có phân phó nô tỳ chuẩn bị nước nóng, người nói tắm nước nóng có thể khiến đỡ mệt, đặc biệt là nơi xương sống thất lưng, ngâm trong nước sẽ thoải mái hơn rất nhiều.”

Cái nam nhân e sợ thiên hạ không loạn kia, không phải là hắn ước gì tất cả mọi người đều biết biết tới qua hai người bọn họ đã xảy ra cái gì chứ?!

Thư Di cắn răng chửi rửa, chợt Anh Ca còn nói một câu: “Vương gia nói, hôm nay Cách Cách không cần phải đi thỉnh an phúc tấn, chỉ cần ngâm nước tắm xong rồi nghỉ ngơi một chút cho thật tốt, chỗ phúc tấn thì người sẽ tự mình đi nói!”

Rất tốt, nội dung hắn tự mình đi nói đã khiến nàng không còn ảo tưởng gì nữa, dù sao hắn muốn cho tất cả mọi người biết là được rồi! Kết quả là, tiểu nữ nhân nào đó tên là Thư Di dần dần hóa đá đang ngâm nước nóng trong phòng, Thư Di cảm giác được là quả thật trên người đã cảm thấy khoan khoái, nhẹ nhàng hơn rất nhiều, tâm tình dần dần tốt hơn, lúc này, cái khiến nàng vô cùng hứng thú chính là quả sinh nhật do tự tay Anh Ca làm đây!

Ước lượng hà bao trên tay, Thư Di nói một câu hoàn toàn không phù hợp khiến mặt Anh Ca nổi đầy hắc tuyến: “Không phải rất nặng, xem ra bên trong không có vàng hay bạc đây!” Thất vọng thật, còn tưởng rằng có thể thu tiền biếu chứ.

Khỏe miệng Anh Ca co giật, rất không thành ý mà nói: “Thật là xin lỗi Cách Cách, nô tỳ rất nghèo!”

Thấy nàng đứng lên muốn rời khỏi, Thư Di vội túm chặt vạt áo của nàng, cười lấy lòng, nói: “Anh Ca đừng nóng giận, người ta nói giong! Cái hà bao này còn quý giá hơn so với vàng, ngân vàng, ách không, vạn vàng cũng không mua được! Nhất định ta sẽ giữ thật tốt!” Vừa nói, còn bày ra vẻ mặt lời ta nói là thật muốn khiến người khác tin tưởng!

Anh Ca hơi nghiêng người, không dám chắc hỏi lại: “Cách Cách nói đúng như mình nghĩ sao?”

“Đương nhiên!” Thư Di liền lộ ra nụ cười ta rất thành thực. “Anh Ca giỏi may vá thêu thùa như vậy, chỉ cần nhìn hoa văn được thêu trên hà bao này rất giống với hoa văn long phượng trình tường!”

“Xi~” Anh Ca cười, “Cách Cách, cái này không phải là long phượng, làm sao chúng ta có thể thêu cái đó, nhìn xem, có phải móng của rồng cũng thiếu một cái, long phượng cũng khác nhau hay không?”

Thư Di tỉ mỉ xem xét, quả thật như thế, “Anh Ca, người đây là đang lách luật nha!” Nhưng lại thuộc về dạng sách lậu! Oa oa oa ~ chẳng lẽ mệnh nàng nhất định là hàng giả hay sao? Thân thể ở nơi này nè, cũng không phải chính mình, hiện tại, ngay cả quả sinh nhật cũng phải thêu rồng giả phượng giả trên mặt! ~

“Cái gì pháp luật?” Anh Ca khó hiểu nhìn người nào đó mặt đang nhăn như bánh bao. “Cách Cách không thích?” Không phải mới vừa khen là thêu đẹp hay sao?

“...Thích!” Nếu như là long phượng thật thì nàng càng thêm ưa thích! Thư Di oán thầm. Chỉ là trong lòng nàng cũng hiểu, long phượng là không thể thêu bậy, nếu không khéo còn có thể gặp họa sát thân, mặc dù hiện giờ nàng không có năng lực dùng hàng thật, nhưng chỉ cần đợi thêm hai mươi năm, nàng sẽ là phượng hoàng tồn quý nhất trên đời này!

“Phúc tấn cát tường!” Ngoài phòng truyền đến tiếng thỉnh an cao giọng của Thúy Châu khiến cho lời Anh Ca vừa muốn nói phải nuốt trở về!

Thư Di cũng cả kinh, vội vàng đứng dậy sửa sang lại quần áo, liền đứng ngoài cửa cùng Anh Ca chờ Na Lạp thị vào phòng, Na Lạp thị khẽ híp mắt, cười hỏi Thúy Châu, “Chủ tử các người đang ở trong?”

Thúy Châu vội hạ thấp người, “Hồi phúc tấn, chủ tử đang nghỉ ngơi trong phòng trong!”

Na Lạp thị khẽ gật đầu, đi tới phòng trong đã sớm được vén rèm cho nàng, lúc bước qua bên người Thúy Châu, nàng dừng một chút, thấp giọng nói một câu. “Người thật là một nô tài trung tâm đây!”

Giọng nói có vẻ như tán thưởng nhưng lại khiến cho Thúy Châu không khỏi sờn gai ốc. Na Lạp thị thấy người nàng hơi run run thì vừa lòng cất bước rồi đi, Na Lạp thị rất không thích người khác có làm ra vẻ trước mặt nàng, hành động thông báo rõ ràng vừa rồi của Thúy Châu đã chạm vào kiêng kỵ lớn nhất của nàng! ㄟ(ㄟ _ ㄟ) ㄟ Thư Di vừa thấy nàng tiến vào liền nhún người phát khản hành lễ. “Phúc tấn cát tường!”

Na Lạp thị mỉm cười gật đầu, nàng rất thích Nữ Cổ Lộc thị này, một trong những nguyên nhân là do nàng tuân thủ bốn phận, quy củ! Đưa tay đỡ nàng đứng dậy, Na Lạp thị kéo Thư Di đến ngồi cùng trên nhuyễn tháp, sau đó quay sang nói với mấy nô tài đang cầm hộp: “Đem đồ để lên bàn tròn kia, các người liền lui ra đi!”

Mấy người nô lên tiếng trả lời, cẩn thận đặt cái hộp lên bàn rồi lẳng lặng rời đi!

Trước tiên Thư Di nhìn đồ trên bàn một lát, lại quay đầu lại nhìn Na Lạp thị đang thông dong uống trà bên cạnh mình, nàng cũng vội vàng tới tặng lễ? Quên đi, trước tiên là uống một ngụm trà, chờ người nào đó giải thích nghi hoặc với nàng đi, nếu nói về so tính nhẫn nại, nàng còn thua bất cứ kẻ nào hay sao ~

Quả nhiên, lúc Na Lạp thị nhìn thấy Thư Di cũng thông dong uống trà, lông mày khẽ nhướn lên, liền để chén trà trong tay xuống nói: “Những thứ này đều là thuốc bổ tốt nhất dùng để nữ nhân tắm bổ thân thể.”

“Khụ khụ ~” Thư Di bị nàng nói mà sặc, nhớ tới như vậy là không lễ phép, liền lấy khăn che miệng lại, ho nhẹ, nói: “Khụ ~ phúc... Phúc tấn, ngài đưa những món này tới đây làm gì?”

Na Lạp thị thấy bộ dáng kinh hãi của nàng, che miệng cười không ngừng, “Sáng nay Vương gia đã đến nói với ta, muội muội còn then thùng, da mỏng như vậy?”

“...” Nàng một hủ nữ hiện đại lại bị người xưa nói là da mỏng?? Tình hình này sao có thể chịu được? Nếu như bị Hi Hi biết còn không cười đến ngu ngốc? Không đứng không đứng, hiện tại nàng cần phải tự hỏi là đến tột cùng, cái nam nhân Dận Chân kia đã nói cái gì với Na Lạp thị?

Thư Di vừa định mở miệng hỏi, Na Lạp thị đã giành trước nói một câu. “Muội muội, đó cũng là ý của Vương gia, hiện tại con nôi dôi trong phủ ít như vậy, chẳng lẽ muội muội không muốn sinh một đứa con trai cho Vương gia hay sao?”

Nàng không muốn! Nàng vừa mới bước qua tuổi 14, oa oa oa ~ nàng không muốn làm bà mẹ trẻ em lúc này! Hơn nữa, đời này nàng chỉ sinh một đứa con trai, nhưng phải đến năm thứ năm mươi mới ra đời, nàng cũng không có ý nghĩ hành sự nghịch thiên!

Na Lạp thị không biết nói gì mà nhìn vẻ mặt hơi sợ của nàng, rồi sau đó vỗ nhẹ tay Thư Di, nói: “Nếu trước kia muội muội không nghĩ cũng không lo, bắt đầu nghĩ từ bây giờ cũng còn kịp, hôm nay tỷ tỷ đến chỉ là để lái nhai hai câu mà thôi! Thôi, tỷ tỷ còn phải đi thăm Niên muội muội, cũng không ở đây làm phiền muội!” Vừa nói liền đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài, Thư Di cũng đứng lên đi theo nàng, có chút tò mò hỏi.

“Thân thể Niên sườn phúc tấn lại không khỏe?” Chẳng lẽ tới hôm qua không phải là nàng diễn trò mà là thật sự bị bệnh?

Na Lạp thị buồn cười nhìn nàng, giống như Thư Di đã hỏi một vấn đề rất ngốc. “Muội muội không biết? Không phải tới hôm qua Cao tổng quản đã đến chờ muội mời Vương gia sao?”

Thư Di đỏ mặt, nói chống đỡ. “Có sao? Chắc là lúc ấy Thư Di đã ngủ say nên không nghe thấy!”

Biết rõ lời nàng là nói dối, Na Lạp thị cũng không truy cứu, nữ nhân này đã không cô phụ kỳ vọng của nàng, việc tối hôm qua quả thật đã làm tổn thương ngạo khí của Niên thị rồi! Nghĩ tới, Na Lạp thị liền lộ ra nụ cười không rõ ý tứ nói: “Tối hôm qua Niên muội muội thổ huyết! Hơn nửa đêm thái y tới xem, xem như là bệnh tình ổn định, nghe nói là bị tức giận công tâm, phải tĩnh dưỡng một năm rưỡi.” Vừa nói vừa vỗ nhẹ lên tay của Thư Di đang ngây ngốc một bên, xong rồi đi thẳng!

Thổ huyết?? Tức giận công tâm?? Đầu óc Thư Di trống rỗng, kinh ngạc mà đứng một chỗ không nhúc nhích! Đề nói nguyên nhân Niên thị đoán mệnh là thân thể không khỏe, tuy nhiên một năm nay nàng ở trong phủ nhìn, mặc dù thân thể Niên thị có chút suy yếu nhưng cũng không đến nỗi không chịu nổi như trong sách miêu tả, hơn nữa bệnh của nàng hơn phân nửa đều là do giả bệnh mà ra, muốn có người nào đó quan tâm mà thôi! Hiện tại xem thử, sợ là không giả, đã thổ huyết, thân thể này... Chắc chắn ~ thật không ngờ, thân thể Niên thị là do chính mình khiến cho tức giận đến bệnh, nếu việc này được viết vào trong sử sách, không phải bản thân sẽ nổi tiếng một phen hay sao? Xưa có Gia Cát Lượng tức chết Chu Du, nay có Nữ Cổ Lộc thị tổn thương Niên thị, ($\geq 3 \leq$) / mặc kệ nói như thế nào, nàng cũng phải theo gót bạn học lão Gia một lần cho ngang bằng à!

Đang suy nghĩ ngơ ngác lướt gió bay, Anh Ca đứng một bên, nhìn không được mà mở miệng hỏi: “Cách Cách, chúng ta không đi thăm sao?”

Thư Di sùng sốt, hỏi: “Thăm cái gì?”

“Thăm Niên sườn phúc tấn a!”

Thư Di dùng vẻ mặt ngơ ngác nhìn Anh Ca. “Thăm nàng? Người nghĩ nàng còn tức giận chưa đủ sao? Nếu chúng ta lại xuất hiện trước mặt nàng, phỏng chừng là nàng lập tức nổi giận!”

Anh Ca nghe nàng nói xong cũng do dự, “Nhưng... Nhưng vừa rồi phúc tấn đã nói cho chúng ta biết, nếu chúng ta không đi, không phải là bất kính với nàng sao? Không phải là nàng sẽ bất được nhọc nhằn của chúng ta hay sao?”

Thư Di lắc đầu, “Yên tâm, phúc tấn sẽ bảo vệ chúng ta! Ta chỉ là không ngờ Niên thị lại để ý tới như vậy, không chỉ cả đêm đều đến mời Tứ gia, mà còn lại tức thành như thế? Lúc nàng phái người đi lôi Tứ gia từ trong phòng người khác ra, sao nàng lại không nghĩ đến cảm thực của người khác?” Người này thật ích kỷ! Mặc dù bản thân cũng không phải người không cầu lợi, nhưng ít ra nàng nghĩ thoáng, lạc quan nha, nghĩ như thế, Thư Di còn cảm thấy thật sung sướng chính mình! Lúc đầu bị sự phản bội của bạn trai đã kích nhiều như vậy mà mình cũng chịu được, nếu đổi lại thành Niên thị, thật đúng là không dám nghĩ tới hậu quả đây!

Anh Ca nghe nàng nói như thế, liền cười cười mập mờ. “Cách Cách, người cũng để ý với chuyện lần kia Vương gia bị gọi đi hay sao ~”

Thư Di tức giận liếc mắt khinh thường nàng, nàng là vì sự chịu đựng sâu sắc của những nữ nhân Đông viện này mà nói, có được hay không?? Nha đầu này càng ngày càng tệ, cứ hủy hình tượng của nàng! ~

Lúc Từ Trúc tiến Na Lạp thị xong rồi quay trở lại phòng, thấy vẻ mặt Niên thị vô cùng dữ tợn nhìn ngoài cửa sổ, hận ý trong mắt nàng mãnh liệt đến mức Từ Trúc phải rung mình một cái!

Niên thị nghiêng đầu, thấy nàng đang ngơ ngác đứng ở ngoài rèm mà không vào, biết vẻ mặt của mình làm nàng sợ, liền đơn giản mà thu lại hận ý, nói: “Đem thuốc đến cho ta đi!”

Lúc này Từ Trúc mới hoàn hồn, liền lên tiếng trả lời, đi như bay ra khỏi phòng, vẻ mặt vừa rồi của chủ tử thật dọa người!

Niên thị hừ lạnh nhìn bóng lưng gần như chạy trốn của nàng, đem tầm mắt quay lại ngoài cửa sổ, Nữ Cổ Lộc thị, còn có Na Lạp thị, nàng sẽ cho các nàng phải trả giá lớn! Những khổ sở hôm nay nàng phải chịu, ngày sau nàng sẽ đòi lại gấp trăm ngàn lần!!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Trù Tính

Edit: dark Angel

Beta:

Sau khi lâm triều, Dận Chân gọi Dận Tường lại, hỏi: “Chuyện lần trước ta bảo đệ đi lo liệu thế nào?”

Đầu tiên là Dận Tường ngẩn ra, sau đó mới phản ứng kịp đây là chuyện gì, “Vốn hôm nay đệ cũng muốn nói chuyện này với Tứ ca, đã hoàn thành! Phải nói cũng quá rất đúng dịp, tối hôm qua đột nhiên Vận Vận cảm thấy không thoải mái, thái y kiểm tra thì nói nàng có thai, Hoàng a mã cùng Đức Phi nương nương lập tức thưởng đồ xuống, đệ nghĩ cũng phải vào cung tạ ơn, nhân tiện đến Vĩnh Phúc Cung, kết quả lúc đó Đức Phi nương nương liền nói đây là lần đầu mang thai của Vận Vận, chuyện gì cũng đều không hiểu, phải tìm một người chiếu cố cho ổn thỏa, bảo đệ chọn hai ma ma từ trong cung

của nàng, đệ vừa nghe, liền thuận tay chỉ ngay người muốn, hiện tại đang đi theo bên cạnh Vận Vận đây! Phóng chừng là không được mấy ngày nữa thì Vận Vận sẽ đến phủ Tử ca tìm tiểu Tử tẩu!”

Dận Chân gật đầu, vỗ vai hắn, cười nói: “Đệ muội có thai, Tử ca phải chuẩn bị một phần hậu lễ mới được!”

Dận Tường cười cười, có chút xấu hổ, tuy nói hắn đã có hai người con trai, nhưng là đứa con đầu của Vận Vận lại khiến hắn có cảm giác mừng như điên như người mới lần đầu làm cha!

Dận Chân có chút hâm mộ nhìn về mặt hạnh phúc của Thập Tam, đến tột cùng thì đến khi nào tiểu nữ nhân kia mới có thể cho hắn thêm một đứa con trai?

Lúc Thư Di thức dậy, trời đã mờ tối, nàng vuốt vuốt mắt, kêu to: “Anh Ca, rót chén trà cho ta!”

Trong nháy mắt rèm đã được vén lên, Anh Ca cười híp mắt bụng chén trà đến, nhìn Thư Di uống trà ừng ực, đợi nàng uống xong, nhận lấy chén không hỏi: “Có muốn uống thêm chén nữa không?”

Thư Di lắc đầu, sắp ăn cơm chiều, cũng nên chừa bụng chứ! “Được rồi, tối nay chúng ta đóng cửa ngủ sớm chút, đến bây giờ ta vẫn còn chưa đỡ mệt đây!”

Anh Ca nghe xong thì sững sờ, theo bản năng hỏi nàng. “Nếu Vương gia tối thì làm sao bây giờ?”

Thư Di khoát khoát tay. “Niên thị bị bệnh nặng như vậy, tối nay hắn sẽ không tới!”

Anh Ca cẩn thận nhìn sắc mặt của nàng, quyết định cái gì cũng không nói có vẻ tốt hơn.

Thư Di cũng không phát hiện suy nghĩ cẩn thận của Anh Ca, nàng lẳng lặng phát tóc ra, đột nhiên nhớ tới một người, liền quay đầu hỏi Anh Ca. “Huyền Hối đại sư có nhận nam đệ tử không?”

Anh Ca suy nghĩ kỹ càng một chút, lắc đầu nói: “Cái này nô tỳ thật không biết! Huyền Hối đại sư cũng không nói chuyện của người, ngay cả lão gia cũng biết rất ít về người! Đúng rồi, sao Cách Cách lại đột nhiên nhắc tới cái này? Ngài nhìn thấy lão nhân gia ông ta?”

“Không có, chỉ là hôm qua trên phố đã gặp một người rất thú vị, hắn nói ta là tiểu sư muội của hắn...” Vừa nói, Thư Di liền đem chuyện gặp phải mỹ nam kể lại rõ ràng rành mạch cho Anh Ca. Nghe xong, Anh Ca cũng rất ngạc nhiên, bắt đầu vắt hết đầu óc nhớ lại lúc nàng ở chung với Huyền Hối đại sư, nhớ lại từng chút từng chút, cố gắng tìm ra đầu mối từ đó, đáng tiếc là hoàn toàn không có ấn tượng, lúc đang hết sức rầu rĩ, Thúy Châu đi vào mời Thư Di ăn cơm, hai người mới bỏ về ưu sầu đi, Thư Di xốc lại tinh thần, chuẩn bị ăn thật nhiều, còn về mỹ nam... Quên đi, xe tới trước núi ắt có đường, nếu hắn nói bọn họ còn có thể gặp lại, vậy thì cứ đợi tới gặp lại rồi tìm đáp án là được rồi! Người nào đó an ủi bản thân như vậy.

Giờ Hợi (*), cửa Di Tâm Các

(*) giờ Hợi: 9 – 11h tối

Về mặt Dận Chân đầy hắc tuyến nhìn cửa lớn đóng chặt, thật sự là khiến người ta XX quá, hắn lại bị nhốt ngoài cửa! Nữ nhân này là đóng cửa thành nghiện hay sao?

Đa Tề nhìn sắc mặt âm trầm của Dận Chân, tiến lên do dự hỏi: “Vương gia, có muốn nô tì gõ cửa không?”

“Không cần, các người trở về đi! Tự gia đi vào là được!”

Đa Tề cùng Nhĩ Thái liếc mắt nhìn nhau, phát hiện khóe miệng của nhau đều co giật khác thường, chẳng lẽ Vương gia muốn leo tường vào giống như lần trước?

Vừa nghĩ như vậy, chỉ thấy một thân ảnh màu xanh lưu loát lấy đà sau đó nhảy vào, trong nháy mắt đã biến mất ở bên kia tường, hai người đều không nhìn được mà lắc đầu, Vương gia đã trở nên xấu hơn!

Vòng qua cầu nhỏ, người nào đó nhẹ tay nhẹ chân đẩy cửa vào phòng trong, sau đó lại đột nhiên phát hiện ra hành động của mình lúc này có nhìn thế nào thì cũng giống một tên hái hoa tặc!

Nhẹ nhàng, chậm rãi đi tới trước giường, mượn ánh trăng mà nhìn rõ gương mặt của người ngủ say trên giường, lúc này Dận Chân mới phát hiện, chỉ mới không gặp một ngày ngắn ngủn, vậy mà hắn có chút nhớ nàng. Đưa tay muốn sờ gương mặt mềm mại của nàng, lúc sắp sửa chạm tới, đột nhiên một tiếng nói vang lên: “Nếu đã tới, nhanh cởi quần áo lên giường ngủ, cũng đã trễ rồi?”

Thư Di ngáp dài mở hai mắt ra, nhìn thẳng vào đôi mắt chứa đầy sự dịu dàng không kịp thu hồi của nam nhân nào đó!

Rút mạnh tay trở về, Dận Chân vờ mạnh mẽ, ra vẻ không sao cả hỏi nàng: “Vì sao lại không đợi gia?” Nhưng không thể phủ nhận, câu nói vừa rồi nhìn như thất lễ kia nhưng lại ám áp bội lần kia khiến cho nổi tức giận vì bị nhốt ngoài cửa của hắn đã tiêu tan không ít!

“Ta nghĩ chàng sẽ đến chỗ Niên sư ôn phúc tẩn!”

“...” Xác thật là hần có đi, chỉ là dùng xong bữa tối ở đó rồi lại chạy đến đây. Dận Chân đỡ nàng ngồi dậy, sau đó đặt tay nàng lên nút áo ngoài của mình, nói: “Phạt nàng thay quần áo giúp gia!”

Thư Di bình tĩnh nhìn hần một hồi rồi nhận mệnh, đứng lên thành nha đầu thay quần áo, ừ ~ dựa vào biểu hiện tối nay của hần rất tốt, nàng liền tui thân mà thỏa mãn chủ nghĩa đại nam tử của hần một lần!

Thời gian nửa chung trà trôi qua, cuối cùng y phục cũng bị nàng cởi ra, nàng lau mồ hôi nóng đỏ đầy đầu, cảm khái: “Một đại nam nhân lại ăn mặt kín như vậy, cũng không phải là cô nương cần phòng lang!”

Dận Chân vừa nghe, sắc mặt trầm xuống. “So sánh gia với nữ tử? Sao không nói là nàng không quen tay?” Không biết hầu hạ gia thay quần áo cũng không sao, nàng còn lý lẽ?

Đôi mày thanh tú của Thư Di nhướn lên, trừng hần nói: “Ta đúng thật là không phải người biết cách cởi quần áo người khác!”

Cởi... quần áo người khác?? Trán Dận Chân co giật, nàng luôn có lý do mới để thoái thác!

“Hôm nay gặp Thập Tam, nghe đệ ấy nói Triệu Giai thị có thai!” Nếu nói không lại nàng, chuyển sang chuyện khác đi!

“Ồi???”

Về mặt Thư Di khó có thể tin, không phải chứ? Nhanh như vậy? Lúc này mới thành thân bao lâu chứ? Đây là do năng lực của Thập Tam rất mạnh mẽ sao?

Dận Chân thừa dịp nàng đang ngây người kéo nàng lại, ri tai nói: “Khi nào nàng cho gia tin vui đây?”

Thư Di mở trừng hai mắt, sau khi yên lặng tính trong lòng thì hàm hồ nói: “Sáu năm sau đi!”

Nhiều lắm, lâu như vậy!

“Gia đợi không được!” Dận Chân bắt mãi, con mắt đảo quanh một vòng rồi hần nói nhỏ một câu. “Nếu không... Hiện tại chúng ta bắt đầu tạo một đứa cũng tốt lắm!”

Vừa dứt lời, môi cũng hôn xuống tầng tầng lớp lớp! Động tác nhanh kinh người, Thư Di chỉ có thể trong lúc cùng hần mà than khóc: nàng vốn có kế hoạch nghỉ ngơi lại sức mà!

Đêm, với Thư Di mà nói thì thật sự là quá dài! (´ - ˘)/

Sáng sớm hôm sau, tâm tình Dận Chân rất tốt mà hôn đôi mắt gấu mèo của Thư Di, “Gia phải thượng triều! Nàng nghỉ ngơi cho khỏe đi!”

Hung hăng trợn mắt liếc hần, Thư Di nghe răng nhếch miệng, quơ quơ nắm tay. Nhìn thấy bộ dáng tức giận của nàng, Dận Chân nhếch mép. “Xem ra còn có khí lực nha!” Vừa nói vừa nheo mắt lại như đang tính toán cái gì, Thư Di thoáng sửng sốt, liền nhắm mắt lại giả bộ ngủ, kết quả là rất nhanh mà tiến vào mộng đẹp, ngay cả khi nào Dận Chân rời đi cũng không biết!

“... Cách Cách, Cách Cách??”

Thư Di biết rõ có người đang kêu nàng, chỉ là mắt như dính vào nhau, nhất định không mở ra được!

“Bỏ đi, Anh Ca, để nàng ngủ đi!” Một giọng nói nhẹ nhàng, êm ái vang lên, là ai? Hi Hi sao? Thư Di mông lung suy nghĩ, sau đó lại rơi vào cảnh đẹp ngọt ngào trong mơ...

Hồi lâu, đến khi Thư Di ngủ đủ, ngồi dậy duỗi người, một giọng cười nữ thật dễ nghe bay vào tai nàng. “Ngủ no rồi?”

Xoay người lại nhìn lên, trên mặt lập tức hiện lên nụ cười. “Ừ ~”

Hi Vận đi tới, nhìn kỹ da thịt lộ ra bên ngoài của Thư Di, sau đó nhìn đến chỗ có vết xanh tím thì mặt lộ ra vẻ thương tiếc. “Rất khổ cực ư? Từ gia thật không biết thương hương tiếc ngọc!”

Thư Di nhìn hết sức chăm chú vào bụng nàng một hồi, sau đó đáp lễ lại. “Còn không phải là vì đệ đệ của hần quá tài giỏi đi, khiến cho hần cảm thấy nguy cơ? Tối hôm qua hần liên tục nói thầm, cái gì mà người trẻ tuổi thì thể lực rất tốt!”

Hi Vận nghe nàng nói liền đỏ mặt lên, liền chuyển đề tài, “Nhìn xem mình mang ai đến!” Vừa nói, liền quay ra phía rèm ngoài cửa trước hô. “Vào đi!”

Thư Di nghiêng đầu xem, người đến là một nữ nhân khoảng chừng bốn mươi tuổi, đây là... Nàng hoài nghi nhìn Hi Vận, hy vọng người nào đó có thể giải thích một chút với nàng!

“Đây là đại nha hoàn Huệ Lan bên cạnh Hiếu Ý Hoàng hậu, cũng là Trương Yến!”

“Huệ Lan tham kiến Cách Cách!” Nữ nhân kia khẽ cúi người!

Thư Di liền sửa sang quần áo lại cho tốt, vấn tóc tùy ý, đứng lên đáp lễ. “Ma ma đa lễ!”

Bà ấy nghiêng người tránh đi, nói, “Nô tỳ không dám nhận, nếu ngài là bằng hữu của Cách Cách nô tỳ, lễ này, lễ ra phải nhận!”

Thư Di gật đầu, sau đó nhìn Hi Vận tò mò hỏi, “Sao cậu có thể mang bà ra khỏi cung? Cũng không lo sao?”

“Yên tâm, bà là giáo dưỡng ma ma mà Đức Phi phái đến cho mình.”

“Giáo dưỡng ma ma?” Thư Di càng thêm tò mò, theo lý thuyết thì Hi Vận đã sớm qua tuổi phải được giáo dục rồi à!

Thật đúng là ngốc mà! Nữ tử nào đó nghiêm khắc liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó sờ sờ bụng mình, nói: “Là ma ma dạy vấn đề thế nào để sinh dưỡng hài tử! Tên gọi tất là giáo dưỡng ma ma!”

... (◉_◉)

Hi Vận không nhìn về mặt ngây ngốc của Thư Di nữa, ngoảnh đầu lại tự nói: “Hôm nay mình mang bà ấy đến là muốn thương lượng xem kết hoạch của chúng ta nên tiến hành thế nào!”

Thư Di theo bản năng mà nhìn về phía Huệ Lan đang đứng một bên hỏi: “Ma ma có ý kiến gì hay?”

Huệ Lan cúi người cung kính nhưng khiêm tốn nói: “Nhờ các chủ tử phân phó! Chỉ cần có thể báo thù cho Cách Cách của nô tỳ, cái gì nô tỳ cũng nguyện làm!”

“Trương Yến... À, Cách Cách nhà ngươi có làm chuyện gì khiến cho người ta khó quên hay không? Tốt nhất phải là chuyện khiến cho mọi người có ấn tượng khắc sâu!”

“Hồi Cách Cách, năm Khang Hi thứ mười lăm, tại bữa tiệc sinh nhật hai mươi ba tuổi của đương kim Thánh Thượng, Cách Cách từng hát một bài, khiến cho toàn bộ đều kinh ngạc! Cũng từ khi đó là Hoàng Thượng bắt đầu chuyên sủng một mình Cách Cách!”

Thư Di cùng Hi Vận liếc mắt nhìn nhau, trăm miệng một lời hỏi: “Bài hát đó tên gọi là gì?”

“Hồi các chủ tử, là [Nhân gian]!”

Lúc này Thư Di mới hát hai câu. “Bầu trời trần gian này nếu thật có giá trị cũng là bởi vì có chàng mới trở nên náo nhiệt. Trời đất bao la so với chàng cũng chỉ là những điều nhỏ nhoi, thiếp không đành lòng dối lừa, chỉ mong chàng có thể nghe hiểu được.”

Cuối cùng, hỏi nàng. “Chính là bài này?”

Hai mắt Huệ Lan đột nhiên tròn to, kích động gật đầu. “Chính là bài này! Cách Cách, giọng của ngài...” Vừa nói, bà cũng không nhận được mà ghen ngào. “Rất giống, thật sự rất giống!”

Thư Di chán nản như bị rút cạn sinh khí ngã ngồi trên giường, thì thảo tự nói. “Đương nhiên giống nhau, bởi vì bài hát này, hai chúng ta đã luyện tập hơn một tháng, cố gắng đạt tới mức khi hát lên giống như chỉ là một người hát!”

Hi Vận cũng thất thần nói: “Khi đó chúng mình đều nói cậu và Trương Yến thân như tỷ muội, tính tình cũng vậy, phong cách cũng thế, vóc người lại càng giống nhau!”

Thư Di nghe xong vô lực cười cười, rất giống một người, không nhất định là một chuyện tốt!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Kinh Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Vào Cung Mừng Tuổi (1)

Edit: dark Angel

Beta:

Ba người thảo luận một canh giờ, rốt cục cũng nhất trí về cơ bản! Chỉ là Thư Di có chút bất mãn với việc nàng phải tự mình lên sân khấu, vốn nàng cho là có thể tìm người thế thân lên đài, nàng đứng hát phía sau màn là được! ˊ(_ ˋ) ˊ Đem đó ba người cùng dùng bữa tối, Huệ Lan còn kể lại một vài tình

huống trước và sau khi Trương Yến gặp chuyện mà bà đã len lén điều tra được, Thụ Di nghe xong, trong đầu mơ hồ mà sinh ra một phỏng đoán lớn mật!

“Nếu chuyện đã định, vậy chúng ta đi trước! Đoán chừng nếu ngồi thêm một lát, Dận Tường sẽ phái người đến tìm!” Hi Vận nhìn sắc trời, đứng lên nói.

Thụ Di nhìn nàng cười cười mập mờ, “Ai khiến cho người nào đó hiện giờ đang mang quả bóng mà đi đây!”

“Ai, mình nói cậu đấy, sao lại thích khiêu khích mình như vậy? Thập Tam với mình ngọt ngào khiến cậu ngứa mắt à?” Hi Vận chống nạnh, quát lên với người nào đó. Thụ Di liền khoát khoát tay, làm tư thế ‘mời’.

“Thập Tam phúc tấn, mời ngài đi bên này ~”

Hi Vận tức giận, liếc mắt khinh thường nàng, “Ngày mai mình sẽ bảo người đến đo người cho cậu, còn có đồ trang sức và vân vân, mình sẽ tìm người đặt làm, cậu không cần phải xen vào, đỡ cho cậu mỗi ngày đều kêu nghèo!”

Thụ Di vừa nghe, mừng rỡ tiến lên hôn nàng một cái, nói: “Người hiểu mình nhất, cũng là Hi Hi!”

...

Trong sự chuẩn bị khẩn trương của Thụ Di các nàng, thời gian cũng vội vã đi qua, đảo mắt, năm mới đã tới!

Vào ngày trừ tịch, theo lệ, đế, hậu, phi, hoàng tử, hoàng tôn cùng các vương công đại thân đều phải mang theo cả nhà đến Càn Thanh Cung cử hành thịnh yến. Bởi vậy, dùng qua cơm trưa, Na Lạp thị liền phân phó các thiếp thất lớn nhỏ trong Ung Vương phủ vào cung phải hành sự cẩn thận thế nào, đơn giản chỉ là sợ xảy ra sự cố trên bữa tiệc, khiến cho Dận Chân mất mặt trước Hoàng Thượng và các đại thần! Vì đây là lần đầu Thụ Di tham gia cuộc gặp gỡ không lồ thế này, cho nên Na Lạp thị lại đặc biệt chiếu cố nàng hơn! Nói liên miên lái nhai nửa canh giờ, mới cho phép các nàng quay về tiểu viện để rửa mặt trang điểm, sau đó chuẩn bị tiến cung!

Sau khi Thụ Di trở lại Di Tâm Các, bảo Anh Ca làm cho nàng một kiểu đầu đơn giản nhất, rồi sau đó mặc trang phục phụ nữ Mãn Thanh do Na Lạp thị phái người đem tới, quay người nhìn vào hình ảnh trong gương, phát hiện thật sự là quá mộc mạc, liền lấy cây huyết ngọc trầm mà Dận Chân tặng nàng từ hộp trang sức, cắm lên búi tóc, lại tìm một đôi hoa tai bằng phi thủy đeo vào, lúc này mới vừa lòng cười, quay đầu lại hỏi Anh Ca. “Đẹp không?”

“Đẹp thì rất đẹp, nhưng là như vậy không phải quá đơn giản sao?” Ngày hôm qua nàng nhìn thấy nha đầu của Tổng Cách Cách cầm một hộp trang sức đi về hướng Đông viện, chắc là kiểu mới mua từ bên ngoài về, ngay cả người ít trang điểm như Tổng Cách Cách cũng chuẩn bị nhiều như thế vì bữa tiệc này, mặt Cách Cách chỉ trang điểm thế này có phải sẽ bị xem là đem đến rủi ro cho Vương gia hay Hoàng Thượng không?

Thụ Di quay đầu nhìn người trong gương, cười. “Ta thấy rất tốt, mang nhiều trang sức rất nặng người đấy! Hôn nữa ~” Thụ Di nháy mắt mấy cái qua gương với Anh Ca, về mặt thân bí nói: “Chiều nay ta còn có một hồi kịch rất quan trọng nữa! Nếu mặc trang phục quá long trọng thì đến lúc đó sẽ rất phiền phức khi tháo trang sức!”

Anh Ca ngăn người, thấy Thụ Di không có ý nói tiếp cũng nhu thuận mà không hỏi nhiều, dù sao hôm nay nàng cũng theo Cách Cách tiến cung, đến lúc đó tự nhiên sẽ hiểu được vở kịch quan trọng mà Cách Cách nói là cái gì!

Sau khi Thụ Di ăn vài miếng bánh ngọt, lại uống hai chén trà thơm, tính toán thời gian cũng không gần đến, nàng mới kéo Anh Ca từ từ thông thả mà đi tới cửa phủ!

Vừa ra khỏi Tây viện một chút thì chợt nghe tiếng cười nói nho nhỏ truyền đến từ cửa phủ, Thụ Di duỗi cổ nhìn qua, ôi ~ một cảnh xuân tươi đẹp sáng lấp lánh, cúi đầu nhìn quần áo của mình, Thụ Di lập tức quyết định, đi đường vòng đến sau lưng của những nữ nhân này, sau đó tìm một góc nhỏ mà yên lặng đứng đó cho tốt!

Đợi không bao lâu, cũng chờ đến lúc Dận Chân cùng Na Lạp thị đi tới, sau khi mọi người thỉnh an xong, Thụ Di lặng lẽ giấu mình phía sau Niên thị đang mặc một thân trang phục phụ nữ Mãn Thanh đồ thẩm, nàng có dự cảm...

Quả nhiên, tầm mắt của Dận Chân yên lặng mà quét một vòng trong đám người, Thụ Di nhận thấy tất cả mọi người đều chuyển động, lập tức lại cố hết sức rụt người lại, oa oa ~ ta van chàng, đừng tìm nữa!

Đáng tiếc là trời cao trong nghe đến tiếng lòng của Thụ Di, Dận Chân vẫn chưa từ bỏ ý định mà quét mắt qua đám người một lần nữa, Na Lạp thị ở cạnh hần nhận ra điểm khác thường của hần, hỏi: “Gia, có chỗ nào không ổn?”

Dận Chân vừa định mở miệng nói hình như thiếu người đột nhiên nhìn thấy một cây trầm run rẩy, khóe miệng không khỏi kéo kéo lên, nha đầu ngốc kia, trốn cũng không biết trốn! Mọi người đều bị nụ cười đột nhiên hiện lên của hần làm cho kinh ngạc, xoay người nhìn theo ánh mắt của hần, xem thử ai là người có thể khiến cho Vương gia trở nên dịu dàng như vậy, kết quả lại phát hiện Niên thị ngượng ngùng, cười ngọt ngào với Dận Chân! Mọi người đều thu hồi tầm mắt, mất hết hứng thú! Không có cách nào, ai bảo Niên thị lớn lên như thiên tiên, nhất là hôm nay nàng lại cố ý ấn điện, càng khiến cho người ta không cách nào không để ý!

Nếu đã thấy được tiểu nữ nhân, Dận Chân cũng thả lỏng, quay đầu nói với Na Lạp thị. “Không có gì! Nếu mọi người đã đến đông đủ, vậy lên xe đi!”

Na Lạp thị gật đầu, đi theo Dận Chân ra cửa phủ, chỉ là lúc nàng lên xe ngựa thì đột nhiên quay đầu lại hướng Niên thị mà nở ra một nụ cười, khiến Niên thị ngạc nhiên nghi ngờ, mà Thụ Di phía sau nàng cũng đảo mắt mình bạch, Na Lạp thị cũng quá lợi hại!

Sau khi xe ngựa dừng lại ở cửa cung, mọi người xuống xe, Dận Chân đi trước đến Càn Thanh Cung, còn các nữ quyến thì theo Na Lạp thị đi đến Vinh Phúc Cung bái kiến Đức Phi. Lần thứ hai bước vào Tử Cấm Thành, Thư Di cảm thán ngàn vạn, Lâm Cầm, Trương Yến ở trong lòng tình xảo này, ngày sau bản thân mình cũng sẽ bị nhốt trong đây mấy chục năm!

Thư Di suy nghĩ miên man nên bước chân không khỏi vướng vào nhau, nếu không phải Anh Ca đỡ nàng kịp lúc, phỏng chừng lúc này mặt mày đã trầy trụa rồi. Cũng may mắn là các nàng đi sau mọi người, tiếng kêu nhỏ của Thư Di cũng không bị chú ý! Khẽ thở ra, Thư Di ổn định trái tim đang đập điên cuồng, lúc ngẩng đầu lên mới phát hiện cánh cửa lớn màu đỏ thẫm của Vinh Phúc Cung đã gần ngay trước mắt, nàng buông tay Anh Ca ra, cười ý bảo không có việc gì, sau đó cúi đầu xuống, ngoan ngoãn theo mọi người đi vào tẩm cung của Đức Phi. Đức Phi vẫn đoan trang tú lệ, mặt mày hiền hậu như trước, nếu không phải biết rõ lịch sử, thì dù là ai cũng sẽ không thể tin được là bà lại có quan hệ với người mẹ nhẫn tâm gây khó dễ con mình!

Đức Phi thân mật kéo Na Lạp thị ngồi xuống bên cạnh mình, thỉnh thoảng cũng cười nói với mọi người mấy câu, nhưng từ đầu tới cuối cũng không liếc mắt nhìn Niên thị một cái, Thư Di ngồi ở cuối cùng mượn lỗ hồng lúc nâng chén trà lên mà thoáng đánh giá Niên thị, chắc chắn ~ mỹ nhân đúng là mỹ nhân, ngay cả lúc nổi giận thì gương mặt cũng vô cùng động lòng người đấy!

Bên này, lúc Thư Di uống đến chén trà thứ hai, nô tài giữ cửa thông báo Hi Vận mang theo nữ quyến của phủ Thập Tam tới! Đức Phi lập tức cười tươi như hoa, vui vẻ mà kéo Na Lạp thị nói: “Nha đầu Vận Vận kia đã tới!”

Thư Di thoáng sững sờ, nhìn tư thế này, xem ra Hi Hi rất được Đức Phi ưa thích nha!

Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy một nhóm người đi tới phía bên này, dẫn đầu chẳng phải là nha đầu điên Triệu Hi Hi kia hay sao! Thư Di nhìn bộ dáng của Hi Hi rồi khẽ lắc đầu, phải nói là thể không bằng thiệp, nhìn nàng là người có thai mà còn phải mặc chính phục, mang thêm trang sức, mũ trên đầu chắc cũng phải nặng hơn cả cân(*) đi! Chỗ nào có thể so sánh với tự tại như mình, tuy rằng có ít bạc, nhưng mà được sống thoải mái!

(*) một cân = ½ kg

Hi Vận vừa vào phòng liền liếc mắt thấy Thư Di đang đi vào cũi thần tiên, cố nín cười, nàng quay đầu thỉnh an Đức Phi xong thì ngồi xuống bên cạnh Đức Phi, nhìn nàng thỉnh thoảng khiến cho Đức Phi hòa nhã, lộng lẫy lại có thể cười to bất chấp đến hình tượng của bản thân, Thư Di cảm thán từ tận đáy lòng: quả nhiên Hi Hi là thần tượng của phụ nữ trung niên à!

Hi Vận thấy cũng gần đến giờ rồi, liền dùng ánh mắt ra lệnh cho Thụy Liễu bên cạnh, sau đó day day thái dương, giả vờ hơi mệt mỏi, Đức Phi thấy liền phân phó hạ nhân dẫn nàng đi nghỉ ngơi, còn mình thì không ngừng tự trách, nói cái gì mà đã quên Vận Vận mang thai! Thư Di thấy nàng đã rút lui, liền lặng lẽ đến gần bên cạnh Na Lạp thị nói nhỏ: “Phúc tấn, Thư Di muốn đi xem Hi... Ách, tình hình của Thập Tam phúc tấn!”

Na Lạp thị hơi trầm ngâm, sau đó cười nói: “Cũng tốt, tình cảm của muội và đệ muội cũng không tệ, phải thay ta chiêu cố nàng thật tốt đấy!”

Thư Di liền cười nói: “Cảm ơn phúc tấn!”

Mới vừa bước ra đại môn của chánh điện, liền thấy Thụy Liễu đang đứng ở góc quẹo mà ngoắc nàng, Thư Di cùng Anh Ca nhìn nhau cười rồi đi qua!

Thấy các nàng đi tới, Hi Vận thờ phào nhẹ nhõm, nói: “Chúng ta đi Càn Thanh Cung, Huệ Lan ma ma đang đợi chúng ta ở bên kia!”

Thư Di không yên lòng hỏi nàng: “Cậu xác định là màn bố trí tối nay sẽ không có sơ sót gì chứ?”

Hi Vận thoáng ngần ra, sau đó che miệng cười nói: “Sao? Khẩn trương như vậy à? Yên tâm đi, tất cả đã có mình! Cậu cứ từ từ nhắm mắt mà hát bài hát của cậu là OK!”

Khóe miệng Thư Di co giật, chính là vì có cô nàng, cho nên mới không yên lòng đây! Nha đầu chết tiết kia, không biết nàng sẽ làm ra cái dạng gì nữa! Hơn nữa sáng nay mình đã dùng bài Tarot bói qua, phát hiện hôm nay sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mặc dù sau đó có thể gấp đũa hóa lành, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không thuận lợi. Hi Vận thấy vẻ mặt Thư Di vẫn không yên lòng, gương mặt liền nghiêm túc lại, nói: “Ngay cả mình cũng không tin?”

“Không phải.”

“Vậy đi theo mình! Thời gian rất gấp.” Vừa nói, Hi Vận chỉ quần áo cùng tóc của Thư Di, nói: “Chỗ này, còn có quần áo cũng phải chuẩn bị, cũng phải trang điểm thêm!”

“Hey?? Không phải là không muốn mình lộ diện sao?” Thư Di vừa nghe phải trang điểm, nóng nảy.

“Mình van cậu, nếu đã làm thì phải làm cho đáng, mình cảm thấy là trên mặt cậu không có chút trang điểm nào, không cân xứng với quần áo đấy!”

Liếc nàng một cái, Thư Di oán giận nói: “Dù sao cũng không ai nhìn, yêu cầu cao như vậy làm gì?”

“...” Người này, quả là không thể giảng đạo lý với cô nàng, cứ cứng rắn là xong việc!

Đang nói chuyện, bốn người đã rẽ sang hậu điện của Càn Thanh Cung, Huệ Lan đứng trên hành lang phía sau thấy các nàng đang bước tới hướng này, cuối cùng cũng bỏ được tảng đá trong lòng xuống!

Bước nhanh lên vài bước đón, Huệ Lan kéo tay Thư Di, nói: “Cách Cách, mau đi cùng nô tỳ đến!” Nói xong lại nhìn phía Anh Ca đang mang về mặt mờ

mặt nói: “Ngươi cũng cùng đi, chúng ta phải thay đồ cho Cách Cách cho tốt!”

“A? À ~” Anh Ca thấy nàng phân phó cho mình liền vội vàng gật đầu, đi theo phía sau vài một gian phòng ở bên cạnh. Vừa vào phòng, Thư Di liền cảm giác không đúng, hỏi Huệ Lan ở phía sau:

“Ngươi có thể tùy ý vào từng gian phòng ở nơi này?”

Huệ Lan lắc đầu, “Nơi này là nơi Hoàng thượng đặc biệt làm nơi để gặp Hiếu Ý Hoàng hậu, Cách Cách của nô tỳ!” Nàng từ từ đi tới trước gương đồng trên bàn trước mặt, khẽ lướt qua nói: “Cách Cách từng ở nơi này đêm ngày làm bạn cùng Hoàng thượng, bọn họ vừa nói vừa cười, lúc đó Cách Cách rất vui vẻ, nàng nói với Huệ Lan là nàng không hối hận khi tiến cung, không hối hận là một trong rất nhiều người vợ của Hoàng thượng.” Giọng nói trầm thấp, khàn khàn của Huệ Lan có mang thêm một chút hương vị hồi ức vô hạn, đó là bãi bể hóa nương dâu, chuyện xưa có chút bất đắc dĩ biến thành lịch sử!

Cả phòng im ắng, nếu như lắng nghe kỹ càng, tựa hồ như nghe thấy tiếng cười như chuông bạc của nữ tử đang quanh quẩn. Một hồi lâu, Huệ Lan lau nước mắt, xoay người lại, nói: “Nô tỳ thất lễ! Xin Cách Cách yên tâm, trừ nô tỳ ra, ai cũng không thể đi vào nơi này, đây là thánh chỉ!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Kinh Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Vào Cung Mừng Tuổi (2)

Edit: dark Angel

Beta:

Thư Di nhìn trang hoàng trong phòng, quay đầu nói với Anh Ca: “Đừng làm lộn xộn những thứ kia, động tác của chúng ta cần cẩn thận một tý.”

Anh Ca gật đầu!

Huệ Lan mở bao quần áo đã mang đến ra, lấy từ bên trong một bộ đồ màu bạc không tay liền quần, Thư Di nhìn trên, trong nháy mắt trên đầu nhảy ra vô số hắc tuyến, đây không phải là trang phục của dân tộc Thái mặc lúc nhảy điệu múa chim không tước hay sao?

“Trang phục này giống y như ngày trước mà Hiếu Ý Hoàng hậu đã mặc qua?” Thư Di khó tin hỏi bà. Huệ Lan gật đầu.

“Chính xác là làm theo bộ đồ kia!”

“Gạt người! Hát bài đó thì cần gì phải phối với váy này?” Thương thức của Trương Yến từ khi nào thì thô tục, mặc ối như vậy? Sao nàng lại không biết? Hi Vận ở bên cạnh đã hơi nhíu mày, đây là y phục mà Huệ Lan mà nói là rất đẹp??

“Cách Cách, xác thật lúc ấy chủ tử đã mặc váy này lên sân khấu, chỉ là... Sau đó nàng lại ngẫu hứng mà nhảy một điệu nhảy.” Huệ Lan ăn ngay nói thật. Thư Di vừa nghe, nổi giận.

“Sao ngươi không nói sớm?” Tốt lắm, Trương Yến mới không phải là ngẫu hứng nhảy múa, nàng là có chuẩn bị mà nhảy, hơn nữa dám chắc là nàng nhảy điệu múa không tước yêu cầu khả năng vũ đạo thâm hậu cùng tao nhã, mềm mại!

Huệ Lan thấy Thư Di nổi giận, có chút bối rối. “Bởi vì lúc Cách Cách nhảy điệu nhảy này từ màn sân khấu đi ra, sắc mặt Hoàng Thượng trở nên rất khó xem, cho nên nô tỳ nghĩ là có khả năng Hoàng Thượng không thích vũ đạo của Cách Cách, cho nên mới không nói chuyện này với các chủ tử.”

Nghe xong lời của nàng, Thư Di cùng Hi Vận thống khổ xoa trán, nha hoàn khinh suất như vậy, thế mà Trương Yến lại có thể chịu được? Đúng là sau khi tiến cung, năng lực đề kháng, dồn ép của người sẽ được tăng cao?

“Vậy làm sao bây giờ?” Hi Vận hỏi.

Thư Di nói thẳng một câu: “Thay đổi nó!”

Hi Vận kinh ngạc nhìn nàng, có chút không tin vào những gì tai mình nghe được. “Cậu nói cái gì? Thay đổi nó?”

Người trong phòng đều hai mặt nhìn nhau, không biết sao cho phải!

“Nếu không thì cậu nói làm sao bây giờ? Mình cũng sẽ không nhảy điệu múa không tước.” Thư Di khoanh tay, nhìn nàng hung tợn.

“Chỉ là thay đổi nó thì cậu mặc gì? Hiện tại làm gì còn thời gian làm một bộ mới?” Hơn nữa nếu không giống với cách ăn mặc của Trương Yến, sao có thể cho người khác ảo giác cậu chính là cô ấy chứ!”

Nghe vậy, Thư Di nhìn chăm chú vào ống quần kia một lát, ngẩng đầu hỏi Hi Vận. “Từ giờ đến tiệc tối còn bao lâu?”

“Khoảng chừng nửa canh giờ.”

Đó chính là còn một giờ, tiết mục các nàng xếp ở giữa, trừ đi thời gian thay quần áo, cũng còn lại không tới thời gian hai giờ, có chút khẩn cấp, nhưng đổi một kiểu khác thì cũng có thể!

Thư Di cầm quần dài đưa cho Huệ Lan, nói: “Đi tìm người khéo tay trong cung, cầm ở đây, còn đây nữa.” Thư Di vừa khoa tay múa chân vừa nói: “Dùng chỉ may lại.” Nàng nghĩ đến trời lạnh thế này còn phải mặc bộ quần áo lộ liễu như thế. “Được rồi, quan trọng nhất là phải may hai cái tay áo cho bộ đồ này! Phải là loại váy dài thật dài, có biết không? Trời lạnh như thế, muốn ta chết rét à?” Lúc Trương Yến mặc quần áo này chính là vào mùa hè.

Huệ Lan bật cười nói, “Đã sợ Cách Cách lạnh, cho nên nô tỳ tìm người làm một cái áo ấm lông thỏ.” Vừa nói, bà lấy từ trong bao ra một cái áo ấm lông thỏ đồng màu.

“Làm cho càng ngày càng giống y phục cô hát trong phòng khiêu vũ ngày xưa của Thượng Hải!” Thư Di nhìn thoáng qua, khéo miệng giật giật nói.

Hi Vận mỉm cười, “Vừa lòng chưa, Huệ Lan mà không phải sợ cậu sẽ bị đông lạnh hay sao.” Vừa nói nàng lại nhìn váy nói: “Sửa như vậy sẽ không ảnh hưởng đến hiệu quả chứ?”

Thư Di vỗ vỗ vai nàng, cười: “Yên tâm! Minh chỉ cần nó phác họa đường cong hoàn mỹ bên ngoài của mình! Chỉ thêm cái áo ấm, sau đó may lại những chỗ bị khoét ra thì sẽ không ảnh hưởng gì, nói không chừng đến lúc đó mình lại có thể ngẫu hứng mà nhảy một điệu múa đấy!”

“Thật không đồ mặt à, còn đường cong hoàn mỹ nữa,” Hi Vận nghiêng đầu, thoáng đánh giá nàng. “Thân thể 14 tuổi còn nhỏ, muốn ngực không ngực, muốn mông không mông, cậu chỉ cho mình xem, đường cong nằm ở chỗ nào?”

Nàng nói trắng ra như thế khiến cho mặt Huệ Lan cùng Anh Ca không tự giác mà đỏ lên, Thư Di thì cười hi hi sờ mình. “Là do trang phục dày cộm, nặng nề của phụ nữ Mãn Thanh nên không thấy, được rồi, kỳ thật đáng người mình thật sự rất nóng bỏng! Nếu không vì sao mọi người lại nhất định muốn ta giả thành Trương Yến chứ!”

Huệ Lan nghe không nổi nữa, cười: “Các chủ tử, hiện giờ nô tỳ phải tìm người giúp sửa y phục!” Vừa nói liền rời đi, Anh Ca thấy thế, cũng muốn đi theo, bị Hi Vận kéo lại.

“Các người đừng đi! Y phục này ta sẽ tìm người sửa, Huệ Lan mà người ở lại, giúp Thư Di chuẩn bị đầu tóc cho tốt, Anh Ca ở đây giúp trang điểm! Còn cậu” vừa nói, nàng xoay sang Thư Di cười nói: “Nguyên nhân để cậu giả thành Trương Yến rất đơn giản, bởi vì mình là người có mạng.” Nói xong, nàng cầm y phục trong tay Huệ Lan rồi đi thẳng!

Khéo miệng Thư Di giật giật, sau đó cười nói với hai người đang ngăn cản bên cạnh: “Đôi khi ta nói chuyện sẽ không kiêng kị, các người không cần phải thẹn thùng.”

“Nô tỳ biết, là tình cảm của Cách Cách cùng Hi Vận chủ tử tốt mới như vậy!” Anh Ca nói, Huệ Lan cũng gật đầu đồng ý.

“Ha ha ~ trước kia chúng ta thường xuyên đùa giỡn như thế.” Thư Di hí hóp mắt hoài niệm nói, lời vừa ra khỏi miệng nàng liền nhận thấy không đúng. Nữ Cổ Lộc Thư Di trước kia không lui tới với Triệu Giai Hi Vận, điểm ấy thì Anh Ca cùng nàng lớn lên rất rõ ràng, như vậy thì với sự thân mật bất ngờ của mình với Hi Vận, còn có những lời nói kỳ quái thốt ra lúc lơ đãng, vì sao Anh Ca không có chút nghi vấn nào? Chẳng lẽ... Anh Ca biết nàng không phải là Nữ Cổ Lộc Thư Di thật sự?

Nghĩ tới, Thư Di nhú nhú mày.

“Cách Cách, hiện giờ nô tỳ sẽ giúp người vấn tóc lại?” Câu hỏi của Huệ Lan kéo tư tưởng đang lơ đãng của Thư Di lại, nàng thoáng sửng sốt, theo bản năng hỏi lại. “Lúc đó Trương Yến làm kiểu tóc thế nào?” Hẳn là không phải đem lông gà làm thành lông khổng tước mà gắn lên tóc chứ?

Hiển nhiên Huệ Lan đã bị câu hỏi của nàng làm cho mờ mịt, suy nghĩ hồi lâu, sau đó khoa tay múa chân giải thích đại khái, lúc này Thư Di mới yên lòng, chỉ cần không phải cảm lông chim gì cả, thế nào cũng được!

Muốn biết vì sao Trương Yến lại giữ lại nha đầu khinh suất như vậy bên cạnh, hiện giờ Thư Di đã biết nguyên nhân, bởi vì tay nàng thật sự rất khéo! Không đến một khắc, tóc của nàng đã được chuẩn bị tốt!

Nhìn Huệ Lan đem một cái kẹp khảm trân châu cài lên tóc, Thư Di nhìn không được mà khen ngợi. “Rất đẹp!”

Huệ Lan cười cười, nói: “Vây hiện giờ nô tỳ sẽ giúp ngài trang điểm?”

“Được!” Quả thật Thư Di rất chờ mong xem sau khi qua tay Huệ Lan thì bản thân mình sẽ trở nên chói lọi như thế nào, mặc dù ngay từ đầu nàng không đề cập với trang điểm, nhưng mỗi người phụ nữ đều không thể chặn được sự cám dỗ của việc làm đẹp, nhất là việc làm cho bản thân càng trở nên mỹ lệ!

Đợi đến lúc trang điểm tốt, Hi Vận ôm y phục đi vào. “Ôi ~ thì ra con vịt nhỏ xấu xí có thể thật sự biến thành thiên nga nha!” Mới vừa vào cửa, nhìn thấy

Huệ Lan đang thoa một lớp son cuối cùng cho Thư Di, Hi Vận liền thán phục một câu.

Không đề ý tới cô ấy! Thư Di làm bộ không nghe thấy.

Hi Vận mang váy tới trước mặt nàng, “Này ~ mau mặc vào thử xem, nếu không vừa còn có thể tranh thủ chút thời, có thể đem đi sửa chữa!”

Thư Di nghe lời nhận lấy, dưới sự trợ giúp của Anh Ca mà thay váy áo. “Sao?” Thư Di kéo kéo làn váy, ngẩng đầu hỏi mọi người. Trả lời nàng chỉ là một sự trầm mặc...

Thư Di nhú mày, chẳng lẽ không đẹp? Nghĩ vậy, nàng liền đi về phía gương, dựa vào người thì không bằng dựa vào chính mình!

Nữ tử trong gương đồng quả nhiên giống sự miêu tả trong [Kính Thi]: tay như cỏ mềm, da nõn nà, cổ trắng nõn như sâu gỗ, răng như hạt bầu, mày ngài, cười tươi, đôi mắt đẹp đầy trông mong.

Thư Di nhìn thấy chính mình cũng cảm thấy mê hồn, đây mới thật là nàng sao?

Hi Vận đi tới phía sau nàng, nhìn vào bóng người ngậy ngốc trong gương, nói: “Phật dựa vào kim trang, người nhờ quần áo! Những lời này quả không sai, chỉ là...” Thư Di nghiêng đầu nhìn nàng, chỉ là?

Hi Vận chỉ chỉ trước mặt nàng. “Không phải là nơi này có chỗ phát triển tốt quá hay sao?”

Theo tay nàng chỉ, Thư Di cúi đầu nhìn về ngực của chính mình, giải thích: “Vốn nếp uốn xếp vậy sẽ làm nổi bật bộ ngực!”

“Phải không?” Về mặt Hi Vận đầy hoài nghi. “Coi như là nổi bật đi, nhưng cậu cũng mới 14 tuổi đi?” 14 tuổi là giai đoạn đang phát triển, bộ ngực hơi lồi lên mới bình thường.

“Ách...” Thư Di không biết nói sao, một hồi lâu, úp úp mở mở nói: “Chắc là có liên quan đến mỗi ngày đều ăn hải sâm đi.” Gần đây lại ăn không ít thuốc bổ do Na Lạp thị đưa tới...

Hi Vận gật đầu, xác thật là hải sâm rất bổ.

“Được rồi, cậu bận bịu như vậy, cũng chưa nghỉ ngơi? Thân thể chịu được sao?” Thư Di thấy vẻ mặt nàng có chút mệt mỏi, ân cần hỏi.

“Tạm tạm!” Hi Vận trả lời có lệ, sau đó quay qua nói với Anh Ca các nàng. “Các người đi ra ngoài trước đi, ta muốn nói chuyện riêng với Thư Di!”

Hai người kia nhu thuận hành lễ, nói: “Vậy chúng nô tỳ ở bên ngoài canh chừng, chờ bữa tiệc bắt đầu thì sẽ nhanh chóng đi thông tri Cách Cách.”

Hi Vận gật đầu, Anh Ca các nàng liền lui xuống!

“Có chuyện gì mà cần các nàng tránh đi?” Thư Di khó hiểu, Huệ Lan ma ma đã biết thân phận của các nàng, còn Anh Ca, chính là tâm phúc của mình.

“Thư Di, mình rất sợ hãi.” Ánh mắt Hi Vận đột nhiên trở nên bối rối, nàng cầm chặt tay Thư Di, vội vàng nói: “Rõ ràng là con của mình tới năm Khang Hi thứ bốn mươi sáu mới ra đời! Hiện giờ mới năm thứ bốn mươi bốn, mình rất sợ, sợ nhất, là thai đầu này sẽ có chuyện ngoài ý muốn, cậu không biết Dân Tường và mình chờ đợi đứa bé này thế nào, sợ thứ hai, sợ lịch sử bị sửa đổi, nếu thật sự như vậy, Thư Di, vận mệnh của chúng ta sẽ bị thay đổi toàn bộ, đến lúc đó...”

“Đến lúc đó, không nói đến lịch sử bị hỗn loạn, nếu như không phải Dân Chân kế vị, như vậy chúng ta đều kết thúc!” Thư Di kết thúc câu nói chưa hoàn của nàng. Hi Vận gật đầu thật mạnh, đứng là như vậy. Vô nhẹ lên mu bàn tay nàng đang nắm chặt tay mình, Thư Di nói dịu dàng: “Yên tâm, sẽ không! Bởi vì sự xuyên qua của chúng ta, đường như lịch sử có chút thay đổi, chính là chỉ vền vền xuất hiện ở phương diện thời gian, mình có lưu ý, đại cục cũng không thay đổi, vẫn đi về phía đoạn lịch sử mà chúng ta đã biết rõ.”

“Có thật không?” Hi Vận nhìn nàng hy vọng.

“Thật sự!” Thư Di kiên định nhìn lại, giọng nói dường như mang theo sức mạnh ổn định lòng người, nhẹ nhàng từng chút bao lấy trái tim thấp thỏm của Thư Di, dần dần hồi phục bình tĩnh. “Từ khi biết mình mang thai, mình vẫn luôn lo lắng... Buổi tối vẫn ngủ không ngon giấc.”

Thư Di vờ nổi giận, “Sau lâu thế mới nói với mình?”

“Mình... Mình cũng sợ nói ra sẽ khiến cậu lo lắng.” Hi Vận oan uổng mím mím môi.

“Ai ~” thở dài, Thư Di nói nhỏ: “Hi Hi, chúng ta là bạn tốt, là chị em tốt, chia sẻ niềm vui cùng lo lắng, ưu sầu là chuyện nên làm, mình hy vọng là sau này có xuất hiện chuyện thế này, cậu có thể nói cho mình biết trước tiên!”

“Ừ ~ nhất định!”

“Các chủ tử, giờ đã gần đến, nên vào chỗ ngồi!” Huệ Lan đi vào nói.

Hi Vận vừa nghe, kéo tay Thư Di nói: “Mình đi trước, cậu chờ ở đây, một hồi mình sẽ bảo Thúy Liễu đến đây thông báo cho mọi người, sau đó cậu theo

Huệ Lan ma ma đến hậu trường, mình đã chuẩn bị tốt việc chuẩn bị trên sân khấu, cậu đến đó chỉ cần đứng trong vòng tròn được vẽ bằng mực mà ca là được rồi!”

... Vòng tròn...

“Ánh sáng gì đó...” Lời còn chưa nói xong đã bị Hi Vận tiếp lấy. “Yên tâm, là đèn đèn kịch tốt nhất, tuyệt đối không có vấn đề về ánh sáng.”

... Đèn kịch...

Đúng là khiến người ta không nói được lời nào à, vậy không phải là nàng như con rối trong tay người ta sao??

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Vào Cung Mừng Tuổi (3)

Edit: dark Angel

Beta:

Sau khi Hi Vận rời đi, Thư Di gọi Anh Ca đến bên cạnh mình, sau đó vòng hai tay quanh eo nàng, tựa sát vào lòng nàng! Trong nháy mắt, thân thể Anh Ca cứng ngắc, run giọng hỏi: “Cách... Cách, ngài không... Không thoải mái?”

Thư Di nhắm chặt hai mắt, ngoảnh mặt làm ngơ với câu hỏi của Thư Di, giờ phút này, trái tim của nàng đang nhảy thật nhanh, một cảm giác khẩn trương cùng kích thích và hưng phấn như đang gào thét muốn phun trào ra từ tận đáy lòng, dường như linh hồn cũng đang run rẩy. Cảm nhận được hai tay đang vòng quanh eo mình lại xiết chặt, Anh Ca bắt lực nhìn Huệ Lan ở phía sau nàng, hy vọng nàng có thể đến trợ giúp, không ngờ lại liếc mắt thấy cảnh làm cho nàng càng thêm khiếp sợ vô cùng: Huệ Lan ma ma vậy mà lại đang khóc?

“... Huệ Lan ma ma?”

Nghe ra giọng nói không chắc chắn của Anh Ca, Thư Di mở hai mắt, sau đó nhủ mày, “Làm sao vậy?”

Huệ Lan nghẹn ngào lắc đầu, ý bảo mình không có việc gì. Thư Di nhíu chặt đôi mày thanh tú, suy tư một lát liền cười hiểu rõ. “Gọi lên chuyện cũ của người?! Ta thật xin lỗi.”

“Không... Không có, là... Là nô tỳ...” Huệ Lan liềm mạng khoát tay, giờ khắc này bà không còn trầm ổn như trước, hoàn toàn triệt để trở thành tiểu nha đầu ham chơi, nghịch ngợm lại khinh suất không gì sánh được bên cạnh Hiếu Ý Hoàng hậu kia!

Thư Di buông hai tay đang ôm Anh Ca ra, sau đó đứng lên đi tới bên cạnh Huệ Lan, cười: “Huệ Lan ma ma, ở trước mặt ta không cần che giấu cái gì. Bởi vì hành động thân mật vừa rồi của ta cùng Anh Ca khiến cho người nhớ lại chuyện cũ của người cùng Hiếu Ý Hoàng hậu, cái này không có gì.” Vừa nói nàng vừa xoay người nhìn bài trí trong phòng, cảm khái: “Hoàng cung này cái gì cũng tốt, gian phòng này cũng tốt, nhưng cũng là một cái nhà giam, nó đem đi tuổi xuân tươi đẹp của mỗi người con gái, lưu lại hồi ức tàn ác cho các nàng! Huệ Lan ma ma ở trong cung đã chịu không ít khổ rồi!” Người đơn thuần như vậy, muốn sống bình yên vô sự trong chốn nhuộm này là không có khả năng, cho nên sau khi bà mất đi sự che chở của Trương Yên đã lột xác rất nhanh, vứt bỏ đi những gì tốt đẹp nhất trong đáy lòng để đổi lấy cuộc sống tạm bợ này!

Những lời nói của Thư Di khiến Huệ Lan lập tức ngây người tại chỗ, thậm chí không hề có chút cảm giác với nước mắt đang chậm rãi chảy xuống mà nhìn nàng, đôi mắt của Thư Di càng thêm thương xót. “Bởi vì Trương Yên cho người sự đơn thuần cùng vui vẻ, cho nên mới cố chấp mà nhất định phải vì nàng báo thù? Cho dù để cho chính mình lâm vào sự dơ dáy cũng không tiếc, Huệ Lan ma ma, kỳ thật ta rất thích ‘trước đây’ của người, mặc dù có chút khờ khạo, có chút phiền phức, nhưng lại là người sạch sẽ...” Huệ Lan mở to miệng, nhưng lại không phát ra tiếng nào, đột nói đột nhiên trở nên khàn khàn...

“Cộc cộc cộc ~” tiếng đập cửa nhẹ nhàng vang lên, cắt đứt trò chuyện của hai người, Anh Ca giành nói trước, “Nô tỳ đi mở cửa!”

Người đến đứng là Thúy Liễu, nàng vội vàng đi tới trước mặt Thư Di hành lễ, nói: “Cách Cách, sẽ tới ngài ngay lập tức, phúc tấn bảo nô tỳ mang ngài qua.”

Lúc này Huệ Lan cũng đã sớm lau nước mắt trên mặt, cười nói: “Nô tỳ cùng đi với mọi người ~!”

Thư Di mỉm cười gật đầu, bảo các nàng đi phía trước dẫn đường, mình thì cùng Anh Ca đi chậm rãi phía sau. Ra khỏi cửa phòng, Thư Di hít sâu, nói: “Vẫn là không khí bên ngoài trong lành.” Phòng kia cho nàng cảm giác bị đè nén, nàng nhìn Huệ Lan đang sóng vai đi trước với Thúy Liễu, thỉnh thoảng lại nói vài câu, lại nhìn Anh Ca bên cạnh đang cẩn thận đỡ nàng, âm thầm lắc đầu, cách làm của Trương Yên, nàng cũng không tán thành, bảo vệ quá

mức chỉ khiến người ta mất đi năng lực sinh tồn! Cho nên trước mặt Anh Ca, nàng không hề kiêng dè mà bàn bạc chuyện người lừa ta gạt...

Sau khi mọi người an vị tại vị trí của mình bên sườn điện của Càn Thanh Cung, Na Lạp thị hơi nghiêng người nói nhỏ với Dận Chân: “Nữ Cổ Lộc muội muội đi cùng Thập Tam đệ muội, hai người bây giờ vẫn còn chưa tới! Có cần thần thiếp phái người đi tìm hay không?”

Dận Chân như không có việc gì mà cầm ly rượu trên bàn lên, nhưng ánh mắt thì đảo qua nhìn qua bàn của Dận Tường, chỉ thấy chỗ ngồi Dận Tường cũng còn trống mà bản thân hắn cũng đang nhìn quanh khắp nơi, Dận Chân thoáng yên tâm, xem ra hai tỷ muội này không biết đang nói cái gì, quên mất cả thời gian, đang nghĩ như vậy, liền thấy Hi Vận hí mắt cười, thông dong đi đến bên cạnh Dận Tường ngồi xuống, sau đó không biết nói cái gì bên tai hắn, liền nhìn thấy ánh mắt vốn đang có chút trách cứ của Dận Tường thì trong nháy mắt đã biến mất không thấy tăm hơi.

Lúc Dận Chân thấy kỳ quái nhìn xem thân ảnh Thư Di ở đâu, Hi Vận đột nhiên ngẩng đầu cười cười với hắn, mà Dận Tường cũng gật đầu trấn an hắn, Dận Chân hơi nhướn mày, dưới ánh mắt khó hiểu của Na Lạp thị mà uống một ngụm rượu, nói: “Không cần! Tạm thời chúng ta cứ ngồi chờ nàng đi!”

Na Lạp thị thấy hắn nói vậy, cũng không hỏi nhiều nữa. Tuy nhiên, khi bữa tiệc bắt đầu, các tiết mục giúp vui lần lượt diễn ra, nhưng Thư Di vẫn không xuất hiện như cũ, Dận Chân có chút lo lắng, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Hắn lại bắn ánh mắt một lần nữa về phía Hi Vận mà không biết là đối phương cố ý hay vô tình, không có chút cảm giác gì với ánh mắt của hắn, trong lúc Dận Chân không nhìn được nữa, Thành Thân Vương (Dận Chỉ) bàn kế bên phát hiện sự khác thường của hắn, cười hỏi: “Tứ đệ, đệ đang nhìn cái gì vậy?”

Dận Chân hoàn hồn, cười cười với hắn, “Đoạn kịch nam vừa rồi khá thú vị, nghe xong liền nhìn không được mà sùng sốt cả người.”

Dận Chỉ vừa nghe, kinh ngạc nói: “Thì ra Tứ đệ cũng là người biết đến những cái này!”

Nói xong, gương mặt Dận Chân không khỏi co giật.

“[Trường Sinh điện] này là do một người tên Hồng Thăng của triều ta viết, nhắc đến người này, hẳn là Tứ đệ cũng phải nghe thấy mới đúng!”

Dận Chân lắc đầu.

“Ai ~” Dận Chỉ khẽ than, “Cũng coi như hắn là người có lòng, vì hắn giấu cợt chuyện Hiếu Khang Chương Hoàng hậu hi sinh vì nước mà bị giáng chức, có thể nói thành cũng vì Trường Sinh điện, bại cũng bởi Trường Sinh điện đấy! Đoạn [Đỉnh ước] mới vừa rồi, nói đến sự nhất kiến chung tình(*) của Dương Minh Hoàng đối với Dương Quý Phi, lấy trăm cái đầu khảm hoa làm vật đính ước...”

(*) nhất kiến chung tình: vừa gặp đã yêu

Dận Chân không có nửa điểm hăng hái với sự thao thao bất tuyệt của hắn, hắn có chút ảo não không thôi, vì mình thuận miệng mà để cho người ta thao thao bất tuyệt ٩(͡ _ ͡) ٩ cũng oán chính mình, sao lại quên Tam ca là người thích khoe học vấn thế nào!

Bên này đang khổ não, đột nhiên Hi Vận bên kia liền ra mặt, nhẹ nhàng quỳ lạy với Khang Hi. “Hoàng a mã, nhân dịp năm mới đang về này, Hi Vận cũng đã chuẩn bị một tiết mục nhỏ muốn giúp vui cho Hoàng a mã!”

Khang Hi vừa nghe, lấy làm thích thú, cười hỏi: “Sao? Tiết mục gì?”

Hi Vận thần bí cười một tiếng: “Hoàng a mã nhìn thì sẽ tự nhiên biết! Nhưng Hoàng a mã cần ân chuẩn một yêu cầu này của con cháu!”

Khang Hi cười, chỉ vào nàng, cười với Đức Phi đang ngồi bên cạnh mình: “Nha đầu kia còn thừa nước đục thả câu!”

Đức Phi cũng dùng khăn che miệng, cười nói: “Hoàng thượng, thần thiếp thích tính tình nàng như vậy! Ngài mau nghe yêu cầu của nàng là gì, không chừng còn là cái gì ly kỳ cổ quái đấy!”

“Được được được ~” Khang Hi cười to. “Nha đầu Hi Vận, nói yêu cầu của con xem!”

Hi Vận đứng thẳng lưng, nói: “Hoàng a mã, Hi Vận mong là có thể tắt đèn ở bốn phía của sân khấu!”

Khang Hi hơi hơi hí mắt, cười nói: “Ừ ~ yêu cầu này đúng là rất cổ quái! Lý Đức Toàn, đi, làm theo yêu cầu của Thập Tam phúc tấn, tắt hết tất cả các đèn ở bên kia, chỉ chừa lại một ngọn đèn nhỏ ở phía sau trẫm!”

Lý Đức Toàn cúi người lui ra ngoài đi an bài!

Chỉ chốc lát sau, xung quanh sân khấu đều đã tối lại, cũng chỉ mơ hồ nhìn thấy vài người đi tới đi lui trên đài, trong lúc mọi người không đợi được nữa, chợt Hi Vận hô lên với bên kia: “Bắt đầu!”

Trên đài đột nhiên chiếu rọi ra ánh sáng nhiều màu, một bóng người như ẩn như hiện trong ánh sáng, lơ lửng không chừng như tiên nhân!

Đợi đến khi quen với ánh sáng, mọi người mới nhìn rõ trên đài đã dựng lên một mảnh vải màu trắng, phía sau màn là một nữ nhân, xuyên qua ánh sáng, có thể nhìn thấy rõ ràng hình dáng của cô gái này. Sắc mặt Khang Hi đột nhiên thay đổi, thân thể cứng nhắc, dường như đã từng gặp qua cảnh này!

Khóe môi Dận Chân nhếch lên, tiểu nữ nhân muốn làm gì đây?

Phía sau vải màn, Thư Di nhắm mắt hít một hơi thật sâu, vừa định mở miệng, bỗng dung, bên cạnh lại truyền đến tiếng nhạc đệm của đàn dương cầm, tiếng nói sắp vang ra nhất thời bị kẹt lại trong cổ họng, đến mức nàng nhịn không được mà khẽ ho vài tiếng!

Được lắm! Triệu Hi Hi, hai ta đã có chuyện rồi! Chuyện có nhạc đệm vậy mà cậu lại không báo trước?? Nếu vừa rồi nàng cất giọng... Cái này sẽ vô cùng mất mặt!

Thư Di tức giận bất bình trong lòng! Mặc dù nổi giận, nhưng nàng cũng thích ứng rất nhanh, bắt đầu biểu diễn với tiết tấu của đàn dương cầm: Mưa gió qua đi không nhất định sẽ tốt đẹp – Bầu trời sau cơn mưa sẽ có cầu vồng – Cho dù gương mặt của chàng vô tội cũng không có nghĩa là chàng ngây thơ – Cho dù mất hết tất cả tình cảm để đến nơi cô độc tận cùng cũng sẽ không tránh được sợ hãi – Đến cuối sinh mệnh cũng không tránh được đau thương lúc đầu.

Phàm là người tham gia bữa tiệc sinh nhật của Thánh thượng năm Khang Hi thứ hai mươi ba đều bị sợ hãi, đều nhao nhao mà hướng mắt lên nhìn Khang Hi Hoàng Đế đang ngồi phía trên. Sắc mặt Đức Phi không chút thay đổi, chỉ là đôi mắt hạnh kia híp lại, lạnh lùng nhìn về Hi Vận ở một bên! Mà Nghi Phi ngồi bên kia thì có chút nôn nóng bất an, tay không ngừng vỗ nặn cái khăn, sắc mặt tái nhợt mà nhìn chăm chăm vào thân ảnh trên sân khấu!

Hi Vận vô cùng hài lòng với biểu hiện của các nàng, đến lúc thu hồi tầm mắt của mình, đột nhiên phát hiện sắc mặt của Lương Phi đang ngồi trong góc cũng trắng bệch, thậm chí thân thể còn không kìm được mà run rẩy!

Về mặt Khang Hi là không thể tin, ông kích động đứng lên, mặc dù đầu không ngừng lắc, giống như đang muốn nói với mình đây không phải là sự thật, nhưng ánh mắt lại tràn ngập hy vọng!

Mọi người ở dưới thì thầm nói với nhau, còn có người thăm đoán: chẳng lẽ là Hiếu Ý Hoàng hậu hoàn hồn?

Phải biết rằng, người nghe được bài ca này rất ít, lại có thể hát được thì trừ Hiếu Ý Hoàng hậu ra, gần như là không còn ai khác, càng không nói là lại hát giống thế này! Hơn nữa thân ảnh hiện lên tấm màn hiện tại thì càng nhìn càng thấy giống Hiếu Ý Hoàng hậu!

Dận Chân cũng nhíu chặt mày, hẳn tin tưởng người phía sau rèm là tiểu nữ nhân của hắn, chỉ là vì sao giọng nói của nàng lại trở nên giống như của Hoàng ngạch nương?

Tiếng ca từ từ tăng cao, trong ánh mắt chờ đợi của tất cả mọi người, nhân ảnh sau rèm đã bắt đầu chuyển động, mặc dù điệu múa không giống với điệu múa của Hiếu Ý Hoàng hậu, nhưng cũng tuyệt đẹp như nhau!

“Chỉ mong nhìn thấy ánh mắt của chàng – Chỉ mong nhìn thấy nụ cười của chàng – Những giọt lệ của chàng rơi xuống chỉ khiến người ta thêm cảm động – Chỉ mong mỗi giấc mộng sau này của chàng sẽ không tan mất – Trên trời dưới đất, nếu như đáng giá khen ngợi thì cũng là vì có chàng nên mới có thể trở nên ồn ào, trời đất thành bao la – Trong ánh trăng mờ mờ, thiếp không đành lòng chàng, chỉ mong chàng nghe sẽ hiểu được, chỉ mong chàng biết nơi nào nên đi.”

Thư Di vừa nhảy vừa hát, dường như nàng đã trở lại tình cảnh lúc tập luyện ban đầu với Trương Yến, thấy được cảnh hai người thường xuyên vừa múa vừa hát, mỗi một lời ca, mỗi một bước nhảy, nhảy đến cười to...

Trong lúc nàng hoàn toàn đắm chìm trong hồi ức vui vẻ, quên đi tất cả mọi người nơi này, quên đi mình đang biểu diễn cho Hoàng Đế, lúc đàn dương cầm dần dần ngừng lại, tấm vải màn đột nhiên bị kéo xuống, nàng bỗng nhiên nhìn vào đôi mắt khiếp sợ kia của Khang Hi, đầu óc nàng hoàn toàn trống rỗng!

“Lại là ngươi!” Khang Hi cười khò!

Thư Di ngây người một lát, liền phản ứng lại mà quỳ xuống nói: “Hồi Hoàng thượng, đúng là nô tỳ!”

Khang Hi hơi hơi khoát tay, nhưng một câu cũng không nói! Luôn nói với chính mình người chết sẽ không thể sống lại, nhưng ông nguyện ý tin là kỳ tích một phần ngàn, một phần vạn này sẽ phát sinh! Thậm chí không khống chế được mà bước đến sân khấu chỉ vì có thể chạm vào thân ảnh hư ảo chỉ có thể xuất hiện trong mộng của mình, buồn cười, thật là buồn cười quá! Ông đường đường là đế vương thiên quốc, nắm giữ sinh tử của vô số người, nhưng lại không giữ được đôi tay của người mình thương, thật đáng buồn xiết bao??

Toàn bộ đều đột nhiên trở nên yên tĩnh đến dọa người, chỉ có tiếng gió lạnh đang cuốn lấy cành cây khô khe khẽ, tất cả mọi người đều đang đợi, chờ đợi chỉ thị hoặc là thái độ của Hoàng thượng!

Một hồi lâu, lúc Dận Chân không kìm được mà muốn đứng lên, Khang Hi khẽ thở dài: “Giải tán đi!” Nói xong, xoay người rồi đi! Lý Đức Toàn thấy thế liền đuôi theo, miệng liên tục la lên với tiểu thái giám: “Nhanh, nhanh, khởi giá!”

Lúc này mọi người mới phun ra một hơi thở trong lòng, cũng đứng lên theo, rồi đi!

Đức Phi hưng hăng trọn mắt trừng Thư Di vẫn đang quỳ trên mặt đất cùng Hi Vận đang ngây người, vịn tay nha hoàn rồi đi!

Không cần đến một hồi, trong sân không còn mấy người, Na Lạp thị nói nhỏ với Dận Chân: “Gia, thần thiếp mang các muội muội về trước!” Dận Chân gật đầu, nhưng mắt vẫn dán chặt trên người Thư Di đang quỳ trên sân khấu!

Niên thị cười một tiếng, lộ ra vẻ trào phúng, đi theo Na Lạp thị rồi đi.

“Bát ca, chúng ta cũng đi thôi!” Dận Đường thấy không còn náo nhiệt để xem, cũng không muốn ở chỗ này nữa!

Dận Tự nhìn thắm thiết vào người đang quỳ trên sân khấu, cười nói với hắn: “Cửu đệ, đệ đi trước đi, huynh còn chút việc phải xử lý!”

Dận Đường thoáng sững sờ, sau đó gật đầu rời đi. Lúc này, Lý Đức Toàn đã rời đi liền quay lại, chỉ thấy hắn gào to với Thư Di: “Thánh thượng có chỉ, triệu Giai Hi Vận, Nữ Cổ Lộc Thư Di yết kiến!”

Hô xong, hắn cười híp mắt nói với Hi Vận: “Các chủ tử, đi thôi, vạn tuế gia đang chờ ở Dưỡng Tâm Điện đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Khúc Bi Thương

Edit: dark Angel

Beta:

Thư Di cùng Hi Vận liếc nhìn nhau, Thư Di đứng lên, bước xuống sân khấu, đi đến bên cạnh Lý Đức Toàn, Hi Vận nói hai câu đơn giản với Thập Tam rồi cũng cùng đến, Dận Chân đi theo đến nhứ chặt mày, hô một tiếng: “Thư Di!”

Tất cả mọi người ở đây đều nhìn hắn khiếp sợ, Thập Tam hé miệng cười, đây là lần đầu tiên Tứ ca gọi khuê danh của nữ tử trước mặt mọi người, ôi ~ cũng tốt là những người già đều đã đến lối ra, nếu không sẽ bị một tiếng kêu này đánh chết các ‘trụ cột’ này của Đại Thanh à. Dận Chân bước nhanh đến bên bọn họ, sau đó quay qua Lý Đức Toàn nói: “Lý tổng quản, ta cũng cùng đi!”

Thập Tam vừa nghe, cũng đến gần nói: “Ta cũng đi!”

Lý Đức Toàn hành lễ, mặt lộ vẻ khó xử nói: “Ung Thân Vương, Thập Tam A Ca, các người biết quy củ trong cung, người chưa được truyền thì sẽ không được gặp Hoàng Thượng!”

Thập Tam muốn nói gì đó, bị Dận Chân ngăn lại, chỉ thấy hắn cười khê: “Lý tổng quản, chúng ta cũng không vào Dưỡng Tâm Điện, chỉ đứng ngoài điện đợi các nàng, thế cũng không được?”

Lý Đức Toàn nghe xong, kinh ngạc nói: “Ồ ngoài điện đợi? Vương gia, trời lạnh như vậy, thân thể của ngài...”

Thư Di cũng khuyên: “Vương gia, ngài đợi nô tỳ trong xe ngựa đi, trời rất lạnh, nếu ngài bị lạnh, nô tỳ cũng khó thoát tội chết!” Phu nhân lớn nhỏ trong phủ sẽ không ăn tươi nuốt sống ta hay sao?? Nhưng mà đành chịu, Dận Chân muốn đi theo, Lý Đức Toàn thấy khuyên bảo không được, chỉ có thể chiều theo, một nhóm năm người lẳng lặng đi về hướng Dưỡng Tâm Điện!

Dưỡng Tâm Điện

Khang Hi ngồi yên phía trên nhìn hai người quỳ dưới đất, thở dài một hơi, “Đứng lên cả đi!”

“Tạ Hoàng thượng (Hoàng a mã)!” đồng thanh.

“Nha đầu Thư Di à, người nói cho trẫm biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì đi!”

“Hồi Hoàng Thượng, Hi Vận cũng giống nô tỳ!”

Cánh tay vươn ra cầm lấy chén trà của Khang Hi dừng lại giữa lưng chừng, ngẩng đầu khiếp sợ nhìn Hi Vận đứng một bên. “Nàng... Cũng là?”

Thư Di gật đầu, kéo tay phải của Hi Vận, vén tay áo lên cho ông nhìn thấy vòng tay ngũ sắc trên tay nàng.

“Nói như vậy, các người nhất định phải tra rõ chân tướng sự thật?” Ánh mắt Khang Hi đầy phức tạp, nói.

“Không sai!”

Nghe Thư Di trả lời khẳng định như vậy, ngược lại Khang Hi gật đầu, xoay người tựa vào nệm trên ghế, hai tay nắm lại trước ngực, lơ đãng hỏi: “Vậy kết quả đâu? Tội nay các người phát hiện cái gì?”

Hi Vận vừa định trả lời đã bị Thư Di cho một ánh mắt ngăn cản, Hi Vận liền gật đầu cười với nàng, nói: “Phát hiện của các con cháu, cũng không quan

trọng với Hoàng a mã! Hôn nữa không phải là Hoàng a mã ngài đã sớm hiểu trong lòng hay sao?”

Vừa dứt lời, ánh mắt hung ác nham hiểm của Khang Hi liền bắn về phía Hi Vận, khiến cho trái tim của hai tiểu nữ nhân cũng không ngăn được mà run lên!

“Hoàng thượng, ngài yêu Hiếu Ý Hoàng hậu sao?” Thư Di dừng cảm đứng ra, chặn tầm mắt tàn nhẫn đang nhìn vào Hi Vận. Nghe được tên của nữ nhân yêu mến, ánh mắt Khang Hi dần dần chuyển sang nhu hòa, ông yêu nàng, làm sao có thể không thương chứ?!

Mặc dù không nghe được đáp án chính miệng nói ra, nhưng vẻ mặt dịu dàng của Khang Hi đã khiến Thư Di hiểu, “Nếu yêu nàng, chẳng lẽ ngài không muốn giải trừ oan của nàng? Ngay cả nô tỳ biết...” Thư Di dừng một chút, sau đó dùng vẻ mặt bất cứ giá nào nói: “Nàng không phải chết vì bệnh, mà là bị độc chết! Cái này... Hoàng thượng cũng biết, đúng không?”

Một câu nói nhẹ nhàng nhưng lại giống như chùy sắt nặng ngàn cân vọt vào người Khang Hi, cả người ông cứng ngắc, không thể nói ra bất cứ lời gì, trái tim giống như bị một bàn tay nắm chặt lấy, chua xót mà thống khổ! Trước mắt lại hiện ra gương mặt trắng bệch không chút máu trước khi lâm chung của Yên Nhi, nàng cố gắng mỉm cười với ông, chỉ là động tác đơn giản như vậy mà nàng cũng không làm được, đôi mắt đa tình kia từng được ông hình dung như hồ nước mùa thu, lúc này đã không còn nhu tình nữa mà là không muốn, đôi mày thanh tú khóa chặt, giống như phải chịu thống khổ nặng nề mà vụn vỡ cũng không cách nào kể ra!

Khó khăn nhắm mắt lại, Khang Hi đưa tay vuốt vuốt mày, đáng vẻ như đã già đi rất nhiều. Hi Vận thấy thế, biết ông đang dao động, mở miệng nói: “Hoàng a mã, nếu như năm đó vì thế lực của hậu cung quá lớn mạnh, sợ tra rõ chuyện này sẽ làm dao động nền móng đất nước của ngài, như vậy lúc này ngài đã ổn định mà nắm chính quyền thì nguyên nhân phải kiêng dè là gì? Là sợ hãi? Nhát gan? Hay là căn bản ngài đã thay lòng?”

“Láo xược!!!” Khang Hi vỗ bàn, giọng nói lớn đến khiến bọn Dận Chân đang đợi bên ngoài cũng không ngăn được mà run lên.

“Người quý xuống cho trẫm!!” Oai nghiêm đế vương, há có thể khinh nhờn?

Nghe vậy, Thư Di cùng Hi Vận đồng loạt quỳ rạp xuống đất!

“Tứ ca, hình như Hoàng a mã rất tức giận!” Thập Tam có chút lo lắng, cá tính Vận Vận có chút xúc động, chẳng lẽ là nàng, xúc phạm Hoàng a mã?

Gương mặt Dận Chân bình tĩnh không nói lời nào, nhưng hai tay giấu trong ống tay áo đã nắm chặt lại! Lúc này hắn mới thật sự ý thức được quyền lợi là quan trọng thế nào với người, chỉ có đứng trên đỉnh cao của quyền lực, mới có khả năng bảo vệ người!

Khang Hi đi qua đi lại trong điện, thoáng dừng lại, xoay người ngồi vào long ý! Hắn thật không ngờ là tính tình con dâu Thập Tam lại mạnh động, nhìn bụng nàng hơi tròn lên, Khang Hi bất đắc dĩ thở dài, nói: “Hi Vận, người... đi ra ngoài trước đi!”

Hi Vận kinh ngạc ngẩng đầu nhìn ông. Khang Hi tròn to hai mắt. “Trẫm, bảo người đi ra ngoài!”

Thấy ông lại muốn tức giận, Hi Vận không cam lòng mà mím mím môi, len lén kéo tay áo của Thư Di bên cạnh, mãi đến khi Thư Di cho nàng một ánh mắt an tâm, nàng mới đứng dậy đi ra. Mới ra cửa điện, Dận Chân cùng Dận Tường liền chạy đến vây bên người nàng, một người không ngừng hỏi “Sao Thư Di còn chưa đi ra?”

Một người thì hỏi: “Hoàng a mã phạt nàng sao? Có chỗ nào không thoải mái hay không?”

Hi Vận chỉ lắc đầu không ngừng, khiến cho trái tim của hai nam nhân cũng bị treo lên!

“Hoàng a mã giữ Thư Di lại, chắc là còn có lời muốn hỏi!” Trong lúc các nam nhân sốt ruột, Hi Vận đột nhiên mở miệng nói. Dận Chân thoáng sững sờ, không tự giác hỏi ngược lại: “Vậy sao muội có thể đi ra?”

Hi Vận cười khổ, “Muội không kìm chế được, chọc giận ông ấy! Chắc là thấy muội đang có bầu, Hoàng a mã mới không trách phạt muội đây!”

Nghe vậy, Dận Tường vội hỏi: “Vậy nàng có chỗ nào không thoải mái hay không?”

Hi Vận cười cười, lắc đầu với hắn!

Dận Chân thấy Thập Tam lo lắng cho nàng như thế, liền mở miệng nói: “Đã như thế, Thập Tam đệ, đệ cùng đệ muội trở về trước đi, ta chờ Thư Di ở đây là được rồi!”

Thập Tam do dự, Hi Vận cũng từ chối ngay. “Không! Muội muốn chờ Thư Di ở đây!”

Dận Chân cho Thập Tam một ánh mắt, Thập Tam hiểu ý, cười nói: “Vận Vận, chúng ta về trước đi! Nàng đang có mang, hôm nay đi lại cả ngày, phòng chừng con cũng mệt rồi!” Vừa nói vừa đưa tay xoa bụng hơi u lên của nàng. Hi Vận cúi đầu nhìn bụng của mình, cũng do dự, chỉ là giờ phút này Thư Di đang ở một mình trong điện, sao nàng có thể yên tâm rồi đi! Đường như Dận Chân nhìn ra lo lắng của nàng, nói: “Yên tâm, lúc nàng đi ra ta sẽ phái người đến báo cho muội một tiếng!”

Nghe xong lời của hắn, Hi Vận suy nghĩ một chút nói: “Vậy được rồi, Tứ gia, Thư Di liền trông cậy huynh!”

Dận Chân bị lời của nói khiến cho không biết nói gì mà nhủ mày, nữ nhân của hắn không cần người khác phải nhờ cậy đi?

Trên xe ngựa

Dận Tường ôm Hi Hi vào lòng, cẩn thận hỏi nàng: “Có khỏe không?”

Hi Vận cười. “Chàng khẩn trương vì thiếp? Hay là vì đứa nhỏ trong bụng thiếp?”

“Có khác nhau sao?” Dận Tường sững sờ. Hi Vận cười cười, cũng không nói gì thêm, hai người yên lặng trong một lúc, nàng đột nhiên mở miệng yếu ớt: “Không biết Thư Di thế nào?”

Dận Tường vỗ nhẹ lên tay nàng nói: “Yên tâm, Hoàng a mã sẽ không trách phạt nàng! Hơn nữa, còn có Tứ ca đấy, không chuyện gì có thể làm khó Tứ ca!”

Ngữ khí tự hào cùng sùng bái của hắn khiến Hi Vận không nhịn được mà khinh thường. “Xem ra, chàng rất tin tưởng vào Tứ gia a ~”

“Đương nhiên ~”

“Tại sao?”

“Bởi vì huynh ấy là Tứ ca của ta!” Giọng nói như đinh đóng cột, đây là tình huynh đệ vững chắc nhất trong truyền thuyết sao? Tín nhiệm trăm phần trăm không vì lý do gì? “Đoàn kết một lòng, sức lực đồng lòng” Hi Vận thì thảo tự nói.

“Nàng nói cái gì?” Thập Tam không nghe rõ tiếng của nàng, nghi hoặc hỏi.

“Vi sao chàng không hỏi, không hỏi Hoàng a mã gọi chúng ta vào nói gì?”

Thập Tam giật mình, tiếp đó liền cười tươi: “Bởi vì sắc mặt vừa rồi của nàng rất tái nhợt, ta biết cả tâm tư của nàng đều đặt trên người tiểu Tứ tẩu, hỏi nàng, khẳng định là nàng sẽ rất phiền!”

Hi Vận ngẩn người, thì ra Hiệp Vương của nàng cũng có một thời khắc ân cần thế này! Nghĩ vậy, nàng khẽ tựa đầu vào ngực hắn, hơi nhắm mắt lại. “Vậy, Dận Tường, lần này thiếp cũng quyết định sẽ tin Tứ ca của chàng một lần!”

Nghe vậy, đầu tiên là Dận Tường kinh ngạc, thoáng cái cười hiền ý!

Dưỡng Tâm Điện

Trong điện yên lặng đến đáng sợ, Khang Hi ghen hờn nhìn trần trời vào vẻ mặt nghiêm túc của Thư Di, đầu vô ý thức mà khẽ lắc, ông không tin, ông không tin lời của nàng! Rõ ràng... rõ ràng Yến nhi... Chính mắt mình đã thấy nàng hạ táng, sao lại, sao có khả năng?

Thư Di chỉ lẳng lặng nhìn hắn, một câu cũng không nói! Từ góc độ tâm lý học mà nói, bạn càng trấn định, đối phương lại càng đoán đo với phán đoán của chính mình, sau khi giằng co thêm một khắc, giọng nói của Khang Hi run rẩy hỏi: “Người nói là sự thật?”

Thư Di kiên định gật đầu!

“Giọng hát tương tự như thế, là bởi vì lúc ấy Yến nhi đang nhập vào thân thể người?”

Gật đầu ~

“... Những điệu nhảy này là nàng nhảy?”

Gật đầu ~

“... Yến nhi thật sự như lời người nói, hy vọng các người giúp nàng tìm được hung phạm?”

Lần này Thư Di không có gật đầu, mà là trả lời thẳng. “Vâng! Những lời này là lúc nô tỳ quỳ trên sân khấu, chính miệng Trương Yến nói với nô tỳ! Nếu Hoàng thượng không tin, có thể hỏi Lý công công, lúc hắn quay lại tuyên chỉ, nô tỳ còn quỳ trên mặt đất mà nghe Trương Yến nói chuyện!”

Khang Hi thoáng trầm ngâm, lúc ông nhanh chóng đi đến Dưỡng Tâm Điện, đã phái Lý Đức Toàn quay lại tuyên chỉ, tính toán thời gian thế nào cũng cần một khắc, nhưng nàng lại một mực quỳ gối nơi đó? Nghĩ tới, ánh mắt Khang Hi trở nên phức tạp hơn nhiều, nội tâm cũng bắt đầu dao động.

Nhìn thấy trong lòng Khang Hi cũng hơi kinh động, trong lòng Thư Di cũng khẩn trương: dao động đi, nhanh dao động đi! Tin tưởng ta đi, nhanh tin tưởng ta đi! Về việc nói dối lần này, Thư Di cũng không nắm chắc lắm, dù sao đối phương chính là nhân vật cáo già như hồ ly nha! Chỉ là nàng có ưu thế hơn, xuyên qua, nhất là linh hồn xuyên qua, đối với những người hoàn toàn không có kinh nghiệm với những sự kiện thần quái này, nói vậy thì Khang Hi lão gia tử cũng chỉ có thể tin nàng thôi ~

Một hồi lâu, Khang Hi mở miệng lần nữa. “Yến nhi nàng... Trừ bỏ nói muốn báo thù ra, còn nói gì không?”

Thư Di cúi đầu xuống, khoe miệng co giật, thật sự là truy hỏi kỹ càng nha, cho nên nói dối cũng không phải là chuyện tốt!

“...Hoàng thượng muốn biết cái gì đây?” Không có cách nào, đành hỏi thẳng ý đồ của ông ấy, sau đó Khang Hi vừa nghe, trợn to hai mắt.

“Trẫm hỏi ngươi, sao ngươi lại hỏi ngược lại trẫm?”

Thư Di bị tiếng vỗ của hân làm giật mình, liền dập đầu nói: “Nàng cũng chỉ hỏi chúng ta sống ở đây có được hay không?”

Vô lực phát phát tay, Khang Hi ý bảo Thư Di ra ngoài!

Đợi đến lúc nàng rời khỏi chánh điện, Khang Hi mới lẩm bẩm “Yến nhi, vì sao nàng lại không nhắc một chữ đến trẫm? Chẳng lẽ thật sự hận trẫm như thế? Hận đến mức cho dù thấy trẫm cũng không nguyện ra gặp trẫm?” Nhớ lại lúc vải màn bị kéo xuống, vẻ mặt khiếp sợ kia của Thư Di, hơn nữa câu nói lạnh lùng sau khi nàng quỳ xuống đất. ‘Hồi Hoàng Thượng, đúng là nô tỳ!’ Trần định lại, Khang Hi càng thêm tin tưởng: lúc ấy thật sự là hồn phách của Hiếu Ý Hoàng hậu đã bám vào người của Nữ Tử Lặc Thư Di!

Ngoài điện, Dận Chân không ngừng đi tới đi lui lo lắng, đợi một hồi thì phát hiện, người nào đó đi ra từ trong điện thì liền đi qua hỏi: “Có khỏe không?”

Thư Di gật đầu, chỉ là vị bên trong kia không khỏe! Chỉ là nàng không có can đảm nói lời này. Thấy nàng nhìn quanh mọi nơi, Dận Chân hiểu rõ nói: “Thập Tam bọn họ đã đi về trước, dù sao đệ muội cũng là người mang thai!”

“Vây, Dận Chân, chúng ta cũng trở về nhà đi!” Thư Di ngửa đầu nhìn hân.

Về nhà... bị giọng nói dịu dàng của nàng vào giờ phút này mê hoặc, người nào đó lộ ra vui vẻ, “Ừ, về nhà!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Kinh Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Hoảng Huy Mặc Bệnh

Edit: dark Angel

Beta:

Vừa xuống xe ngựa, Dận Chân liền phái Đại tổng quản tự mình đi đến phủ Thập Tam báo bình an! Đợi Dận Chân phân phó xong, Cao Phúc cũng không vội rời đi, ngược lại cúi người trả lời: “Vương gia, ngài đi xem tiểu A Ca trước đi, sau khi trở về từ trong cung, tiểu A Ca liền bắt đầu phát sốt, bây giờ phúc tấn đã mời thái y đến xem rồi!”

Thư Di vừa nghe, khẩn cấp rồi, chẳng lẽ thời gian Hoảng Huy phải đi đã sắp tới rồi? Nàng vội thúc giục Dận Chân, “Gia, ngài mau đi xem một chút đi!”

Khó hiểu với sự bối rối lúc này của Thư Di, Dận Chân nhíu mày gật đầu, sau đó liền phân phó thủ vệ đưa nàng trở về Di Tâm Các, còn mình thì đi đến Đông viện!

“Thái y, tiểu A Ca thế nào?” Dận Chân vừa vào phòng liếc mắt liền nhìn thấy thái y đang ngồi kê đơn thuốc bên cạnh bàn, nhện không được liền hỏi.

“Hồi Vương gia, chắc là hôm nay tiểu A Ca đã ăn đồ không sạch sẽ, hơn nữa bị lạnh, thế nên bệnh tình mới dữ dội như vậy, nhưng vì thần đã viết một đơn thuốc tốt, cứ uống theo đơn này thì vài ngày sẽ khỏi hẳn.”

Nghe vậy, gương mặt lo lắng của Dận Chân liền dần ra, “Làm phiền thái y!”

Sau khi an bài hạ nhân tiễn thái y, Dận Chân nhắc chân đi vào phòng trong.

Lúc này, Na Lạp thị đang ngồi bên giường, gật lệ nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang ngủ say của Hoảng Huy, thấy hân đi vào, liền lau khô nước mắt rồi đến thỉnh an. Dận Chân đỡ nàng đứng lên, nhỏ giọng hỏi: “Huy nhi đã tốt hơn chưa?”

Gật đầu, Na Lạp thị cũng nhỏ giọng nói: “Vừa rồi thái y đã châm cứu vài chỗ, cuối cùng cũng an ổn mà ngủ được một lát!”

Dận Chân đến gần, đưa tay sờ trán Hoảng Huy, thở dài nói: “Cũng còn chút nóng!”

“Thái y nói, đợi đến khi uống hết chén thuốc đầu tiên thì sẽ ra mồ hôi, sẽ hết nóng ngay! Ngược lại thì gia, đã mệt mỏi cả ngày, thần thiếp giúp người thay quần áo ngay, sau đó gia nghỉ ngơi ở đây một lát, đợi chút nữa còn phải đón giao thừa!”

Dận Chân gật đầu, “Nàng cũng không cần đi đón giao thừa ở tiền thính, ở chỗ này chăm sóc Huy nhi cho thật tốt đi!”

Na Lạp thị cười đồng ý, sau đó đi tới trước giá áo lấy một cái áo choàng màu xanh đen, vừa giúp Dận Chân thay vừa nói: “Gia trở về cùng Nữ Cổ Lộc muối muối?”

“Ừm~”

Na Lạp thị sửa sang vạt áo lại cho hần, cười nói: “Hôm nay Nữ Cổ Lộc thị thật là khiến thần thiếp được mở rộng tầm mắt, không ngờ nàng lại ca xướng giỏi thế.”

Dận Chân cười cười, không nói.

“Trước kia, chỉ nghe mọi người khen Niên muối muối tài giỏi, hôm nay thần thiếp thấy, Nữ Cổ Lộc muối muối đây, cũng không kém hơn Niên muối muối lắm đâu!”

Dận Chân nhận lấy thất lưng do Na Lạp thị đưa, tự mình thắt cho tốt, sau đó mới ngẩng đầu nói với nàng: “Gia cũng bị nàng làm cho kinh ngạc!” Giờ phút này hần vẫn còn nhớ kỹ phút chốc mà tấm vải mảnh ngăn được kéo ra, mọi người đều phải thốt lên, còn mình thì cũng không thể không chế mà ánh mắt cứ ngây ngốc ra mà nhìn thẳng vào nàng. Giúp Dận Chân nằm lên giường xong, Na Lạp thị lại dè dặt hỏi: “Gia, ngài cũng biết vì sao Hoàng a mãi nổi giận?”

Dận Chân bình tĩnh nhìn Na Lạp thị một hồi rồi lắc đầu, thờ dãi nói: “Gia không biết! Nhưng sau khi mọi người đi rồi, Hoàng a mãi đã triệu kiến Thập Tam đệ muối cùng Nữ Cổ Lộc thị một mình.”

Na Lạp thị cả kinh, “Chẳng lẽ là đúng như các đại thần nói, có liên quan đến Hiếu Ý Hoàng hậu đã qua đời? Chỉ là xem tuổi của các muối muối... Phải không có quan hệ gì với Hiếu Ý Hoàng hậu mới đúng chứ, lúc trở về gia không hỏi muối muối chút nào sao?”

Lại lắc đầu, ánh mắt Dận Chân có chút mơ hồ, “Lúc ấy nàng mệt chết đi!” Mặc dù nàng đã cố gắng tự trấn định, nhưng thân thể vẫn không khống chế được mà run rẩy! Mà mình nhìn về phía gương mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt ấy, vậy mà lại không cách nào mở miệng hỏi được! Một khắc kia, trong đầu chỉ có tình cảm thương tiếc với nàng, chuyện Hoàng ngạch nương đều đã bị hần ném đến sau đầu rồi, Dận Chân nhớ lại bộ dáng không khống chế được lúc ấy của mình mà cười khổ!

Na Lạp thị đứng dậy, kéo chăn tốt cho hần, dịu dàng nói: “Gia, ngủ một lát đi!”

Dận Chân ngây người, đưa tay cảm lấy tay nàng đang đặt ở chỗ góc chăn, vô nhe nhẹ lên rồi nhắm mắt lại. Cổ nén hơi nóng chưa xốt, Na Lạp thị cúi đầu nhìn nơi tay hai người đang nắm lấy nhau, có chút ngây người. Tầm mắt thoải mái nhìn đến gương mặt mệt mỏi nhưng không mất đi vẻ anh khí, nam nhân này đây, là phu quân nàng, là tất cả đề nàng dựa vào, mà nàng, cũng không phải là người trong đáy lòng hần kia! Lúc mới vừa rồi, nàng lại nhìn thấy vẻ mặt sùng nịch của hần lần nữa, đáng buồn chính là, cả hai lần đều không phải vì nàng! Hít sâu một hơi, nàng kiên cường ép nước mắt quay ngược lại trong mắt, trái tim đột nhiên lạnh lẽo, một cảm giác mãnh liệt đang xuất hiện trong người nàng: dường như cả phu quân và đứa con bên cạnh đều đang muốn rời nàng mà đi! Cái cảm giác tịch mịch đến thế lương này lại khiến cho nước mắt nàng đã rất vất vả để nén lại một lần nữa tràn mi...

Ung Vương phủ

Mọi người đang tập trung tại bàn ở chánh điện, Thư Di chống cằm nhàm chán đến chết được nhìn các nô tài đang lần lượt đốt pháo hoa, nghĩ lan man: người xưa đón giao thừa thật là nhàm chán quá đi mà! Ít nhất là ở hiện đại còn có TV để nàng giải trí...

Canh ba vừa qua, Niên thị lấy lý do thân thể yếu đuối mà đi về phòng trước, chưa qua được một chung trà, Lý thị lấy lý do mang thai nên không ngồi được quá lâu mà rời đi!

Thấy ba nữ nhân có thân phận trong phủ đều không có ở đây, Thư Di cũng không chút kiêng nể gì mà ngáp thật to, tiếp đó nước mắt cũng lưng tròng, trời ạ, cái này còn phải ngồi đến lúc nào chứ hả? Nàng cũng muốn mang thai, nàng cũng muốn vờ nhu nhược ~

Cảnh thị thấy vẻ mặt thống khổ của nàng nhìn không được mà che miệng cười, nhân tiện kéo ống tay áo của Tổng Cách Cách bên cạnh, ý bảo nàng cũng nhìn một cái, Tổng Cách Cách lại kéo kéo Trương Cách Cách, kết quả là, không bao lâu sau, ánh mắt của cả bàn đều tập trung trên mặt tiểu nữ nhân đang buồn ngủ nào đó. Ngay cả Dận Chân đang nghiêm chỉnh ngồi trên chủ vị cũng không khỏi thờ dãi, nhìn bộ dáng kia của nàng, hần cũng thấy mệt!

Rốt cuộc cũng chịu được tới canh năm, Dận Chân liền mở miệng, nói: “Giải tán đi!”

Lúc này mọi người mới nhao nhao đứng lên, đều tự kéo thân thể buồn ngủ về phòng nghỉ ngơi! Thư Di vuốt vuốt hai mắt đã dính lại một chỗ, lão đạo đứng lên, Dận Chân lắc đầu, đi tới đưa một tay ra ôm lấy nàng, Thư Di kinh hô, giật mình, cuối cùng cũng hoàn toàn thanh tỉnh!

“Thả ta xuống! Nếu bị người ta nhìn thấy...” Thư Di bắt đầu gầy dựa điên cuồng, cho ta xin, nếu bị những kẻ có tâm này nhìn thấy, nhất định nàng phải chết! Oa oa oa ~ trở thành mục tiêu bị công kích của mọi người đấy!!

“Không có người thấy!” Hai chân Dận Chân bước đi vững vàng, đi tới hướng Tây viện!

Sau khi đi vào Di Tâm Các, Dận Chân nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, hôn lên mặt nàng, nói: “Nghỉ ngơi đi!” Vừa nói vừa đứng lên, Thư Di kéo hần, nhỏ giọng hỏi: “Chàng muốn đi đâu vậy?”

Dận Chân kinh ngạc nhìn chăm chú vào bàn tay đã nắm chặt vạt áo mình của nàng, sau đó cười hiểu rõ một tiếng, thuận thế lại ngồi trở về, chọc nàng:

“Sao? Không nỡ để gia rồi đi?”

Mặt đỏ ửng, Thư Di buông tay ra, chôn mình trong chăn, nói: “...Mới không có.”

Dận Chân bị bộ dáng thẹn thùng của nàng chọc cho càng vui hơn, đưa tay khẽ vuốt tóc mai của nàng. “Nàng nghỉ ngơi trước đi, gia còn muốn đi xem tình trạng của Hoảng Huy!”

Lời nói của hắn liền nhắc nhở Thư Di, nàng dè dặt hỏi: “Hoảng Huy nó... không có việc gì chứ?”

“Ừm~ bệnh tình đã ổn định, thái y kê đơn thuốc, nói là uống hai thang thuốc thì sẽ không có việc gì!”

Đúng không ~ Thư Di nhún mày như có điều suy nghĩ, chẳng lẽ không phải là lúc này Hoảng Huy ~? Kỳ thật tất cả chỉ là do nàng quá mức khẩn trương?

“Có gì không đúng sao?” Thấy vẻ mặt sầu tư của nàng, Dận Chân hỏi.

Chóp chóp đôi mắt to, Thư Di đảo mắt, sau đó hỏi thật khác thường: “Dận Chân, nếu ta nói ta không phải Nữ Cổ Lộc Thư Di, chàng tin chứ?”

Sắc mặt Dận Chân đột nhiên biến đổi, sau đó trong nháy mắt đã chuyển thành vui vẻ, đưa tay khẽ nắm gương mặt mịn màng của nàng, trêu đùa: “Nàng đây, một đến mơ màng rồi? Ngoan ~ ngủ đi!”

“Thật sự, thật sự, chàng không tin sao?” Thư Di đưa ra vẻ mặt lời ta nói là sự thật nhìn hắn!

“Ta tin! Nàng nói gì ta cũng tin cả!”

Khóe miệng Thư Di co giật, giọng nói lấy lệ với trẻ con thế này, rõ ràng chính là ý ta tin nàng mới là lạ! Vốn nàng còn muốn nói cho hắn cẩn thận với thân thể Hoảng Huy, không ngờ hắn lại không phối hợp nhý vậy, trực tiếp chặn lời nàng!

Thấy nàng không cố chấp nữa, Dận Chân cũng trầm tĩnh lại, kỳ thật hắn rất sợ, sợ nàng mở miệng nói rằng bản thân mình không thuộc về nơi này, cái loại cảm giác đè nén kinh hồn bạt vía này khiến hắn không tự giác mà mở miệng ngăn nàng lại, giống như chỉ cần nàng vừa nói ra, nàng sẽ biến mất đi vậy!

Cúi đầu khẽ hôn lên đôi môi đỏ mọng, kiều diễm của nàng, Dận Chân lặng lẽ nói với chính mình: phải tìm thời gian để nói chuyện với Thập Tam đệ muội!

Đợi đến lúc Thư Di mở mắt ra lần nữa, bên cạnh đã sớm không còn bóng dáng Dận Chân, Anh Ca đứng ở một bên thấy nàng tỉnh, liền đi đến gần hỏi: “Cách Cách dậy chưa?”

“Ừ ~”

“Vậy nô tỳ hầu hạ ngài thay quần áo! Một lát còn phải tiến cung nữa đây!”

Nghe xong lời của nàng, tay đang nhắc chân của Thư Di dừng lại, kinh ngạc hỏi: “Sao còn phải tiến cung?”

“Lễ mừng năm mới hàng năm, trong cung đều phải đại yến ba ngày! Nghe Thúy Châu nói đây là quy củ do tổ tiên để lại.” Anh Ca vừa vén màn lên vừa nói tin tức mình nghe được lúc nói chuyện phiếm. Thư Di ngăn hai tay Anh Ca đưa ra để đỡ mình đi tắm, “Tự ta đi là được! Người giúp ta tìm một bộ quần áo của phụ nữ Mãn Thanh đi!”

Anh Ca vâng rồi đi tới bên tủ quần áo, chọn một bộ màu hồng nhạt, hỏi nàng: “Cách Cách, cái này thế nào?”

Thư Di nhìn qua, nhún mày: “Có hơi màu mè quá hay không?”

Anh Ca nghiêng đầu, đánh giá bộ trang phục phụ nữ Mãn Thanh trong tay, nói: “Màu sao? Nô tỳ không thấy thế nha, so với trang phục màu đỏ thẫm của phúc tấn các nàng còn trang nhã hơn nhiều! Hơn nữa ngài xem hoa mẫu đơn nở được thêu trên đây cũng rất đẹp nha!”

“Đúng không?” Thư Di cười, “Người đã nói tốt như vậy, vậy chọn nó đi!”

Anh Ca cũng cười, “Cách Cách yên tâm đi, da ngài trắng như vậy, mặc màu hồng nhạt là rất xinh đẹp đấy! Hôm qua nô tỳ đã học trộm mấy chiêu của Huệ Lan ma ma, nhất định hôm nay sẽ giúp ngài trang điểm xinh đẹp như thiên tiên, khiến cho Vương gia chỉ liếc mắt một cái cũng bị mất hồn!”

Nghe vậy, Thư Di chỉ chỉ mũi nàng, “Mở miệng ra lại lắm lời như vậy! Ta cũng không muốn khoe khoang cái gì, hôm nay cứ yên lặng một chỗ thì vẫn tốt hơn!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Chuyện Cũ Trước Kia

Edit: dark Angel

Beta:

Vinh Phúc Cung

Mọi người thình an Đức Phi xong thì nhao nhao ngồi xuống hai bên, Đức Phi híp mắt nhìn Thư Di một lát mới quay đầu cười nói với Na Lạp thị: “Đứa nhỏ Huy nhi kia đâu? Nghe nói bị bệnh?”

Na Lạp thị đứng lên trả lời: “Hồi mẫu phi, tối hôm qua sau khi uống thuốc thì đã tốt hơn! Lúc này, mới vừa vào cung liền theo Vương gia đi thình an Hoàng a mã!”

Đức Phi gật đầu. “Ừ ~ hiện giờ trời lạnh, những đồ ăn mà bọn trẻ nhất định phải sạch sẽ, hơn nữa chỉ cần bọn chúng không chú ý, trong người cũng có thể có phong!”

Na Lạp thị liên tục nói vâng!

“Đứa nhỏ Huy nhi này, là đứa mà trong lòng ta yêu thương nhất! Không thể so với các đứa cháu khác, hơn nữa nó cũng là trưởng tử của lão Tứ, thân phận địa vị này đều tương trưng cho tất cả, không thể qua loa!” Đức Phi vừa nói vừa không ngừng quét mắt nhìn Niên thị đang yên lặng ngồi một bên, lời nói có ý cảnh cáo tất nhiên không cần nói cũng biết!

Niên thị cũng không phải là người bình thường, vẫn mỉm cười mà uống trà trong tay mình, từ đầu đến cuối đều xem như không nghe thấy. Nhưng Lý thị đang mang thai nghe thế thì liên lộ về mặt không vui. Thư Di khẽ nhép miệng, muốn xem trò diễn này cũng thật mệt đấy ~, thật là nhiều niềm vui mà! Đang thâm vui vẻ, ánh mắt của Đức Phi lại lần nữa quét ngang lại đây, lúc này Thư Di có chút đứng ngồi không yên, thừa dịp ánh mắt của bà vừa dời đi, liền len lén lôi vạt áo của Cảnh thị, nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ, bụng của muội muội có chút không thoải mái, muốn đi ra ngoài chút, nếu phúc tấn có hỏi, tỷ tỷ trả lời giúp muội tỷ nha!”

Cảnh thị gật đầu đáp ứng, nói: “Yên tâm, ta sẽ nói! Ngược lại muội, cũng không quá đáng lo chứ? Nếu không, mời thái y đến xem?”

Thư Di vừa nghe, liền lắc đầu. “Không cần, chắc là ăn chút đồ không thích hợp, muội muội ra đi ngoài một chút, chắc là sẽ tốt ngay!”

Nghe nàng nói như vậy, Cảnh thị cũng không kháng kháng nữa, chỉ dặn dò nàng đi sớm về sớm!

Lặng lẽ kéo Anh Ca ra khỏi Vinh Phúc Cung, Thư Di mới thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt sắc như kiếm của Đức Phi này như muốn đâm nàng vậy, xem ra mình đã hoàn toàn đắc tội với bà! Khẽ lắc đầu, quyết định, thế đâu tranh tới cùng với thế lực ác!

Chỉ là, lúc này phải giải quyết cái vấn đề hiện tại muốn đi đâu cái đây??

Nhìn nhìn khắp nơi một lát, phát hiện dường như phía trước là một hoa viên, mắt Thư Di trong nháy mắt sáng ngời, ha ha ~ không phải là vận khí tốt như vậy chứ, để cho nàng đi ngay ngự hoa viên đi?

Đỡ lấy tay của Anh Ca, Thư Di giẫm lên đường nhỏ được lát gạch với các chậu hoa bên cạnh, Anh Ca chạy bên cạnh run giọng khuyên nhủ: “Cách Cách, chậm đã! Cẩn thận kéo ngã!”

“Không có việc gì, không có việc gì, không có người ở đây bắt lỗi đâu!”

“...”

Lát sau, khi hai người đi tới, Thư Di liền nhìn thấy ‘ngự hoa viên’, đi vào nhìn, khiến người nào đó thất vọng, không có kỳ hoa dị thảo, không có muôn hồng nghìn tía, chỉ có hoa mai thanh mảnh đang chấp chờ trong gió rét, nhưng khi nở ra lại kiều diễm vô cùng!

Ngắm lại cũng đúng, trời đông, nếu là hoa cỏ khác thì đã sớm héo tàn!

“Cách Cách, hoa mai này thật xinh đẹp!” Anh Ca không chút nào cảm giác được mắt mát của ai đó, thật vô cùng phối hợp mà say mê trong biển hoa mai!

“Mai nhường tuyết ba phần trắng, nhưng tuyết lại thua mai một mùi hương! Nói cũng không sai, Anh Ca ngửi có ngửi thấy không, có phải trong gió lạnh có một mùi hương nhàn nhạt thấm vào trong ruột gan hay không?”

Anh Ca cho là thật liền hít hít mũi ngửi, sau đó mắt sáng lên cười nói: “Là thật a, Cách Cách!”

Thư Di khẽ gõ đầu nàng, “Bổn tiểu thư nói đương nhiên là thật! Giọng nói của ngươi vui mừng như vậy, chẳng lẽ không tin bổn tiểu thư?”

“Nô tỳ không dám!” Anh Ca chép chép miệng, oan uổng nói.

“Thật sự?” Thư Di dán sát mặt vào nàng, đánh giá nàng vô cùng nghiêm túc, giống như muốn xem xét nàng có nói dối hay không. Anh Ca cả kinh, bối rối muốn quý xuống làm rõ, lại bị Thư Di cản lại: “Được rồi! Chọc người thôi! Sao theo ta đã lâu mà cái tính thành thật này cũng không bỏ được vậy!”

“Cách Cách!” Anh Ca dậm chân la lên! Cách Cách mới cần phải sửa tính tình thích trêu chọc người khác này đây! ~

Thư Di che miệng cười, hỏi nàng: “Người thích hoa mai?”

“Đương nhiên rồi ~ nó không sợ lạnh, không sợ băng tuyết, Cách Cách không cảm thấy nó rất lợi hại hay sao?” Anh Ca chớp to mắt nhìn Thư Di.

“Đúng là lợi hại!” Thư Di khề gật đầu, ngón tay gãi gãi cằm mình. “Kỳ thật còn có một bài thơ rất khá, miêu tả tất cả các đặc tính của hoa mai nha ~”

“Có thật không? Cách Cách, mau nói cho nô tỳ nghe đi ~” Anh Ca tròn to mắt trong nháy mắt, phe phẩy tay áo Thư Di không ngừng, trên mặt tràn đầy khẩn cầu cùng chờ mong.

Thư Di nghiêng đầu nhìn dáng điệu thơ ngây làm nũng của nàng, rồi sau đó dùng sức kéo mạnh, kéo tay áo ra khỏi tay nàng, sau đó chạy vài bước rồi quay đầu hô to với nàng: “Sẽ không nói cho người! Sẽ không nói cho người!” Cuối cùng còn thè lưỡi trêu nàng!

Anh Ca tức giận dậm chân! Đến lúc hăm hở đuổi theo, đột nhiên thấy phía sau Thư Di có người đi đến, thoáng kinh ngạc, liền hô: “Cách Cách, cẩn thận phía sau!”

Thư Di ngẩn ngơ, bước chân phía dưới cũng không ngừng lại, vừa định xoay người xem là cái gì, đầu liền đụng vào một lồng ngực ấm áp, theo sau đó là một giọng nam mềm mại, ấm áp như nước rơi xuống trên hạt châu sao động: “Tứ tẩu, người không sao chứ?”

Thư Di che lại gáy bị đụng đến đau, ngẩng đầu nhìn lên, nam tử mặc cẩm bào màu trắng mang nụ cười dịu dàng như gió xuân ấm áp này không phải là Dận Tự thì là ai?!

Lắc đầu, Thư Di có ý bảo mình không sao!

Dận Tự ôn hòa nói: “Tứ tẩu thật hăng hái, trời lạnh như vậy mà còn đến Mai Uyển để thưởng mai?”

Mai Uyển? Thư Di ngây người, sau đó cười nói: “Nô tỳ cũng là đột nhiên bức mình, đi ra ngoài hóng mát một chút, trong lúc vô tình liền đến nơi này! Bát gia, ngài muốn đi đâu đây?”

Đang nói chuyện, Anh Ca chạy lại, nhẹ nhàng đỡ cánh tay Thư Di, có chút cảnh giác nhìn về mặt vui vẻ của Dận Tự! Tại trong phủ, chuyện ngồi lê đôi mách nghe được rất nhiều, tự nhiên sẽ biết lực sát thương của sắc đẹp của nam nhân trước mắt này, nàng nhất định phải thay Vương gia trông chừng Cách Cách mới được!

Dận Tự buồn cười nhìn về mặt đề phòng của Anh Ca, rồi sau đó mang ánh mắt chuyển sang nữ tử thanh lệ trước mắt, xác thật nàng rất đẹp, nhưng không phải là trên người có nhiều nét tinh xảo, mà là loại khí chất linh hoạt kỳ ảo trên người này thật sự là rất hấp dẫn ánh mắt của nam nhân! Tỉ mỉ đánh giá thoáng qua trang phục của Thư Di, lúc Dận Tự nhìn đến cây trâm huyết ngọc trên đầu nàng, đột nhiên cứng đờ!

Thư Di có chút kinh ngạc nhìn bộ dáng cứng nhắc của hắn, theo ánh mắt ngẩn ngơ của hắn, đưa tay sờ búi tóc trên đầu, lúc chạm được cây trâm cảm nghiêng thì trong lòng liền hiểu rõ!

“Bát gia, cây trâm của nô tỳ có thể có cái gì không đúng sao?”

Dận Tự hoàn hồn, cười với nàng, thấp giọng hỏi: “Tứ ca tặng?”

Thư Di ngẩng người, sau đó gật đầu!

“Không ngờ tới, nhưng quả thật là huynh ấy mua đi!” Dận Tự thì thảo tự nói, vì sao hắn luôn chậm một bước so với hắn (Dận Chân)?

Thư Di nghe vậy liền nhướn mày. Thấy nàng đang dùng ánh mắt đầy hào hứng đánh giá mình, Dận Tự mới biết đã lỡ lời, liền chuyển đề tài: “Vốn đang muốn đi thăm mẫu phi, nhưng thật khéo, đụng phải Tứ tẩu! Đúng là hên gặp không bằng vô tình, không bằng chúng ta đến đình phía trước trò chuyện một lát được không?”

Anh Ca vừa nghe, muốn mở miệng ngăn, không ngờ Thư Di đã nhanh hơn nàng, mở miệng nói: “Cũng được!”

“Cách Cách, chúng ta đi lâu như vậy, có phải cản trở về hay không? Nói không chừng lúc này Vương gia đã đi Vĩnh Phúc Cung!” Anh Ca nhỏ giọng nói. Thư Di nghe Anh Ca nói xong hơi hơi nhíu mày, nàng nói xong cũng cảm thấy lo lắng! Mặc dù rất muốn chứng thực một chút lời nói hôm đó của Huệ Lan ma ma, nhưng nếu hiện giờ Dận Chân đến Vĩnh Phúc Cung, phát hiện không có mình ở đó, hỏi đến người khác, nhất định sẽ gây ra phiền phức, càng thêm thái độ quý dị hiện tại của Đức Phi với mình, thật sự là không nên gây thêm việc.

Dận Tự khẽ cong khóe miệng, xoay người nhìn trời quang, giống như lơ đãng mà mở miệng: “Mới vừa rồi, lúc Dận Tự đi ra khỏi Càn Thanh Cung, tình cờ thấy Tứ ca vội vàng đi vào điện, nhìn bộ dáng sốt ruột của huynh ấy, chắc là có chuyện quan trọng muốn thương lượng cùng Hoàng a mã đây!”

Thư Di vừa nghe, cười: “Đã như thế, Bát gia, mời đi trước ~”

Dận Tụ quay đầu, gật đầu dán dương với nàng, cất bước đi trước tới tiểu đình phía trước!

Thư Di vỗ nhẹ lên hai tay Anh Ca đang nắm chặt cánh tay của mình, hai mắt dán chặt vào thân ảnh thông dong, tuần dật phía trước, nói: “Đợi lát nữa đến bên ngoài đình chờ ta!”

Anh Ca thoáng sửng sờ, trong lòng không khỏi có chút đau lòng. Cách Cách muốn nàng rời đi, là không tin nàng? Hay là... có cái gì mà nàng không thể nghe?

Gió mát, sóng nổi dậy bên đình, mái tóc dài như tơ theo gió quất vào mặt thiếu nữ, chỉ thấy mây nhỏ của nàng khẽ nhướn, khẽ đem sợi tóc đang che mắt vén đến sau tai, lúc này nam tử với ngoại hình tuấn mỹ, hào phóng phía sau nàng nói gì đó, cô gái kia nghiêng đầu cười với hắn, quả thật là mắt ngọc mày ngài, dưới ánh mắt trời đỏ thắm, người không biết chuyện nhìn thấy một màn này nhất định sẽ cho rằng hai người này là phu thê tình thâm!

“Bát gia thật là có thú!” Thư Di quay đầu lại, cười khê, chỉ là vui vẻ cũng không chạm tới đáy mắt.

Dận Tụ ôn hòa nhìn nàng, thân nhiên mở miệng: “Tứ tẩu cho rằng ta đang nói giỡn?”

“Không! Hoàn toàn trái ngược, nô tỳ hiểu rất rõ ràng là Bát gia đang nói thật! Ngài lo lắng sẽ có người làm gì bất lợi với Lương Phi, có phải hay không?” Thư Di nhấn rất mạnh vào hai chữ ‘có người’!

“Ta tin rằng bọn họ sẽ không oan uổng người tốt!” ánh mắt thâm trầm của Dận Tụ nhìn thẳng vào đáy mắt Thư Di, như muốn nhìn thấu vào tất cả ý nghĩ sâu thẳm trong lòng nàng.

Nữ tử châm chọc cười: “Người tốt? Nếu Lương Phi là người tốt, cần gì sợ hãi khấn trương như vậy trên bữa tiệc, mà người, Dận Tụ, hôm nay sao lại phải xuất hiện trước mặt ta? Thật cho là người khác đều là kẻ ngốc hay sao? Bát gia, nô tỳ từng nghe người ta nói qua, ngày đó Hiếu Ý Hoàng Hậu từng vô cùng chiều cổ một đứa trẻ, thậm chí so với con nuôi của bà” Thư Di dừng một chút, nói tiếp, “So với cũng không hề kém, chỉ là chuyện này ít người biết, ngay cả đương kim Thánh Thượng cũng bị giấu diếm, đơn giản là Hiếu Ý Hoàng Hậu hiểu, lòng tự ái của đứa nhỏ kia rất lớn, bà dè dặt dùng toàn bộ tình yêu của mình để bảo vệ tâm hồn yếu ớt của này không bị thương tổn, chuyện này ngài nghe nói qua sao?” Thư Di nói xong, nhướn mày nhìn sắc mặt tái nhợt của Dận Tụ, bao gồm của bàn tay khẽ run của hắn trong gió lạnh, áo choàng hai người tung bay trong gió, phát ra tiếng ‘phần phật’. Một hồi lâu, Dận Tụ nói: “... Đứa trẻ kia... Là ta!”

Nghe vậy, một tia hận ý liền hiện nhanh trong mắt Thư Di, tiếp theo bị ý cười bao trùm, nàng đi tới một ghế đá khác, ngồi xuống, ngẩng đầu cười duyên, “Như vậy, Bát gia có thể nói một chút chuyện cũ khi ngài còn bé với nô tỳ hay không? Nô tỳ muốn nghe toàn ~ bộ ~ chuyện xưa!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Mỹ Nam Lại Xuất Hiện

Edit: dark Angel

Beta:

Dận Tụ khẽ nghiêng mắt phượng, cười. “Tứ tẩu liền khẳng định là ta sẽ nói sao?”

Thư Di từ chối cho ý kiến với lời của hắn, chỉ là quay đầu nhìn bên ngoài đình, thưởng thức cảnh đẹp biển hoa mai bay bay trong gió dưới ánh mặt trời. Không phải nàng làm bộ làm tịch, mà thật sự là Bát Bối Lặc này không cho nàng cảm thấy chút cảm động nào, cũng không có ý muốn phản bác, trong lòng Dận Tụ run lên, hắn đã đánh giá thấp người nào đó. Thờ dài một hồi, hắn vén vạt áo trước lên, bắt chước nàng ngồi lên ghế đá, Thư Di mới quay đầu về nhìn hắn, cười mỉa. “Muốn sao?”

Dận Tụ lạnh nhạt cười một tiếng, không chút để ý tới vẻ châm chọc trên mặt nàng, phối hợp mà đem chuyện cũ nói tới. “Thân phận của mẫu phi ta, chắc tẩu đã biết?”

Thư Di gật đầu, xuất thân thấp kém hay sao.

Dận Tụ chải tóc ra sau, híp đôi mắt xéch xinh đẹp lại, nói. “Vi xuất thân hèn mọn của bà, cho nên ta vừa mới ra đời, đã bị mang đến cho Huệ Phi nương nương nuôi dưỡng, khi đó bên cạnh Huệ Phi đã có một người rất được Hoàng a mã yêu thích – Đại Hoàng tử!”

Đại A Ca Dận Đề? Thư Di thầm gật đầu trong lòng, sách sử có ghi lại là hoàng đế Khang Hi vô cùng yêu thích Đại A Ca này!

“Lúc đầu ta cũng không biết Huệ Phi không phải là ngạch nương ruột của ta, mặc dù bà đối đãi với ta cùng Đại A Ca khác nhau, ta cũng chỉ cho là Đại A Ca chọc cho ngạch nương vui hơn so với ta mà thôi, trong lòng cũng xem bà cùng Đại A Ca trở thành người thân nhất của ta! Mãi đến lúc bốn tuổi, ta

vì một khối ngọc bội mà sinh tranh chấp với Đại A Ca, lúc ấy Huệ Phi nghe xong cái gì cũng không hỏi mà trực tiếp phạt ta quỳ cả đêm ở từ đường, tẩu có biết ban đêm từ đường có bao nhiêu âm trầm kinh khủng sao?” Vừa nói Dận Tự ngẩng đầu nhìn Thư Di một cách xa xăm, tuy chỉ là liếc mắt cũng khiến Thư Di kinh hoàng khiếp sợ. “Ta khóc cầu Huệ Phi tha ta, nhưng bà ngay cả liếc mắt cũng lười! Khi đó ta mới cảm giác được có chút không đúng vì sao ngách nương không hỏi nguyên do mà chỉ trách phạt mình ta? Rõ ràng là Đại A Ca tranh ngọc bội với ta trước, ngách nương bà chưa bao giờ ôm Tự nhi như ôm Đại A Ca, chưa từng có! Quế ma ma vẫn dạy dỗ ta rất cực nhọc không được mà mang điểm tâm đến thăm ta, cũng là bà thăm nói cho ta biết, Huệ Phi chỉ là đường mẩu của ta mà thôi!”

Thư Di nghe được hơi trở mắt, những lời nói nghe như lạnh nhạt thế này rốt cuộc ở trong lòng bao hàm bao nhiêu chua xót, huyết lệ, chỉ sợ chỉ có mình đương sự mới rõ ràng thôi! Một đứa trẻ bốn tuổi làm sao lại chịu phạt được một mình trong từ đường tối đen, lại làm sao mới có thể đối mặt với khổ sở khi nhận ra ca ca cùng ngách nương mình luôn cố gắng thân cận cũng không phải là ruột thịt của mình?

“Ngẫu nhiên một ngày sau đó, ta gặp được Hoàng Quý Phi – Hiếu Ý Hoàng hậu ở ngự hoa viên, lúc ấy người đang mang theo Tứ ca ngắm hoa cùng Hoàng a mã, ba người bọn họ thoạt nhìn rất tốt đẹp, rất vui vẻ, phảng phất như một đôi vợ chồng ân ái bình thường đang mang theo con của bọn họ chơi đùa, đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy nụ cười an lành cùng sùng nịnh trên mặt Hoàng a mã, một lát sau vẫn còn khiến ta ngây người, đến lúc ta hoàn hồn, trước mắt ta đã không còn thân ảnh của Hoàng a mã, cũng không có Tứ ca, chỉ có Đông Quý Phi cười dịu dàng với ta! Bà cười nói với ta: “Có phải Tự nhi không vui hay không?...”

Tiếng nói đột nhiên im bặt, Thư Di vội ngẩng đầu, cũng thấy được đôi mắt đỏ lên, trong lòng không khỏi thở dài, người quan trọng nhất trong Bát gia đang trước mắt này kỳ thật là rất yêu Hiếu Ý Hoàng hậu rồi, cái loại quyến luyến cùng yêu thích như là của con đối với mẹ này lẳng lặng trôi qua, trong đình hoàn toàn yên tĩnh, trừ thỉnh thoảng vang lên tiếng khê nức nở. Thư Di đột nhiên cảm thấy gió lạnh khiến nàng hơi run rẩy như mang thêm chút gió xuân ấm áp. Một hồi lâu, đợi đến lúc Dận Tự chỉnh lại tâm tình của mình, hần khê cười với Thư Di, lại tiếp tục nói tiếp. “Sau hôm đó, ta thường xuyên lên chạy đến Cảnh Dương Cung, bởi vì Đông Hoàng hậu đã giao hẹn với ta, bà sẽ đợi ta vào xế chiều mỗi ngày ở cánh cửa đỏ ở phía sau Cảnh Dương Cung, bà giống như nữ ngách nương của ta, luôn chuẩn bị điểm tâm ngon cùng nước trái cây cho ta, lẳng lặng chờ ta, sau đó nghe ta nói cho bà nghe những chuyện vui trong ngày, nếu như có lúc ta bị các ca ca khi dễ, bà cũng sẽ đau lòng cho ta như Huệ Phi đau lòng Đại A Ca vậy...” Dận Tự khẽ hép hai mắt, cảm khái nói. “Đó là thời gian ngắn mà vui sướng nhất trong thời thơ ấu của ta.”

“Rất nhiều năm sau, khi Đông Hoàng hậu không có ở đây, mà ta cũng được trở về bên cạnh ngách nương như ước nguyện, ta mới biết được, ngách nương được phong làm tần phi cũng là chủ ý của bà, thậm chí bà còn vì ngách nương mà ra mặt giáo huấn những người ức hiếp ngách nương” nói tới đây, mặt Dận Tự đột nhiên hiện lên một vẻ áy náy, chỉ là Thư Di lúc ấy đang tập trung tinh thần lắng nghe nên cũng không thấy. “Đương nhiên, những điều này... cũng đều là ngách nương nói cho ta biết!” Vừa nói, hai tay của hần cũng chìa ra, cười. “Chuyện xưa của ta đã nói xong!”

Thư Di ngẩn người, sao hần lại có thể nói ra ăn khớp thật khéo với Huệ Lan nói lúc trước thế này, chẳng lẽ Lương Phi thật sự không có quan hệ với chuyện này? Tất cả sự khấn trương thất thố đều hoàn toàn là vì thấy được quan hệ với đại ân nhân vẫn luôn một mực trợ giúp bản thân? Nghĩ tới, Thư Di lại lần nữa nhìn vào hai mắt Dận Tự, sau đó phát hiện trừ sự trong suốt cũng chỉ là trong suốt, cũng không có lấy một chút giả dối, có lẽ hần nói đều là sự thật...

Thấy khoe môi thư Di cong lên, Dận Tự dĩ nhiên hiểu nàng đã tin những gì mình nói, vì vậy nhẹ nhàng đứng lên làm động tác chào. “Giờ đã không còn sớm, hoa cũng đã ngắm, nói cũng đã nói, Dận Tự nên đi thỉnh an ngách nương!”

Thư Di cũng đứng lên theo, hành lễ lại, nói: “Vạy nô tỳ cung tiễn Bát gia!”

Dận Tự khiêm tốn đỡ nàng, quay đầu nhìn Anh Ca đứng phía ngoài đình không xa, cười khẽ. “Tứ tẩu, cảm ơn tẩu!”

Nhìn thân ảnh màu trắng kia dần đi xa, Thư Di cười lắc đầu, Bát Hiền Vương này cũng có lúc thật đáng yêu! Vừa định quay đi, phía sau liền truyền đến tiếng vỗ tay ‘bộp bộp’, Thư Di cả kinh, liền quay đầu lại, một người đang nghiêng người tựa vào cột đình, gương mặt xinh đẹp tuyết trắng tuyết luân, đôi mắt hoa đào cười như không cười, người này không phải là nữ nam đã gọi nàng là tiểu sư muội hay sao?

Lời nói, bật thốt lên. “Sao ngươi cũng ở trong cung?”

Mỹ nam kia cười cười, trả lời một nẻo, “Tiểu sư muội đáng yêu, vì sao mỗi lần muội đều khiến sư huynh ta thất kinh nhỉ?” Vừa nói, cũng không thấy hần di chuyển thế nào, thân thể trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Thư Di, đưa tay khẽ vén lại mái tóc đen bay tán loạn trước mặt, nam tử cười đến quyến rũ vô cùng. “Nếu còn thật như thế nữa, vi huynh sẽ thật sự yêu muội nha ~”

Khoe miệng Thư Di khó nhin mà co giật, rồi sau đó đưa tay rút tóc mình từ trong tay nam nhân ra, mặt không chút thay đổi nói. “Vi sao lại nói ta là tiểu sư muội của ngươi? Có chứng cứ gì? Đến tột cùng thì ngươi là ai?”

Nam tay ra tay nhanh như sét đánh, đợi đến lúc Thư Di phản ứng kịp, tay phải đã bị hần nắm trong tay, cả kinh nói. “Ngươi muốn làm gì?”

“Ha ha ~” nam tử cười cười, không chút để ý đến sự giãy dụa của nàng, đưa tay khẽ kéo tay áo của nàng lên, một đoạn cánh tay sen trắng như ngọc liền hiện ra trước mắt hai người, còn có vòng tay ngũ sắc ánh lên dưới ánh sáng chiều tà. “Có phải sư phụ của muội gọi là Huyền Hối hay không? Vòng trang sức này có phải là của lão nhân gia ông ta đưa cho muội hay không?”

“Ngươi cũng là đệ tử của hần?”

Nam tử cong môi cười một tiếng, thoáng chốc phong tình vô hạn, trong lúc Thư Di say mê nhìn, hần khẽ mở miệng. “Không sai! Ta tám tuổi đã theo ông ấy học võ, lúc mười lăm tuổi thì ông ấy đột nhiên biến mất không thấy mãi cho đến lúc gặp lại năm ngoái, ông ấy nói cho ta biết, sự tồn tại của muội!”

Thư Di suy nghĩ một chút, cười. “Vạy ngươi là ai?”

“Sách Lãng!”

Hai chữ lưu loát gọn gàng như con người của hắn, trong lòng bình tĩnh của Thư Di nổi lên sự rung động nhỏ, Sách Lãng... Là người lập gia đình cùng Thuần Quế Công chúa, được Khang Hi phong là Hòa Thạc Ngạch phụ, có phẩm cấp, ban thường ngang với bồi tử – Sách Lãng?

“Hình như muội rất kinh ngạc?” Sách Lãng nhìn Thư Di một chút, vừa bị hắn dò hỏi như thế, Thư Di mới nhớ ra, người này công phu vô cùng quý dị, hơn nữa lại có thuật đọc tâm! Hồi thu lại sự kinh ngạc trong lòng, Thư Di cười cười, “Lần này sư huynh hiện thân không phải là để ôn chuyện cùng muội đi?”

Sách Lãng không nhận được mà vỗ tay lần nữa, đi hai vòng quanh Thư Di để đánh giá năng lực của một phen rồi nói. “Ta thật sự là càng ngày càng thích muội! Nha đầu!” Sau khi nghe được tên hắn, một chữ cũng không hỏi vì sao hắn lại xuất hiện trong hoàng cung, nhưng lại là một bộ dáng ta biết ngươi, nhưng hắn nhớ kỹ, thân phận của hắn được giữ bí mật, Hoàng thượng cũng không nói cho bất luận kẻ nào, nói cách khác là hắn không có ai biết đến, trừ sư phụ của hắn cùng đương kim Thánh thượng ra!

Thư Di đảo mắt xem thường. “Đừng nói với ta là huynh không biết ta là Cách Cách của Ung Thân Vương phủ?!”

“Biết, nhưng điều này thì thế nào? Nam nhân Mông Cổ chúng ta không quan tâm điều này!”

...Ngươi không cần, ta quan tâm đấy! Ngươi chính là ngạch phụ tương lai đó! Thư Di cảm giác gáy mình nóng lên, tuy nhiên sau khi nhìn thấy ánh mắt hài hước của mỹ nam trước mắt, nàng đột nhiên hiểu, thì ra là người họ đang giễu cợt nàng đây! Nhận không được lại đảo mắt xem thường lần nữa, lần này Thư Di thật sự không còn lời nào để nói!

Nhận thấy được hình như đã đùa giỡn người nào đó hơi quá, cười cười nói: “Nha đầu, mới vừa rồi là Bát Bối Lặc phải không?”

“Thư Di, tên của ta, còn nữa, xin đừng đã biết rõ còn cố hỏi! Phương pháp chuyển đề tài như thế rất ~ tồi ~”

Lời nói không chút lưu tình khiến cho Sách Lãng xoa xoa mũi, xem ra tính tình của tiểu sư muội hắn thật không tốt rồi!

“Muội để cho nha đầu của mình ở bên ngoài coi chừng là không muốn để cho Bát Bối Lặc khó xử đi? Thật đúng là biết săn sóc!”

Trong lòng Thư Di khẽ rung động, khỏe môi không nhận được mà cong lên, hắn nhìn ra? Phức cảm tự ti cùng lòng tự ái của Dận Tự sẽ không cho phép hắn thẳng thắn nói với mình trước mặt hạ nhân! Cho nên nàng mới để Anh Ca ở bên ngoài canh chừng, cái này không tính là săn sóc, chỉ là một loại tôn trọng mà thôi! Nhưng những lời này cũng không cần phải nói trước mặt người này!

“Sư huynh, còn có chuyện gì khác sao? Nếu không, xin thứ lỗi Thư Di vô lễ, ta cần phải trở về!”

Lúc hai người đi ngang qua, Sách Lãng đột nhiên mở miệng, “Bát Bối Lặc muội cũng ít lui tới với hắn đi, lời của hắn chưa chắc cũng là thật!” Thân thể Thư Di hơi run, sau đó đi đến nơi hắn không nhìn thấy mà cười. Sách Lãng xoay người nhìn hướng nha đầu nàng đang đi lại, mà nha đầu đối diện nàng đang giậm chân, tựa như đang tỏ oán cái gì, Sách Lãng đột nhiên cười, bởi vì hắn thấy nữ nhân đó chỉ câu nói đầu tiên đã chế phục được tiểu nha đầu táo bạo này, gió nổi lên, thổi tung áo bào màu xanh của Sách Lãng, quay lưng lại, người nào đó ngồi lên vị trí mà thiếu nữ vừa ngồi, ngón tay trắng nõn thon dài khẽ gõ lên bàn đó, nếu là người biết âm luật thì lắng nghe cẩn thận sẽ phát hiện, nhịp điệu ngón tay gõ lên chính là ca khúc hôm qua Thư Di vừa hát – [Nhân gian].

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nhạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 54: Đột Biến

Edit: dark Angel

Beta:

Đợi đến lúc Thư Di các nàng lặng lẽ quay về Vĩnh Phúc Cung, vội vã nhìn về phía Cảnh thị bên kia, sau khi thấy nàng cho mình một ánh mắt không có việc gì, Thư Di lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo nhìn khắp nơi tìm kiếm thân ảnh của Hi Hi. “Ồ? Tỷ tỷ, Thập Tam phúc tấn không có tới sao?” Thư Di nghiêng người qua, hỏi Cảnh thị.

“Nghe nói hôm qua thân thể mỗi mệt, hôm nay ở lại trong phủ nghỉ ngơi, dù sao cũng là người mang thai, không thể có chút sơ ý đâu!”

Nghe nàng nói như thế, Thư Di đành bỏ qua toan tính trong lòng, giấu lại còn cảm thấy thật hâm mộ Hi Hi, không cần phải ngồi chỗ này phí công như nàng, ai ~ mang thai thật sự là đủ điều tốt! Phiền não gãi gãi đầu, Thư Di buồn bực phát hiện, nàng thật sự cũng muốn... mang thai một đứa!

Đang suy nghĩ miên man, ngoài cửa truyền đến tiếng thông báo của thái giám “Ung Thân Vương, Thập Tam A Ca đến!”

Mọi người đều nhìn ra cửa, đi trước chính là người mặc triều phục mặt không chút thay đổi – Dận Chân, phía sau hẳn chính là Dận Tường đang nắm tay Hoàng Huy!

Sau khi ba người vào nhà, đồng loạt quỳ xuống đất nói. “Nhi từ/Tôn nhi, Dận Chân/Dận Tường/Hoàng Huy thỉnh an Hoàng ngạch nương/ Hoàng bà!”

Đức Phi vừa nhìn thấy Hoàng Huy thì cười đến không khép miệng lại được. “Tốt, tốt! Đều đứng lên cả đi! Huy nhi à, đến, đến chỗ Hoàng bà nào!”

Người mặc áo bào cổ tròn màu đỏ – Hoàng Huy vừa nghe, liền đứng dậy đi qua, nhào người về phía lòng Đức Phi cười nói: “Hoàng bà, Huy nhi nhớ ngài quá đi!”

Đức Phi yêu thương sờ sờ gương mặt nhỏ nhắn đỏ rục của nó, nói: “Con của ta, Hoàng bà cũng nhớ con! Nghe nói tối qua Huy nhi bị bệnh? Hiện tại khá hơn chút nào chưa? Có muốn truyền thái y đến xem một chút hay không?”

Hoàng Huy ngẩng đầu cười với bà một tiếng, lại ngã vào trong lòng bà, làm nũng nói: “Sau khi Huy nhi nhìn thấy Hoàng bà xong, bệnh gì cũng khỏi cả!”

“Nghe xem, cái miệng nhỏ nhắn này đi ~ ngọt chết người!” Đức Phi khẽ nắm lấy gương mặt của nó, cười không ngừng. Thập Tứ phúc tấn Hoàn Nhan thị liền nói: “Đứa nhỏ Hoàng Huy này đúng là khiến người khác thích!”

Đức Phi vừa nghe liền cười, “Nếu Nhan nha đầu thích, liền nhanh chóng sinh một đứa, tham của người khác thì có ích gì!”

Nghe vậy tất cả mọi người đều cười, Hoàn Nhan thị bị lời nói của bà làm đỏ mặt tới mang tai, ngượng ngùng cúi đầu uống trà trong tay, mọi người thấy bộ dáng vội vã uống trà của nàng, cười càng nhiều hơn!

Cười một lúc, Đức Phi đột nhiên quay đầu nói với cung nữ phía sau. “Đem chuỗi phật châu hôm kia Hoàng thượng thưởng cho mang lại đây!” Cung nữ cười tủm tỉm đi vào hậu điện, rất nhanh, nàng đã mang một cái khay màu đỏ đi ra!

Đức Phi ý bảo nàng đặt cái khay lên trên bàn, sau đó cúi đầu cười nói với Hoàng Huy trong lòng. “Huy nhi à, xem thử có thích hay không?”

Đầu tiên là Hoàng Huy sờ sờ, sau đó xoay thân thể nhỏ nhắn nhìn về phía cái khay trên bàn... Ngây ngốc...

Tất cả mọi người đều lấy làm kỳ quái nhìn về phía Hoàng Huy hoàn toàn không có phản ứng, Dận Chân cũng hơi hơi nhíu mày. Đức Phi tựa hồ hiểu là Hoàng Huy sẽ có phản ứng này, cười nhạt nói, “Huy nhi? Làm sao vậy?”

Hoàng Huy chần động, nhìn về phía bà, kích động hỏi: “Hoàng bà thật sự cho Huy nhi sao?”

“Đương nhiên!”

Hoàng Huy liền dập đầu tạ ơn, sau đó cầm lấy chuỗi phật châu bằng lưu ly trên khay kia, đi lại trước mặt Na Lạp thị nói: “Ngạch nương, người nhìn xem, thật đẹp!”

Mọi người nhìn hạt châu lưu ly to tròn, lóe ra ánh sáng rực rỡ thì đều cả kinh!

Hoàn Nhan thị che miệng cười nói, “Ngạch nương thật yêu thương Huy nhi! Phật châu như thế, sợ là tìm khắp Đại Thanh quốc cũng không tìm ra chuỗi thứ hai đi?”

Đức Phi nhếch miệng, nói. “Cái này là hôm kia phiên bang tiến cống thì Hoàng thượng ban xuống! Nghe nói là thánh phẩm để tiêu bệnh trừ tà, lúc ấy ta còn nói với vạn tuế gia, hạt châu tốt như thế thì để người mang đi!”

Thư Di đảo mắt, này tính là gì? Trước mặt con cái khoe là Hoàng thượng có bao nhiêu ân sủng với bà hay sao? Hay là nói căn bản là bà đang khoe khoang cho mình xem?

Quả nhiên, Na Lạp thị vừa nghe, cười. “Đó là Hoàng a mã yêu thương ngạch nương đấy!” Tất cả mọi người đều phụ họa theo! Trừ Dận Chân, Dận Tường cùng Thư Di.

Dùng bữa tối tại hoàng cung, rốt cục Thư Di cũng đợi được đến lúc hồi phủ! Ngồi trên xe ngựa, Thư Di liền nhắm mắt, tựa vào ghế dựa nghỉ ngơi, Cảnh thị ngồi cùng xe thấy thần sắc nàng không tốt, ân cần hỏi: “Muội muội, muội có chỗ nào không thoải mái?”

Thư Di lắc đầu với nàng, miễn cưỡng cười một tiếng. “Không có gì, chắc là mệt mỏi!” Cảnh thị thấy nàng không muốn nói cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ là thỉnh thoảng dùng ánh mắt tìm tòi nhìn Thư Di!

Đêm đó, Dận Chân vốn cần phải ở lại phòng của phúc tấn lại xuất hiện ở Di Tâm Các, khiến cho Thư Di thất kinh!

“Sao chàng lại tới đây?” Thư Di kinh nghi nhìn người nào đó tự động cởi quần áo, hỏi. “A ~”

“...” Cái này cũng xem như đáp án?

Nghiêng mắt nhìn hần tự vén chăn vào, sau đó nghiêng người quay lại nhìn mình, Thư Di nhòe miệng cười hỏi. “Có việc?”

Đôi mắt đen của Dận Chân bình tĩnh nhìn Thư Di một hồi lâu, mở miệng. “Hoàng a mã bị bệnh!”

Thư Di ngẩn ngơ, không tự giác mà phản bác. “Lúc tiệc tối còn thấy rất tốt đây...”

Dận Chân khẽ thở dài, đem nàng ôm vào trong ngực mình, thấp giọng. “Đó là gắng gượng chống đỡ! Hôm nay lúc ta đi thỉnh an, Hoàng a mã đang dùng thuốc đây!”

Hơi hơi nhú mảy, Thư Di hỏi. “Bệnh gì?” Có phải có quan hệ với nàng không?

Dận Chân nghe nàng hỏi như thế, dường như là không nhận ra Thư Di, nhìn nàng thật kỹ một lát, sau đó dưới ánh mắt nghi hoặc của Thư Di, thở dài nói. “Gia còn đang muốn hỏi nàng, hôm qua các nàng đã nói gì với Hoàng a mã, lại khiến cho người tối qua không thể ngủ?”

“Ồi?” Đem không ngủ? Thư Di tròn to hai mắt, quả thực không tin được những gì mình nghe. “Đây là tin tức do cơ sở ngầm của gia ở trong cung truyền đến! Tuyệt không sai!”

... Cơ sở ngầm trong hoàng cung... Chẳng lẽ Cửu Long đoạt đích sẽ trình diễn nhanh như vậy? Thư Di có chút cảm khái khẽ gục bên tai Dận Chân, nữ tử nói nhỏ. “Ta nói với ông ấy, ta được linh hồn của Hiếu Ý Hoàng hậu nhập vào!”

Dận Chân trở mắt nhìn nữ nhân trong lòng, một hồi lâu, nặn ra một câu. “Thật sao?”

“Cái gì thật?” Thư Di nhất thời phản ứng không kịp.

“Gia hỏi nàng, chuyện nhập hồn là thật?” Dận Chân nắm chặt vai nàng, nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi. Thư Di cảm thấy đau đớn liền nhú chặt đôi mày thanh tú, nàng cắn cắn môi dưới, hỏi ngược lại. “Chàng nói đi?”

Chắc là do vẻ mặt thống khổ của Thư Di làm kích động đáy lòng Dận Chân, hần nhẹ nhàng buông hai tay ra, một lần nữa ôm nàng vào lòng, làm sao bây giờ? Lần đầu tiên hần xuất hiện cảm giác tay chân luống cuống này, tất cả đều là vì người trong lòng này, nàng không biết ngày hôm đó những lời nàng nói ngày hôm đó đã gieo mầm tai họa thế nào, nhưng hần rõ ràng. Ngạch nương rất kiêng kỵ nàng, chủ tử trong hậu cung cũng nhìn chăm chăm vào nàng, lần này nếu nguyên nhân bệnh của Hoàng a mã bị lộ phong thanh ra, chỉ cần là lời đồn đãi của hậu cung cũng có thể khiến cho nàng chết không có chỗ chôn, hần phải làm thế nào mới có thể bảo toàn nàng?

Thư Di kinh ngạc nhìn hai bàn tay đang ôm chặt mình, hần lại phát run?

“Dận Chân?”

Tiếng khẽ gọi dịu dàng kéo người nào đó đang tư lự về, hần cúi đầu nhìn ánh mắt lo lắng của người trong lòng, cười nhạt một tiếng. “Ngủ đi!” Hần nhất định có thể bảo vệ tốt cho nàng!

Hôm sau, trời còn chưa sáng, một hồi gõ cửa dồn dập đánh thức hai người đang ôm nhau ngủ trên giường. Thấy Thư Di buồn ngủ mở hai mắt ra, Dận Chân trấn an nàng. “Ta đi nhìn! Nàng ngủ tiếp đi!”

Mơ mơ màng màng lên tiếng, Thư Di ngã đầu chuẩn bị tiếp tục xuân thu đại mộng của nàng, trong đầu không tự giác mà xuất hiện một suy nghĩ: tám phần là Niên thị lại bị bệnh đi?

Lỡ tai lạng lẽ dựng thẳng lên, Thư Di thật sự không muốn thừa nhận cảm giác chua xót trong lòng nàng khi ý nghĩ đó chợt lóe qua, kỳ thật là nàng chỉ tò mò, thật sự chỉ là tò mò. Dận Chân nghiêm mặt lại nhìn chăm chăm vào Cao Phúc ngoài cửa, vì sao mỗi lần hần đến Di Tâm Các cũng đều không thuận lợi?

“...Gia.” Cao Phúc lên tiếng thưa, sau đó đưa tay xoa xoa mồ hôi lạnh bên thái dương, buồn bực nói chuyện, sao lần nào chuyện phá mộng đẹp của người khác cũng liên quan đến hần? Nhìn một cái, ánh mắt Vương gia nhìn hần, loại ánh mắt lạnh lẽo hần không thể lọt da hần.

“Có việc?”

Ồi ôi ôi ~ lạnh quá đi! Cực lạnh! Hai chữ nẩy phun ra từ hàm răng của Dận Chân, trực tiếp khiến cho thân hình mập mạp của Cao Phúc bị đông đá! Hần khó khăn nuốt nước miếng. “Là tiểu A Ca...”

“Huy nhi?” Thần sắc Dận Chân liền biến đổi ngay lập tức, vội hỏi. “Nó làm sao vậy?”

Cao Phúc run rẩy nói. “Tiểu A Ca đột nhiên tiểu ra máu!”

Thân thể Dận Chân không khỏi cứng đờ, tiểu ra máu...

Thư Di vẫn đang nghe lén bọn họ nói chuyện cũng bị chấn động, con buồn ngủ biến mất không thấy bóng dáng! Nàng nhanh chóng đứng dậy, sau khi mặc xong y phục, cầm ngoại sam treo trên giá áo, khoác ngoại sam lên cho Dận Chân xong, nhẹ giọng nói với Dận Chân vẫn còn đang ngây người. “Đi xem một chút!”

Dận Chân bị nằng thức tỉnh không quan tâm nhiều nữa, nhanh chóng chạy đến hướng Đông viện, trái lại Thư Di kéo tay Cao Phúc đang vội đi theo hần hỏi. “Mời thái y chưa?”

“Hồi chủ tử, phúc tấn đã phái người đi mời! Phòng chừng lúc này đã đến!”

“Sao Hoàng Huy A Ca lại đột nhiên tiểu ra máu? Trước đó có dấu hiệu gì?”

Bị nằng hỏi như vậy, Cao Phúc cũng ngầy ngẩn cả người, lắc đầu. “Hồi chủ tử, nô tài không có nghe nói!”

“Buổi tối Tiểu A Ca có ăn cái gì không sạch sẽ không?”

“Hồi chủ tử, những cái này... nô tài cũng không rõ lắm!”

Thư Di thoáng sững sờ, sau đó cười khỏ, đứng rồi, hần là đại tổng quản, những việc vặt này phải hỏi ma ma bên cạnh Hoàng Huy mới được! Nàng đây là đang bị làm sao vậy, sao lại bối rối đến mức này!

Lập tức, Thư Di cũng không hỏi nhiều nữa, hai người vội vã đi đến chủ viện của Na Lạp thị!

Mới vừa vào phòng, chỉ thấy thái y đang bắt mạch cho Hoàng Huy, Dận Chân thì lo lắng đứng ở một bên nhìn, Thư Di nhìn xem Na Lạp thị đang ngồi bên giường roi nước mắt, quyết định mình ngồi chờ kết quả bên ngoài phòng có vẻ tốt hơn!

“Thái y, thế nào?” Dận Chân vừa thấy thái y thu tay lại, vội hỏi. Thái y kia nhú mày, nói: “Vương gia, bệnh này của tiểu A Ca rất kỳ quái, có dấu hiệu trúng độc, nhưng lại không giống như trúng độc.”

Dận Chân vừa nghe, cả giận nói: “Vậy rốt cuộc là có trúng độc hay không? Có phương pháp trị liệu không?”

Thái y bị hơi lạnh của hần dọa cho hoảng sợ, cúi người cẩn thận trả lời. “Vi thần cũng không chính xác, nhưng nếu là thật trúng độc, loại độc này cũng rất khó giải đây!”

“Có ý gì?”

“Vương gia, nếu không biết độc tính của loại độc này, vi thần cũng không có cách nào điều chế giải được! Hơn nữa tiểu A Ca còn nhỏ tuổi quá, nếu được lượng không nắm chắc, giải được cũng có thể thành độc được!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Thư Di Bàn Về Phật Học

Edit: dark Angel

Khang Hi năm thứ bốn mươi lăm

Sau mười ngày chịu đựng, rốt cuộc Hoàng Huy đã lặng yên ra đi!

Ngày đó, Na Lạp thị hôn mê ba lần!

Thư Di lặng lẽ ngồi phía trước cửa sổ nhìn phong cảnh hiu quạnh ngoài phòng đến ngẩn ngơ, không ai biết nàng đang suy nghĩ cái gì, cho dù là Anh Ca lớn lên từ nhỏ với nàng cũng không hiểu được ý nghĩ của nàng, Anh Ca sững sờ nhìn đôi mắt sáng như ngọc lưu ly của Cách Cách nhà mình, không nén nổi bi thương, tiểu A Ca chết, Cách Cách cũng thương tâm đi? Cho dù lúc đó đã quyết tuyệt cắt đứt tất cả giữa bọn họ, nhưng tình cảm ngày tuyết rơi hôm đó cũng đã chôn sâu xuống! Động tình, thương tâm!

...

“Di nương, gọi tên nó là gì đây?”

...

“Này... Có một cái là A mã rồi, chúng ta có cần làm một cái là ngạch nương cho thành đôi không?”

...

“Di nương, sau này người có thể thường đến chơi với Huy nhi không?”

...

“Ai ~” Thư Di thở dài thật sâu, phiền não lắc lắc mái tóc dài rối bù, những ngày gần đây nàng mất ngủ rất nghiêm trọng, nhắm mắt lại thì nhất định trước mắt sẽ hiện lên gương mặt nhỏ nhắn, tái nhợt không chút máu của Hoảng Huy, nó đang cười, cười đến đau thương, nó nói, nó không nỡ rời ngạch nương, rời A mã, còn có nàng! Nó nói, mặc dù chỉ ở cùng nàng ngắn ngủi có vài giờ, nhưng đó cũng là lúc nó vui vẻ nhất! Nó nói, ngày tuyết rơi hôm đó nó vốn muốn làm một đôi với nàng, nhưng bởi vì cảm thấy như vậy thì có lỗi với ngạch nương của mình nên thôi! Nó nói, kỳ thật nó rất muốn được chơi với nàng một lần nữa...

Nàng rất hối hận, sớm biết như thế, ban đầu đã không cự tuyệt tâm nguyện nhỏ nhỏ của nó, ít nhất là vào thời điểm ra đi cũng sẽ không để nó tiếc nuối như vậy, hoàng tử đây, là tịch mịch nhất!

Tuy nhiên hiện giờ có nói gì cũng đã chậm.

Thư Di khẽ nhắm hai mắt, lúc mở ra lần nữa, trong đôi mắt vốn chứa sầu thương hiện lên ánh nhìn nghiêm túc, thôi, dường như nàng nên làm gì đó. Có một số người, khiến cho nàng thật sự không nịn được nữa!

Đang nghĩ ngợi, Thúy Châu bước vào nhà, khẽ nói với nàng. “Cách Cách, chuyện ngài bảo nô tỳ đi nghe ngóng, nô tỳ đã hỏi rõ ràng!”

Thư Di thờ ơ đi đến trước bàn trang điểm, chọn một cái trâm cài đặt lên đầu xem xét, sau đó ý bảo Anh Ca dùng trâm vén tóc nàng lên, mới mở miệng nói. “Giống nhau sao?”

“Vâng! Giống như dự đoán của Cách Cách!”

Thúy Châu trả lời khiến cho tay đang vén tóc của Anh Ca dừng lại, nàng dùng ánh mắt phức tạp hỏi. “Cách Cách, chúng ta có cần nói với Vương gia hay không...”

Nói chưa hết, đã bị Thư Di đưa tay ngăn, việc này nàng muốn tự giải quyết!

Mái tóc dài đen nhánh qua lại không ngớt trên ngón tay thon dài trắng nõn của Anh Ca, chỉ chốc lát, một vãn kế đoạn trang, thanh nhã đã hoàn thành! Thư Di hài lòng nhìn trái phải một chút, rồi sau đó đứng dậy mặc áo khoác gấm màu xanh nhạt, cười nói. “Đi, chúng ta đi thăm Niên sùng phúc tấn một chút!”

Anh Ca và Thúy Châu vừa nghe, hai mắt nhìn nhau, đây là chủ tử làm sao vậy? Không phải ngày thường đều nói là nếu có thể tránh Niên thị thì tránh hay sao? Sao lúc này còn tự mình tới cửa thăm viếng rồi?

Suy đoán nghi ngờ, hai người đi theo Thư Di mang tâm tình vui vẻ đi thông thả tới tiểu viện của Niên thị. Lúc này, Niên thị đang nằm trên giường nhỏ nhắm mắt dưỡng thần, nghe nha hoàn thông báo Thư Di đi đến còn có chút khó tin được. Vào phòng, sau khi hai người chào hỏi nhau, Thư Di liền ngồi trên ghế tròn bằng gỗ lim bên cạnh giường nhỏ, Niên thị vẫn dựa nghiêng vào giường như trước, đôi mắt đẹp khẽ nhắm lại đánh giá Thư Di đang cách nàng khoảng cách chỉ hai bước chân, tay áo nhỏ màu xanh nhạt, trên eo là váy ngắn màu trắng, dáng điệu uyển chuyển mảnh mai, nhất là lông mày mắt phượng nổi bật trên trán lại mơ hồ lộ ra một cảm giác thanh thuần, quý khí, khiến Niên thị không thể nhìn thẳng vào, âm thầm cảm khái, mặc dù ngũ quan của người này không tinh tế bằng mình, nhưng quý khí cả người thì mình lại không theo kịp!

Thư Di hồn nhiên không thêm chú ý đến tầm mắt đánh giá của Niên thị trên người mình, chỉ uống trà thơm trong tay mình một cách thoải mái, sự im lặng của hai người lúc đó lại khiến cho nha hoàn đứng phía sau không hiểu được! Một hồi lâu, Niên thị thu hồi tầm mắt lại, cười nói. “Hôm nay muội muội đến đây là vì chuyện gì?”

Thấy nàng mở miệng trước, Thư Di mới đặt chén trà xuống, nhìn thẳng vào nàng, nói. “Muốn hỏi sùng phúc tấn, có tin nhân quả, có tin Phật?”

Niên thị bị lời nàng nói khiến cho sững sờ, hồi lâu sau thì che miệng cười không ngừng. “Bộ dáng của muội muội nghiêm túc như vậy thật khiến tỷ tỳ muốn không tin cũng không được!”

Thư Di cho Anh Ca cùng Thúy Châu một ánh nhìn, hai liền cúi người đi ra ngoài, Niên thị thấy thế thì khẽ nhướn mày, cũng phát tay bảo hai nha hoàn trong phòng đi ra ngoài. Giờ phút này, bên trong phòng chỉ còn lại hai người đang nhìn nhau!

Niên thị ngồi thẳng người, tự rót cho mình một chén trà thơm, nhìn về phía Thư Di nói: “Không còn ai nữa, có chuyện gì thì nói thẳng, đừng ngại!”

Khi ánh mắt Thư Di rơi lên tấm trải giường trâm con ngân châu của nàng, trong lòng không khỏi hừ lạnh, nét mặt tươi cười lại càng thêm dịu dàng mê người. “Khi còn nhỏ Thư Di có vô tình gặp được một cao nhân, học được chút khả năng xem quẻ, không dám nói bản thân suy tính là đúng, nhưng cũng không kém lắm so với sự thật đâu.”

“Sao?” Niên thị đỏ húng thú phụ họa.

“Thời gian trước, trong lúc rảnh rỗi, vì thân thể sùng phúc tấn cũng không được khỏe, cho nên liền vì sùng phúc tấn mà xem thử một quẻ, lại phát hiện...” Thư Di đột nhiên ngừng lại, không nói, ánh mắt cũng trở nên do dự, bất an.

Niên thị nhú mày, nhin không được mà mở miệng hỏi. “Phát hiện cái gì?”

Thư Di thấy bộ dáng vội vàng của nàng, khoe miệng cong lên một cái khó nhận thấy, sau đó giả vờ cẩn thận nhìn quanh mọi nơi một lần, mới cẩn thận mở miệng nói. “Phát hiện mệnh sườn phúc tấn không có con cháu!”

Tay cầm chén trà của Niên thị kiểm chế không run lên, nhưng thiếu chút nữa đã ném lên bàn, đôi mắt trừng to, mặt mày căm tức nói với Thư Di. “Nói hươu nói vượn!”

“Sườn phúc tấn... khoan hãy tức giận, hãy nghe Thư Di nói cho hết lời, xem quẻ xong, muội cũng thất kinh, những nữ nhân như chúng ta, đời này không phải là sống vì con cháu hay sao? Nếu là không có con cháu...” Vừa nói, Thư Di cố gắng dừng một chút, lại nhìn gương mặt Niên thị biến sắc, liền mở miệng cười. “Cho nên muội đã xem quẻ lại, muốn nhìn xem vì sao vận mệnh của sườn phúc tấn lại không có con nối dõi.”

“Vậy rốt cuộc là vì sao?” Niên thị vội vàng ngồi dậy hỏi nàng.

“Ai ~” Thư Di vờ thờ dài như gặp khó khăn.

“Muội mau nói đi ~”

Thư Di giương mắt nhìn thoáng qua nàng, lại cúi đầu không nói, khiến Niên thị gấp đến độ xoay vòng. “Có chuyện thì nói, ấp a ấp úng làm cái gì?”

Trong mắt Thư Di đột nhiên hiện lên tia lạnh, chỉ thấy nàng buồn rầu ngẩng đầu, làm như hết sức không đành lòng lại làm như hết sức nghi ngờ nói: “Trên quẻ nói lý do mà sườn phúc tấn không có con nối dõi, là bởi vì tạo nghiệp quá nặng! Phật viết: có nhân tất có quả, nhân quả tất tương ứng! Sườn phúc tấn từng tạo qua nghiệt chướng, oan hồn đó đang quanh quẩn ở địa phủ, trở ngại đến hôn phách muốn đầu thai! Bởi thế nên nếu ngày sau sườn phúc tấn có con nối dõi thì tất cũng bị những oan hồn này lấy đi!”

Lời vừa nói xong đã khiến Niên thị ngã xui lơ lên giường nhỏ, ánh mắt ngây ngốc nhìn Thư Di, đầu không ngừng lắc lắc, thì thào lầm bầm. “Không có khả năng, không có khả năng!” Nếu là như thế, nàng còn tranh cái gì với nữ nhân trong phủ này nữa? Nàng trăm phương ngàn kế hại chết Hoàng Huy còn không phải là vì... Hoàng Huy? Nghĩ đến đứa bé khôn lanh kỳ lạ kia, ánh mắt đại ra của Niên thị liền biến đổi, nước mắt dâng lên, đúng rồi, oan hồn chết trong tay nàng có những hai cái, nếu nói Hoàng Quân chết là bị lời nói dối của nàng làm hại, như vậy Hoàng Huy chết là hoàn toàn do một tay nàng bày mưu hại chết!

Nghĩ đi nghĩ lại, Niên thị không khỏi hết hồn, mồ mướt thất thố không biết làm thế nào mới tốt, đột nhiên nhớ ra trong phòng còn có một Nữu Cổ Lộc Thư Di, nàng cuống quýt kéo nước mặt trở lại, vờ ra vẻ trấn định mà che dấu hai mắt đầy sương mù của mình, nói: “Muội muội thật thích nói đùa, tỷ tỷ chưa tạo ra nghiệt gì... chuyện không có này, chớ nói hơn nữa, tỷ tỷ không so đo với muội muội, nếu đổi thành người khác, ước chừng là không được thế!”

Thư Di trầm mặc không lên tiếng, thờ ơ nhìn bộ dáng Niên thị đang cườm nganh mà tự trấn định, một hồi lâu, cười nói: “Sườn phúc tấn cũng không tin, Thư Di cũng vô phương, chỉ là Thư Di phải nhắc nhở sườn phúc tấn một chút, bảy tuần đầu sau khi chết, là lúc oán khí nặng nhất, sườn phúc tấn vẫn là nên cẩn thận hơn.”

Niên thị nghe vậy không khỏi nhú đôi mày thanh tú lại, nàng gầm lên: “Người càng nói càng kỳ cục! Lời nói nhảm thế này, chẳng lẽ muốn ta đến trước mặt Vương gia cùng phúc tấn nói, để cho người chịu khổ một chút mới cam nguyện?”

Thư Di thấy nàng tức giận, trong lòng biết là cũng không sai lắm, liền đứng lên cáo từ, đến gần bên người Niên thị, nàng cúi người nói nhỏ. “Sườn phúc tấn không tin, Thư Di cũng không có biện pháp, nhưng, Thư Di có thể chứng minh bản thân mình không nói nhảm, hiện nay Lý sườn phúc tấn đang có mang, thái y cũng chuẩn ra là lần nhì, Hoàng Thượng sẽ ban cho tên Hoàng Thời, một tác hướng tới mặt trời!”

Nói xong, nàng không chút nào để ý tới ánh mắt kinh nghi bất định của Niên thị, đứng thẳng lên đi ra khỏi phòng, ngay lúc muốn bước ra khỏi cửa, mở miệng nói lần nữa: “Nghe người ta nói, tiểu A Ca từng hiển linh tại linh đường, nói cái gì đáp lên có độc.” Nói xong, liền vén rèm rời đi!

Niên thị tròn to hai mắt, toàn thân run rẩy ngồi trên giường nhỏ, đập lên có độc, đập lên có độc, chẳng lẽ thật sự là hiển linh? Không có khả năng, hiển linh tất cả đều là lời nói vô căn cứ, chỉ là... Đập lên có độc rõ ràng là nói đến sự kiện kia, chuyện bí ẩn như vậy, trên dưới toàn phủ đều không có điều tra ra, sao Nữu Cổ Lộc thị có khả năng biết?

Rời khỏi Đông viện, Anh Ca nhìn khắp nơi không thấy ai liền không nhin được mà hỏi người đang mang ý cười đầy mặt – Thư Di. “Cách Cách, người nói cái gì với sườn phúc tấn? Vui vẻ như vậy?”

Thúy Châu cũng mang vẻ mặt tò mò gật đầu. Thư Di cười cười. “Tán gẫu về Phật học!”

Phật học? Hai tiểu nha đầu liếc nhìn nhau, không có nghe nói Niên sườn phúc tấn có đi lễ Phật à, tỷ (muội) nghe nói sao? Người kia đầu lắc đầu không nói, thật sự là chuyện lạ năm nào cũng có, năm nay đặc biệt quái lạ hơn! Cách cách luôn không qua lại với Niên sườn phúc tấn nay không chỉ chủ động đến thăm, còn tán gẫu về Phật học với Niên phúc tấn chưa từng đi lễ Phật, hơn nữa xem ra, hai người tán gẫu còn thật vui vẻ!

Hai nha đầu này cũng không biết, vui vẻ chỉ có mỗi chủ tử nhà các nàng, người còn lại lúc này đang ngây ngô nằm trên giường đây! Không có cách nào, ai bảo người xưa trước giờ kiêng kỵ với quỷ thần, hơn nữa Niên thị lại liên tiếp sinh non, lời nói này của Thư Di quả thật là nói đúng lòng nàng, khiến nàng không khỏi lo sợ!

Ba người nói cười thoải mái đi về Di Tâm Các, mới vừa vào phòng, chỉ thấy Hi Vận nghênh ngang ngồi trên chủ vị, hai chân bắt chéo, liếc mắt nhìn các nàng. Thư Di chợt thấy nàng, không ngăn nổi nụ cười lan ra khoe mắt. “Sao hôm nay lại rảnh rỗi tới đây?”

“Đến xem cậu!” Mặc dù không nghe nói người này có qua lại gì với Hoàng Huy, nhưng cũng thật lo lắng, dù sao trong phủ này, dựa theo định lý xuyên qua, đứa nhỏ trong phủ lúc nào cũng có lực hấp dẫn khó hiểu với người xuyên qua, chẳng may hai người có cảm tình tốt, nàng cũng không muốn để người nào đó khóc thê thảm mà thậm chí lau nước mắt, bây giờ nhìn lại, có thể là nàng quá lo lắng rồi!

Thư Di vừa nghe, cười hiểu rõ, đưa tay nhận lấy nước trà Anh Ca đưa tới, nói: “Thật khéo, có việc muốn nhờ cậu hỗ trợ!”

“Hử?” Hi Vận kinh ngạc nhìn nàng, “Thật hiếm có! Cậu còn có lúc muốn nhờ mình hỗ trợ? Nói nghe thử xem!”

“Giúp mình tìm mấy người có khả năng không tệ, lại tin được! Mình có việc cần dùng gấp!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Hoàng Thời Giáng Sinh

Edit: dark Angel

Muốn hỏi đề tài nào gần đây là sôi nổi nhất trong kinh thành, mọi người tụ tập ở đầu đường cuối ngõ nhất định sẽ tranh nhau mà nói cho bạn biết: chuyện ma quái trong Ung Vương phủ! Nói bắt đầu từ sau khi tiểu A Ca của Ung Vương gia mất, Ung Vương phủ lại liên tục mấy ngày có ác quỷ mặt mũi hung tợn xuất hiện, ồn ào đầy sức sống không chút sợ người, cho đến khi khiến cho Niên sùng phúc tấn xinh đẹp, nhu nhược bị sợ hãi đến nằm trên giường không ngồi dậy nổi, mặt mày tiêu tụy. Nhắc tới thì đúng là lá gan của mỹ nữ thật nhỏ, Niên sùng phúc tấn vốn có danh hiệu đệ nhất mỹ nhân của Đại Thanh quốc hiện nay chính là hoa dung thất sắc, ngày càng suy yếu, cả ngày chỉ nằm trên giường không dám ra ngoài, trong mắt hình như cũng có chút điên điên khùng khùng! Nhưng Ung Vương gia có lòng nóng vội hộ hoa thì đau lòng vô cùng, không phải sao, hắn không chỉ hạ lệnh bất kỳ kẻ nào trong phủ cũng không được đi quấy rầy Niên sùng phúc tấn suy yếu nghỉ ngơi, ngay cả hắn cũng thành ngày ngày đi theo bên Niên sùng phúc tấn mà bảo vệ, thậm chí ưu ái như thế thật khiến người khác hâm mộ không thôi đấy! Là ai nói Ung Vương gia là vương gia mặt lạnh, tính tình lãnh đạm, không ham nữ sắc? Người ta là mặt lạnh nhưng tâm nóng, một lòng nhu tình đưa hết cho người mình yêu, đối với nữ nhân khác tự nhiên là không nhìn vào mắt, nam nhân si tình như vậy đúng là thể gian hiểm có đấy!

Thư Di nghe xong những tin tức nhỏ nhỏ mà Hi Vận mang đến, cười đến không ngừng! Nam chủ si tình trong lời đồn đãi kia tối hôm qua còn ở trong phòng mình qua đêm đấy!

“Sao, sao?” Hai mắt Hi Vận tỏa sáng nhìn Thư Di. Thư Di khẽ cười lắc đầu, “Lời đồn không đáng tin! Mặc dù là cảnh thái bình giả tạo, nhưng người thông minh vừa nghe cũng biết là cái chết của Hoàng Huy có liên quan đến Niên thị! Mình đã nói chuyện này căn bản là không giấu được, Dận Chân không tin, không chặn miệng người đời, nhìn xem, cái này ngược lại, khiến cho dư luận càng thêm xôn xao!”

Hi Vận đưa sát đến trước mắt nàng, ánh mắt quái dị nhìn thẳng vào nàng, Thư Di thấy thế sờn cả gai ốc, nhìn không được mà hắng giọng hỏi. “Nhìn cái gì vậy?”

“Ha ha ~” Vẻ mặt Hi Vận cười đến xấu xa, “Dận Chân... Hử? Nói! Tình cảm tốt như vậy từ lúc nào?”

“...”

“U ~ ôi chào đồ mặt, Anh Ca ~ Anh Ca ~ mau đến xem này, da mặt chủ tử ngời đầy đến mức có thể đóng để giày lại đồ mặt, một trong mười kỳ quan thế giới, không thể bỏ lỡ nha ~” Hi Vận quay lại ngoắc phía sau, ý bảo Anh Ca đang đứng bên đó đến nhanh!

Thư Di bị nàng làm cho mặt không tự nhiên, giận tái mặt không để ý tới nàng!

Anh Ca đến gần xem náo nhiệt nhìn Hi Vận cười lên, sau đó chỉ chỉ cửa, Hi Vận im lặng gật đầu, sau khi cười nhìn nàng lui ra ngoài, mới quay lại dỗ tiểu nữ nhân đang không được tự nhiên!

“Được rồi được rồi ~ mình không hỏi là được mà!” Hi Vận lấy một miếng bánh táo cho vào miệng, nhai nhai, sau đó kêu lên. “A ~ không công bằng, sao bánh táo trong phủ cậu lại ngon hơn trong phủ nhà mình? Chẳng lẽ bởi vì thân phận của Tử gia cao hơn Thập Tam, cho nên đầu bếp cũng tốt hơn?”

Thư Di buồn cười nhìn nàng hô to gọi nhỏ ở bên cạnh, chọn ba lấy bốn, nhìn không được mà lắc đầu. “Nói bậy bạ gì đó, bánh táo này là mình bảo Anh Ca làm riêng cho cậu, phụ nữ có thai ăn nhiều táo một chút mới có lợi!”

Hi Vận nghe nàng nói như vậy, liền nghiêm mặt lấy lòng, cười nói: “Cũng là Thư Di tốt với mình! Không ngờ tay nghề của nha đầu Anh Ca kia lại tốt như vậy, cậu có lộc ăn! Hắc hắc ~ bảo Anh Ca làm nhiều hơn chút đi, mình mang về có được hay không? Lúc trước bị nôn nghén nghiêm trọng, trong miệng cũng không có vị giác, trái lại bánh táo này lại mềm mà ngon miệng, rất hợp khẩu vị của mình đấy!”

“Cậu đây ~ thật đúng là ăn không hết mà còn ôm lấy đi?”

“Hừ!” Hi Vận chu chu miệng, “Mình chiều cổ cậu như vậy, chỉ lấy có mấy miếng bánh táo của cậu cũng không được sao?!”

“Vâng vâng vâng! Bánh táo là gì, mình có chuẩn bị thịt heo chua cho cậu, mang đi luôn đi!” Thư Di cười nói.

“Thật sao?” Nữ tử nào đó mừng rỡ, cổ lão nhục đấy... Chua ngọt ngon miệng, thịt trong suốt, không được, chỉ nghĩ thôi mà đã chảy nước miếng rồi!

“Thật!” Thư Di nghiêm túc gật đầu, lần này giả quỷ hù dọa Niên thị, xác thật là Hi Hi giúp không ít!

“Ôi? Được rồi, Tứ gia biết chuyện chúng ta giả quỷ đi?” Hi Vận đột nhiên nhớ ra vừa rồi Thư Di đã lộ ra, nhện không được đưa tay nhéo mũi nàng. Thư Di gật đầu. “Ngày thứ hai xảy ra sự cố, hẳn đã tới đây hỏi mình, có phải mình làm hay không! Ha ha ~ xem ra sau này mình không thể làm chuyện xấu như vậy nữa, nếu không nhất định bị hấn bắt được.”

Hi Vận nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến, các nàng cũng giúp hấn trừ hại thôi, ác nhân có ác báo, nàng không coi cái này là chuyện xấu gì. “Cái kia... Hấn không phạt cậu chứ?”

“Không có! Nếu phạt mình, mấy ngày sau còn có thể xuất hiện ác quỷ sao?” Vừa nói, Thư Di hạ giọng nói: “Hấn chỉ nói, đừng làm xảy ra tai nạn chết người là được!”

Hi Vận trở mắt nhìn Thư Di, nói lấp. “Hấn... Hấn... Không phải...”

“Cậu muốn nói không phải hấn rất sùng Niên thị hay sao, hử?” Người nào đó hiểu ý mà thay nàng nói hết câu nói. Hi Vận ngây ngốc gật đầu. “Có thể là hấn quá yêu thương Hoàng Huy đi, Niên thị lần này xác thật là có chút quá đáng, một đứa nhỏ tính khôn như vậy, nhưng lại bị nàng hành hạ cho đến chết.” Trong mấy ngày cuối cùng, Hoàng Huy không ngừng tiêu ra máu, còn có tình trạng thổ huyết, cái đầu nhỏ không ngừng đỏ mồm, lúc ra đi thì hình dáng đã gãy gò vô cùng! Nhìn bộ dáng thống khổ không thể nói của nó, cho dù là người sắt đá như Dận Chân cũng nhện không được mà đỏ mắt.

Hi Vận thấy nàng có chút đau lòng, liền an ủi. “Cậu đã hết sức, hiện tại toàn phủ đều biết là Hoàng Huy bị Niên thị hại chết, mà nữ nhân ác độc kia cũng đang bệnh trên giường, coi như là báo thù cho tiểu Hoàng Huy! Mình nghĩ là, coi như là ngày sau thân thể Niên thị tốt lại, Na Lạp thị cũng sẽ không buông tha nàng!”

Thư Di miễn cưỡng kéo kéo khóe miệng. Thấy nàng như vậy, người nào đó không thể làm gì khác hơn là chuyển đề tài. “Nghe nói chưa? Hoàng thượng cũng bị bệnh!”

Khẽ vuốt nếp uốn trên váy, Thư Di không chút để ý nói. “Ông ấy đã sớm bệnh!”

“Sao?”

Nhìn nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của nàng, Thư Di đem lời nói dối của mình với Khang Hi nói lại một lần, Hi Vận nghe xong, gờ ngón cái lên, khen. “Cậu đủ dũng mãnh! Ngay cả Khang Hi cũng dám gạt, không sợ gây ra tội khi quân à?”

“Sợ, chi là...” Thư Di buông tay ra, thật ra nàng nói ra, cũng là dựa vào Khang Hi không muốn trừng phạt nàng mới dám can rờ như thế. “Hiện tại ông ấy mới lộ ra việc bị bệnh cũng là vì muốn bảo vệ chúng ta đi, tối tân niên đó, Dận Chân đã nói Hoàng thượng đêm không ngủ, nếu như khi đó ông ấy ngã bệnh, người trong hậu cung tuyệt đối sẽ nhân cơ hội này mà trừ đi hai ta.”

Hi Vận gật đầu hiểu rõ, hiện tại mượn việc Hoàng Huy này, để cho người ta hiểu là Hoàng thượng yêu thương cháu, thương tâm đến cả người ốm đau, nói đến như vậy, Khang Hi người này coi như không tệ. “Ai ~ nghe cậu nói vậy, đột nhiên cảm thấy chúng ta thật là không đúng đấy!” Hi Vận thờ dài một tiếng.

“Ừ, cho nên từ hôm nay, Hi Hi, cậu phải thành tâm cầu phúc cho Hoàng thượng, phù hộ ông ấy sớm ngày khỏe mạnh đi!”

“Ôi? Sao lại là mình?” Người nào đó bỏ đi dáng vẻ làm biếng, trách móc nói.

“Bởi vì chủ ý là của cậu, đương nhiên là do cậu gánh lấy!” Thư Di mang vẻ mặt theo lý cậu phải thừa nhận đi.

“Đúng là mình ra chủ ý, nhưng, lừa Hoàng thượng không phải mình, người hại ông ta đêm không ngủ, ưu tư quá nặng lại càng không phải mình nha!”

Thư Di nghe nàng nói như vậy, trong nháy mắt vẻ mặt đã biến thành là chẳng được, nức nở nói. “Mình nói những lời này không phải là để cho cậu trút giận nha, vậy mà cậu lại... lại... Oa oa oa ~ đúng là hảo tâm thì không có hảo báo mà!”

Hi Vận thờ ơ nhìn nàng bày ra vẻ mặt hận không thể đâm mạnh dậm chân của nàng, thần nhiên mở miệng nói: “Quá giả! Đừng quên mình là phụ nữ có thai.”

Tay áo dùng để che mặt lập tức lấy xuống, trên mặt không có chút nước mắt đang ai oán nhìn người nào đó nâng chén trà uống, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Phụ nữ có thai rất giỏi sao?” Được rồi, phụ nữ có thai kỳ thật rất rất giỏi, ít nhất là hiện tại nàng muốn làm còn không được! ~

Đứng lên vỗ vỗ tay, Hi Vận không thêm để ý tới Thư Di, trực tiếp đi đến cửa, hô: “Anh Ca ~”

Anh Ca đang chơi đùa trong viện liền chạy tới, Hi Vận chỉ chỉ vào điểm tâm trên bàn gỗ, nói: “Mau đem những thứ này gói lại cho ta, đừng rồi, còn có thịt heo chua của chủ tử người làm cũng phải gói lại, ta muốn mang về!”

Anh Ca nhìn Thư Di đang ghen đến mức mở to miệng trong phòng, ngăn người xong, cười hỏi. “Cách Cách không ngồi thêm một lát nữa đi?”

Hi Vận quay đầu lại liếc mắt một cái, sau đó nhanh chóng quay đi, cười híp mắt nói với nàng: “Không được, nhìn mặt của người nào đó lâu hơn, không tốt cho thai nhi!” Vừa nói vừa đưa tay sờ bụng vừa nhô lên của mình, về mặt từ mẫu, “Ta có trách nhiệm với đứa nhỏ của ta đây!”

“Triệu ~ Giai ~ Hi ~ Vận ~, để mạng lại!” Một thân ảnh màu trắng bay tới từ phía sau, giương nanh múa vuốt chạy tới.

“Ha ha ~ cậu không bắt được mình, không bắt được mình!”

Trong khoảng thời gian ngắn, Di Tâm Các thành gà bay chó sủa, bóng người cuồng loạn, tiếng cười, tiếng kêu, tiếng cầu xin tha thứ không dứt bên tai, hơn hết, cũng mang đến ánh mặt trời cho Ung Vương phủ đã bị mây đen bao phủ hơn nửa tháng. Đầu năm Khang Hi thứ bốn mươi lăm, ngày mười ba tháng hai, con thứ ba của Ung Thân Vương chào đời. Khang Hi ban tên là Hoàng Thôi, ngụ ý đứa nhỏ này sinh đúng lúc, hy vọng nó có thể mang đến chút an ủi cho nỗi đau mất ái tử của Dân Chân cùng Na Lạp thị. Nghe tin như thế, Niên thị cả kinh đến té xỉu ngay trên giường mình, làm sao nàng cũng không nghĩ đến lời nói hôm đó của Thư Di lại trở thành sự thật! Nàng thất kinh đến mức nản lòng, nếu như đúng như lời của Nữ Cổ Lộc Thư Di, vậy nàng phải làm sao bây giờ?

Nha hoàn Tiểu Hi thấy bộ dáng buồn bực không vui của nàng, đau lòng không thôi, liền an ủi nàng. “Tiểu thư, nếu Nữ Cổ Lộc Cách Cách có thể bấm tay bói toán, như vậy nàng cũng biết phải hóa giải như thế nào mới đúng, không bằng chúng ta đi hỏi nàng một chút...”

Lời nói của Tiểu Hi giống như là cành cây cứu mạng Niên thị đang gãy dựa trong tuyết cảnh, đôi mắt sa sút tinh thần của nàng đột nhiên sáng lên, đúng Nữ Cổ Lộc thị phải có biện pháp, hiện tại nàng đi tìm nàng ta hỏi một chút cho rõ ràng, Niên thị vừa định đứng lên thì đột nhiên nhớ ra mình đang bị cấm túc, căn bản không ra khỏi được, lại đặt mông ngồi lại trên giường, cười khổ lắc đầu nói: “Hiện tại ta cũng không thể ra khỏi cái viện này.”

Tiểu Hi cũng ngẩn ra, đáng chết, sao nàng lại quên rồi, chuyện tiểu thư đang bị cấm túc này!

“Tiểu Hi, nhất định là Vương gia hấn hận chết ta!” Niên thị thấp giọng lầm bầm, nước mắt rơi xuống như mưa trên mặt. Tiểu Hi ghen ngào lắc đầu, lấy ra khăn tay lau nước mắt cho nàng, nói: “Sẽ không, tiểu thư, đừng có đoán mò, hiện tại không phải là không có chứng cứ chứng minh ngài làm hay sao?”

“Người không hiểu đâu!” Niên thị khẽ đẩy tay nàng ra, khẽ thở dài, mấy ngày nay bị quỷ hồn quấy phá đến sống không yên ổn, mỗi đêm đều trôi qua trong sợ hãi khôn cùng, nàng thật là chịu đủ rồi, cho dù không có chứng cứ, chỉ bằng biểu hiện hiện giờ của nàng, Vương gia cũng tuyệt đối có thể nhận ra chân tướng, nói là tình duyên nhưng cấm túc mới là thật, Vương gia hấn so với bất cứ kẻ nào thì càng hiểu rõ hơn.

“Tiểu thư, Vương gia tuyệt đối sẽ không hận ngài, ngài yên tâm!”

Niên thị kinh ngạc nhìn lời nói kiên định của nàng, ngẩng đầu hỏi: “Nói sao?”

“Ngài nghĩ đi, nếu Vương gia thật sự hận ngài, hấn sẽ hạ lệnh không cho bất cứ kẻ nào tới quấy rầy ngài sao? Nhìn như là cấm túc nhưng thực tế là bảo vệ vậy! Nếu như hấn không làm vậy, chẳng may phúc tấn nơi đó ra tay, không phải là ngài sẽ càng khó chịu sao?”

Niên thị suy nghĩ cẩn thận một chút, lời của nàng nói rất có đạo lý, chẳng lẽ Vương gia hấn là đang thật sự bảo vệ mình? Mặc dù chỉ là phỏng đoán, cũng khiến cho lòng nàng tràn đầy hy vọng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Biên Cương Xa Xôi

Edit: dark Angel

Thoáng cái đã qua mấy tháng, Dân Chân cũng dần dần thoát khỏi bị thống trị tang tử, mặc dù cũng là gương mặt lạnh lùng đó, nhưng tất cả mọi người có thể nhìn thấy hấn sẽ lộ ra nụ cười yếu ớt lúc ôm Hoàng Thôi, thấy được tâm tình của hấn rất tốt, đồng thời, mọi người cũng dần dần tiếp nhận chuyện đại yển tiểu yển không còn thấy thân ảnh Niên thị là sự thật, cho dù bên ngoài đồn đãi là Ung Vương gia sợ mỹ nhân thân thể yếu đuối sẽ mệt mỏi, cho nên mới cho nàng tránh khỏi tất cả bữa tiệc, tuy nhiên, thế thiếp trong Ung Vương phủ từ sau sự kiện ma quái thì lại mơ hồ cảm thấy chuyện không hề như lời đồn bên ngoài, hơn nữa giống như là Niên thị sẽ bị cấm túc lâu dài.

Ngày hai mươi mốt tháng năm năm Khang Hi thứ bốn mươi lăm, Khang Hi lão gia tử bị bệnh lâu ngày vừa khỏi hấn liền không chờ được mà chuẩn bị du lịch quan ngoại, lần này đi theo có thái tử Dân Nhưng, Dân Chân, Dân Tường, Dân Trinh.

Đêm trước khi đi, Dận Chân nhìn chăm chăm vào gương mặt thanh tú của người nào đó dưới ánh nến, có chút ngầy ngời, nữ nhân này lại thật sự không muốn đi cùng hắn đến quan ngoại.

Thầm ngáp một cái, Thư Di híp híp đôi mắt buồn ngủ, hỏi: “Chàng còn muốn nhìn bao lâu nữa chứ?” Ngày mai không phải sẽ đi tái ngoại sao? Sao người này còn không đi ngủ? Vốn cho là hắn có việc muốn nói, kết quả ngồi cùng hắn cả đêm, hắn trừ việc bình tĩnh nhìn nàng ra, một chữ cũng không nói! Ngoại hình của nàng đẹp mắt như vậy sao? Đưa tay sờ sờ má mình, người nào đó da mặt dày đến trình độ nhất định đã âm thầm đắc ý.

Bị vẻ mặt tự kỷ của nàng đã kích thật mạnh, Dận Chân nhịn không được ho nhẹ một tiếng, cắt đứt việc tự say mê của người nào đó. “Thật sự không đi?”

Đôi mày thanh tú nhướn cao lên, Thư Di nhìn hắn, cười như không cười. “Vương gia, chàng không phải là không nỡ tách ra đó chứ?” Được rồi, mặc dù nói lời này ra có chút..., chỉ là biểu hiện ra ngoài của nam nhân trước mắt này thật sự có ý khiến nàng khó mà không nghĩ theo hướng này đấy!

Hiển nhiên, người nào đó hoàn toàn bị kích thích đến hết chỗ nói rồi, đứng lên coi ngoại sam rồi lên lên giường, động tác tự nhiên như nước chảy mây trôi, tuy nhiên qua bóng lưng cứng còng quay lại với nàng cũng đủ để tiểu nữ nhân hiểu rõ là nam nhân nào đó đang khó chịu, nhất định là khoe miệng đang co giật, sờ sờ mũi mình, Thư Di nhún vai bất đắc dĩ, ai cha cha, thì ra sau khi nam nhân mặt lạnh bị người khác nói rõ tâm sự cũng sẽ xấu hổ đấy!

Nữ nhân này tuyệt đối là được lợi mà còn khoe mãi!

Đưa tay đâm nhẹ lên cái lưng cứng còn phía trước, Thư Di hỏi nhỏ. “Chàng... chuẩn bị mang ai đi?”

Nghe ra lời nói chua chát của nàng, Dận Chân thăm kéo kéo khoe miệng, sau đó nhắm chặt hai mắt, giả vờ ngủ say!

Thấy hắn không trả lời mình, Thư Di tức giận đâm khoét cái gáy hắn, không nói đúng không? Cho là nàng mỗi ngày cửa lớn không ra, công không đi nên cái gì cũng không biết sao? Đừng quên, Thập Tam cũng nằm trong đám nhân viên đi theo lần này, Hi Vận mấy ngày trước đã nói với nàng: người đi lần này là Na Lạp thị! Là Khang Hi hạ chỉ, phỏng chừng là muốn Na Lạp thị theo giải sầu đi, nhưng là nam nhân trước mắt này quả thật rất đáng ghét, rõ ràng nàng không có hy vọng, hắn còn trêu chọc nàng, nói như nàng muốn đi là có thể đi vậy!

Tuy nhiên Thư Di cũng không biết, nam nhân đưa lưng về phía nàng xác thật là một lòng muốn mang nàng đi, thậm chí ngay cả sách lược chống lại chất vấn của Hoàng thượng cũng đều chuẩn bị tốt.

Trở người, Thư Di không quán lấy vấn đề ai đi nữa, chỉ là khề thờ dài, thấp giọng nói: “Ta có khiếm phích đây, nhưng phải làm sao bây giờ?”

Khiếm phích? Vật gì vậy? Là ý sạch sẽ sao? Nam nhân vẫn luôn một mực đóng tai chú ý tiểu nữ nhân nói chuyện hơi nhịu mày! Bên này còn rối rắm, bên kia lại khề bay đến một câu. “Ta chỉ muốn được tình yêu một lòng, đến già cũng không rời”, lúc này Dận Chân hơi hiểu rõ, cũng có chút khiếp sợ, chẳng lẽ nàng...

“Ai ~” tiếng thờ dài khổ não lại vang lên lần nữa, biểu hiện là tâm tình của chủ nhân cũng vô cùng rối rắm, tuy nhiên dừng lại một chút, giọng nói liền thay đổi, khí thế kinh người. “Của ta là của ta, không cho bất luận kẻ nào làm bẩn, nếu không...”

Dận Chân bị khí phách chột hiện của nàng làm chấn động, quay người lại, bình tĩnh nhìn nàng. “Nếu không thì sao?”

Thư Di đưa lên nụ cười quyến rũ nhìn hắn, rốt cuộc cũng không chịu mở miệng, chỉ là ánh mắt nghiêm túc kia, khiến Dận Chân hiểu rất rõ hậu quả mà nàng không nói ra tuyệt đối kinh người!

“Nàng...” Dận Chân khó tả, chuyện kinh sợ như vậy mà bị mấy câu nhàn nhạt của nàng nói ra, thật sự khiến hắn không biết nên phản ứng ra sao. Nàng muốn là độc ái, là chuyên sủng, là duy nhất, thân là hoàng tử, có thể làm được sao? Mặc dù từ sau khi muốn nàng, hắn vẫn luôn không đi qua chỗ nữ nhân khác, nhưng muốn hắn lâu dài như vậy... Dận Chân để tay lên ngực tự hỏi, lại mờ mịt tìm không ra đáp án, nhưng muốn hắn buông tay đang nắm chặt nàng ra, hắn cũng làm không được!

Chậm rãi nằm xuống, liếc mắt nhìn nữ nhân ngáp dài bên cạnh, lòng Dận Chân loạn như ma.

Thư Di lại ngáp thêm hai cái, nhắm mắt lại, nàng đã nói rõ, nên làm thế nào là chuyện của hắn, nàng chưa bao giờ muốn là bên bị động, quyền chủ động nằm trong tay nàng, quyền lựa chọn thì giao cho hắn, rất công bằng, không phải sao? Có lẽ yêu cầu trở thành duy nhất của hoàng tử cổ đại của nàng rất quá đáng, hơn nữa người này tương lai sẽ thành ngôi cửu ngũ, nhưng là nàng cũng không muốn buông tha cho nguyên tắc của mình, nén giận, im lặng chịu đựng không phải phong cách của nàng, cho, sẽ cho toàn bộ, nếu không thả rằng không cần!

Đêm này là đêm dài nhất mà Dận Chân từng vượt qua. Ngày hôm sau, khi Thư Di vẫn còn đánh cờ cùng Chu Công, hắn nhẹ nhàng đứng dậy, thay đồ y phục rồi rời đi, ngay cả đầu cũng không quay lại một lần. Thư Di mở hai mắt ngáp một cái, thật mệt! Tối hôm qua gần như là nàng không thể ngủ, người nào đó trằn trọc cả đêm, thật sự quá ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ của nàng. Được rồi, kỳ thật là nàng cũng có chút khản trương, nói rõ rằng suy nghĩ trong lòng ra như vậy, có vẻ như quá xúc động, đây là Khang Hi đi tuần tái ngoại, không cần nghĩ cũng biết mấy tháng mới trở về chứ? Mây trắng bay nhẹ, cỏ xanh mênh mông, tình ca lãnh lốt, lại thêm mỹ nữ... Đổi lại người khác, ai lại không gấp cơ chứ? Xoa xoa đôi mắt buồn ngủ đến mờ mịt, Thư Di quyết định ngủ trước rồi tính sau!

Vì vậy, trong lúc đội ngũ đi tuần chậm rãi thẳng tiến đến tái ngoại, tiểu nữ tử nào đó nằm ngủ trên giường thật ngọt ngào đến giữa trưa.

Thập Tam giục ngựa đi đến bên cạnh Dận Chân, ân cần hỏi. “Tứ ca, sắc mặt của huynh không tốt lắm.”

Dận Chân sững sờ, khề xoa mi tâm, thờ dài nói: “Chắc là tối qua không nghỉ ngơi tốt!”

Thái tử cười ngửa đi trước vừa nghe được, thả chậm tốc độ, quay đầu cười mập mờ, nói: “Chẳng lẽ đêm qua Tứ đệ đêm xuân cả đêm?”

Thập Tam nghe vậy hé miệng cười cười, cũng nghiêng đầu chế nhạo nhìn hắn. Dận Chân xoa trán cười khổ, “Thái tử điện hạ đừng giễu cợt thần đệ, chỉ là tối qua xem tấu chương đến quên giờ mà thôi.”

Thái tử khẽ gật đầu, vô cùng hài lòng với xưng hô của hắn, vỗ vỗ vai hắn mang tính tượng trưng, nói: “Tứ đệ, đúng là cần cù chăm chỉ như Hoàng a mã nói đấy!”

Dận Chân khiêm tốn lắc đầu không nói. Thập Tam thấy nụ cười của hắn mang theo bất đắc dĩ, khó hiểu nhíu mày, xem ra Tứ ca cũng không nói thật rồi, cuối cùng là hắn khổ não cái gì đây?

Đêm đó, đội ngũ dừng lại ở hành cung vùng ngoại ô. Na Lạp thị thấy đêm chán đã trải tốt, liền phát tay với nha hoàn bảo các nàng đi, mình thì chậm rãi đi đến bên bàn, khẽ khều tiêm đèn cây, sau đó mỉm cười nhìn Dận Chân đang nghiêm túc đọc sách dưới đèn, ánh mắt dịu dàng mê say. Một hồi lâu, đợi đến xem hết Nhất Hiệt Thư, Dận Chân lơ đãng đưa tay lấy chén trà thì lại có người đưa đến tay, hắn hơi kinh ngạc ngẩng đầu, chạm vào đôi mắt dịu dàng như nước của Na Lạp thị, khẽ miệng kéo lên, khẽ hỏi: “Có việc?”

Na Lạp thị mỉm cười, “Gia, đã không còn sớm, thần thiếp hầu hạ ngài nghỉ ngơi đi!”

Mặt Dận Chân liền cứng đờ, sau đó ho nhẹ một tiếng, nói: “Nàng ngủ trước đi, ta đọc sách một lát nữa!”

“Vậy... Thần thiếp ở đây cùng với người đi.” Na Lạp thị hơi chần chờ nói, dù sao làm gì có đạo lý thê tử nghỉ ngơi trước trượng phu. Dận Chân nghe vậy cũng đưa tay chỉ chỉ bộ sách trên bàn, nói: “Như vậy, liền đọc sách một lát đi! Nếu đọc mà mệt, phải đi nghỉ ngơi, thân thể của nàng cũng chỉ mới khỏe hơn.”

Na Lạp thị nhu thuận gật đầu, quả thật cảm một quyển sách lên nhìn cẩn thận một lát, nàng đã từng làm nữ quan bên người hoàng thượng, học thức tất nhiên vô cùng tốt, cho nên đọc những sách này cũng không nói là quá sức. Dận Chân vừa định cúi đầu đọc sách tiếp, chợt ngoài cửa có người hô. “Tứ ca ~”

Na Lạp thị bật cười, nói: “Là Thập Tam đệ!” Nói xong, liền đứng dậy mở cửa phòng. Ngoài cửa, Thập Tam tay ôm vò rượu, có chút ngượng ngùng nhìn Na Lạp thị hỏi: “Tứ tẩu còn chưa ngủ sao?”

Na Lạp thị cười lắc đầu, “Nếu Tứ tẩu ngủ, ai mở cửa cho đệ chứ!”

“Ha ha ~” Thập Tam cười ngây ngô, “Nói cũng đúng!”

Dận Chân nghe thấy, đứng dậy đi tới, lúc nhìn thấy vò rượu trong lòng hắn, thoáng trở mắt, hỏi: “Đệ đang làm gì vậy?”

“Mới vừa rồi phát hiện trong hành cung này có cất giữ rượu ngon, muốn uống mấy chén với Tứ ca!” Đương nhiên là có thể moi ra lời trong lòng của huynh thì càng tốt hơn! Thập Tam cười híp mắt đến gian trá. Dận Chân nhíu nhíu mày, một lát sau, lại nói: “Cũng được! Không ngờ đệ cũng có nhã hứng này.”

Na Lạp thị vừa nghe, trở vào cầm thêm một áo choàng phủ cho Dận Chân, nói: “Ban đêm lạnh, gia phải chú ý thân thể! Thập Tam cũng thế, đừng uống quá nhiều rượu.”

Thập Tam vỗ vỗ ngực, về mặt hào khí. “Tứ tẩu yên tâm đi!”

Dận Chân mấp máy môi, nói với Na Lạp thị. “Nàng ngủ trước đi, đừng chờ ta!”

“Vâng!”

Dận dò xong, Dận Chân bọn họ đi theo hành lang gấp khúc, thong thả bước đến tiểu đình nằm ở phía tây, Thập Tam quay đầu lại hỏi hắn. “Tứ ca, sao cảm thấy lần này huynh đi mang theo tâm sự nặng nề vậy?”

“...” Dận Chân không nói, một hồi lâu, hỏi ngược lại. “Đệ muội ngủ rồi?”

Thập Tam bị hắn hỏi thoáng sững sờ, “Sao? À, ngủ sớm, ban ngày ngồi xe mệt quá!”

“À ~ cũng do đệ quá chiều nàng, bụng đã lớn mà còn hành hạ gì nữa?”

“Ai ~ nàng nhất định đòi đi, nói gì mà chưa từng đi tái ngoại, muốn đi để có thêm kiến thức!” Thập Tam mang về mặt thật bất đắc dĩ. Sao người kia trong phủ hắn chết sống cũng không chịu đi? Nhớ đến Thư Di, sắc mặt Dận Chân không khỏi trầm xuống, cái loại yêu cầu này... Ai ~

Thập Tam cũng không chú ý đến sự khác thường của người phía sau, nhớ đến Hi Vận cùng đứa nhỏ trong bụng nàng, trong lòng không kiềm được mà vui vẻ, kỳ thật chính mình cũng muốn mang nàng đi, dù sao ở bên cạnh hắn thì cũng khiến hắn an tâm hơn ở trong phủ rất nhiều!

Chương 58: Tâm Tình Nửa Đêm

Edit: dark Angel

Bán nguyệt đình

Dận Chân nhìn xung quanh, đột nhiên cười, khen ngợi nói. “Chỗ khá lắm, Thập Tam đệ, làm khó đệ tìm được chỗ này.” Vừa nói, vén vạt áo lên, ngồi ở thềm đá bên đình, tựa vào cột nhìn ánh trăng trong hồ, từng gợn sóng lăn tăn. Dận Tường mỉm cười, nơi này là hẳn cũng nghe cung nữ trong hành cung nói, khu ~ đương nhiên là không thể thiếu thủ đoạn. Đem vò rượu để lên chiếc bàn tròn bằng gỗ mây, Dận Tường lấy ra hai chén dạ quang trong lòng ra quơ quơ trước mặt Dận Chân, cười. “Bỏ đào mĩ tửu dạ quang bôi, dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi! Có rượu ngon, chén rượu này làm sao có thể thiếu?”

Dận Chân mượn ánh trăng nhìn thoáng qua hai chén ngọc trong tay hắn, hình dáng chính là dạng chân cao nhỏ, miệng chén lại được mở rộng ram đường cong nhô lên mà tự nhiên, phẩm chất trơn óng, màu sáng sắc sỡ, giống như phi thủy, chỉ liếc mắt đã biết đây là hi thể trân phẩm, kinh ngạc hỏi. “Chén này là lấy từ đâu đến? Lão Cửu?”

Dận Tường vừa rót rượu vào chén vừa cười gian nói: “Hắc hắc ~ cũng biết là không thể gạt được Tứ ca! Kỳ thật mấy ngày trước đệ đệ có từng phái người xem xét có cảnh trí thú vị gì dọc đường không, kết quả là hạ nhân báo lại hành cung này có ủ rượu nho vài thập niên, sau đó...” Lời còn chưa dứt, Dận Chân đã cắt ngang, “Sau đó đệ nghĩ cách để đánh cuộc với lão Cửu, mà vật thắng nhất định là chén dạ quang này rồi?”

Rõ ràng là câu nghi vấn nhưng vẫn cứ là giọng điệu trần thuật thần nhiên, Thập Tam giờ ngón cái khen. “Không hổ là Tứ ca!”

Dận Chân khê thờ dài, chỉ vào hắn nói. “Đệ đây ~” trong giọng nói lại lộ vẻ sùng nịch. Thập Tam gãi đầu, ngượng ngùng cười, sau đó nhìn lướt qua cái chén trên bàn, đột nhiên tròn to hai mắt, ngạc nhiên nói: “Tứ ca, mau nhìn! Thật xinh đẹp đấy!”

Dận Chân nhìn theo mắt hắn, cũng cả kinh, đứng dậy nhìn kỹ hơn, nhìn không được mà khen ngợi: “Chén dạ quang này cũng không tệ!”

Người đoán thế nào, thì ra là cái chén ngọc kia đựng rượu nho màu đỏ, dưới ánh trăng chiếu xuống, cái chén trở nên rực rỡ, màu sắc lấp lánh, khiến cho người ta mê muội!

Thập Tam gãi đầu đồng ý, cầm một chén đưa cho hắn, sau đó tự mình cầm lấy một chén khác, nói: “Chén rượu này cảm ơn Tứ ca đã chiếu cố Thập Tam nhiều năm qua, tuy nói giữa huynh đệ chúng ta không nói những điều này, nhưng hôm nay, lúc này, Thập Tam nhất định phải nói, Tứ ca đối với Thập Tam, ân nặng như núi, phần ân tình này, Thập Tam đặt trong lòng, không thể quên, cũng sẽ không quên!” Nói xong, hắn nâng chén lên, uống sạch một hơi!

Dận Chân hơi nhếch môi, không có ý kiến mà uống cạn rượu trong chén, cho tới bây giờ hắn cũng không phải dạng người lộ tình cảm ra ngoài, trừ Thập Tam ra, có rất ít người có thể khiến hắn lộ ra sự dịu dàng, hèn tại đệ đệ mà hắn bảo vệ cuối cùng cũng có thể vỗ cánh bay cao rồi, nói trong lòng hắn không kích động thì đúng là gạt người. Đưa tay lau rượu tràn ra ngoài khóe miệng, hai người nhìn nhau cười, Thập Tam cảm khái. “Ai ~ rượu ngon, trăng đẹp, nếu có thêm đĩa thức ăn nữa thì đúng là tốt!”

Dận Chân mỉm cười, người này, có rượu ngon thì phải có chén xứng với rượu, hiện tại có chén rượu thì lại muốn có chút thức ăn để nhắm rượu, mới vừa rồi còn cảm thấy hắn trưởng thành, lập tức bản tính trẻ con lại xuất hiện!

“Muốn thức ăn nhắm rượu còn không phải dễ dàng sao?”

Một giọng nói dịu dàng trong trẻo vang lên từ phía sau bọn họ, hai người đều cả kinh, quay đầu nhìn lại, ngoài đình là một mỹ phụ thân hình hơi lộ vẻ đầy đặn đang đứng. Thập Tam vừa thấy nàng, sắc mặt đột biến, thất thanh hô: “Sao nàng lại tới đây? Không phải đã ngủ rồi sao?”

Người đến đúng là người đang cần phải ngủ say trong phòng – Hi Vận, chỉ thấy nàng oán trách liếc nhìn hắn một cái, nói: “Làm như thiếp không nhìn thấy bộ dáng mất đi mây lại của chàng cùng với tiểu nha hoàn lúc rời đi vậy?”

Thập Tam vừa nghe xong, mặt đỏ bừng, ngược lại đứng một bên không nói, bộ dáng vô cùng thương cảm, Dận Chân ngồi bên bàn gỗ thấy hắn có dáng vẻ như thế thì hứng thú, trong lòng quả thật đang cười đến lật trời. Hi Vận cũng không buông tha hắn, trái lại còn đi tới trước mặt Thập Tam, vờn tay nói: “Đưa thiếp!”

Thập Tam quần bách gãi gãi mặt, vội vàng ngẩng đầu liếc nhìn Dận Chân đang ngồi, phát hiện hắn cười nhìn mình, lập tức lại cúi đầu xuống, màu đỏ trên mặt càng đậm, một hồi lâu, quanh co nói một câu: “Ồ trong phòng.”

Hi Vận để tay xuống, hừ lạnh. “May là chàng không mang! Nếu không... Hừ hừ!”

Dận Chân ngồi ở bên cạnh nhìn cũng mơ hồ, cái gì không mang? Muốn mở miệng hỏi, lại sợ gây chuyện cho Thập Tam, xem tình hình, Thập Tam rất sợ

vợ đây, ha ha ~ ngoài ra, vừa rồi Thập Tam đệ muội nổi giận khí phách cũng rất giống Thư Di đây, nhớ tới lời nói tối qua của nha đầu kia, sắc mặt Dận Chân lại âm trầm đi.

“Tứ gia? Làm sao vậy?”

Giọng nói kinh ngạc của Hi Vận cắt đứt sự trầm tư của Dận Chân, hần hoàn hồn nhìn lại, mới phát hiện hai người kia không biết từ lúc nào đã ngồi đối diện hần, lúc này Thập Tam đang lo lắng nhìn hần. Dận Chân cảm thấy trong lòng ấm áp, thân nhiên mở miệng nói. “Không có gì, chỉ là nhớ lại ít chuyện thôi! Ngược lại hai người...”

Hi Vận hung hăng liếc mắt nhìn Dận Tường, tức giận bất bình nói: “Là hần không tốt!”

Tuần mi của Dận Chân nhướn lên, nhìn về phía Thập Tam.

“Ách,” Thập Tam lúng túng giải thích với Dận Chân, “Thật ra thì... Chắc là Tứ ca còn nhớ rõ vừa rồi đệ nói đình này là nhờ hỏi một cung nữ mà biết được phải không?”

Dận Chân gật đầu, trong lòng hơi hiểu rõ.

“Cái đó...” Thập Tam e a không nói được nữa, Hi Vận liếc mắt nhìn hần, nói tiếp. “Hần đây, hỏi vấn đề không đúng đắn, làm đảo loạn tâm hồn thiếu nữ của người ta, còn nói gì mà mỹ nam kế, xi ~ nhận hà bao của người ta, trong lòng thoải mái sao?”

“Vận Vận ~” Thập Tam cũng hơi đề ý, hần cũng biết sai rồi, trước mặt Tứ ca lại nói rõ ràng, tí mỉ như vậy. Dận Chân sững sờ, nhũn mảy, chỉ là việc đó? Hần còn tưởng rằng Thập Tam với nàng kia thế nào, thì ra chỉ đơn giản là nhận một cái hà bao?

Hi Vận thấy Dận Chân lộ ra vẻ mặt không cho là đúng, cười cười, mở nắp của hộp thức ăn dưới đất lên, lấy ra thịt lợn chua, gà xào xé phay với lê giòn, đậu tương, còn có một đĩa bánh đậu có vỏ ngoài trắng như tuyết. Thập Tam thấy vậy nước miếng liền chảy ra, mở to hai mắt nhìn thức ăn mỹ vị trước mắt, không tin hỏi: “Vận Vận, những thức ăn này... là nàng mới vừa làm?”

Hi Vận khẽ cười, đôi mắt đẹp không nghiêm túc mà nhìn Dận Chân cũng đang giật mình, nói: “Đây là hôm qua lúc đi phủ Tứ gia mà lấy được! Vừa mượn phòng bếp nơi này làm nóng lại, mùi vị hần là không thay đổi đi!” Vừa nói vừa đưa đũa cho Dận Tường, ý bảo hần nếm thử. Dận Tường cũng không đợi nữa mà nhanh chóng đưa đũa gấp miếng thịt lợn lạnh kia, sau đó bỏ vào miệng nhai, kinh hô: “A ~ quá ngon!”

Hi Vận bị bộ dáng tham ăn của hần chọc cười, nhướn mày nhìn Dận Chân vẫn không động đũa, hỏi: “Tứ gia, sao không ăn?”

Dận Chân nhìn nàng một cái, lại nhìn thoáng qua Dận Tường đã ngừng đũa nhìn mình chăm chú, mở miệng: “Đây là... nàng làm sao?”

“Nàng, nói ai mới được?” Hi Vận chống tay lên má, biết rõ mà vẫn hỏi.

“...”

Thấy sắc mặt Dận Chân không vui, Dận Tường liền hòa giải, “Vận Vận, đây là tiểu Tứ tẩu làm được?”

Hi Vận liếc hần, quay đầu nhìn Dận Chân trả lời. “Ừ.”

“Oa ~ không ngờ tay nghề của tiểu Tứ tẩu tốt như vậy, sớm biết thế mỗi ngày ta đã đi đến phủ Tứ ca ăn nhờ cơm rồi!”

“Chàng?” Hi Vận liếc hần, “Thư Di không dễ mà xuống bếp đâu! Ngay cả Tứ gia hần là cũng không ăn được mấy lần đi?”

Dận Chân nhìn nàng một cái. “Cũng được!”

Thập Tam cảm thấy lưng mình đồ mồ hôi lạnh, Vận Vận nói chuyện với Tứ ca hình như có chút kỳ quái, chỉ là quái ở chỗ nào thì hần không nói được, chỉ cảm thấy là hình như hai người đang âm thầm phân cao thấp với nhau. Thật ra Hi Vận chỉ là đang khó chịu lần này Dận Chân không chịu mang Thư Di đi mà thôi, nàng cũng không biết là do chính Thư Di không muốn đi, ai ~

“Vận Vận, nàng ngồi xe một ngày, không mệt sao?” Thập Tam quyết định vẫn là nên giải quyết người ngồi bên cạnh trước. Hi Vận cười đến quỵên rũ. “Không mệt, hôm nay ngủ trong xe một giấc rồi.”

“... Vậy à...” Thập Tam hết lời. Dận Chân nhẹ nhàng gấp một miếng thịt gà, món này nàng cũng từng làm cho hần ăn, không biết vì sao, hần ăn những món này thì cũng có thể nhớ đến hương vị của nàng, mùi vị ấm áp ấm người. Không có người đầu vô mồm, Hi Vận nhàm chán nhìn trời, nhìn trăng ngây ngốc một lát, một hồi lâu, thờ dài nói. “Ai ~ nếu là trăng tròn thì tốt rồi!”

Thập Tam nghe vậy, cũng ngẩng đầu nhìn, cười. “Trăng có trăng tròn trăng khuyết, chuyện này từ xưa đã khó trọn vẹn.”

Nghe hần nói thế, Hi Vận cũng hăng hái, vỗ tay nói: “Ai ai, thiếp hát cho hai người nghe đi?”

“Tốt!” Thập Tam vui vẻ.

“Ủm ~ vậy hát một bài về trăng đi!” Hi Vận cúi đầu suy nghĩ một lát, “Cũng hợp với hoàn cảnh!”

“Được ~” Thập Tam sùng nịch nhìn nàng.

“Người có nhìn thấy trăng tròn trên trời chậm rãi từ tròn dần dần biến mất hay không. Tình yêu trong lòng không còn hoàn mỹ nữa có nên cảm tạ người hay không. Người có tình nhớ trăng từ khuyết sang tròn, nhưng có nhớ đã thiếu riêng mình ta ước hẹn kiếp này hay không?”

Tiếng ca êm tai bay trong đêm tối yên tĩnh, cùng với ánh trăng trên hồ nước, dần dần hòa hợp thành một. Ca xong, tiếng hát vẫn còn quanh quẩn, Hi Vận cười ngượng ngùng. “Hát không hay bằng Thư Di!”

Thập Tam kích động nắm lấy tay nàng. “Rất hay, thật đấy!”

Hai người nhìn nhau đưa tình, tình ý tràn đầy. Giờ phút này, Dận Chân hồi hận, cuối cùng thì hấn tới đây làm gì chứ? Lúc đứng dậy muốn rời đi, bị Thập Tam kéo chéo áo lại, quay đầu lại, Thập Tam hỏi: “Tứ ca, muốn đi sao?”

“Hà!” Không đi, chẳng lẽ ở lại đây chường mắt?

Hi Vận cầm lấy chén rượu của Thập Tam, đảo qua một vòng, nói: “Tứ gia, ở lại đi, Thập Tam có chuyện muốn nói với huynh.”

Dận Chân đảo mắt sang phía Thập Tam, Thập Tam do dự hồi lâu, nói nhỏ: “Đường như Tứ ca có tâm sự, cho nên...”

Dận Chân nghe xong, khoéo miệng cong lên, vén vạt áo, ngồi lại ghế. “Thập Tam, nếu đệ muội yêu cầu đệ đọc sủng mình nàng, đệ sẽ đáp ứng sao?”

Câu hỏi của hấn giống như kinh lôi đánh xuống, khiến Dận Tường ngây ngốc, ngơ ngác quay đầu nhìn Hi Vận bên cạnh, mờ mịt. Hi Vận cũng cả kinh, nhàu mày nhìn Dận Chân. “Tứ gia, huynh nói vấn đề này rất không có chuẩn! Ta sẽ không yêu cầu Thập Tam đọc sủng, giả thiết này căn bản sẽ không xuất hiện.”

“Thật sao?” Ngón tay Dận Chân khẽ gõ lên bàn gỗ.

“Là Thư Di sao?” Hi Vận dè dặt hỏi hấn.

“...”

Thấy hấn không phủ nhận, Hi Vận cười cười. “Tứ gia đã động tình với nàng đi?” Nếu không động tình, vì sao phải suy nghĩ phức tạp.

“...”

Vẫn không phủ nhận, Hi Vận vui vẻ. “Nếu Tứ gia không muốn mất nàng, tốt nhất làm theo lời nàng, nếu Tứ gia cho rằng nàng có cũng được mà không có cũng chẳng sao, vậy thì không cần quá để ý đến lời của nàng!”

Lần này Dận Chân giương mắt nhìn nàng một lát, ánh mắt có mang theo vẻ tìm tòi, nghiên cứu. Hi Vận lắc đầu khoát tay. “Đừng nhìn ta, cái gì ta cũng sẽ không nói! Chỉ là cho huynh một lời khuyên thôi, đừng đợi đến lúc mất đi mới hối hận đã không quý trọng từ đầu!”

“Các người...” Dận Chân dừng một lát, ánh mắt lướt qua Thập Tam ở một bên, do dự một lát rồi nói tiếp, “Rốt cuộc là đến từ nơi nào?”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Tình ~ Dục ~

Edit: dark Angel

Nụ cười của Hi Vận cứng lại. Hấn, lại biết?

Thập Tam hết nhìn cái này lại xem xét cái kia, cúi đầu trầm mặc không nói. Thật ra hấn cũng muốn biết rốt cuộc là các nàng đến từ nơi nào, có quan hệ gì với Hiếu Ý Hoàng hậu.

Khiếp sợ ban đầu của Hi Vận đi qua, tựa vào lưng ghế mây sau lưng, nhướn mày, cười. “Ta có thể hỏi làm sao mà Tứ gia biết không?” Nàng sẽ không ngốc đến mức không thừa nhận, nếu hấn đã hỏi, nghĩa là trong lòng hấn đã nắm chắc, người trước mắt đây là ai? Là Ung Chính hoàng đế tương lai, là nam nhân máu lạnh sát phạt quyết đoán, ngay cả con thân sinh cũng không tha, nàng có thể chọc sao? Nàng còn dám trêu sao?!

Dận Chân xoay xoay ngọc ban chỉ trên ngóc cái tay trái, ban chỉ bằng ngọc bích này là Thư Di tặng hấn, nói là bồi thường miếng ngọc bội hấn đã ném,

tuy nhiên nàng cũng biết, ngọc bội kia là khi hấn mới ra đời được Hoàng a mã thưởng cho, ngọc chất kia so với cái này không biết tốt hơn bao nhiêu lần? Ai ~ chỉ là hấn cũng mang, thậm chí dưới ám chỉ nhiều lần của Na Lạp thì là trong phủ còn rất nhiều ban chỉ quý giá, hy vọng hấn đổi lại, cũng không chút lung lay... Trước mặt chợt thoáng qua, Dận Chân lúc này mới phát hiện mình đã thất thần, nhớ ra vấn đề của nữ nhân đối diện, ho khẽ một tiếng, nói nhỏ: “Thư Di nàng... say rượu nói lời thật.”

“...” Hi Vận đưa tay xoa trán, vẻ mặt bất đắc dĩ. Bàn tay xoay ban chỉ dừng lại trong nháy mắt, nhìn dáng vẻ của nàng, vậy là tất cả những lời say hôm đó của Thư Di đều là sự thật? Mặc dù ngay từ đầu hấn cũng không phải không tin, nhưng là chuyện linh hồn nhập xác này cũng hoang đường quá đi, dù sao cũng chưa ai từng thấy tận mắt, không phải sao?

“Vận Vận?” Thập Tam luống cuống nhìn nàng. Hi Vận để bàn tay đang xoa trán xuống, nghi hoặc quay đầu lại, thấy vẻ mặt lo lắng của hấn, không khỏi cười dịu dàng, ý bảo hấn không có gì, sau đó quay lại nhìn Dận Chân cũng đang trầm mặc, nói: “Chúng ta đến từ ba trăm năm sau.”

Sắc mặt Dận Tường thoáng chốc trắng bệch, hai tay trong tay áo nắm chặt lại, không hề để ý đến mu bàn tay đều nổi gân xanh, hấn mờ mịt nhìn về phía Dận Chân, nhưng lại phát hiện thấy vẻ mặt Từ ca hấn không hề thay đổi, dường như đã sớm có chuẩn bị tâm lý. Híp đôi mắt phượng dài lại, Dận Chân hỏi ngược lại. “Đại Thanh quốc?”

Hi Vận lắc đầu, thờ dài nói: “Cộng Hòa nhân dân Trung Hoa!”

Nghe vậy, hai vị hoàng tử cả kinh, Đại Thanh triều lại mất nước? Ái Tân Giác La gia bọn họ... Thập Tam cảm thấy miệng khô vô cùng, há mồm lại không biết nói gì.

“Là ai?” Mặt biển xanh, Dận Chân rống giận, cơ nghiệp tổ tông đến tốt cùng là bị hủy trong tay đứa cháu bất tài nào?

“Cái này...” Hi Vận nhúc nhích, nàng không học lịch sử tốt lắm (cho nên mới đi mua Thanh triều lịch sử tổng quát kia về xem, đáng tiếc còn chưa đọc tới, đã xuyên qua rồi), trừ về phần liên quan đến Thập Tam nàng có thể đọc lâu lâu, những người khác nàng cũng không chú ý nhiều, đương nhiên chuyện mất mặt như vậy nàng làm sao có thể để cho người khác biết, lại càng không thể để cho ông xã nàng biết được, tuyệt đối không thể nói! “Ai nha, thiên cơ bất khả lộ!” Ung Chính gia, ngài tạm tha cho ta đi, xin đừng dùng cặp mắt thâm thúy kia của ngài mà nhìn ta, ta run sợ đấy!

Mấp máy môi, lời nói đến khoe miệng của Dận Chân cuối cùng lại biến thành tiếng thờ dài: “Cái quốc gì kia rất tốt sao?”

“Cũng không tệ lắm!” Nhân dân an cư lạc nghiệp...

“So ra còn tốt hơn Đại Thanh quốc?” Giọng nói không quá tin tưởng.

“Đúng!” Hai cái đó làm sao có thể so sánh? Một cái là xã hội phong kiến, một là nhân dân làm chủ.

“...” Trả lời dứt khoát như vậy đúng là kích thích lớn rồi.

Dận Chân trầm mặt xuống, không hỏi nhiều nữa. Không khí trong đình yên tĩnh đến đáng sợ, trong đêm đen gió lạnh thổi, khiến Hi Vận nhịn không được mà run. Một lát sau, Dận Tường mở miệng. “Vận Vận ~ hai người... làm sao mà đến đây được?”

Bị câu hỏi hàm súc của hấn chọc cười, Hi Vận cười nói. “Muốn bắt đầu, ngày hôm đó ta cùng Lâm Cầm đi nhà sách mua sách, sau đó...” (*trình lược phần còn lại ~ không cần thiết kể lại!*)

Nghe nàng nói xong, Thập Tam cùng Dận Chân hai mặt nhìn nhau, chẳng lẽ là do quyền sách kia làm ra?

Nhưng nghĩ đến vừa rồi nàng nói Thư Di đến nơi này là để nhìn thấy tình yêu giữa mình cùng Niên thị, Dận Chân liền cảm thấy một ngọn lửa không tên bốc lên mãnh liệt từ đáy lòng, khó trách, nàng lại viết cái gì ‘Cung đình di mộng lục’, hừ hừ ~ lại không phải vì gia mà tới, đợi gia hồi phủ sẽ tính sổ cho tốt với nàng.

Cùng lúc đó, trong Di Tâm Các, Thư Di bật mở hai mắt, oa oa oa ~ vừa thấy ác mộng, thật đáng sợ, không được, phải dùng đến bài Tarot bói xem, xem có phải gần đây có phải có chuyện gì không may ảnh hưởng đến chính mình không đây ~

Thập Tam đưa tay khẽ nắm bàn tay Hi Vận, thì ra nàng vì hấn mà đến, Hi Vận ngẩng đầu, ngược ngùng nhìn hấn rồi nhanh chóng cúi xuống, lấy tay che mặt, trong lòng mừng thầm không thôi: ai nha nha ~ đừng dùng bộ dáng kia nhìn người ta, người ta sẽ có ý không tốt! #^_#

“Khụ khụ khụ ~” ho khan vài tiếng, Dận Chân nhắc nhở hai người kia chú ý giữ cái, còn có sự hiện diện của hấn. “Ừm, đệ muội, muội có thể nói kỹ càng, tỉ mỉ một chút về cuộc sống nơi đó của các người không?” Hấn thật sự muốn biết cái quốc gì có thể lật đổ Đại Thanh quốc bọn họ kia thật sự có chỗ nào tốt hơn so với bọn hấn.

Hi Vận lén rút tay ra, khẽ hít một hơi, nói: “Chúng ta nơi đó nam nữ ngang hàng, nữ nhân không những được đi đọc sách mà cũng có thể dốc sức làm nên sự nghiệp, hơn nữa không thua nam nhi đâu ~” trừng mắt nhìn, cười nhìn bộ dáng trố mắt của hai nam nhân đang nhũn mày kia, nữ nhân xuất đầu lộ diện? Nàng sẽ thành ra đáng yêu gì chứ?

Giống như nghi ngờ chưa đủ đã kích, Hi Vận còn gõ gõ cằm, lại bỏ ra một cự lời nữa. “Chúng ta nơi đó thực hành chế độ một vợ một chồng, bắt buộc một nam nhân chỉ có thể có một lão bà, nếu hấn dám thú thêm, đó là phạm pháp, phải bị trừng phạt!” Chỉ là cũng có nhiều người nuôi bà hai, lời này cũng không cần nói với bọn họ đi! Lỗ Tấn tiên sinh đã nói qua, bỏ lấy bà, giữ lại tinh hoa, hắc hắc ~

“Chế độ một vợ một chồng sao...” Dận Chân như có điều suy nghĩ.

“Đúng! Khác với nơi này, nơi chúng ta thì nữ tử cũng có thể hưu phu!”

“Hưu phu??” Trăm miệng một lời.

“Đúng vậy!” Đúng là ly hôn đấy! ~o(∩_∩)o~

“Loại không tuân thủ nữ tắc, không hiểu lễ giáo này làm sao có thể diệt Đại Thanh quốc ta?!” Tức giận, nổi giận!

Hi Vận đưa ngón trỏ chỉ về phía Dận Chân đang tức giận. “NO~NO~NO~! Dựa vào cái gì mà nữ nhân phải phụ thuộc nam nhân? Dựa vào cái gì mà nam nhân có thể tam thê tứ thiếp, nữ tử chỉ có một người đến chết? Trong lịch sử trước đó đã có xã hội mẫu hệ! Biết Thanh triều vì sao bị diệt không? Chính là vì tư tưởng lạc hậu, một mực giữ lễ thói cũ, không biết dựa theo tình hình! Thực tế cho thấy, nữ nhân không hề thua kém đáng mấy râu!”

Nháy mắt lại nháy mắt, Hi Vận nhìn bọn họ. “Có lẽ các người cho rằng nam nhân đa thê là đúng, nhưng nếu các người sinh ra làm nữ nhi thì các người làm thế nào để đối mặt với trượng phu mình ôm nữ nhân khác mà tình chàng ý thiếp? Yên lặng chịu đựng? Nén giận?”

“...Vận Vận?” Thập Tam cảm thấy Hi Vận lúc này thật xa lạ, không có sự dịu dàng mà hắn quen thuộc, nàng trở nên sáng lóa chói mắt, phảng phất như vàng được giấu trong sỏi cát đột nhiên được ánh mặt trời chiếu xuống sáng lấp lánh, sáng đến chói mắt, thực tế là nàng đang nói đến mình cùng các tiểu thiếp đi? Giống như nàng thường xuyên nhắc đến – ‘tình yêu không chứa được người thứ ba!’

Hi Vận nghe được tiếng khê gọi của hắn, quay đầu lại cười với hắn một tiếng, thoáng chốc, bách mị phát ra!

Dận Chân nhìn bộ dáng ngây ngốc của Dận Tường, cười khổ không thôi, dường như hai huynh đệ bọn họ đã thua trong tay đôi hoa tỷ muội này rồi, đứng dậy, yên lặng rời đi, đêm đẹp như thế cũng dành cho người hữu tình đi!

“...Vận Vận.”

“Sao?”

Vò đầu. “Thật ra ta... Những nữ nhân này đều là phần thưởng của Hoàng a mã, ta, thật ra...”

Chớp mắt, lại chớp, nhếch môi. “Thiếp biết!”

“...Chuyên sùng...” Giọng nói nhỏ như muỗi kêu, “Thiếp không cần!” Nói như chém đinh chém sắt.

“Vị sao?” Rõ ràng là tiểu Tử tẩu để ý như vậy.

“Thập Tam, thiếp cũng không phải nữ nhân đầu tiên của chàng, trước thiếp đã có Qua Nhĩ Giai thị, Phú Sát thị, Thạch Giai thị, chàng là trời, là nơi dựa vào cả đời của các nàng, ta dựa vào cái gì mà cướp đi chàng? Chẳng lẽ chỉ bởi vì cái gọi là tình yêu kia, cho nên muốn các nàng thành toàn cho chúng ta? Vậy ai sẽ thành toàn cho tình yêu của các nàng? Thậm chí thiếp cũng không hơn gì một kẻ thứ ba, dựa vào cái gì yêu cầu chuyên sùng chứ...” Tiếng nói càng ngày càng nhỏ, gần như là thành lời lầm bầm, tuy nhiên chỉ vài lời nói nhỏ nhẹ nhưng lại khiến tim Dận Tường co thắt đến đau đớn, đau lòng ôm nàng vào lòng, đặt cằm lên tóc nàng, “Yên tâm, nhất định ta sẽ không phụ nàng!”

Hi Vận tựa vào ngực hắn cười thầm, quả thật hắn đã tuân thủ đúng lời thề của mình, khi hắn còn sống, Triệu Giai thị vinh sùng không suy. “Nàng nói Tử ca sẽ đáp ứng yêu cầu của tiểu Tử tẩu không?” Thật sự là rất hiếu kỳ đấy!

“Khó nói ~ nhưng nếu Tử gia cùng nữ nhân khác có cái gì, vậy thì chuyện của hắn cùng Thư Di liền thật sự kết thúc!”

“Sao? Có nghiêm trọng đến thế sao?”

“Đúng, Thư Di rất cố chấp ở phương diện này, nàng đã từng bị tổn thương.”

“Tổn thương? Nàng nói, tiểu Tử tẩu cùng nam nhân khác...” Dận Tường tròn to hai mắt, khó tin hỏi. Gật đầu, “Ở nơi kia nàng đã từng quen một người bạn trai, nhưng sau cùng...” Hi Vận nhún nhún vai.

Từ từ khép miệng lại, Thập Tam có chút suy nghĩ nhìn theo hướng Dận Chân rời khỏi, hắn có nên nhắc nhở Tử ca một chút hay không đây?

Dận Chân trở lại phòng liếc mắt nhìn thấy Na Lạp thị đã ngủ yên, nhẹ nhàng đi qua, kinh ngạc khi phát hiện thấy khóe mắt của vợ cả hắn có nước mắt. Chẳng lẽ mơ thấy Huy nhi? Theo trực giác, Dận Chân kim lòng không được mà đưa tay xoa gương mặt hơi tái nhợt của nàng, thề từ của hắn đây ~

“...Vương gia?” Giọng nói khàn khàn của người mới tỉnh lại.

“Đánh thức nàng?” Ngữ khí của Dận Chân có chút xin lỗi.

“Không ~” Lắc đầu, Na Lạp thị đứng dậy. “Để thần thiếp giúp ngài thay quần áo đi!”

Dận Chân nhìn ánh mắt chờ đợi của nàng, cuối cùng gật đầu. Cùng nhau nằm xuống, Dận Chân cúi đầu hôn đôi môi đỏ mọng của Na Lạp thị, trần trọc

mút, tình ~ dục ~ giữa hai người không ngừng tăng cao, tay không khỏi đặt lên nơi đứng thẳng dưới áo trong, Na Lạp thị quyến rũ nhìn, mỗi mềm không kim được là phát ra tiếng rên rĩ, khiến lý trí đang dần đi xa của Dận Chân bị kéo lại.

‘...Ta có khiết phích, phải làm sao bây giờ?’

‘...Của ta chính là của ta, không có bất cứ kẻ nào có thể làm bản, nếu không...’

Giữa sương mù, trong đầu dần dần hiện ra gương mặt vừa quật cường lại nghiêm túc, cặp mắt to linh động lúc này lại chứa đầy tủi thân cùng bất mãn, bình tĩnh nhìn hân, Dận Chân cả kinh, buông lỏng hai tay ôm Na Lạp thị ra, nháy mắt dục hóa đã biến mất.

“...Gia?” Đột nhiên mất đi áp lực trên ngực, Na Lạp thị khó hiểu ngồi dậy nhìn Dận Chân đang dùng tay xoa xoa mi tâm.

Dận Chân không dám quay đầu lại nhìn nàng. “Không có gì, ngủ đi!” Nói xong, nghiêng người nằm lại.

Na Lạp thị nhìn thân ảnh đang đưa lưng về phía mình, khẽ cắn môi dưới, nước mắt không nhận được nữa mà trào ra.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Được Yêu

Edit: dark Angel

Di Tâm Các

Anh Ca tò mò nhìn chủ tử nhà mình, Cách Cách đây là muốn làm gì đây? Mấy tiểu nha hoàn phía sau nàng cũng lặng lẽ thò đầu ra, nghi hoặc nhìn, ách, nói là nghi ngờ, thật ra là hưng phấn mới đúng, nhìn những ánh mắt trong suốt phát sáng này, rõ ràng đã nói ra: hi hi ~ không biết hôm nay chủ tử lại cho chúng ta chơi cái gì, thật kích động nha!

Từ sau khi hai người chủ nhà của Ung Vương phủ đi, Tây viện này cũng trở thành chỗ ăn chơi tập thể, không có cách nào $\gamma (^\circ 3 ^\circ) \cap$ Trong núi không có cộp, hầu tử xưng bá vương! Chỉ có các sườn phúc tấn mới có thể quản thúc Thư Di, một người thì bị cấm túc, một người thì sinh con trai mà vui vẻ, không rảnh quan tâm nàng, cho nên Di Tâm Các hoàn toàn trở thành nơi không người trông nom! Cả ngày không ngừng vang lên tiếng nói cười, ồn ào đến mức bên ngoài phủ cũng nghe thấy được!

Bạn nghĩ xem, chủ tử như vậy, các nha hoàn kia có thể không vui vẻ sao? Các nàng vui vẻ, tự nhiên sẽ khoe khoang với người khác, cho nên, không bao lâu sau thì toàn phủ đều biết, thậm chí còn xuất hiện cảnh tượng nha hoàn từ viện khác đến chơi, nhưng là đại tổng quản cũng không thể nói đâu, bạn hỏi tại sao à? Ai ~ Di Tâm Các là ai ó? Đó là người trong lòng Vương gia đấy, Cao Phúc hẳn dám đi quản sao? Ngay cả những nha hoàn này làm việc không đáng hoàng hân cũng không thể nói, quên đi, chủ tử cao hứng là được!

Một tay Thư Di cầm hòn đá nhỏ, nghiêm túc vẽ trên mặt đất, thỉnh thoảng còn vươn chân phải khoa tay múa chân, cuối cùng, trong ánh mắt chờ đợi của tất cả mọi người, nàng nhẹ nhàng ném hòn đá nhỏ đi, vỗ vỗ hai tay, quay đầu lại cười với mọi người. “Đây ~ hôm nay chúng ta sẽ chơi cái này!”

Bọn nha hoàn nghe nói xong, liền thò người ra nhìn lên: “Chủ tử, đây là cái gì?” vừa là hình vuông, lại là nửa vòng tròn, thoạt nhìn có chút giống như căn nhà...

“Hắc hắc ~” Thư Di cười gian, “Cái này gọi là nhảy ô!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, chưa từng nghe qua! Chơi thế nào?

Thư Di khom lưng nhặt lại hòn đá nàng vừa thuận tay ném đi khi nãy, đồ mờ mờ... Sớm biết nàng phải nhặt lại, nàng đã không ném đi! ~

Cầm trong tay ước chừng, sau đó dưới ánh mắt sáng rực như trong dự liệu của mọi người, cười: “Xem này!” Hòn đá bay một vòng parabola xinh đẹp trên không trung, rơi vào trong nửa vòng tròn, Thư Di bắt đầu giải thích: “Dưới chân ta, này ~ chính là ba cái hình vuông xếp thẳng thành hàng là phải nhảy một chân vào, giống thế này...” Khẽ nhảy một cái, trong chớp mắt Thư Di đã nhảy qua ba ô vuông, một chân đứng trên đất tạo thành hình dáng như gà vàng, quay đầu lại, một tay chỉ đất, nói: “Hai ô vuông nằm song song này là hai chân rơi xuống đất.” lại làm mẫu lần nữa, “Những cái còn lại là suy rộng ra, một ô là một chân rơi xuống, hai ô là hai chân, còn nơi có hòn đá là chỗ người đã nhìn chuẩn, cúi người, ngồi xổm xuống, dùng tay cầm lấy, lại quay trở lại bằng đường cũ.” Vừa giải thích vừa làm mẫu, Thư Di dễ dàng làm lại một lần, cầm đá đưa cho Anh Ca, nàng cười. “Xem hiểu chưa?”

“Vâng vâng ~” đồng loạt gật đầu.

“Đừng nhìn ta làm dễ dàng, lúc nhảy thật cũng rất khó khăn, nếu là trong lúc đó mà chân chạm đất, hoặc là lúc nhặt đá mà ngồi chồm hóm xuống là xem

như thua!”

“Hiếu!”

“Ừ ~ vậy chơi đi ~”

Ra lệnh một tiếng, vài người đã chạy lại ‘căn nhà’, “Đá búa kéo bao ~”

“Oa oa ~ người lại ra kéo!”

“Hắc hắc ~ ai bảo người luôn ra bao!”

...

Thư Di lắc đầu cười, ngồi lên ghế nằm trong viện, Anh Ca đưa cho nàng một chén trà xanh, cười nói. “...Tiểu nha đầu này, sắp chơi đến điên rồi!”

Khẽ nhấp một ngụm trà, Thư Di nói với nàng, “Đúng là lúc này mới mê, nếu lớn chút nữa thì thân thể cũng không đủ sức! Muốn chơi cũng không chơi được!”

Anh Ca nghe xong, cười nhạo nói: “Cách Cách nói giống như bản thân rất lớn vậy!”

Nàng đúng là rất lớn nha, lúc ở bên kia nàng 24, thêm 14 tuổi bên này nữa, 38 rồi ~ phụ nữ đầy phụ nữ, ai ~

“Cách Cách, người nói hiện giờ Vương gia bọn họ đã đi đến chỗ nào rồi?”

Thư Di nhìn bầu trời xanh lam, lẩm bẩm. “Không biết nữa.”

Đường nhỏ bên rừng, một nam tử tuổi mười bảy mặc trường bào màu xanh đen mặt không chút thay đổi cười một con ngựa tốt màu đỏ thẫm, nếu là không quần đến oán khí dày đặc trên người hắn, khụ khụ ~ một người một ngựa này giống như là đi ra từ tranh vẽ, Dận Trình lấy làm lạ dùng ngón trỏ khẽ chọc vai Dận Tường, nói nhỏ vào tai. “Tứ ca làm sao vậy?” Từ ngày xuất phát từ hành cung, sắc mặt Tứ ca liên tục vô cùng khó coi, chẳng lẽ không hợp với Tứ tẩu? Nhưng nhìn dáng vẻ Tứ tẩu cũng không giống à.

Dận Tường nhìn chằm chằm vào bóng lưng màu xanh trước mắt, lắc đầu, hắn cũng đang buồn bực đây, mấy ngày nay khí lạnh tan ra lung tung... Còn tiếp tục như thế thì Hoàng a mã sẽ hỏi nữa!

Thật ra Dận Chân chỉ là rối rắm việc làm tổn thương Na Lạp thị hôm nọ thôi, hắn cũng không biết làm sao để đối mặt với đôi mắt dịu dàng nhưng chứa sự đau thương rõ ràng như vậy. Đối với nữ tử xuất thân quý tộc như nàng mà nói, trọng phu... khụ ~ bỏ dở chuyện phòng the giữa chừng là nhục nhã lớn nhất với nàng đi? Ai ~ nghĩ tới tới hôm đó, tiếng khóc òa nức của nàng, khí lạnh trên người Dận Chân càng tỏa ra dày đặc hơn.

Hi Vận vén rèm nhìn cảnh không cẩn thận nhìn tới mây đen che đầy trên đầu người nào đó. Trong nháy mắt, quay đầu lại nhìn Na Lạp thị ngồi bên cạnh, trên gương mặt thanh tú của nàng đột nhiên hiện lên nụ cười xem kịch vui, ha ha ~ Ung Chính bề hạ vĩ đại cùng hoàng hậu của hắn dường như có chút kỳ lạ đây ~

Hi Vận nâng cằm, mười phần hứng thú gồi đầu lên gối suy tư: nàng có cần phải viết thư báo cáo cho Thư Di cái hay không? Xem tình hình này, tình thế của Thư Di rất tốt đây! Chỉ là hiện giờ nhà đầu kia đang làm gì ở kinh đây? Rất nhớ nàng đây, cũng không biết gửi một phong thư cho người ta, ai ~

Đang chìm trong suy nghĩ, xe ngựa đột nhiên ngừng lại, thân thể Hi Vận không khống chế được mà nghiêng về phía trước, Na Lạp thị thấy không ổn, đưa tay dùng sức giúp nàng một cái, Hi Vận lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hù chết nàng, lái xe này, tài nghệ cũng quá thấp đi, sờ sờ bụng mình, lưng vì kinh ngạc mà đã đầy mồ hôi lạnh, nếu tổn thương đến đứa nhỏ, nàng sẽ không để yên cho hắn!

“Chuyện gì xảy ra?” Na Lạp thị mở cửa xem hỏi.

“Hồi phúc tấn, hình như phía trước có người tới!” Phu xe cung kính trả lời.

Na Lạp thị hít một hơi, nhìn thoáng qua phía trước, phát hiện thật sự là nhiều hơn một người, cũng không hỏi thêm gì nữa, chỉ dặn dò nói: “Thập Tam phúc tấn đang có thai, đánh xe phải cẩn thận chút, nếu lại xuất hiện tình cảnh vừa rồi, nếu có chuyện gì không hay, người sẽ nếm mùi đau khổ đấy!”

“Vâng vâng, tiểu nhân hiểu!”

“Ừ ~ chúng ta đi chậm cũng không sao, ổn định là được!” Na Lạp thị thấy hắn biết cân nhắc, hài lòng phân phó. Phu xe nghe xong, liền gật đầu. “Tiểu nhân biết! Xin phúc tấn yên tâm!”

Gật đầu, Na Lạp thị lui người về, vững vàng ngồi xuống rồi cười với Hi Vận: “Đệ muội, vừa rồi có làm bị thương muội không?”

“Không ~ Hi Vận không có việc gì, Tứ tẩu xin yên tâm! Chỉ là không biết là ai tới, dám can thiệp giá?” Hi Vận tò mò nhìn ra ngoài.

Dận Chân đánh giá tỉ mỉ người cản đường trước mắt, một thân cẩm bào màu trắng, gương mặt tuổi mười bảy tuyệt luân, một đôi mắt hoa đào đang liếc mình, hắn khó chịu, bảo mã màu đỏ không ngừng thở hổn hển, dường như rất bất mãn khi đường của mình bị chặn!

“Là ngươi!” Sau khi Dận Chân nhìn kỹ diện mạo của người đến, cả kinh nói.

Người áo trắng cười khẽ ôm quyền. “Ung Vương gia quả nhiên tài giỏi, chỉ mới gặp một lần đã nhớ được tại hạ, thật sự khiến người ta bội phục!”

Dận Chân cười khở, gương mặt nghiêng nước nghiêng thành này thì dù là ai thấy cũng sẽ không quên đi! Ngược lại hẳn, lại biết thân phận của mình, thật đúng là khiến người ta bội phục.

“Tứ ca, ai vậy, huynh biết sao?” Thập Tam khẽ kéo ống tay áo hẳn hỏi, người này cũng quá đẹp mắt đi? So với nữ nhân còn đẹp hơn, yêu nghiệt đây!

Thập Tứ A Ca cũng kinh hãi nhìn người đến, thì thảo tự nói: “Nếu không phải mặc nam trang, còn tưởng là nữ nhân đây!”

Thái tử cười đến mặt mờ, ánh mắt cũng vô cùng suông sã, trong lòng thâm than thở, nam tử này, quả là tuyệt phẩm!

Người nọ nghe Thập Tam nói, cười một tiếng nói: “Tại hạ là Sách Lăng!” Nói xong, khinh miệt quét mắt nhìn thái tử đang mê đắm, hừ lạnh không ngừng!

Sách Lăng... Sách Lăng?! Chẳng lẽ là... Sách Lăng kia? Mắt của tất cả mọi người đều tròn to, thái tử cũng thu lại ánh mắt xâm lược!

“Ngươi đã đến rồi sao? Đứa nhỏ ngoan!” Tiếng nói hùng hậu của Khang Hi vang lên từ phía sau, mọi người nhanh chóng xuống ngựa, hành lễ. “Thịnh an Hoàng a mã!”

Sách Lăng thoải mái bay xuống từ lưng ngựa, thân hình như đón gió mà đứng như trích tiên... , hẳn hơi cúi người, nói: “Sách Lăng tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Khang Hi hài lòng gật đầu, “Tất cả hãy bình thân!”

“Tạ Hoàng a mã/ Hoàng thượng!”

“Trẫm giao chuyện đã làm tốt rồi?” Khang Hi cười hỏi Sách Lăng, vẻ mặt hòa ái không ít. Sách Lăng khẽ gật đầu. “Hoàng thượng yên tâm! Một người cũng không giữ!” Vừa nói, đôi mắt hoa đẹp xinh đẹp hiện lên nét tàn nhẫn.

“Tốt!” Khang Hi ca ngợi, ông thật sự rất thích đứa cháu này của Nguyên thái tổ! “Đi, ngồi lên liền (*) với trẫm, chúng ta tâm sự cho tốt!”

() liền: xe vua ngồi*

Mọi người cả kinh, ban thường ngồi hoàng liền? Đây là thù vinh của riêng Hoàng hậu thôi! Tuy nhiên dường như Sách Lăng cũng không kinh ngạc, chỉ đem dây cương trong tay đưa cho người chặn ngựa đang chạy tới, còn mình thì khẽ sờ sờ chỗ lông rậm ở cổ của hẳn huyết bảo mã, nói: “Đi thôi!”

Nói cũng lạ, giống như con ngựa kia có thể nghe hiểu tiếng người vậy, ngược lại còn tùy ý để người chặn ngựa dắt đi, cái này khiến cho Khang Hi vừa nãy vẫn có chút bức mình thấy được, cười nói: “Ngựa này cũng bị ngươi thu phục.”

Sách Lăng luôn chăm chú nhìn ngựa rồi đi, thần nhiên nói: “Là Hoàng thượng bỏ thứ yêu thích đi!”

“Ai ~ trẫm không bỏ thứ yêu thích cũng không được, con ngựa kia căn bản không nhận trẫm làm chủ!” Giọng nói Khang Hi nghe như đang tả oán nhưng thực chất lại khen ngợi, tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc. Dận Chân khẽ hép mắt lại, sau đó trong nháy mắt đã khôi phục như bình thường. Thái tử cùng Thập Tam, Thập Tứ A Ca đều hứng thú nhìn Sách Lăng, bỏ qua thứ yêu thích... Có thể thấy được vị trước mắt này có quan hệ không tầm thường với Hoàng a mã, nhưng thật sự khiến bọn họ kỳ quái chính là, người được sủng ái như vậy, nhưng bọn họ lại chưa từng nghe nói, thậm chí nếu hẳn không xuất hiện, bọn họ cũng sẽ không biết đến sự có mặt của hẳn! Cái này, chẳng lẽ không đủ đáng sợ sao? Mục đích Hoàng a mã giấu người này là gì? Vì sao lúc này lại để hẳn xuất hiện trước mặt mọi người? Tất cả đều không biết được!

Mọi người nhìn thân ảnh màu trắng đi về phía thánh giá, đột nhiên, người đó quay đầu lại, cười với phía Dận Chân, trong nháy mắt, Dận Chân cả người cứng đờ như bị điểm huyết!

“... Tứ ca?” Dận Tường khẽ gọi.

“Hừ?” Dận Chân miễn cưỡng cười nhạt.

“Trước kia Tứ ca có gặp qua hẳn?”

Một câu của Dận Tường đã dẫn đến sự chú ý của tất cả mọi người, ai cũng đều nhìn Dận Chân chăm chú, đợi câu trả lời của hẳn. “Một lần cùng Thư... Khụ ~ cùng nội quyến đi chùa tạ lễ đã gặp qua hẳn!”

“À ~” ánh mắt của mọi người đều đồng loạt thu lại, xem ra bọn họ cũng không quá quen thuộc. Chỉ có Dận Chân, đôi mắt thâm thúy lại càng sâu thẳm, cuối cùng hẳn cũng hiểu rõ vì sao lúc ấy Thư Di lại hỏi hẳn có nghe được cái gì hay không, nam nhân này lại có thể truyền âm trong không trung, võ công cao thâm như vậy thật đúng khiến hẳn thán phục! Chỉ là, câu vừa rồi hẳn nói khi quay đầu lại nói với hẳn – “Tiểu sư muội không có đến, thật đáng tiếc” là có ý gì?

Tiểu sư muội của hẳn có quan hệ gì với mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Tương Tư Thật Khổ

Edit: dark Angel

Trong lúc tất cả mọi người đều đang âm thầm suy nghĩ, thám thính tất cả mọi chuyện liên quan đến Sách Lăng, nhưng vị nhân vật chính này đã lặng lẽ mà tránh khỏi tầm mắt của mọi người, tựa như lúc hắn đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên biến mất! Mãi đến lúc kết thúc đi tuần, Hoàng Đế tuyên triệu khỏi giá hồi cung, hắn cũng không hề xuất hiện lại.

Khang Hi năm thứ bốn mươi lăm, ngày hai mươi bốn tháng chín, Hi Vận vừa trở lại Bắc Kinh liền trực tiếp bảo xe ngựa chạy nhanh đến Ung Vương phủ, nàng muốn nhìn thấy mặt bạn tốt trước tiên. Hi Vận vừa được nha hoàn cẩn thận đỡ xuống xe ngựa, kim chế không được tâm tình kích động, dưới ánh mắt kinh hoàng khiếp sợ của mọi người mà ưỡn cái bụng căng phình ra bước như bay đến Di Tâm Các. Thư Di đã sớm nhận được thông báo, dựa trước cửa mà chờ, mặc dù nàng cũng kích động không thôi, nhưng ngay phút chốc nhìn thấy Hi Vận thì thân hình liền cứng ngắc. Một hồi lâu, hoàn hồn, hỏi một cách khó tin: “Minh nói, cậu đi ra ngoài một chuyến là đẻ vô béo hay sao? Bụng này cũng to quá nhanh đi?” Vừa nói vừa tò mò đưa tay ra sờ sờ bụng.

Nhanh chóng chop được cái tay xấu xa của nàng, Hi Vận vờ cả giận nói: “Vừa đến liền động tay động chân với mình, đói khát thế sao?”

O__O Bọn hạ nhân ở đó cúi đầu, vờ không nghe thấy, Thư Di trừng to hai mắt, nghiêng đầu, ngạc nhiên nói: “Tái ngoại này thật là một nơi tốt, lại có thể đem kẻ không thể kiềm chế như cậu cải tạo đến trình độ này? Xem ra lần sau mình cũng phải đi xem một cái.”

“Thôi đi!” Hi Vận tức giận, liếc mắt khinh thường nàng, nàng mở miệng nói chuyện cũng không thể thua người khác một chút. Cười cười đi vào phòng trong ngồi xuống, Anh Ca bung lên chén trà thơm cho Thư Di, mang lên một chén canh cá trích. Hi Vận kinh ngạc nhìn cái chén sứ Thanh Hoa trong tay, khó hiểu nhìn Thư Di đang thờ ơ uống trà, nhẹ giọng nói: “Canh thuốc cá trích, chuyên trị chứng nôn mửa khó ăn, nghe nói cậu muốn tới, trước đó đã bảo các nàng chuẩn bị sẵn!”

Nhếch miệng cười, Hi Vận cười khê hời: “Sao cậu biết mình nôn mửa khó ăn?” Hiện giờ nàng đã qua thời gian nôn nghén! Mặc dù lần này mệt mỏi vì đi xe ngựa, trong người có chút ăn không tiêu, lại xuất hiện tình trạng nôn mửa kén ăn, nhưng nàng ở kinh thành thì làm sao biết được?

Giương mắt nhìn thoáng qua nàng, Thư Di lười trả lời. Hi Vận lén che miệng cười, sau đó dùng khuỷu tay chạm vào nàng. “Hắc hắc ~ thì ra cậu quan tâm mình như vậy, từng thời từng khắc đều chú ý đến tình trạng của mình, mình thật cảm động ~”

“Cậu suy nghĩ nhiều quá rồi, sáng sớm Thập Tam A Ca cũng biết cậu sẽ tới chỗ mình trước, cho nên đã báo gia nhân đến thông báo trước!”

Hi Vận ra vẻ mặt đắc tai ngơ với lời của nàng, lừa ai chứ? Làm như đồ ăn chữa bệnh như canh cá trích này là do Thư Di nghĩ ra. “Gặp Tứ gia chưa?”

Thư Di lắc đầu, “Không phải đi tiến cung hay sao?”

“Hắc ~ mình nói, tin tức của cậu cũng nhanh nhạy thật!” Hi Vận đặt thìa xuống, cả kinh nói, bọn họ cũng vừa trở về, nàng lại biết kỹ càng, tí mi như vậy, thật khiến cho người ta hoài nghi, có phải nàng có cơ sở ngầm bên cạnh Tứ gia hay không đấy!

“Ha ha ~” Thư Di cười vài tiếng giả dối, nói một cách không chân thành lắm. “Cũng được!” Những người trong viện của nàng cái khác không có, nhưng người nhiều chuyện thì không ít, đối với tin tức thế này cũng không cần nàng mở miệng hỏi, trực tiếp sẽ có người nào đó nói thầm bên tai không ngừng, muốn không biết cũng khó.

“Này ~ cậu nhớ lão đầu từ nhà cậu không?” Hi Vận nhìn nàng cười xấu xa.

“...”

“Ha ha ~ khẳng định là nhớ đúng không? Nhìn xem, cả gương mặt đều đỏ bừng? Đến đến đến, nói cho mình biết, cậu có nhớ hắn nhiều không, mình tuyệt đối sẽ không nói với Tứ gia!” Một bà tám cười đưa đầu đến gần!

“Khụ khụ ~ trên đường đi có chuyện gì vui không?” Thư Di không chịu được ánh mắt mập mờ của nàng, trực tiếp đổi đề tài. Mất thấy đối phương không cho mình cơ hội nhiều chuyện, Hi Vận có chút không vui.

“Muốn chuyện vui sao, Tứ gia cự tuyệt lời mời nhảy cùng của quận chúa Mông Cổ thì sao?” Người nào đó mang gương mặt ngây thơ nhìn Thư Di, hỏi.

“Phụt ~” Một ngụm nước trà được tặng ngay cho mặt đất, “Khụ khụ ~ mời nhảy?” Quận chúa đó bị mù mắt sao? Núi băng có thể nhảy được điệu múa

Cáp Đạt hay sao? Thật sự... Không thể tưởng tượng được đây!

“Nói thật nha, mình cảm thấy tám phần là quận chúa kia coi trọng Tứ gia!” Đêm đó, không ít thanh niên tài俊 ở đây nha, nhưng hết lần này đến lần khác, ai quận chúa cũng không ngắm, chỉ nhìn Ung Thân Vương, cả đêm, làn sóng nhiệt tình nóng bỏng truyền đến khiến cho người hiện đại như nàng cũng thấy xấu hổ đấy!

“Thật không?” Thư Di ngắm nghía chén trà nhỏ trong tay, không để ý mà đáp lại, nàng nói tới cái gì ấy nhỉ, đi tái ngoại thì nhất định là tình yêu cùng cảm xúc mãnh liệt sẽ phát ra dòn dập.

“Cậu không lo lắng?” Hi Vận bị biểu hiện thờ ơ của nàng khiến cho mơ hồ, theo lý thuyết thì nếu nàng có thể đưa ra yêu cầu chuyên sùng, nhất định là phải để ý đến Tứ gia mới phải, sao bây giờ nhìn, không quá giống như thế.

“...” Có gì phải lo, trước tiên là có Na Lạp thị ở nơi đó coi chừng giùm, thứ hai là Dận Chân cũng không phải người tùy tiện là có thể động tâm

“Quên đi, đó là người đàn ông của cậu, cậu quan tâm là được rồi, nhưng mình chỉ nhắc nhở cậu, một thời gian ngắn nữa thì Vương Mông Cổ có thể mang theo con gái vào kinh, có lẽ nhất định là đến vì hôn sự của con gái đấy ~”

“Sao? Thôi đi, dù sao mình cũng không nhớ là Dận Chân có cưới quận chúa gì cả!” Thư Di cười cười. “Chuyện tốt như vậy thì hơn phân nửa là thuộc về thái tử, dù sao thể lực của Mông Cổ cũng không thể khinh thường, Hoàng Thượng làm sao có thể để cho các A Ca có thể lực quá lớn?”

“Hừ ~ mình không quen nhìn những vị bề trên bọn họ, mỗi ngày đều tính kế tính tới tính lui, cũng không ngại mệt! Quyền thế có sức hấp dẫn như vậy sao?” Về mặt Hi Vận đây khinh thường.

Thư Di nheo mắt nàng, nói: “Cái loại quyền thế này, một khi đã dính vào nó, muốn bỏ cũng bỏ không được, sẽ nghiện!”

Buông lỏng tay, cũng không dám gạt bừa, “Cố lẽ vậy ~ mình phải hỏi phủ! Có lẽ giờ Thập Tam cũng đã trở về rồi.” Vừa nói, Hi Vận lấy tay về về, ra dáng xấu hổ. “Mình cũng không quấy rầy cậu và Tứ gia, ừm ừm, tiểu biệt thắng tân hôn! Được rồi,” Vẫy vẫy tay, ý bảo Thư Di kể tai lại gần, “Tứ gia cấm dục cũng rất khổ cực, cậu phải khao hấn thật tốt đấy ~”

Nhảy mất mấy cái, Hi Vận cười rồi đi!

Cấm dục sao... Thư Di ngây ngẩn tại chỗ, một hồi lâu, nàng đột nhiên cười, người này, làm sao nàng có thể không động tâm đây?

Sau bữa tối, mọi người tề tụ tại chính sảnh. Dận Chân cùng Na Lạp thị ngồi hai bên chủ vị, bên dưới Dận Chân là Lý thị tay ôm Hoàng Thôi bảy tháng tuổi trong lòng, bên cạnh Lý thị là Cảnh thị, Thư Di ngồi bên cạnh Cảnh thị. Phía dưới Na Lạp thị là Niên thị bị cấm túc đã lâu, bên cạnh Niên thị là Trương thị, bên cạnh Trương thị là Tổng thị. Thư Di âm thầm nhìn qua lỗ hồng lúc bung chén trà lên, đánh giá Niên thị tí mỉ, gương mặt tái nhợt tiêu tụy, thân hình càng thêm gầy gò, còn có hai tay càng lúc càng gầy như củi, trong lòng khó nhịn mà thở dài tự trách: xem ra hành động ban đầu của nàng quả thật là muốn lấy đi nửa cái mạng của nàng ta.

Dận Chân hí hí đôi mắt phượng hẹp dài, bắt đầu quét mắt một lần qua mọi người từ Niên thị, sau đó nhìn thấy lúc các nàng bắt gặp ánh mắt của mình đều ngượng ngùng cúi đầu như trong dự liệu, đến cuối cùng nhìn đến thân ảnh màu tím, đôi mắt Dận Chân như sáng lên, sau đó Thư Di nghi hoặc nhìn lại vào đôi mắt cực nóng của hấn, đầu tiên là thoáng sửng sốt, lại nhớ đến điều Hi Vận đã nói với mình, hấn vì nàng mà cấm dục, đáy lòng tràn đầy ngọt ngào, không kìm chế được mà mỉm cười ngọt ngào với hấn, sau đó nhìn người nào đó xoay mặt đi mất tự nhiên, lỗ tai của Tứ Tử băng sơn lại đỏ lên, thật dễ thương! Thư Di hờ hết điên cuồng trong lòng!

Sau đó Na Lạp thị có nói gì đó, Thư Di cũng không nghe được, hai mắt nàng hiện giờ đều dán trên người Dận Chân, mà Dận Chân bị tầm mắt nóng như lửa của nàng khiến cho vô cùng mất tự nhiên, thỉnh thoảng sẽ ho nhẹ vài tiếng, gọi ý cho nàng chú ý đến trường hợp! Tuy nhiên, rõ ràng là người nào đó đã rơi vào trạng thái hưng phấn cực độ, hoàn toàn không chú ý tới ٩ (͡ ° _ °) ͜ ٩ Đến lúc nàng hoàn hồn, mọi người đã đứng lên chuẩn bị rồi đi!

Na Lạp thị nhìn chăm chú vào bóng lưng đang vội vã rời đi của Thư Di, bật cười, quay đầu lại chuẩn bị nói mấy câu với Dận Chân, nhưng lại thấy ánh mắt sùng nịch, thậm chí là say mê của hấn, trái tim lại co rút, đau đớn không thôi, hơi hơi khép mắt lại, Na Lạp thị bất chính mình phải bình tĩnh trở lại, nói nhỏ: “Gia, thời gian đã không còn sớm, ngài nên đi nghỉ ngơi!”

“A ~” Dận Chân thu hồi tầm mắt, quay đầu nhìn Na Lạp thị. “Tâm Lan, nàng cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút, hôm nay cũng mệt mỏi cả ngày rồi!”

“Vâng!” Thôi thôi thôi, trong lòng hấn còn nhớ đến mình, vậy là đủ rồi!

Nhìn theo bóng lưng rời đi của hấn một cách quật cường, môi Na Lạp thị cong lên độ cong hoàn mỹ, chỉ là khóe mắt vẫn còn chút nước mắt. Bước nhanh qua cửa chính của Di Tâm Các, Dận Chân xoay người nhận lấy đồ trong tay Nhĩ Thái xong, ý bảo hấn lui ra, còn mình thì bước nhanh hơn, nghiêng mình vào chủ phòng. Anh Ca thấy hấn đi vào, vội vàng muốn hành lễ, bị Dận Chân đưa tay ngăn lại, hấn thoáng quét mắt qua cửa, Anh Ca gạt đầu, cười khẽ rồi lui ra ngoài, còn tiện tay đem cửa phòng đóng lại!

Dận Chân vừa lòng thu hồi tầm mắt, lặng yên không một tiến động đi vào phòng trong, sau đó chỉ thấy tiểu nữ nhân nào đó chỉ mặc vền vền một lớp quần áo đang gục trên giường không chút hình tượng! Ánh nến rơi lên da thịt trắng nõn, tron bóng của nàng, vô cùng mê người! Đôi mắt sâu thẳm của Dận Chân không khỏi tối lại, cúi đầu nhìn vật nhỏ trong lòng mình, mặt liền hiện lên nụ cười dai. Thư Di gục trên giường chán muốn chết đang muốn vùi đầu vào ngủ, đột nhiên cảm thấy trên lưng là một cái gì đó nặng trĩu lông xù, khiến cho nàng nổi lên một lớp da gà, vừa quay đầu nhìn, liền đối diện với gương mặt một con mèo đáng yêu!

“A ~” nhìn không được mà hô nhỏ, thật đáng yêu!

Con báo tuyết nhỏ đang nằm trên chân mở to đôi mắt mèo màu xám bạc vô tội nhìn nàng, phảng phất như đang trách cứ nàng làm nó sợ! Trên lớp lông trắng mịn như tơ, điểm những cái vằn khắp trên người, khiến cho nó thêm vài phần đáng yêu! Cái tai nho nhỏ, tròn tròn thỉnh thoảng lại nhúc nhích, vừa nhìn cũng biết tiểu tử này không an phận đây!

“Thích không?” Tiếng nói trầm thấp, lắng đọng, dễ nghe như tiếng đàn violon vang lên.

“Vâng!” Không ngờ hắn lại nhớ kỹ lời nói đùa đêm đó của nàng! Thư Di ngưng ngưng cười cười với hắn, quay đầu lại nhìn con báo tuyết nhỏ trên chân!

Dận Chân kéo nàng đến, đưa tay khẽ chạm đến mái tóc đen như tơ lụa của nàng, mũi thì cúi xuống ngửi mùi hương nhàn nhạt trên cổ nàng, còn môi thì kề bên tai nàng hỏi. “Nhớ ta không?”

“Ha ha ~ thật ngứa ~” Thư Di cười khê, phất tay như muốn tránh đi hơi thở khê khàng của hắn bên tai mình. Dận Chân quyết định không dè nén tưởng niệm trong lòng mình nữa, trực tiếp hôn lên đôi môi đỏ mọng xinh đẹp mà mình khao khát kia, dùng ngôn ngữ không lời mà truyền đi tình cảm dành cho lẫn nhau truyền qua cho nàng.

“A... Ừm ~ Dận... Chân.” Tiếng ngâm nga khê bay ra, gương mặt Thư Di thoáng cái đỏ bừng, tiếng nói ách khẩu như vậy đúng là do nàng phát ra?

Rất cực, hành vi hôn nhau nồng nhiệt không coi ai ra gì của hai người đã chọc giận báo tuyết đang lười biếng gục trên chạng, nó dựng tai lên, hơi há mồm, khê găm không ngừng, giống như đang nhắc bọn họ tỉnh lại, nơi này còn có nó!

Dận Chân đành buông Thư Di ra, liếc mắt nhìn tiểu tử kia có chút bất đắc dĩ, là ai nói báo tuyết rất có linh tính? Để hắn biết, không nghiêm trị không được! Rõ ràng con trước mắt ngu muốn chết, một chút năng lực quan sát cũng không có!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nhà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Hạ Gục Băng Sơn

Thư Di đỏ mặt, ngưng ngưng mà cột lại mái tóc dài tán loạn, sau đó đưa tay ôm báo tuyết vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve lớp lông mềm mại như nhung trên người nó, hỏi: “Tiểu tử này bao nhiêu tuổi rồi?”

Dận Chân hưng hăng tròn mắt liếc nhìn báo tuyết đang nằm ngủ trong lòng mỹ nhân, trầm giọng nói: “Không tới hai tháng!”

“Nhỏ như vậy?” Thư Di kinh ngạc, “Vậy... Có phải còn phải uống sữa hay không?”

“Ồ oa ~” tiểu báo tuyết trong lòng găm khê lên một tiếng thật hợp thời, giống như là đang trả lời câu hỏi của Thư Di!

Thư Di vui mừng nhìn Dận Chân phía sau, nhìn không được mà hôn lên môi mọng đang nhếch lên của hắn, trong ánh mắt kinh ngạc của hắn mà thấp giọng nói: “Lễ vật này, ta rất thích!”

Dận Chân nhìn gương mặt hơi ửng đỏ của nàng, da thịt như sáng lên, môi như đỏ thắm. Nhãn hoành thu thủy, mi sấp xuân sơn, dục ~ vọng ~ vừa mới chế ngự nay lại thức tỉnh.

Chỉ là tiểu nữ nhân cũng không nhận thấy sự khác thường của hắn, quay đầu đi tiếp tục nói: “Đặt cho nó tên gì là hay nhỉ? Tuyết nhỉ?”

Tiểu tử kia hơi nhúc nhích thân dưới, như không hài lòng tên này.

“Vậy... Tuyết Cầu?”

Càng nhúc nhích thân thể mạnh hơn.

“Ừm...” Thư Di khổ não chu đôi môi đỏ mọng. “Tiểu Bạch?”

Ồ ~ lần này trực tiếp dùng tiếng nói kháng nghị!

“Ai ~ cũng không hài lòng sao?” Thư Di nhú chặt mày.

Dận Chân vẫn một mực yên lặng neho mắt lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào báo tuyết đang làm càn kia, dám để nữ nhân của hắn khổ não, hà?

Cảm ứng được tầm mắt cực lạnh rơi vào trên người mình, tiểu báo tuyết mờ mịt ngẩng đầu tròn tròn lên, đôi mắt to long lanh nhấp nháy nhìn Dận Chân mang về mặt tức giận, về mặt cực kỳ vô tội.

Dận Chân bắt vì sở động, vẫn nhìn chăm chú vào nó một cách lạnh lùng, trong nháy mắt hàn khí đã tràn ngập toàn thân, tiểu báo tuyết nhịn không được:

“Ồ oa ~> <~” Hấn bắt nạt động vật nhỏ! Báo tuyết bắt đầu kháng nghị.

Thư Di nghi hoặc mang nó đến gần, để cho mặt nó đối diện với mình, cười: “Làm sao vậy?”

Báo tuyết chớp chớp mắt mèo, kêu một tiếng “Ồ oa ~” với nàng, hấn trừng ta!

Thư Di thấy nó nhìn thẳng ra phía sau mình, liền quay đầu lại nhìn, trừ Dận Chân đang uống trà ra cũng không có ai khác, nhieu mây, chẳng lẽ nó muốn Dận Chân ôm? Thư mang báo tuyết đưa qua phía Dận Chân bên kia, không ngờ, tiểu tử kia càng giầy dựa mạnh hơn, hơn nữa trong miệng không ngừng kêu. “Ồ oa ~ ô oa ~” ta không muốn qua ~> <~

Bất đắc dĩ, đành đem nó đặt lên gối của mình, để chân trước nó gác lên đầu gối, đứng thẳng mà nhìn vào mắt nhau. “Ngươi lớn lên nhìn rất giống mèo, vậy gọi là Katy đi!”

Tiểu tử kia vừa định kháng nghị, sau khi nhìn thấy ánh mắt khó chịu của Dận Chân dành cho nó, rốt cục đành phải gật đầu, Katy thì Katy đi!

Thấy nó đồng ý rồi, Thư Di cười đến híp mắt, đem nó để qua một bên, đứng lên chuẩn bị gọi người đến chuẩn bị chút thức ăn cho nó, Dận Chân thấy thế, một tay kéo nàng vào lòng, không vui hỏi: “Muốn đi đâu vậy?”

Cười cười, ánh mắt nhìn vào phía tiểu báo tuyết ở bên cạnh đang ngẩng đầu nhìn bọn họ: “Lấy thức ăn cho nó ăn đấy!”

Con mắt báo tuyết sáng ngời, oa ô ~ ăn... o(∩_∩)o~

Tiếng kêu vui mừng khiến cho Dận Chân hừ lạnh, thân thể nhỏ nhỏ nào đó dưới ánh mắt cực lạnh đã run rẩy cả người, đôi mắt mèo to của Katy dăng lên một tầng hơi nước, tràn đầy vẻ tủi thân, khiến người khác yêu thương.

Dận Chân dời tầm mắt, hô to với ngoài cửa trước. “Người đến!”

Vừa dứt lời, Anh Ca liền vội vã đi vào, hạ thấp người nói: “Có nô tỳ!”

Đưa tay chỉ đến đám lông nhung màu trắng đen nằm trên góc giường, giọng nói Dận Chân lạnh lùng: “Ôm nó đi, lấy điểm tâm cho nó ăn!”

“Vâng!” Anh Ca cúi đầu trả lời, vờ như không nhìn thấy tư thế mập mờ của hấn và Thư Di, nhìn thẳng không chuyển mắt, đưa tay ôm đi vật nhỏ đang thấp giọng kêu oa oa.

Báo tuyết đó nằm trong lòng Anh Ca, lộ ra cái đầu nhỏ, nước mắt lưng tròng mà nhìn Thư Di, ánh mắt chờ mong khiến nàng không đành lòng, quay đầu thấp giọng hỏi nam nhân không chút cảm động ở phía sau. “Dận Chân, ta muốn cho nó ăn!” Nàng vẫn chưa từng cho báo con ăn đấy!

Nam nhân cúi đầu nhìn mỹ nhân trong lòng, mở miệng nói với Anh Ca đang chuẩn bị đi ra ngoài: “Trong đêm nay cứ để nó ngủ ở phòng ngươi đi, ngày mai gia sẽ phái người làm lồng sắt mang tới!”

“Vâng!”

Một câu nói đã dập tắt hy vọng của Thư Di cùng báo tuyết, chỉ thấy tiểu gia hóa kia hé mắt, ánh mắt tối tăm nhưng lại rất giống người thường, hừ, đợi nó lớn lên! Nghĩ tới tình cảnh sau khi mình lớn lên, thân hình cường tráng mà đem người nào đó giẫm dưới chân, trong đôi mắt mèo mộng nước, hiện lên tia đắc ý.

Cửa, bị đóng lại.

Thư Di thu hồi ánh mắt lưu luyến.

Dận Chân khẽ cong khóe môi. “Sao? Vậy mà đã muốn cho nó ăn?”

“...”

Thấy nàng cúi đầu không nói, Dận Chân xoay người một cái, đè nàng dưới thân, cười khê: “... Cho gia ăn no trước đi!” Vừa nói, môi đã đi tới rìa vành tai nắn cảm của Thư Di, liếm cắn mát, cho tới khi khiến cho Thư Di liên tục thở gấp.

Tuy nhiên cái này còn xa lắm mới đủ, Dận Chân lại đưa cái lưỡi ra, linh hoạt vẽ vòng quanh tai của Thư Di, đem vành tai xinh xắn của nàng hút vào phun ra, chơi đùa đến vui vẻ vô cùng!

Thân thể dần dần xui lơ thành một bãi xuân thủy, Thư Di không có chút sức lực nào để phản kháng, mặc người khác ta cần ta cứ lấy! Hải lòng với nhu thuận của nàng, Dận Chân đưa tay vào bên trong nội y, khẽ vuốt ve đôi nhũ hoa yêu kiều khiến tâm hồn hấn đều kích động, lúc này quần áo của Thư Di đã sớm bị cởi ra hơn nửa, quần áo mở rộng, ngọc thể lung linh, trơn mềm, tinh tế đã bị nhìn không sót gì cả!

Híp mắt thường thức cảnh xuân tươi đẹp dưới thân, Dận Chân cười một tiếng yêu my, vron đầu lưỡi khẽ liếm môi dưới khô khốc của mình, Thư Di bị biểu hiện gian ác thỉnh thoảng mới hiện ra của hắn làm chần động, nhìn không được mà nuốt nước miếng, ánh mắt cũng không thèm chớp mà nhìn chăm chú vào nam nhân đang ở trên người mình, oa oa oa ~ phong tình ngàn năm khó gặp này, thật khiến nàng muốn đẩy ngã hắn xuống giường mà OOX a!

Nghĩ nghĩ, thân thể đã hành động trước ý thức, vậy mà lại thật sự xoay người đem Dận Chân đè xuống dưới, đến lúc hoàn hồn, người nào đó cúi đầu không còn can đảm, không dám nhìn về mặt lúc này của hắn, ngón trở lại vô thức vẽ vòng tròn trên thân thể trần ~ trụ của hắn, nhát gan nói: “Hôm nay chúng ta... đổi cách chơi đi ~”

“Sao? Nàng muốn chơi thế nào?” Giọng nói không nặn không nhạt, không nóng không lạnh vang lên, khiến cho Thư Di không thể nào dò xét tâm tình của hắn giờ phút này đến tột cùng là thế nào!

“Uhm ~” Thư Di ngẩng đầu, cười một tiếng thật quyến rũ, “Dận Chân, đêm nay đều nghe ta, được không?”

Hơi nhướn mày, Dận Chân nhìn nàng, cười như không cười, “Nói xem chơi thế nào đi?”

Trong lòng Thư Di vui vẻ, xem ra qua cửa rồi, xoay người lấy ra một cái khăn lụa màu hồng từ trong gối, quấn vòng quanh tay, bản thân thì không nói lời nào, chỉ nhìn Dận Chân mà cười.

“Khụ ~” nam nhân vội ho một tiếng, gối đầu lên hai cánh tay, trên mặt có chút hoài nghi hỏi: “Nàng muốn trói gia?” Mặc dù bị Thư Di đè dưới thân, tuy nhiên sắc mặt của hắn không chút để ý mà nhàn nhả ung dung khiến cho tim của sắc nữ nào đó lại chộn rộn hẳn lên, thậm ca ngợi: đã bị nữ tử áp đảo thế này mà vẫn giữ được phong thái tự tại thoải mái, nam tử thế này thì trên thế gian có được bao nhiêu người chứ?

“Không phải trói, chỉ dùng để che mắt ngài lại thôi!”

“Che mắt? Vì sao?” Thật ngoài dự tính!

“Chàng đồng ý?” Thư Di kêu lên vui mừng, liền đứng lên không ngừng kêu: “A a, chàng chờ một chút, còn phải cần thêm cái khác.” Nói xong liền vội vã mang hài, vọt ra khỏi phòng, hô với bên ngoài. “Anh Ca ~ Anh Ca ~”

Khỏe miệng Dận Chân co rút, hắn chưa từng nói đồng ý?

Nữ nhân nào đó nói thầm ngoài câu với Anh Ca bên ngoài, chọt ngoài cửa vang lên tiếng đóng lại, tuy nhiên tiểu nữ nhân cũng không đi vào, Dận Chân cũng không hỏi, lẳng lặng chờ, muốn nhìn xem đến cùng là nàng muốn làm cái gì!

Rất nhanh, lại vang lên tiếng cửa mở, Dận Chân đoán là Anh Ca đi vào, vừa nằm yên, chỉ thấy rèm bị xốc lên, Thư Di bung một cái mâm nhỏ cười tùm tùm, thông dong đi vào, mà bên ngoài cũng vang lên tiếng đóng cửa.

Dận Chân chống nửa người nhìn nàng đem ghế đến bên giường, sau đó đặt mâm trong tay lên ghế, nhìn chăm chú, trên mâm chính là một bầu rượu bằng bạc.

“Muốn uống rượu?” Ngửi mùi rất giống với rượu nho, sao hắn không biết trong phủ mình lại có rượu nho?

Cười lắc đầu với hắn, Thư Di đá hài xuống, leo lên giường, ngồi ngang trên người Dận Chân, cười đắc ý: “Đây chính là rượu nho thượng hạng mà hôm nay Hi Hi đã mang đến, ai ~ nếu để nàng đến ta lãng phí thế này thì nàng có thể bóp chết ta không nhỉ?”

Mặc dù trong miệng nói thật sâu bì, nhưng nhìn thần sắc của nàng lại không có nửa điểm lo lắng.

Lãng phí? “Rượu này không phải dùng để uống?” Dận Chân nghe ra điểm chính.

Đáng tiếc, tiểu nữ nhân không muốn giải thích nghi hoặc này cho hắn! “Hắc hắc ~ chúng ta chơi một trò chơi ~ thú vị đi!” Nụ cười vô cùng thô tục, đêm nay nàng phải làm nữ vương.

Cổ nển vui vẻ, người nào đó cầm cái khăn tay bằng lụa đỏ nhanh chóng che mắt Dận Chân lại, Dận Chân cũng không có phản kháng gì, tùy ý nàng che mắt mình lại!

Sau khi thắt khăn lụa thành một cái nơ xinh đẹp sau đầu hắn, Thư Di cười, đưa tay cởi quần áo trên người hai người đi.

Thân người Dận Chân khó nhịn mà thoáng run lên, sau khi mắt bị cột lại, các giác quan khác càng mẫn cảm, thân thể chỉ mới vền vền bị bàn tay nhỏ bé của nàng chạm vào một cái mà thôi, không ngờ phản ứng lại lớn như vậy!

Thư Di cười híp mắt, tầm mắt rơi vào da thịt co giãn của hắn, xẹt qua từng tắc từng tắc một, không buông tha bất cứ ngõ ngách nào! Chặc chặc ~ đáng người thật tốt a, tay không không chế được mà đưa đến nơi ngực vằn da rõ ràng, một lần lại một lần vuốt ve, sau đó cảm thụ được nơi da thịt dưới tay từ từ nóng lên, cho đến khi xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng.

Xúc cảm ẩm ướt, trơn nhẵn, đã cho Thư Di cổ vũ thật lớn, khẽ cúi người xuống, cái lưỡi liền tập kích điểm đỏ trên ngực hắn, nhìn nó dần dần đứng thẳng dưới lưỡi của mình.

Dận Chân phát ra tiếng kêu rên, thân thể di chuyển cùng với động tác từ từ của nàng, hy vọng mượn sự ma sát của da thịt mà giải thoát dục ~ vọng đang dồn dập trong lòng, hai mắt bị che kín nhìn xuyên qua lớp lụa đỏ mà mông lung nhìn thấy mái tóc đen đang di chuyển trước ngực, muốn đưa tay ngăn cản hành động giằng vò người khác như vậy, nhưng lại bị khát vọng của thân thể ngày càng nhiều ngăn lại.

Chep chép cái miệng nhỏ nhắn, Thư Di buông tha điểm đỏ tươi, ngược lại, tiến công đến nơi đã ngừng đến cao ngất ở phía dưới.

Dận Chân hít vào ngum khí lạnh, trời ạ, nàng lại dùng miệng ngậm chặt hân... Thư Di đem nơi cực đại kia liếm kỹ càng một lần, sau đó hài lòng nhìn nó từ từ chuyển thành màu đỏ đậm, lại hiện lên ý chơi đùa, nàng cười khế, hỏi: “Dận Chân, thoải mái không?”

“...”

Gào ~ không lên tiếng? Dùng tay khế quét qua lớp ngoài của long căn một cách xấu xa, nghe được tiếng kêu rên trầm thấp như dự liệu.

“Thoải mái không?” Vẫn chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục hỏi.

Dận Chân khế cong lên khoe môi, dường như nàng đã quên một việc...

Sau một hồi trời đất xoay chuyển, Thư Di kinh ngạc nhìn Dận Chân bị che hai mắt ngồi trên người, vị trí của hai người bị đổi? Oa oa oa ~ nàng đã quên tay hân không bị trói...

Nhẹ nhàng đến bên tai nàng, Dận Chân nói vô cùng mập mờ: “Phía dưới... phải đến phiên gia chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Dạ Yến

Cái gì gọi là khóc không ra nước mắt? Chính là tâm tình hiện tại của nàng.

Cái gì gọi là dùng đá đập vào chân mình, chính là miêu tả nàng lúc này.

Hai mắt bị che kín, hai tay bị trói lên cao, Thư Di không thuận theo mà hô: “Không công bằng, ta không trói hai tay của chàng.”

Dận Chân cười khế, “Gia chưa từng nói không cho nàng trói, là nàng không có can đảm làm, oán ai?”

“...” Không sai, là nàng không có can đảm trói hân, chính là do ngữ điệu lúc đó của hân, rõ ràng là không đồng ý, nếu nàng nói trói, hân còn không xé xác nàng? Cho nên nói, người này, thật xấu xa ~

Dận Chân không để ý đến oán giận nhỏ nhoi trong lòng nàng, đứng lên cầm lấy bầu rượu đặt trên ghế bên cạnh giường, sau khi uống một hớp, liền mớm cho Thư Di, hai cái lưỡi lại dây dưa mứt nhiều lần, chất rượu màu đỏ chậm rãi chảy xuống từ khoe miệng Thư Di đến cổ trắng nõn, hình thành nên bữa tiệc tuyệt mỹ cho thị giác, Dận Chân buông cái lưỡi ngọt ngào ra, híp mắt thoáng đánh giá chỗ rượu trên cổ Thư Di, trong đầu nhanh chóng hiện lên một ý niệm:

Nhẹ nhàng cúi người, vươn đầu lưỡi ra liếm sạch chỗ rượu nàng tràn ra, cảm thụ được mạch nàng nhảy lên dồn dập, cơ hồ hư gió thổi nhẹ qua da thịt, vô cùng treu người.

Thư Di không ngừng nuốt nước bọt thân thể khẽ run không thể khống chế, nàng cố gắng khắc chế bản thân, không cho mình phát ra bất cứ âm thanh gì.

Khoe miệng nở ra nụ cười xấu xa, không lên tiếng thật? Nhưng cố tình không theo ý của nàng... Đưa tay lấy bầu rượu qua, Dận Chân khế nghiêng, chất lỏng màu đỏ lạnh lạnh chậm rãi chảy xuống, tùy ý chảy, chảy trên da thịt trắng nõn của Thư Di...

“A ~” Thư Di cũng không nhịn được mà kinh hô lên, xúc cảm mát mẻ chảy trên da thịt trắng mịn, khiến cho cả thể xác và tinh thần nàng đều run lên, nhưng Dận Chân cũng không muốn dừng tay như vậy, chất lỏng màu đỏ từ từ chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi lên nơi tròn trịa phập phồng của Thư Di, quả anh đào màu hồng đứng thẳng lên, theo từng giọt rượu rơi xuống, dần dần nở rộ...

Bởi vì hai mắt bị che kín lại, giác quan phóng đại vô hạn, mỗi một giọt nước rơi xuống đều phát ra tiếng động rõ ràng vô cùng, trong đầu không ngừng tưởng tượng lúc nó rơi xuống người mình, bọt nước tung tóe ra có bao nhiêu tuyệt mỹ.

“Dận... Chân ~” Tiếng nói dịu dàng khế cầu xin bay tới.

Nàng vô cùng buồn bực, vốn những thứ này đều là vì hân mà chuẩn bị, không ngờ người hiện giờ hưởng thụ lại là hân.

“Hử?” Biếng nhác tiếp lời, nhưng ánh mắt nhìn chăm chú không hề chớp vào cảnh đẹp trước mắt! Nàng không biết lúc này nàng có bao nhiêu đẹp, đẹp đến hần không nở khẽ chớp mắt, thì ra rượu nho cũng có thể uống như vậy!

Nghĩ tới, hần cúi người xuống, đưa lưỡi nhấm nháp cam lộ chảy tán loạn trên người mỹ nhân, một chút một chút, hết sức trêu chọc, Thư Di lắc lắc đầu, tiếng ngậm nga bắt đầu vô ý thức mà tuôn ra khỏi miệng.

“Thoải mái chứ?” Lần này tới lượt hần hỏi.

Oa oa oa ~ người này thật xấu ~

“Không thoải mái?” Dận Chân cố ý bóp méo trầm mặc của nàng, đầu lưỡi xoay quanh nơi cao ngất trên ngực.

Cảm giác trống rỗng dần dần kéo tới nơi bụng dưới cùng cảm giác nóng như lửa trên ngực sắp bức điên Thư Di, nàng khẽ khóc nức nở, nước mắt tràn ra khoe mắt, lặng lẽ rơi xuống hai bên tóc mai, biến mất vô tung.

Biết nàng không thể chịu đựng quá nhiều, Dận Chân quyết định buông tha nàng cũng như buông tha chính mình, đưa tay để hạ thân đã sớm dâng trào đến hình dạng khác, để tại cửa vào u cốc của nàng, chậm rãi ma sát.

Mắt Thư Di không thể nhìn thấy, cảm giác nhạy cảm lửa nóng của hần không ngừng cọ xát ở bắp đùi của mình, thân thể lại run rẩy, trong nội tâm sợ hãi, cũng chờ mong, dù sao bọn họ đã vài tháng không thân mật.

“Dận Chân...” Không muốn lại chịu hành hạ nữa, Thư Di trực tiếp mở miệng mời.

“Ngoan ~” cùng với tiếng trấn an của hần, lưỡi lê đã thăm dò, chuẩn bị sẵn sàng từ sớm liền đâm thẳng vào.

“A!” Hai người đều rung động không thôi vì sự kết hợp nóng bỏng này, nhẹn không được mà kêu lên.

Tính đến nay cũng là tháng thứ tư không gần nữ sắc, Dận Chân lúc này như là mãnh hổ xông chuồng, liên tục xâm nhập, nhịp đập mạnh mẽ có lực, khiến cho Thư Di như sụp đổ bên giáp ranh chìm nổi, liên tiếp cảm thấy choáng váng, trong đầu chỉ là một khoảng trống như giấy trắng.

Dận Chân kéo khăn lụa đang che mắt nàng xuống, để nàng có thể nhìn thấy rõ ràng bộ dáng của mình lúc yêu thương nàng: thân hình to lớn, mồ hôi rơi xuống, sợi tóc vung lên...

Thư Di mê muội nhìn nam nhân đang không ngừng rong ruổi trên người mình, vì cảm xúc mãnh liệt mà hai mắt lấp lánh phát ra ánh sáng mê muội, thì ra nam nhân cuồng dã như vậy mới đúng với khẩu vị của nàng, hai chân thon dài, trắng nõn không kim nổi mà vòng quanh vòng eo của hần, trong cổ họng bắt đầu không ngừng vang lên tiếng rên rỉ vỡ vụn tuyệt đẹp, vô cùng trêu người.

Mồ hôi rơi, như mưa!

Cùng với mỗi lần va chạm mãnh liệt, mỗi một tiếng ngậm nga ngọt ngào, khát vọng của hai người càng ngày càng nhiều, hai thân thể dây dưa cùng một chỗ phẳng phát như muốn hòa tan thành một thể, không ngừng nhấm nháp tư vị tuyệt đẹp của trái cấm... Đợi đến lúc lên đến ranh giới của đỉnh cao, Thư Di nhắm chặt hai mắt, thân thể cứng đờ chờ đợi cảm giác dục tiên dục tử...

Trong đầu hiện lên một ánh sáng trắng, thân thể mảnh mai của Thư Di không kiềm được mà run lên, có một nguồn nhiệt nóng bỏng phun vào trong cơ thể.

Dận Chân ôm Thư Di xụi lơ, đang thờ hồn hên, một hồi lâu, đến lúc cảm giác thoải mái dần dần trôi đi, đưa môi đến nói nhỏ bên tai nàng, “Thư Di, sinh một đứa con trai cho gia đình!”

Nhắm hai mắt, Thư Di lười biếng nằm trong lòng người nào đó, trừ ra đôi mày thanh tú hơi nhướng lên, cũng không có phản ứng gì, kỳ thật nàng hiểu, lần này Khang Hi an bài Na Lạp thị theo đi tuần, nhìn như là làm dịu đi sự đau đớn mất con của nàng, kì thực là hy vọng mượn thời gian nhân rồi buông lỏng trong lúc đi tuần, Dận Chân có thể để Na Lạp thị mang thai lần nữa, như vậy, nếu sinh ra con trai, cho dù không phải con cả thì cũng là con trai trưởng hay sao? Trong phủ này, người có xuất thân chân chính là người Mãn, trừ Na Lạp thị ra thì chính là nàng, bất luận tương lai Dận Chân được phong vương cũng tốt, xưng đế cũng được, người thừa kế thế nào cũng phải là người Mãn, trước đó Khang Hi cũng đã tính đến cái này, cho nên lúc chọn tên cho Hoàng Thôi, chọn cái tên ‘nhất thôn chi nhật’ (một tác lên trời) này, ẩn ý là đến tốt cùng hần cũng không thể trở thành thái dương chiếu khắp thiên hạ, mặc dù hiện tại thân phận của hần là con trai độc nhất.

Nghĩ tới đây, Thư Di không thể không cảm thấy tủi thân thay cho Na Lạp thị, có lẽ Dận Chân kính trọng với nàng, nhưng mà tự nhiên nàng cũng chỉ là một người để lợi dụng ông trời của mình, hơn nữa còn dùng để kiểm chế gia tộc Ô Lạt Na Lạp phía sau nàng.

Nhẹn không được mà khẽ thở dài dưới đáy lòng, Thư Di mở hai mắt mỗi một buồn ngủ, khàn giọng hỏi: “Sinh con trai cũng không ta nói sinh là có thể sinh!” Việc này tương đối phiền phức, bởi vì con trai độc nhất của nàng phải vào năm Khang Hi thứ năm mươi mới có thể ra đời, chỉ là nhìn xem trước mắt, lúc Hoàng Thôi sinh ra thì chậm hai năm, mà con của Hi Hi cũng không phải sinh theo thời gian trong lịch sử, như vậy, Hoàng Lịch của nàng có phải cũng không cần đợi tới năm thứ năm mươi không?

Dận Chân bật cười khế, ngón trở vòng quanh quả anh đào đỏ tươi trước ngực nàng, không ngừng vẽ vẽ, giọng nói mập mờ. “Ý nàng là muốn gia cố gắng nhiều hơn?”

“...” Nàng có sao? Đúng là thần kinh của sắc lang thì khác với người bình thường.

“Đã như vậy, gia liền thỏa mãn ước nguyện trong lòng nàng là được!”

Người nào đó lại bị con lốc tình ~ dục cuốn lấy lần nữa, nhịn không được mà thân khóc trong lòng: là ta làm thỏa mãn ước nguyện trong lòng chàng là được rồi!?

...

Sáng sớm, lúc gia nhân đứng ngoài cửa gọi dậy, hai người đang kịch chiến trong phòng mới dừng lại, về mặt Dận Chân thỏa mãn hôn đôi môi sưng đỏ của người dưới thân, ngừ điệu nhẹ nhàng. “Đêm nay đợi gia!”

Thư Di vừa nghe, dứt khoát nhắm chặt hai mắt giả chết, còn nữa??

Nam nhân thấy bộ dáng mõi mệt không chịu nổi của nàng, nhịn không được mà đau lòng nói: “Nàng ngủ cho khỏe một lát, hôm nay cũng không cần đi thỉnh an, gia sẽ nói với Na Lạp thị!”

Thư Di ra sức mở mí mắt như nặng ngàn cân, lắc đầu. “Đừng, đừng nói, vô luận thế nào thì hôm nay ta cũng phải đi thỉnh an!” Nếu để những nữ nhân này biết, nhất định nàng sẽ bị dâm chua dìm chết.

Dận Chân thấy nàng giả vờ muốn ngồi dậy, bắt đắc dĩ đưa tay giúp nàng, “Thế có chuyện quan trọng phải nói hôm nay hay sao?”

Tức giận lườm hắt một cái, có chuyện gì quan trọng chứ. “Còn không phải chàng?!”

Nhiều mây nghi hoặc, trong nháy mắt liền hiểu được ngụ ý của nàng, về mặt Dận Chân nghiêm túc. “Các nàng dám! Chắc chắn gia sẽ bảo vệ nàng!”

“Ôi?” Thư Di sững sờ, hồi lâu mới phản ứng được là hẩn hiểu lầm, cười nói: “Nghĩ cái gì vậy, ta chỉ là không muốn nghe những lời đầy chua xót của các nàng.” Ngoài miệng nói như vậy, Thư Di cũng thầm đau lòng thay cho Dận Chân, nhất định là từ cái chết của Hoàng Huy đã khiến hẩn kiêng kỵ không thôi với nữ nhân trong phủ, cho nên mới vội vã nói với nàng như vậy, hẩn sẽ bảo vệ nàng!

Nghe nàng nói như vậy, trái tim Dận Chân đang treo lơ lửng cũng yên tâm, gật đầu, “Cũng tốt, sau này gia cũng sẽ chú ý!”

Chú ý? Thư Di nghi hoặc nhìn hẩn, chú ý cái gì?

Hai người nói chuyện với nhau cũng trì hoãn không ít thời gian, Dận Chân thấy giờ lâm triều đã gần đến, sau khi vội vàng mặc triều phục, liền vội vàng chạy ra ngoài, ngay cả đồ ăn sáng cũng không cần!

Thư Di xoa xoa đôi mắt gấu mèo sưng mõi, miễn cưỡng hô lên: “Anh Ca ~” a ~ lưng đau quá ~ chân rất mõi ~ a a ~ còn có cánh tay...

“Cách Cách?” Anh Ca kinh ngạc nhìn chủ tử với tư thế quái dị, sắc mặt cũng quái dị.

“Oa ~” Thư Di nước mắt lưng tròng, vô cùng tủi thân nhìn nàng. “Giúp ta đắp thất lưng đi, còn nữa, đi bảo các nàng chuẩn bị nước nóng cho tốt, ta muốn ngâm nước tắm!”

Ngừng cười, nha đầu nào đó nghiêm trang đắp lưng cho nàng, thỉnh thoảng ân cần hỏi: “Nơi này? Đắp mạnh sao?”

Ra về không nghe sự trêu chọc trong lời nói của nàng, Thư Di chui đầu vào gối, buồn bã hỏi: “Katy đâu?”

Tay dừng lại, khó hiểu, “Cách Cách, Katy là?”

“Là con báo con đây ~”

“A ~ nửa đêm có thức dậy một lần, sau khi nô tỳ cho nó uống sữa, lại ngủ, bây giờ vẫn chưa tỉnh đây ~”

Khỏe miệng co rút, cuộc sống của nó quả thật không tệ nha, ăn no rồi ngủ, ngủ no rồi ăn ~ chỗ nào giống nàng, cả đêm mệt nhọc, nhớ lại càng thấy thêm bức bối!”

Khẽ cắn môi, người nào đó khó chịu nói: “Đánh thức! Đợi lát nữa lúc ta đi chỗ phúc tấn thỉnh an, bảo Thúy Châu tắm rửa cho nó, sau khi trở về ta muốn ôm nó ngủ, hắc hắc ~”

Anh Ca thoáng sững sờ, cười nói: “Được ~”

“Ai ~ cũng không biết nó là cái hay đực.”

“Là cái.”

“Hả?” Thư Di quay đầu nhìn nàng, ngạc nhiên hỏi: “Làm sao ngươi biết?”

Anh Ca đỏ bừng mặt. “Nô tỳ... nhìn nó!” Nhớ lại bộ dáng lúc ấy con báo nhỏ điên cuồng cũng phải bảo vệ danh dự bản thân, sống chết cũng không cho mình xem thân dưới của nó, Anh Ca liền đau đầu, sao nàng cảm thấy cử chỉ của con báo đó lại giống như con người vậy?

Hả? “Vậy chẳng phải ngươi đã xem hết rồi?” Thư Di cười xấu xa, “Anh Ca ~ xem ra, ngươi vậy mà cũng có tiềm chất sắc nữ rồi ~”

Mồ hôi... Chủ tử nàng cũng không giống nữ nhân bình thường! Anh Ca trầm nghĩ, nhúc nhủ.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Họa Là Từ Miệng Mà Ra

Edit: dark Angel

Đi ra từ phòng phúc tấn, Thư Di đưa tay lau mồ hôi lạnh... nữ nhân này thật sự quá lợi hại!

Anh Ca tức giận, bất bình nói: “Cách Cách, Lý sùng phúc tấn nói chuyện thật khó nghe, có con trai là rất giỏi sao?” Lại có thể ngầm châm biếm Cách Cách các nàng không thể sinh được con, hừ!

Thư Di hoảng hốt nhìn xung quanh, vỗ nhẹ xuống tay nàng, nói: “Đừng có lên tiếng! Cẩn thận tai vách mạch rừng!”

Mím mím môi, “Sợ cái gì, Vương gia yêu thương ngài như vậy, ừm ừm...” Lời còn chưa nói xong, đã bị Thư Di bịt miệng lại.

Thư Di hung hăng tròn mắt liếc nhìn nàng, lạnh lùng trách mắng: “Câm! Chúng ta trở về!”

“... Vâng.” Anh Ca cúi đầu, oan ức đáp lại.

Mới vừa vào phòng chính, Thư Di xoay người lập tức quát: “Anh Ca, quỳ xuống!” Tất cả nha hoàn đang đứng chờ hai bên đều cả kinh không dám lên tiếng, trầm nghĩ: đây là chủ tử bị làm sao vậy?

Nếu phải nói, Thư Di có thể xem như là chủ tử vô cùng tốt, không tự cao tự đại, không làm bộ làm tịch, nói chuyện ôn hòa, thật tình đối xử với mọi người, chỉ cần là chuyện nàng có thể giúp đỡ được, cũng không hề keo kiệt ra tiền hoặc là ra sức! Ngày thường bọn nha hoàn ham chơi, quên làm chuyện gì, chỉ cần cười nói với nàng vài câu cũng không có việc gì, thỉnh thoảng Thư Di nóng nảy, cũng chỉ trách mắng vài câu là xong chuyện, chưa từng găm lên bảo người ta quỳ xuống như hôm nay.

Mắt Anh Ca đầy nước, vì một tiếng liền quỳ rạp xuống đất.

Thư Di thấy bộ dáng muốn khóc nhưng không dám khóc của nàng, trong lòng mềm nhũn hẳn, cũng hết giận hơn phân nửa, thở dài một tiếng, cất giọng mềm mại hỏi nàng: “Biết sai ở đâu không?”

“Hồi Cách Cách, nô tỳ không nên tự tiện nhiều lời!”

“Ngươi đấy ~” Thư Di lắc đầu, ngồi xuống chủ vị, “Anh Ca, trước kia ta đã nói rất nhiều thứ với ngươi, cái gì không cần nói thì đừng nói, nói nhiều tất sẽ nói lỡ, nếu thật bị người có tâm nghe được, ta không bảo vệ được ngươi!”

“Tốt xấu của vấn đề này ngươi cần hiểu rõ, hôm nay ta phạt ngươi, là vì để ngươi nhớ kỹ, cũng để cho tất cả mọi người trong viện này đều nhớ kỹ, lúc ra ngoài nói chuyện, đều phải lưu ý một chút, đến lúc xảy ra chuyện, đừng nói là chủ tử các ngươi không có năng lực bảo vệ các ngươi, coi như là có năng lực đi, ta cũng sẽ không bảo vệ các ngươi! Làm thế nào để sinh tồn là chuyện của các ngươi, làm sao để sống lâu dài cũng là chuyện của các ngươi, nếu ngay cả điểm ấy cũng không làm được, cho dù ta có thể bảo vệ các ngươi một lần, các ngươi cũng sẽ có lần thứ hai, ta không phải Bồ Tát làm việc thiện, không có nghĩa vụ phải cứu các ngươi!”

“Anh Ca, tự và miệng mình đi.”

“... Vâng!” Anh Ca gượng tay lên, đánh thật mạnh lên mặt mình, nước mắt chảy không ngừng như bị vỡ đê.

Thoáng chốc, trừ tiếng và miệng ‘bóp bóp ~’ vang ra từ trong chủ phòng, cũng không có chút tiếng động gì.

Thư Di xoay người đi, không nhìn gương mặt dần dần sưng đỏ của Anh Ca, dù sao cũng là người đã ở bên cạnh mình trong thời gian lâu nhất, bắt đầu từ ngày đầu tiên nàng xuyên qua đến đây, các nàng đã ở cùng nhau từ lúc đó, bản thân đã sớm xem nàng như tỷ muội ruột mà đối đãi, nếu hôm nay không phải nàng quá mức quá phận, sao nàng có thể nhẫn tâm trách phạt nàng?

Thúy Châu ở một bên thấy khóe miệng Anh Ca đã chảy máu, nhìn không được mà quý xuống cầu xin: “Chủ tử, bỏ qua cho Anh Ca tỳ đi, đừng đánh nữa, tỳ ấy đã chảy máu...”

Thư Di vừa nghe, cả kinh liền quay đầu lại, đúng vậy, máu đỏ tươi đang chảy theo khóe miệng ra ngoài, gương mặt lúc trước trắng nõn nay đã sẫm sùng đỏ không ngờ, nước mắt lấp lánh trên mặt, nhưng lại lộ ra màu xanh tím, Thư Di thấy thế, mắt ửng đỏ, liền nói: “Dừng tay đi!”

Nghe nàng nói như vậy, Anh Ca mới từ từ để hai tay xuống, nằm sấp xuống dập đầu.

Thư Di biết nàng bị ức chế, lập tức bảo tất cả mọi người lui xuống đi, mình thì đi tới trước mặt nàng, đỡ nàng vào ngồi trên giường trong phòng, lấy thuốc mỡ mà xoa lên mặt nàng.

Khẽ thổi thổi thuốc mỡ trên mặt nàng, Thư Di nhẹ giọng hỏi nàng: “Còn đau không?”

Đôi môi hồng hồng của Anh Ca khẽ run, rốt cục không nhìn được mà khóc òa lên. “Cách Cách...”

Nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, Thư Di cười nói: “Được rồi, được rồi, đừng khóc, vừa mới thoa thuốc mỡ, cẩn thận không nước mắt lại làm trôi sạch!” Anh Ca hơi gạt đầu, ngồi thẳng lại từ trong lòng nàng, lau nước mắt nơi khóe mắt, cúi đầu ngượng ngùng.

Thư Di thay nàng lau sạch nước mắt, lại đứng dậy rót cho nàng chén trà lại, nhìn nàng khẽ uống một ngụm nhỏ, mới nói: “Anh Ca, hôm nay ta phạt là vì muốn tốt cho ngươi, ngươi hiểu chứ?”

“Nô tỳ hiểu!”

Khẽ lắc đầu, Thư Di thở dài: “Ngươi không rõ! Khẳng định là trong lòng ngươi vẫn còn đang oán giận ta đây!”

Anh Ca vừa nghe, liền để chén xuống, hoảng hốt đứng lên để quý xuống, Thư Di nhíu mày, lạnh lùng nói: “Ngươi ngồi đằng hoàng cho ta!” Nói xong, sau khi thấy nàng ngồi đằng hoàng, Thư Di mới nhỏ nhẹ nói: “Lúc ta vẫn chưa vào phủ này, đã nói qua với ngươi, đừng nói lời không nên nói, nếu không ngay cả ngươi chết thế nào cũng không biết! Ngươi còn nhớ rõ không?”

“Nhớ rõ!”

“Như vậy, những lời ngươi nói trong viện phúc tấn hôm nay, ngươi cũng thấy là nói quá lời chứ?”

Anh Ca gạt đầu.

“Ngươi đừng vì Vương gia thường xuyên nghỉ ở chỗ này của ta, liền xác định là mọi chuyện đều sùng ái ta, ban đầu Niên sùng phúc tấn có bao nhiêu sùng ái, ngươi cũng biết, hiện tại sao? Không phải vẫn còn căm tức sao? Vương gia hẳn là người công bằng nhất.” khụ khụ ~ nói tới đây, bản thân Thư Di cũng không nhìn được mà đảo mắt xem thường. “Quên đi, nói nhiều như vậy, chỉ là muốn cho ngươi hiểu, sống yên ổn cũng phải nghĩ đến ngày gian nguy, đạo lý làm người thấp bé! Vì hiện tại ta tương đối được sùng ái, mọi chuyện đều phải dự tính nhiều hơn, lời nói đến khóe miệng phải giữ lại ba phần, người đang chờ nắm nhước điểm của ta cũng không ít đâu, Anh Ca ngươi hiểu rõ chưa?”

“Vâng ~” Anh Ca khẽ gạt đầu.

Thư Di kéo nàng đến, chân thành nói: “Trước giờ ta đã xem ngươi như tỳ muội ruột của ta mà đối đãi, hôm nay phạt ngươi, trong lòng ta cũng rất khó chịu.”

Nghe nàng nói vậy, nha đầu ghen ngào nói: “Nô tỳ đã biết, Cách Cách!”

“Mấy ngày tới ngươi cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, không cần đến hầu hạ, đợi vết sưng cho mặt hết hãy đến, thuốc mỡ này ngươi cầm dùng đi, cam đoan sẽ không có sẹo! Các cô nương đều thích đẹp, để cho ngươi mang gương mặt sưng phù ra ngoài, ta cũng không đành lòng!” Vừa nói, bản thân cũng nhìn không được mà bật cười.

Anh Ca cũng xấu hổ cười khi khi vài tiếng, hiềm khích giữa hai người xem như biến mất toàn bộ.

Sau bữa tối, Dận Chân thấy Thúy Châu đi vào hầu hạ, khó hiểu hỏi: “Anh Ca đâu?”

Thúy Châu lên nhìn Thư Di đang ngồi uống trà, không lên tiếng.

Dận Chân nhíu mày, lại nhìn về phía Thư Di, lúc này, nữ nhân nào đó nhân nhả bỏ chén trà xuống, phun ra một câu: “Ta để nàng nghỉ ngơi mấy ngày!”

Vô duyên vô cớ cho nghỉ dài hạn? Cái này cũng quá bất công đi? Dận Chân phát phát tay với Thúy Châu, sau khi thấy nàng lui ra, quay đầu nhìn Thư Di, nghiêm mặt nói: “Đến tốt cùng là làm sao vậy? Nói thật với gia!”

“Bị ta phạt!”

“Vì chuyện gì?” Dận Chân hỏi sát, hẳn hiểu rõ tầm quan trọng của Anh Ca với nàng, cho nên mới tò mò phải là sai lầm lớn thế nào mới khiến nàng có thể nhìn đau mà phạt Anh Ca.

Thư Di ngẩng đầu, liếc mắt nhìn hấn, không nói, sao lòng hiếu kỳ của người này lại lớn như vậy? “Nàng nói lung tung, cho nên ta phạt nàng! Đừng hỏi ta nàng đã nói gì lung tung, hỏi ta cũng không nói cho chàng!”

Dận Chân buồn cười, còn có người giữ trò như vậy! “Được, gia không hỏi!” Dù sao chuyện hấn muốn biết cũng sẽ biết được! Cười cười, Dận Chân ân cần hỏi: “Thân thể đã tốt hơn chưa?”

Hấn còn chưa dứt lời, vừa nói tới Thư Di liền giận lên, liếc hấn thật dữ tợn như muốn khoét người hấn, không thấy nàng đang phải ngồi thẳng tắp trên ghế hay sao, lưng cũng không dám cong hay sao?! Đây không phải là biết rõ còn cố hỏi hay sao!

Thấy nàng không vui vẻ lắm, Dận Chân đứng lên đỡ nàng nói: “Đi, đi xem con báo nhỏ với gia một chút.”

Nghe hấn nhắc tới Katy, Thư Di vui vẻ hấn, lắc lắc ống tay áo của hấn, cười nói: “Hôm nay ta bảo Thúy Châu tắm rửa cho nó, để sạch sẽ rồi giữa trưa để nó ngủ trên giường cùng ta, tiểu tử kia còn thờ lớn nữa chứ!”

Nhiều mây, “Nàng để nó ngủ trưa cùng nàng?”

“Đúng vậy! Làm sao vậy?” Thư Di khó hiểu ngẩng đầu.

“Hiện giờ là thời điểm rụng lông của động vật.”

Thư Di trừng mắt nhìn, “Nhìn xem trên giường có lông của nó hay không đi? Hấn là... Có lẽ là như vậy đi!”

Thấy dáng vẻ của nàng không chắc chắn lắm, Dận Chân đưa tay nheo má nàng, tức giận nói: “Sau này đừng để những sùng vật này trên giường nữa! Trước kia, trong cung có một lão thái phi yêu mèo, Hoàng a mã tìm một con cho bà, lão thái phi nuôi chưa được mấy ngày, trên người bắt đầu xuất hiện mẩn đỏ, hơn nữa thường xuyên ho suyễn, lúc đầu ai cũng không nghĩ tới là do mèo, sau cũng nhờ Vương thái y trong thái y viện phát hiện trong tấm cung của bà có lông mèo, hoài nghi là do mèo rụng lông mà thành, sau khi đem mèo giết đi, bệnh của lão thái phi cũng tốt hơn! Có thể thấy những gì mà động vật mang trên người cũng là bẩn!”

Thư Di bĩu bĩu môi, “Là do lão thái phi kia mẩn cảm với lông mèo! Có quan hệ gì với mèo! Con mèo kia chết thật là oan uổng!”

“Nàng đấy!” Dận Chân lắc đầu bất đắc dĩ.

“Đội lát nữa ta bảo Thúy Châu thay chăn đệm là được rồi!”

“Ừ, sau này cũng đừng cho nằm trên giường!”

“Hey hey~”

“Hỏi cái gì?” Người nào đó nghi hoặc hỏi.

“...” Làm rõ quá khó khăn! “Hey là ý đã hiểu.”

Dận Chân nghe xong thì nhướng mắt, ánh mắt có chút phức tạp, e rằng đây là từ ngữ của nơi các nàng rồi? Không khỏi nhớ lại lời Hi Vận đã từng nói đêm đó, ba trăm năm sau không hề có Đại Thanh quốc, nam nữ ngang hàng, thậm chí nữ nhân có thể hưu phu... Nhìn thân ảnh xinh đẹp trước mắt, trong lòng Dận Chân dâng lên một tình cảm dịu dàng, hiện giờ hấn cảm thấy chỉ cần nhìn nàng như vậy là rất vui vẻ, tư vị hạnh phúc thật sự rất mỹ diệu! Chỉ là, trời cao sẽ để hấn còn được tiếp tục hạnh phúc hay sao? Đôi mắt đen tối sầm lại, hấn còn nhớ rõ lần trước khi hấn cảm giác may mắn cùng hạnh phúc, Hoàng ngạch nương liền đột nhiên mất đi! Còn lần này? Nàng đến cùng nơi với Hoàng ngạch nương, có thể cùng thế hay không... Nghĩ tới đây, Dận Chân không khỏi nắm tay Thư Di thật chặt hơn.

“Làm sao vậy?” Thư Di nghi hoặc ngẩng đầu hỏi hấn.

“...Trở về phòng đi.”

“Sao? Không phải nói muốn đi xem Katy sao?” Thư Di sững sốt.

Dận Chân thấy nàng không muốn trở về phòng, liền khom lưng xuống ôm lấy nàng, “Gia cảm thấy là sinh nhi tử quan trọng hơn!”

“...” Người này có bệnh à? Sao nói có gió thì nhất định có mưa chứ! Còn nữa nha, nàng không muốn sinh con trai, người nàng đau quá à, tổn thương hôm qua vẫn còn chưa chăm sóc cho tốt đấy! Oa oa oa ~

Đáng tiếc, không ai có thể nghe được oán giận trong lòng nàng.

Kết quả là, một đêm trắng sáng, trên giường phòng chính của Di Tâm Các, một đôi si nhi oán nữ(*) cùng dây dưa một chỗ, tiếng ngâm nga thờ đóc khiến người ta đỏ mặt liên tiếp vang lên, thật lâu không ngừng.

(*)si nhi oán nữ: nam si mê, nữ oán giận

Ngày nào đó của hai tháng sau, thái y cách một thời gian liền bị gọi một lần đến vuốt vuốt râu mép trắng bóng của ông, vui mừng quá mà rơi nước mắt,

nói: “Chúc mừng Vương gia, cuối cùng Cách Cách cũng có thai!”

Đúng vậy, cuối cùng, có thai! Thư Di nằm lặng lẽ co quắp trên giường nhìn không được mà nôn mửa, rốt cục nàng có thể ngủ một giấc an ổn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Tiểu Cách Cách Gọi Là Ái Tân Giác La Thẩm Tâm

Edit: dark Angel

Thư Di dựa vào đầu giường, một tay cầm chén thuốc dưỡng thai của thái y kê đơn, một tay bóp mũi, mày chau mặt ủ nói với Anh Ca: “Cái thứ này là để người uống sao? Sao mùi lại nồng như vậy?”

Anh Ca tiến về phía trước ngửi ngửi thử, lập tức bị mùi làm cho bật lại, cười cứng ngắt nói: “Thuốc tốt thì... Mùi luôn hơi kém một chút.”

Thấy nàng cũng không chịu được mùi, Thư Di dứt khoát để chén sang một bên, cười hi hi ngoác miệng, sau đó nói nhỏ vào tai nàng: “Chúng ta lên đồ đi nha?”

Anh Ca thoáng sững sờ, sau đó cũng nói nhỏ vào tai nàng: “Không được!”

Thư Di giận tái mặt, nhỏ giọng nói: “Tại sao?”

Anh Ca thấy nàng không đến gần, nàng cũng nhỏ giọng: “Vương gia không cho!”

“Chúng ta lên làm, hần sẽ không biết!” Lần này âm điệu lại cao hơn một chút.

Anh Ca cũng dung cùng âm điệu trả lời: “Vương gia bảo nô tỳ trông ngái, nô tỳ không thể làm như vậy.”

Thư Di cắn hận tới bùng nổ. “Nha đầu ngốc! Người chính là người ta mang từ trong phủ tới, khuỷu tay cánh tay lại hướng ra ngoài là sao? Người không sợ phụ lòng cha ta sao? Không sợ phụ lòng ta sao? Không sợ phụ lòng, ách ~ Katy sao?”

Bảo tuyết đang lười biếng nằm ở trong góc lúc này đã có khả năng nhận thức tên mình khá cao, nó miễn cưỡng mở đôi mắt mèo màu bạc, phát hiện không ai nhìn tới nó, lại thoải mái nhắm lại, ngủ ~ tiếp tục ngủ ~

Anh Ca gạt nhẹ khóe miệng, chỗ này có gì liên quan đến Katy chứ? Hơn nữa uống thuốc có lợi cho thai nhi, sao giờ lại cảm thấy như là đang có hại cho nàng chứ!

“Cách Cách, uống đi, thái y nói, thân thể ngài có tính lạnh rất cao, dễ dàng say thai đấy!” Vương gia vì chuyện này mà ngày nào cũng chạy đến thái y viện hỏi Lương Phương, chính hần cũng thường xuyên đọc sách tìm phương pháp trị liệu đấy, chỉ cần điểm đó, nàng dù thế nào cũng phải để Cách Cách uống hết không thừa một giọt mới được, nếu không khác nào lại phụ một mảnh chân tâm của Vương gia chứ!

Mím mím môi, người nào đó mạnh miệng nói: “Ta nói đùa nhỏ này không có việc gì, khẳng định là không có gì! Các người đấy, kham trọng đến hông rồi!” Nếu nó là Hoảng Lịch, xác định chắc chắn là không xảy ra chuyện, nếu nó không phải Hoảng Lịch, ha ha ~ coi như là cho dù dùng thuốc tốt hơn nữa phòng chừng cũng không được gì! Cho nên thuốc này, căn bản là không cần uống.

Anh Ca vừa định phản bác, chợt gian ngoài vang lên tiếng thỉnh an: “Vương gia cát tường! Nô tỳ thỉnh an Vương gia!”

Thư Di hoảng hốt cầm chén thuốc trong tay, sau đó nháy mắt ra dấu với Anh Ca, Anh Ca bị bộ dáng kham trọng của nàng chọc cười, cong môi, làm bộ không thấy.

Thư Di oán hận gọi nàng đến ngựa răng, nhe răng nhếch miệng một hồ, sau đó lại nghe lời mà cúi đầu uống thuốc, kiên cường uống một hớp, chỉ thấy Dận Chân vén rèm đi lên, vừa thấy nàng ngoan ngoãn uống thuốc, cười hỏi: “Hôm nay cảm thấy thế nào?”

“Rất tốt!” Thư Di cười đến thuần khiết.

Dận Chân đến ngồi xuống bên giường, đưa tay khẽ sờ lên chén thuốc trên tay nàng, nhú mày: “Sao lạnh thế?”

Anh Ca vừa xuất hiện phía sau hần, muốn đáp lời, đã bị Thư Di giành trước: “Quá nóng, ta uống không được!”

“Ấu tả! Thân thể nàng kỳ lạnh, thuốc này nóng uống mới có hiệu quả!” Vừa nói, nhận lấy chén thuốc trong tay đưa cho Anh Ca, phân phó: “Đun nóng lại

rồi mang đến đây!”

Anh Ca ngừng cười, đáp ứng rồi lui xuống!

Thư Di mang về mặt đau khổ nhìn nàng rồi đi, biết được lúc thuốc được mang trở về nhất định sẽ rót đầy chén lớn! Đáng thương, mới vừa rồi nàng còn uống hai ngụm đấy!

Nhìn thấy dáng dấp đáng thương lại hối hận không thôi của nàng, Dận Chân vừa bực mình vừa buồn cười, nữ nhân khác một khi biết bản thân mình có mang, ước gì mình uống nhiều hơn hai chén thuốc, bảo vệ thai nhi thật tốt, ai giống như nàng, vì một chén thuốc mà phải xét nét hồi lâu.

“Sao hôm nay lại trở về sớm vậy?” Thư Di ngạc nhiên nói, gần đây thái tử càng ngày càng kiêu ngạo, ương ngạnh, nghe nói ở trong cung, hần thường để đàn bà bên ngoài ra vào, dâm loạn vô độ, làm những chuyện đáng thẹn, Khang Hi càng ngày càng thất vọng với hần, đại sự trong triều cũng bắt đầu để cho các A Ca khác xử lý, thái tử mất quyền lực thực quyền, Dận Chân tương đối lớn tuổi, tự nhiên cũng gánh nhiều trách nhiệm hơn một chút, buổi tối gần như là sau khi Thư Di ngủ hần mới đến.

Dận Chân cười cười, đưa tay sờ nhẹ lên gương mặt hơi tròn của nàng: “Không phải mỗi ngày nàng đều nhắc đến đi thăm tiểu Cách Cách của Thập Tam đệ sao? Hôm nay vừa báo cáo xong công việc với Hoàng a mã thì nghĩ, trở về mang nàng đi thăm một lát!”

“Thật sao?” Hai mắt Thư Di phát sáng, thật tốt quá! Từ khi biết Hi Vận sinh con gái, nàng một mực muốn đi gặp, đáng tiếc, kẻ ngang ngược này lại nhất định không chịu, nói cái gì mà dễ dàng động thai khi này nọ, khiến cho nàng không thể làm gì hơn là may một bộ quần áo nhỏ, để Anh Ca thêu hoa, (không có cách nào, nữ công của nàng thật sự là quá tệ thôi) cùng với một cái khóa trường mệnh mà Dận Chân chuẩn bị cho nàng, một cái vòng vàng, sai người đem tất cả qua tặng.

“Ừ! Gia còn có thể lừa nàng sao!”

“Vậy chúng ta đi thôi!” Thư Di vừa xốc chân, muốn xuống giường.

Dận Chân ngăn nàng, buồn cười nói: “Không cần vội vã như vậy, chờ nàng uống thuốc xong, chúng ta sẽ đi!”

Hả?? Còn phải uống thuốc?? Vừa nghe, Thư Di liền bất động!

Thật khéo, đúng lúc này, Anh Ca mang chén thuốc vào, Dận Chân cho nàng một ánh mắt, Anh Ca gặt đầu, mang chén thuốc đến trước mặt Thư Di, đưa về phía trước.

“Uống đi!” Dận Chân mở miệng đúng lúc.

Còn có thể làm sao, chỉ có thể uống thôi ~ Thư Di cầm chén thuốc lên, cắn răng một cái, nắm chặt mũi, uống thẳng một hơi!

“Khụ khụ ~ trời ạ ~ đắng quá!”

Anh Ca vừa nghe, mang mút hoa quả đã chuẩn bị tốt trong tay cho nàng, Thư Di cầm một cái bỏ vào miệng nhai vài cái, gương mặt nhỏ nhăn nhó lại: “Thuốc này, còn phải uống bao lâu đây?”

Dận Chân nhìn vẻ mặt đau khổ của nàng lúc uống thuốc, nhìn không được mà đau lòng theo, hiện tại nghe nàng hỏi, suy nghĩ một lát, đáp lại: “Còn phải ba lần nữa. Ngoan ~ chúng ta uống hết ba lần này, liền không uống nữa!”

“Thật sao?” Thư Di có chút không tin được.

Dận Chân gặt đầu kiên định.

“Dận Chân, chàng thật tốt!” Thư Di thoáng cái nhào vào lòng hần, đeo lên người hần như là con lười, cười nói.

Dận Chân cả kinh, khiển trách: “Cẩn thận thai nhi! Sao lại trở nên nóng nảy như trẻ con thế?” Mặc dù hần rất hưởng thụ sự yêu thương nhưng nhớ của mỹ nhân, nhưng điều kiện tiên quyết là không làm bị thương con hần nha!

“Yên tâm! Nó tuyệt đối sẽ không có vấn đề!” Thư Di thấy hần lo lắng nhìn mình, liền đưa ra chứng chỉ đảm bảo!

Lắc đầu bất đắc dĩ, Dận Chân cẩn thận ôm lấy nàng đặt lên giường. “Mang giày vào, chúng ta đi thôi!”

“Hey ~”

Phòng Hi Vận, Thập Tam phủ

Thư Di ôm đứa bé một tháng, vui vẻ đến cười toe toét: “Làm sao bây giờ, Hi Hi, mình càng nhìn càng thích con gái nhà cậu! Không bằng, cho mình đi ~”

Hi Vận liếc mắt nhìn nàng, không nói, vẫn ăn như cũ!

Thấy nàng chỉ ăn, cũng không để ý mình, Thư Di giận: “Ăn ăn! Ăn như thế rồi cũng thành heo, xem Thập Tam còn muốn cậu không?”

Hi Vận vừa nghe, đẩy đĩa điểm tâm trước mắt ra, móc khăn tay xoa xoa hai tay mình, “Hiện tại mình không ăn nhiều chút, để cho thân thể khỏe hơn, vậy những đứa trẻ sau này sinh thế nào?”

“Sinh con thật sự rất đau sao?” Thư Di hỏi yếu ớt.

Bị nàng hỏi vấn đề ngu ngốc vẫn vui vẻ, Hi Vận nhướn đôi mày thanh tú. “Cậu cho là thế nào?”

Nhủ mày, “Trước kia có nghe mẹ mình nói là sinh con rất khó, cho nên muốn phải nghe lời mẹ, nhưng là, mình chưa tận mắt nhìn thấy sinh con, không biết đến tột cùng có bao nhiêu đau?”

Hi Vận đảo mắt, không nói lời nào.

Trùng mắt xem thường nàng, “Này ~ hỏi cậu đấy, tột cùng là đau bao nhiêu?”

“Đừng ầm ĩ! Không thấy mình đang nghĩ hay sao?”

“...” Cái này còn cần phải nhớ lại sao? Xem ra không phải là rất đau, ít nhất còn chưa lưu lại kí ức khắc cốt cho nàng!

Đột nhiên, Hi Vận đưa mặt sát lại Thư Di, nói ra hai chữ rất nghiêm túc, rất nghiêm túc: “Rất đau!”

“Dẹp cậu đi!” Một tay đẩy mặt nàng ra, đột nhiên lại bị tiếng nói gần của nàng làm hoảng sợ, kết quả lại nói ra câu ‘rất đau’, sao lại dùng loại trả lời này để nói chứ?!

“Ha ha ha ~” Hi Vận vỗ tay cười, “Ai bảo lâu thế cậu mới nghĩ đến thăm mình! Mình không nói cho cậu, đến lúc đó tự mình biết càng tốt! Được rồi, không phải cậu cũng mang thai sao? Vừa lúc, không cần chờ quá lâu cũng biết đáp án!”

“...” Người này...

“Ai ~ cậu mang thai, những nữ nhân trong phủ không làm khó dễ cậu chứ?” Hi Vận đột nhiên thay đổi sắc mặt hỏi.

Khinh thường liếc nàng, “Sao có thể?” Lý thị đã tìm nàng gây phiền rất nhiều lần.

Hi Vận thấy đáng vẻ nàng chẳng hề để ý, trong lòng không nhịn được mà lo lắng, “Mình nói, cậu thành món ngon được rồi? Mọi việc đều phải chú ý một chút, giống như ăn, dùng, mấy thứ này đều phải kiểm tra kỹ lưỡng, nói thật, trước kia mình đều cho là cung đấu trong tiểu thuyết đều là bịa đặt gạt người mãi đến khi vào phủ này. Ai ~ dù sao cậu chỉ cần chú ý hơn là được, không phải là Niên thị đã sanh non rất nhiều lần sao?”

Thư Di bình tĩnh nhìn nàng, “Chuyện của mình cậu cũng đừng quan tâm, người của mình thế nào chẳng lẽ cậu còn không rõ, muốn hại mình thì phải chuẩn bị trả giá thật lớn mới được! Nhưng cậu, phủ này làm sao? Vì sao không nói?”

Phất phất tay, vẻ mặt Hi Vận không muốn nói nhiều, “Đúng là những chuyện nghe rất xấu xa, không nhắc tới, mắc công bản tai cậu!”

Đưa tay cầm tay nàng, Thư Di nghiêm túc nói với nàng, “Hi Hi, nếu ở đây có gì oan ức, nhất định phải nói với mình, những người khác đều không đáng tin cậy, nhưng mình khác! Chúng ta là những người thân đến từ cùng một nơi, là chị em ruột, biết chứ? Người thân có thể vì giúp đối phương mà ngay cả mạng cũng có thể không tiếc!”

Hi Vận bị thần sắc nghiêm trọng của nàng làm kinh ngạc, sau đó cười, cầm tay nàng lại, nói: “Mình cũng thế!”

Hai người nhìn nhau cười.

“Hai chị em nàng đã nói xong chưa?” Giọng nói trong trẻo của Thập Tam vang lên ngoài cửa, “Vận Vận, ta vào nhé?”

Hi Vận nhìn thoáng qua Thư Di, sau đó quay đầu ra ngoài cửa nói: “Vào đi!”

Vừa dứt lời, cửa kêu lên, Thập Tam cùng Dận Chân lần lượt đi vào.

Thập Tam nhìn thấy con gái mình vẻ mặt nhu thuận được Thư Di ôm vào lòng, liền cười: “Suy cho cùng cũng là chị em, tiểu Cách Cách của ta đều muốn thân cận!”

“Sao?” Thư Di cúi đầu nhìn đứa trẻ trong lòng, khó hiểu hỏi.

Hi Vận giành nói trước. “Đứa nhỏ này rất khó hầu hạ, trừ mình ra, những người khác ôm sẽ khóc, mới vừa rồi lo đón tiếp cậu, đã quên mất việc này!”

Thư Di nghiêng đầu liếc nàng, mình mới vào nhà đã ôm tiểu Cách Cách, cái gì gọi là ‘đón tiếp cậu’, rõ ràng khi đó nàng đang vui đùa vào điểm tâm, có chút nào bận tâm đến sự tồn tại của nàng cùng tiểu Cách Cách?!

“Đó cũng là tiểu Tứ tẩu có duyên với Thẩm nhi!” Thập Tam cười nói.

“Thăm nhĩ?” Hai chị em trăm miệng một lời hỏi.

“Ừ ~ mới vừa thương lượng với Tứ ca, tên đã chọn được rồi, gọi là Thăm Tâm, Ái Tân Giác La Thăm Tâm!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Say Tình

Edit: dark Angel

“Thăm Tâm? Tên rất hay đây ~” Thư Di khẽ đưa đưa bé đang bắt đầu nghịch, thì thào tự nói.

Đột nhiên, thoáng cái nàng cười xấu xa. “Hai trái tim, ừm ừm ~ cái này không phải nói là hai người các người tâm đầu ý hợp ỉ?”

Một câu nói xong liền khiến Thập Tam với Hi Vận đỏ mặt tới mang tai, cúi đầu không nói ~

“A a ~ chẳng lẽ là bị ta nói trúng thật?” Thư Di buồn cười nhìn bộ dáng ngượng ngùng của bọn họ, tiếp tục trêu chọc.

“Nói bậy bạ gì đó!” Hi Vận ngẩng đầu liếc nàng một cái rồi nhìn thoáng qua Thập Tam, sau đó nhanh chóng cúi đầu.

Thư Di kẻ sát mặt nàng, vui vẻ tràn đầy mà nhìn chăm chú vào nàng. “Thật là nói bậy sao? Vậy cậu đỏ mặt cái gì?”

“Minh chỗ nào ~” Như mèo bị giẫm phải đuôi, Hi Vận trực tiếp giơ chân phản bác.

“Ha ha ha ~” Bị về tức giận của nàng chọc cười, Thư Di cười ha ha.

Dận Chân vẫn một mực yên lặng không lên tiếng, lặng lẽ nhìn nàng cười to thoải mái, đường nét cương nghị trên mặt cũng dịu dàng như rất nhiều, khỏe mắt xuất hiện vẻ vui vẻ.

Trên đường trở về, Dận Chân cầm hai tay lạnh lẽo của Thư Di trong tay nàng, khẽ vuốt ve, đôi lông mày lạnh lùng hơi nhướn, mang theo chút gió xuân ấm áp lướt qua mặt, hỏi: “Lạnh sao?”

Thư Di cảm nhận được nguồn ấm áp không ngừng truyền đến từ trong tay hắn, biết hắn đang dùng nội lực sưởi ấm cho mình, không khỏi cười với hắn một tiếng. “Tay chân ta lạnh chỉ là có bệnh, không có việc gì!”

Nhiều mày, trầm giọng. “Cái bệnh thể hàn này chẳng lẽ không thể trị tận gốc?”

Thư Di nhức đầu khổ não, “Cái này sao... Chủ yếu là máu chảy chậm, không đủ máu cung cấp cho tim, máu chảy chậm dẫn đến thể này, trị tận gốc, nói cũng không phải không có khả năng!” Ở hiện đại thì tốt, mỗi tháng đi hiến máu một lần, thông qua cơ thể mà tạo máu từ từ cải thiện, cô đại thi rất khó, thiết bị chữa bệnh quá kém đây.

Đột nhiên cảm thấy sức mạnh dùng nắm tay mình tăng thêm, Thư Di cười cười trấn an với Dận Chân. “Không phải bệnh gì nặng, đừng khẩn trương ~” vừa nói, cúi người chậm chậm dán vào ngực hắn. “Hôm nay thật vui quá.”

Dận Chân ngắm nghía ngón tay nàng, cười. “Thấy Thập Tam đệ yêu thương con gái như vậy, cao hứng?” Tâm tư của tiểu nữ nhân này ôi ~

Thư Di nghe hắn nói như vậy, lập tức ngồi thẳng dậy, có chút kinh ngạc lại mang theo sợ hãi khó hiểu nhìn hắn. “Dận Chân, biết không? Có đôi khi chàng khiến người ta rất sợ hãi, hai mắt chàng như hồ sâu, tựa như có thể nhìn thấu nội tâm của người khác.”

Cười khẽ, Dận Chân kéo nàng vào trong lòng lần nữa, khẽ vuốt tóc nàng, thấp giọng nói: “Như vậy không tốt sao?”

“Không phải không tốt,” Thư Di buồn bã nói, đưa tay ôm lấy eo hắn, phát ra tiếng thở dài trầm thấp. “Không một sao?” Dù sao hắn cũng không phải là thần, không có khả năng nhìn thấu lòng người, chỗ nội tâm hắn thấy hoàn toàn là suy đoán, là suy tư kín đáo, tự hỏi mỗi người bên cạnh sẽ có tâm tư gì, trên có Hoàng thượng, đối thủ, dưới lại có tiểu nữ nhân như nàng vậy, mỗi ngày đều tự hỏi vô chừng mực, hắn không một sao?

Thân thể Dận Chân trong nháy mắt cứng lại, vì nàng nói trúng tim đen, cũng vì trong giọng nói của nàng ẩn chứa đau lòng, một hồi lâu, Thư Di cảm thấy vòng eo dưới tay trầm tĩnh lại, chợt: “Thôi quen!”

Một từ thần nhiên — thói quen, bao hàm bao nhiêu đau lòng cùng nước mắt? Những hoàng tử giống như bọn họ này đến tột cùng là đã sống trong thế giới như thế nào? Không có yêu, không có tín nhiệm, có cũng chỉ có nghi ngờ vô căn cứ, hãm hại cùng ghen ghét.

Thư Di ôm eo Dận Chân thật chặt, mong là qua cái ôm có thể truyền sự yêu thương đọng trong lòng cho hần, nam nhân cường thế này thật khiến nàng thật đau lòng, từ nhỏ lớn lên bên cạnh đường mẫu, mặc dù tin chắc Trương Yên không bạc đãi hần, nhưng không thể hầu hạ dưới gối của mẹ ruột vẫn là đau xót cả đời của hần đi? Nhất là vất vả trở lại bên cạnh Đức Phi lại bị bà ta đối đãi lạnh lùng, Dận Chân à, tình cảm lạnh lùng cùng ít nói chỉ là cái chắn để bảo vệ bản thân bị thương mà xây lên thôi?

Đột nhiên trong lúc đó, nàng rất muốn nói một câu ‘Ta yêu chàng’ với đế vương nổi danh tàn nhẫn, tàn bạo, lòng dạ hẹp hòi, nghi ngờ nặng nề trong lịch sử này, nhưng lúc muốn nói ra miệng thì lại nháy mắt nhớ đến Dương Nghị đã từng phản bội, cuối cùng, cũng nuốt trở về.

Đột nhiên trong lúc đó, hần rất muốn nghe được hứa hẹn, lời thề của nàng, cho dù là một tiếng nói yêu cũng tốt, hần cũng nguyện ý tin tưởng nàng cũng có tình yêu triển miên với hần như hần với nàng, đến chết không đổi, chính miệng nói cho hần, nàng sẽ không kiên quyết rời khỏi hần như Hoàng ngạch nương, khiến hần có thể an tâm mà sủng ái nàng, tuy nhiên, cái gì nàng cũng không nói.

Xe ngựa càng lúc càng gần đích – Ung Vương phủ, tuy nhiên khoảng cách đến điểm cuối tình yêu của hai người ôm nhau trên xe vẫn còn một đoạn đường rất dài cần phải đi.

...

Hôm sau

Đội khi trao đổi hết những tâm đắc khi dưỡng thai với Na Lạp thị, kết thúc công việc ‘học tập mỗi ngày’ của nàng, sau khi nhìn nàng rời khỏi Di Tâm Các, Thư Di đuổi lưng trên giường, lột vỏ hạt thông một cách nhảm chán, gấp dài chờ mặt trời lặn phía tây.

Trong lúc cảm khái cuộc sống bình thân, bên ngoài truyền đến tiếng nói của Lý thị, Thư Di lập tức xóc lại tinh thần, ha ha ~ Lý sùng phúc tấn này rất chăm chỉ đến đây nha, mới mười ngày đây, nàng đã đến đây hết năm, không biết hôm nay lại tới làm gì đây?

Trong lúc suy nghĩ miên man, Lý thị đã đóng cửa tiến vào! Thư Di thấy, liền đứng lên thỉnh an, Lý thị thấy thế liền đến vờ đỡ nàng, trong miệng liên tục nói: “Muội muội không cần đa lễ!”

Đội đến khi hai người ngồi tốt trên giường nhỏ, Anh Ca bưng trà thơm lên, lùi sang một bên, chợt Lý thị cười nói: “Sao muội muội lại lột nhiều hạt thông như vậy?”

Cúi đầu nhìn chén sứ trong tay đã gần đầy, Thư Di cười cười. “Trong lúc rảnh rỗi, mỗi ngày lột một ít trái này, không ngờ nhiều như vậy!” Kỳ thật là dạ dày Dận Chân không tốt, trong sách thuốc nói là hạt thông làm ấm dạ dày, lâu ngày thích hợp làm thuốc, kéo dài tuổi thọ, cũng rất có tác dụng bổ não cùng thần kinh, người dùng nào quá độ như hần, ăn cái này lâu dài mới có lợi! Chỉ là người đó, lại rất lười, cho nên nàng lột nhiều một ít, xong lại để vào trong bình nhỏ, để hần mang theo bên người, đói bụng liền ăn vài hạt, tiện nhiều mặt! Chỉ là, những cái này không cần nói cho tình địch của mình!

Lý thị nghe nàng nói như vậy, có chút đồng ý nói: “Đúng vậy, cơ bản là muội muội không ra cửa lớn, cổng cũng không biết, mỗi ngày nằm trong phòng, trước kia thì tốt, còn có thể nhìn thấy lúc sáng sớm thỉnh an, hiện giờ phúc tấn cũng miễn muội muội thỉnh an buổi sáng, chúng ta muốn gặp muội cũng rất khó ~”

Thư Di bị nàng nói xong thì thoáng sửng sốt, lắc đầu bật cười, thì ra là vì phúc tấn miễn nàng thỉnh an buổi sáng mà không cam lòng đây! Nói đến cũng đúng, ban đầu lúc Lý thị mang thai Hoàng Thôi, cũng chỉ là lúc sắp sanh hai tháng mới miễn thỉnh an, không giống nàng, mang thai chưa đến hai tháng liền hưởng thụ phúc lợi đãi ngộ!

“Sao sùng phúc tấn lại nói như vậy, xương cốt thân thể Thư Di trước giờ không tốt, lúc thái y bắt mạch cũng nói, dễ dàng sảy thai, phúc tấn đây cũng là xem việc con cái của Vương gia thừa thốt, cho nên mới phá lệ chiều cô Thư Di một chút, nói đến cùng, không phải cũng là vì Vương gia hay sao? Thư Di cũng không phải không muốn ra ngoài, nhưng nghĩ tới Vương gia, phúc tấn mong con nối dõi như thế, cũng sợ bản thân mình vì ham chơi mà tổn thương thai nhi, cho nên mới cố gắng để nén tịch tịch, nằm cả ngày ở trong phòng.”

Lý thị vừa nghe, cảm thấy nàng nói cũng có đạo lý, nhin không được thờ dài, nói: “Ai ~ nói cũng phải! Muội muội tính tình an tĩnh, bình thân đối người, lại là người không gây chuyện. Lần này không dễ mà mang thai lần nhì, quả thật phải đường thật tốt mới đúng, muội không thấy vẻ mặt lúc Vương gia ôm Hoàng Thôi, vô cùng vui mừng đây!”

Cừ thật, nàng đến nơi này để khoe khoang con trai nàng? Tính tình nàng an tĩnh, không gây sự? Thật lòng thì, nói trắng ra không phải nàng thuộc dạng không xuất chúng, thuộc loại bị người quên lãng hay sao? Mang thai không dễ, nghi ngại thật tốt? Ha ha ~ là bảo nàng hãy quý trọng cơ hội này, ám chỉ sau này nàng sẽ không được hưởng sự cung chiều của Dận Chân?

Khỏe miệng Thư Di co giật mạnh, nở nụ cười giả dối. “Hoàng Thôi A Ca hồi nhỏ thật là đáng yêu, đừng nói là Vương gia, ngay cả bọn muội nhìn thấy cũng thương yêu vô cùng!” Cát ~ con của người cũng kiêu ngạo được mấy năm thôi, chờ đến lúc con trai ta ra, để cho người thấy cái gì gọi là thiên tư thông tuệ, khiến người yêu thích!

Thư Di nói khiến Lý thị rất dễ chịu, nàng che miệng cười cười nói: “Muội muội thật là biết ăn nói, đúng rồi,” vừa nói, nàng vừa kè sát người lại, nhỏ giọng hỏi: “Gần đây Vương gia có đến phòng muội không?”

Nghe vậy, Thư Di ngẩn ra, nàng là thật sự không biết hay là cố ý thăm dò? Chuyện mẩn cảm như chuyện Dận Chân mỗi đêm đều an giấc ở Di Tâm Các, theo lý mà nói thì toàn bộ nữ nhân trong phủ đều biết đến, nghĩ tới, về mặt Thư Di không chút thay đổi, trả lời: “Thư Di rất ít khi nhìn thấy mặt Vương gia.” Đây là lời nói thật, mỗi lần Dận Chân tới, nàng đều ngủ! ٩ (͡ _) ٩ phụ nữ có thai mà, ngủ nhiều hơn! Nhưng mà thỉnh thoảng tỉnh lại lúc buổi tối thì

phát hiện mình đang nằm trong hân, ha ha ~

Lý thị bị câu trả lời ba phải, cái nào cũng được của nàng liền hiểu sang hướng khác, cho là Dận Chân rất ít lại đây! “VẬY... Nghe nói hôm qua Vương gia ra ngoài cùng muội?”

“Sườn phúc tấn nghe ai nói? Sao Vương gia lại có thể đi cùng muội? Đó là Vương gia có việc đi phủ của Thập Tam bồi lạc gia, mà trùng hợp là Thư Di có giao tình tốt với Thập Tam phúc tấn, chắc là Thập Tam phúc tấn đã nói với Thập Tam gia muốn Thư Di sang thăm Cách Cách mà nàng vừa sinh, cho nên Vương gia mới cho Thư Di đi theo! Tình cảm của Tứ gia và Thập Tam gia, chắc là sườn phúc tấn cũng biết, lời của hân, hơn phân nửa là Tứ gia sẽ nghe!”

Lý thị nghe xong, nhịn không được mà gật đầu! Thì ra là như thế! “Buổi tối, gia không nghỉ ngơi trong phòng muội?”

Thư Di cười, “Vương gia đưa Thư Di về xong, liền đi thẳng đến thư phòng, nói là có tấu chương còn chưa xem xong.” Lời này cũng là sự thật, chỉ là không được một khắc thì hân đã quay trở lại.

“Vương gia người luôn lấy quốc sự làm trọng!” Lý thị nghe nàng nói như vậy, rất cuộc yên lòng, cười nói!

“Thư Di hiểu!”

Đang nói, Thúy Châu hô to gọi nhỏ bên ngoài. “Chủ tử, mau đi ra xem, Tiểu Đức Tử bắt được mấy con gà sống, đang muốn cho Katy ăn đây!” Vừa hô, vừa xóc rèm, đến lúc nhìn thấy Lý thị ngồi trong phòng, nụ cười cứng lại trên mặt.

Anh Ca khụ một tiếng với nàng, nàng mới phản ứng lại, liền lập tức quỳ xuống dập đầu nói: “Nô tỳ đáng chết! Không biết sườn phúc tấn đang ở nơi này, kinh động sườn phúc tấn, xin sườn phúc tấn thứ tội!”

Lý thị quay đầu nhìn Thư Di, thấy nàng mang bộ dáng thờ ơ, nhất thời lại không nắm được chủ ý, chỉ có thể trầm giọng nói: “Đứng lên! Chủ tử người là người đang mang thai, hô to gọi nhỏ như thế thì còn ra dáng gì nữa, nếu kinh động thai nhi, thử xem Vương gia có lột da người ra hay không!”

“Nô tỳ biết tội, nô tỳ cũng không dám nữa!” Thúy Châu cúi đầu nhận tội.

“Thôi!” Vừa nói, lại qua đầu nói với Thư Di đang lột hạt thông, “Muội muội cũng quá mềm lòng, ngày thường cho các nô tài này hô to gọi nhỏ? Lúc cần thì phải có bộ dáng của chủ tử, nếu không, các nàng có thể trèo lên đầu của muội!”

Thư Di nghe nàng nói vậy, trong lòng thầm vui, ngoài miệng lại trả lời dịu dàng: “Sườn phúc tấn giáo huấn rất đúng, sau này Thư Di nhớ kỹ!”

“Ừ ~ vậy ta đây đi trước, đã nói chuyện với muội hồi lâu rồi, chắc là muội cũng mệt mỏi! Cứ như vậy đi!” Vừa nói, vừa muốn đứng dậy!

Thư Di vừa thấy, vội nói: “Vừa rồi nha đầu kia nói cho con báo ăn, nếu sườn phúc tấn không chê, cùng đi xem đi, đến xem một con thú con cũng không tệ!”

“Con báo? Chính là con mà Vương gia mang về từ quan ngoại?”

“Đúng! Sườn phúc tấn cũng đi xem một chút đi, rất thú vị đấy!”

Lý thị đứng lại nhìn, lại không nén được tò mò, muốn đi xem, nhưng trong lòng lại không cam lòng, Nữ Cổ Lộc thị này thật sự rất tốt mệnh, mang thai được dài ngày cao hơn nàng, Vương gia còn vì thế mà cho nàng một con báo, giấu lại quả thật không công bằng đây!

Trong lúc do dự, các nàng đã đi tới cửa, Tiểu Đức Tử thấy hai người đi ra, liền chạy tới thỉnh an, Thư Di khoát khoát tay, để hân đứng lên, chỉ vào báo tuyết đang lười biếng liếm rửa bộ lông nhung của mình: “Cho nó thử cái mới!”

“Hồi chủ tử, Vương gia phân phó, nếu con báo này loại trừ hết dã tính thì không tốt, cho nên bảo nô tài hôm nay đi bắt mấy con gà sống lại, cho nó học chụp mồi!”

Thư Di gật đầu, Dận Chân nói có lý! Nàng quay đầu nói với Lý thị bên cạnh: “Sườn phúc tấn, muốn sờ xem không?”

Lý thị vừa nghe, dọa đến trắng bệch? Sờ? Con báo lớn như vậy, hơn nữa thoát nhìn cũng không hiền đâu. “Quên đi, ta với vật này... Ha ha ~”

Thư Di thấy nàng không dám, khoe môi hơi cong lên thành nụ cười nhạt, còn mình thì chậm rãi đi xuống bậc thang, dưới ánh mắt kinh ngạc cùng lo lắng của Lý thị, đi từng bước từng bước một đến bên báo tuyết đang yên lặng rửa sạch chính mình.

Báo tuyết lúc này đã được năm tháng, thân hình không khác lắm với con sói, màu lông tỏa sáng, hình thể khỏe mạnh, tứ chi tráng kiện, đầy đặn khiến nó thoát nhìn rất có uy phong!

Nó thấy Thư Di đến gần, lập tức đứng thẳng dậy, trong miệng thỉnh thoảng còn kêu ô ô ô, Lý thị ở một bên nhìn chăm chăm bọn họ thì sắc mặt trắng bệch trong thoáng chốc, tay nắm chặt lại, cũng không chịu mở miệng kêu người.

Thư Di đứng lại lúc còn cách báo tuyết hai bước, nàng giơ tay phải lên, khẽ quơ quơ với nó, báo tuyết mở trừng hai mắt, tiếp tục gầm thét thăm thiết ~ dường như là muốn nhào đến.

Lý thị không dám thờ mạnh, trong lòng nàng có chờ mong cũng có thấp thỏm, nàng hy vọng báo tuyết có thể tấn công Thư Di, như vậy khẳng định là thai nhi trong bụng nàng sẽ không giữ được, chỉ là nàng lại sợ báo tuyết này sẽ tấn công Thư Di, bởi vì nàng đang ở đây lúc này, nếu có chuyện gì xảy ra mà phải truy cứu, nàng khó thoát khỏi liên quan!

Tuy nhiên xảy ra chuyện ngoài dự đoán của nàng, sau khi báo tuyết gầm nhẹ khoảng mười giây, thu lại vẻ mặt, trái lại còn chạy chậm đến bên chân Thư Di, cọ cọ chân nàng một cách thân mật, ánh mắt thật giống như đứa trẻ đang làm nũng với mẹ.

Thư Di ngồi xổm xuống bên cạnh nó, vuốt ve bộ lông mềm mại của nó, báo tuyết cũng ôn hòa mà lắc lư cái đầu tròn của mình, cái đuôi lông to một lát thì đưa qua, một lát thì lại đưa lại.

“Ngoan ~ Katy, hôm nay chúng ta ăn thịt gà, có được không ~”

“Ô oa ~”

“Ha ha ~ người cũng đang chờ đợi?”

“Ô oa ~”

Thấy nó đáp lại mình, Thư Di mừng rỡ kẻ sát vào nó, lại nói nhỏ bên tai nó: “Katy à, thấy bà đi đứng bên kia hay không? Đợi một lát nữa đây, chúng ta dọa nàng một chút có được không?”

“Ô oa ~ ô oa ~”

“Hắc hắc ~ thật ngoan ~”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Đây Là Con Báo Tinh??

Edit: dark Angel

Kỳ thật bản thân Thư Di cũng không rõ Katy thông minh bao nhiêu, song sau sự kiện lần này nàng bắt đầu tin tưởng đây là loài động vật có chỉ số thông minh nhất mà khoa học từng phát hiện.

Nói xong Thư Di đứng dậy, vẫy tay với Tiểu Đức Tử, phía bên kia cũng dễ dàng đoán được ý mà chọn một trong mấy con gà sống đang bị trói một bên mạng đến.

Lúc Katy nhìn thấy con gà sống bay ra từ tay Tiểu Đức Tử, ánh mắt đột nhiên biến đổi, hưng phấn khát máu đến dọa người. Thư Di một mực chú ý đến vẻ mặt nó híp mắt, quả nhiên là dã thú a... Cho dù có nột đường thế nào, dã tính trong lòng cũng không bỏ đi được!

Đưa tay tiếp nhận gà rừng đang gẫy dựa, Thư Di buồn cười nhìn báo tuyết nhỏ đang kích động, lỗ tai tròn tròn thỉnh thoảng hơi nhúc nhích, đầu lưỡi màu hồng hơi lộ ra, đáng yêu hoạt bát.

Đợi một hồi không thấy chủ nhân có ý định buông tay, Katy chớp chớp đôi mắt mèo ngập nước, cái đầu to lệch sang một bên, khó hiểu nhìn Thư Di, Thư Di cũng vui vẻ nhìn lại nó, nhất định không buông tay, báo tuyết nhếch miệng, mắt húng rồi, vurun chân phải phía trước, thoáng cái liền khẽ vuốt ngoại sam của Thư Di, mọi người đều bị vẻ mặt bất mãn như đứa nhỏ không được ăn đường mà chọc cười, Lý thị cũng trầm tĩnh lại, thấp giọng cười nói: “Con báo này thật thú vị, còn nhìn chúng ta như một đứa trẻ đây!”

Thư Di nghe xong, cúi đầu cười cười, đưa tay quơ quơ gà trước mắt Katy, sau đó nhìn thấy con người nó lóe sáng như trong dự liệu, đột nhiên tay liền buông lỏng, gà rừng kia thoát khỏi trói buộc, cánh liền mở rộng ra bắt đầu nhanh chóng chạy trốn trên mặt đất, trong một khắc nó muốn bay lên, Katy đã chờ lâu một bên, phát ra tiếng rống ô ô hưng phấn ~

Gà rừng đang chạy trốn kia thấy tiếng gầm của con báo, càng vỗ cánh nhanh hơn, dưới chân cũng đi nhanh hơn, chỉ đợi có đủ sức, sẽ vỗ cánh bay cao.

Thư Di thừa dịp khoảng trống lúc Katy còn chưa hành động, đã sớm chuyển người đến trong góc quan sát, Anh Ca thấy nàng đứng dưới cây đại thụ đối diện bên cầu, liền bước xuống bậc thang, muốn theo đến đây.

Vừa bước xuống ba bậc thang, Thư Di mất thấy mắt của báo tuyết đang vận sức chờ phát động thay đổi, nàng liền mở miệng ngăn cản Anh Ca. “Đừng tới đây!” Cùng với tiếng la của nàng, báo tuyết luôn một mực yên lặng bất động như được lên dây cót, thân hình khỏe mạnh nhào tới phía gà rừng nhanh

như tia chớp, móng vuốt sắc bén xẹt qua bộ ngực đầy đặn của gà rừng một cách dữ tợn, thoáng chốc, gà gáy, lông bay!

Một khắc nhìn thấy gà rừng bị thương vẫn xoay người mỗ trả lại, rốt cục Thư Di hiểu được nguyên nhân Dận Chân dùng nhiều tiền mua gà rừng, nếu là gà nuôi trong nhà, giờ phút này hai chân đã sớm xụi lơ, bỏ việc giãy dụa mà chờ từ thần đến rồi!!

Cuối cùng, Katy cũng thiếu kinh nghiệm mà chụp hụt mồi, lại gặp phải con gà rừng thấy chết không sờn, liều chết đấu tranh, hiển nhiên là nó cũng kinh ngạc, cuối cùng cũng không tránh né mỗ nhọn của gà rừng mỗ tới, chân trước liền bị vẽ một vết máu đỏ tươi.

Rất tốt, có đi có lại, đều công bằng ~ Thư Di hé miệng cười, hiện giờ nên là lúc trình diễn trò hay đi?

Quả nhiên, mùi máu tươi đã kích thích dã tính trong thân thể con báo, nó rống giận dữ, rít gào, ngay cả gió thổi qua đường như cũng mang theo sát khí dày đặc, rõ ràng gà rừng cảm thấy bản thân gặp nguy hiểm, dùng sức quạt cánh, hai chân thành công cách mặt đất, cuối cùng bay đến giữa không trung.

Lúc mọi người ở đây cho rằng gà rừng chạy thoát, đột nhiên, một cái bóng trắng nhảy lên, vẽ thành một đường cong duyên dáng trên không trung, cái đuôi to khỏe thỉnh thoảng đưa dề điều chỉnh phương hướng của mình, mọi người tập trung nhìn, nhìn không được mà kinh hô, con báo này, lại cắn một cái vào cổ gà rừng, nhất thời, máu tươi rơi ngay tại chỗ.

Sau khi vừng vàng rơi xuống đất, báo tuyết nhỏ chớp mắt, lắc lắc đầu, quăng gà rừng ra ngoài, lúc này, mặc dù gà rừng vẫn còn chưa khí tuyệt, nhưng cũng không có quá nhiều khí lực để bay cao, chỉ có thể quẫy đạp lung tung ở dưới thấp, cùng với việc nó nhảy lấy đà thì máu đỏ tươi không ngừng chảy ra từ cái lỗ nhỏ trên cổ, vẽ thành một đường máu ghê người trên mặt đất!

Không biết là trùng hợp hay là báo tuyết cố ý, hướng nó hất gà rừng ra là chỗ Lý thị đang đứng, gà rừng bị kích thích nặng nề không chút quan tâm mà chạy về phía nàng, khiến nàng cả kinh liên tục phát tay, cố gắng đuổi gà rừng đi, mọi người còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy báo tuyết khí thế mạnh mẽ cũng đi đến hướng Lý thị, nàng sợ tới mức ngã ngối trên bậc thang, eo đụng mạnh vào bờ bậc thang, chưa kịp kêu rên, một cái móng vuốt to lớn liền đặt lên bả vai nàng, Lý thị ngẩng đầu ngơ ngác nhìn, chỉ thấy báo tuyết cùng bộ lông vì chụp mồi mà nhiễm màu hồng đang đuổi người gần lại, thò ra mùi máu tươi gần trong gang tấc xộc vào mũi nàng, xông thẳng vào khiến nàng muốn ói, đáng lúc là lúc này nàng muốn ói cũng không được, bởi vì con mắt của báo tuyết đối diện nàng chợt hiện ra một tia hung ác.

Tất cả mọi người sợ ngây người, tất cả đều ngơ ngẩn nhìn, hoàn toàn không có bất cứ phản ứng gì.

Trong một khắc Lý thị trắng bệch nghiêm mặt, trái tim nhảy thành thịch như sắp nhảy ra khỏi ngực, báo tuyết há to miệng, hàm răng bén nhọn cùng đầu lưỡi đỏ tươi hiện trước mặt nàng, nhất thời Lý thị bị dọa đến hai mắt nhắm lại, hôn mê, báo tuyết đưa đầu lưỡi liếm liếm mặt nàng, phát hiện không có phản ứng gì, liền ngẩng đầu nhìn Thư Di, ánh mắt đơn thuần lại vô tội.

Lúc này, Thư Di đã tỉnh lại từ trong hoảng sợ, chớp chớp mắt, quát khê: “Còn không mau đỡ sườn phúc tấn lên đi!”

Mọi người lúc này mới bị đánh thức từ trong sững sốt, nhanh chóng chạy tới, trái lại, báo tuyết lui về một bên, nhìn các nàng đưa tay nâng Lý thị! Thư Di đi tới, đưa tay khê sờ đầu tròn của nó, thì thảo tự nói. “Trời ạ, chẳng lẽ ta nuôi một con báo tinh?”

Màn diễn tự biên tự đạo tự diễn này, thật sự là rất đặc sắc đây, đưa lưng về phía mọi người, Thư Di len lén giơ ngón cái lên với báo tuyết, tiểu tử kia mở trừng hai mắt, khê ngáp một cái với nàng.

Sau khi phân phó Thúy Châu đưa Lý thị trở về, Thư Di liền trở về phòng dưới sự nâng đỡ cẩn thận của Anh Ca ~ đứng hồi lâu ngoài này, vừa gà bay, vừa báo nhảy, thân thể đã mang thai này của nàng thật đúng là có chút không chịu nổi ~

Anh Ca thấy bốn phía không có ai, liền cười khê nói: “Cách Cách, phỏng chừng là Lý sườn phúc tấn không dám tới nữa!”

Thư Di cũng vui vẻ, gật đầu. “Katy thật đúng là đã giúp ta một đại ân, cuối cùng cũng không cần ứng phó với cái nữ nhân ghen tuông kia! Ngươi nói xem, nàng vất vả mới có một đứa con trai mà lại không chăm sóc cho tốt, chỉ biết mỗi ngày chạy đến khiến cho người ta ghét, ai ~”

“Cách Cách, những lời Lý sườn phúc tấn nói này...” Anh Ca thoáng dừng.

Thư Di tò mò quay đầu nhìn nàng. “Nói cái gì?”

“Chính là Vương gia đến viện chúng ta nói.”

“Sao ~ cái kia à, ta cũng đang tò mò đây, theo lý thuyết thì nàng phải rõ ràng mười phần với chuyện như vậy nha, chẳng lẽ là nàng thử dò xét ta?” Thư Di tự nhủ.

“Kỳ thật, đây là Vương gia phân phó! Mọi người trong viện đều bị Cao tổng quản cảnh cáo, không ai dám ra ngoài nói lung tung! Cho nên các chủ tử trong phủ cũng không biết hàng đêm Vương gia đều ở đây, chỉ nói là Vương gia có nhiều công sự, thường xuyên nghỉ ngơi tại thư phòng!”

Thư Di vừa nghe, ngây ngốc hỏi: “Làm sao có thể khóa được nhiều cái miệng như vậy chứ!”

Anh Ca bật cười, nói: “Sinh tử của người nhà bọn họ đều nằm trong tay Vương gia đây, coi như là không cần mạng của mình, chẳng lẽ dám lấy mạng của người nhà ra đùa hay sao?”

Gật đầu hiểu rõ, Thư Di đã hiểu được lời nói ‘hắn sẽ chú ý’ của hắn lần trước là chỉ cái gì, chậm rãi đi đến bên giường nhỏ ngồi xuống, nàng đảm chân

thở dài nói: “Nhưng một chết ta!”

Anh Ca đang muốn ngồi xổm xuống giúp nàng đắp chân, chợt nghe tiếng cười hì hì của Thúy Châu vang lên. “Chủ từ, chủ từ ~”

Thư Di lắc đầu bất đắc dĩ, Thúy Châu này, Lý thị vừa giáo huấn nàng không thể hô to gọi nhỏ, chỉ qua một lát nàng đã quên rồi.

“Thúy Châu, lời Lý sùng phúc tấn vừa nói, muội đã quên rồi?” Anh Ca thấy Thư Di không vui, giành mở miệng giáo huấn nàng trước.

“Ách, nô tỳ đã biết!” Thúy Châu cúi thấp đầu.

Anh Ca thấy Thư Di không nói lời nào, liền nhỏ giọng nói thầm với nàng. “Mới vừa rồi nếu không phải Cách Cách, muội cho là Lý sùng phúc tấn có thể tha cho muội dễ dàng như vậy sao?”

“Ồi?” Chủ từ cũng không nói thay cho nàng nha.

Anh Ca nhìn ra nghi hoặc của nàng, liếc một cái, nói: “Là bởi vì Cách Cách biểu hiện thờ ơ, Lý sùng phúc tấn mới buông tha muội, nếu như Cách Cách nói thay cho muội, theo tính tình thích đối nghịch mọi chuyện với Cách Cách của Lý sùng phúc tấn, muội cho là muội còn có mạng tới giờ sao?”

Thúy Châu bỗng hiểu ra.

Thư Di ngẩng đầu liếc mắt nhìn Anh Ca, thầm khen không thôi, hôm đó trừng phạt nàng một đêm cũng trưởng thành không ít, một phen khổ tâm của mình cũng không uổng phí.

“Chỉ là, mạng của chúng ta đều nằm trong tay Vương gia, Vương gia không mở miệng, ai cũng không có quyền xử tử chúng ta!”

Một câu của Thúy Châu, khiến Thư Di hoàn toàn nhin không được, nàng đứng lên cốc đầu nàng một cái, “Ngươi ngốc quá, đợi cho đến lúc Lý thị xử tử ngươi, còn không biết Vương gia đang ở nơi nào nữa đây! Chờ đến lúc hần biết được, ngươi cho là hần có thể khởi từ hồi sanh cho ngươi sao? Khi đó còn giải quyết được gì hay không?”

“Đúng vậy ~” Thúy Châu nhức đầu, “Sao nô tỳ không nghĩ tới vậy!”

Thở dài bất đắc dĩ, đến tột cùng thì nha đầu kia thông minh hay là ngu đây?

Đêm đó, Dận Chân đi tới Di Tâm Các.

“Nghe nói Lý thị bất tỉnh ở đây lúc xế chiều?”

Thư Di vừa thay quần áo cho hần vừa cười nói. “Ừ ~ bị Katy dọa! Chàng đi thăm nàng? Hiện tại thế nào?”

Dận Chân đưa tay khế nắm cái mũi nhỏ non mềm của nàng, sủng nịch nói: “Nàng đấy ~ thật là ranh mãnh! Học được cách dạy bảo tuyệt hành hung?”

“Chỗ nào?” Thư Di chu chu đôi môi đỏ mọng, bất mãn nói. “Là tự Katy làm! Không liên quan đến ta, hơn nữa, cho dù ta muốn sai khiến, Katy cũng phải nghe lời ta mới được chứ!”

Dận Chân sửa lại quần áo, ngồi lên giường, ôm nàng vào trong lòng, nói: “Không nói thật với gia? Hử?” Vừa nói vừa đưa tay gãi vòng eo mảnh khảnh của nàng, Thư Di vừa cười vừa trốn, nhin không được thét chói tai. “Ta nói thật, nói thật không được sao? Đừng gãi, rất ngứa ~”

Dận Chân dừng tay, nhướn mày nhìn nàng.

Xoa xoa nước mắt tràn ra nơi khóe mắt, Thư Di thở dài. “Ta muốn dọa nàng, ai bảo nàng luôn đến chỗ ta nói nhảm, chỉ là ta nói một câu với Katy, chúng ta dọa nàng có được không, cái khác đều là do Katy tự quậy phá, thật sự không có liên quan đến ta, lúc ấy ta cũng bị nó dọa cho hoảng sợ đây!”

“Xế chiều nay ta cứ suy nghĩ, chàng nói xem đây có phải là con báo thành tinh hay không?” Thư Di thấp giọng hỏi.

“Nói bậy!” Dận Chân tức cười.

“Thật.” Thư Di trợn to mắt. “Chàng không thấy tình cảnh lúc đó, sau khi nó dọa Lý thị ngất đi, ánh mắt nhìn về phía ta, mặc dù vô tội vô cùng, nhưng ta nhìn thấy rất rõ ràng trong mắt nó chợt lóe lên vẻ lâu cá.”

Dận Chân khề hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, nói tránh đi. “Lý thị bị dọa không nhẹ, lúc gia đi xem nàng, vẫn còn hơi ngất người đây!”

“Chàng đau lòng? Vậy cầm tức ta đi!” Thư Di cười hì hì nói.

Dận Chân liếc mắt nhìn nàng, giận tái mặt nói: “Lại nói bậy!”

Lắc đầu, nghiêm mặt nói. “Không phải nói bậy, nếu lần này không trừng phạt ta, sẽ khiến người ta bàn tán khiến người hoài nghi!” Nếu hần đã vì nàng mà hao phí tâm tư như vậy, nàng bị cầm tức mấy ngày cũng không hề gì.

Trầm ngâm một chút, Dận Chân nói: “Vậy cảm túc bảy ngày đi!”

“Ừ!” Tươi cười rạng rỡ.

Nhẹ nhàng vỗ về mái tóc dài rối bù của nàng, Dận Chân cười như gió xuân, tiểu nữ nhân thông tuệ hiểu chuyện này đây ~ bảo hấn làm sao mà không yêu đây?!

Cọ cọ trong lòng hấn, Thư Di khẽ nhắm hai mắt, ngửi thấy mùi hương thơm ngát trên người hấn khiến cho nàng an tâm, nói nhỏ. “Dận Chân, giúp ta kiểm tra một người được không?”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Ra Phủ

Edit: dark Angel

Dùng sức cuộn chặt tờ giấy trong tay, mắt hạnh của Thư Di híp lại dữ tợn, rất tốt, quả nhiên là Qua Nhĩ Giai thị kia giờ trò! Khó trách ngày hôm đó sống chết gì Hi Hi cũng không chịu nói nhiều, nhất định là nữ nhân này muốn đòn ~

Dận Chân mở chén trà, hót hót bọt, hỏi nhỏ: “Chuyện này nàng không chuẩn bị nói cho Thập Tam đệ?” Ngữ khí rất khẳng định, mặc dù là câu nghi vấn. Tối hôm qua tiểu nữ nhân này bảo hấn đi tra chuyện của sùng phúc tấn Qua Nhĩ Giai thị bên cạnh Thập Tam, kết quả lúc hấn nhận được tin tức tra được của ám vệ, thất kinh, không ngờ nữ nhân tâm địa rắn rết như vậy lại trốn bên cạnh Thập Tam! Thật sự là tai họa rồi!

“Hừ hừ ~ ta còn chưa trách hấn không biết nhìn người đây, chuyện này... trước không nói cho hấn, chờ ta trừng trị Qua Nhĩ Giai thị này rồi nói sau!” Thư Di oán hận nói.

Dận Chân nghe nàng nói như vậy, biết tiểu nữ nhân giận không nhẹ, đành đặt chén trà xuống, thờ dài. “Lại đây ~”

Thư Di nhìn hấn một cái, mím mím môi, tui thân đi qua.

Một tay Dận Chân kéo tay nàng, một tay thì nhẹ nhàng xoa bụng dưới của nàng, nói nhỏ: “Đừng tức giận, không phải Thập Tam đệ muội không có chuyện gì hay sao?”

“Hừ ~ đó là Hi Vận mệnh lớn, trời cao phù hộ. Nữ nhân Qua Nhĩ Giai thị này thực đáng hận, bỏ thuốc, hãm hại, chia rẽ ly gián, cái gì nàng cũng không từ! Thậm chí còn dám ra tay với Hi Vận? Nàng dựa vào cái gì? Cho bản thân sinh một đôi trường tử là rất giỏi? Ai hiểm lạ!”

“Ừ, không ai hiểm lạ!” Dận Chân ở bên cạnh tiếp lời nàng, không có cách nào, nữ nhân mang thai là lớn nhất, người thừa kế hấn khát vọng nhất vẫn còn trong bụng nàng, không thể xảy ra chuyện gì ㄟ (_ _) ㄟ

“Cất ~ còn không phải là khi dễ Hi Hi tính tình tốt, thiện lương lại mềm lòng hay sao chứ!” Thư Di càng nghĩ càng oán giận.

Dận Chân có chút cho là không đúng, chuyện đã qua cũng coi như xong, dù sao Hi Vận cùng đứa trẻ cũng không có chuyện gì, không phải sao? Hơn nữa hấn không nghĩ Hi Vận có thể đầu qua Qua Nhĩ Giai thị, chỉ dựa vào thân thủ, mười Hi Vận cũng không qua được một Qua Nhĩ Giai thị kia! Nữ nhân kia tập võ từ nhỏ, nhất là trường tiên, khả năng không tệ, nam nhân có công phu thông thường đều không đánh lại nàng, Thập Tam cùng nàng có thể xem là thanh mai trúc mã, hai đứa trẻ vô tư, ban đầu, nhất định là Thập Tam dù cho bị nàng đánh đi vẫn bị tư thể hiên ngang oai hùng của nàng mê hoặc.

“Dận Chân ~” Đột nhiên, Thư Di kêu ồn ớn.

Nhịn xuống xúc động muốn vuốt da gả, nam nhân nào đó vờ trấn định nhìn nàng. “Hừ?”

“Ta muốn ra phủ ~” nhẹ nhàng ngồi lên đùi hấn, Thư Di dựa sát vào ngực hấn, dịu dàng nói.

“...” Không phải mới cảm túc??

Thật lâu sau Thư Di cũng không nghe câu trả lời, mắt hạnh ngược lên, nước mắt lưng tròng nhìn hấn, sợ hãi nói: “...Không được sao?”

Nữ nhân này chính là kiếp của hấn đây! Tuyệt đối!

Cúi đầu hôn mạnh lên đôi môi kiều diễm khiến cho lòng hấn bốc hỏa, lưỡi linh hoạt tiến vào trong môi, khuấy động lên ham muốn, quanh người Thư Di

đều là hơi thở ngang ngược của hắn, lưỡi bị hắn cuốn lấy hút thật chặt, toàn thân vô lực, chỉ có thể mặc hắn tàn sát bừa bãi.

“Ưm~ Dận... Chân...” Rên rỉ vô ý thức, càng tăng thêm khát vọng của Dận Chân, cũng kéo lại lý trí đã xa dần của hắn.

“Trời ạ ~” Dận Chân buông đôi môi anh đào khiến hắn say mê ra, cảm đặt trên đỉnh đầu Thư Di, thở hổn hển không ngừng.

Trong lòng, mắt Thư Di đỏ bừng, mắt mê ly, cái miệng đỏ au khẽ nhếch lên, khẽ thở khó chịu, nơi cao trước ngực vì nàng thở dốc dồn dập mà không ngừng phập phồng.

Dận Chân lướt mắt qua, khắc chế bản thân không nhìn một màn bức điền thánh nhân này... Tuy nhiên đầu óc luôn nhớ lại đôi môi anh đào mềm mại, thơm ngọt như mật, cùng với ngực khiến người ta mơ màng.

Mồ hôi, lã lã rơi xuống dọc theo thái dương...

Thư Di đưa tay lau thay hắn, nghi hoặc hỏi: “Dận Chân, nóng sao?”

“A ~” một khắc mới vừa rồi nàng đưa tay áo lên lau mồ hôi cho hắn, mùi hương thơm ngát thoang thoảng bay thẳng vào mũi hắn, khiến cho trong lòng hắn càng thêm ngứa ngáy khó nhịn.

Cười khổ, mình vậy mà lại còn dễ dàng bị trêu chọc nổi lên dục ~ vọng.

Cảm giác được nhiệt độ cơ thể của người phía dưới càng lúc càng nóng, Thư Di thoáng trở mắt, trong nháy mắt đã hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra, hé miệng cười lên, ai nha nha, thì ra biết được mình có lực hấp dẫn với hắn lại là chuyện vui sướng như vậy đây!

Thư Di đưa tay về về vài vòng trước ngực hắn (nghe nói động tác này rất chọc người o(∩_∩)o~), ngân nga nói: “Dận Chân ~”

Bắt ngay lấy bàn tay nhỏ đang làm bậy của nàng, mắt Dận Chân tối sầm lại, giọng khàn khàn, “Đừng đùa với lửa.” Hắn không muốn làm tổn thương nàng cùng đứa nhỏ.

Thư Di nghiêng người nói vào tai hắn, “Chàng cho ta ra phủ có được không?”

“Đi ra ngoài làm chi?” Nha đầu hoang nhả này.

Thư Di đảo mắt tròn, “Đi chùa bái Bồ Tát, hy vọng nàng chúc phúc cho ta cùng bé cưng.”

Dận Chân hơi suy tư, “Cũng được, ngày mai gia đi cùng nàng!”

“Dạ ~”

Tuy nhiên, ngày hôm sau, Dận Chân nuốt lời, hắn bất hạnh mà bị Hoàng a mã hắn giữ lại trong cung để cung cấp sức lao động miễn phí.

Lúc Thư Di ở trong phòng buồn bực, Na Lạp thị tới.

“Thỉnh an phúc tấn ~”

“Thôi ~ thân thể muội muội nặng nề, những nghi thức xã giao này liền miễn đi!” Na Lạp thị cười nói, kéo Thư Di dậy.

“Hôm nay phúc tấn tới đây là...” Nàng bị cấm túc, hắn là không thể gặp bất cứ người nào đi?

Na Lạp thị nghe được ý tứ trong lời nàng, cười nói phớt lờ đi. “Mông Cổ Vương mang theo tiểu quận chúa vào kinh!”

“Sao?” Thư Di ngẩn ra, chuyện xảy ra khi nào, sao nàng một chút cũng không biết.

Nhận ra sự kinh ngạc của nàng, Na Lạp thị cười khẽ: “Gia không nói cho muội? Hôm nay Hoàng a mã đặc biệt thiết yến trong cung đây!”

Khóe miệng không nhịn được mà co giật, Thư Di thầm cắn răng: được lắm Dận Chân, tối hôm qua cố ý lừa ta, hừ!

“Hôm nay muội muội muốn ra ngoài đi?” Na Lạp thị vờ như không thấy bộ dáng tức giận bất bình của nàng, uống một ngụm trà nói.

Thư Di liền tròn mắt há hốc mồm nhìn nàng, sao cái gì nàng cũng biết vậy?

Na Lạp thị tiếp tục nói. “Nếu hôm nay muội muội muốn đi chùa vái Bồ Tát, như vậy đi, ta để Cảnh muội muội đi cùng muội, được không? Thứ nhất là có bạn, thứ hai là cũng chăm sóc muội muội. Vốn là ta phải đi cùng muội, nhưng là nếu ta ra phủ, tất nhiên mọi người sẽ biết, mà lúc này muội muội đang bị cấm túc... Thật sự là không thể gây chú ý quá, phải không?”

Thư Di ngây ngốc gật đầu, đột nhiên lại cảm thấy có chút không ổn. “Chỗ Vương gia...”

Na Lạp thị cười trấn an nàng. “Yên tâm, ta đã để muội muội ra cửa, chỗ Vương gia ta cũng sẽ nói!”

Thấy nàng đã an bài thỏa đáng tất cả mọi chuyện, Thư Di cũng không tiện nói thêm gì nữa, đành gật đầu.

“Ừ ~ Na Lạp tỷ tỷ đi bảo Cảnh muội muội chuẩn bị, hai người các muội đi sớm về sớm!”

“Làm phiền phúc tấn!”

Đội Na Lạp thị rời đi, Anh Ca lo lắng nói: “Cách Cách, phúc tấn nàng có chủ ý gì đây? Người ra phủ như vậy có gì nguy hiểm hay không? Nếu không, đừng đi, đợi Vương gia trở về rồi hãy nói?”

Thư Di lắc đầu, “Đã đáp ứng, vậy thì không thể từ chối, hơn nữa lần này nàng có chuẩn bị mà đến... Anh Ca, nếu như không phải trong viện chúng ta có nội ứng, vậy thì...” Dận Chân là đặc biệt tín nhiệm nàng, cái gì cũng nói với nàng.

“Vậy thì cái gì?” Anh Ca nghiêng đầu khó hiểu hỏi.

“...Quên đi, lấy bài của ta ra, ta bói thử xem đường đi hôm nay thế nào, à, đúng rồi, còn có hoàng lịch, cũng đem đến đây nhìn xem cái đi ~” lần này Na Lạp thị đến là muốn nói cho mình biết, địa vị của nàng ở trong phủ này, thậm chí là trong lòng Dận Chân...

Sau khi đổi thành một bộ quần áo nhẹ nhàng, Thư Di theo Cảnh thị lên xe ngựa.

“Đã lâu không gặp muội muội, hôm nay thấy khí sắc tốt hơn lúc trước rất nhiều, chắc là ăn không ít đồ tốt đi?” Cảnh thị cười nói.

Thư Di vui vẻ, “Cảnh tỷ tỷ nói thẳng là gần đây ta mập đi! Thật đúng là đã kích ta quá!” Nói xong, lắc lắc đầu.

Cảnh thị che miệng cười không ngừng, “Muội muội cũng tinh quái như vậy, khó trách hôm qua lại khiến Lý sùng phúc tấn kinh hách đến ngất đi!”

Xoa trán, đau khổ. Thật đúng là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền trăm dặm đây. “Cảnh tỷ tỷ cũng biết?”

“Đâu chỉ ta? Trên dưới cả phủ ai mà không biết, ai mà không hiểu? Hôm nay lúc tỉnh an, Lý sùng phúc tấn cũng không đi đấy, nghe nói là lưng đau? Ban đêm ngủ cũng không dám xoay người, chỉ có thể nằm sấp!”

Thư Di cười khan. “...Thật sao?” Đau lưng? Ack, chẳng lẽ là lúc ngã sấp xuống bị đụng?

Thấy nàng có chút mất tự nhiên, Lý thị buồn cười lắc đầu, cũng không nói nhiều nữa!

Xe ngựa ngừng lại trước Quảng Tế Tự, Cảnh thị đưa tay đỡ Thư Di xuống xe xong, cười nói: “Phượng trọng trụ trì chùa này một cao tăng đắc đạo, hương khói cũng vượng, chúng ta đến đây thấp nhang đi!”

Thư Di gật đầu, Quảng Tế Tự sao, đây là lần thứ hai nàng đến đây ~

Nhớ đến lần trước còn gặp Niên thị cùng Dận Chân đến làm lễ tạ thần đây, à à, còn uống trà thơm, ngon, trụ trì kia... tên là gì? Nhức đầu, quên rồi...

Chỉ nhớ rõ là trà uống rất ngon.

“Muội muội? Nghĩ cái gì vậy? Chúng ta vào đi thôi.”

“À ~” Thư Di hoàn hồn, cười một cái với Cảnh thị, ai nha nha, hôm nay nàng nhất định phải cẩn thận đây, trước khi ra cửa, trên bài Tarot hiện lên là có điềm xấu đây, cho dù sau đó gặp dữ hóa lành, nhưng là trong lòng cũng có chút thấp thỏm, bất an.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Kinh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Sóng Gió Lại Xuất Hiện

Edit: dark Angel

Ở trước cửa Quảng Tế Tự, đã sớm có tiểu sa di đứng đợi ở bậc thang, thấy hai người tới, hai tay chấp trước ngực, cúi đầu nói: “Hai vị thí chủ, mời đi theo ta ~”

Thư Di cùng Cảnh thị liếc mắt nhìn nhau, đi theo.

Bước qua sân rộng rãi, tiến vào đại điện, lúc này trong viện ít người, chỉ thấy mây khói lượn lờ, tiểu sa đi làm một tư thế mời về phía hai gối đệm màu vàng trước tượng Phật, Thư Di cùng Cảnh thị tiến lên, cùng nhau quỳ xuống gối đệm trước tượng Phật, hai mắt khẽ nhắm, hai tay khẽ hợp lại, thành kính cúi lạy xong, tiểu sa đi đi lại nói: “Hai vị thí chủ, mời theo tiểu tăng đến sương phòng phía sau, phương trượng trụ trì chờ ở đấy đã lâu!”

Cảnh thị cả kinh nói: “Phương trượng muốn gặp chúng ta?”

“Đúng vậy, nữ thí chủ.”

Thư Di nhủ mảy, lại muốn gặp? Phương trượng này thật là cao tăng đặc đạo? Không phải nói người càng giác ngộ được Phật giáo thì càng tránh đời sao? Sao ông ta lại thích mời người vào nhà nói chuyện phiếm như vậy chứ? Mặc dù cuộc sống của hòa thượng quả thật rất tịch tịch..

Nhận thấy Thư Di thất thần, Cảnh thị khẽ túm túm vạt áo nàng, lúc này người nào đó mới hoàn hồn, cười cười ngại ngùng, trực tiếp mở miệng nói: “Vị tiểu sư phụ này, xin lỗi, hôm nay chúng ta còn có chuyện khác muốn làm...” Vừa nói Thư Di vừa dừng lại một chút, trong ánh mắt khiếp sợ của Cảnh thị, cười nói: “Nhất định ngày khác chúng ta sẽ đến bái phỏng phương trượng đại sư.” Điều kiện tiên quyết là ông ta còn muốn gặp, những lời này Thư Di nuốt thẳng vào bụng.

Rõ ràng là sư đi kia chán kinh không nhỏ, cho tới bây giờ vẫn chưa từng gặp qua người cự tuyệt lời mời của phương trượng, hôm nay đã khiến hắn nhìn thấy tiền lệ, ngây ngốc mở to hai mắt, tiểu hòa thượng căn bản đã không biết nên nói gì.

Thư Di làm lễ với hắn xong, liền kéo Cảnh thị rời đi.

“...Muội muội, muội có biết phương trượng của chùa này là người phương nào?” Cảnh thị run rẩy hỏi.

“À ~” lúc tới người đã nói, là một hòa thượng rất nổi danh.

“Đã như thế, sao muội có thể không biết... có thể cự tuyệt ông ấy?” Cảnh thị đem hai chữ ‘tốt xấu’ nuốt vào, nàng thật sự không hiểu được là cuối cùng nữ nhân trước mắt này đang suy nghĩ cái gì, Hằng Minh đại sư, bao nhiêu người muốn gặp mà không được, mà nàng thì tùy tiện cự tuyệt như vậy.

Thư Di đứng lại, mỉm cười với nàng, mang theo chút lãnh ý nói: “Cảnh tỷ tỷ cũng nghe tiểu hòa thượng kia nói, phương trượng chờ đã lâu, có thể thấy được là ông ta có chuyện muốn nói với chúng ta, mà theo kinh nghiệm của muội muội, một khi đã nói như vậy, không một canh giờ thì cũng nửa canh giờ, hôm nay Thư Di ra ngoài đi lại lâu như vậy, thân thể có chút không khỏe, chỉ sợ lúc đó chẳng may xảy ra chuyện gì, đều không tốt với tất cả, cho nên tỷ tỷ, muội muội đành phải bắt buộc cự tuyệt ý tốt của phương trượng, đúng là bất đắc dĩ đây ~”

Cảnh thị bị nàng nói đến cứng họng, trên mặt hiện lên nụ cười cứng ngắc. “Muội muội nói đúng, ngược lại là ta đã quên muội muội đang có mang, không nên mệt nhọc.”

Thư Di vừa định khoát tay nói không có gì đáng ngại, chợt phía sau truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, nàng không khỏi tò mò quay đầu lại nhìn, liền bị dọa đến cứng người tại chỗ, con ngựa kia như đang nổi điên mà chạy thẳng đến chỗ nàng, Thư Di ngây ngốc đứng tại chỗ, mặc dù trong lòng không ngừng hét lên mau tránh ra, mau tránh ra, nhưng thân thể giống như bị điểm huyệt, một chút cũng không động đậy được.

“Muội muội ~”

Tiếng thét chói tai của Cảnh thị vang lên bên tai, tiếp theo đó là trời đất xoay chuyển, đợi cho vó ngựa chạy qua người các nàng một cách nguy hiểm, Thư Di mới phản ứng lại được, vội vàng đứng lên nhìn Cảnh thị đang bị mình nằm đè lên, khẩn trương hỏi: “Cảnh tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?”

Cảnh thị miễn cưỡng cười cười: “Không có việc gì ~ ngược lại là muội, có bị ngã trúng nơi nào không?”

Thư Di lắc đầu, đưa tay muốn kéo nàng, “Muội không sao.” Cả người nàng đều đè lên người Cảnh thị, cho nên một chút trầy da cũng không bị, Thư Di nhìn không được lo lắng hỏi: “Cảnh tỷ tỷ thật sự không sao?”

“Không có việc gì ~” Cảnh thị cầm tay nàng nói.

“Hôm nay đa tạ tỷ tỷ cứu giúp, nếu không muội...” Thư Di sờ sờ bụng, vẫn còn sợ hãi.

“Không nói nữa, chúng ta mau lên xe ngựa.”

Gật đầu, Thư Di đỡ Cảnh thị đi về phía xe ngựa đậu, trong nháy mắt đỡ nàng lên xe ngựa, Thư Di không cẩn thận nhìn thấy dưới làn váy của Cảnh thị có vết máu đỏ tươi, thân thể cương cứng, đưa tay sờ, vẫn còn ẩm ướt.

Nhanh chóng nhảy lên xe ngựa, Thư Di đưa tay kéo ống quần Cảnh thị lên, thừa dịp nàng bối rối luống cuống bước lên trục xe, thấy rõ phía dưới váy, trên bắp chân thon dài trắng nõn, một vết thương dài hơn một tấc hiện lên da thịt trắng nõn.

“Đây là... Mới vừa rồi...” Thư Di có chút ghen ngào, nhìn vết thương này chắc là sẽ lưu lại sẹo, chân đẹp như vậy mà...

Cảnh thị vỗ vỗ tay nàng, an ủi. “Chút vết thương này có gì đáng lo, nếu là muội muội bị ngã, đó chính là một xác hai mạng đấy.”

Không sai, nếu Cảnh thị kéo nàng trễ một chút thôi, khẳng định là con ngựa kia sẽ nhảy lên mình, thậm chí rất có khả năng sẽ đạp lên người mình mà chạy tới, nói đến đó, con ngựa mất khả năng khống chế kia là xảy ra chuyện gì?

Xe ngựa chạy băng băng trên đường, Thư Di xé tà váy của mình, thay Cảnh thị băng bó đơn giản một chút, nàng xúc động nói: “Ân cứu mạng của tỷ tỷ, Thư Di suốt đời khó quên!”

Cảnh thị khẽ mở hai mắt, cười nhạt nói. “Cứu muội là phải làm!”

Nghe ra nàng có ý tự trách trong lời nói, Thư Di nhú chặt mày, nhưng cuối cùng cũng không mở miệng hỏi.

Sương phòng phía sau của Quảng Tế Tự

Sau khi phương trượng Hằng Minh nghe tiểu sa di thuật lại, chậm rãi nhắm hai mắt, thờ dài nói: “Họa hệ phúc sở ý, phúc hệ họa sở phục, vạn vật đều có định số, há lão nạp có thể sửa đổi, vốn cũng nhất thời ảo tưởng, cho là mượn lần gặp mặt này có thể làm phép cho nàng, tránh khỏi nghiệt duyên nợ tình này, vậy mà lại mất đi cơ duyên này. Đây là số mạng, a di đà Phật.”

“Sư phụ, đệ tử không hiểu rõ.” Tiểu sa di chấp hai tay trước ngực, cung kính hỏi.

Hằng Minh mỉm cười, tiếng thì thầm vang lên. “Sóng hồng trần mịt mờ hai đầu, tốt xấu đều không cần nói ưu khuyết điểm. Ngày xuân chợt nhìn thấy cảnh liễu xanh, gió thu lại thấy hoa cúc vàng, vinh hoa vốn là mộng canh ba, phú quý như sương tháng chín. Hoa trong nước đều là ảo ảnh, duyên đến duyên đi luôn thay đổi. Không Minh, ngày sau con sẽ hiểu.”

Rất nhanh, xe ngựa đã ổn định dừng lại ở cửa sau Ung Vương phủ, Thư Di đỡ Cảnh thị xuống xe ngựa, hai người chậm rãi đi đến hướng Di Tâm Các.

Vừa tới cửa, chợt nghe Anh Ca kinh hô. “Cách Cách?”

Thư Di ngẩng đầu, thấy nàng bỏ lại khung thêu trong tay, hoang mang chạy đến phía mình, đã nói nhanh. “Mau đi mời thái y!”

“Cách Cách bị thương chỗ nào sao?” Anh Ca khẩn trương nhìn Thư Di từ trên xuống dưới.

Vừa bực mình vừa buồn cười nhìn nha đầu chỉ lo đến mình, thờ dài. “Ta không sao, là Cảnh tỷ tỷ bị thương!”

“A ~” biết Cách Cách nhà mình không có gì, Anh Ca thờ phào nhẹ nhõm.

“A cái gì a, còn không mau đi?” Thư Di giục.

“A, nô tỳ đi ngay!” Vừa nói vừa chạy vọt ra khỏi cửa viện, tuy nhiên nàng chạy được hai bước lại quay trở về, trong ánh mắt kinh ngạc của Thư Di, Anh Ca hô về phía phòng bên, “Thúy Châu, mau ra đây, Cách Cách đã trở về!” Hô xong, nàng cười nói với Thư Di, “Cách Cách, ở chỗ này chờ, để nha đầu kia đỡ Cảnh chủ tử vào đi!”

Nghe vậy, Cảnh thị đột nhiên hiểu rõ, lời nói bao hàm hàm mộ: “Muội muội đúng là thông tuệ khả nhân, ngay cả nha hoàn bên cạnh cũng dạy dỗ tốt như vậy.”

Thư Di cười mà không nói, chỉ lặng lặng diu nàng vào trong phòng cùng Thúy Châu.

Thái y vừa tới xem qua, cho thuốc dán xong rồi đi, ông ta vừa rời đi không lâu, Na Lạp thị đã nghe chuyện chạy tới.

Vừa vào phòng thấy Thư Di đã yên lành ngồi trên giường uống trà, Na Lạp thị dừng chân lại, liền đi đến bên giường nhìn.

“Cảnh muội muội đâu?” Thấy trên giường không có ai, Na Lạp thị nhú mày hỏi.

Thư Di giống như mới nhìn thấy Na Lạp thị, liền đứng lên hành lễ nói: “Thỉnh an phúc tấn!”

“Ừ ~ không phải đã nói không cần hành lễ sao?” Na Lạp thị giống như không vui, “Cảnh muội muội đâu?”

“Hỏi phúc tấn, Cảnh tỷ tỷ vừa được đưa về tiểu viện của nàng.”

“Sao ~” nghe nàng nói như vậy, trong mắt Na Lạp thị hiện lên vẻ hồ nghi, nhưng nhanh chóng bị giấu đi. “Muội muội nói ta nghe, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì?”

“Đều do Thư Di không cẩn thận, làm phiền Cảnh tỷ tỷ, hại nàng bị thương.” Vừa nói, đôi mắt Thư Di đã bắt đầu đỏ lên.

Na Lạp thị thờ phào nhẹ nhõm, dịu dàng nói: “Bị dọa?”

“Ừm ~ con ngựa kia chạy thẳng lại, lúc ấy Thư Di sợ ngây người căn bản là không kịp phản ứng nữa, may mắn là Cảnh tỷ tỷ đưa tay kéo Thư Di, nếu không Thư Di liền...” Vừa nói, tiểu nữ nhân cũng nhin không được mà òa khóc lên.

Na Lạp thị yêu thương vuốt đầu nàng nói: “Đều đã qua, không có việc gì!”

“Nhưng chân Cảnh tỷ tỷ...”

“Nhất định sẽ tốt! Hôm nay muội muội cũng bị kinh hải rồi. Nghi ngơi trước cho tốt, ta đi nhìn xem tình trạng của Cảnh muội muội.” Vô nhẹ lên tay phải Thư Di, Na Lạp thị nhẹ giọng nói.

“Dạ ~”

Đội nàng đi rồi, Thư Di lau nước mắt, bắt đầu nhớ lại sự việc từ đầu đến cuối, nhũu này cố gắng nghĩ xem cuối cùng là ai muốn hại mình.

Đêm khuya, Dận Chân nhìn Thư Di đang ngủ yên, khẽ thở dài, hôm nay đã sắp bị nàng hù chết rồi, còn nhớ rõ cảm giác trong lòng như bị lửa đốt khi nghe tin, tưởng nàng xảy ra chuyện, vội vã báo cáo xong với Hoàng a mã liền vội vàng quay trở về, tiểu nữ nhân chuồn êm ra ngoài này, còn có mặt mũi khóc lóc kể lể với hần, hừ hừ, nếu không phải xem trọng nàng đang mang thai lại bị kinh hách, hần mới dẫn lại không giáo huấn nàng. Nhưng sao hôm nay Na Lạp thị lại để nàng đi ra ngoài?

Dận Chân nhũu này, quyết định đi nhìn nơi Cảnh thị trước, đứng lên nhìn gương mặt ngủ đến ngọt ngào của Thư Di, hần mới lặng lẽ đi ra Di Tâm Các, đi đến tiểu viện của Cảnh thị.

Cho lui nha hoàn đến thỉnh an, Dận Chân bước nhanh đến giữ chặt thân thể Cảnh thị đang muốn ngồi dậy. “Đừng động, cứ nằm vậy đi!”

Cảnh thị cười cười với hần, gật đầu.

Dận Chân vén vạt áo ngồi lên chiếc ghế cạnh giường, ân cần hỏi. “Chân có khá hơn chút nào không?”

“Tốt hơn, tạ gia quan tâm ~” Cảnh thị dịu dàng trả lời.

“Lần này nhờ có nàng! Gia phải thưởng thật tốt cho nàng mới được.”

“Nô tỳ không dám.”

Mắt Dận Chân chợt lóe, cười nói. “Nếu gia nói thưởng thì nhất định sẽ thưởng. Nàng muốn cái gì?”

Cúi mi mắt xuống, Cảnh thị nhẹ giọng hỏi. “Cái gì cũng có thể sao?”

Gật đầu, “Ừ! Gia đều chuẩn! Nói đi!”

Ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của Dận Chân, Cảnh thị hít sâu một hơi, cười nhẹ nói: “Gia ban thưởng cho nô tỳ một đứa con trai đi!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Nguy Cơ Tình Cảm

Edit: dark Angel

Dận Chân giật mình, nâng mắt nhìn lại đôi mắt rạng rỡ của nàng, con ngươi sâu sắc lại càng thêm đen không thấy đáy, một hồi lâu, hần khẽ cong môi, nói ra một câu. “Như nàng mong muốn!”

Nói xong, đứng dậy rời đi.

Nha hoàn bên cạnh Cảnh thị thấy thế liền đến gần cười nói: “Cách Cách, Vương gia đáp ứng rồi, thật tốt, cuối cùng cũng có thể có tiểu A Ca, nói như vậy thì nếu sinh đầu tiên là tiểu Cách Cách cũng không tính đâu, Vương gia còn có thể tiếp tục... Ừm ừm, mãi cho đến khi sinh một tiểu A Ca, ha ha ~”

Ngược lại với lời nói nhảm của nha hoàn, Cảnh thị bình tĩnh hơn nhiều, kết quả này nàng đã sớm dự kiến được, chỉ là... khóe miệng khẽ cong lên thành nụ cười khổ, nam nhân kia không phải là người bình thường, nàng không đầu lại hần.

Thời gian sau đó, đặc biệt bình tĩnh, trừ Dận Chân bắt đầu về trễ cùng Niên thị được bỏ đi cảm tức.

Một tay Thư Di chống má, một tay cầm cây khêu nến bằng bạc đùa với ánh nến một cách vô thức, đã một tuần, Dận Chân đều đến vào giờ Sửu (3h lúc rạng sáng), giờ Mão (5h sáng sớm) rồi đi, như vậy khẳng định thân thể của hần không thể chịu nổi. Nhớ đến lúc mình khuyên nhủ hần sau này nghỉ ngơi ngay tại thư phòng hần còn kêu gào bất mãn, Thư Di liền muốn dùng cây khêu nến mà đâm vào đầu hần, dùng sức gầy gầy tâm đèn, Thư Di thở dài: còn không phải nàng thấy hần đi qua đi lại hai đầu như vậy, làm lỡ mất thời gian ngủ, sợ hần mệt, thật sự là lòng tốt không có đền đáp tốt.

Cuối cùng...

Một ngày kia, Hi Vận đã thành công lấy lại dáng người sau khi sinh hưng phấn chạy ào vào Di Tâm Các, kêu to: “Thư Di ~ Thư Di ~” liền chạy vào phòng chính.

Bọn hạ nhân làm việc trong việc thấy bộ dáng gấp gáp của nàng, cũng không nhịn cười được, Thúy Liễu đi sau Hi Vận thì ngượng ngùng che mặt, một vẻ mặt ta không nhận ra người mới vừa chạy vào.

Lúc này Thư Di đã mang thai bốn tháng, cả người tản ra ánh sáng màu tím, nàng khẽ giơ muống lên, tào nhả míc một muống cháo, từ từ để vào miệng nhắm nháp, làm lơ với tiếng hô to gọi nhỏ của Hi Vận.

“Thư Di ~” Hi Vận đặt mông ngồi xuống đối diện nàng, bắt măn chu miệng nhìn nàng, nhìn thấy mình lại không hưng phấn sao?

“Hử?” Hử nhẹ, người nào đó tiếp tục uống cháo.

Một bàn tay đã đoạt lấy muống của nàng, Hi Vận cười đến vô cùng âm hiểm. “Cậu, không, muốn, nhìn, đến, mình, phải, không?”

Trong câu hỏi nàng nhấn mạnh vô cùng cùng với vẻ uy hiếp trần trụi trên mặt ‘cậu dám nói đúng cậu liền xong đời’, Thư Di rất không có khí tiết mà lắc đầu, đưa ra một nụ cười vô cùng sáng rỡ nhìn nàng. “Hoàn toàn không!”

Ném cho nàng một ánh mắt khinh thường ‘xem như cậu thức thối’, Hi Vận lại ngồi xuống lần nữa.

“VẬY BIẾT MỤC ĐÍCH MÌNH ĐẾN SAO?”

Không phải là giảm cân thành công, lại đến khoe khoang với người đang tăng cân này hay sao, mắt Thư Di không chớp một cái mà nhìn nàng, nhớ đến bộ dáng sống chết cũng không ra phủ trước đó của người nào đó, Thư Di nhin không được mà muốn thờ dài, mỗi lần muốn còn phiền nàng một người đang mang thai đi gặp nàng, ai ~

Đương nhiên, lời trong lòng không thể nói ra miệng, “Hi Hi...” Lời còn chưa nói xong, chợt ngoài phòng truyền đến tiếng gọi to của Thúy Châu.

“Chu tử ~, Đông viện bên kia truyền đến tin nói thái y vừa mới chuẩn bệnh ra: Cảnh chủ tử có thai!”

Cái gì? Thư Di khiếp sợ đứng dậy, trợn to hai mắt khó có thể tin.

Hi Vận mặt mày đưa tay xoa trán, chuyện lớn rồi! Tin tức có sức nổ như vậy vì sao toàn lura lúc nàng đi la cà mà lộ ra vậy? Tại sao, tại sao chứ?

Không chút nào để ý đến tâm tình rối rắm vào lúc này của nàng, Thư Di không thèm liếc mắt nhìn nàng, nói thẳng một câu: “Hi Hi, chúng ta đi nhìn!”

Nhìn cái gì? Đã biết rõ còn muốn đi nhìn cái gì? Mặc dù trong lòng oán thẳm, nhưng thân thể cũng tự động theo nàng thẳng tiến đến tiểu viện của Cảnh thị.

“Muội muội tới?” Na Lạp thị tinh mắt nhìn thấy Thư Di vừa vào phòng cùng với Hi Vận mang nụ cười cứng ngắc phía sau nàng. “A ~ đệ muội cũng tới?”

“A, ha ha ~ thật ra... Hôm nay muội đến đây chơi! Sau đó thật khéo mà nghe được tin Cảnh tẩu tử mang thai, liền đến đây nhìn một cái, hiện tại cảm giác của Cảnh tẩu tử thế nào?” Hi Vận vừa cười pha trò với Na Lạp thị, vừa lên kéo kéo vạt áo của Thư Di, nhắc nhở nàng đừng thất thố.

Na Lạp thị cười dịu dàng. “Làm khó một phen tâm ý của đệ muội, vừa rồi thái y cũng nói, Cảnh muội muội cùng đưa nhò rất tốt!” Vừa nó, ánh mắt liếc về phía Thư Di vẫn không lên tiếng, thấy nàng còn ngáy ngời, hô tên nàng mang theo tươi cười: “Nữ Cổ Lộc muội muội?”

“Sao?” Thư Di hoàn hồn nhìn về phía Na Lạp thị.

“Nếu đã tới, còn không ngồi xuống, lại quên mình đã có thai sao? Cho dù cao hứng thay Cảnh muội muội cũng phải chiều cố chính mình chứ!” Lời nói Na Lạp thị như mang theo vẻ không vui mà lại tràn ngập sùng nịch. Hi Vận thẳm tán dương, chỉ thấy nàng đứng lên kéo Thư Di ngồi cạnh mình, lại bảo Hi Vận ngồi xuống giường nhỏ bên cạnh, mới vừa lòng cười nói: “Đầu tiên là Nữ Cổ Lộc muội muội có thai, sau đó là Cảnh muội muội, thật sự là song hỷ lâm môn đây! Nếu Vương gia biết, chắc chắn rất vui về!”

Vương gia... Dận Chân?! Thư Di nắm chặt tay, sắc lang kia, thừa dịp nàng không chú ý, hần liền ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, hoạt động ngầm, che giấu?! Nhưng ngắm đi ngắm lại, lại tò mò, hơn một tháng này, mỗi đêm hần đều ngủ tại Di Tâm Các, có lúc nào có thể đến dự đồ Cảnh thị? Hơn nữa từ sau khi Cảnh thị bị thương, cơ bản là ngày nào mình cũng đến đây xem nàng, cũng không thấy nàng có gì khác thường cả.

Híp mắt lại, Thư Di bỏ mòi ra, “Thì ra gần đây Vương gia luôn nghỉ ngơi ở chỗ Cảnh tỷ tỷ, khó trách cũng không đến xem Thư Di đây!” Điềm đạm cười oán trách, không thấy chanh chua, lại thêm phẫn đàng yêu!

Quả nhiên, Na Lạp thị che miệng cười. “Nghe lời nàng mà xe, ai u ~ thật chua đây! Cảnh muội muội mau nói cho nàng đi, cần thận kéo dầm chua của nàng ngọt chết muội!”

Cảnh thị cười dịu dàng, “Muội muội có chỗ nào là ghen thật, nhất định là vừa nói đùa! Mấy ngày ngay Vương gia lại thường đến, nhưng mỗi lần đều đến giờ Sầu là đi, chắc là chuyện trong triều rất nhiều!” Vừa nói, nàng lại có thâm ý mà nhìn Thư Di.

Trái tim, đau vô cùng, giờ Sầu sao... Ha ha ~ buồn cười nàng còn lo lắng hấn mệt nhọc, người ta thì hưởng thụ ngọt ngào dịu dàng, răng cắn chặt môi dưới, Dận Chân, người lại phụ ta!

Hi Vận vẫn âm thầm chú ý nàng, nhìn tình hình này, thăm kêu không tốt, liền đứng dậy nói. “Thư Di, không phải cậu nói muốn dạy mình làm món điểm tâm nào sao? Nếu đã biết Cảnh tẩu tử không có việc gì, lúc này có thể an tâm về dạy mình đi? Thời gian ra phủ của mình có hạn đấy!”

Na Lạp thị vừa nghe, liền nói: “Đã vậy, Nữu Cổ Lộc muối muối cũng nhanh về đi thôi!”

Thư Di hít sâu một hơi, miễn cưỡng gật đầu cười nói: “Phúc tấn cùng Cảnh tỷ tỷ, Thư Di xin cáo lui trước!”

“Ừ ~ đi đi!”

Cảnh thị nhìn các nàng rời đi mới chậm rãi thu hồi tầm mắt, có chút âm đạm.

“Trong lòng không đành lòng?” Na Lạp thị liếc mắt nhìn Cảnh thị, lạnh lùng nói.

Khẽ lắc đầu, “Phúc tấn, chúng ta làm như vậy, chẳng may Vương gia biết...”

“Nếu gia biết cũng không liên lụy đến chúng ta, không phải chúng ta đều nói sự thật hay sao? Người mang thai cũng vậy, buổi tối gia tới nơi này cũng thế, toàn bộ đều là lời nói thật.”

“...”

Theo sát Hi Vận ra khỏi Đông viện, Thư Di nhìn không được mà mở miệng hỏi: “Hi Hi, mình không tốt, cho nên không xứng đáng có được hạnh phúc sao?”

Hi Vận cả kinh, quay phắt đầu lại, thấy hai mắt nàng đầm lệ mịt mờ, mặt tái nhợt, đôi môi đỏ tươi bị cắn đến chảy máu, không nói gì mở hai tay ra, đem nàng kéo vào lòng, nhỏ giọng an ủi. “Không có, Thư Di cậu rất tốt.”

“Nhưng tại sao... sau khi hấn đã tự cho mình hy vọng, lại dùng sự thật tàn khốc này đánh thức mình?”

Khẽ thở dài một hơi. “Thư Di, độc sủng là tối kỵ ở niên đại này, không phải nói cậu sai, nhưng chỉ là cậu quá nghiêm khắc! Tứ gia đối với cậu thế nào, khẳng định cậu còn rõ ràng hơn người ngoài như mình, chẳng lẽ hấn không đáng cho cậu buông tha những nguyên tắc này sao? Lui một bước trời cao biển rộng đấy, có đôi khi cậu cũng phải ngẫm lại cho hấn, hiện tại hấn có áp lực rất lớn, Khang Hi tuyên bố là một người thích nhiều con nhiều cháu, thậm chí ông ta còn dùng cái đó mà cân nhắc năng lực của nam nhân, Tứ gia mưu đồ cái gì, trong lòng chúng ta đều rõ ràng, con nôi dôi ít hay độc sủng sẽ khiến hấn mất hết mặt mũi trước mặt Khang Hi, có lẽ Bát A Ca không được sủng là bởi vì hấn độc sủng, hấn sợ vậy đấy!”

“...”

Hi Vận lau nước mắt cho nàng. “Cậu nghĩ lại cho thật tốt, mặc kệ ra quyết định gì mình đều ủng hộ cậu. Nhưng mình cũng muốn nói một câu, Tứ gia không dễ dàng.”

Thư Di trầm mặc một lát, nói: “Ra phủ đi dạo với mình đi.”

“Ha ha ~ biết cậu sẽ nói câu này mà! Cậu đấy, tâm tình nếu không tốt, liền thích ra ngoài, được rồi, hôm nay ra ngoài không xem hoàng lịch, mình thấy là đi ngoài với cậu thì đã bị thương hết nửa người rồi!” Nói xong đưa ra bộ dáng ‘ta sợ sợ’.

Thư Di buồn cười một lát, bắt đầu đi lắc lắc đầu, “Hôm nay chúng ta đến trà lâu ngồi một lát cũng được đi?”

Hi Vận kéo nàng đi đến cửa phủ, cười. “Nếu người xui xẻo, uống một ngụm trà cũng có thể nghẹn chết, nhưng, khẳng định hôm nay chúng ta sẽ không có việc gì.”

“Vì sao?” Thư Di ngạc nhiên hỏi.

Liếc mắt nhìn bụng nàng, Hi Vận cười khặc khặc. “Con của cậu có phúc đấy!” Nói xong, trừng mắt nhìn, như là đột nhiên nhận ra cái gì, vừa gật đầu vừa vuốt cằm, “Nói lại, cậu cũng đủ phúc khí, con trai còn chưa ra đời, đã có bạn chơi!”

Thư Di liếc nàng một cái dữ tợn như muốn khoét nàng, bạn chơi cùng con trai nàng như vậy, thà rằng nàng không có!

“Ôi, nghe nói không? Mông Cổ Vương mang theo quận chúa đến kinh!”

“Loại chuyện lỗi thời này xin đừng lấy ra dỗi dề tài đi?” Thư Di khinh thường nàng, quận chúa nọ đến kinh cũng gần một tháng.

Ngại ngừng gãi đầu, Hi Vận vui vẻ nói. “Nhìn không ra, cậu không bước chân ra khỏi cửa cũng biết chuyện của cả thiên hạ đấy!”

“Nói điểm chính!”

Sờ sờ mũi, Hi Vận quyết định không chọc cười người nào đó đang mang tâm tình khó chịu. “Quận chúa kia...” khẽ cắn môi, “Quá lẳng lơ, trước kia ở quan ngoại thì có ý với Tứ gia, mới mấy ngày đến kinh thành, lại đảo ngược lại theo đuổi Thập Tam nhà mình!”

Thư Di thoáng sững sờ, nhin không được cười ra tiếng. “Thú vị, quả thật mình rất muốn gặp quận chúa này!”

“Thú vị gì chứ! Lần này mình đến là muốn hỏi cậu một chút, cuối cùng là Khang Hi đem quận chúa này ném cho hoàng tử nào?”

Ui ~ đều dùng tới chữ ‘ném’? Xem ra là giận không ít, chớp chớp mắt, Thư Di nhíu mày vờ gấp khăn nói: “Ai nha nha ~ cái này thật làm khó mình, mình thật không nhớ rõ. Ai ~ không phải là cậu thuộc lâu lịch sử của Thập Tam sao? Hẳn có người vợ nào là quận chúa, cậu còn không rõ sao?”

Khóe miệng Hi Vận co giật, yếu ớt nói: “Không phải mình sợ hai người có gian tình sao?”

“Hử? Chẳng lẽ Thập Tam làm gì với nàng?” hiểu kỳ, quá hiểu kỳ!

“Thời gian trước, cứu nàng một lần.” Hi Vận tức giận đáp.

Sờ sờ cằm, “Sau đó, bộ dáng anh vĩ của Thập Tam đều khắc sâu vào đầu quận chúa, tư thế oai hùng cao ngất, thân ảnh tiêu sái, còn có giọng nói trầm mạnh, hiện lên trong đầu quận chúa cả ngày lẫn đêm, cho nên nàng động tình, cho nên nàng quyết định lấy thân báo đáp?” Thư Di cười nói.

“Ừm ~ là bộ phim cầu huyết cỡ nào! Ở hiện đại, có cho mình tiền, mình cũng không đi xem!”

“Nói bậy! Lúc năm nhất cậu cũng xem lại Hoàn Châu Cách Cách phần 1 không ít lần!”

“Hoàn Châu Cách Cách thì làm sao? Hoàn Châu Cách Cách không thể mạnh bằng cái này à, kịch bản của người ta, tình tiết đó, dàn diễn viên đó...”

“Hi Hi, giận chó đánh mèo là không đúng rồi!”

“Cục đì! Mình không phải giận chó đánh mèo, rõ ràng là nói thẳng!”

“...”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi đến cửa của một trà lâu, Thư Di chỉ. “Chỗ này đi!” Nàng có chút mệt.

Hi Vận nghiêng đầu, nhìn vào. “Ừ ~ cũng không tệ lắm, thật sạch!”

Hai người cùng nhau đi vào, tiểu nhị nhìn thấy hai người phú quý, liền cười hi hi lại gần. “Hai vị cô nương, là ở đại sảnh hay là nhã gian?”

“Nhã gian đi?” Hi Vận nhìn về phía Thư Di hỏi.

“Ừ!” Thư Di gật đầu, đại sảnh quá ồn ã.

“Được rồi ~ nhã gian thứ hai lầu hai ~” Tiểu nhị la lên phía trên lầu, sau đó cười với các nàng, đi tới bên cầu thang làm tư thế mời.

Thư Di cười cười với Hi Vận, chậm rãi đi lên lầu.

Vừa mới đi qua đầu cầu thang, liền thấy từng gian nhã gian được dùng mây trúc bao lại xung quanh.

“Ôi ~ thật là không tệ!” Hi Vận khen.

“Ừ ừ ~ trà lâu mà, nếu quá tục khí thì chẳng phải là chuyện cười cho người ta sao.” Thư Di cười nói trả lời.

Hai người đi qua từng gian mây trúc, đột nhiên ngừng đến một phòng ngay giữa, tầm mắt ngừng lại.

Người ngồi trong nhã gian đó cũng thấy các nàng, cả kinh đứng dậy.

Hi Vận trừng to hai mắt thật dữ tợn, hừ lạnh. “Nếu nói thế thì cái nghề hoàng tử này rất là tốt đấy!”

Thư Di gật đầu đồng ý, trào phúng nói. “Đúng vậy, thời gian đi làm thật tự do!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Tỷ Thí Vô Công

Edit: dark Angel

“Vận Vận ~” Thập Tam luống cuống nhìn Hi Vận đang tối sầm mặt.

Kỳ Mộc Cách bên cạnh hần nhìn lướt qua Hi Vận, lại xem xét Thư Di, cuối cùng tầm mắt rơi lên người Thập Tam, khẽ giật ống tay áo của hần hỏi: “Dận Tường, các nàng là ai?”

Dận Tường?? Nào Hi Vận đột nhiên nhảy ra hình thập tự, tiếp theo là một ánh mắt hung tợn nhìn về phía tay Kỳ Mộc Cách đang kéo ống tay áo của Dận Tường, Thập Tam nhìn theo ánh mắt của nàng, bối rối rút tay áo ra khỏi tay Kỳ Mộc Cách, sau đó cười lấy lòng Hi Vận, nói: “Sao Vận Vận cùng tiểu Tứ tẩu cũng tới?”

Thư Di nhìn hần một lát, lại nhìn về phía Dận Chân vẫn ngồi không nói lời nào, khi nhìn vào ánh mắt của Dận Chân thì rất có cốt khí hừ nhẹ ra, quay đầu không để ý tới!

Hả? Dận Chân kinh ngạc khẽ nheo mắt lại, tiểu nữ nhân làm sao vậy?

Thư Di không nói lời nào, Hi Vận cũng không mở miệng, Thập Tam lúng túng đứng tại chỗ, không biết nói gì cho phải!

“Tiểu Tứ tẩu?” Kỳ Mộc Cách chớp chớp mắt, “Vậy đó là nữ nhân của ngươi?” Vừa nói vừa đưa tay chỉ Dận Chân ở một bên.

Thư Di hừ mũi, nữ nhân này nhìn cũng xinh đẹp, nhưng cũng chỉ là người ngu ngốc, nàng không biết Dận Chân ghét nhất người không quy củ sao? Lại lấy tay chỉ hần?!

Quả nhiên, mắt Dận Chân tối lại, giọng nói lạnh lùng: “Quận chúa, xin chú ý lễ nghi.”

Bị giọng nói lạnh lùng của hần khiến Kỳ Mộc Cách nhát gan để tay xuống, tui thân mím mím môi, muốn đem con giận phát ra trên người Thư Di cùng Hi Vận!

“Nàng là nữ nhân Tứ gia, còn ngươi là ai?”

Hi Vận nhìn ánh mắt khiêu khích của nàng, nhướn mày cười. “Ngươi đang hỏi ta sao?”

“Đương nhiên!”

Nghe được lời nói đúng lý hợp tình của nàng, Thư Di liền đảo mắt khinh thường, Hi Hi cùng Thập Tam đi tái ngoại, nàng lại không nhận ra Hi Hi?

Tuy nói lúc ấy người nào đó là một bà bầu, nhưng nhãn lực cũng không kém đến mức này chứ! Chẳng lẽ lúc ấy quận chúa này thật sự chỉ một lòng một dạ đặt trên người Dận Chân? Với người ngoài thì không liếc mắt lấy một cái!?

Thập Tam kỳ quái liếc mắt nhìn Kỳ Mộc Cách, nàng lại không nhận ra Vận Vận? Ngay cả Dận Chân cũng nhận không được mà khẽ lắc đầu.

Hi Vận cười đến gian trá, “Ta là phúc tấn của hần.” vừa nói, vừa bữu bữu môi với Dận Tường.

Kỳ Mộc Cách sùng sốt, gạt người! Nàng nhớ rõ phúc tấn của Dận Tường là một nữ nhân với vóc người mập mạp, sao có thể là nữ nhân có dáng người là lướt, sắc nước hương trời trước mắt này được?

“Có thật không?” Kỳ Mộc Cách ngẩng đầu hỏi Dận Tường.

Dận Tường gật đầu rất dứt khoát! Hần sắp bị quận chúa này làm điên rồi, thật không biết Hoàng a mã nghĩ sao, lại bắt hần đi dạo phố cùng quận chúa... Ai ~ còn vừa vận bị Vận Vận bắt gặp.

Kỳ Mộc Cách thấy tình địch của mình là một nữ tử xinh đẹp như vậy, nhận không được mà nhúu chặt mày, muốn qua nàng dường như không dễ lắm đây, nhìn thái độ vừa rồi của Dận Tường với phúc tấn này cũng biết, tình cảm phải rất tốt, nhưng là, bảo nàng buông tha như vậy, lại thật không cam lòng.

Lúc này, Thư Di đã sớm mệt nên ngồi xuống một bên, Hi Vận cũng ngồi xuống với nàng, nhẹ nhàng đấm hai chân cho nàng, thỉnh thoảng thấp giọng hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

Thư Di nước mắt lưng tròng nhìn nàng, lắc đầu, bắp chân đã sưng lên, rất khó chịu!

Hi Vận thấy bộ dáng đáng thương của nàng vừa đau lòng vừa tức giận, mở miệng oán giận nói: “Bản thân có thai còn không chú ý, đi đường dài như vậy, chân không khó chịu mới là lạ đấy!”

Dận Chân bởi vì tiểu nữ nhân ngay cả một cái liếc mắt cũng không thèm cho hần mà buồn bực không lên tiếng nhưng lúc này cũng đứng ngồi không yên, nhanh chóng đứng dậy đi tới, ngồi xổm bên cạnh Thư Di, nâng đùi phải của nàng lên, nhẹ nhàng xoa bóp, một hồi lâu, ngẩng đầu hỏi nàng: “Đỡ hơn chút nào không?”

Thư Di vốn không muốn để ý đến hấn bị hành động này khiến cho rất mâu thuẫn, cuối cùng, không thể lay chuyển được ngọt ngào dâng lên trong lòng, khẽ gật đầu, nói: “Đỡ rồi!”

Hi Vận ở bên cạnh nhìn không được mà che miệng cười trộm, ha ha, tấn công nhu tình của băng sơn, khụ khụ ~ xem ra đây là nhược điểm của Thư Di, nói thế nào thì Ung Chính cũng là người đại thắng trong Cửu Long đoạt đích, nhìn thủ đoạn của người ta này, vừa ra tay là một phát trúng ngay hồng tâm đấy!

Dận Tường nhìn Tứ ca của hấn, lại nhìn Hi Vận, lặng lẽ vươn tay nắm tay Hi Vận, Hi Vận luôn chú ý đến Thư Di bên này bị hành động bất thành linh của hấn dọa sợ, quay đầu lại trợn mắt hung tợn nhìn hấn, muốn rút tay về, nhưng bị Dận Tường giữ chặt không buông.

“Các người...” Kỳ Mộc Cách hoàn hồn nhìn cử chỉ buồn nôn của bốn người này, tức giận không có chỗ phát, đây rõ ràng là không thèm nhìn sự tồn tại của nàng!

“Ta muốn tỷ thí với ngươi!”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, lập tức đánh thức bốn vị kia.

Thư Di phản ứng đầu tiên, có chút há hê nói: “Ồi ~ Hi Hi, nàng muốn PK với cậu!”

Hi Vận liếc mắt nhìn nàng, quay đầu lại nhìn Kỳ Mộc Cách đang hào khí ngất trời, lười biếng hỏi: “Nguyên nhân?”

“Nguyên nhân gì?” Kỳ Mộc Cách sùng sốt.

“Ngươi hỏi ta nguyên nhân gì? Không phải ta đang hỏi ngươi nguyên nhân gì sao?”

“Cái gì mà nguyên nhân gì?” Kỳ Mộc Cách bị quanh quẩn đến hồ đồ.

“Ngươi cứ nói là cái gì nguyên nhân gì? Ta cũng muốn biết đến cuối cùng là cái gì nguyên nhân gì?” Hi Vận vẫn hỏi tới.

Nhức đầu, mờ mịt nhìn những người khác, “Ách, nàng đang nói cái gì nữa?”

Ba người khác đều đang cố ý nén cười, Thư Di vươn ngón cái nhìn Hi Vận! Tốt!

“Ta mặc kệ, ta nhất định phải tỷ thí với ngươi!” Kỳ Mộc Cách thẹn quá hóa giận nói.

“Tỷ thí cái gì?” Lần này Hi Vận nghiêm túc hỏi nàng.

“Ừm ~ tỷ thí cười ngửa bần cung!” Kỳ Mộc Cách trầm ngâm một lát, nói.

Thư Di vừa nghe liền cười, “Quận chúa, ngươi thật là thông minh, nữ hài tử tỷ thí không phải là cảm kỳ thi họa, cũng là nữ hồng, ngươi lại chọn cười ngửa bần cung?”

“Sao, nàng không dám sao?”

“Không phải nàng không dám, mà là ngươi không công bằng, ngươi khiêu chiến với người ta, sau đó còn muốn chọn cái mình am hiểu hơn, ngươi cho người ta đều là kẻ ngu à? Nếu không có kim cương toàn cũng đừng đi ra ngoài ôm đồ sứ làm việc nha!”

Kỳ Mộc Cách bị nàng nói xong thì cứng họng, sắc mặt đỏ ửng, cả giận nói: “Rõ ràng là nàng hỏi ta tỷ thí cái gì!”

Thư Di khẽ cong khóe môi, cười: “Đó là nàng vờ từ chối, là biểu hiện có lễ, người bình thường đều nói vậy, ai biết ngươi lại tin là thật.”

“Vậy ta đây phải nói thế nào?” Kỳ Mộc Cách tò mò nhìn Thư Di.

“Đương nhiên là phải tự tin tràn trề nói ‘tùy ngươi chọn, ta sẽ theo tới cùng’, nói như vậy mới đúng.” Thư Di khẽ nâng cằm nhìn nàng.

Kỳ Mộc Cách chần chờ, tùy nàng chọn sao? Chẳng may nàng chọn cái mình không biết thì sao? Vậy không phải nàng nhất định thua hay sao? Lắc đầu, không thể thua. Thua thì làm sao có thể tranh Dận Tường, ngẩng đầu quyền luyện nhìn Dận Tường một cái, Kỳ Mộc Cách quyết định chú ý trong lòng.

“Ngươi nói vậy, là nàng sợ sao?” Dương dương tự đắc nâng cằm, Kỳ Mộc Cách mang vẻ mặt ngạo mạn khiêu khích.

Hi Vận liếc mắt nhìn Thư Di: quận chúa này cũng không quá ngốc đây!

Nghe Kỳ Mộc Cách khiêu khích, Thập Tam giận, muốn mở miệng nói chuyện, bị Hi Vận cản lại, chiến tranh của nữ nhân sẽ do nữ nhân giải quyết, nếu hấn ra mặt lại khiến lộ ra mình không có khả năng.

“Nếu ta cự tuyệt thì sao?” Mặt Hi Vận không chút thay đổi, nhìn nàng.

“Vậy là ngươi sợ ta!”

“Sợ ngươi thì sao?”

“Sợ ta, ngươi không thể tranh Dận Tường với ta nữa!” Kỳ Mộc Cách trả lời lạnh lùng.

Thập Tam nhìn không được, trán nổi đầy gân xanh, “Ngươi quá um um um...” Nói chưa dứt lời, đã bị Hi Vận che miệng lại.

“Hắn là phu quân của ta, tại sao phải tranh? Ngược lại là ngươi, giành ông xã người khác, ngươi rất giỏi sao?”

“Ông xã?”

“Đó là ý chỉ phu quân!” Đào mắt khinh bỉ, Thư Di đảm đương việc giải thích.

Dận Chân vẫn luôn ngồi chồm hổm trên mặt đất đưa tay kéo một cái ghế qua ngồi xuống, sau đó kéo hai chân Thư Di đặt lên đùi mình, tiếp tục xoa bóp, Thư Di liếc mắt nhìn hắn một cái rồi nhanh chóng cúi mặt xuống, ai ~ thật không được tự nhiên!

Xem hành động lén lút của nàng vào mắt, Dận Chân thầm nghĩ trong lòng, nữ nhân này hôm nay rất lạ, mình làm chuyện gì khiến nàng phản cảm như vậy? Buổi tối phải hỏi rõ một chút mới được.

“Nếu ngươi thắng ta, ta có thể hủy bỏ tứ hôn của Hoàng thượng!” Kỳ Mộc Cách liền trực tiếp ném một quả thiên lôi.

“Tứ hôn?” Tất cả mọi người đều cả kinh.

“Không sai! Hoàng thượng đã đồng ý tứ hôn cho ta cùng Dận Tường, chỉ là thánh chỉ còn chưa hạ.”

Hi Vận đỏ mặt hơi lạnh cả người, may là hôm nay đụng phải nàng ~ may là nàng mở miệng yêu cầu tỷ thí ~ may quá may quá.

“Được! Ta đồng ý tỷ thí với ngươi, nhưng hạng mục tỷ thí phải đối!”

“Đối thành cái gì?”

Hi Vận suy nghĩ một lát, nói: “Cầm kỳ thi họa, ngươi không rành, cưỡi ngựa bắn cung ta không giỏi, trừ cưỡi ngựa bắn cung ra ngươi còn cái gì sở trường?”

“Võ công!” Kỳ Mộc Cách trả lời rất dứt khoát!

Thư Di khẽ cong môi dưới, sau đó đến lượt giọng nói như đinh đóng cột của Hi Vận. “Được! Chúng ta liền so võ công!”

Hai nam nhân bị dọa cho hoảng sợ, so võ công?

Thập Tam quay đầu nhìn nàng. “Vận Vận? Không phải nàng đang đùa chứ?”

Kỳ Mộc Cách thấy hắn phản ứng như thế, trong lòng để ý, xem ra nữ nhân gọi Vận Vận này không quá am hiểu võ công, như vậy mình thắng chắc rồi, sợ nàng đổi ý, Kỳ Mộc Cách nhanh chóng đứng lên nói. “Vậy định thế đi, ba ngày sau, chúng ta gặp trong cung, lúc đó để Hoàng thượng làm chứng cho chúng ta!”

Hi Vận cười nói. “Một lời đã định!”

“Như vậy ta về trước!” Nói xong, Kỳ Mộc Cách thông dong bước như bay ra khỏi nhả gian.

Thư Di nhìn bóng lưng nàng, chặc chặc lấy làm kỳ lạ nói: “Trốn nhanh thật! Nhưng, Hi Hi à, cậu thật quyết định rồi sao?”

Hi Vận dưới ánh mắt khắt khe của Dận Tường cầm lấy chén trà uống một ngụm. “Cậu không nghe sao?”

“Ừ ~ yên tâm, mình sẽ làm đội cổ động viên cho cậu.” Thư Di rất có nghĩa khí vỗ vỗ vai nàng.

Hi Vận liền vút cho nàng nẩy chữ. “Xin miễn cho kẻ bất tài!”

Dận Chân cho Thập Tam một ánh mắt, Thập Tam hiểu ý, “Vận Vận, chúng ta hồi phủ đi!” Hi Vận vốn không muốn theo hắn về, nhưng nghĩ đến Thư Di cùng Dận Chân phải nói chuyện cho thật tốt, chỉ có thể gật đầu. “Cũng được!”

Thư Di phần nộ tro mắt nhìn Hi Vận, trong mắt đều là hai chữ phản đồ, Hi Vận che mặt lại, bị Thập Tam lôi ra ngoài.

Dận Chân đứng lên kéo màn trúc trên cửa nhả gian xuống, sau đó quay người lại nhìn Thư Di, hỏi. “Đến cùng là nàng làm sao vậy?”

Chương 72: Chỗ Tốt Của Nam Nhân Ít Nói

Edit: dark Angel

Thư Di ngẩn ra, cúi đầu buồn bực lên tiếng, “Không làm sao cả.”

Ánh mắt Dận Chân thâm thúy, đưa tay kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Thư Di, nhót nàng lại giữa mình cùng cái ghế, nhíu mày nói “Nói dối!”, thoáng dùng cái giọng nói trong trẻo lạnh lùng lại mang theo chút nhu tình vang lên, “Giữa chúng ta còn cái gì không thể nói hay sao?”

Nghe vậy, thân thể Thư Di khẽ run lên khó mà nhận ra, không phải là không thể nói, mà là nàng không biết nên mở miệng thế nào, chẳng lẽ hỏi thẳng hần vì sao để Cảnh thị mang thai sao? Đó là nữ nhân danh chính ngôn thuận của hần, hần chạm vào nàng có gì sai đâu?! Minh có lập trường gì mà đi chất vấn? Hần có thể canh giữ mỗi đêm bên cạnh mình đã cho thấy hần rất quan tâm mình, chỉ là... cũng không thể vì chính mình mà bỏ qua cả vườn hoa. Dận Chân à, nếu nhất định không thể đọc sủng được, vì sao hôm đó lại để ta có hy vọng, chàng có biết cảm giác trái tim bị xé rách thống khổ thế nào không?

Dận Chân nhìn sắc mặt do dự mà lo lắng của nàng, trái tim đột nhiên cứng lại, không nói gì mà ôm nàng vào lòng, hần chỉ hy vọng nàng có thể vui vẻ mỗi ngày, nhưng vì sao mới vừa rồi lại có loại cảm giác như sắp sửa mất đi nàng, nếu như không trả lời có thể khiến nàng mãi mãi ở lại bên cạnh mình, hần tình nguyện cái gì cũng không hỏi, cái gì cũng không biết.

Người nào đó thoải mái nằm trong lòng Dận Chân, chậm rãi nhắm hai mắt, tại sao, vòng tay ngày xưa khiến nàng cảm thấy vô cùng ấm áp nhưng hiện tại lại khiến nàng có cảm giác rét lạnh đến thấu xương?

Đêm đó, dùng bữa tối xong, Thư Di ngồi xỏm bên cạnh giường nhỏ nói chuyện phiếm với Katy.

Đưa tay khẽ vuốt lỗ tai mềm mại của nó, Thư Di cười thầm, con báo nhỏ này rất thích người ta sờ lỗ tai nó này, nhìn về mặt híp mắt hưởng thụ lúc này của nó xem, hắc hắc ~

Sờ sờ tai trái của nó, buông ra, Thư Di đôi tay sờ lên tai phải, gọi: “Katy~”

Tai trái của báo tuyết hơi giật, đầu cũng không nhấc, ánh mắt không mở, nhưng Thư Di lại biết nó đang nghe mình nói.

Tay vẫn tiếp tục vuốt lỗ tai nó, mắt Thư Di đảo quanh, nói: “Tối nay người canh giữ trước cửa phòng ta, không để nam nhân kia đi vào.”

Báo tuyết nghiêng đầu, há miệng với nàng, miến cường ngáp một cái xong, đứng lên, lắc lắc bộ lông nhung trên người, liến thong dong chậm rãi đi đến cửa phòng, sau đó đặt móng ngồi trước bệ cửa bên ngoài, bắt đầu dò xét bọn hạ nhân lui tới.

Anh Ca ngạc nhiên nói: “Cách Cách, con báo này lại thật sự ngồi canh chừng trước cửa đây.”

Thư Di nhìn thoáng ra ngoài, cười nhạt: “Đừng xem thường dung lượng não của động vật ~ khụ khụ ~ là chỉ số thông minh!”

“Hả???” Anh Ca khó hiểu.

Thư Di khoát khoát tay, “Đi, chuẩn bị nước nóng cho ta, ta muốn tắm rửa.”

“Vâng ~”

Một khắc sau, Anh Ca dẫn người mang bồn tắm đi vào, rồi sau đó đổ đầy nước nóng vào bồn, rắc cánh hoa lên, cười nói với Thư Di: “Cách Cách, đã chuẩn bị xong!”

Thư Di gật đầu, đưa tay cởi quần áo trên người, sau đó dùng một mảnh vải che mình lại, tiến vào nước dưới sự trợ giúp của Anh Ca.

Anh Ca lấy mảnh vải ra, liến treo lên giá áo phía sau, sau đó cầm một cái khăn tắm vừa giúp Thư Di chà lưng vừa nói: “Cách Cách, nước ấm được không? Có cần thêm nước nóng không?”

Thư Di nhắm mắt, thoải mái ngửa đầu tựa lên thành bồn gỗ, lắc đầu. “Không cần.”

Anh Ca gật đầu, tiếp tục nghiệp lớn chà lưng của nàng, lúc Thư Di sắp buồn ngủ, ngoài cửa vang lên tiếng đánh nhau, sau đó tiếng rống giận của con báo truyền tới thật rõ ràng.

Thân thể Thư Di đột nhiên cứng đờ, lắng tai nghe cẩn thận, rất nhanh đã khôi phục lại bình thường, nghe tiếng động, có vẻ như Katy đang chiếm thế

thượng phong.

Tuy nhiên, trong một khắc nàng trầm tĩnh lại, cửa lại bị ‘rầm rầm’ một tiếng đá văng ra, gương mặt Dận Chân tràn đầy tức giận, nắm gáy báo tuyết đi vào phòng.

Khỏe miệng co giật khi nhìn thấy báo tuyết đang giãy dựa bốn chân, Thư Di mang tầm mắt chuyển sang người đang nắm nó – Dận Chân, chắc chắn ~ áo choàng này bị cào đến thành như vậy, may là không phải triều phục đây, nếu không ngày mai người nào đó vào triều, Khang Hi phải chấn động đến ngã xuống đất mất. Nhận ra ánh mắt trêu chọc của nàng đang rơi lên vạt áo của mình, Dận Chân chật vật xoay mặt đi, đồng thời phóng ra khí lạnh thấu xương trên người đến vô hạn, bay thẳng về phía Thư Di.

Bởi vì cả người Katy bị Dận Chân xách lên, hai chân sau của nó ra sức giãy đạp lung tung giữa không trung, chân trước cũng không chịu thua mà cố gắng cào y bảo của Dận Chân, gương mặt nhỏ nhắn tròn vo lúc này vừa không cam lòng vừa thất bại, thỉnh thoảng lắc lắc hai cái tai nhỏ, lông trên người giống như bị điện giật, dựng thẳng lên.

Thư Di buồn cười nhìn chòm râu trên miệng nó đang lay động kịch liệt, ui ~ đều bị người ta xách vào như vậy, còn không phục? Chắc chắn ~ báo tuyết liếc nhìn về mặt tiếc hận của Thư Di, quay đầu khế gầm phẫn nộ với Dận Chân, cố gắng hết mức để cho mình tới gần phía sau của Dận Chân, muốn mượn thân hình hấn ngăn trở ánh mắt đang nhìn mình của Thư Di.

Dận Chân bị thân thể nó lắc lư đến phiền, thuận tay ném nó ra ngoài cửa, sau đó trực tiếp đóng cửa phòng lại, báo tuyết chưa từng chịu đả ngộ như vậy, tự ái cao ngạo của nó bị tổn thương nghiêm trọng, xoay người bắt đầu cào cửa phòng điên cuồng, thể hiện sự bất mãn của nó.

Ba người trong phòng nghe tiếng cào cửa ‘roẹt roẹt ~’ của nó mà xanh mặt nhìn nhau.

Cuối cùng, Dận Chân nhin không được gầm nhẹ. “Cào nữa, hôm nay gia liền cạo lông của ngươi!”

Thư Di nhếch môi, sau đó nghe ngoài phòng, con báo nhỏ ‘ngao ~’ một tiếng, lại không có tiếng động gì nữa, Dận Chân khế hừ, xem ra còn không quá ngốc.

“Ha ha ha ~” không không chế được nữa, người nào đó cười ngả nghiêng trong thùng gỗ, thậm chí quên mất bản thân mình còn đang trần truồng ngâm trong nước. Dận Chân nhìn gương mặt tràn đầy tươi cười cùng da thịt mềm mại, trắng nõn như tuyết, ánh mắt không khỏi sầm lại, khỏe miệng hơi cong lên.

Anh Ca rất có ánh mắt mà lạng lẽ lui ra ngoài, tiếng cửa phòng đóng lại đã kéo lý trí của Thư Di trở lại, tiếng cười lãnh lút ngừng lại, cả người như gặp địch mà nhìn chăm chú vào Dận Chân.

Không chút nào để ý ánh mắt của nàng, Dận Chân đưa tay kéo nàng ra khỏi thùng nước, dùng khăn treo một bên nhanh chóng lau sạch nước trên người nàng, sau đó cúi người xuống ôm nàng đặt lên giường.

Thư Di nhanh chóng kéo chăn che kín người, mới đưa gương mặt đỏ ửng nghiêm túc nhìn hấn.

“Vì sao không cho gia vào nhà?” Con mắt thâm thúy của Dận Chân nhìn thẳng vào mắt nàng.

Thư Di khế nghiêng đầu, tránh né ánh mắt của hấn, lẩm bẩm, “Là tự báo con muốn ngồi ngoài cửa.”

Khế cong khỏe môi. “Thư Di, nàng đang tức giận với gia?”

Trong lòng đột nhiên chấn động, giọng nói của người nào đó càng thêm trầm thấp. “Không có.”

“Vậy nhìn gia!” Đối nghịch với nàng, giọng nói của Dận Chân càng lớn hơn.

Thư Di do dự một chút, mới chậm rãi xoay đầu lại, một giây ngay sau khi tầm mắt hai người giao nhau liền nhanh chóng rời đi.

Thấy nàng lại dời tầm mắt đi, Dận Chân không nói nhiều mà nhắm thẳng vào đôi môi đỏ mọng mà hôn, nhất định là tiểu nữ nhân này do trời sanh ra để hành hạ hấn rồi.

“... Ừm~~ đừng!” Thư Di dùng sức đẩy hấn ra, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hấn thật dữ tợn, nơi tròn trịa trước ngực phập phồng kịch liệt vì giãy dựa mạnh mẽ vừa rồi. “Ta nhớ kỹ đã nói qua với chàng, ta có bệnh sạch sẽ!”

Lời nói lạnh lùng khiến cho Dận Chân nhú mày một lát, nghiêng đầu hỏi. “Thì sao?”

“Sao ư?!” Thư Di cất cao giọng trong nháy mắt, hô lên, “Chàng chạm vào nữ nhân khác, thì không được chạm vào ta!”

Thì ra là vậy...

Dận Chân cười khở, nữ nhân kỳ quái này cuối cùng cũng nói ra nguyên nhân.

Đưa tay vén mái tóc ẩm ướt vì tắm rửa bên trán nàng cho gọn lại, Dận Chân khế hỏi: “Ai nói gia chạm vào nữ nhân khác?”

Người này lại còn không thừa nhận?! “Cảnh thị đều đã mang thai, còn cần người khác nói?”

Tiếp tục chậm rãi hỏi. “Chuyện Cảnh thị mang thai là hôm nay mới biết được?”

“Nói thừa! Hôm nay có thái y đến đây chẩn bệnh, lúc ta đến Na Lạp thị đã ở đó, nói cái gì song hỷ lâm môn, hừ!”

Nàng thờ phỉ phỉ nói không chỉ không có khiến cho Dận Chân tức giận, mà còn khiến hắn cười to thật thoải mái, tiểu nữ nhân này không phát hiện hay sao? Ánh mắt, giọng nói của nàng lúc này căn bản đều là đang ghen.

Nhẹ nhàng ôm cả người nàng vào lòng, hơi dùng lực ngăn lại sự phản kháng của nàng, Dận Chân cười đến thật thỏa mãn, đến gần bên tai nàng nhỏ giọng nói. “Gia không chạm vào nàng ấy.”

Trong nháy mắt, Thư Di như bị sét đánh, cứng ngắc quay đầu, nhìn hắn không tin.

“Gia không chạm vào nàng ấy.” Dận Chân không phiền hà mà lặp lại lần nữa.

“Nàng ta... Cái này... Mang thai...” Lời nói không mạch lạc, mắt hồi lâu đi vòng, Thư Di cũng không nói ra một câu đầy đủ.

Bị phản ứng của nàng chọc cười, Dận Chân nhẹ giọng giải thích cho nàng. “Lần kia nàng ta cứu nàng cùng đứa nhỏ, trong lòng gia thật cảm kích, muốn thưởng cho nàng ta, kết quả nàng nói muốn gia ban cho nàng một đứa con trai.”

Thư Di vừa nghe, giận tái mặt.

“Gia suy nghĩ một lát rồi đáp ứng, nếu nàng muốn con trai, gia tìm cho nàng một đứa không phải là được rồi?”

“Hả?” nàng khiếp sợ, “Chàng là nói, chàng tìm một người bên ngoài cho nàng?”

Gật đầu ~~~

Như vậy cũng được sao? Thư Di sững sờ nhìn hắn, nói không nên lời.

Nhìn ra nghi vấn của nàng, Dận Chân cười. “Nàng chỉ muốn một đứa con trai, lại không nói nhất định phải là con trai của gia.”

Cái này xem như là tìm khe hở mà nói sao? Tiếng Hán cũng thật uyên bác quá!

“Nhưng là huyết mạch hoàng gia có thể lẫn lộn như vậy sao?” Thư Di nhũn mày hỏi.

“Cái này nàng không cần lo, gia tự có an bài. Hiện tại còn tức giận sao?”

Ngượng ngùng đem mặt vui vào trong lòng hắn, Thư Di len lén nở nụ cười.

Dận Chân ôm chặt nàng, nói nhỏ. “Hiện tại gia an bài nàng có thai, là cảm thấy trong phủ có hai người các nàng cùng có thai, có thể phân tán sự chú ý của một số người, như vậy càng dễ che giấu cái bụng giả của Cảnh thị.”

Đầu óc Thư Di đột nhiên linh động, ngừng đầu hỏi. “Na Lạp thị biết tình hình thực tế? Còn có... thái y kia...”

“Thái y kia là giả. Thư Di, Na Lạp thị là nữ chủ nhân trong phủ này, chuyện này có thể giấu được bất cứ ai nhưng không thể lừa được nàng.”

Xí~ chàng cũng không muốn giấu nàng ta đi! Thư Di oán thầm, dù trong lòng còn hơi tức giận, nhưng là cảm giác được bay từ dưới đáy biển lên thiên đường thật đúng là tốt đến chết. Nam nhân này đang dùng hành động thực tế nói cho mình biết, hắn sẽ vì mình mà bảo vệ một phần tình yêu trọn vẹn.

A a a, nam nhân chỉ làm không nói như thế này, thật sự là, quá đáng yêu đi ~o(∩_∩)o~

“Dận Chân~” Giọng nói mềm mại, nũng nịu như con sâu nhỏ chui vào trong lòng nam nhân nào đó, căn sạch lý trí của hắn.

“Sao?”

“Buổi tối chàng ở lại phòng Cảnh tỷ tỷ muện như vậy là làm cái gì vậy?”

“...” Hiện tại biết gọi Cảnh tỷ tỷ? Không phải mới vừa gọi Cảnh thị tới Cảnh thị lui thật hăng hái sao? Nữ nhân này!

“Sao không nói? Không phải liên tục bảy ngày đều ở trong phòng nàng chờ tới giờ Sứu (*) hay sao?” Vì một cái, Thư Di ngồi thẳng người, nhìn thẳng vào mắt hắn.

“... Xem tấu chương”

“Còn gì nữa?”

“...Không có.”

“Gạt người!”

“...”

“Nói chuyện đi, sao không phản bác?”

“... Gia một, muốn nghỉ ngơi.”

“Hừ, chốt dạ!”

“...”

“Ưm~~ buông tay chàng ra...”

“...Ưm... Dận a... Chân...”

Quả nhiên, phương pháp tốt nhất để chặn miệng nữ nhân lại đúng là XXOO mà ~~

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Đức Phi Không Đơn Giản

Edit: dark Angel

Hôm sau, Khang Hi truyền triệu Dận Chân, Dận Tường, Kỳ Mộc Cách, Hi Vận, Thư Di.

Dường Tâm Điện

“Nghe nói, sau này các người muốn tỵ thí?” Khang Hi vừa lật tấu chương xem, vừa thờ ơ hỏi.

Mọi người hung hăng trừng Kỳ Mộc Cách, đúng là lắm mồm!

Kỳ Mộc Cách oan ức nhìn bọn họ, nàng thật không cố ý nói cho Hoàng thượng nghe ~

“Được rồi, các người cũng không cần oán giận Kỳ Mộc Cách, nàng đến cầu trăm ân chuẩn, tri hoãn tứ hôn sang mấy ngày sau, trăm nhất thời tò mò, mới mở miệng hỏi rõ đầu đuôi.” Khang Hi ném tấu chương lên bàn, ngẩng đầu nhìn mấy người đang đứng phía dưới bậc thang.

Mọi người vừa nghe, lập tức thu hồi ánh mắt, Hi Vận thầm nhủ mày hừ lạnh, khẩu khí thật lớn, tri hoãn tứ hôn lại, còn chưa so qua đã nhận định bản thân sẽ thắng hay sao?

Sau khi đảo mắt qua tất cả mọi người, tầm mắt Khang Hi rơi vào Dận Tường. “Thập Tam à, con nói sao?”

“Nhi thần khẩn cầu Hoàng a mã hủy bỏ lần tỵ thí này.” Dận Tường cung kính nói.

“Sao?” Khang Hi kéo kéo khóe miệng, thật hứng thú nhìn hẩn nói, “Nói vậy là con đồng ý thú Kỳ Mộc Cách?”

Lời này vừa nói ra, một ánh mắt sâu bi, một ánh mắt mừng rỡ liền bắn thẳng đến.

“Hồi Hoàng a mã, nhi thần cũng không muốn thú quận chúa.”

Khụ khụ, lại là một ánh mắt sầu, một ánh mắt vui vẻ phóng tới, chỉ là chủ nhân đã đổi trong thoáng chốc.

Khang Hi trầm mặc một lát, nhìn về phía Hi Vận nói: “Nha đầu Hi Vận, con nói đi?”

Hi Vận nhìn nhìn Dận Tường bên cạnh, khi nhìn đến ánh mắt ân cần của hẩn, Hi Vận cười. “Hoàng a mã, con dâu muốn ứng chiến! Nhưng con dâu khẩn cầu Hoàng a mã chấp thuận thỉnh cầu của Kỳ Mộc Cách, nếu nàng thua, không được ban hôn phối với Dận Tường.” Hi Vận nhấn mạnh câu nói sau cùng.

Hử? Khanh Hi nhưn mảy, ánh mắt hơi run lên một cách khó thấy, rồi sau đó không chút thay đổi hỏi. “Nếu nàng thắng thì sao?”

Một lúc sau, nói như đinh chém sắt. “Nếu nàng thắng, Hi Vận quỳ tiếp thánh chỉ, nghênh nàng nhập phủ!”

Người trong điện đều cả kinh.

Khang Hi cũng tròn to hai mắt, một hồi lâu, trầm giọng nói: “Thôi, trầm chuẩn! Sau này, tỷ thí trong ngự hoa viên đi, lúc đó trầm để các người quyết định.”

“Tạ bệ hạ/Hoàng a mã.”

Thư Di nhìn Kỳ Mộc Cách đang tự tin tràn đầy một chút, chợt nhớ tới một chuyện, liền cúi người hỏi Khang Hi. “Hoàng thượng, nô tỳ cũng có chuyện muốn nhờ.”

Cả người Hi Vận cứng lại, có chút lo lắng nhìn về phía Dận Chân, nữ nhân này sẽ không chọn lúc này mà làm ầm ĩ cái gì chứ?! Tứ gia, ta đồng tình huynh.

Khang Hi vui vẻ, “Cái này thật hiếm thấy, nói nghe một chút nào.”

“Nô tỳ hy vọng cuộc tỷ thí này có thể cho phép nô tỳ cùng xem với nhóm nữ quyến trong phủ của Thập Tam A Ca.”

“Ý người là không chỉ riêng người muốn vào cung xem, mà tất cả trong phủ Thập Tam cũng vào xem?” Khang Hi mang vẻ mặt phức tạp nhìn Thư Di, chẳng lẽ không sợ nha đầu Hi Vận bị bêu xấu trước mặt mọi người? Còn dám đề cho nhiều người xem như vậy?

“Hồi Hoàng thượng, ý nô tỳ đúng là như vậy.”

Khang Hi chăm chú nhìn Thư Di một hồi lâu, cuối cùng thở dài một tiếng. “Chuẩn.”

...

Dận Chân cùng Dận Tường bị Khang Hi giữ lại hỗ trợ xử lý triều sự, sau khi Kỳ Mộc Cách bước ra khỏi Dưỡng Tâm Điện, quảng lại một câu ‘Ngày đó, ta sẽ không bị bại bởi người!’ liền chạy thẳng ra ngoài cung.

Còn lại Thư Di cùng Hi Vận hai mặt nhìn nhau, sau đó cười to thoải mái, tiểu quận chúa này a ~

“Ôi, tiếp theo chúng ta đi đâu cho qua thời gian đây?” Hi Vận hỏi.

“Ngự hoa viên đi, đi xem nơi cậu sẽ tỷ thí một chút.”

Hi Vận vừa nghe, lắc đầu cười nói. “Thói quen này của cậu thật là, trước kia lúc lên đại học, chỉ cần có cuộc thi, cậu nhất định sẽ đi nhìn trường thi vào ngày trước khi thi.”

Thư Di híp mắt nhìn về phương xa, ánh mắt dịu dàng. “Đúng vậy, lúc đó luôn cảm thấy không tìm được trường thi, trong lòng sẽ không thoải mái, ngày hôm sau nhất định sẽ đến trễ thời gian thi.”

Nhìn nàng một cái, người nào đó cười hì hì nói: “Đó là cậu không tự tin.”

Gật đầu. “Có lẽ, còn hiện tại, ngại tự tin cuối cùng có đi ngự hoa viên hay không?”

“Đi! Đương nhiên phải đi, cho dù không đi nhìn xem sân bãi, đi xem kỳ hoa dị thảo trong hoa viên của hoàng gia một chút cũng tốt mà.”

“Cậu biết ngự hoa viên ở đâu sao?” Thư Di đột nhiên nhớ ra vấn đề rất trọng yếu này, nàng nhớ kỹ lần trước mình đã đem mai viên làm thành ngự hoa viên.

“Biết phương hướng chung, đi theo mình là được!”

Trên đường, Hi Vận thấy Thư Di mang vẻ mặt nhu hòa, một chút cũng không cảm thấy đau lòng, kinh ngạc hỏi: “Hôm qua trở về, xảy ra chuyện gì?”

Thư Di quay đầu lại cười với nàng. “Không đáng để nói với người ngoài!”

“Vậy sao? Minh trong lòng cậu cũng trở thành người ngoài?” Trong nháy mắt Hi Vận đã đổi sắc mặt, bộ dáng lả chả chực khóc nhìn nàng.

Mi tâm nhấn lại thành hình chữ ‘xuyên’ (川), Thư Di đưa tay đánh một cái lên đầu nàng, quát: “Nói bao nhiêu lần, lúc gạt người thì ánh mắt phải chân thành.”

“...” khóc không ra nước mắt rồi ~ nữ nhân này quá cường hãn, Tứ gia, ta lại đồng tình huynh lần nữa!

“Thật ra, tối hôm qua Dận Chân nói với mình...” Thư Di đem từ đầu đến cuối nói cho Hi Vận, đôi mắt ánh mắt khó có thể tin của nàng, sau đó liền

chuyển thẳng thành sùng bái.

“Thư Di, cậu sẽ rất hạnh phúc.”

Người nào đó cười cười, ánh mắt tràn đầy ý xuân, dưới ánh mắt trời chiếu xuống như đang tỏa sáng, nhu tình như nước.

Đang đùa giỡn, phía trước đã nhìn thấy một nhóm người đang đến từ rất xa, Thư Di liếc mắt, liền thấy rõ người dẫn đầu là Đức phi, nàng quay đầu nhìn về phía Hi Vận, thấy sắc mặt nàng cũng thay đổi, biết ngay là nàng cũng nhìn thấy rõ người đang đến.

“Làm sao giờ? Quay lại hay là đi đến chạm mặt?”

Khóe miệng Hi Vận co giật, “Hiện giờ còn kịp quay đầu sao? Hồ ly tinh hiển nhiên đã nhìn thấy chúng ta, nếu chúng ta quay đầu chạy, không phải đã trở thành nhược điểm cho bà ta trị tội sao.”

“Hắc hắc ~ cũng biết cậu sẽ nói như vậy, vậy thì... Để chúng ta gặp gỡ nhân vật cấp thái hậu này đi!” Thư Di nháy mắt mấy cái với nàng, bộ dáng hoàn toàn không để ý, thấy vậy Hi Vận không biết nên khóc hay nên cười.

Trong nháy mắt, Đức phi đã dẫn đoàn người tới trước mặt Thư Di cùng Hi Vận, hai người đã sớm đứng yên ở một bên, thấy các nàng đi tới, liền cúi thấp người thỉnh an.

Đức phi nở nụ cười nhu hòa, ý bảo hai người đứng lên.

“Hai người các ngươi tiến cung, sao không đến gặp bốn cung? Lại chạy đến đây tiêu khiển.” Giọng nói như đang trêu chọc, nhưng phía dưới lại nhất định che giấu sát khí.

Thư Di không chút hoang mang, vẻ mặt vô cùng chân thành tha thiết nói: “Hồi ngách nương, các con dâu đi Vĩnh Phúc Cung, Huệ Lan cô cô nói nương nương đã đến ngự hoa viên đi dạo, các con dâu mới vội vã chạy đến nơi này, xem thử có phúc khí gặp được nương nương hay không đây!”

Hi Vận cúi thấp đầu, trong đầu thầm khen: cường! Đây mới là cao thủ mà! Từ lúc mình bình an sinh hạ Thẩm Tâm đến giờ thì Huệ Lan cũng về bên cạnh Đức phi, lúc này Thư Di chỉ dựa vào cái liếc mắt mới rồi mà không thấy bóng dáng của Huệ Lan, liền biết rõ bà đã bị chỉ định ở lại Vĩnh Phúc Cung, lúc này mới dám nói, cho dù sau này Đức phi có hỏi, nghĩ đến Huệ Lan là người thông tuệ như vậy, nhất định có thể nói dối không chút sơ hở, quả thật là không cần lo lắng về sau.

Nghe Thư Di nói xong, trên mặt Đức phi lướt nhanh qua một tia tàn nhẫn, tuy nhiên cũng biến mất vô tung vô ảnh trong nháy mắt. “Đã như vậy, các ngươi liền cùng bốn cung qua bên kia ngồi một chút đi!”

Thư Di theo ánh mắt của Đức phi mà nhìn đến hành lang gấp khúc cách đó không xa, hai người liền cười nói. “Vâng ~”

Nha hoàn thái giám đã bị đuổi đi rất xa, Đức phi, Thư Di, Hi Vận ba người lẳng lặng ngồi ở hành lang gấp khúc nhìn núi giả xung quanh đến thất thần, một hồi lâu, Đức phi mở miệng. “Các ngươi cùng Yến nhi tỷ tỷ là quan hệ gì?”

Yến nhi tỷ tỷ?! Thư Di cùng Hi Vận liếc mắt nhìn nhau, không chút thay đổi hỏi: “Ý ngách nương, Thư Di không rõ.”

Đức phi thờ dãi. “Thư Di à, không cần che giấu trước mặt ta, từ khắc mà ngươi ca hát, ta đã biết ngươi có quan hệ không đơn giản với Yến nhi tỷ tỷ, hơn nữa thái độ của vận tuế gia với ngươi... bản cung chỉ là không rõ, rõ ràng các ngươi trẻ tuổi như vậy, sao có thể cùng nàng kết nghĩa kim lan?”

Kết nghĩa kim lan?! Khóe mắt Thư Di co giật, nàng lén liếc mắt nhìn Hi Vận, phát hiện nàng cũng đang ngu ngơ, loại đồn đãi không đáng tin này đến cùng là do vĩ nhân nào đồn ra đây?

“Ngách nương, ngài có quan hệ rất tốt với Hiếu Ý Hoàng hậu?” Kêu Yến nhi tỷ tỷ thật dễ dàng, không phải là muốn chúng ta hỏi như thế sao?”

Quả nhiên, Đức phi lộ ra vẻ mặt hoài niệm, dịu dàng nói: “Vậy còn phải nói từ lúc ta vào cung...” Văn chương thật phong phú, nói đơn giản là lúc vào cung bà có thân phận hèn mọn, đều là nhờ Trương Yến chiếu cố bà, nội dung rất kịch khiến cho hai người cũng không muốn nghe, nhưng khiến cho các nàng ngạc nhiên chính là, Dận Chân lại là do chính bà thỉnh cầu Hoàng thượng cho Trương Yến làm con thừa tự.

Lúc này, Thư Di thật sự bội phục nữ nhân này, mỗi một bước cờ của bà đều tính rất tinh diệu, hoàng tử là không thể do mẹ đẻ nuôi dưỡng, đây là quy củ trong cung, mà lúc đó thân phận của bà hèn mọn, Dận Chân muốn được Khang Hi yêu thương, sủng ái gần như là không có khả năng, cho nên bà dứt khoát thỉnh cầu Hoàng thượng mang con trai mình cho Trương Yến đang thụ hưởng ngàn vạn sủng ái, dựa vào nàng mà cất nhắc địa vị của Dận Chân trong lòng Khang Hi.

Không thể không nói, nước cờ này đánh rất hoàn mỹ, trừ Dận Nhưng ra, Dận Chân là hoàng tử duy nhất lớn lên bên cạnh Khang Hi, tình phụ tử của hắn với Khang Hi so với các hoàng tử khác đều sâu hơn, theo tư liệu lịch sử ghi lại, cuối thời Khang Hi, Dận Chân chính là dựa vào điểm tình phụ tử này mà giành được sự thừa nhận của Khang Hi, làm cảm động trái tim đã bị Dận Nhưng, Dận Tự làm tan nát. Đế vương cũng có thân tình mà, chỉ có điều thân tình này mịt mờ nhiều lắm. Trừ điều đó ra, còn có quy định truyền ngôi vị hoàng đế, cuối cùng Khang Hi chọn Dận Chân làm người thừa kế, cũng là suy nghĩ đến hắn cũng xem như là con trai của Hiếu Ý Hoàng hậu, là người danh chính ngôn thuận nhất ngoài Dận Nhưng ra.

Đức phi nói đến chỗ động tình, cầm lấy khăn tay lau lau nước mắt bên khóe mắt, vô cùng phiền muộn nói: “Không ngờ, Yến nhi tỷ tỷ lại đi trước...”

Một câu nói đã gọi lên sầu não của Hi Vận cùng Thư Di, hai người đều trầm mặc không nói.

Gió mát thổi qua, mang theo một mảnh lá khô, xoay tròn trên không trung với gió, có vẻ thong thả mà phiêu bồng.

Xa xa, một tiểu thái giám cấp tốc chạy tới bên này, quỳ xuống dập đầu nói: “Nô tài khấu kiến Đức phi nương nương. Đức phi nương nương cát tường! Quý phi nương nương đang chờ ngài ở Chung Túy Cung nói chuyện!”

Đức phi vừa nghe, nhanh chóng đứng dậy. “Dẫn đường!”

Thư Di cùng Hi Vận cũng đứng lên cùng với bà, nói: “Cung tiễn ngách nương!”

Đức phi quay đầu lại nhìn các nàng một chút, ánh mắt phức tạp, khó phân biệt.

Tiểu thái giám kia cũng đợi Đức phi đi rồi mới đứng dậy, ngẩng đầu nhìn Thư Di cười một cái, dọa Thư Di sững sờ tại chỗ, chỉ có thể ngo ngác nhìn hẩn chạy theo phía sau của Đức phi.

“Làm sao vậy?” Hi Vận khó hiểu nhìn bộ dáng trở mặt nhìn của nàng.

Lắc đầu, “Không có gì!”

Trời ạ, tiểu thái giám kia... Đúng là Thi Hạo Thiên! Vì sao hắn lại trà trộn vào cung?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nhạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Kéo Màn

Edit: dark Angel

Hai người từ từ bước xuống bậc thang, tiếp tục đi về hướng ngự hoa viên. Hi Vận thấy bộ dáng Thư Di có chút không yên lòng, nhện không được mở miệng. “Cậu làm sao vậy? Thật không có việc gì chứ?”

Lắc đầu, Thư Di quyết định đè nén nghi hoặc xuống trước, nói: “Đang suy nghĩ tới lời vừa rồi của Đức phi, bà ta thật đúng là khiến mình mở rộng tầm mắt đấy!”

“Ừ~” Hi Vận gật đầu tỏ vẻ đồng ý. “Mưu tính sâu xa, có thể thấy được, lúc ấy Tứ gia cũng rất quan trọng với bà ta.”

Thư Di cười nhạo một tiếng, hỏi ngược lại: “Nếu như là cậu, cậu sẽ dùng con mình làm lợi thế, đổi lấy tín nhiệm của đối phương?” Lúc ấy Đức phi làm như vậy không phải không có ý lấy lòng Trương Yên, muốn tìm chỗ dựa cho mình cùng nhi tử sao?

“Vậy cậu thì sao? Nếu cậu là Đức phi, cậu sẽ làm thế nào?” Hi Vận dễ dàng đá bóng cao su lại.

Thư Di trầm ngâm một lát, cười. “Có lẽ sẽ giống bà ấy đi, có lẽ còn sâu hơn bà ta.” Hơi dừng lại, nàng tiếp tục nói. “Cho nên mình không thích hoàng cung, ở chỗ này, cậu chỉ có thể không ngừng cố gắng giẫm lên người khác để đi lên, nếu không sẽ thành tảng đá cho người khác đạp lên.” Trong hoàng cung, đả ngộ với một phi tử không được sủng còn không bằng một hạ nhân.

Hi Vận bình tĩnh nhìn nàng hồi lâu, thờ dãi nói, “Thư Di, cậu thật sự rất thích hợp làm mẫu nghi thiên hạ.”

“...” Thư Di bị nàng hù đến nhảy giật lên, cẩn thận nhìn khắp nơi, sau đó tức giận liếc mắt khinh thường nàng. “Đừng gây họa cho mình chứ ~”

Thư Di, rất chờ mong đến lúc được nhìn thấy dáng vẻ tự tin của cậu lúc thống lĩnh hậu cung, đáng tiếc, có lẽ khi đó mình đã mất rồi? Hi Vận có chút ảm đạm nghĩ tới.

“Trang phục mặc lúc luận võ mấy ngày sau đã chuẩn bị tốt sao?” Người nào đó đưa tay hái một đóa hoa cúc, không chút để ý hỏi.

Hi Vận gật đầu. “Về bản vẽ, đã bảo người ta làm theo.”

“Mình nhớ là Kỳ Mộc Cách am hiểu dùng roi.” Thư Di cầm hoa trong tay đùa không ngừng, ánh mắt rêu xuống hiện lên một tia sáng.

Buồn bực, “Sao lại dùng roi? Chẳng lẽ nữ nhân cổ đại lại chỉ có thể dùng một loại binh khí này sao?”

“Lại?” Thư Di nâng mắt.

Hi Vận nhếch miệng, “Thôi đi, đừng vờ vịt, cậu khiến Hoàng thượng chấp thuận cho những nữ nhân này xem diễn, không phải là muốn giúp mình lập uy, thuận tiện cảnh cáo Qua Nhĩ Giai thị sao?”

Thấy nàng nói toạc ra, Thư Di cũng vui vẻ nói thẳng, “Dận Chân không hy vọng mình thay cậu ra tay quản giáo bọn họ. Mình biết cậu mềm lòng, nhưng có đôi khi nhường nhịn quá sẽ khiến bọn họ nghĩ cậu sợ bọn họ.”

Hi Vận nghe nàng nói xong mà dờ khóc dờ cười, ngược lại sắc mặt có chút tối tăm nói: “Qua Nhĩ Giai thị khác với các nữ nhân này.” Tình cảm của nàng cùng Dận Tường có từ nhỏ, Dận Tường độc sủng nàng ba năm, trước lúc mình vào phủ cũng chỉ có nàng là nữ nhân duy nhất có thai, hiện tại mình sinh con gái, cơ bản là không đứng cùng một hàng với nàng nữa, địa vị đặc thù của nàng đã không có, làm sao không tức giận?!

“... Không cần đã thương người, chỉ cần không làm người bị thương, cậu sẽ làm đi?” Thư Di lắc đầu, bắt đầu đi nói.

Chần chờ một chút, Hi Vận gật đầu kiên định.

Ban đêm, không một tiếng động

Một ngõ ngách trong kinh thành, trong một căn phòng trống trải, ánh nến yếu ớt lẳng lặng chiếu vào một gương mặt tuấn mỹ vô cùng, người này đúng là người lên vào cung ban ngày – Thi Hạo Thiên.

Chỉ thấy hắn ngồi ngay ngắn trên ghế, chăm chú lắng nghe thuộc hạ báo cáo, Thi Thế Kiệt đứng bên cạnh hắn đợi người áo đen quỳ trên mặt đất nói xong, nhin không được mở miệng nói. “Thiếu chủ, có lấy được Cửu Long ngọc bội sao?”

Thi Hạo Thiên thong thả lắc đầu, tiếng nói dễ nghe như châu ngọc chạm nhau nhàn nhạt vang lên từ đôi môi mỏng của hắn. “Không có, ban ngày ta đã lật khắp hoàng cung cũng không tìm được.” Hắn vốn cho là Khang Hi sẽ đặt bảo vật này nơi cung phi, đáng tiếc, uống phi làm thái giám một hồi!

“Vậy...” Thi Thế Kiệt cũng do dự, không có Cửu Long ngọc bội, kế hoạch của bọn họ làm sao thực hiện?

Thi Hạo Thiên trầm mặc, ngón tay khẽ vuốt sống mũi, mày kiếm hơi nhíu, bắt đầu suy tư nghĩ biện pháp giải quyết.

Một bên trong phòng, một thiếu nữ xinh đẹp, độ tuổi thanh xuân nhìn bộ dáng trầm tư của hắn đến mê muội, đôi mắt đẹp như phát sáng nhìn chăm chú trên người hắn không thể kiềm chế, đó là thiếu chủ của nàng, là tín ngưỡng của nàng, đồng thời cũng là nam nhân của nàng.

Cổ đại, phàm là công tử nhà giàu, trước khi lập gia đình, trong phòng nhất định có mấy nha đầu trong phòng, tục xưng ‘người thông phòng’, những nha đầu này có tính chất như là đối tượng nhập môn cho công tử thiếu gia, nếu hầu hạ tốt, hơn phân nửa sẽ được thăng làm tiểu thiếp sau khi thiếu gia cưới chính thê. Thi gia cũng là như thế, Thi Hạo Thiên vốn không ham thích chuyện như vậy, cho nên cũng không có thu người, cho đến năm trước, thân thể hắn đột nhiên xuất hiện khác thường, sợ bản thân đột nhiên qua đời mà gia nghiệp không người kế thừa, rơi vào đường cùng, hắn bắt đầu xem xét chọn người, thiếu nữ Ngọc Dung này chính là người hắn ngàn chọn vạn tuyển để sinh hạ con nối dòng cho hắn.

Cẩn thận suy nghĩ hồi lâu, Thi Hạo Thiên đột nhiên tỉnh ngộ, vỗ tay vui vẻ nói. “Hiện giờ Ngọc Hư chân nhân ở đâu?”

Thi Thế Kiệt thoáng sửng sốt, sau đó mờ mịt nói. “Hắn là còn ở Thanh Hư Quan.”

Nghe vậy, Thi Hạo Thiên nhanh chóng đứng dậy, nói: “Chúng ta đi Thanh Hư Quan ngay, Ngọc Hư chân nhân nhất định sẽ biết cách khác để mở Kỳ Lân Môn.”

...

Hi Vận giương mắt chờ mong nhìn chăm chăm vào lò lửa hồng hồng, ánh mắt chuyển chủ đến mức khiến cho Anh Ca đang canh giữ bên lò cũng không biết nên quạt lửa thế nào, chớp mắt một lát, nàng nhỏ giọng gọi “Thập Tam phúc tấn...”

Hi Vận vung tay lên, nói: “Gọi Cách Cách là được rồi, sao hiện giờ người đa lễ thế? Không thú vị mà.” Khi nói chuyện, ánh mắt cũng không rời khỏi bếp nấu.

Nghe lời sửa miệng, Anh Ca tiếp tục nói: “Hi Vận Cách Cách, thịt này còn phải đợi một lát nữa.”

“Ta biết, không phải ta đây đang đợi sao.”

Anh Ca khóc không ra nước mắt, con mắt lóe ra lục quang này của nàng, nhìn rất giống Katy đang đói cực kỳ mà!

Đang lúc Anh Ca đang nghĩ có nên đi tìm viện binh hay không, cứu binh của mình đã tới.

“Cậu đang làm gì vậy?” Thông thả bước vào phòng bếp, Thư Di liếc mắt liền thấy Hi Vận đang ngồi xổm nhìn lò lửa không chớp mắt, nhíu mày hỏi.

Lần này Hi Vận quay đầu lại, liếc mắt nhìn Thư Di, đứng đắn nói: “Chờ ăn thịt.”

Gi؟؟ Khóe miệng co quắp, hỏi: “Thập Tam A Ca bỏ đói cậu?”

Liếc mắt khinh thường nàng, người nào đó xoay người lại, tiếp tục nhìn ngọn lửa, cũng thuận tiện trả lời nàng một câu. “Cậu phải biết rằng món khoai tây hầm xương, từ lúc đi tới khụ khụ ~ mình đã không được ăn qua.”

Thư Di chấn động, cười cười, món ăn gia đình bình thường như vậy, các nàng cũng rất khó được ăn, bởi vì, thật sự là quá tầm thường, đầu bếp trong phủ khinh thường lắm, hôm nay cũng nhờ nàng cao hứng, bảo Anh Ca đi phòng bếp lấy một ít xương về để nấu trong phòng bếp nhỏ của mình.

Nhìn kỹ bộ dáng tham ăn của Hi Vận, Thư Di ngậm hạ quyết tâm. “Anh Ca, đem rau cải chuẩn bị xong, lại đi lấy một miếng thịt nai cùng với ớt đỏ”, Anh Ca ngẩn ra, liền đáp ứng.

Hi Vận đưa tay đón lấy cây quạt hương bồ trong tay nàng, nói: “Người đi làm việc của người, lửa để ta xem cho.”

Anh Ca nhìn Thư Di một cái, thấy nàng gật gật đầu với mình, liền đưa quạt cho nàng, nhỏ giọng nói: “Hi Vận Cách Cách, quạt này hơi nhỏ một chút, nhưng ngàn vạn lần đừng để nó quạt mạnh lên.”

“Biết, biết.” Hi Vận phát tay không kiên nhẫn, ý bảo nàng rời đi, Anh Ca vốn muốn dặn dò thêm hai câu, thấy nàng như vậy liền nuốt lại lời vào miệng, đứng dậy chuẩn bị đồ ăn.

“Này, muốn xuống bếp?” Hai mắt Hi Vận phát sáng nhìn Thư Di.

“À ~”

Cẩn thận nuốt nước miếng một cái, Hi Vận cười duyên. “Ta có lộc ăn!” Nghĩ đến trình độ nấu cơm của Thư Di là nàng thật sự bội phục, nhớ đến lúc trước vào mùa đông lạnh, bốn người các nàng trốn trong ký túc xá, đóng kín cửa sổ cửa chính, dùng còn nấu một nồi thức ăn, vô luận là những thịt hay là sơ chế, một khi qua tay Thư Di, mùi vị đều thành mỹ vị, cuối cùng các nàng nhất trí cho rằng, bản thân Thư Di có công năng đặc biệt gì đó (´_`)

“Bữa tiệc này không phải cho cậu ăn miễn phí, ngày mai luận võ nhất định phải thắng. Nếu không...” Mắt Thư Di chợt lóe qua, ý lạnh trong đó xuất hiện rõ ràng.

“...” Hôm nay ăn một bữa cơm có dễ sao?! Còn phải chịu uy hiếp...

Giữa trưa đầy đủ cả, đang lúc hai chị em đang chuẩn bị khởi động, Dận Chân lại trở về. Thư Di kinh ngạc nhìn hấn, hấn kinh ngạc nhìn một bàn đầy thức ăn, sau đó khẽ lắc đầu, đây là... cải thiện cuộc sống sao?!

Thư Di cười cười xin lỗi hấn, Dận Chân thích đồ chay, nhưng ăn trưa phần lớn lại là thịt, vốn không nghĩ tới hấn sẽ trở về... Đưa tay gấp một đĩa đậu tây, đặt vào chén hấn, cười nói: “Ném thử cái này, hầm rất lâu cùng với xương, mùi vị tuyệt đối tốt hơn những loại rau xào ngày thường dùng”

Hoài nghi nhìn đậu tây không hề có chút hình tượng đáng nói trong chén, cũng nhìn không ra trong chén có xương, Dận Chân trầm mặc một lát mới nhấc đĩa lên gấp đậu tây xụi lơ như bùn, để vào miệng, nhai nhai.

“Như thế nào?” Thư Di chờ mong nhìn hấn, ngay cả Hi Vận luôn chú ý mũi vào chén cũng nhin không được mà ngừng đĩa lại nhìn hấn.

Dận Chân để trong miệng nhai thật kỹ rồi từ từ nuốt xuống, nhìn hai người đang chờ mong hấn trả lời, nhếch miệng, nói: “Không tệ!”

Hi Vận liền ném cho hấn một ánh mắt khinh thường, xí ~ nam nhân này, chỉ có hai chữ cũng ghen một hồi.

Thư Di thì mỉm cười ngọt ngào, lại gấp cho hấn một đĩa thịt nai, nói: “Lại thử cái này, thịt nai khô, biết chàng không thích ăn dầu mỡ, mỡ trong thịt này cũng đã chảy ra gần hết.”

Nghe vậy, Dận Chân cười đắc ý, đưa tay gấp lấy để vào miệng, miệng giật giật, một lát sau nói “Quá ngon.” Thư Di vừa nghe, nói “Ngon thì ăn nhiều một chút” vừa đưa tay gấp thêm cho hấn, liền thấy cái đĩa đột nhiên bay sang một bên, Thư Di kinh ngạc ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt tràn ngập oán niệm của Hi Vận.

“... Hi Hi?”

“Bàn thịt này không phải làm cho mình sao?” Hi Vận nhúu chặt mày.

“... Cậu ăn hết sao?” Đây là một bàn lớn đấy.

“Ăn không hết mình mang đi!”

Giọng nói đúng lý hợp tình như thế khiến Thư Di không biết nói gì cho phải.

Dận Chân nhàn nhạt liếc nhìn nàng một cái, “Hình như nơi này là phủ của ta.”

“Thì tính sao?” Hi Vận hất cằm lên, khiêu khích nhìn hấn.

Tính sao?! Nàng để nữ nhân của hấn nấu cơm, sau đó ăn đồ trong phủ của hấn, càng quá phận nữa là không cho hấn ăn, cuối cùng, còn muốn đóng gói

mang đi, có người vô si như vậy sao?

“Muội muốn bị liệt vào hàng ngũ những người bị cấm lui tới Ung Vương phủ?” Một câu nói nhẹ nhàng đã trực tiếp dập tắt tất cả đốm lửa của Hi Vận, vì một bàn thịt mà bị cấm lui tới, không có lời mà.

Thành thật mang đĩa trong tay đặt đến trước mặt Dận Chân, sau đó không cam lòng nhìn hấn nâng đĩa, ăn thịt. A ~ lần sau nhất định phải để Thư Di đến phủ nàng làm, nam nhân lòng dạ hẹp hòi này, nàng chịu đủ rồi.

Bên này ăn cơm trưa ‘hòa thuận vui vẻ’, bên kia vì Kỳ Mộc Cách miệng rộng, mọi người đều biết ngày mai sẽ có một trận tỷ võ trong ngự hoa viên, vì vậy các phủ bắt đầu tranh nhau thăm dò, các đại thần tận lực đem chuyện công chuyện đến ngày hôm sau, hy vọng mượn việc thảo luận triều sự mà có thể đi theo hoàng đế đến ngự hoa viên xem, các phúc tấn thì bắt đầu thường xuyên ra vào hậu cung, cùng hậu phi liên lạc tình cảm, hy vọng đến lúc đó đánh cờ hiệu thăm nhóm cung phi mà đi ngự hoa viên xem chiến, mà nhóm nội quyền có quyền lợi đi vào xem lại chỉ có thể chờ đương gia chủ mầu mang tin tức về, dù sao chỉ có Thập Tam phủ là được Hoàng thượng phê chuẩn có thể vào cung xem.

Mà lần này đánh một trận lại có thể quyết định chỗ đến của Kỳ Mộc Cách, nếu thắng thì nhất định sẽ đi vào Thập Tam phủ, không có quan hệ gì với bọn họ, nhưng nếu thua... Nhìn y tứ hiện tại của Hoàng thượng khẳng định là muốn tìm một vị trong các hoàng tử. Bọn họ cũng phải làm chuẩn bị cho tốt.

Ngày hôm sau, tỷ thí tại ngự hoa viên dưới sự chú ý của mọi người được mở màn.

Khang Hi một thân long bào màu vàng sáng ngồi yên trên long y uống trà, trò chuyện câu được câu không với các tần phi ngồi hai bên, các đại thần thì lẳng lặng đứng phía sau bọn họ nhìn đài luận võ cách đó không xa do Khang Hi đặc biệt sai người dựng lên.

Các hoàng tử cùng phúc tấn hoặc đứng phía sau hậu phi, hoặc đứng dưới bóng cây, chỉ riêng nữ quyền trong Thập Tam phủ được an bài tại một cái bàn ở góc phía đông nam, tạo thành một góc vuông 90 độ với bên Khang Hi.

Kỳ Mộc Cách đã sớm đứng trên đài chờ Hi Vận đến, Thập Tam nhìn bộ dáng đã chuẩn bị trước của nàng không khỏi có chút lo lắng, nhỏ giọng hỏi Dận Chân đứng bên cạnh hấn. “Tứ ca, huynh nói Vận Vận có thể thắng được nàng sao?”

Dận Chân lắc đầu, hấn vẫn cho là Hi Vận không biết võ công (bởi vì Thư Di sẽ không), nhưng là nhìn nàng sáng khoải đáp ứng của Kỳ Mộc Cách, chắc nàng phải biết võ công đi? Nhưng, đã có khả năng, vì sao không thấy nàng sử dụng?! Ai ~ “Tạm thời nhìn rồi nói, đệ cũng không cần quá lo lắng, theo tính cách của đệ muội, sẽ không làm chuyện không nắm chắc.”

Chuyện tới hôm nay, cũng chỉ có thể nhìn làm! Dận Tường thờ dài bất đắc dĩ.

Đang lúc mọi người suy nghĩ sao còn chưa thấy người, Hi Vận cùng Thư Di đã đi đến từ đường hoa nhỏ ở phía nam, chỉ trong chớp lát, hai người đã đi đến trước mặt Khang Hi, cùng nhau quỳ xuống thỉnh an.

Kỳ Mộc Cách nhìn thấy các nàng liền chạy vội xuống từ trên đài đến trước mặt Khang Hi, lúc này nàng đang lặng lẽ đánh giá Hi Vận, trên đầu chỉ cột thành một búi tóc đơn giản, cũng không mang bất cứ trang sức gì, trên người khoác một cái áo khoác màu hồng, bởi vì nàng nắm chặt, lại không nhìn thấy rõ mặc gì bên trong, chân mang hài luyện công giống chính mình.

Khang Hi mặt mang theo nụ cười, nói: “Đứng lên đi!”

Hai người mới đứng dậy lui sang một bên, Thư Di tháo xuống áo khoác bên ngoài của Hi Vận xuống, ánh mắt của mọi người liền sáng ngời, sau đó cùng kinh hô, mặc cái y phục gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nhạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Tâm Lý Công Phòng Chiến

Edit: dark Angel

Hi Vận mặc một bộ y phục của Không thủ đạo (Karatedo), ý chỉ chiến đấu sục sôi đứng thẳng đón nhận ánh mắt hiếu kỳ của tất cả mọi người. Kỳ Mộc Cách cẩn thận đánh giá một phen, ừm, áo màu trắng, quần dài màu trắng, quần áo kỳ quái này thế nhưng lại không có một hàng nút cài mà chỉ có một sợi dây màu đen mang ở eo... Trong mắt Kỳ Mộc Cách đột nhiên lóe lên, nếu lúc tỷ thí có thể kéo dây lưng này xuống, nhất định là sẽ rất thú vị đây!

“Ngươi không mang binh khí?” Đột nhiên Kỳ Mộc Cách ý thức được hai tay Hi Vận đều trống trơn, hỏi.

“Mang!” Hi Vận rút một cây kiếm trúc ra từ sau lưng, nói: “Ta dùng cái này.”

Thư Di thấy bộ dáng trợn mắt há mồm của mọi người thì nhin không được mà cong cong khóe miệng, không có cách nào, Hi Hi nàng chính là học kiếm đạo (kendo), nói xem tinh túy của kiếm đạo Nhật Bản đến cùng có thể thắng được võ thuật bác đại tinh thâm của Trung Quốc đây, sờ sờ mũi, nếu như thắng thì có xem như là sính ngoại hay không?!

Khang Hi trầm mặc một lát, để chén trà trong tay xuống, ý bảo Lý Đức Toàn ở bên cạnh là có thể bắt đầu rồi, vì vậy, một tiếng nói lạnh lạnh cắt đứt tất cả suy nghĩ của mọi người:

“Thánh Thượng có chỉ ~ luận võ bắt đầu ~”

Hai người liếc nhìn nhau, Kỳ Mộc Cách phi thân một cái chạy đến trên đài trước, Hi Vận vỗ vỗ tay Thư Di xong, cũng xoay người đi tới, lúc này trong lòng mọi người đều cùng ‘lộp bộp’ kêu lên, xem ra, Thập Tam phúc tấn không biết khinh công đây, này... còn cần tỷ thí sao?! Các nữ nhân trong Thập Tam phủ bắt đầu đứng ngồi không yên, mà các phúc tấn khác thì buông lỏng thân kinh, Thư Di không chút nào để ý đến phản ứng của mọi người, chỉ là nhìn bóng lưng của người nào đó, yên lặng nói trong lòng: Hi Hi, cố gắng lên!

Kỳ Mộc Cách miệt thị nhìn Hi Vận nhàn nhã bước lên, trong lòng hừ lạnh: bước đi nặng nề như vậy, rõ ràng là không có võ công.

Cuối cùng đợi Hi Vận bước lên võ đài, mọi người như ngừng hô hấp lại trong thời gian ngắn, Kỳ Mộc Cách rút trường tiên ra từ bên hông, vung lên không trung, đã nghe một tiếng ‘phách’ thanh thúy vang lên, tiếng thật giống như là roi nhỏ cho đứa nhỏ ở hiện đại chơi, tuy nhiên Hi Vận rõ ràng nhìn thấy được đuôi roi xẹt qua thành hình vòng cung trên không trung nhưng lại mang theo một đốm lửa.

Thư Di chú ý tới ở góc đông nam, gương mặt của Qua Nhĩ Giai thị đã bắt đầu ngưng trọng lại, ha ha ~ xem ra tiểu quận chúa này thật sự có tài, có thể hù dọa được Qua Nhĩ Giai thị.

Hi Vận chậm rãi nâng thẳng kiếm trúc, đầu kiếm giữ vững hướng về phía trước, hai chân tách ra trước sau, thân thể đứng thẳng, ánh mắt nhìn chăm chú vào hành động của đối phương, trong lòng như biển rộng mênh mông vô ngần, không chút gọn sóng sợ hãi mà lại chứa đựng khí thế vô tận, nàng phải tỉnh táo, vội vàng xao động là tội kỵ của kiếm đạo.

Kỳ Mộc Cách cùng nàng giằng co một phút, rốt cuộc nhin không được mà ra tay trước, trường tiên liền vung đến trước mặt Hi Vận, nàng nhanh chóng lắc mình, đưa tay hướng đến dây đeo bên hông của Hi Vận.

Thấy rõ khí thế của Kỳ Mộc Cách, Hi Vận rất nhanh đã tránh đi trường tiên, thân người liền nhanh chóng cúi về phía trước, một tay đâm kiếm nghiêng về một bên, một tay nắm lấy cánh tay đưa về phía trước của Kỳ Mộc Cách, dùng sức vặn lại, gót chân ma sát với mặt đất.

Toàn trường yên lặng, chỉ thấy kiếm trúc của Hi Vận đã để ngay eo của Kỳ Mộc Cách.

“... Bộp bộp bộp ~” Thư Di cười vỗ tay, làm không tệ.

Lúc này mọi người mới hoàn hồn, Khang Hi vừa vỗ tay vừa quát to một tiếng “Hay!” Những người còn lại cũng ủng hộ theo, tiếng vỗ tay vang lên ầm ĩ.

Kỳ Mộc Cách hoàn toàn ngây dại, cúi đầu cứng ngắc nhìn kiếm trúc đang để ngay bụng mình, lại quay đầu nhìn Hi Vận đứng bên cạnh, thì thào tự nói. “Không thể nào, không thể nào!” Về mặt hoàn toàn là không tin.

Hi Vận nhẹ nhàng thu hồi kiếm trúc, thân nhiên nói: “Nếu như ngươi không phục, chúng ta có thể tỷ thí lại một lần.”

Toàn trường ồ lên.

Thập Tam vỗ trán, nói nhỏ: “Vận Vận thật sự là quá thành thực, nếu thắng thì tốt rồi, lại còn cho nàng cơ hội.”

Dận Chân liếc mắt nhìn hần, khẽ lắc đầu, “Muội ấy muốn là Kỳ Mộc Cách thua tâm phục khẩu phục!”

Thập Tam ngây ngốc.

Hai người lại phân ra đứng ở hai bên lần nữa, lần này Kỳ Mộc Cách đã rút ra bài học, dùng sức trên chân, phi thân hướng đến Hi Vận, hai mắt Hi Vận sáng lên, nhanh chóng lắc mình, cũng không ngờ Kỳ Mộc Cách đã sớm có phòng bị, phát tay vung roi lên, khó khăn lắm mới dùng kiếm ngăn lại thế công của roi, Hi Vận hé miệng cười, lúc này mới đứng chứ, sức chiến đấu của đối phương càng mạnh, dục vọng đánh bại nàng càng tăng.

Kỳ Mộc Cách lơ đãng nhìn thấy nụ cười của nàng, sắc mặt đột nhiên trở nên xanh mét, ra tay càng thêm tàn nhẫn, trong lúc nàng nhắc chân muốn đá vào ngực Hi Vận, ánh mắt Hi Vận sáng ngời, đúng là hiện tại! Thân người nhanh chóng lui về phía sau vài bước, đùi phải nâng lên, dùng chân hóa giải đi sự tàn nhẫn trên đùi nàng, sau đó trong nháy mắt nàng muốn thu chân lại, thân thể Hi Vận xoay chuyển về bên phải, không đợi chân phải rơi xuống đất, chân trái đã nâng lên rất nhanh, hai chân giao nhau trên không trung, lợi dụng lỗ hổng lúc Kỳ Mộc Cách ngây ngốc, mu chân trái của Hi Vận đã đánh trúng má nàng, tiếp theo là quán tính toàn thân, đùi phải đảo qua rất nhanh, liền gác lên cổ Kỳ Mộc Cách.

Tất cả động tác làm liền một mạch, tốc độ nhanh đến khiến người ta hoa cả mắt, chỉ đợi bụi bặm đã ngừng lại, mọi người mới phát hiện lúc này Hi Vận căn bản là dùng bàn tay trần.

Tiếng vỗ tay như sấm.

Nhìn về mặt cô đơn của Kỳ Mộc Cách, Hi Vận nhẹ nhàng để đùi phải xuống, không biết nên nói cái gì.

“... Người thắng.” Kỳ Mộc Cách nhìn thẳng vào mắt Hi Vận, nghiêm túc nói.

“Ừ~” Hi Vận gật đầu.

Thu hồi trường tiên, người nào đó khen từ từ đáy lòng. “Người rất mạnh, ta tâm phục khẩu phục.” Nói xong cũng không đợi Hi Vận trả lời, đi thẳng xuống đài, quỹ trước mặt Khang Hi nói: “Kỳ Mộc Cách nguyện đánh cuộc chịu thua, tất cả nhờ Hoàng thượng làm chủ.”

Khang Hi híp mắt lại nhìn Hi Vận vẫn còn ngây ngốc trên đài, lại nhìn Kỳ Mộc Cách đang quỹ gối trước mắt một chút, rất lâu, trong sự chờ đợi khẩn trương của các phúc tấn mới mở miệng: “Truyền ý chỉ của trẫm, Mông Cổ quận chúa Kỳ Mộc Cách, tú ngoại huệ trung, thật vừa lòng trẫm, nay đem gả cho Thập A Ca Dận Hê làm sủng phúc tấn, ngày thành hôn định vào đầu tháng ba.”

Vừa dứt lời, Thập A Ca đã quỹ trên mặt đất cùng Kỳ Mộc Cách dập đầu nói: “Nhi thần/thần nữ lĩnh chỉ tạ ơn!”

Hai mắt Thư Di khẽ lướt qua nhìn Qua Nhĩ Giai thị, cũng thấy nàng mang vẻ mặt phức tạp nhìn Hi Vận, a ~ qua lần này, chỉ mong nàng hiểu Hi Vận đã nhường nhịn thế nào, nếu là mình, hừ ~

Cùng thời gian, Thanh Hư Quan

Thi Hạo Thiên khí định thần nhàn nhìn Ngọc Hư chân nhân đang nhắm mắt dưỡng thần, một chút cũng không để ý mình đã đợi hơn hai canh giờ.

Cuối cùng, Ngọc Hư chân nhân mở mắt ra, hơi hơi thở dài, nói: “Thiên nhi, con thật sự là quyết tâm sao?”

“Đúng vậy!”

“Cũng được!” Ngọc Hư chân nhân nghe hần trả lời như thế, khẽ gật đầu, nói: “Theo tư liệu lịch sử ghi lại, Kỳ Lân Môn có tất cả chín cánh cửa, tám cửa trong đó là cửa chết, chỉ có một cửa sống đi vào nội thất, ở cửa chết thì không chỗ nào là không có ám khí cơ quan, một khi mở ra, phạm là người đi vào thì đều không có khả năng sống, bởi vậy, chỉ có nhận đúng cửa sống mới được, mà chén ngọc Cửu Long, vừa vặn là vật dùng để nhận ra cửa sống, theo truyền thuyết, từ bốn hướng của ngọc bội được khắc hai con rồng, mà ở mép của ngọc bội cũng được khắc rồng xanh, vừa vặn tạo thành chín con rồng, bởi vậy trở thành chén ngọc Cửu Long. Khi chén ngọc được rót đầy nước, có thể nhìn thấy bộ dáng của tám con rồng chơi đùa dưới đáy nước.”

“Cái này có quan hệ gì với việc dò xét ra đúng cửa sao?” Thi Hạo Thiên khó hiểu.

Ngọc Hư chân nhân nhìn hần, nói: “Thanh long trên tay cầm của chén có thể chỉ ra hướng của cửa sống.”

“Chỉ là, chúng ta không tìm được chén ngọc Cửu Long.” Thi Thế Kiệt khó khăn nói.

“Cho nên, các người chỉ có thể mạo hiểm tìm một người tinh thông dịch lý, thông qua bói toán mới tìm ra được cửa sống, phương pháp này mặc dù có thể tồn tại nguy hiểm nhất định, nếu xảy ra sai lầm, như vậy các người đều bị diệt toàn quân, bởi vậy, ta mới hỏi con, thật sự quyết tâm sao?”

Nghe vậy Thi Hạo Thiên bình tĩnh nhìn Ngọc Hư chân nhân, thông thả mà kiên định gật đầu.

“Như vậy, phải đi tìm người tinh thông dịch lý đi.” Ngọc Hư chân nhân xoay người phát tay với bọn họ, rõ ràng mang theo ý trực khách.

Thi Hạo Thiên cùng Thi Thế Kiệt nhìn nhau, cùng quay người ôm quyền thi lễ với ông, sau đó xoay người rời đi.

“Thiếu gia, chúng ta phải đi đâu tìm người như vậy? Hơn nữa suy tính người này phải còn vô cùng chuẩn xác mới được.” Đây chính là chuyện liều mạng, không thể qua loa chút nào.

Thi Hạo Thiên hơi trầm ngâm, hần nhớ kỹ là nàng rất tinh thông phương diện này, nếu như...

“Đi Ung Vương phủ!”

Hả? Thi Thế Kiệt cả kinh, đi Ung Vương phủ làm chi?? Đợi đã, người kia không phải là ở trong Ung Vương phủ sao? Chẳng lẽ là thiếu gia muốn mời nàng sao?

Đêm khuya, Ung Vương phủ, Di Tâm Các

Dận Chân vừa mới vào sân, chỉ thấy tiểu nữ nhân nào đó đang ngồi trước lò lửa nghiêm túc quạt lửa.

“Nấu cái gì vậy? Thơm như vậy?”

Thư Di sững sờ, ngẩng đầu thấy hần, cười liền nói: “Hầm cháo gà cho chàng, dùng để bổ thân thể.”

Cười khổ. “Hiện giờ nàng mới là người cần phải bồi bổ thân thể đi?”

“Ừ~ cũng đúng, hai ta cùng nhau bổ là tốt lắm!” Thư Di suy nghĩ một chút, cảm thấy hần nói rất có đạo lý, nghiêm trang nói.

Đưa tay捏 cái mũi nhỏ của nàng, Dận Chân sùng nịch nói: “Làm bộ làm dáng cho ai xem đây?! Đi, về phòng thôi, để Anh Ca nhìn lửa, nhìn mũi của nàng xem, lạnh cả rồi!”

Nghe vậy Thư Di cười ảm áp, gật đầu, mặc hán kéo đi vào phòng.

“Hôm nay là nàng chỉ chiêu cho đệ muội đi?”

“Chiêu gì chứ?”

Dận Chân xoay người, cười với nàng. “Chiêu đệ đối phó với Kỳ Mộc Cách đấy!”

“Vi sao hỏi như thế?” Thư Di đảo mắt, vui vẻ nói.

Kéo nàng lại, Dận Chân đặt mông ngồi lên ghế, bắt đầu phân tích. “Ai cũng đều thấy là Hi Vận không có chút nội lực nào.” Thư Di gật đầu, ý bảo hán nói tiếp. “Mà khinh công cùng nội lực của Kỳ Mộc Cách cũng không tệ, ngay từ đầu ta cũng lau mồ hôi thay cho Thập Tam đệ muội, nhưng lúc nhìn thấy nàng dự định xâm nhập liền hiểu rõ trận tỷ thí này là nàng thắng chắc rồi. Kỳ Mộc Cách quá cao ngạo, luôn nhận định mình là người thắng, lúc Hi Vận cố ý lộ ra sơ hở, nàng không chút suy nghĩ mà đâm đầu vào, hoàn toàn trúng kế, mất tiên cơ, vì vậy trận đầu nàng thua, mà trận thứ hai, thì hoàn toàn vì bối rối mà làm cho mình thất bại.”

Thư Di kéo cao khoe miệng, giơ ngón cái lên. “Lợi hại!”

“Như vậy, hiện tại có thể nói cho gia biết rốt cuộc là thế nào sao?” Dận Chân dịu dàng nhìn nàng, đoán không sai, mưu kế này là do tiểu nha đầu này nghĩ ra.

“Ai nha, chỉ là hôm qua dùng xong cơm trưa, chẳng đi rồi, chúng ta cùng nhau suy nghĩ, nếu nói không cần chiến mà muốn người thua, tốt nhất là dựa vào sĩ khí, khí thế của quận chúa đó rất cao, vừa nhìn là biết người tự đại cuồng vọng, người như vậy nếu lúc tỷ thí mà bị kích thích, rất dễ dàng có bóng ma, nhất định là tự mình phủ nhận, vì vậy sẽ sinh ra bối rối, lỗ hổng sơ hở tự nhiên không ít ~ quan trọng nhất là nàng sẽ mất đi sức phán đoán ngày thường, cho nên ta nói với Hi Hi, đánh nhanh thắng nhanh! Thời gian càng ngắn, động tác càng đơn giản, đá kích càng trầm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Gặp Phải Tình Dịch

Edit: dark Angel

Nghe Thư Di nói vậy, Dận Chân mím mím môi, đưa tay chỉ chỉ hai má non mềm của nàng, sùng nịch nói: “Nàng đúng thật là tiểu tình quái.” Thư Di vừa nghe, xoay người cau mũi với hán, chu cái miệng nhỏ nhắn lên mà oán giận nói. “Ta tình quái chỗ nào? Đây gọi là chiến lược, chiến lược biết không?”

Dận Chân bị đáng vẻ ngây thơ hiếm thấy của nàng làm cho ngây người, nhìn nàng chăm chăm, không làm ra bất cứ phản ứng gì, Thư Di thấy thế cũng không thúc giục, thật phối hợp mà nghiêng cứu quần áo của hán, lẳng lặng chờ ai đó hoàn hồn.

Một hồi lâu, Dận Chân thở dài, sờ sờ bụng hơi gồ lên của nàng, buồn bực nói: “Gia hối hận, không nên để cho nàng thụ thai sớm như vậy.” Thái y nói qua, lúc mang thai thì chuyện phòng the không thể quá kịch liệt, không thể thường xuyên, không thể quá mệt...

Thư Di nghe vậy, cười khanh khách không ngừng, đồ ngốc này, ban đầu thì liều mạng để nàng mang thai sớm chút, bây giờ có thai lại hối hận, ai ~ ai nói lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển? Ai nói nữ nhân hay thay đổi? Nam nhân không phải cũng thế sao!

Nhẹ nhàng vuốt lấy tay hán, Thư Di nhỏ giọng nói “Không phải chàng nói có việc muốn làm sao? Có phải đã đến thời gian rồi không?” Động tác gần đây của thái tử, Khang Hi đã bắt đầu có điều kiêng kỵ, Dận Chân bị kẹt giữa hai người, xử lý chuyện khẳng định là rất khó...

Dận Chân nghe lời của nàng xong, quay đầu nhìn đồng hồ thạch anh trên bàn, nói “Đã là giờ này, gia nên đi, phóng chừng là bọn họ đều chờ ở thư phòng đi” Không biết Thập Tam đã tìm được người tên Ô Tư Đạo này không.

Nghe vậy, Thư Di tự động đứng lên khỏi người hán, thay hán sửa lại vạt áo hơi nhăn, ngẩng đầu cười. “Ta muốn đi xem Niên sườn phúc tấn.”

“Đang tốt đi xem nàng làm chi? Biết điều ở trong phòng dưỡng thai một chút, mấy ngày gần đây nàng đều chơi đã, cũng không biết có làm một con trai gia hay không.” Dận Chân nhú mày, lời khiển trách mang theo nửa dịu dàng nửa khiển trách. Lúc này Thư Di có thai, hán thật sự không muốn để nàng có dính dáng gì với Niên thị, người đàn bà kia... Ai ~

Thấy hán nói như vậy, Thư Di hơi hơi yên tâm, xem ra hán đối tốt với Niên thị cũng bởi vì quan hệ với Niên Canh Nghiêu chứ không phải tình thâm ý hậu

như lời của những nữ nhân trong phủ này.

Biết thời gian không thể trì hoãn hơn nữa, Dận Chân cúi người trộm hôn lên mặt Thư Di, trấn an nàng: “Nghe lời gia, ở trong phòng đợi cho tốt, gia là vì tốt cho nàng.”

Thư Di biết ý nghĩ thật trong lòng hắn, cười gật đầu, rất là nhu thuận làm người ta hài lòng.

“Vây gia đi, buổi tối nghỉ sớm một chút, không cần chờ gia.” Nam nhân nào đó tiếp tục lái nhai dận dò.

“Biết rồi.” Nàng chưa từng thức đêm đợi hắn, trong lòng Thư Di cười không dứt, nam nhân này còn thật là kỳ cục đến khác thường, dùng cách này để nhắc nàng buổi tối phải chờ hắn sao?

Thấy nàng như vậy, biết tiểu nữ nhân căn bản không để ý đến hắn, thờ dài, Dận Chân khẽ lắc đầu bước đi.

Lúc nửa đêm

Một bóng đen len vào Di Tâm Các rất nhanh, Tiểu Đức Tử làm thủ vệ vừa vận đứng lên đi tiểu tiện, lúc nhìn thấy thân ảnh chạy vội dưới bóng cây thì len lén cười, Vương gia leo tường đến nghiên rồi.

Thân ảnh nọ chạy thẳng tới chủ phòng, trong chốc lát, liền khiêng một người ra, đang lúc muốn phi thân trốn đi, đã kinh động đến báo tuyết đang nằm nhắm mắt dưỡng thần trong góc, đôi mắt mèo màu bạc phát ra ánh sáng trắng trong bóng đêm, bình tĩnh xem xét bóng dáng màu đỏ tươi trên vai của bóng đen, là chủ nhân của nó đây. Nhận thấy được người này hình như đang làm nghề lúc trước của nó, đôi mắt mèo to của Katy hiện lên vẻ không vui, lại dám ra tay với phụ nữ có thai, thật sự là quá không có đạo đức nghề nghiệp! Mất đi trình độ làm hái hoa tặc.

Nghe tới, Katy lặng yên đứng lên, chấn hưng tinh thần, mấy bước chạy rồi nhảy lên tảng đá ở trong góc để mượn sức bay khỏi tường, đuổi theo người ‘hái hoa’ áo đen.

Chạy theo hắn một khoảng cách phía sau, người áo đen kia dừng chân quay đầu lại, Katy không kịp trốn đã bị lộ dưới bầu trời đêm, lông mao trắng như tuyết lại càng thêm dễ thấy trong bóng đêm.

Người áo đen nhìn đến nó rõ ràng cũng ngây ngốc ra, tựa hồ không ngờ là một con báo đi theo mình đi, một người một thú nhìn nhau chốc lát, nhận ra lẫn nhau cũng không có ý nghĩ ra tay, người áo đen xoay người chạy tiếp, Katy cũng tiếp tục nghiệp lớn theo dõi của nó...

Cuối cùng, trước mắt dần dần xuất hiện một tòa nhà sáng rực đèn, Katy kinh ngạc nhìn người áo đen phi thân vào tòa nhà thoát nhìn rất quý phái kia, nhìn thấy mấy người thủ vệ ở chỗ cửa, Katy bắt đầu đi quét mắt khắp nơi một lần, vui mừng phát hiện thấy một gốc cây đại thụ cách đó không xa, âm thầm ước tính khoảng cách, con báo khẽ cắn môi, chạy nhanh đến cây đại thụ, cọt cọt vài cái liền leo lên nhánh cây, sau đó tứ chi cùng dùng lực, nhảy một cái, mượn độ cao của nhánh cây nhảy vào tòa nhà, sau khi vững vàng rơi xuống đất, Katy ngửi ngửi mùi trong không khí, sau đó chạy như điên vào nội viện.

“Mang người đến?” Thi Hạo Thiên cười híp mắt đứng dậy.

Người áo đen tránh hai tay của hắn đang muốn nhận người trong lòng, lãnh đạm nói “Nhân tình ta nợ ngươi coi như xóa bỏ, từ bây giờ, trong chúng ta không còn bất cứ quan hệ gì nữa.”

Nghe lời nói lãnh tuyệt của hắn, Thi Hạo Thiên hơi nhướn mày, gật đầu. “Thôi được.”

“Như vậy ta cảnh cáo ngươi, tốt nhất là đối xử tử tế với nàng, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Thấy hắn đồng ý, người áo đen hung ác nói.

Thi Hạo Thiên nhìn nữ nhân hôn mê trong lòng hắn, cười nhạt nói “Không cần ngươi nói, ta cũng sẽ bảo vệ nàng thật tốt.”

Nghe lời của hắn xong, người áo đen đột nhiên chần chờ, cúi đầu nhìn người trong lòng, nhìn nhìn Thi Hạo Thiên bình tĩnh chờ hắn buông tay, cuối cùng cắn răng một cái, vòng qua người trước mặt hắn, chạy thẳng vào giường trong phòng, nhẹ nhàng đặt người xuống.

“... Ngươi động tình với nàng?” Thi Hạo Thiên nhìn một loạt động tác của hắn, kinh sợ hỏi, trong lòng cảm thấy khổ sở.

“...” Người áo đen lẳng lặng nhìn người đang ngủ say trên giường, ánh mắt dịu dàng, dường như không nghe thấy câu hỏi của người nào đó.

Đầu ngón tay khẽ gõ vài cái lên bàn, Thi Hạo Thiên tiếp tục hỏi “Ngươi không cần phải đi?”

Người áo đen nhìn hắn, đứng lên đi ra ngoài, chỉ là lúc bước ngang người hắn thì dừng lại, nói “Nàng có thai, còn nữa, nàng là tiểu sư muội của ta.” Nói xong, thông dong rồi đi.

Ha ha ~ Thi Hạo Thiên nhìn bóng lưng của hắn cười khê, tiểu sư muội? Hắn là muốn nói, hắn chiếu cố đến nàng hoàn toàn bởi vì nàng là tiểu sư muội của hắn? Thật vậy sao? Sách Lãng...

Khi Thư Di tỉnh lại, phát hiện mình nằm trong một chiếc xe ngựa rộng rãi.

“Tỉnh?” Giọng nói lạnh lùng xẹt qua không khí, chui vào tai Thư Di.

Lạnh quá, nhin không được rùng mình một cái, Thư Di nhìn về phía phát ra giọng nói.

What! Cũng hít vào một ngụm khí lạnh, Thư Di hoàn toàn kinh sợ, lời nói không còn mạch lạc, chỉ vào người ngồi bên cạnh nàng, hỏi. “Người... Làm sao người... Là ai?”

Người nọ khinh miệt liếc nhìn nhàn, tiếp tục lãnh đạm nói “Ta là Ngọc Dung, thiếu gia phái ta đến chiếu cố người.” Nói chuyện còn không thuận, không có lễ phép, khẳng định là thiếu gia sẽ không coi trọng nàng.

Ngọc Dung... Trái tim kinh hoàng của Thư Di dần dần bình tĩnh lại, không phải là nàng, mặc dù ngoại hình giống như đúc, “Thiếu gia mà người nói là ai? Ta biết sao?”

Liếc mắt kinh ngạc nhìn nàng, Ngọc Dung trả lời. “Địa hoàng Thi gia có nghe không?”

Thì ra là hần, Thư Di hiểu rõ nói “Thi Hạo Thiên?”

“Lớn mật, tục danh của thiếu gia là để cho người tùy tiện gọi sao?”

Tiếng khiển trách nghiêm nghị khiến ấn tượng của Thư Di với nàng càng thêm kém, vốn ngoại hình đã giống với người phá hủy tình yêu của nàng với Dương Nghị cũng đã khiến nàng rất chán ghét, hiện tại lại dám rống nàng, một cái tên rất giỏi sao? Thiếu gia, ta phi ~ ta còn là Hoàng thái hậu tương lai đây, Địa hoàng tính là gì, nói trắng ra không phải là trộm mộ sao, còn đáng tự hào thể hừ, xỉ ~

Nữ nhân kia thấy vẻ khinh thường rõ ràng trong mắt Thư Di, không nhin được lại kêu gào, “Ta cảnh cáo người, an phận chút cho ta, hoàn thành nhiệm vụ liền lập tức rời đi cho ta, đừng gây chuyện.”

“Sao? Gây chuyện?” Mắt Thư Di chợt lóe lên, dựa vào ghế, một tay chống đầu, nhìn nàng nói: “Chuyện mà người nói không phải là quán quýt lấy Thi Hạo Thiên đi?”

Trợn mắt liếc nàng một cách hung hăng, cả giận nói “Nếu hiểu, người tốt nhất thức thời chút đi.”

Thư Di hừ lạnh trong lòng, nữ nhân ngạo mạn, so sánh thì còn kém xa người kia ở hiện đại, ít ra vị kia còn có thể ẩn dấu tâm địa gian trá của mình. “Người là gì của hần? Dựa vào gì mà uy hiếp ta?”

“Ta là nữ nhân của chàng!”

Bị nàng rống như vậy, Thư Di có chút ngây ngẩn cả người, thì ra hai người đã rồi, đừng nói nàng không coi trọng Thi Hạo Thiên, coi như là có chút hảo cảm với hần thì cũng sẽ tránh xa hần chín mười dặm vì ngoại hình của hần, kính nhi viễn chi (*). Nói đi nói lại, chẳng lẽ hai người này thật là duyên phận từ kiếp trước, cho nên đến hiện đại mới khiến mình thất bại? Dương Nghị mới có thể làm ra chuyện như vậy với nàng?

() kính nhi viễn chi: kính trọng từ xa, không dám đến gần*

Vừa nghĩ như vậy, Thư Di có chút bình thường trở lại, mặc dù một mực nói là quên hần rồi, quên đoạn tình cảm kia đi, nhưng dù sao cũng là mối tình đầu, cái loại chua xót này tựa như một cây gai đâm vào da thịt, không rút ra sẽ theo máu tuần hoàn mà dần dần dung nhập vào cơ thể, muốn rút ra thì cần dùng khí rất lớn. Hiện tại, ngoài ý muốn lại gặp nàng, nghe lời nói này, cái gai trong da thịt mình tự nhiên biến mất.

Nghĩ như vậy, Thư Di cười, cười trong suốt, cười như khi mây tan trăng sáng, “Yên tâm, ta không có hứng thú với nam nhân đã có chủ.”

“...?” Đường như không ngờ tới nàng sẽ đột nhiên thay đổi cách nói, Ngọc Dung ngây ngốc nhìn nàng, vừa kỳ quái vừa hoài nghi.

Thấy thế, Thư Di liền tục cam đoan. “Thật sự, ta đã có phu quân, phu quân của ta còn rất yêu rất yêu ta, hơn nữa...” Đưa tay sờ sờ bụng, Thư Di cười càng thêm dịu dàng. “Ta cũng đã có tiểu bảo bảo với hần.”

“Sao??” Ngọc Dung trợn to hai mắt, nhìn chằm chằm vào chỗ tay nàng đang đặt lên, ngạc nhiên nói. “Người mang thai? Sao không chút nào nhìn ra? Không phải nói bụng sẽ rất lớn sao?”

Thư Di hé miệng cười cười. “Mới có bốn tháng, tự nhiên sẽ không quá lớn, qua thêm hai tháng nữa là sẽ hiện lên thôi.”

“Vậy sao.” Người nào đó ngo ngắc gật đầu, vẻ mặt được dạy bảo. “A, người đều đã gả cho người, ta đây thu lại những lời vừa nói là được rồi.”

Thư Di kinh ngạc nhìn gương mặt đỏ bừng của nàng, vô trán cảm thán, mặc dù ngoại hình y như nhau, nhưng tính tình thì xa đến tận chân trời đi, không ngờ cô nương Ngọc Dung này còn rất đáng yêu nữa chứ!

Chương 77: Lo Lắng Như Thế

Edit: dark Angel

Ung Vương phủ

Tiếng gầm lên giận dữ vang vọng trong đại sảnh Di Tâm các. “Cái gì gọi là không biết??”

Mọi người cúi đầu xuống, yên lặng thừa nhận lửa giận của Vương gia nhà mình, lúc này chỉ hận là đầu không thể thấp xuống đến lưng quần.

Anh Ca quỳ trên mặt đất, nom nớp lo sợ nói: “Hồi Vương gia, sáng nay lúc nô tỳ đến đánh thức, đã không thấy Cách Cách nữa, nô tỳ...”

Còn chưa nói xong, Dận Chân đã oanh tạc đến. “Chuyện từ sáng nay vì sao đến bây giờ mới báo? Nếu chủ tử các người xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, gia muốn đầu của các người!” Vừa nói, hắn liếc mắt nhìn Anh Ca, lại quét mắt nhìn các nô tài đang quỳ dưới đất, trong lúc lơ đãng lại quét ngang về mặt muốn nói lại thôi của Tiểu Đức Tử, nhủ mảy mò. “Tiểu Đức Tử, người muốn nói gì?”

Tiểu Đức Tử vốn muốn giấu đi nhưng lại bị chỉ đích danh, trái tim như nhảy lên, cung kính trả lời. “Hồi Vương gia, lúc tiểu nhân đi tiểu đêm đêm qua đã phát hiện một bóng đen chạy nhanh vào chủ phòng, không biết có quan hệ với việc mất tích của Nữ Cổ Lộc chủ tử hay không?”

Dận Chân vừa nghe, lông mày nhướn lên, trừng mắt phượng, vội hỏi: “Cụ thể là giờ nào?”

Tiểu Đức Tử cúi mắt cố gắng nhớ lại, nói rất khẳng định. “Là giờ sủu.”

Giờ sủu... rõ ràng là có người bắt Thư Di đi, chỉ là vương phủ có thủ vệ dày đặc, nhất là Tây viện, gần như toàn bộ tinh binh của phủ đều ở đây, có thể không kinh động đến nhiều cao thủ như thế mà vẫn có thể mang một người đi một cách lặng yên như vậy, trên đời này cũng không mấy người làm được đi, đến cùng là ai làm? Vì sao lại mang Thư Di đi, chẳng lẽ là người bên thái tử muốn bắt trụ mình? Dận Chân gần như phủ nhận ý nghĩ này ngay, thái tử ngu ngốc vô năng, tuy nói thủ hạ có không ít người tài ba nhưng chưa từng nghe nói có tuyệt thế cao thủ nào tồn tại, như vậy là Hoàng a mã sao? Hay là mấy người trong hậu cung làm? Dận Chân càng nghĩ càng thấy lạnh người, nếu như người bắt Thư Di là vì mình mà đến, hắn không cần quá lo lắng, không qua bao lâu nhất định sẽ có tin tức mang đến, chỉ sợ là trong hậu cung có người bất mãn với việc Thư Di vén lên chuyện xưa mười mấy năm trước, ra tay trả thù, nếu là như vậy, khả năng nàng còn sống là cực kỳ nhỏ bé.

Trong lúc suy nghĩ của Dận Chân đang chuyển động trăm ngàn hướng, Cao Phúc đã lên tiếng chất vấn Tiểu Đức Tử. “Đã thấy được thích khách, vì sao lúc ấy không mở miệng hô?”

Tiểu Đức Tử run run lên liếc mắt nhìn Dận Chân, cúi đầu thấp giọng nói: “Nô tài thấy giờ kia, lại là leo tường vào, tường Vương gia, nên không...”

“Lớn mật!” Cao Phúc lớn tiếng khiển trách, ngăn không cho Tiểu Đức Tử nói tiếp, còn bản thân thì dè dặt xem xét sắc mặt của Dận Chân.

“Khụ~” người nào đó bị điểm danh mất tự nhiên khụ một tiếng, dõ dẽ tài. “Đa Tể, người lập tức mang thủ hạ ra ngoài thành tìm, nhớ kỹ trọng điểm hỏi là xe ngựa hoặc là người đi đường có hành động quái dị ra khỏi thành ban đêm.” Thư Di có thai, người bắt nàng đi nhất định sẽ không cười ngựa mang nàng theo.

“Vâng!”

“Nhĩ Thái, người mang theo vài người đến các khách điểm, ngõ tối trong thành kiểm tra xem, trọng điểm là hỏi những người đến ở vào mấy ngày gần đây.” Cao thủ giang hồ đã muốn hành động, tất nhiên là mấy ngày trước đó sẽ ở khách điểm hoặc là ở các ngõ tối, thăm dò quan sát cho tốt mới có thể ra tay, trừ phi người này là người trong cung hoặc là trong phủ này.

“Vâng!”

“Cao Phúc, người đi theo gia.” Hắn muốn đi dò thám hướng gió.

“Vâng, nhưng Vương gia, vì sao không dùng tinh binh trong phủ đi ra ngoài tìm, nhiều người không phải càng dễ hơn sao.” Cao Phúc khó hiểu hỏi.

Dận Chân lắc đầu. “Nhiều người lại không tốt!” Nói xong liền lớn tiếng phân phó. “Chuyện này các người ai cũng không được tiết lộ ra ngoài, nếu có người nào dám vi phạm lời của gia, không chỉ có đầu của hắn không giữ được, chính là người nhà hắn gia cũng sẽ không buông tha. Từ hôm nay trở đi, phải hai hộ vệ canh giữ ở cửa Di Tâm Các, trừ gia ra ai cũng không được vào, với bên ngoài thì nói là chủ tử các người thân thể không khỏe, muốn tĩnh tâm dưỡng thai, đã nghe rõ rồi chứ?”

“Bọn nô tài hiểu.”

Thanh âm đồng loạt khiến Dận Chân yên lòng một chút, hắn không thể chuyện Thư Di bị cướp đi truyền ra ngoài, nếu không thì dù tương lai nàng có thể bình yên trở về, những lời đồn đãi này cũng sẽ làm hại nàng.

...

Trong lúc bên kia hùng hực khí thế triển khai công việc tìm người, bên này, xe ngựa đang lặng lẽ bốn ba trên đường nhỏ, Thư Di đang buồn ngủ nằm trên tháp, chợt nghe phu xe ‘hu –’ một tiếng ngừng lại, Ngọc Dung vừa định vén rèm hỏi xem chuyện gì xảy ra, màn đã bị xốc lên, một gương mặt vô cùng suât khí đi vào.

“Thiếu gia?!”

“Thi Hạo Thiên?!”

Hai người buột miệng kêu lên.

Người bị kêu hoàn toàn không để ý mà nhân nhả đi vào ngòi, tuy nhiên lúc ngẩng đầu lên muốn nói lại bị vẻ mị thái của Thư Di làm cho thất thần, trên mặt Ngọc Dung hiện lên vẻ không vui, đưa tay phát qua mặt hắn, cười nói: “Thiếu gia đi vào là có chuyện quan trọng muốn nói đi?!”

Thi Hạo Thiên bị nàng phát một cái, cũng phục hồi tinh thần lại, hơi ảo não đỏ mặt, hơi có lỗi nói: “Hạo Thiên quấy rầy cô nương nghỉ ngơi, đường đột đi vào chỉ là muốn hỏi một chút, con báo phía sau xe ngựa chính là của cô nương nuôi trong nhà?”

Thư Di sững sờ, kinh ngạc thốt lên. “Là một con báo tuyết có đốm đen?”

Thi Hạo Thiên mỉm cười gật đầu với nàng!

“Trời ạ ~” thấy phỏng đoán bị chứng thật, Thư Di nhin không được mà kinh hô, vội vàng nói. “Thi công tử chớ làm hại tánh mạng nó, đó là sủng vật nhà ta dưỡng.” Vừa nói xong, liền thấy trong mắt Thi Hạo Thiên hiện lên vẻ hiểu rõ, gương mặt lại toát ra chút đắc ý, trong lòng Thư Di trầm xuống, hắn điều tra qua mình! Mặc dù chuyện nàng dưỡng một con báo cũng không tính là bí mật trong thành, nhưng cũng chỉ giới hạn trong các nhân vật trọng yếu trong cung biết mà thôi, không ngờ tới người trong giang hồ có chút thủ đoạn là có thể tra ra chuyện của nàng.

“Đã như thế, ta để nó lên xe với cô nương được không?” Thi Hạo Thiên thờ ơ mở miệng. “Chỉ là không biết nó có đã thương người hay không.” Vừa nói, đôi mắt đẹp cũng khẽ liếc sang Ngọc Dung yên lặng ngồi một bên.

Từ đầu Thư Di sợ thái độ của hắn đối với mình sẽ khiến Ngọc Dung hiểu lầm, hiện tại thấy hắn để ý Ngọc Dung như thế, trong lòng buông lỏng, nụ cười càng trở nên ngọt ngào hơn nhiều. “Katy còn nhỏ sẽ không làm người bị thương, xin công tử cứ yên tâm.”

Tuy nhiên Thư Di không biết, Thi Hạo Thiên để ý sự an toàn của Ngọc Dung hoàn toàn là vì trong bụng nàng rất có khả năng đã có đứa nhỏ.

Thấy nàng nói như vậy, nam nhân kia đưa tay nhắc rèm, phu xe cực có ánh mắt đã vội đi, chỉ trong chốc lát đã bắt Katy lại. Nhìn đến báo tuyết bị buộc chặt trước mặt mình, Thư Di thầm giật mình trong lòng, một phu xe đã có năng lực như thế, dễ dàng đem một con báo sắp trưởng thành bắt lại, cuối cùng là vì sao bọn họ muốn bắt nàng?

“Thi công tử, có thể để tiểu phụ nhân hỏi vấn đề này sao?” Thư Di cười híp mắt nói, nàng muốn biết mục đích thật của nam nhân này.

Thi Hạo Thiên nghe nàng tự xưng phụ nhân, sắc mặt biến thành trắng xanh, buồn bực nói. “Cô nương xin hỏi.”

Trong lòng Thư Di trầm xuống, không chút thay đổi nói. “Ta chỉ muốn biết, công tử ‘mời’ ta đến là có việc gì?”

“Vì tìm một báu vật!”

“Sao?” Thư Di sững sờ, chớp mắt mấy cái, nghi hoặc nhìn hắn, ý bảo hắn nói cho tường tận.

Thi Hạo Thiên thông thả mở quạt giấy trong tay ra, thông thả quạt vài cái, nói. “Chuyện ta thân nhiễm bệnh nặng, cô nương sớm có nghe thấy.” Vừa nói vừa nhìn nàng một cái.

Thư Di gật đầu, bệnh di truyền của gia tộc à.

“Ai ~ cô nương có điều không biết, bệnh này là bệnh nan y, ta đã tìm danh y ở khắp nơi, mà thời gian gần đây đây, càng phát bệnh nặng hơn, ta thường nghĩ, chắc là có đại nạn buông xuống...”

Thư Di vừa nghe hắn nói, vừa đưa tay cời dây trói trên người Katy ra, đợi đến lúc hắn nói ừ rừ cô đơn như thế, nhin không được mà an ủi, “Trời không tuyệt đường người, người cần phải thả lỏng ra mới đúng.”

Ngọc Dung tuy là biết hắn có ý nói như vậy, nhưng mắt cũng không khỏi đỏ lên, ghen ngào nói. “Thiếu gia chắc chắn sẽ phúc thọ an khang...”

Thi Hạo Thiên lạnh nhạt cười, nhưng lại cho người ta có một loại cảm giác tê lương chí cực. “Sống chết có số thôi.”

Nghe hắn cảm khái như vậy, Thư Di cũng không đáp lời, trong chốc lát, bầu không khí lại trở nên trầm mặc không tự nhiên, Thi Hạo Thiên không ngờ nàng cũng không nói, bị nàng dừng lại như vậy, bất đắc dĩ cũng không biết làm sao để nói tiếp.

Thư Di cố nín cười, nhưng hiệu quả không lớn, bởi vì hắn đóng kịch thái quá, nói lời bi tình như vậy để mong nàng đồng tình hay sao? Còn sống chết có

số, nếu thật là sống chết có số, như vậy hẳn lại tha thiết mong chờ bắt nàng tới làm cái gì? “Thì công tử sẽ không thử tìm phương pháp khác sao?” Suy nghĩ hồi lâu, Thư Di quyết định cho hắn bậc thang để hắn tiếp tục nói cho hết lời.

“Là thế này, mấy ngày trước đây, ta tình cờ đọc được một bộ sách cổ lưu truyền từ thời thượng cổ, phát hiện một ít bí mật, trong đó có một biện pháp có thể trị liệu thân thể ta, nhưng là tìm thuốc này lại có chút phiền phức, cần cô nương hỗ trợ.”

Thư Di gật đầu. “Cần cái gì? Nếu ta có thể làm được, nhất định sẽ hết sức, nếu làm không được...”

Thi Hạo Thiên liền cắt lời của nàng, “Yên tâm, chỉ là muốn cô nương thay chúng ta xem bói một chút chuyện mà thôi.”

“Xem bói?” Thư Di tròn to mắt, “Nhưng là ta không có mang theo bài bên người!”

Thi Hạo Thiên vui mừng, lấy một vật từ trong ngực ra, đưa cho nàng, “Là bộ bài này sao?”

“...” Rất tốt, rất có tiềm lực vào nhà cướp của, bắt người còn mang theo đồ của người ta đi, này gọi là mượn gió bẻ măng sao? Thư Di mặt đầy hắc tuyến nhận bài Tarot lại, cúi đầu vừa xem bài vừa oán thăm.

Nói vậy nàng đang ngủ đi? Kẻ bắt nàng ra chắc hẳn không phải là Thi Hạo Thiên đi? Thật may là mình không có thói quen ngủ trần à, nếu không sau này tuyệt đối nàng sẽ có bóng ma khi ngủ đây! Y phục trên người hiện tại là của Ngọc Dung thay cho nàng đi? Là vậy đi...

Ban đêm

Thư phòng Ung Vương phủ

Thập Tam nhìn Dận Chân đứng ngồi không yên, khuyên nhủ. “Tứ ca, huynh cũng đừng quá nóng lòng, tiểu Tứ tẩu là người hiền tự có thiên tướng.”

“Lúc này nàng đang mang thai, nếu sơ...’ Dận Chân vẻ mặt lo lắng.

“Sẽ không!” Hi Vận đang lẳng lặng uống trà ở một bên liền phủ quyết lời của hắn.

“Tại sao?” Hai đại nam nhân đồng thời hỏi, nếu là an ủi người, không cần phải nói như đinh đóng cột như vậy, hơn nữa từ lúc Hi Vận vào nhà chỉ có ngồi yên một chỗ uống trà, một chút cũng không khẩn trương, người mất đi là tỷ muội thân thiết nhất của nàng, phản ứng của nàng có thể hơi lạnh nhạt quá hay không? Thập Tam nhìn nàng, trầm nghĩ.

Mà lúc này Dận Chân cũng phản ứng lại, đến gần hỏi. “Muội biết cái gì?”

Hi Vận cười, mặc dù cái gì nàng cũng không biết, nhưng nàng biết rõ tương lai của Thư Di, “Tứ gia, trong viện Thư Di có một con báo tuyết là Katy, xin hỏi hôm nay huynh có từng gặp qua?”

Dận Chân bị nàng nói đến ngẩn người, một hồi lâu liền vội vàng gọi Cao Phúc, cẩn thận hỏi về tình hình của báo tuyết, Cao Phúc đáng thương hôm nay cũng không nhìn thấy, chỉ có thể vừa vô lực đưa tay lau mồ hôi trên trán vừa nhỏ giọng đáp lời. “Vương gia, hôm nay bọn nô tài vội vàng tìm Nữ Tử Cổ Lộc chủ tử, cũng không có lưu ý tới con báo đó.”

Mắt Dận Chân chợt lóe, “Nhanh, đi Di Tâm Các nhìn, xem con báo kia còn đó không?”

“Vâng.”

Cao Phúc nhận mệnh đi, trong chớp lát đã trở về nói. “Hồi Vương gia, nô tài đã tìm khắp Di Tâm Các, cũng không có ai gặp qua con báo, theo lời Thụy Châu thì sáng nay lúc đi cho con báo ăn thì nó đã không ở trong ở, nhưng lúc ấy mọi người đều vội vàng tìm Cách Cách, ai cũng không để ý.”

Đúng rồi, Dận Chân cười một tiếng, trong mắt sáng lấp lánh.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Kinh Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Cũng Vì Một Chữ Tình

Edit: dark Angel

Tình yêu là gì? Thư Di ngẩng ngẩn nhìn bóng lưng Ngọc Dung đã cửa mà đi, chỉ cảm thấy tình yêu cũng chỉ là một loại trói buộc tâm linh nàng mà thôi.

Than nhỏ rồi lại cúi đầu tiếp tục ăn canh sữa trong tay, Thư Di không khỏi nhớ lại những lời nói hàm chứa cảnh cáo vừa nãy của Ngọc Dung, xem ra các nàng đã nhất định không làm bạn bè được, cho dù là kiếp trước hay kiếp này.

Nói đi nói lại, nếu như Dân Chân đối với nữ nhân khác như Thi Hạo Thiên đối với mình, nàng cũng sẽ cảm thấy nguy cơ... Ngẩng đầu nhìn căn phòng ngủ bài biện tinh mỹ, phong cách thanh lịch mà hần an bài cho nàng, màn che màu tím mềm mại như lụa, cao quý thanh lịch, cùng màu với nó còn có màn giường ở phòng trong, giường làm bằng gỗ lim khắc hoa, bên cạnh còn để một bàn trang điểm cùng bộ, Thư Di để chén trong tay xuống đi qua nhìn, một tay mở ra hộp trang sức được làm bằng thủ công tinh tế, đập vào mắt chính là một búi tóc bằng vàng nạm trân châu, trân châu đó bị vàng quấn quanh lại còn lớn như trứng chim vậy, một trâm cài tóc Triều Dương Ngũ Phụng, trong miệng phượng hoàng ngậm một chuỗi trân châu, từng viên đều ôm tròn, lóe lên ánh sáng ôn nhuận, khiến cho người đã qua hai đời, gặp không ít kỳ trân dị bảo như Thư Di cũng lấy làm kinh hãi, càng không nói đến bông tai lưu ly hình giọt nước cùng vòng phỉ thúy nạm vàng, xa hoa chi cực – bốn chữ này cũng không đủ dùng.

Nhẹ nhàng đóng hộp trang sức lại, Thư Di xoay người nhìn về phía giá áo bằng gỗ lim ở phía đối diện được treo đầy áo bông đủ màu, áo khoác dài bằng lông chồn bạc đi kèm với áo lông cùng với váy hai màu xanh vàng bằng vải bông, toàn là hàng thượng phẩm.

Tinh tế đánh giá những thứ này, Thư Di lại thông thả bước lại bàn ngồi, tiếp tục bưng chén sứ màu xanh lên thưởng thức, vừa ăn vừa than thở: canh sữa này làm thật không tệ, mùi sữa nồng nặc lại trộn với nước cơm, thật đúng là có một mùi vị khác ở trong, càng khó được chính là ngọt mà không ngán, ăn xong lại có mùi vị nhàn nhạt ở trong miệng, mùi vị vô cùng ~

Ăn xong, Thư Di dùng trà thơm súc miệng, lấy khăn tay màu vàng nhạt từ chỗ móc ở vạt áo ra lau khô nước dính ở khóe miệng, duỗi người, chậm rãi đi vào giường lớn trong phòng, tiểu nữ nhân khép hờ hai má lại, chuẩn đi gặp Chu Công, trước khi đi trong lòng không ngừng nói thầm: Thi gia cũng thật có tiền, này chỉ là một trong số đông biệt viện của bọn họ, liền đã xa hoa phú quý đến vậy, chỗ khác liền không cần phải nói, tuy nói đây là ngoại ô kinh thành, thuộc về khu vực phồn hoa, nhưng vậy cũng hơi quá đi, bọn họ đến cùng là đã đào bao nhiêu phần mộ đây?!

Bên này Thư Di ngủ yên thì không nhắc đến, một số người khác lại không có mạng tốt như nàng.

Nói về Ung Vương phủ trước, người nào đó đang lo lắng chờ đợi tin tức trong thư phòng, đột nhiên tiếng đập cửa truyền đến, hần liền lên tiếng gọi vào, xoay người ngồi xuống ghế thái sư trước bàn, ngón trỏ không ngừng gõ mặt bàn, không đợi Cao Phúc hành lễ xong đã hỏi: “Đã có tin tức?”

Cao Phúc cẩn thận nhìn hần một cái, lắc đầu nói: “Hồi Vương gia, còn không.”

Sắc mặt Dân Chân liền biến đổi, có chút tức giận: “Không có người đi vào làm gì? Còn không ra ngoài chờ, nếu là chậm trễ tin tức truyền đến, gia sẽ thưởng đòn cho người!”

Cao Phúc vừa nghe, hoảng hốt quỳ xuống nói: “Hồi Vương gia, nô tài thực có việc khác phải bẩm.”

“Nói!”

Giương mắt lên đánh giá thoáng qua gương mặt xanh mét của Dân Chân, trong lòng Cao Phúc đỏ mở hôi lạnh, run run nói: “Ở ngoài cửa, nha đầu Tiểu Hi của Niên sườn phúc tấn đến truyền lời, nói là thân thể của Niên sườn phúc tấn không tốt, nô tài bảo nàng đi thỉnh thái y đến xem, nói nàng đang vội vàng, rảnh rồi sẽ đi xem Niên chủ tử, nhưng là Tiểu Hi nhất định muốn thấy gia...” Càng nói, giọng của Cao Phúc càng nhỏ dần, “Gia, người xem?” Cố gắng ngẩng đầu muốn hỏi ý của hần, trái tim thoáng cái liền rơi lộp bộp như bị búa gỗ xuống, về mặt lúc này của Vương gia âm trầm dọa người vô cùng.

Dân Chân trừng mắt căm tức nhìn Cao Phúc, quát: “Đem nàng gọi vào cho gia!”

Cao Phúc liền tục gật đầu, khó khăn nuốt nước miếng rồi đứng dậy, lui ra khỏi cửa.

Chỉ trong chốc lát, Tiểu Hi đã bị ‘mời’ vào thư phòng, Dân Chân cho Cao Phúc một ánh mắt, Cao Phúc biết điều đóng cửa lại, đi ra ngoài tiếp tục làm trạm thu thập tin tức của hần.

“Có việc gấp gì nhất định phải thấy gia?” Vừa nói, Dân Chân cầm lấy chén trà trên bàn, quét quét bọt trên nước trà, uống một hớp.

Tiểu Hi ngay cả đầu cũng không dám nâng, run run quỳ trên mặt đất nhỏ giọng đáp: “Vương gia, bệnh cũ của Niên chủ tử tái phát, vừa mới rồi còn phun... phun ra máu...” Nói xong liền dập mạnh đầu xuống đất.

Dân Chân nghe vậy cũng cả kinh, thân thể Niên thị yếu đuối có bệnh thờ gấp không tiện nói ra này hần biết, chỉ là chưa từng nghĩ sẽ ho ra máu, “Người đi xuống trước đi, để Cao Phúc mời Vương thái y trong cung đến chữa trị, nói với chủ tử người, đợi việc trong người gia xong rồi gia sẽ đi nhìn nàng.” Vừa nói để Tiểu Hi lui xuống, hiện tại hần đi không được, Đa Tể bọn họ đi cũng lâu nên trở lại rồi, hần khẩn cấp chờ bọn họ mang tin tức của Thư Di về.

Tiểu Hi mím mím môi, muốn nói thêm gì lại sợ khiến hần không cao hứng, lần trước bị đánh còn rất rõ ràng đây, nhưng trở về như vậy, lại nhớ đến cặp mắt ngập nước tha thiết kỳ vọng của Niên thị vẫn đang bệnh trên giường, ai ~

Đang lúc nàng do dự, Dân Chân xoay đầu đi lại thấy một tấu chương trên bàn, mơ hồ có thể nhìn thấy vài chữ viết: Niên Canh Nghiêu... Chịu... Coi trọng.

Trong lòng chợt lóe, hần mở miệng gọi lại Tiểu Hi đang lưỡng lự không biết nên đi ra ngoài hay không: “Gia cùng người đi nhìn đi!”

Một câu nói khiến Tiểu Hi đứng ngẩn tại chỗ, trong nháy mắt còn hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không, thấy bộ dáng trì độn của nàng, sắc mặt của Dân Chân lại trầm xuống, “Còn không mau dẫn đường!”

“A, dạ dạ dạ.”

Tức giận liếc nhìn bộ dáng bối rối của nàng, Dận Chân bước nhanh ra khỏi phòng, gọi Cao Phúc, dặn dò một phen rồi mới bước đến tiểu viện ở Đông viện của Niên thị.

Mới vào cửa viện, chỉ thấy Tiểu Hi chạy như bay vào nhà, hô: “Chủ tử, chủ tử, Vương gia đến xem ngài!” Đôi mắt sâu thẳm của Dận Chân hiện lên vẻ không vui, trước kia sao hắn không cảm thấy nha đầu của Niên thị là không có cấp bậc lễ nghĩa như vậy? Là hắn quá mức dung túng sao?

Đề xuống cảm giác không vui, Dận Chân thong thả bước vào phòng trong, chỉ thấy Niên thị suy yếu đứng bên giường dưới sự giúp đỡ của Tiểu Hi, thấy hắn đi vào liền quỳ gối hành lễ, Dận Chân nhìn thấy gương mặt tái nhợt, lại hơi tái xanh cùng thân hình gầy như que củi của nàng, trong lòng mềm nhũn, nhất thời quên sự không thích vừa rồi, dịu dàng nói: “Nhanh nằm xuống đi!”

Sự dịu dàng từ lâu, khiến Niên thị không khỏi đỏ mắt lên, chỉ có thể nghẹn ngào gật đầu, không thể nói gì hơn, Dận Chân đỡ nàng nằm xuống, còn mình thì ngồi bên giường, nhẹ giọng hỏi thăm bệnh tình của nàng, Niên thị hoặc nhẹ giọng đáp lời hoặc nhu thuận gật đầu, hai người đều không nói đến cái chết của Hoàng Huy, trong thời gian ngắn lại vô cùng ấm áp.

Tiểu Hi nhìn bộ dáng hòa hảo như lúc của hai người mà vô cùng mừng rỡ, lặng yên lui ra bên gian ngoài, nhưng vừa lui ra, đã thấy một trong các hộ vệ bên người của Dận Chân là Đa Tề bước nhanh đến, Tiểu Hi liếc mắt nhìn phòng trong, trong bụng quyết định chủ ý, đưa tay ngăn cản Đa Tề đang muốn thông báo, nhỏ giọng nói với hắn. “Vương gia đang nói chuyện cùng Niên chủ tử đấy!”

Đa Tề bất ngờ, khó hiểu hỏi. “Thì sao?”

Tiểu Hi hận cái đầu gối này không hiểu chút phong tình, tức giận khinh thường hắn. “Người nói sao?! Người lỗ mãng đi vào phòng như vậy không phải là đã quấy rầy bọn họ?”

“Ta còn cho là chuyện gì.” Đa Tề buồn cười nhìn nàng, nói: “Ta có chính sự phải hồi bẩm, mặc dù không thể quấy rầy nhưng cũng bắt đắc dĩ!” Nói xong, hất tay Tiểu Hi ra, cất bước đi.

Tiểu Hi kinh ngạc nhìn hắn quỳ gối ngoài rèm của phòng trong, nghe hắn hồi bẩm “Hồi Vương gia, Đa Tề có chuyện bẩm báo” thì biết, lần này sợ là không giữ được Vương gia.

Màn cửa bị xốc lên trong nháy mắt, Dận Chân mang theo vẻ mặt vui mừng hỏi hắn. “Đúng là có tin tức của nàng?”

Đa Tề quay đầu nhìn bốn phía một chút, gật đầu với Dận Chân. Lúc này Dận Chân cũng nhận ra là mình đã lỡ lời, liền xoay người nói với Niên thị. “Nàng tạm thời an tâm tĩnh dưỡng, sáng mai gia trở lại thăm nàng.” Nói xong liền vội vàng rời đi cùng Đa Tề.

Tiểu Hi thấy bọn họ bước ra cửa viện, liền vén rèm đi vào, thấy Niên thị mang vẻ mặt cô đơn nằm trên giường, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Tiểu thư, đừng thương tâm, hôm nay xem Vương gia còn khảm trưng thân thể của ngài như vậy, ngài còn có gì không yên lòng? Hiện tại dưỡng tốt thân thể mới là đúng đắn.”

Niên thị liếc nhìn nàng, thờ dài nói. “Người hiểu gì chứ! Ta là đang suy nghĩ vừa rồi Vương gia là lo lắng tốt cùng cho cái gì mà rời đi như vậy? Nghe lời nói của hắn, dường như là đang thăm dò tung tích của ai.”

Tiểu Hi cũng nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên nói. “Hôm nay nô tì đi mời Vương gia phát hiện ngoài cửa Di Tâm Các có trọng binh gác, thấy nô tỳ chạy vào đều tròn mắt nhìn, giống như là sợ nô tỳ vậy.”

Di Tâm Các... Trọng binh... Hai mắt Niên thị bỗng mở ra, chẳng lẽ nàng mất tích? Nghĩ tới đó, Niên thị liền ngoắc Tiểu Hi lại, dặn dò bên tai nàng một phen, nhỏ giọng hỏi. “Nhớ kỹ?”

Tiểu Hi gật đầu.

Niên thị nghiêm mặt nói. “Làm việc phải cẩn thận tỉ mỉ, ngàn vạn lần không được để người khác điều tra ra.”

“Tiểu thư, yên tâm, nô tỳ biết nặng nhẹ.”

“Ừ ~ người đi đi!”

...

Thi Hạo Thiên ngồi ở trong đình viện, ngăn người nhìn về phía trăng tròn, Thi Thế Kiệt im lặng đứng phía sau hắn, thiếu gia mang theo tâm tư gì, giờ phút này hắn đã sáng tỏ, coi như lúc trước không xác định, nhưng khi thiếu gia an bài nàng vào phòng chính, lại phái Ngọc Dung đi hầu hạ nàng, trong lòng liền hoàn toàn khẳng định, nhưng mặc dù nàng kia tốt, cũng đã sớm vào Ung Vương phủ, nàng cùng thiếu gia đã sớm không có khả năng, huống hồ, hắn bàng quan nhìn vào, nàng kia cũng không có chút tình ý nào với thiếu gia, hiện giờ thiếu gia cần gì phải ở đây lo sợ không đầu chứ?

Ai ~ tình đúng là một chữ làm loạn bao nhiêu tâm anh hùng thôi!

Cùng lúc ở một phòng trong khách điểm Long Phụng

Lúc này trong khách sạn đã sớm không một bóng người. Sách Lăng một mình ngồi trên nóc nhà uống rượu khuya, thỉnh thoảng gió thổi qua mái tóc đen nhánh cùng vạt áo màu xanh nhạt của hắn, ngược lại mang đến cảm giác như muốn bay lên trời.

“Chủ tử!” Một tiếng kêu mềm mại đáng yêu vang lên từ phía sau Sách Lăng.

Quay đầu nhìn, cười. “Mị nhi, quản lý khách sạn này không tệ, khổ cực người.”

“Mị nhi không dám!” Nữ tử dịu dàng cúi xuống, không chút rối loạn thân hình vì đứng ở chỗ cao nơi mái hiên.

“Ngồi đi!” Sách Lăng chỉ vào chỗ bên cạnh, nói.

Mị nhi nghe vậy, chân nhỏ vurun ra, thân thể nhẹ nhàng bay đến9 cạnh Sách Lăng, lúc này nếu bị người học võ nhìn thấy, chắc chắn sẽ thán phục thể gian sao lại có loại khinh công thân pháp tinh diệu như thế.

“Chủ tử, nghe bọn họ nói, Hoàng thượng tứ hôn cho ngài?” Mị nhi quay đầu hỏi.

“Đúng vậy!” Sách Lăng uống một ngụm rượu, cười nói. “Là một công chúa đấy!”

Mị nhi im lặng, nghe giọng nói của chủ tử dường như rất cao hứng, nhưng nếu cao hứng sao lại ngồi chỗ này hóng gió uống rượu giải sầu? Lăng lặng cùng hắn ngồi một lát, thấy hắn không muốn nói gì nữa, Mị nhi lặng lẽ rời đi.

Sách Lăng đưa tay lấy một khối ngọc bội từ trong ngực ra, nhìn trắng một lát, sắc mặt không khỏi trầm xuống, tay không ý thức được mà cầm chặt ngọc bội, phảng phất như chỉ vậy mới có thể lưu lại được cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Cái Gọi Là Lòng Của Nữ Nhân

Edit: dark Angel

“Nói mau!” Mới vừa vào thư phòng, Dận Chân liền không thể chờ mà hỏi tới.

Đa Tề liền ôm quyền, cung kính trả lời. “Thuộc hạ làm theo chỉ thị của gia, đi nghe ngóng ở Hạnh Lâm ngoài thành, dân bản xứ từng gặp qua một con báo màu trắng mà tướng mạo do bọn họ mô tả hoàn toàn giống với Katy.”

“Ngoài thành? Còn gì nữa?”

“Theo bọn họ nói, Katy là đi theo một chiếc xe ngựa đi về phía ngoại ô.”

Dận Chân vừa nghe, hỏi: “Các người có đi tìm?”

“Thuộc hạ vội vàng quay về báo tin, Nhĩ Thái tiếp tục tìm ở vùng ngoại ô, ước chừng một lát nữa hắn cũng nên trở về.”

Dận Chân gật đầu, phất tay bảo hắn lui xuống trước, còn mình thì ngồi bên bàn vừa xem tấu chương vừa đợi Nhĩ Thái về.

Giờ Tý, Nhĩ Thái phong trần mệt mỏi quay về từ ngoại ô, quỳ trên mặt đất nói. “Vương gia, thuộc hạ theo dấu bánh xe chỉ đuổi kịp đến phụ cận Ly Sơn, nơi đó dấu bánh xe nhiều, lẫn lộn không rõ, thuộc hạ vô phương phân rõ.”

“Người đứng lên trước đi, làm rất khá, ngày mai sau khi gia lâm triều, sẽ tự mình đi đến đó xem.”

“Dạ!”

Hôm sau

Na Lạp thị đang ngồi trước bàn trang điểm nhìn tiểu nha hoàn chải đầu cho mình qua kính, một ma ma đi tới, ghé sát tai nàng nói thầm. “Phúc tấn, nghe đám nha hoàn bên ngoài đồn đãi, hình như Nữ Cổ Lộc Cách Cách không có ở trong phủ.”

Nghe vậy, Na Lạp thị cả kinh, quay phắt lại nhìn bà, nhưng lại quên mất mình đang chải đầu, nhất thời dùng sức quá mức lại khiến da đầu bị đau, tiểu nha

hoàn đã sớm quỳ trên mặt đất tạ tội, Na Lạp thị nhìn bộ dáng run rẩy của nàng, thở dài bất đắc dĩ, nói. “Người đi xuống trước đi!”

Nha hoàn kia lên tiếng đáp rồi cẩn thận lui ra ngoài.

Ma ma thấy tóc Na Lạp thị chỉ chải đến một nửa, liền đưa tay cầm lược, thay nàng vấn tóc lên.

“Người nghe ai nói? Nữ Cổ Lộc thị lúc này phải ở trong Di Tâm Các dưỡng thai, đây là do chính miệng Vương gia nói, còn có thể giả sao?”

Na Lạp thị vừa nói vừa đưa tay mở hộp trang sức, lấy một đôi vòng tai trân châu so sánh bên tai.

“Ai nha, phúc tấn, nghe nói hiện tại Di Tâm Các có trọng binh canh gác, ai cũng không cho vào, người nói cái này còn chưa đủ kỳ quặc sao?”

Na Lạp thị trầm nghĩ trong lòng, đúng là có điểm lạ, liền mở miệng kêu. “Bách Hợp ~”

“Có nô tỳ!”

“Người đi vào kho tìm mấy thứ thuốc bổ thượng hảo thay ta đưa đến Di Tâm Các, thấy Nữ Cổ Lộc thị thì nói, đây là của nương nương trong cung thưởng cho ta, hiện giờ ta đưa nàng, bảo nàng phải tỉnh dưỡng cho tốt. Nếu có người cản, không cho người vào, người biết phải nói thế nào rồi!”

Mắt Bách Hợp xoay vòng, cười nói. “Nô tỳ liền nói đây là tâm ý của phúc tấn, người nào cản trở nhất định là muốn bất kính với phúc tấn ngài.”

Na Lạp thị khẽ gật đầu, tự đánh giá thoáng qua, còn nói. “Đừng chống đối, nếu thật không vào được thì đi trở lại, nhưng phải nhớ kỹ chú ý đến động tĩnh trong Di Tâm Các, người đi đi!”

Bách Hợp đáp lời liền rời đi, lúc này ma ma cũng đã búi tóc tốt, bà tỉ mỉ quan sát rồi nói. “Phúc tấn càng ngày càng đoan trang tú lệ.”

Ước chừng qua thời gian một chung trà, Bách Hợp tay cầm khay quay lại.

“Hồi phúc tấn, nô tỳ vừa tới cửa đã bị cản lại, thủ vệ bên đó mặc kệ nô tỳ nói thế nào cũng không cho nô tỳ đi vào, nô tỳ nhất thời gấp gáp liền thừa dịp bọn họ không lưu ý mà xông vào...”

Na Lạp thị vừa nghe, vội hỏi. “Sao?”

Bách Hợp lắc đầu. “Trong viện không có người, các cửa phòng cũng đóng chặt, cái khác nô tỳ còn chưa kịp nhìn kỹ, đã bị tinh binh trong thủ vệ bắt đuổi ra.”

Nghe vậy, Na Lạp thị cùng ma ma liếc nhau.

“Ta đã biết, người xuống trước đi!”

“Dạ!”

Ma ma kia thấy Bách Hợp đã ra khỏi phòng, liền mở miệng nói. “...Phúc tấn?”

“...Trước điều tra là đồn đãi này truyền ra từ nơi nào —”

“Lão nô cho rằng hiện tại không nên làm rõ, không nói chuyện này tra nhất thời cũng không có kết quả, coi như điều tra ra, lại nháo lớn khiến cho khó nói với Vương gia bên kia.”

“Vậy... bà vú người nói phải làm sao bây giờ?”

“Theo lão nô xem, Nữ Cổ Lộc Cách Cách là hôn nhân nửa không có trong phủ, mà khẳng định là lúc này Vương gia đang cố hết sức để tìm kiếm, không bằng chúng ta cũng âm thầm điều tra, tìm kiếm cơ hội...” Vừa nói, trong mắt ma ma kia hiện lên sát khí, đưa tay làm động tác cắt cổ.

Na Lạp thị cả kinh, thì thào tự nói. “Không được, chúng ta không thể làm vậy, lúc trước ở chuyện của Huy nhi, nàng đã giúp chúng ta không ít, sao chúng ta có thể...”

“Phúc tấn, trong phủ này trừ ngài ra thì chỉ có nàng là Mãn nhân chân chính, lúc này nàng lại có thai, nếu sinh ra một Cách Cách, tự nhiên là ngàn tốt vạn tốt, nhưng nếu là A Ca, dựa vào vị trí hiện giờ của nàng trong lòng Vương gia, vị trí đích phúc tấn này của ngài khó làm a.”

Na Lạp thị bị nàng nói như thế, trong lòng không khỏi động, nhớ đến đủ loại hành động của Dận Chân với mình ở tái ngoại cùng với ánh mắt vừa đa tình vừa dịu dàng lúc Dận Chân nhìn về phía Thư Di.

Nhưng là, hiện tại người nọ đang mang cốt nhục mà hần chờ đợi đã thật lâu, nàng có thể cảm nhận rõ ràng là mấy tháng từ khi Thư Di mang thai, hần có bao nhiêu vui vẻ, nàng sao có thể... Không được! Nàng ở trong lòng hần cũng chỉ còn lại chút vị trí đó, nàng không muốn mất đi chỗ ở nhỏ nhoi đấy.

Ma ma kia thấy nàng có vẻ dao động, liền tiếp tục kích động. “Phúc tấn không vì mình, cũng phải nghĩ lại vì Na Lạp thị chứ! Lúc đầu ngài gả đi, lão gia nói thế nào? Ngài còn nhớ rõ sao?”

“...” Nhớ kỹ, đương nhiên nhớ kỹ, nếu không nàng cần gì phải nhiều lần mưu hại Niên thị, nếu như không có những nghiệt chướng này, nếu như nàng có thể tích nhiều phúc đức hơn, có phải Huy nhi sẽ không mất sớm hay không?

“Phúc tấn?”

“Đừng nói nữa,” Về mặt Na Lạp thị lạnh lùng, “Ta không thể làm như vậy được!”

...

Trong viện của Niên thị

“Tiểu thư, bên ngoài vừa truyền đến tin tức, phúc tấn phái Bách Hợp mang thuốc bổ đến cho Nữ Cổ Lộc Cách Cách.”

Niên thị vừa nghe, để quyển sách trên tay xuống, vui vẻ hỏi. “Sau đó thế nào? Đi vào sao?”

Tiểu Hi gật đầu. “Đúng là đi, nhưng là xông vào, rất nhanh đã bị bắt đi ra.”

“...Thật à...” Niên thị trầm ngâm, “Tiểu Hi, mùi mực, ta muốn viết thư cho ca ca.”

Tiểu Hi ngần ra. “Sao? Viết thư cho thiếu gia?”

“Ừ, ta muốn để huynh ấy giúp ta điều tra tung tích hiện giờ của Nữ Cổ Lộc thị.” Niên thị giả hoạt cười.

“Tiểu thư, nô tỳ không rõ.”

Niên thị sờ sờ gương mặt mê man của nàng, nói. “Nha đầu ngọc, lúc này Nữ Cổ Lộc thị không có ở trong phủ, vừa lúc cho ta cơ hội trừ đi nàng.”

“Nhưng... Nhưng là, vì sao tiểu thư phải trừ đi nàng? Không phải ngày đó nàng còn giúp qua tiểu thư sao?”

“Giúp?” Niên thị hừ lạnh, đó chỉ là một màn do nàng tự biên tự diễn mà thôi, nàng hại mình bị cấm túc hơn nửa năm, hại mình bị bệnh nặng một hồi, càng khiến cho kế hoạch không chút sơ hở của mình bị thất bại, biến thành như bây giờ, ngày ngày tránh trong phòng, ăn mặc cũng phải cẩn thận từng chút, chỉ sợ Na Lạp thị trả thù. “Nữ nhân kia mới đúng là có thủ đoạn cao, hiện tại không diệt trừ nàng, ngày sau đợi nàng sinh con nối dòng, tất thành họa lớn!”

Lâm triều xong, Dận Chân vội vàng cười ngựa chạy đến vùng ngoại ô, tuy nhiên, lúc hần chạy như bay đến Ly Sơn, đồng thời, một cỗ xe ngựa cũng chậm rãi chạy ra từ biệt viện của Thi gia.

Ngọc Dung trở mắt nhìn người nào đó ngồi ngon, nhìn không được mà trào phúng nói. “Người thật đúng là rộng rãi, ăn được ngủ được, sẽ không sợ chúng ta giết người?”

“Không sợ!” Thư Di ngáp một cái, nói.

“Hừ!” Ngọc Dung hừ lạnh, rồi lại nhìn không được mà hỏi. “Nói đi nói lại, từ lúc người tỉnh lại hôm qua phát hiện mình ở hoàn cảnh xa lạ cũng không thấy khân trương, người không muốn trở về sao?”

“Muốn chứ!”

“Vậy vì sao người còn bình thản chịu đựng như vậy? Ta cũng không thấy người có chút đáng về nào là muốn trở về.” Ngọc Dung mím mím môi.

Thư Di liếc mắt nhìn nàng, hỏi. “Vậy người cảm thấy ta nên như thế nào mới là có bộ dáng muốn trở về?”

“Ít nhất là thoáng giẫy dụa cái đi?” Là người bị bắt không phải đều vậy sao?

“Sau đó đâu? Giẫy dụa xong, bị các người trói lại? Hay là nhốt?” Thư Di nhún mày hỏi ngược lại.

“Này... Cũng không nhất định sẽ trói lại.” Ngọc Dung có chút chột dạ nói.

“Người cũng nói là không nhất định, đó chính là còn cả khả năng đấy ~ ta làm chi mà không cần cuộc sống tốt lại phải chịu khổ trong thời gian này chứ?”

Người này... Tuyệt đối có tiềm chất trở thành phản đồ, gian tế, quá không có khí tiết! Ngọc Dung oán hận nghĩ.

Thư Di đưa tay sờ lên lông của Katy đang ngủ gục bên chân, nói. “Huống chi lúc này ta còn có thai, người thức thời là trang tuần kiệt, ta chỉ là biết thời biết thế mà thôi! Hơn nữa, các người cũng là muốn ta giúp đỡ thôi, ta không có đạo lý nào lại khóc nháo ầm ĩ, sau khi xong chuyện, Thi công tử sẽ an bài đưa ta quay về!”

Từ lúc nàng bị bắt, Thư Di liên hiệp phản kháng cũng không có nghĩa, bọn họ có thể yên lặng bắt mình đi từ Vương phủ, tự nhiên năng lực là không thể khinh thường, nàng không cần phải gây khó dễ với đám người đó, huống chi nàng tin chắc Thi Hạo Thiên cũng không làm gì nàng, dùng tất cả những sự an bài của hắn với nàng mà xem, người nọ dường như là có tâm tư không nên có với nàng, tuy nói nàng rất chán ghét nam nhân không chuyên tình, nhưng

lúc này điểm tâm tư ấy lại có thể cho nàng lợi dụng, an toàn của bản thân là trọng yếu nhất thôi, nàng chính là một xác hai mạng nha ~

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Ngưng Bích Sơn Trang

Edit: dark Angel

Xe ngựa chạy một ngày một đêm, ngừng lại tại một tòa núi hoang, Thư Di vén màn xe lên nhìn một chút, cười nói. “Cũng mệt các người có thể tìm đến một nơi mà chim không thể đẻ trứng, thỏ cũng không đại tiện được như vậy!”

Ngọc Dung nghe lời nói thô bỉ của nàng, nhếch miệng cười, “Ta còn tưởng rằng tiểu thư đại gia tri thư đạt lễ như thế nào, thì ra cũng là miệng đầy lời dơ.” Vừa nói vừa liếc mắt khinh bỉ Thư Di.

Nghe vậy, Thư Di mỉm cười, nữ nhân này thật sự là bụng dạ hẹp hòi, nam nhân của mình thì không trông coi được, lại thích trút giận vào người vô tội, nếu mình thật là người cứng rắn, cho dù không có gì với Thi Hạo Thiên, nhất định cũng phải nói mấy câu tạo thành sự mập mờ với hắn, xem lúc đó nàng chỉ có ngồi xuống mà khóc, còn không tức chết nàng sao?!

Ngọc Dung thấy nàng bị mình trào phúng cũng không đáp lời, chỉ ngồi vuốt bộ lông nhung của con báo bên chân, cũng hiểu được làm hơn cũng không có ý nghĩa, liền cảm miệng không nhiều lời nữa.

Thi Hạo Thiên an bài tốt mọi chuyện, đi đến trước xe ngựa của Thư Di các nàng, vén rèm cười nói. “Mọi người ở trong xe ngựa đợi chút, nơi này đường đêm lạnh, không cần đi ra, một lát vào đến sau núi, ta sẽ cho bọn họ chuẩn bị một chút canh gừng chống lạnh.”

Thư Di cười nói. “Phiền người lo lắng!”

Ước chừng đợi nửa canh giờ, xe ngựa lại bắt đầu chậm rãi đi trước, mà Thư Di đã sớm nhìn không được, gục lên giường ngủ đi, Ngọc Dung thấy chán trên người nàng rơi xuống đất hơn phân nửa, nhìn không được mà thở dài một hơi, suy nghĩ một chút rồi cũng cúi người xuống nhặt chăn lên đắp cho nàng.

...

Lại nói Dận Chân ra roi thúc ngựa chạy đến Ly Sơn, giục ngựa đi xung quanh, đột nhiên phát hiện một sơn trang ở phía xa xa, vì vậy phân phó Nhĩ Thái cùng Đa Tề cùng nhau đến bên kia xem một chút.

Ba người xuống ngựa ở cửa trang viên, Đa Tề cười nói. “Gia, trang viên này đủ lớn! Không biết là quý nhân nào trong kinh.” Nói xong lại phát hiện không ai để ý đến hắn, liền hậm hực đứng vào Nhĩ Thái, sau đó len lén bấu môi về phía Dận Chân cho hắn xem. Nhĩ Thái tức giận lườm hắn một cái, trong lòng thầm mắng hắn đáng đời, đến lúc nào rồi mà còn tâm tình nói những chuyện vô bổ thế này, không thấy sắc mặt âm trầm của Vương gia sao!

Dận Chân không để ý đến hành động mờ ám của hai người phía sau, chỉ cẩn thận nhìn tám biển treo trước sơn trang – ‘Ngưng Bích sơn trang’, ký hiệu nho nhỏ như hừng ung kia, sao quen mắt như vậy? Như là đã gặp qua nơi nào...

Cúi đầu suy tư hồi lâu cũng không nhớ ra, cũng là Nhĩ Thái đến hỏi, “Gia, muốn thuộc hạ qua gõ cửa sao?”

Dận Chân ngẩng đầu liếc nhìn hắn, hỏi. “Người có nhớ nhà nào dùng hoa văn hừng ung làm dấu hiệu không?”

Nhĩ Thái bị hắn hỏi làm cho sững sờ, suy nghĩ một lát nói. “Hồi Vương gia, hình như... là Thi gia.”

Dận Chân cả kinh, tròn to hai mắt. “Địa hoàng Thi gia?”

Nhĩ Thái gật đầu.

“Người nhớ đúng không?” Dận Chân vẫn không quá tin tưởng mà hỏi lại.

Nhĩ Thái cúi đầu nghĩ lại một lát, gật đầu nói. “Thuộc hạ nhớ không sai!”

Thấy hắn khẳng định như thế, Dận Chân không nói hai lời, đưa tay chỉ vào cánh cửa lớn sơn son nói. “Gõ cửa!”

“Tuân lệnh!”

Nhĩ Thái gõ cửa hồi lâu, cửa lớn mới chậm rãi mở ra, từ trong cửa hiện ra một cái đầu, thì ra là một ông lão lớn tuổi, ông lão nhìn ba người Dận Chân một hồi lâu, hỏi: “Các người có chuyện gì không?”

Dận Chân liếc mắt nhìn lão một cái, không lên tiếng, chỉ cho Đa Tễ một ánh mắt, Đa Tễ liền tiến lên quát. “Hay cho lão già không có mắt này, thấy Ung Thân Vương nhưng lại không quỳ xuống?”

Ông lão kia cũng cả kinh, tròn to hai mắt nhìn Dận Chân thật kỹ từ trên xuống dưới, khi nhìn đến giày của hắn có hai sợi chỉ vàng sáng, liền cuống quýt quỳ xuống. “Tiểu dân tham kiến Ung Thân Vương gia, Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Dận Chân cũng không để ý đến lão, bước qua lão mà đi vào trong cửa, Đa Tễ cùng Nhĩ Thái thấy thế mới chạy theo vào, ông lão kia quỳ hồi lâu, không thấy có động tĩnh gì, len lén nhìn bốn phía, liền tròn tròn mắt, chỗ bên cạnh làm gì còn có bóng dáng nào nữa, đến lúc đuổi theo vào trong, Dận Chân bọn họ đã đến phía sau.

“Chúng ta tách ra tìm!” Dận Chân ra lệnh một tiếng, Đa Tễ cùng Nhĩ Thái lập tức nhảy về hai phương hướng khác nhau, còn hắn thì đi đến hướng đại sảnh.

Lúc này trong Ngưng Bích sơn trang, trừ người quét dọn ra cũng không còn ai khác. Bởi vậy lúc ba người bọn hắn họp lại lần nữa, Đa Tễ cùng Nhĩ Thái đều lắc đầu không nói, Dận Chân hít một hơi, trừng mắt nhìn ông lão đuổi theo bọn họ.

“Nói, chủ tử nhà các người là ai?” Nhĩ Thái nhìn thấy ánh mắt của Dận Chân, ngầm hiểu mà quát lớn với ông lão.

Ông lão bị hắn dọa cho hoảng sợ, thân thể không tự chủ được mà quỳ rạp xuống đất nói. “Không biết quan gia hỏi là chủ tử nào?”

“Đừng giả vờ ngớ ngẩn với chúng ta, ta hỏi chính là thiếu chủ của Địa hoàng Thi gia, Thi Hạo Thiên!” Nhĩ Thái cười lạnh nói.

Ông lão cũng không ngờ bọn họ có thể nói ra chủ nhân của sơn trang, nhất thời cũng ngây ngốc, không biết làm thế nào mới tốt.

Dận Chân thấy mắt lão liếc qua liếc lại, đã biết lúc nào trong lòng lão cũng không rõ ngọn nguồn, liền lạnh giọng nói. “Nếu người nói thật, tự nhiên gia sẽ không làm khó người, nếu dám nói láo hoặc có can đảm hỏi mà không đáp, vậy thì đừng trách gia lòng dạ độc ác, tánh mạng một nhà các người đều ở trên người người, nghĩ cho kỹ đi ~”

Ông lão nghe vậy, thân thể liền cứng ngắc, cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, hỏi. “Không biết Vương gia muốn biết cái gì?”

Thấy lão chịu nói, Đa Tễ đi đến lấy một chiếc ghế để phía sau Dận Chân, nói. “Gia, ngài ngồi!”

Dận Chân vén vạt áo lên, ngồi xuống ghế, bắt đầu hỏi. “Hôm qua, Thi Hạo Thiên có trở về hay không?”

“...Có.”

“Có chiếc xe ngựa bốn bánh quý giá đi cùng?”

“...Có.”

Dận Chân vui vẻ, vội hỏi. “Trên xe ngựa có một vị nữ tử chừng 14, 15 tuổi, bộ dáng thanh tú, hmm... Mắt to, rất có linh tính.” Dận Chân suy nghĩ một lát cũng không biết hình dung dung mạo của Thư Di thế nào, chỉ có thể miêu tả thoáng qua, trước giờ hắn không am hiểu loại chuyện này.

Ông lão nghe xong, lắc đầu nói. “Tiểu dân chỉ trông coi cửa lớn, cho dù có nữ tử cũng không thấy được.”

Dận Chân nghĩ thấy cũng phải, liền hỏi. “Vậy người biết bọn họ đến lúc nào thì đi? Là đi theo hướng nào?”

“Khoảng giờ Mão hai khắc đã lên đường, đi theo hướng Tây Nam.”

“Có biết đi chỗ nào sao?”

“Tiểu dân không biết.”

Thấy đã hỏi xong, Dận Chân nói. “Người đứng lên đi.”

Lão nhân đã sớm quỳ đến hai chân mỏi nhừ, vừa nghe xong liền vội vàng dập đầu không ngừng, lui sang một bên thông tay chờ xử lý.

Đa Tễ nhìn lão đầu một chút lại xem xét nhìn Dận Chân vẫn đang trầm mặc không nói, nhin không được liền hỏi. “Vương gia, chúng ta còn tiếp tục đuổi theo sao?” Nếu là đuổi theo, phải nhanh lên đi, hiện tại đã ba giờ từ giờ Mão hai khắc, lại trì hoãn nữa, không phải hy vọng đuổi theo càng nhỏ sao?

Dận Chân nghe vậy thì suy nghĩ một lát, nói. “Không đuổi theo, chúng ta hồi phủ!”

Hai thị vệ hai mặt nhìn nhau, là buông tha cho sao?

Tuy nhiên, bọn họ nào biết đâu rằng, vừa về tới phủ, Dận Chân liền chui vào thư phòng tìm bản đồ, tỉ mỉ nghiên cứu. Hắn cảm thấy tìm kiếm vô mục đích

còn không bằng ngắm lại đến tột cùng là Thi Hạo Thiên muốn làm cái gì?!

...

Đội Thụ Di tỉnh lại, phát hiện mình đã nằm trên giường, thăm thở dài, gần đây nàng chỉ cần mở mắt ra đã thay đổi chỗ ở, khiến cho nàng cũng có chút quen thuộc.

Vừa định trở mình ngủ tiếp, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, một tiểu nha đầu cột hai bím tóc đi đến, thấy Thụ Di nhìn nàng, liền cười nói. “Cô nương tỉnh?”

Thụ Di vuốt vuốt mắt, không nói mà hỏi lại. “Ngọc Dung đâu?”

Tiểu nha đầu cười khẽ, lộ ra cái răng khểnh trắng nõn, rất đáng yêu, nói. “Ngọc Dung cô nương bị thiếu gia gọi đi, vì sợ nơi này không ai hầu hạ cô nương, liền phái nô tỳ đến đây. Cô nương có đói bụng chưa? Có muốn nô tỳ truyền lệnh hay không?”

Thụ Di sờ sờ bụng, đúng là có chút đói, ngại ngừng cười cười với nàng. “Không hạn chế gì cả, đem chút thức ăn đến là được, ta còn muốn ngủ thêm một lát!”

“Vâng ~” nha đầu kia đáp lời liền đi ra ngoài.

Chỉ một lát, nàng liền mang theo một cái hộp thức ăn màu đỏ mạ vàng mang vào, hỏi. “Cô nương xuống ăn hay muốn dùng trên giường?”

Thụ Di xê dịch thân thể một chút, nói. “Dùng ở trên giường luôn đi, thân thể ngồi xe có chút hơi mệt mỏi!”

Nghe vậy, tiểu nha đầu liền nhanh chóng lấy một cái bàn tròn nhỏ để bên mép giường, sau đó mở hộp ra, lấy từng đĩa thức ăn để lên bàn tròn, Thụ Di nhìn nhìn xem, thì ra là thức ăn các màu, có su hào trộn dầu vừng cùng dấm, dưa chuột ướp xát sợi, rau cần chấm dầu vừng, còn có một đĩa trái cây với màu sắc non tươi, đi cùng với một chén cháo trắng nóng hôi hổi.

Người mùi thức ăn bay lên bốn phía, Thụ Di đã bị kích thích thèm ăn, đưa tay nhận lấy đôi đũa gỗ mun mạ vàng, gấp một miếng dưa chuột thử xem, khen, “Thật đúng là không tệ!”

Nha đầu kia thấy nàng ăn ngon miệng như thế, nhin không được che miệng cười nói. “Đây là thiếu gia tự mình phân phó nhà bếp, hẳn nói cô nương đã mệt mỏi một ngày, không nên ăn đồ dầu mỡ, cho nên chỉnh thành thức ăn nhẹ chút, đơn giản mà phải ngon miệng mới được đây!”

Thụ Di nghe xong, cũng chỉ là cười một tiếng, tiếp tục cúi đầu ăn, không nói nhiều nữa.

Ăn xong, Thụ Di dùng khăn che miệng lại, ợ một tiếng, đưa tay cầm lấy chén trà trên bàn súc miệng, nói. “Người đi xuống đi!”

Nha đầu kia đem đồ thu dọn sạch sẽ, cúi người nói. “Cô nương, nô tỳ luôn ở bên ngoài, có việc ngài gọi nô tỳ là được, à ~ thiếu gia nói, ngày mai muốn dẫn cô nương ra ngoài, khoảng chừng giờ Sửu sẽ đi, cho nên mời cô nương nghỉ ngơi sớm.” Nói xong, nàng mang theo hộp cơm rồi lui người ra ngoài.

Thụ Di thoáng sững sờ, giờ Sửu? Lúc này đúng thật là càng ngày càng... tiến bộ. Hmm... hẳn sẽ mang nàng đi chỗ nào đây? Không phải là đi đến trong mộ chứ???

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nhạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Mời Giúp

Edit: dark Angel

Vừa tới giờ Sửu, Thi Hạo Thiên cũng đã chờ trước cửa phòng Thụ Di, đội nàng đi ra, vẻ mặt tươi cười ấm áp. “Đi thôi, mang nàng đi một chỗ tốt.” Nói xong, liền dẫn đường phía trước.

Thụ Di thấy hẳn một không dẫn theo người, hai không ngồi xe ngựa, trong lòng hơi sợ hãi, nhưng lúc này đã không có thời gian cho nàng đổi ý.

Hai người đi ra khỏi trang viên, một trước một sau lẳng lặng đi trên con đường nhỏ mù sương ở trong núi, lúc này mặt trời hơi hé ra đằng đông, Thụ Di dựa vào chút nắng sớm ít ỏi mới phát hiện bọn họ đang đứng ở một bãi đất trống phía sau núi hoang.

Đi tới, Thi Hạo Thiên đột nhiên nói. “Không tốt, sắp đến giờ!” Vừa nói vừa quay lại cười với Thụ Di, “Thụ Di cô nương, Thi mỗ thất lễ!” Nói xong, cúi người ôm lấy Thụ Di vào lòng, chân dùng lực, liền bay lên trời.

Thư Di sợ đến trốn to hai mắt, tay không tự giác mà vòng qua cổ Thi Hạo Thiên, vừa định mở miệng trách cứ thì chợt nghe giọng nói trầm thấp của hấn vang lên trong tiếng gào thét của gió. “Thư Di cô nương chớ trách, không phải Thi mỗ muốn xúc phạm cô nương, thực là thời gian cấp bách.”

Nghe hấn nói vậy, Thư Di liếc mắt khinh bỉ, người đang dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, lúc này nàng bị hấn ôm vào ngực, hai người lại đều ở giữa không trung, có ồn ào cũng là hại chính nàng, cho dù có tức giận cũng phải đè nén xuống, đợi nàng đến nơi rồi lại nói.

Nghe như vậy, Thư Di vờ như không để ý mà cười nói. “Thi công tử cần gì phải nói như vậy, Thư Di biết ngài không phải là loại tiểu nhân bắt nạt nữ tử yếu đuối, ngài không cần lo lắng.”

Thi Hạo Thiên nghe ra ngụ ý châm chọc trong lời nói của nàng, đành cười khò, đúng là miệng lưỡi vẫn bén nhọn như vậy đây! Lập tức cũng không nhiều lời nữa, chỉ có thể đề khí, mau chóng chạy đến phía trước là được.

Mà Thi Hạo Thiên cũng thật sự không đơn giản, mang theo một người bay mà không chút nào cố sức, khí không suyễn, mồ hôi không ra, Thư Di lên nhìn mà giật mình không nhỏ.

Rất nhanh, hai người dừng lại bên một bờ hồ, Thi Hạo Thiên nhẹ nhàng để Thư Di xuống, đưa tay đỡ lấy để nàng đứng vững rồi mới buông ra.

Đây là... Thư Di sững sờ, hồ cũ và đình cũ? Có gì để nhìn đâu?

“Đợi chút, sẽ thấy ngay!” Thi Hạo Thiên nhìn ra vẻ khinh thường của nàng, nhỏ giọng giải thích.

Chu chu miệng, người nào đó không tiện nói thêm gì nữa, chỉ có thể đứng một bên mà chờ, nhìn xem là đến cùng hấn muốn bày trò gì.

Khoảng qua chừng mười phút, khuôn mặt cười của mặt trời đã lộ ra hơn phân nửa, Thư Di kinh ngạc nhìn, cùng với ánh sáng mặt trời càng lúc càng sáng, trên mặt hồ cũng dâng lên một lớp sương trắng, lượn lờ uyển chuyển, từng lớp từng lớp mỏng, đẹp mắt vô cùng.

“Cái... này...” Thư Di khiếp sợ đến nói không nên lời, lúc này cả mặt hồ đã bị sương trắng dần dần bao phủ, thực vật bên bờ trong sương mù mờ lung đã trở thành một màu nâu loang lổ, nhìn xuyên qua màn sương, có thể nhìn thấy ánh sáng hồng hồng nơi phía chân trời, cảnh vật này với Thư Di như là rơi vào tiên cảnh, tuyệt không thể tả.

Thi Hạo Thiên thấy gương mặt trắng nõn của nàng đỏ ửng lên vì hưng phấn, nhìn không được mà cười khê, nói. “Còn nữa đây.”

Thư Di kinh ngạc quay đầu nhìn hấn, thấy hấn hất hất cằm về phía đình ở trong hồ, hai mắt sáng ngời theo, bắt đầu mang theo tâm tình chờ mong cảnh đẹp xuất hiện.

Quả nhiên, chỉ trong chốc lát, sương mù trên mặt hồ đã dày đặc đến cực hạn, bóng cây, ánh mặt trời đều không nhìn thấy được, đập vào mắt là một mảnh trắng xóa, phẳng phất như đất trời hòa thành một thể tại chỗ này.

Lúc cô gái cảm thấy không thú vị, giữa sương trắng đột nhiên xuất hiện một mảnh màu đỏ, lúc bắt đầu, Thư Di tưởng là ánh sáng mặt trời, nhưng khi nàng cố gắng nhìn kỹ, phát hiện màu đỏ đó dường như là một cây cột, đang muốn quay đầu hỏi Thi Hạo Thiên đứng bên cạnh, chợt nghe hấn kích động nói. “Mau nhìn, đến rồi!”

Thư Di liền tập trung tinh thần, mắt nhìn chăm chú về phía trước, đột nhiên phát hiện đình vốn nên nằm giữa hồ thì lúc này dường như đang trôi nổi trên không trung!

Sao... Sao có thể như vậy? Thư Di che miệng kêu lên, trời ạ, đình này là bay lên thế nào? Nàng không hề nghe được bất cứ tiếng động chuyển động cơ giới nào cả.

Ngây ngẩn tại chỗ một hồi lâu, mãi đến lúc mặt trời hoàn toàn xuất hiện, sương mù dần tan đi, ngôi đình hạ xuống chỗ cũ, Thư Di cũng không nghĩ ra rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

“Đi thôi?”

Một câu nói nhẹ nhàng đã đánh thức Thư Di còn đang chìm trong tự hỏi, nàng kéo lấy ống tay áo của Thi Hạo Thiên, hỏi, “Đình đó làm sao có thể bay lên giữa trời?”

Nghe nàng hỏi như vậy, Thi Hạo Thiên vui vẻ. “Thì ra không chỉ một mình ta bị mắc lừa.”

“Hả?”

“Ha ha ~ đình đó căn bản là vẫn ở chỗ cũ, không hề di chuyển!”

“Sao có thể?” Rõ ràng nàng nhìn thấy nó lơ lửng giữa không trung.

“Thật không lừa nàng! Vì cái này, ta đã từng đặc biệt tìm kiếm một phen.” Nhưng đó chỉ là chuyện ngu xuẩn lúc hấn mười tuổi.

Thư Di kinh ngạc nhìn ngôi đình nhỏ đứng yên trong hồ, chẳng lẽ là ảo ảnh? Nhưng màn vừa rồi thật sự rất đẹp, mờ mờ ảo ảo không giống nhân gian, a,

đúng rồi, bộ phim tên [Viên Minh Viên] xem lúc học cấp hai, hình như cũng có một cảnh tương tự đây!

Nghĩ tới đây, người nào đó cười nói. “Thì công tử, cảm ơn người đã chia sẻ cảnh đẹp này với ta.”

“Nào có, chỉ hy vọng cô nương cảm thấy đã không uổng công đi chuyến này mới phải!” Thi Hạo Thiên cười nhẹ trả lời, đột nhiên hắt lại quay sang hỏi rất nghiêm túc. “Tại hạ có vấn đề, không biết có nên nói hay không.”

“Người cứ nói!”

“Được ~” Thi Hạo Thiên hơi trầm ngâm, rồi mở miệng nói. “Có phải cô nương rất chán ghét tại hạ hay không?”

Thư Di sững sờ. “A? Vì sao nói như vậy?”

“Bởi vì ánh mắt cô nương nhìn tại hạ mang theo một chút chán ghét.”

“...” Lúc này Thư Di thật không biết nên nói gì, nàng biểu hiện rõ ràng như vậy sao? Rõ ràng đến mức đương sự cũng đã nhìn ra?

Thấy nàng nhú mày, Thi Hạo Thiên chấp tay nói. “Là tại hạ lỗ mãng!”

“Không,” bị hành động của hắn khiến cho Thư Di càng ngại ngùng, liền cười nói, “Kỳ thật là ta giận chó đánh mèo! Bộ dáng người rất giống một người quen cũ của ta!”

“Sao?” Thi Hạo Thiên kinh ngạc hỏi. “Giống nhiều đến thế nào?”

Thư Di hí mắt đánh giá hắn tỉ mỉ, lúc này Thi Hạo Thiên cảm giác được ánh mắt của nàng như đang xuyên qua hắn mà nhìn một người khác.

“Giống nhau như đúc!” Ánh mắt Thư Di hơi mê ly, như đang nói mê.

Thi Hạo Thiên sững sờ tại chỗ.

Giống nhau như đúc... Giống đến vậy sao?

“Không biết người này hiện tại thế nào?” Người giống nhau như đúc với hắn, không thể lưu lại trên đời.

Thư Di lắc đầu. “Đã chết!”

Thầm thở phào, mõ nam cười. “Nhất định là cô nương rất chán ghét hắn!” Nếu không cần gì hại đến người khác chứ!

“Không xem là chán ghét đi, trước kia cũng rất hận hắn!” Vừa nói, Thư Di cười cười. “Sau lại nghĩ thoáng ra, hắn liền như là người xa lạ, chỉ là... cũng có chút thành kiến đi!” Thi ra nàng không cách nào xem như không hề có chuyện gì, nói trắng ra là, không cam lòng mà thôi, trong tiềm thức không muốn thừa nhận mình đã thất bại.

Cứ chơi đùa như vậy một tuần, Thư Di cảm thấy phiền, tuy rằng trong sơn trang có không ít bảo vật quý hiếm, nhưng cũng không thể mỗi ngày đều nhìn, hơn nữa cuộc sống bình tĩnh như thế, khiến nàng luôn thấy bất an.

“Ta nói Ngọc Dung tiểu thư, đến cùng là chúng ta muốn ở đây bao lâu vậy?” Thư Di gác chéo chân, cả lờ phất phơ hỏi người nào đó đang thêu thùa.

“Người ở chán rồi?” Ngọc Dung liếc mắt nhìn nàng, đem châm trong tay đâm mạnh vào khăn đang thêu.

“...Sao có thể? Ta đây không phải là vì ăn không ở không của các người mà không được tự nhiên hay sao?” Thấy nàng xuống châm thật ngoan, Thư Di sợ run, cười nói lấy lòng.

Ngọc Dung hừ lạnh một tiếng, cúi đầu làm tiếp việc của mình, không thèm để ý đến nàng nữa!

Katy nằm trong góc buồn ngủ mở mắt mèo ra, nhìn tới phía bên này một chút, há mồm ngáp một cái, nhàm chán lắc lắc cái đầu tròn vo, lại nhắm mắt lại, nữ nhân...

Có lẽ ông trời thật sự rất sủng Thư Di đi, ngày hôm sau, lúc nàng vẫn còn bực tức, Thi Hạo Thiên đến.

Ngọc Dung liền đứng lên hỏi. “Thiếu gia, chuyện đã sắp xếp xong?”

Thi Hạo Thiên gật đầu, sự vui vẻ không ức chế được mà hiện rõ trên mặt. “Tối nay chúng ta hành động.” Nói xong, ánh mắt nhìn về phía Thư Di, ân cần hỏi. “Thân thể cô nương...”

Đầu tiên là Thư Di bị sự xuất hiện đột nhiên của hắn làm cho kinh ngạc, sau lại nghe bọn họ nói tối nay muốn hành động thì đã bị dọa cho hoảng sợ, lúc này lại nghe Thi Hạo Thiên hỏi mình, chỉ có thể lắc đầu theo bản năng.

“Nếu như thế, Ngọc Dung chăm sóc cho Thư Di cô nương, mặc nhiều quần áo cho nàng, phía dưới tương đối lạnh.”

Ngọc Dung gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu.

Vừa vào đêm, Ngọc Dung liền kéo Thư Di đến đại sảnh, lúc này, trong đại sảnh đang thấp đèn sáng rực, Thi Hạo Thiên mặc áo khoác màu đen ngồi trên ghế chủ, phía sau hắn là Thi Thế Kiệt cũng mặc áo đen, mà hai bên đại sảnh thì đứng đầy người, những người này cũng mặc y phục dạ hành cung kính đứng thẳng.

Thư Di cúi đầu nhìn áo trắng trên người mình, lại nhìn Ngọc Dung cũng một thân đen, khoe miệng co giật mạnh, vì sao chỉ mình nàng mặc khác người? Đưa tay kéo kéo ống tay áo của Ngọc Dung, Thư Di nhỏ giọng hỏi. “Ta mặc đồ trắng không phải là quá dễ thấy sao? Chẳng may làm lộ hành tung của các người thì sao?”

Ngọc Dung buồn cười liếc mắt nhìn nàng, nói nhỏ. “Bia ngấm thì không nên dễ thấy chút sao?”

Bia ngấm? Chẳng lẽ là bọn họ xem nàng là bia ngấm sao? Khóe mắt Thư Di giật giật, cúi đầu nhìn về phía Katy một thân lông trắng dưới chân, yên lặng cười!

Thi Hạo Thiên thấy các nàng đi tới liền đứng lên nói mấy câu với mọi người, sau đó liền lui ra ngoài có trật tự, đợi tất cả mọi người đi hết, Thi Hạo Thiên đi đến trước mặt Thư Di cười nói. “Thư Di cô nương, mời cô nương theo tụi tui thôi!”

Thư Di nhìn Ngọc Dung cùng Thi Thế Kiệt một chút, sau đó hỏi. “Bốn người chúng ta cùng đi?”

“Đúng ~”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Kinh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Trò Đùa Chọn Cửa

Edit: dark Angel

Nhìn một loạt người áo đen giờ đuốc, khoe miệng Thư Di co giật mà không nhận ra, nàng dùng sức nhìn, phát hiện ở cuối hàng ngũ là một cánh cửa lớn bằng ngọc, lại nói mộ này kiến trúc thật quý dị, không có bia, không có đất bao, trên mặt đất cũng không có gì, nếu không phải Thi Hạo Thiên sai người nâng một khối đá thật lớn hình vuông lên, Thư Di còn hoài nghi bọn họ tìm sai chỗ, nhưng điều khiến nàng ngạc nhiên chính là phiến đá bị mở ra lại xuất hiện một hàng bậc thang xuống đất, lúc này những người áo đen đang cầm đuốc dọc theo bậc thang, chiếu sáng cho Thư Di bọn họ.

Thi Hạo Thiên cười cười với nàng, nói. “Cô nương, đi theo ta.”

“A!” Thư Di dè dặt từ từ đi theo hắn xuống bậc thang, càng đi vào trong, khí lạnh âm hàn càng nặng, thân thể Thư Di run càng nhiều, nàng run giọng chất vấn người dẫn đường phía trước. “Thi công tử, xin hỏi... chúng ta phải đi vào cái... phần...” chữ mộ bị Thư Di nuốt trở về vì nàng phát hiện Ngọc Dung ở phía sau mình đang cười.

Thi Hạo Thiên quay đầu lại ôn hoà cười một tiếng, nói. “Đừng sợ, cái này không phải hầm mộ mà là huyết động lưu lại từ thời thượng cổ thần tiên mà thôi.”

Thượng cổ thần tiên?? Thư Di cười nhạo một tiếng, khó tin hỏi. “Người tin có thần tồn tại?”

“Đương nhiên! Chẳng lẽ cô nương không tin?” Hắn quay đầu lại, kinh ngạc hỏi Thư Di.

Lắc đầu, Thư Di nghiêm trang nói. “Có khi tin tưởng, có khi không tin!” Chú thích, lúc tin tưởng, sau khi có kết quả cũng không tin nữa!

“Ha ha ~” Bị bộ dáng nghiêm túc hiểm có của nàng chọc cười, Thi Hạo Thiên đưa tay dắt nàng, nói. “Cẩn thận, nơi này rất trơn.”

Thư Di ngây ngốc để hắn dẫn đi về phía trước, ánh mắt nhìn chăm chăm vào tay hai người đang nắm nhau, cảm xúc ấm áp vừa quen thuộc vừa xa lạ này, khiến ánh mắt nàng đột nhiên thấy cay cay, nàng dùng sức chớp chớp, cố nén nước mắt trở về.

Mãi cho đến lúc hai người đứng ở trước cánh cổng bằng ngọc mà Thư Di trông thấy lúc trước, Thi Hạo Thiên mới buông tay trái nàng ra, cười cười với nàng. “Cô nương, tới rồi!”

Lúc này Thư Di mới hồi thần lại, ngượng ngùng tránh né ánh mắt hắn nhìn nàng, đôi mắt bắt đầu nhìn xung quanh, kết quả... Không nhìn không biết, vừa nhìn đã sợ đến nhảy lên, cái này làm sao là một cửa được chứ, rõ ràng là chín cánh cửa nằm cạnh nhau, bởi vì kỹ thuật xảo diệu, nhìn từ phía trên chỉ như là một cánh cửa.

Thư Di tỉ mỉ nhìn kỹ, trên mỗi cánh cửa không chỉ có kích thước như nhau, ngay cả hoa văn điêu khắc cũng đều giống nhau, màu trắng thuần mỹ dạ ra từ ngọc bích khiến Thư Di nhìn không được mà đưa tay khẽ sờ, cảm giác mát lạnh, trắng mịn khiến nàng trợn to mắt, thiếu chút nữa đã thất thanh kêu lên, là ngọc!

Thị Hạo Thiên luôn chú ý hành động của nàng đã thấy thân thể nàng đột nhiên cứng lại thì nhìn không được mà đi đến, hỏi. “Làm sao vậy?”

Thư Di hoàn hồn, thấy là hấn, liền đưa tay chỉ cho hấn xem, nói. “Những cánh cửa này đều được làm từ lãnh ngọc thượng hạng!”

Không đợi Thị Hạo Thiên lên tiếng, Thi Thế Kiệt ở một bên đã mở miệng trước. “Này tính là gì, người không thấy được trên tường là được khám cái gì hay sao?” Vừa nói, Thi Thế Kiệt đưa tay chỉ vào một góc hơi tối, ý bảo nàng qua nhìn một cái.

Thư Di nghiêng người nhìn thoáng qua chỗ tối như mực, nơi đó không có người cầm đuốc, cuối cùng bị lòng hiếu kỳ đánh bại, đưa tay cầm lấy cây đuốc của một người áo đen đứng bên cạnh, bắt đầu cả gan đi vào trong. Thị Hạo Thiên nhìn đáng vẻ nhỏ nhỏ của nàng hít sâu một hơi rồi thở ra mà buồn cười, khẽ lắc đầu nói. “Ta cùng nàng đi qua đi!”

Một câu nói khiến cho thần sắc của Ngọc Dung càng ủ dột, Thi Thế Kiệt tinh cò nhìn thấy hai tay nàng đặt bên hông đã nắm chặt thành nắm đấm, yên lặng thờ dài, thiếu gia thật đúng là có chút...

Thị Hạo Thiên đưa tay nhận lấy cây đuốc, dẫn Thư Di đi đến chỗ tối.

Đứng lại trước góc tối, Thư Di dựa vào ánh lửa mà nhìn lên vách tường, sau đó liền hít vào một hơi, khó tin quay sang hỏi người bên cạnh. “Mã nào? Đá quý? Thủy tinh?”

Thị Hạo Thiên cười gật đầu.

“Trời ạ!” Thư Di run rẩy vươn tay sờ lên những hạt châu đang phản chiếu lại ánh lửa, quá xa hoa, những hạt châu này, chỉ cần lấy một viên xuống, đủ nàng hưởng thụ vài đời.

Nghĩ như vậy, Thư Di chỉ chỉ góc tường đối diện hỏi. “Bên kia cũng thế?”

“Ừ...”

Thi Thế Kiệt cũng cười nói từ phía xa xa. “Vừa rồi lúc đi xuống người không để ý dưới chân có gì khác thường sao?”

“Sao?” Thư Di ngẩng đầu nhìn hấn, vừa chậm rãi bước về vừa hỏi. “Ta cũng không chú ý, bậc thang đó có gì khác thường?” Vừa nói, nghiêng mắt đánh giá bậc thang ở phía xa xa.

Mọi người nghe nàng hỏi như thế, cũng nhìn không được mà cười ra tiếng, một ông lão thoát nhìn rất có thân phận nói. “Dù sao cũng không phải người như chúng ta, vị cô nương này không chú ý tới cũng dễ hiểu.”

Bọn họ càng nói vậy, Thư Di càng tò mò, “Các người mau nói rõ chút đi!”

Thấy nàng vội vàng, Thị Hạo Thiên liền nói. “Những bậc thang này đều được tạo ra từ hoàng kim!”

“Cái gì?” Thư Di sững sờ tại chỗ, liú lười nhìn chằm chằm vào những bậc thang này... Hoàng kim?!

“Thiếu gia, đã đến giờ, có phải chúng ta cũng nên tiến vào không?” Ngọc Dung thấy tất cả mọi người đều vây quanh Thư Di, có chút ghen tuông nói.

Thị Hạo Thiên vừa nghe, gật đầu. “Thư Di cô nương, hiện tại xin mời nàng giúp chúng ta đoán xem, trong chín cánh cửa này có một cửa là cửa sống.”

Vẫn chưa đi ra từ rung động do những bậc thang bằng hoàng kim gây ra, Thư Di vừa nghe lời này, càng thêm mờ mịt vô thố, mời nàng đoán cửa sống???

“Cái... này...” Trong ánh mắt chờ mong của mọi người, nàng gãi gãi tóc, bắt đầu lấp ba lấp bắp.

Ngọc Dung làm sao có thể để nàng trì hoãn thời gian như vậy, phải biết rằng là không thể lơ giờ lảnh, nếu không sẽ có tai ương ngập đầu, đây là quy củ của kẻ trộm mộ như bọn họ, bởi vì đào mộ người dù sao cũng là nghề nghiệp bị trời phạt, cho nên bọn họ có rất nhiều quy củ, trong đó, ngày ngày bái thần, cung phụng thần linh chính là việc cơ bản nhất, cho nên người khác còn chưa mở miệng, nàng đã nhìn không được, nói. “Người nhanh đoán đi, lẽ lẽ mê mê, nếu lơ giờ thì đúng là công sức bỏ biển!”

“Ngọc Dung!” Thị Hạo Thiên trách cứ nhìn nàng một cái, ngược lại dịu dàng nhìn về phía Thư Di, hỏi. “Cô nương có gì cứ nói, không sao!”

Thư Di hết nhìn cái này lại nhìn cái kia, lát sau thờ dài, nói. “Ta cũng không đoán được mấy thứ này!”

Mọi người cả kinh.

Thi Thế Kiệt mang vẻ mặt ‘quả thế’, hấn đã nói, nữ nhân này, chắc chắn không đáng tin! Từ lần trước bị nàng lừa hấn đã nhận ra, đáng tiếc, tất cả tâm

tư của thiếu gia đều bị nàng mê hoặc, mặc cho hắn nói thế nào cũng không nghe vào, hiện tại thì sao, lại bị nàng trêu đùa một lần nữa, ai ~

Những người khác thì ta nhìn người, người nhìn ta, đều không nói tiếng nào.

Thi Hạo Thiên nhíu chặt mày, nói. “Không phải lần trước cô nương đã đoán cho tại hạ sao? Sao bây giờ lại...”

“Ta có thể xem cho người, nhưng là những vật chết thì...” Thư Di khó khăn đưa mắt nhìn cửa ngọc.

“Đã như vậy, sao người không sớm nói rõ?” Ngọc Dung hùng hổ hỏi.

Thư Di thấy giọng nói của nàng dữ dội như vậy, hừ lạnh một tiếng. “Này mới lạ, các người chưa từng nói với ta là phải đoán cái này, nếu sớm biết, ta còn thật vui vì được hồi phủ sớm đây, người cho rằng ta muốn ở chỗ này cùng với người hay sao?”

“Người...” Ngọc Dung bị nàng khiến cho tức giận đến khó thở, lại không phản bác được vì lời nàng nói đúng!

“Ngọc Dung, người bớt ồn ào đi!” Ông lão đứng bên cạnh thấy Thi Hạo Thiên đã không vui liền mở miệng ngăn cản nàng, nói xong lại nhìn về phía Thi Hạo Thiên, hỏi. “Thiếu chủ, người xem nên làm sao bây giờ?”

Làm sao bây giờ?? Thi Hạo Thiên cười khở, lúc này bọn họ là tên đã lên dây, không thể không bắn, đánh cuộc một lần đi!

“Thư Di cô nương, nàng cũng chỉ có thể xem người, như vậy có thể xem vận trình hôm nay của tại hạ không? Nhìn xem có còn mạng hay không!”

“Thiếu gia/Thiếu chủ!” Nghe hắn nói vậy, mọi người đều kinh hô.

Thư Di hí mắt, nói. “Được!” Đưa tay vào trong vạt áo, lấy bài Tarot ra. “Quy củ như trước, tay trái chọn bài đi!”

Tay trái của Thi Hạo Thiên nhanh chóng chọn ra ba lá bài, sau đó đưa cho Thư Di.

“Hmm~ ta xem xem~” Thư Di thu bài lại, bắt đầu xem ba lá kia.

“Nói tóm lại, hôm nay người không có đại họa gì, nhưng là...” nàng ngừng lại.

“Nhưng là cái gì?” Ngọc Dung vội vàng hỏi.

Liếc nàng một cái, Thư Di tức giận nói. “Nhưng cuối cùng cũng là uống phí, công dã tràng mà thôi.”

Là nói trong cửa này không có đồ hắn muốn, tất cả cố gắng của hắn là uống phí? Thi Hạo Thiên âm thầm nghĩ.

“Người đúng là hiểu hắt nước lạnh vào người khác đấy!” Thi Thế Kiệt không vui rống Thư Di, lần trước là vậy, lần này cũng thế!

“Mệnh đã như thế, oán được ai? Hơn nữa, các người có thể không cần để ý đến lời ta nói nha.”

Thi Hạo Thiên cười. “Đừng ồn nữa, ta đến chọn cửa đi.” Vừa nói, hắn chậm rãi đi một lần qua chín cánh cửa, sau đó đưa tay chỉ vào một cái bên phải nói. “Nhất định nó!”

Mặc dù hành động này thật trẻ con, nhưng lúc này bọn họ đã không còn cách nào khác, ông lão vuốt chòm râu khề gật đầu. “Cũng được, Thế Kiệt à, người đi mở cửa đi!”

“...Dạ!” Mím mím môi, Thi Thế Kiệt tâm không cam lòng không nguyện đi qua.

“Khoan đã!” Thư Di nhận ra không đúng, mở miệng ngăn cản. “Ta muốn hỏi, nếu không đúng cửa thì sẽ thế nào?”

“Tất cả chúng ta đều sẽ chết ở trong này!” Ngọc Dung hùng hăng trừng nàng, nói rõ từng chữ.

“...Tất cả?” Thư Di khiếp sợ chỉ mình, lại chỉ vào những người đang cầm đuốc.

“Tất cả!” Lần này là Thi Hạo Thiên cho nàng đáp án khẳng định.

“...” Thư Di cúi đầu, lúc Ngọc Dung cho là nàng sợ, có chút hả hê muốn mở miệng châm chọc vài câu, Thư Di ngẩng phắt đầu lên, quát to với Thi Hạo Thiên. “Các người cũng sẽ thả một mình ta rời khỏi nơi này?”

Thi Hạo Thiên tránh né ánh mắt khiển trách của nàng, bắt đầu đi gật đầu.

Trái tim, đột nhiên đau đớn thoáng qua, Thư Di lắc đầu cười khở, “Vậy thì cửa sẽ cho ta tuyển?”

“Dựa vào cái gì?” Ngọc Dung không phục.

Thư Di không để ý tới nàng kêu gào, chỉ nhìn chăm chăm vào Thi Hạo Thiên, chờ hắn mở miệng.

Bị ánh mắt đốt người của nàng trông thật sự là rất kinh hãi, Thi Hạo Thiên nhẹ nhàng đáp ứng.

Thư Di không nói thêm liền xoay người, tỉ mỉ đi chọn cánh cửa mình nhìn thuận mắt nhất, nàng không nguyện đưa an toàn tánh mạng của mình giao cho người khác, cho dù chết, nàng cũng phải chết trong tay của mình, hơn nữa nàng phải là không có chuyện gì đi, ông trời sẽ phù hộ nàng đi? Hoàng Lịch à, con cũng phải phù hộ mẹ con mới được, nếu không, mẹ chết, con cũng không sống được! Thư Di sờ sờ bụng, âm thầm thờ dài.

Dạo qua một vòng, Thư Di đứng ở trước cửa Thi Hạo Thiên chọn trước, nói. “Ta cũng chọn nó!”

Mọi người thở ra một hơi, trong mắt bọn họ, hai người đều chọn giống nhau, phần thắng cũng sẽ lớn hơn một chút!

Thi Thế Kiệt thăm đề khí, trấn định bước đến trước cửa, Thư Di tránh sang một bên, khăn trương nhìn hẩn, trong lòng niệm: ông trời phù hộ, Bồ Tát phù hộ!

Tất cả mọi người ngừng thở nhìn cánh cửa chậm rãi đi chuyển sang hai bên dưới tay của Thi Thế Kiệt...

Đột nhiên trong cửa truyền đến một tiếng ‘cùm cụp’, thân thể Thi Thế Kiệt đột nhiên cứng ngắc, trái tim Thư Di như vọt lên, trong lúc mọi người đều kinh hồn bạt vía, Thi Thế Kiệt cứng ngắc quay đầu sang chỗ khác, phun ra một câu. “Cửa, đứng rồi!”

...

Người thế này nên kéo ra ngoài đánh bằng roi, Thư Di khinh thường cho một ánh mắt, sắp bị hẩn hù chết!

Thi Hạo Thiên cũng không kìm được mà khẽ gõ hẩn. “Già thần già quý!”

“Hắc hắc ~” Thi Thế Kiệt cười ngây ngô gãi gãi ót, nói. “Thật ra ta cũng bị dọa cho sợ mà.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Thương

Edit: dark Angel

Dưới sự dẫn dắt của Thi Hạo Thiên, mọi người rời rít giờ được lên, chậm rãi đi vào, Thư Di cúi đầu xuống, yên lặng chậm rãi đi sau cùng.

Bên trong là một căn phòng đá vô cùng lớn, điều này làm cho Thư Di rất khó hiểu, rõ ràng bên ngoài đã mạnh tay như vậy, sao bên trong lại dùng đá rẻ tiền mà xây nên? Hơn nữa từ lúc nàng vừa bước vào phòng này, cảm giác âm lạnh, khiến cho cả người nổi gai ốc, tóc gáy cũng muốn dựng thẳng lên, khiến nàng nhớ đến lời mà người lớn hay nói lúc trước: nếu như có chỗ nào đó khiến cho mình không ngừng nổi da gà, tóc gáy dựng thẳng, như vậy chỗ đó nhất định có...

“A ~~~~~” một tiếng thét chói tai cắt đứt dòng hồi tưởng của Thư Di, nàng quay đầu nhìn đến nơi truyền đến tiếng thét, Ngọc Dung đang đứng đó, thất kinh che miệng lại, toàn thân đều run rẩy.

“Sao...” Còn không đợi Thư Di hỏi xong, nàng lại thét lên tiếp. “Có rắn ~~~~”

Thư Di chợt ngừng thở, nhanh chóng quay đầu sang hướng Ngọc Dung đang chỉ, trời ạ... mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, vẫn nhìn không được àm hô nhỏ lên.

Đó là một con mãng xà màu vàng dài hơn ba thước, đầu nó rất to mà lại đẹp đang đối diện với hướng bọn Thư Di đang đứng, hai con mắt lớn bằng hạt đậu xanh phát ra ánh sáng màu xanh nhợt nhạt, lưỡi rắn màu đỏ không ngừng phun ra thu vào, Thư Di phát hiện, trên đầu nó có một cái sừng nhỏ, lúc này một mình nó đang nằm trên một viên ngọc thạch cao bằng người.

Quả nhiên, người lớn nói một chút cũng không sai, nơi nào cho người ta cảm thấy sờn gai ốc thì nhất định có rắn! Chỉ là không nghĩ đến sẽ có một con rắn lớn, bề ngoài kỳ lạ như vậy!

Nhưng hiện tại cũng không phải lúc nghĩ những điều này, Thư Di lẳng lặng lùi về sau vài bước, bảo đảm an toàn! Nói thật, nàng rất sợ loại động vật này, may là không ít người ở cạnh nàng, hơn nữa khoảng cách của nàng với nó lại xa, nếu không... nhất định sẽ tề xù, cho dù không xù thì cũng bị hù chết mà thôi!

Trong tích tắc Thi Hạo Thiên nhìn thấy mãng xà, hai tròng mắt đều tròn to, khoe miệng cong lên thành nụ cười mỉm, tay phải chậm rãi đưa đến bên hông,

Ngọc Dung hoảng sợ nhìn động tác của hắn, thân thể không tự chủ được mà lui về phía sau.

Thi Thế Kiệt cùng ông lão cũng lui về phía sau, dường như tất cả đều đang chờ đợi cái gì.

Thư Di nhíu mày nhìn tất cả, đột nhiên trước mắt có một luồng ánh sáng trắng bay qua, nàng nhìn chăm chú, thì ra là Thi Hạo Thiên rút nhuyễn kiếm ở bên hông ra. Không hề nàng kịp có phản ứng gì, người nào đó đã phi thân lên đâm thẳng vào mông xà.

Thư Di bị hành động kinh người của hắn khiến cho đứng sững tại chỗ, chỉ có thể ngậy người nhìn hắn xoẹt qua tạo nên một đường cong mỹ lệ như sao băng...

Tuy nhiên, lúc này mạng xà cũng tập trung tinh thần nhìn Thi Hạo Thiên đang chạy về phía nó, nó không tránh, ngông nghênh đón thẳng mũi kiếm đang bay tới, trong con mắt nhỏ như hạt đậu xanh rõ ràng chứa đầy khinh thường.

“Cẩn thận!” Nàng nhìn không được mà hô lên, lúc này mông xà trấn định như thế, tất nhiên là không chút lưu ý đến sự tiến công của hắn.

Quả nhiên, lúc mũi kiếm sắp chạm đến thân thể của mông xà, thân thể Thi Hạo Thiên như bị vật gì gãy một cái, rơi xuống như điều đứt dây.

“Thiếu chủ/thiếu gia!” Ba người kia rất nhanh chạy đến bên người hắn, ân cần hỏi. “Ngài không có việc gì chứ!”

Thi Hạo Thiên lắc đầu, đứng dậy, đưa tay khê phui tro bụi dính trên vạt áo, ánh mắt sắc bén bắn về phía mông xà mà mình vẫn chưa chạm tới được, lúc này mông xà cũng không nhìn hắn, mà là nhìn Thư Di đang đứng đối diện với nó, lúc này bởi vì không có người khác che chắn, nàng vừa vận nằm ngay tầm mắt của nó.

Cảm giác được ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của nó, toàn thân Thư Di như bị dội nước lạnh, lạnh từ đầu đến chân! Tuy nhiên lúc này nàng không thể có hành động thiếu suy nghĩ nào cả, rần thường không chủ động tấn công người, chỉ cần nàng biểu hiện ra vô hại, chắc là sẽ không có vấn đề quá lớn.

Đang nghĩ ngợi, Thi Hạo Thiên bên kia lại giờ kiếm chém giết qua, Thư Di cố nén xúc động muốn trợn trắng mắt, người này bị quỷ mê hồn rồi hay sao? Một kích mới vừa rồi còn chưa đủ hiểu sao? Thực lực của bọn họ cách rất xa đấy!

Chuyện ngoài dự tính đã xảy ra, lần này mông xà liền đột nhiên lộ ra sơ hở, trong lúc Thi Hạo Thiên sắp thành công, Thư Di không chút nghĩ ngợi mà chạy qua, vừa chạy vừa hô, “Đừng giết nó!”

Thi Hạo Thiên bị tiếng hô của nàng làm kinh ngạc, động tác dừng lại, kiếm vốn đang muốn chém về phía đầu rắn, bị nó tránh ra, Thi Hạo Thiên xoay người trên không trung, lại đâm tiếp một kiếm nữa, lần này, con rắn không có bất cứ dự báo nào mà quay lại đánh về phía Thư Di, tất cả mọi người đều bị hành động đột nhiên của nó làm kinh sợ, Thư Di còn chưa kịp có phản ứng gì, chỉ có thể đứng ngăn người ra, mãi cho đến khi cảm giác đau đớn kịch liệt truyền đến từ cổ.

“A~~~~” Thư Di hít vào một hơi, đưa tay che vết thương nơi cổ, hai mắt đầy oán hận nhìn con rắn đang tông cửa xông ra, trong đầu óc đều là bốn chữ ‘lấy oán trả ơn’! Nàng cứu nó, nó lại cắn nàng! Súc sinh nhất định là súc sinh sao?

Thừa dịp lúc mọi người đều sững sốt, Thi Thế Kiệt giành chạy đến chỗ tảng ngọc hình vuông mà con rắn chiếm cứ lúc này, đẩy ra, từ bên trong xuất hiện một viên thuốc lỏng lánh màu đỏ như ngọc châu.

“Thiếu gia, mau nhìn!” Thi Thế Kiệt hưng phấn giơ viên ngọc ra cho Thi Hạo Thiên xem, mặt mày đắc ý. “Ta tìm được trước!”

Trên mặt Thi Hạo Thiên không có chút vui mừng nào, hắn thờ ơ liếc mắt nhìn Thi Thế Kiệt, nói. “Cho Thư Di cô nương dùng đi!”

“Cái gì?”

Trừ ông lão ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

“Tại sao?” Thi Thế Kiệt bất mãn kêu lên, bọn họ ngàn cực vạn khổ mới tìm đến nơi này, không phải vì viên thuốc này sao?

Ông lão thờ dãi một hơi, thấp giọng nói. “Ý trời mà!”

Hốc mắt Ngọc Dung ửng đỏ, run giọng nói. “Thiếu gia, viên thuốc này đưa nàng, vậy bệnh của ngài phải làm sao bây giờ?”

Thì ra là thuốc để cứu mạng, lúc này Thư Di mới hiểu được, vừa định nói với Thi Hạo Thiên nàng không cần, một con chóng mặt liền đột nhiên kéo đến, cả người đều lao đảo, “Ta... chóng... mặt~” vừa dứt quãng nói xong vài từ, Thư Di liền mềm nhũn cả người ra, muốn ngã xuống đất, Thi Hạo Thiên nhanh tay lẹ mắt đưa về trước đón lấy nàng, giữ lại thân mình nàng.

“Thế Kiệt, nhanh! Đem thuốc đến đây!” Thấy tình cảnh này, Thi Hạo Thiên vội la lên.

Thi Thế Kiệt đưa tay để về phía sau, thẳng thừng trả lời. “Không đưa!”

Cảm giác được thân thể Thư Di dần lạnh đi, Thi Hạo Thiên nhìn không được mà rống giận. “Đưa ta! Ngươi có nghe lệnh của ta hay không?”

“...Thiếu gia?” Không ngờ đến Thi Hạo Thiên lại rống mình, Thi Thế Kiệt mang về mặt tủi thân nhìn hắn, trong mắt đều là khiếp sợ đến khó tin.

Thấy hần lộ ra vẻ mặt bi thương, Thi Hạo Thiên khẽ thở dài giải thích. “Viên thuốc đó chỉ có thể trúng độc linh xà mới có thể có tác dụng!”

Nói xong, Thi Hạo Thiên đưa tay ra. “Đưa cho ta!”

Thi Thế Kiệt cúi đầu nhìn viên thuốc đến gần ngón người, lại nhìn ông lão, như là muốn ông chứng thực, ông lão khẽ gật đầu, nói. “Đúng là như vậy!”

Thi Thế Kiệt như bị hút đi sinh khí trong khoảng khắc, buông hai tay xuống, bước từng bước nặng nề về phía Thi Hạo Thiên.

Ngọc Dung cũng cả kinh, ngờ ngác nhìn Thi Thế Kiệt bước từng bước qua, đột nhiên, nàng hỏi. “Nếu như thiếu gia hút máu của nàng thì sao? Dù sao trong máu nàng cũng có độc, như vậy không phải...”

“Nhảm nhí!” Không đợi nàng nói xong, Thi Hạo Thiên nổi giận nói. “Chuyện bất nhân bất nghĩa như vậy, sao ta có thể làm? Ngươi là nghĩ gì thế hả?”

“Ta cũng vì tốt cho thiếu gia, không có thuốc này, bệnh của thiếu gia phải làm sao?” Vừa nói, Ngọc Dung vừa che mặt khóc.

Thi Hạo Thiên hừ lạnh. “Cho dù chết, ta cũng tuyệt không hại tánh mạng của nàng!” Vừa nói hần vừa đưa tay đoạt viên thuốc, đưa thẳng vào miệng Thử Di, lúc này Thử Di đã sớm hôn mê, hoàn toàn không biết chuyện quanh mình.

Ngọc Dung thấy hần nguyện ý dùng mạng mình đổi một mạng cho Thử Di, trái tim đã vỡ thành ngàn mảnh, nàng không rõ một người phụ nhân có thể nào chiếm vị trí nặng như thế trong lòng hần? Xem lại chính mình, một lòng vì hần mà lại không được nhìn đến, nàng sao có thể không hận? Có thể nào mà không hận?

Mọi người đều im lặng, chỉ nghe tiếng khóc nức nở của Ngọc Dung, Thi Hạo Thiên lúc này đang chờ Thử Di tỉnh, nghe được tiếng khóc nức của Ngọc Dung, trong lòng cũng không nở, vừa định nói, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng chém giết.

Trong lòng cả kinh, hần nói với Thi Thế Kiệt. “Đi ra ngoài nhìn!”

“Rõ!”

Chi trong chớp lát, Thi Thế Kiệt đã phi thân về, dồn dập nói. “Thiếu gia, bên ngoài có một đám người đến, đang kịch chiến cùng người của chúng ta, xem ra tình hình đang bất lợi cho chúng ta!”

Thi Hạo Thiên vừa nghe, đôi mày thanh tú nhíu chặt, đem Thử Di ôm vào trong ngực, nói. “Cùng đi ra ngoài nhìn kỹ rồi nói!”

Mọi người vừa ra khỏi của ngọc, đều thấy khắp nơi đều đầy máu tươi, trên đất là mấy xác chết, Thi Hạo Thiên cùng ông lão nhìn nhau, hai người cũng cả kinh.

Bước nhanh lên bậc thang, Thi Hạo Thiên dẫn đầu ra khỏi huyết động, lúc này trên mặt đất đang diễn ra một trận đánh nhau kịch liệt.

Thi Hạo Thiên đặt Thử Di xuống đất, phân phó cho Ngọc Dung đi theo hần. “Chăm sóc nàng cho tốt!”

Ngọc Dung cắn cắn môi dưới, khẽ gật đầu.

Thi Hạo Thiên đứng dậy đi đến trước tảng đá to bên cạnh, dùng lực đánh một chưởng vào đó, tảng đá lớn nhất liền hiện ra một khe hở, ngay sau đó tảng đá bị bọn họ nâng lên cũng chậm rãi khép lại.

Thấy huyết động bị che, Thi Hạo Thiên thở phào nhẹ nhõm, liền nhảy vào giữa trận kịch chiến.

Người nào đó luôn chú ý từ chỗ tối, thấy Thử Di hôn mê nằm ở xa xa, bên người chỉ có một nữ nhân canh giữ, liền cười nói với thuộc hạ bên cạnh. “Đi, lấy mạng của nàng ta đến đây!”

Thuộc hạ kia đáp ứng liền lẳng lặng chạy qua.

Cùng lúc, Thử Di mở hai mắt ra, đầu tiên nàng mờ mịt nhíu mày, sau đó thấy hai bên đánh nhau liền càng khó hiểu, thấy Ngọc Dung đang đứng ở trước mình, nàng ngồi dậy, hỏi. “Xảy ra chuyện gì?”

Nghe vậy, Ngọc Dung nhanh chóng nghiêng đầu lại từ chỗ khác. “Ngươi tỉnh?”

Thử Di lắc lắc đầu, có chút mơ hồ nói. “Vừa rồi ta bị làm sao vậy?” Đang nói, ánh mắt đột nhiên nhìn đến một thân ảnh cảm đao bay đến nàng, liền đưa tay đẩy Ngọc Dung ra, còn bản thân của thoát được lưới đao nguy hiểm trong chân tơ kẽ tóc.

Người nọ gặp một kích không trúng, lại muốn đánh đến một lần.

Thử Di sợ hãi nhìn nam nhân nâng đao chạy đến, sắc mặt trắng bệch, trong lúc nàng cho là mình sẽ bỏ mạng nơi này, Ngọc Dung liền nhảy đến chắn trước mặt nàng, dùng thân thể chặn lại một đao cho nàng.

Tất cả giống như là quay phim chậm, trong ánh mắt của Thử Di, máu tươi vẩy ra, vẻ mặt thống khổ của Ngọc Dung, cùng với hai mắt hung ác của nam

nhân lúc rút đao ra...

“Đừng~~~~”

Nghe được tiếng kêu to của Thư Di, Thi Hạo Thiên nhanh chóng bay người đến, một cước đá đá bay nam nhân muốn tấn công lần nữa, xoay người ôm lấy Ngọc Dung, lắc lắc nàng hỏi. “Ngọc Dung, ngươi thế nào?”

Ánh mắt của Ngọc Dung từ từ chuyển đến trên mặt hắn, khóe môi cong lên. “Thật tốt, có thể trước khi chết... Khụ khụ... Thấy bộ dáng chàng quan tâm ta...” Nàng vừa nói vừa ho, máu tươi cũng theo đó mà ra.

Thi Hạo Thiên ngẩn ra, trong lòng đột nhiên chua xót dâng đầy.

Thư Di lấy khăn ra, vừa lau cho nàng vừa nghẹn ngào nói. “Ngươi đừng nói chuyện!”

Ngọc Dung đưa tay ngăn lại động tác của nàng, khẽ nói. “Ta... rất chán ghét ngươi, ngươi biết không?”

Thư Di vội vàng gạt đầu, “Ta biết, ta đều biết! Ngươi đừng nói nữa, giữ sức lại, đợi vết thương tốt thì lại nói cũng không muộn!”

Khẽ lắc đầu, khóe mắt Ngọc Dung tràn ra một giọt nước mắt. “Không... không còn nữa, ta hiểu...” vừa nói lại sặc ra một ngụm máu tươi.

Thi Hạo Thiên ôm nàng, tựa lên đỉnh đầu nàng nói nhỏ. “Sẽ không, ngươi sẽ không có việc gì, ta nhất định sẽ để ngươi sống sót.”

Giương mắt nhìn người nam nhân đang động tình vì mình lúc này, Ngọc Dung cười đến hạnh phúc vô cùng, ngón tay lặng lẽ cảm vạt áo của hắn, âm thầm hứa nguyện trong lòng: cuộc đời này đã hết, nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ cướp chàng từ tay nàng, nhất định!

Trong lòng đột nhiên không còn nhức nhích nữa, Thi Hạo Thiên cúi đầu nhìn, không khỏi đau lòng, Ngọc Dung đã sớm không còn hơi thở nữa...

Nước mắt Thư Di dâng đầy nhìn người một khắc trước còn đầu võ mồm với nàng đầy sức sống, giờ phúc này đã an tường mà chết đi, tim đau như dao cắt.

Trong lúc bọn họ thương tâm rơi lệ, một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên. “Bắt lại toàn bộ cho gia!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Tiểu Nương Tử Mê Người

Edit: dark Angel

Giọng nói lạnh lùng quen thuộc đó, khiến Thư Di ngẩng đầu lên trong nháy mắt, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Dận Chân mặc áo dài màu đen đứng cách đó không xa, thoảng chốc, hai mắt nhắm lại...

“Dận Chân...” Thư Di lấy khăn che miệng lại, thấp giọng lầm bầm.

Thi Hạo Thiên nghe được chỉ có thể âm thầm cười khổ, rốt cuộc cũng tìm tới sao?

Giờ phút này, một người bị mặt nhìn như là thủ lĩnh của nhóm người áo đen đang chiến đấu hăng hái nhìn thấy Dận Chân mặt trầm như nước liền hô “Mau rút lui!” Những người bị mặt khác nghe xong liền bứt ra muốn rút lui, lại bị người do Dận Chân mang đến vây quanh, kẻ đầu lĩnh thấy không ổn, liền đề chường lực đánh chết hai thị vệ ngăn trở hắn, mở đường máu ra khỏi vòng vây, có mấy người áo đen khác cũng nhanh chóng nhận thấy, cũng theo đó mà đi ra, tuy nhiên phần lớn đều bị vây lại trong vòng vây. Nam nhân kia cũng không do dự, vừa được tự do, liền xoay người lại bắn ra vô số ngân châm, Đa Tề cùng Nhĩ Thái liền chạy đến trước Dận Chân, quơ binh khí ngăn chặn châm đầy trời lại cho hắn, Nhĩ Thái giận dữ, muốn phi thân đuổi theo, bị Dận Chân cản lại, “Thôi, để bọn họ đi thôi!”

Đa Tề cúi đầu nhìn bốn phía, đa phần người bị mặt bị ngân châm đâm chết, cho dù hai người còn may mắn sống sót cũng cần lười tự vận, không khỏi cảm thán “Tổ chức này thật độc ác!”

Dận Chân cũng không để ý lắm đến việc này, đôi mắt thâm thúy chỉ nhìn chăm chú vào mỗi mình Thư Di đang ngồi cạnh Thi Hạo Thiên, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhưng lại khó nén được sự dịu dàng ẩn sâu trong đó.

Thư Di cũng lẳng lẳng nhìn lại hắn, thân mình không tự chủ được mà đứng lên đi về phía hắn.

“Thư Di...” Thi Hạo Thiên đột nhiên hô lên.

Vì đây là lần đầu tiên hắn gọi tên mình, Thư Di không kìm được mà quay đầu lại.

“...Lên đường bình an.” Nói xong, Thi Hạo Thiên còn muốn đánh chính mình một trận, nhu tình tràn đầy nhưng dưới ánh mắt của nàng, tất cả đều hóa thành tương hồ, chỉ biến thành một câu lên đường bình an.

Thư Di cười khẽ nói. “Cảm ơn! Chỉ là...” Nàng hơi chần chờ, ánh mắt rơi vào người Ngọc Dung, vẻ mặt có chút bí ẩn nói. “Cũng xin Thi công tử nén bi thương.” Thật ra nàng muốn nói là thật tiếc cho một nữ tử như Ngọc Dung, tuy nhiên ngẫm lại thì cảm giác nói ra câu đó không thích hợp, nên thôi!

Xoay người, nhào thẳng vào cái ôm của Dận Chân, Thư Di không quay đầu nhìn lại nữa.

Dận Chân xiết chặt hai tay để nàng đứng vững trong lòng mình, hít thật sâu mùi hương nhàn nhạt từ tóc nàng, trái tim đập cuồng loạn cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại.

“...Dận Chân...” Thư Di chôn đầu vào ngực hắn, lẩm bẩm kêu.

“Ừm~”

“Dận Chân...”

“Ừm~”

...

Nghe hắn đáp lại lời kêu của mình không phiền chán, nước mắt của Thư Di dần dần trào ra, nỗi nhớ hắn những ngày ở ngoài cũng không sâu sắc lắm, nhưng vì sao vào thời khắc nhìn thấy hắn xuất hiện trước mặt mình, niềm vui sướng trong lòng như là nước tới điểm sôi, làm thế nào cũng không ngừng đây?

Nghe được tiếng nức nở khe khẽ của nàng, Dận Chân nâng thẳng người nàng dậy, đưa ngón cái lau đi nước mắt trên mặt nàng, dịu dàng nói. “Chúng ta lên xe ngựa trước đi?” Hắn chỉ chỉ vào xe ngựa đã chuẩn bị tốt bên cạnh, nơi này không phải là nơi bọn họ có thể bày tỏ nỗi tương tư với nhau.

Ánh mắt Thư Di rơi vào vẻ mặt hơi mất tự nhiên của đám người Đa Tề, Nhĩ Thái, đỏ mặt lên, khẽ gạt đầu.

Thấy nàng thẹn thùng, Dận Chân khẽ cười, quay đầu nói với bọn người Đa Tề, “Đem bọn họ bắt lại.”

“Dạ!” Bọn họ đáp lời, liền bước đến bên đám người Thi Hạo Thiên.

Thư Di thấy, cả kinh kéo tay áo Dận Chân nói. “Thả bọn họ đi.”

“Không được!”

Thấy hắn kiên quyết như thế, mắt Thư Di xoay tròn, nói. “Ngọc Dung là vì bảo vệ ta mà chết, ta nợ bọn họ một phần nhân tình, nếu chàng lại bắt bọn họ, chẳng phải ta đã thành kẻ vong ân phụ nghĩa hay sao?”

Nghe nàng nói như vậy, trong lòng Dận Chân hơi buông lỏng, nhưng nét mặt vẫn là kiên quyết như trước. “Không được! Bọn họ có gan bắt đi nàng, ta sao có thể tha cho bọn họ được?” Vừa nói vừa hung hăng trừng về phía kẻ vẫn không thèm để ý – Thi Hạo Thiên.

Thư Di thấy hắn sắc giọng, lại thêm ánh mắt nhìn về phía Thi Hạo Thiên, nhin không được mà hé miệng cười, thì ra là ghen tị, cái này dễ làm...

“Vương gia, ta vốn không muốn có bất cứ quan hệ qua lại gì với bọn họ nữa, nếu như chàng có ý muốn cho Thư Di thẹn với bọn họ, ta đây cũng không có biện pháp, sau này chỉ có thể tận lực giúp bọn họ để bảo đáp lại mà thôi.” Vừa nói, Thư Di vừa xoay mặt đi, không nhìn hắn nữa.

Dận Chân vì nàng gọi mình là Vương gia một cách xa lạ, liền nhíu mày, không vui nói. “Nàng thật là từ nay về sau không có quan hệ gì với bọn họ nữa?”

Thấy hắn buông lỏng, Thư Di liền cười. “Vốn ta cũng có quan hệ gì với bọn họ đâu, chàng chỉ cần để cho bọn họ cam đoan sau này sẽ không làm ra chuyện bất người như vậy, vừa báo đáp ân tình của ta, vừa không lo hậu hoạn, không tốt sao?”

“...Cũng đúng!” Dận Chân suy nghĩ một lát, cuối cùng quyết định nghe nàng.

Buông tay đang ôm Thư Di ra, Dận Chân chậm rãi đi đến trước mặt Thi Hạo Thiên đang bị bọn Đa Tề bao vây, phát phát tay ra hiệu với bọn Đa Tề. “Các người tản ra trước đi!”

“Dạ!”

Đội tất cả đều tán ra, Dận Chân chấp tay đánh giá thoáng qua Thi Hạo Thiên, trầm giọng nói. “Thi công tử, đa tạ người cứu Thư Di một mạng, chuyện người bắt nàng đi coi như là xóa sạch, ngày sau còn ‘mời’ người đừng làm ra việc lỗi mắng này, nguyên nhân dân không đấu với quan từ trước đến giờ, các hạ cũng phải rất rõ ràng, bôn vương tha cho các người lần này, là vì trả lại nhân tình cho người, nếu người vẫn cố chấp, ôm mãi si tâm vọng tưởng với

nội quyền của bốn vương, cho dù bốn vương thế lực đơn bạc, diệt một Thi gia cũng là việc dễ dàng, người nghĩ cho kỹ đi ~”

Thi Hạo Thiên nhếch môi, ánh mắt nhìn về phía bọn thủ hạ bị gác đao trên cổ, lại nhìn sang Dận Chân cùng Thư Di yên tĩnh đứng cách đó không xa sau phu quân nàng, tay ôm Ngọc Dung lại cứ xiết rồi lại buông, buông rồi lại xiết, một hồi lâu, nhấn mạnh từng chữ, “Vương, gia, cứ, yên, lòng, đi.”

“Tốt! Đã như thế, Nhĩ Thái, thả bọn họ!” Dận Chân nhìn Thi Hạo Thiên nói, Nhĩ Thái vừa nghe, liền ra hiệu cho đám thuộc hạ, rất nhanh, những người áo đen đều tập trung phía sau Thi Hạo Thiên.

Dận Chân khẽ cong môi lên, nhàn nhạt nói ra ba chữ, “Chúng ta đi!” Nói xong liền xoay người đi về phía Thư Di, những người khác thì đợi đến lúc Dận Chân đi xa, mới xoay người đuổi theo.

Bên trong xe ngựa, Thư Di ngồi trên gối Dận Chân, tò mò hỏi. “Sao chàng biết ta ở đây?”

“Gia luôn phái người chú ý đến mấy trang viện của Thi Hạo Thiên, sau đó ám vệ quay về bẩm báo, nói là có một đám người ngựa lặng lẽ tụ tập ở sau núi hoang, gia đã nghĩ hơn phân nửa là nàng ở đây, vì vậy liền xin mấy ngày nghỉ với Hoàng a mã, dẫn người đến đây, chỉ là tại cửa vào núi hoang, chúng ta không biết đi thế nào, nhưng khéo là con báo ngọc kia xuất hiện, cùng tìm tới đây với nó.” Dận Chân đưa tay lướt nhẹ qua đầu vai nhỏ nhắn của nàng, giọng nói nhẹ nhàng giải thích.

Thì ra là thế, chẳng trách vào trong huyết liên tìm mãi không thấy Katy, “Katy đang ở đâu?”

“Nó đi theo bọn họ nhân...” Dận Chân đột nhiên dừng lại, đôi mắt phượng hẹp dài tròn to dữ tợn, sắc mặt càng lúc càng âm trầm.

“Làm sao vậy?” Thư Di ngạc nhiên hỏi.

Dận Chân lấy lại bình tĩnh, lấy tay khẽ chạm vào cổ nàng. “Sao lại bị thương nơi này?”

Thư Di ngẩn ra, đưa tay sờ, liền dẫn đến một con đau đớn, “A ~ trong thạch thất đã bị một con măng xà cắn!” Nghĩ tới tình hình lúc đó, Thư Di lại ảo não không thôi!

“Măng xà?” Dận Chân nhú mày, lấy tay đưa vào trong vạt áo mình lấy ra một cái khăn tay màu trắng lau đi máu nơi cổ nàng, vừa hỏi. “Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?”

Cảm nhận được khí lạnh do hân tỏa ra, Thư Di chu chu miệng, vẻ mặt tủi thân nói rõ mọi chuyện trải qua cho hân nghe, nói xong còn vùi đầu vào lòng hân cọ cọ, thật giống mèo con tìm kiếm sự ấm áp.

Dận Chân thấy vậy, vừa bực mình vừa buồn cười, nâng nàng ngồi dậy, nói. “Ta giúp nàng lau sạch máu.” Thư Di thấy hân có chút không vui, liền ngồi đằng hoàng, chỉ là ánh mắt cũng không yên mà ngắm nhìn khắp nơi, đột nhiên nhìn thấy hoa thêu trên khăn tay, mặt liền biến sắc, chớp lấy, hỏi. “Sao lại là khăn của nữ nhân?”

“Nàng đây ~” Dận Chân bắt đầu dĩ lặc đầu, còn tưởng rằng là chuyện gì nghiêm trọng đến nỗi nàng biến sắc, “Nhìn kỹ đi, đây không phải là khăn nàng dùng cả ngày sao?”

Nghe vậy, Thư Di mở khăn ra, nhìn kỹ, bắt đầu lăm bầm lăm bầu, “Khó trách ta còn thấy thật quen, thì ra là khăn của ta, nhưng sao chàng lại dùng khăn của ta? Chẳng lẽ là... lúc ta không ở trong phủ, chàng nhớ ta, dùng vật nhớ người sao?” Mặt Thư Di xoe tròn, cười xấu xa trêu ghẹo Dận Chân.

Dận Chân đỏ ửng mặt, không nói lời nào.

Thấy hân không nói, Thư Di cho là mình nói quá đáng khiến hân phản cảm, liền nghiêm mặt đến gần, vừa định nói vài lời hay đã bị Dận Chân túm áo, “Ngọc bội trên cổ nàng đâu?”

“Sao?” Thư Di đưa tay sờ sờ quanh cổ, sau đó mờ mịt hỏi hân. “Đúng rồi, ngọc bội của ta đâu?”

“...” Dận Chân nổi hắc tuyến, không phải hân hỏi nàng sao?

Thư Di cúi đầu suy nghĩ một chút, “Đúng là mấy ngày ta bị bắt cũng không mang trên cổ, chẳng lẽ là tôi bị bắt đã rơi trên giường?”

“Không thể nào! Lúc Anh Ca thu thập giường cũng không có phát hiện.” Dận Chân phủ quyết suy đoán của nàng ngay lập tức, hân cảm thấy là còn ở trong tay Thi Hạo Thiên, nam nhân này... Nghĩ tới, Dận Chân mở miệng, “Quên đi, rốt thì rốt, gia cho nàng cái tốt hơn!”

“Nhưng là...” Thư Di có chút khổ sở nói nhỏ. “Đó là lúc ta xuất giá, a mã tự tay mang cho ta, phủ hộ ta bình an.”

Dận Chân vỗ nhẹ lên lưng nàng, trấn an nói, “Mấy thứ này chẳng qua cũng chỉ là để gửi gắm nhớ nhung thôi, nếu nàng thật không nỡ, gia bảo Lăng Trụ cho nàng một cái khác!”

“...” Xem hân nói như đúng lắm vậy!

Thư Di làm nũng liếc hân, mang theo oán trách, má hơi ửng hồng, gương mặt trắng nõn mịn như ngọc, nổi lên màu hồng như phấn, đôi mắt đảo nhìn xung quanh, quả đúng là phượng vũ quyền rũ, phong tình vạn chủng, Dận Chân nhất thời liền nhìn đến sùng sốt, đợi đến lúc Thư Di đến gần, môi anh đào khẽ

lướt qua mặt hắn, mới ầm ầm khôi phục tinh thần lại, chớp mắt người thấy mùi hoa lan nhàn nhạt từ trên người nàng, trong lòng kích động không thôi.

Nuốt nuốt nước miếng, hầu kết Dận Chân lặn lên lặn xuống vài cái, mới mở miệng nói, “Ngồi đằng hoàng!” Chỉ là giọng nói khàn khàn tràn ngập mùi vị tình dục, chính hắn nghe xong cũng không khỏi đỏ mặt.

Thư Di cười một tiếng hiểu rõ, môi anh đào không chỉ không có rời đi mặt hắn, ngược lại còn hôn một đường đến bên tai mẫn cảm của hắn, khẽ thở ra một hơi bên tai hắn, giọng nói mê hoặc của Thư Di vang lên. “Dận Chân, chúng ta chơi trò chơi đi?”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nhạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Cái Gọi Là Đánh Dã Chiến

Edit: dark Angel

Dận Chân dùng chút sức, kéo Thư Di đang dính trên người mình ra, nói. “An phận chút, lúc này còn ở trên xe ngựa, coi chừng thân thể!” Vừa nói vừa cúi đầu nhìn về bụng nàng, vì Thư Di mặc Hán phục, cho nên vóc người hiện ra nhìn không sót gì cả, có thể nhìn ra bụng nàng đã hơi hơi hờ ra.

Thư Di chu miệng, bất mãn nói. “Thân thể, thân thể, chàng chỉ quan tâm đồng thịt này mà thôi!” Nói xong, ngồi xuống ghế đối diện, không thèm nhìn hắn nữa.

Dận Chân thở một hơi thật dài, đứng lên kéo nàng ngồi trở lại trong lòng mình, lại chỉnh sửa lại lời nói trong đầu mình một lần, mới mở miệng nói lại. “Gia sợ làm tổn thương nó, còn sợ làm tổn thương nàng hơn, thái y nói sảy thai sẽ gây nên tổn hại rất lớn với thân thể nữ nhân.”

Thư Di liếc mắt nhìn hắn. “Vậy chàng vẫn luôn để cho Niên sùng phúc tấn sảy thai?”

“Nàng... khác.” Trong mắt Dận Chân xoẹt nhanh qua một tia áy náy, không cẩn thận bị Thư Di đã bắt được.

Niên thị thật sự chỉ là vật hy sinh quyền lực với hắn hay sao? Giờ khắc này Thư Di không cách nào xác định được, giữa hai người nhất định là cũng có tình cảm đi, khiến nàng lo lắng chính là tình cảm này là thân tình cùng tình bạn nhiều năm hay là tình yêu? Là vì trên người nàng có gửi gắm tương niệm của hắn với Hiếu Ý Hoàng hậu hay là căn bản hắn đã yêu nữ tử nhu nhược động lòng người kia?

“Đang nghĩ cái gì?” Thấy nàng một lúc lâu cũng không trả lời, Dận Chân khó hiểu hỏi.

Lắc đầu phiền muộn, Thư Di cúi đầu ngắm nhìn hà bao đeo bên hông, muốn hoàn toàn bỏ qua người nào đó.

Dận Chân nhíu mày, đưa tay xoay đầu nàng lên nhìn mình, hai mắt nhìn thẳng vào nàng, muốn nhìn đến cùng là nàng đang suy nghĩ cái gì, Thư Di né tránh ánh mắt tìm tòi của hắn, ánh mắt nhìn khắp nơi, nhất định không chịu nhìn hắn!

“Nhìn gia!” Dận Chân càng thêm đề ý.

Thư Di nghiền đầu liếc hắn một cái, lại đem tầm mắt dời đi như cũ.

Thấy thế, Dận Chân không nói thêm mà đưa tay đến dưới nách nàng, gãi không nặng không nhẹ, hắn vô cùng hiểu rõ điểm mẫn cảm của người nào đó.

Quả nhiên...

“Phụt... Ha ha ha ~ khụ, khụ khụ, ha ha ha ha ~” Thư Di cười tới ngửa tới ngửa lui, liều mạng né tránh hai tay của hắn, đáng tiếc là không có chút hiệu quả nào.

“Tha cho... Tha cho ta đi... Ha ha ~ ha ha ha, a ~...” Người nào đó bắt đầu rơi nước mắt, gương mặt vì nín thở mà căng ra đỏ bừng, cái miệng nhỏ nhắn cố gắng đóng mở, dồn dập hít thở không khí mới mẻ vào phổi.

Dận Chân ngồi vững như tượng, tay vẫn gãi như trước, lần này nhất định phải cho nàng ném mùi đau khổ một chút, mới cho nàng nhớ rõ!

Mãi đến khi Thư Di nói không ra lời, Dận Chân buông lỏng hai tay, đổi thành tư thế ôm lấy nàng, hỏi. “Còn dám không đề ý tới gia sao?”

Vô lực lắc đầu, Thư Di không ngừng hít sâu, đôi tay để trước ngực khẽ xoa, Dận Chân thấy thế, đôi tay phía sau lưng nàng cũng bắt đầu vỗ nhẹ nhàng vào lưng.

Hồi lâu, Thư Di thở ra một hơi, mới cảm thấy tốt hơn chút, hờn dỗi liếc mắt coi thường hắn.

Dận Chân thấy nàng mị nhãn như tơ, gương mặt đỏ ửng càng hiện lên da thịt trắng nõn của nàng, trong lòng vừa động, nhìn không được mà xán đến hôn, môi mỏng đáng tại trên da tay trắng mịn của nàng, lâm lâm. “Không phải vừa rồi nàng nói muốn chơi trò gì sao?”

Nói chưa dứt lời, nhắc đến lại khiến Thư Di nổi giận, khó được lần đầu tiên nàng chủ động, lại bị cự tuyệt, mặt mũi đều mất hết rồi...

“Không phải là chàng cự tuyệt sao?” Thư Di tức giận nói.

Dận Chân ngăn ra, “Gia cự tuyệt khi nào?”

Hả? “Không phải là mới rồi sao? Nói gì mà bảo ta an phận chút, coi chừng thân thể...” Chu chu miệng, Thư Di nói lại một lần cho hắn nghe.

Lừa giận của Dận Chân cũng bốc lên, “Nàng lác người qua lại bên tai gia, gia có thể không sợ sao? Thấy bụng mỗi ngày mỗi lớn, nàng ngồi vậy không sợ làm ngạt chết nó? Huống chi chúng ta còn ngồi trên xe ngựa, không phải đang ở trong phủ!” Nhắc tới cái này, Dận Chân lại dạy dỗ Thư Di một trận! “Nhưng, cái này cùng trò chơi mà nàng nói có liên quan gì?”

Nghe vậy, Thư Di dở khóc dở cười nhìn hắn, thì ra hắn là vì tư thế ngồi của mình, còn tưởng rằng là hắn cự tuyệt nữa chứ...

Nghe rõ ràng, cơn giận của Thư Di tiêu hết một nửa, chủ động nhào vào lòng hắn, nói nhỏ. “Dận Chân, thật ra phụ nữ có thai chỉ cần qua ba tháng đầu là có thể sinh hoạt vợ chồng.”

Một tay nâng nàng dậy, Dận Chân tròn to hai mắt, “Là thật sao? Nàng nghe từ đâu được?”

Thấy đáng về khuôn trang của hắn, Thư Di hé miệng cười. “Gấp gáp vậy sao? Nói vậy mấy ngày nay ta không có ở trong phủ, chàng sẽ không nghĩ tới tìm nữ nhân khác hay sao?”

Đưa tay捏o gương mặt mướt mà của nàng, Dận Chân híp híp đôi mắt phượng một cách nguy hiểm, cười khê hời. “Nàng không tin gia?”

Che gương mặt bị hắn捏o đến đau, Thư Di nhìn đến con mắt của hắn phát ra dấu hiệu nguy hiểm, lại nhớ đến trừng phạt vừa rồi, nàng liền run lên một cái, nịnh nọt cười nói. “Không có, không có.”

“Thật sự?” Nam nhân nhìn nàng, cười như không cười.

“Thật sự!” Gật đầu như giả vờ.

Đưa tay cảm qua một cái đệm dựa, Dận Chân thoải mái dựa vào sau, hỏi. “Nghe được từ đâu?”

Biết hắn lo lắng, Thư Di cười kiên định. “Tuyệt đối là đáng tin, ta sẽ không đem thân thể của mình ra nói giỡn!” Những điều này là lúc nàng ở hiện đại, tìm thông tin trên mạng về những việc nên và không nên làm khi mang thai cho chị họ mới biết.

Ánh mắt Dận Chân hơi có chút phức tạp, “Nếu nàng biết, vì sao không nói sớm?”

Sặc? Cái này... “Ta nghĩ chàng không muốn mà!”

“Nói bậy!” Mỗi đêm lúc hắn ôm nàng, nhiệt độ cơ thể tăng cao, hắn không tin nàng không phát hiện ra!

Mở trừng hai mắt, Thư Di mang ra vẻ mặt vô hại, nói. “Dận Chân, chàng muốn chơi trò chơi sao?”

Lại đổi đề tài! Tiểu nữ nhân này mỗi lần đuối lý đều chuyển đề tài trước. Đáng giận chính là hết lần này đến lần khác, mình đều thật hưởng thụ về mặt đáng yêu lúc này của nàng, ai ~ “Nói trước là chơi trò gì đã?”

Thư Di lẳng lặng nhếch miệng lên, đến gần bên tai hắn nói nhỏ.

Sắc mặt Dận Chân từ từ chuyển từ trắng thành xanh, lại từ xanh sang hồng, cuối cùng đổi thành đỏ thẫm...

Thư Di nói xong, nháy nháy mắt to, mang vẻ mặt chờ mong nhìn hắn.

“Không được!” Dận Chân lác đầu ngay, sao nàng có thể lớn mật như vậy, như vậy... Bên ngoài là thuộc hạ hắn đang ngồi đấy!

Mất Thư Di đảo qua lại, biết ngay là lão cô hủ này sẽ không đồng ý mà, nhưng, sự hăng hái của nàng đã bị khơi lên, cho dù hắn không đồng ý, nàng cũng sẽ khiến cho hắn đổi thành đồng ý.

Nghe tới, Thư Di cười thật tà mị, đứng lên từ gối hắn, dưới ánh mắt mờ mịt của Dận Chân, từ từ tách ra hai chân, ngồi thẳng lên đầu gối hắn lần nữa.

Dận Chân tròn mắt há hốc mồm nhìn nàng, lại bị hành động vừa lớn mật vừa mập mờ của nàng làm cho cả mặt nóng như lửa đốt.

“Nàng... Nàng đây là...” Nam nhân nào đó lắp ba lắp bắp, hoàn toàn nói không nên lời. “Xuống đi! Đây... Còn thể thống gì!” Thấy Thư Di cười đầy hứng thú với mình, Dận Chân vội, hạ giọng khiển trách nàng, đánh xe bên ngoài chính là hộ vệ bên người hắn, nếu bọn họ đột nhiên vén rèm lên, hình

tượng của hắn liền hoàn toàn bị hủy, hơn nữa lúc này bọn họ còn đang ngồi trên xe, ở trên xe làm việc này... , từ trước đến giờ là hắn chưa từng trải qua.

“Không muốn!” Thư Di cự tuyệt rất dứt khoát.

“Nàng ưm ưm...” Dận Chân vừa định rống nàng, đã bị Thư Di vội vã chặn miệng lại, cái lưỡi nhỏ nhún cơ hội chui vào, khiêu khích đầu lưỡi hắn, không hề chạm, lại rời đi, lại chạm, lại rời đi.

Nữ nhân này... Bị kỹ thuật hôn của nàng gái không đúng chỗ ngứa khiến cả người Dận Chân khô nóng, nhìn không được mà quần lấy cái lưỡi trơn trượt của nàng, đoạt lại quyền chủ động, bắt đầu mút vào liên tục, trong nháy mắt đã cướp lấy tất cả không khí của Thư Di.

Đợi đến lúc Dận Chân buông nàng ra, hai người không ngừng thở hổn hển, hít thở vài cái, Thư Di học hành động của sắc lang, vươn đầu lưỡi liếm đôi môi đỏ mọng, tấp lưỡi, chắc chắn vài cái nói. “Mùi vị thật không tệ!”

Dận Chân lại ngây ngốc lần nữa, nhìn chăm chăm vào nàng, ánh mắt khó có thể tin của hắn khiến Thư Di vô cùng đắc ý.

“Xuống cho gia!” Dận Chân nghiêm mặt.

Thư Di không thuận theo, hai chân thon dài cọ xát bắp đùi Dận Chân qua quần áo của hai người, cái mông cũng không an phận mà lắc qua lắc lại trên đùi hắn, Dận Chân hít sâu một hơi, cắn chặt hàm răng, đè nén dục vọng đang không ngừng tăng lên.

Nhưng hắn càng đè nén, Thư Di càng muốn nhìn thấy bộ dáng bị đánh vỡ của hắn...

Hả miệng hôn lên gân xanh nổi lên trên trán hắn, nhẹ nhàng khẽ hôn, đầu lưỡi lại khẽ lướt qua, cảm thấy mạch đập của hắn hơi rung động, trán Dận Chân bắt đầu toát ra mồ hôi nóng, hắn muốn đẩy ra thân hình thơm mềm trong lòng, bắt đầu đi hai tay của ai kia lại vòng lấy hắn, hắn không tiện dùng lực... Trong lúc người kia còn đang do dự, Thư Di lấy tay sờ lên nguồn nhiệt giữa hai chân hắn, thân mình Dận Chân liền cứng đờ, tay phải liền chụp lên bàn tay mềm mại đang làm loạn kia.

“... Đừng động.” Dận Chân vốn muốn cảnh cáo nàng, nhưng giọng nói phát ra lại khàn khàn, khiến người ta lại cảm thấy như đang rên rỉ.

Thư Di vờ như không nghe, tiếp tục động tác trên tay, hầu kết của Dận Chân thỉnh thoảng lại di chuyển lên xuống theo động tác trên tay này, khiến cho Thư Di dùng sức cắn lên, lại dùng sức mút lấy!

Dận Chân cũng nhìn không được nữa, cắn răng nói xong hai chữ “Yêu tinh!”, hai tay nhanh chóng lấy đi quần áo trên người nàng, sau đó lại vén lên quần áo của mình, khiến Thư Di càng đến gần nguồn nhiệt trên người mình.

Nhiệt độ cơ thể nóng bừng, khiến Thư Di khó nhìn được mà rên lên một tiếng, nàng cũng không biết là vì sao, trong lòng như đốt lửa, cả người chỉ cần được Dận Chân chạm qua, tựa như người khát nước được uống nước mát lạnh vậy... Tay chân luống cuống mở ra tầng tầng nút thắt trên người Dận Chân, Thư Di đưa tay vén lên, thân thể lại không tự chủ được mà đến gần hơn.

“A~~” cảm xúc mịn màng của da thịt dán vào nhau khiến nàng rên rỉ thật thoải mái, thân thể lại nhìn không được mà tiếp tục cọ vào lồng ngực to lớn kia.

Bên tai vang lên tiếng rên rỉ mê người của nàng, bộ ngực co giãn mềm mại của nàng lại dán chặt trước ngực, cửa huyết ẩm áp ẩm ướt thỉnh thoảng lại ma sát lấy nơi dừng mảnh đang dần dần tỉnh giấc của hắn, Dận Chân cảm thấy huyết mạch cả người như muốn vỡ tan, lần đầu tiên hắn cảm giác được mùi vị chỉ ôm nhuỷ ngọc ôn hương trong lòng khiến hắn rất bất mãn.

“Thư Di...” Khẽ gọi người đang thoải mái dựa trên ngực hắn, Dận Chân hơi động dậy, tiến thẳng vào trong cơ thể nàng.

“A ~ ưm ưm ~” Thân thể Thư Di khẽ run rẩy, trong yết hầu tràn ra tiếng rên rỉ, nhanh chóng bị Dận Chân cúi người hôn lên!

Va chạm kịch liệt cùng với sự xóc nảy của xe ngựa càng khiến cho xâm nhập vào sâu hơn, cảm giác mát hôn liên tục tiến vào chỗ sâu trong đại não của hai người đang ôm nhau chặt chẽ.

Không đủ, còn chưa đủ! Thư Di cảm giác như có một cái động lớn trong cơ thể, Dận Chân đang cố gắng lấp đầy nó, nhưng lấp thế nào cũng không đủ...

“Dận... A... Chân...” Thư Di thở hổn hển bên tai hắn, “Còn muốn... Ta... Còn muốn...”

Mái tóc đen nhánh từ từ tán ra theo từng động tác, tùy ý tung bay trong xe ngựa, Thư Di ngẩng gương mặt đỏ bừng lên vì tình dục lên, lúc này nàng đang hít lại đôi mắt đẹp ân tình, trong ánh mắt có vừa vui sướng vừa đau khổ, đôi môi đầy đặn sưng đỏ hơi hơi hé ra như đang khát cầu, hoàn toàn bức điên Dận Chân rồi.

Hắn nhanh chóng nâng mông Thư Di lên, lại xuống thật mạnh, ma sát mãnh liệt của bức tường thịt sinh ra khoái cảm đánh thẳng vào não, tiếng rên rỉ của Thư Di phát ra cũng càng cao.

...

“Nhĩ Thái, ngươi có nghe được âm thanh kỳ quái gì không?” Đa Tể mang vẻ mặt xấu xa xán lại gần về mặt không chút thay đổi, đang chuyên tâm đánh xe của Nhĩ Thái mà nói thầm.

“...”

“Ha ha, không nói lời nào, nhất định là có đây ~” Đa Tề nhích người lại gần phía sau, lỗ tai dán trên màn xe hứng thú nghe, lại nói với Nhĩ Thái. “Không ngờ gia lại hăng hái như vậy! Hắc hắc ~ khó trách vừa rồi ta cảm giác xe ngựa run vô cùng, thì ra...” Vừa nói hắn vừa che miệng cười trộm, sau cùng, lại thêm một câu, “Ta còn nghĩ... hay lần sau tìm cô nương nào để thử cảm giác trên xe ngựa đi?”

Nhĩ Thái hơi nghiêng mặt, khóe mắt liếc đến bộ dáng tư xuân của hắn, khóe miệng đột nhiên cong lên, “Đa Tề, người nhìn thử phía sau xem có phải có người theo dõi chúng ta hay không?”

Đa Tề không nghĩ ngờ hắn, thật đưa người ra ngoài dò xét xem sao, kéo dài cổ nhìn xung quanh ở phía sau, “Sao? Không có... A ~~~”

Đa Tề bị Nhĩ Thái đá xuống ngựa, vừa thét chói tai, vừa lăn vài vòng trên mặt đất, đến lúc ngẩng đầu lên được, chỉ thấy trước mắt là một màn khói bụi tung bay, xe ngựa đã sớm chạy nhanh ra một khoảng cách.

“Nhĩ... Nhĩ Thái!!! Người chờ!” Đa Tề vừa định rống to, đột nhiên nghĩ đến Dận Chân đang ở trong xe làm việc chính, âm lượng liền được chỉnh thấp xuống, biến thành nhỏ giọng oán hận, hắn không thể làm hư chuyện tốt của Vương gia, hu hu hu ~

Đứng dậy, vỗ vỗ đất cát trên người, Đa Tề vận khí dùng khinh công, bắt đầu đuổi theo xe!

Trong xe ngựa

Dận Chân dùng động tác mãnh liệt lại, bình tĩnh tâm thần, nhẹ nhàng mở miệng hỏi. “Vừa rồi là giọng của Đa Tề sao? Hắn làm sao vậy?”

Mặt Nhĩ Thái vẫn không chút thay đổi như cũ, hai mắt nhìn thẳng về phía trước, giọng nói không chút gọn sóng, “Hỏi Vương gia, vừa rồi Đa Tề không cẩn thận ngã xuống xe ngựa.”

Nghe vậy, Dận Chân trầm mặc mấy giây, nói. “Tăng tốc đi!”

“Dạ!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Gặp Lại

Edit: dark Angel

Đợi đến lúc Đa Tề đuổi đến, Dận Chân bọn họ đã nghỉ ngơi ở khách sạn, tiểu nhị trong tiệm dẫn hắn vào nhà gian, lúc nhìn thấy Dận Chân, liền quỳ mạnh xuống đất tạ tội.

Dận Chân cũng không vội bảo hắn đứng dậy, mà chậm rãi vừa uống trà vừa xem Thư Di ăn ngấu ăn nghiến, thỉnh thoảng nhắc nhở nàng đừng để mắc nghẹn, chỉ là giọng nói mềm nhẹ kia rơi vào tay Đa Tề lại lạnh lẽo không gì sánh nổi, mồ hôi lạnh từ từ chảy ra, từng giọt từng giọt rơi từ trán xuống, sau đó giống như là đũa nhỏ tình nghịch vậy, lặng lẽ tích lại trên đùi, trên đất, biến mất không thấy...

Không biết quỳ bao lâu, mãi đến khi Thư Di ăn cơm no, súc miệng, dùng khăn lau miệng xong, Dận Chân mới thu hồi tầm mắt từ trên người nàng để nhìn lại Đa Tề vẫn còn quỳ trên mặt đất, thờ ơ nói một câu. “Đứng dậy đi!”

Đa Tề nghe vậy, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, dập đầu hai cái rồi nhanh chóng đứng dậy, cong lưng lùi sang một bên, từ đầu đến cuối đều không dám ngẩng đầu lên.

Dận Chân thấy thế, vừa lòng cong khóe môi lên, quay đầu dặn dò Nhĩ Thái. “Trời cũng không còn sớm, chúng ta ngủ lại nơi này đêm nay đi, người đi đặt hai gian phòng thượng hạng, để cho bọn họ dẫn ngựa đi ăn đi.”

Nhĩ Thái tuân lệnh đi, Dận Chân liếc mắt nhìn Đa Tề một cái, nói “Người cũng đi đi!”

“Dạ!”

Thư Di nhìn bóng dáng Đa Tề đang tránh đi thật nhanh, cười nói. “Sao có cảm giác hắn đang chạy trốn chết vậy?”

Dận Chân mím mím môi, không nói lời nào.

Thư Di vừa ngẩng cái chén vừa nghiêng đầu cười với hắn. “Ta còn tưởng chàng sẽ trừng phạt hắn thật mạnh một trận đi.” Không ngờ chỉ là để hắn quý một lúc đơn giản như vậy...

Dận Chân vừa bực mình vừa buồn cười mà tròn mắt liếc nàng. “Còn dám nói, nếu không phải do nàng tham lam, gia còn phải phạt hắn sao? Hắn cũng chỉ là bị bệnh lẩm mồm, gia còn cảm thấy ngược lại, nàng mới phải bị phạt cho tốt.”

Nghe vậy, Thư Di le lưỡi, cười khê nhỏ giọng hỏi hắn. “Chẳng lẽ chàng cảm thấy không tốt sao?” Nói xong, nàng bình tĩnh nhìn Dận Chân, chờ hắn trả lời, thật ra nàng đã sớm hiểu rõ đáp án trong lòng, sao lại có thể không tốt chứ? Tuy nói ngay từ đầu là nàng bắt đầu đi, nhưng sau đó hắn lại hoàn toàn sa vào trong đó, lôi kéo nàng thử đi thử lại không biết mệt mỏi...

Quả nhiên, trên mặt Dận Chân hiện lên vẻ ủng hộ khá nghi, “Khụ ~ ừm ~ chỉ một lần này, sau này lại không thể làm lại chuyện... kinh hãi thế tục như vậy nữa.” Dận Chân vốn định nói đòi phong bại tục, nhưng là nhớ lại khoái cảm bởi vì khăn trương kích thích mà càng thêm mất hồn đến cực hạn, bản thân nhìn không được liền sửa miệng lại.

Thư Di nhìn bộ dáng hắn có chút ngượng ngùng, cũng không khỏi nhớ lại cảnh tượng điên loạn đảo phượng đến điên cuồng của bọn họ, một cơn kích động như sóng triều đánh ập đến, trầm luân đến dục tiên dục tử... Chẳng trách nam nữ ở hiện đại luôn thích làm trên xe... Nghĩ tới, Thư Di đem ghế dịch đến gần bên cạnh hắn, lúc chuẩn bị đùa đùa hắn, chợt có người gõ cửa, Thư Di cả kinh, chỉnh lại tư thế ngồi của bản thân cho đàng hoàng ngay lập tức, Dận Chân liếc mắt nhìn bộ dáng giả vờ đoan trang của nàng, nhếch nhếch miệng.

“Đi vào!” Dận Chân khê lên tiếng.

Có tiếng mở cửa, Nhĩ Thái cùng Đa Tề một trước một sau đi đến.

“Gia, phòng đã được an bài tốt, ngài cùng phu nhân muốn qua lúc này?” Nhĩ Thái cung kính hỏi.

“Ừ ~” Dận Chân liếc nhìn Thư Di một cái, khê đáp ứng, liền đứng dậy, nói. “Đi thôi!”

“Dạ!”

Bốn người đi thông thả dọc theo hành lang gấp khúc, đột nhiên dưới lầu phát ra một tiếng cười như sấm, bốn người cùng dựa vào lan can mà nhìn, thì ra là hai hiệp khách giang hồ đang đánh cuộc.

“Quả nhiên, chỗ nào có người thì có kẻ giang hồ...” Thư Di phát ra một cảm khái thật mãnh liệt, nói xong, tự mình hơi hơi nhú mồm, lời này thật quen tai, là nghe được ở đâu nhỉ? Vừa nghĩ nàng vừa ngẩng đầu, “A? Mọi người làm sao vậy?” Làm chi mà tất cả đều nhìn nàng ngây ngốc thế này?

Nhĩ Thái cúi mắt xuống ra vẻ cung kính, Dận Chân thì liếc mắt nhìn nàng mà cười như không cười, xong rồi cũng không nói gì, chỉ có Đa Tề là dựng thẳng ngón cái lên với nàng, trong mắt tràn ngập sự sùng bái, chỉ là Thư Di thật không hiểu hắn sùng bái nàng chỗ nào mà thôi!

Ở lại khách sạn một đêm, bốn người lại tiếp tục lên đường, chạy vội một ngày, cuối cùng cũng trở lại Ung Vương phủ.

Dận Chân ôm Thư Di lặng lẽ đi vào từ cửa sau, sau khi đưa nàng đến Di Tâm Các, chính mình lại yên lặng đi ngược lại đường cũ, sau đó thoải mái đi vào từ cửa chính.

Sau khi Na Lạp thị thu được tin tức, vội vàng chạy ra đón tiếp, “Gia, trên đường đều thuận lợi chứ?”

“Ừ ~ trong phủ không có chuyện gì chứ?”

“Không ~ chỉ có mấy ngày trước Thập Công Chúa được phong là Hòa Thạc Thuần Khác Công Chúa, tứ hôn cho Mông Cổ Bắc Nhĩ Tể Cát Trì Thị Khách Nhĩ Khách Thai Cát Sách Lăng, ít ngày nữa sẽ thành hôn đấy!”

Dận Chân nghe vậy, thoáng ngơ ngác, thật đột nhiên. “Hoàng A mã có nói gì không?”

Na Lạp thị lắc đầu, “Cũng chỉ là vài lời chúc phúc, nhưng ngày đó Hoàng A mã nhìn thật cao hứng, ngược lại là ngách phụ tân nhậm, thần thiếp nhìn có chút không đồng ý!” Trong lời của Na Lạp thị có chút một chút khinh thường, trong mắt của nàng, một thế tử nhỏ nhoi có thể lấy được nữ nhi mà Hoàng thượng sủng ái nhất đã là phúc khí tu luyện mấy đời của hắn.

“...” Dận Chân im lặng, hắn sớm đoán được Hoàng A mã nhất định sẽ gả một công chúa cho Sách Lăng, chỉ là không ngờ là Thập Công Chúa được sủng ái nhất, xem ra hắn cũng đã coi thường cân nặng của người nọ trong lòng Hoàng A mã.

Thấy hắn không nói lời nào, Na Lạp thị biết hắn đang suy nghĩ sâu xa, cũng không quấy rầy, chỉ lẳng lặng chậm rãi đi cùng hắn, mãi đến lúc gần bước vào cửa Tây viện, nàng mới hỏi. “Gia, ngài muốn đi thư phòng trước hay là dùng bữa tối trước?”

Nghe nàng nói như thế, Dận Chân mới tỉnh lại, đã tới đây rồi, suy nghĩ một chút rồi nói. “Thôi, đi phòng nàng dùng xong bữa tối rồi hãy đến xem tấu chương đi!”

“Dạ ~” Na Lạp thị vừa nghe, cười càng thêm sáng lạn.

Lại nói đến mọi người trong Di Tâm Các nhìn thấy Thư Di bình an trở về thì đều cười toe toét, có người còn mừng quá mà chảy nước mắt, như là... Anh Ca...

“...Cách Cách... 5555” Anh Ca khóc không thành tiếng, hai tay nắm chặt vạt áo của Thư Di, dường như chỉ cần nàng buông lỏng tay, Thư Di sẽ lại biến mất một lần nữa.

Thư Di đưa tay vỗ vỗ bả vai nàng như trấn an, nhẹ giọng nói. “Ta đã trở về! Các người khóc như vậy là không muốn nhìn thấy ta hay sao?”

“Không phải... 5555” Anh Ca hai mắt đầm lệ nhìn nàng, miệng đáp nhanh.

“Vội mau lau khô nước mắt đi.” Thư Di lấy khăn tay ra, tự mình lau nước mắt cho nàng, xoay người nhìn lại mọi người, dịu dàng cười nói. “Ta đã về rồi ~”

“Cách Cách...” Có người nghẹn ngào.

“Chủ tử, đừng bỏ lại chúng ta nữa...” Có người khóc lóc kể lể.

“Nói bậy nói bạ, chủ tử bỏ chúng ta khi nào??” Có người phản bác lại.

...

Cả tiểu viện đều loạn thành một đoàn, nói, cười, đấu võ mồm, khóc, phá, thứ nào cũng không thiếu, thấy vậy Thư Di cũng không khỏi cảm thán rồi: vài ngày không gặp, sức sống của cả nhà đều tăng mạnh! Nàng nào biết rằng, bởi vì nàng mất tích, Dận Chân hoàn toàn phong tỏa viện này, người trong viện không chỉ có ngày ngày ở trong phòng không được đi ra, ngay cả tiếng cười nói đều bị cấm, bởi vậy tất cả mọi người đều bị ghen hơn mười ngày, cuối cùng cũng được nhìn thấy mặt trời, tất nhiên là phải ầm ĩ một phen rồi!

“Cách Cách, ngài đã dùng bữa tối chưa?” Sau khi Anh Ca bình ổn tâm tình lại thì bắt đầu bày ra công lực bà quản gia của nàng.

Thư Di lắc đầu.

“Ha ha ~ nô tỳ chuẩn bị canh chân giò hun khói hầm măng tươi, gà rừng nấu nấm, còn có thịt kho tàu chân vịt cho ngài, ừm...” Trong lúc Anh Ca còn gãi cảm nghĩ xem còn gì nữa không, Thư Di cười nói một câu. “Được rồi, ba món này đi, ta cũng không nhiều hơn thế, còn lại người đem cho bọn họ ăn bên ngoài đi, hôm nay, người cùng Thúy Châu ăn với ta!”

Anh Ca nhú nhú mày, “Ba món có ít quá hay không? Hiện giờ Cách Cách là một người ăn hai người bỏ đấy.” Vừa nói, tầm mắt lại trượt đến bụng hờ ra của nàng.

Thư Di sờ sờ bụng, cười. “Vội lại mang mấy đĩa thức ăn đến đi, ừm ~ làm tôm khô trộn rau cải, để nhiều dầu hoa tiêu chút, lại dùng thịt cuốn chiên bơ, nếu có ngó sen chiên thì để một ít trái cây lên cùng một đĩa! A, đúng rồi, để cho bọn họ nấu một nồi cháo thơm, ta muốn uống chút cháo thơm!” Nói xong mới phát hiện thì ra mình muốn cũng không ít, Thư Di nhìn không được mà cười khi khì.

Anh Ca cũng vui vẻ, nói. “Cách Cách ở chỗ này ngồi một lát đi, nô tỳ đi dặn bọn họ nấu cháo!”

Thư Di gật đầu. “Người đi đi! Ta vào phòng nghỉ ngơi một lát!” Nói xong, đỡ tay Thúy Châu vừa đưa tới, chậm rãi bước vào phòng trong, vừa đi vào, Thư Di liền dừng chân lại, Thúy Châu khó hiểu hỏi. “Chủ tử, làm sao vậy?”

“...” Thư Di hoảng sợ nói không ra lời, lại là cảm giác sờn gai ốc như vậy... Nàng hoảng hốt đánh giá khắp nơi, đột nhiên, như là bị cái gì dẫn dắt, tầm mắt Thư Di tự động rơi vào trên tủ quần áo...

“A ~~~~~”

Tiếng thét chói tai vang lên, nhưng không phải là Thư Di, mà là Thúy Châu bên người nàng phát ra tiếng kêu!

Thoáng chốc, tất cả mọi người trong viện đều tề tụ vào phòng, bối rối hỏi. “Làm sao vậy? Làm sao vậy?”

Thư Di xoa xoa bên tai bị tiếng thét của Thúy Châu làm ù đi, cười khổ. “Ta không bị nó hù chết, mà ngược lại sắp bị người làm cho điếc rồi.”

Thúy Châu đỏ mặt lên, ngại ngùng cúi đầu, chỉ là mặc dù là ai nhìn thấy con rắn lớn thế cũng sẽ la lên thôi...

Lúc này, con rắn đang lười biếng gục lên tủ nâng cái đầu cực to của nó dậy, đôi mắt nhỏ đen bóng nhìn đồng nhìn tây một cái, sau đó dừng lại trên người Thư Di.

“Mày muốn làm gì?” Thư Di che cổ, lùi về sau một bước, run giọng hỏi nó, vết thương bị nó cắn hôm đó còn không hết hẳn đây này!

Trong mắt con rắn nọ hiện lên vẻ buồn cười, vẫn là không động đậy nhìn nàng, cái lưỡi rắn đỏ tươi giống ngày hôm đó, thỉnh thoảng phun ra nuốt vào.

Một người một rắn, nhìn nhau hồi lâu, trong lúc Thư Di như phát hiện ra gì đó, Dận Chân tới!

“Xảy ra chuyện gì?” Hấn đi như gió, vừa vào phòng liền hỏi, vừa rồi hấn đang ăn cơm, hạ nhân chợt đi đến, nói Di Tâm Các xảy ra chuyện.

Mọi người nhao nhao tránh đường ra cho hấn, Thư Di quay đầu lại nhìn thấy hấn, rõ ràng có chút giật mình. “Sao chàng lại đến đây?”

Dận Chân liếc mắt nhìn thấy con mãng xà chiếm cứ trong phòng, trong lòng cả kinh, đem Thư Di kéo ra sau lưng rồi nói. “Sao gia có thể không lại chứ?” Vừa nói hấn vừa chú ý nhất cử nhất động của mãng xà.

Thư Di thấy hành động che chở mình của hấn, trong lòng nằng nặc vô cùng, nói. “Chàng đừng khẩn trương, nó không có ác ý!”

“Không ác ý?” Dận Chân hí hóp mắt, “Vậy vết thương trên cổ nàng là tự mọc ra hả?”

Nghe vậy, Thư Di đảo mắt khinh thường, trong lòng oán thầm nam nhân này đúng là hẹp hòi lại thích mang thù!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Lý Vệ

Edit: dark Angel

Con mãng xà đó nhìn Dận Chân như lâm đại địch, con mắt nho nhỏ như hạt đậu xanh lộ ra vẻ chăm chọc, ngược lại nó ngẩng đầu nhìn Thư Di, dường như đang chờ xem nàng sẽ có phản ứng gì.

Dận Chân thấy nó lộ ra vẻ như nhà thông thái thì cũng có chút ngẩn ngơ, trong lòng buồn bực không thôi: súc sinh bây giờ sao con nào cũng đều quái dị như vậy? Trong lúc hấn nghĩ loạn, Thư Di lặng lẽ bước qua hấn, từ từ đến gần chỗ của mãng xà.

“Cách Cách ~” phía sau chợt vang lên tiếng thét kinh hãi, Dận Chân mới hoàn hồn, tuy nhiên Thư Di đã đứng ở trước mặt hấn.

“Trở lại!” Dận Chân vội vã, quát khê với nàng.

Thư Di không chút động đậy, cũng không quay đầu lại, chỉ là đưa tay phẩy phẩy về phía sau, Dận Chân vừa định xông lên kéo nàng trở về, liền phát hiện ánh mắt của mãng xà liền hiện nét tàn nhẫn trùng mình, dường như chỉ cần hấn có một động tác, nó sẽ tấn công Thư Di, bất đắc dĩ, Dận Chân không thể làm gì khác hơn là dè dặt lo lắng cùng sợ hãi trong lòng xuống, yên lặng nhìn chăm chú vào bóng lưng của Thư Di.

Mãng xà thấy hấn không nóng nảy nữa, chính nó cũng buông lỏng xuống, cuộn thân mình lại, cái đầu của ngẩng cao, lại chậm rãi hạ xuống, lẳng lặng đặt trên thân mình, thuận theo đến khác thường, dường như đang chờ Thư Di đến gần.

Tuy nhiên Thư Di cũng không đến quá gần nó, dừng lại tại chỗ cách nó chừng bốn bước, khoảng cách này nói gần cũng không gần, nói xa cũng không xa, nếu mãng xà muốn tấn công nàng, có thể dễ dàng thành công, Dận Chân bọn họ căn bản là không kịp cứu giúp.

“Ngươi tới là muốn giết ta sao?” Thư Di khê hỏi nó.

Con rắn đó chỉ nhìn nàng một chút, không tỏ vẻ gì.

Thư Di nhú mày, “Không phải giết ta sao?”

Cũng không tỏ vẻ như trước.

Thư Di cúi đầu, chẳng lẽ nó nghe không hiểu tiếng người?

“Ngươi muốn ở lại chỗ này sao?”

Lần này ngay cả nhìn mãng xà cũng không muốn nhìn nàng...

Hoàn toàn không thể khơi thông mà...

“Trở về đi!” Dận Chân thấy thế liền nói với nàng một câu.

Thư Di quay đầu nhìn hấn, lại nhìn lại con mãng xà giống như đã ngủ, thở dài, xoay người quay lại.

Đưa tay kéo nàng, Dận Chân thở phào nhẹ nhõm, nói nhỏ. “Xem ra nó cũng không muốn tổn thương người, nó muốn ở đây thì để nó ở đi!” Vừa dứt lời,

bọn hạ nhân cả kinh đến nỗi sắc mặt người nào cũng tái nhợt như tờ giấy.

Thư Di thấy thế, buồn cười nói, “Nếu các người sợ, đừng đến đây hầu hạ!”

“Vây... Vây sao được?” Anh Ca nghiêm mặt phản đối, ánh mắt kiên định nhìn Thư Di nói. “Nô tỳ không sợ!”

Thúy Châu thấy nàng dừng cảm như vậy, cũng lập tức cố lấy dũng khí nói, “Nô tỳ cũng không sợ!”

Dận Chân tán dương nhìn các nàng một chút, cúi đầu nói với Thư Di. “Mặc dù các nàng không sợ, phòng này nàng cũng đừng ở, hàn khí của nó nặng như vậy, nằm ở trong phòng lâu cũng không tốt với thân thể.”

Thư Di suy nghĩ một lát, gật đầu. “Ta đây dọn đến phòng phía tây đi! Nơi đó đều có đầy đủ đệm chăn, những thứ khác cũng không cần phải dọn, quá phiền phức!”

“Liên làm theo lời nàng đi!” Dận Chân gật đầu đồng ý, “Dùng bữa chưa?”

“Còn chưa đây!”

Thư Di vừa mới nói xong, Dận Chân còn chưa kịp chất vấn, Anh Ca đã lên tiếng. “Hồi Vương gia, Cách Cách, đồ ăn đã chuẩn bị xong, có thể dùng! Nhưng là dọn bên phòng này hay là ở phòng bên kia?”

“Ừm~” Thư Di ngẩng đầu liếc nhìn Dận Chân, giọng nói mang theo vẻ thương lượng, “Liên dọn ở đây đi!”

“Cũng tốt! Các người lui xuống cả đi!” Dận Chân nói với bọn hạ nhân ở một bên!

“Dạ!”

Mọi người đều ra ngoài cả, Thư Di ngồi vào ghế nhìn Anh Ca cùng Thúy Châu dọn cơm ra bàn.

Đột nhiên, Dận Chân cũng ngồi xuống, khiến Thư Di thoáng kinh ngạc, hỏi, “A? Chàng cũng muốn ăn ở đây?”

“Đương nhiên, gia còn chưa dùng bữa!” Hắc vừa nghe bên này xảy ra chuyện liền vội vàng bỏ hết đồ chạy tới, căn bản không ăn bao nhiêu cơm...

“Này...” Thư Di khó xử, không chuẩn bị phần cơm cho hắc mà!

Anh Ca nhìn vẻ mặt đau khổ của nàng, cũng biết nhất định là nàng đang rầu rĩ vì không đủ thức ăn, liền cười cười, đi đến nói nhỏ bên tai nàng, “Cách Cách yên tâm, nô tỳ đã nghĩ Vương gia có thể sẽ ăn ở đây, đã chuẩn bị trước cả rồi.”

Thư Di vừa nghe, cảm kích vô cùng, thật tốt, sau này phải nhớ tăng lương cho Anh Ca...

Thức ăn vừa lên, Thư Di nhìn một chút, bảo Anh Ca các nàng đưa mấy cái đĩa sạch sẽ, sau đó đem bánh cuốn, một ít trái cây cùng với thức ăn mỗi thứ một ít đều lấy ra, nói với các nàng, “Các người mang cái này đi ăn đi, xem như là dùng bữa với ta!” Bởi vì Dận Chân đột nhiên tham gia, kế hoạch muốn ăn cùng các nàng đành phải bỏ đi, lấy nhiều thức ăn ngon cho các nàng một chút, xem như bồi thường đi!

Anh Ca cùng Thúy Châu thoáng nhìn nhau rồi hai người cùng tạ ơn, cầm hộp thức ăn đi ra.

Dận Chân đợi cửa đóng lại, ánh mắt nhìn nhìn về phía Thư Di, mở miệng như lơ đãng nói ra, “Nàng rất coi trọng bọn họ?”

Lúc này Thư Di đang cố gắng xới cơm vào miệng, nghe được câu hỏi của hắc, nghi hoặc phồng má nhìn hắc, rất nhanh nuốt cơm xuống, hỏi. “Vì sao nói vậy?”

“Không phải nàng để các nàng dùng bữa với nàng hay sao?” Dận Chân thờ ơ nói, đưa tay gấp một cái chân vịt, để vào trong chén của nàng.

Thư Di cắn đũa một chút rồi nhìn hắc, “Ừ~ nói vậy cũng không sai!” Nói xong, đũa gấp vào chân vịt, nhanh chóng để vào miệng, tiếp tục xé...

Dận Chân nhìn dáng vẻ tham ăn của nàng, khẽ lắc đầu thở dài, từ sau khi nàng mang thai, hình tượng thực nữ càng ngày càng cách xa nàng, mặc dù như vậy, hắc vẫn không kiềm được hành động gấp thức ăn cho nàng, nhìn nàng ăn ngon miệng như vậy, tâm tình của hắc cũng tốt hẳn lên!

Trong lúc hai người đang ngọt ngào ngào ngào ăn cơm thì Cao Phúc dẫn một gã sai vặt đến, gã sai vặt đó vừa thấy Dận Chân liền vội vàng tiến lên hành lễ, nói, “Nô tài Cầu nhi thỉnh an Vương gia, Vương gia cát tường!”

Dận Chân nhíu mày, hỏi Cao Phúc. “Ai vậy?”

Cao Phúc cung kính khom người trả lời, “Hồi Vương gia, ngài quên rồi, mấy ngày trước, ngài phân phó nô tài mua mấy người hạ nhân về, kẻ trước mắt ngài là một trong số đó!”

Nghe hắc nói vậy, Dận Chân liền gật đầu, ánh mắt dời về phía người vẫn luôn giữ tư thế thỉnh an, hỏi. “Bao lớn?”

“Hồi Vương gia, năm nay tiểu nhân chín tuổi!”

“Ừ, vừa rồi nghe người nói, người gọi Cầu nhi?”

“Hồi Vương gia, đúng vậy!”

Ngón tay Dận Chân khẽ gõ lên bàn, nói “Tên hơi thô tục!”

Cầu nhi vừa nghe, liền gộp lời. “Cầu Vương gia ban thưởng một cái tên cho nô tài!” Vừa nói liền quỳ xuống dập đầu.

Nghe hắn nói vậy, Dận Chân cũng bị sững sờ, đúng là hắn có suy nghĩ ban tên cho nó, không ngờ đứa nhỏ này lại cơ trí như vậy... Suy nghĩ một lát, Dận Chân mở miệng, “Người họ gì?”

“Hồi Vương gia, nô tài họ Lý.”

“Lý?” Dận Chân thì thầm nói nhỏ, chỉ chốc lát liền nói. “Liền gọi Lý Vệ đi!”

“Lý Vệ... Lý Vệ?!” Cầu nhi thấp giọng nói hai lần, sau đó tươi cười rạng rỡ nói. “Tạ Vương gia ban tên!”

Dận Chân vừa lòng gật đầu, xoay người lấy chén trà, liền thấy vẻ mặt ngờ ngác của Thư Di. “Sao vậy?” Dận Chân nhíu mày hỏi.

“...Lý Vệ?!” Thư Di dở khóc dở cười nhìn đứa nhỏ kia, nói nhỏ với Dận Chân. “Chàng để nó ngẩng đầu lên cho ta xem!”

Dận Chân ngây ngốc, nhưng chưa nói gì, trong ánh mắt kinh ngạc của Cao Phúc, hắn mở miệng nói. “Lý Vệ, người ngẩng đầu lên!”

Vừa dứt lời, Lý Vệ liền ngẩng đầu lên trong nháy mắt, Dận Chân liếc mắt nhìn, lại nhìn về phía Thư Di, chỉ thấy đôi mày thanh tú của nàng khẽ nhíu lại, hình như có chút kinh ngạc, lại như có chút than thở.

“Người đọc qua sách sao?” Thư Di đột nhiên hỏi khẽ.

Lý Vệ ngẩn ra, nhìn lại đôi mắt như có chút thâm ý của Thư Di, sau đó nhưng lại quên tránh đi, ngược lại Cao Phúc thấy, liền khiển trách hắn. “To gan, làm sao người dám nhìn thẳng vào chủ tử?”

Một tiếng khiển trách này đã khiến Lý Vệ hồi hồn lại, nó nhìn thấy mặt Dận Chân có vẻ không vui, cuống quýt dập đầu tạ tội. “Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết!”

“Quên đi, người trả lời đi!” Dận Chân không trách mắng, liền cho hắn đứng dậy đáp lời!

Lúc này Lý Vệ mới dám đứng lên, cúi đầu nói. “Hồi chủ tử, nô tài không đọc qua sách, cũng không biết chữ!”

Quả nhiên... Thư Di lộ ra vẻ mặt hiểu rõ, nghiêng đầu nói nhỏ bên tai Dận Chân. “Chàng tìm một tiên sinh dạy hắn đọc sách đi, để hắn đi theo học ít đạo làm người.”

Ánh mắt Dận Chân hơi phức tạp nhìn Thư Di, “Nàng thấy cần phải làm vậy sao?”

Thư Di gật đầu, chỉ nói lại một câu. “Rất cần thiết!”

Bình tĩnh nhìn nàng hồi lâu, Dận Chân quay đầu nói với Lý Vệ, “Từ ngày mai người liền đi theo gia đi! Trước đó gia sẽ tìm tiên sinh dạy cho người đọc sách biết chữ!”

Lý Vệ vừa nghe, sợ ngây người, cũng quên khiển trách vừa rồi của Cao Phúc, trực tiếp ngẩng đầu hỏi. “Vương gia, có thật không?”

Dận Chân không nói, ngược lại Thư Di cười gật đầu với hắn.

Lý Vệ thấy là thật, mừng rỡ như điên, muốn quỳ xuống dập đầu, lại bị Dận Chân ngăn lại, “Người đừng vội cao hứng, gia cho người làm một việc, nếu làm tốt, lời nói vừa rồi sẽ là sự thật, làm hỏng, người cũng không cần ở trong phủ này nữa!”

Lời nói vừa dứt, liền nghe tiếng ‘ùng ục ùng ục’ vang lên, mặt Lý Vệ đỏ bừng trong thoáng chốc.

Thư Di cười cười nhìn gương mặt xanh mét của Dận Chân, vui vẻ nói. “Cao tổng quản, lấy đĩa bánh bơ cuộn này cho hắn đi!”

Cao Phúc nhìn Dận Chân trước, thấy hắn không có phản đối, mới đưa tay nhận lấy cái đĩa, ra ý bảo Lý Vệ tạ ơn! Lúc này Dận Chân mới mở miệng, “Lý Vệ, người đi đến chỗ phúc tấn, chuyển lời của gia, bữa tối gia dùng tại Di Tâm Các, bảo nàng không cần chờ gia, gia dùng bữa tối xong sẽ đi thư phòng nhìn tấu chương một chút rồi sẽ đi nói chuyện với nàng.” nói xong, Dận Chân dùng một chút, hỏi hắn, “Đã hiểu chưa?”

Lý Vệ lặng yên lập đi lập lại những lời vừa rồi trong lòng một lần, liền cúi đầu nói. “Nô tài đều nhớ kỹ!”

“Ừ! Người đi ra ngoài trước đi, Cao Phúc, đưa cái đĩa cho nó, người lưu lại, gia có chuyện nói!”

“Đạ!”

Cao Phúc đưa đĩa cho Lý Vệ, Lý Vệ tạ ơn, liền đi ra ngoài, Dân Chân quay đầu lại nói với Cao Phúc. “Phái người nghe xem nó nói lại với phúc tấn như thế nào!”

“Nô tài hiểu rồi!” Cao Phúc cung kính trả lời.

“Ừ! Đi đi!”

Nhất thời, trong phòng chỉ còn lại Thư Di cùng Dân Chân hai người, Dân Chân trầm mặc không nói, chỉ cúi đầu uống trà, Thư Di cũng không nói gì, từng muỗng từng muỗng uống hết canh, hai người đều mang suy nghĩ của mình. . .

Về bên này, sau khi Lý Vệ ăn ngấu ăn nghiến hai cái bánh cuốn, nhìn nó đem phần còn lại dùng vải bao lại cẩn thận, để vào áo trong cho tốt, trong mắt Cao Phúc lộ ra vẻ khinh thường, đợi Lý Vệ cất tốt, liền ngẩng đầu cười nói với Cao Phúc. “Cao tổng quản, vật này không đáng giá gì, tiểu nhân giữ lại cho nương ta, về sau, tiểu nhân qua được ngày tốt, sẽ lại hiếu kính ngài!”

Cao Phúc bị lời nó nói làm cho sững sờ, ánh mắt khinh thường liền đông lại trên mặt, lát sau, hần mới chậm rãi bình thường lại, cười nhạt. “Làm khó người còn có phần hiếu tâm này!”

“Ân tri ngộ của Cao tổng quản đối với tiểu nhân, tiểu nhân suốt đời cũng khó quên!” Lý Vệ nghiêm mặt nói.

“Chờ ngày sau người thăng chức rồi hãy nói sau!”

...

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, đi đến viện của Na Lạp thị, mặt Lý Vệ không chút thay đổi nhìn về phía trước, trong lòng bắt đầu nghĩ ngợi: nữ tử vừa thấy vừa rồi (Thư Di) ở tại Tây viện, mà phúc tấn ở tại Đông viện. . . Hần đảo mắt đánh giá mọi nơi, mấy viện bên cạnh đều có treo lồng đèn đỏ, trong lòng bắt đầu suy nghĩ, xem ra nữ quyến trong phủ đều ở bên này, như vậy vị kia ở Tây viện có phải là có gì bất đồng hay không?

Đang nghĩ ngợi, người đi vào thông báo đã đi ra, mời bọn họ vào! Cao Phúc đứng yên tại chỗ, vỗ vỗ vai Lý Vệ nói. “Người đi đi!”

Lý Vệ gật đầu, đi vào cùng với người thông báo kia!

Vừa vào đại sảnh, chợt nghe bên trong có nha hoàn nói. “Phúc tấn, người đến!”

Lý Vệ cuống quýt cúi đầu chạy qua, liền quỳ xuống đất dập đầu. “Nô tài Lý Vệ thỉnh an phúc tấn, phúc tấn cát tường!”

“Ừ ~ đứng lên đi!” Một giọng nói dịu dàng hòa ái truyền đến.

Lý Vệ run run, liền hồi thần nói. “Tạ phúc tấn!”

Na Lạp thị thấy nó cũng là đứa trẻ, liền nhún mày, nói “Người trông rất lạ.”

“Hỏi phúc tấn, tiểu nhân vừa mới vào phủ!”

“Lý ~ Vệ ~ sao? Tên không tệ!” Na Lạp thị khẽ cười.

“Hỏi phúc tấn, đây là tên do Vương gia vừa mới ban thưởng cho nô tài!”

Na Lạp thị cả kinh, “Người làm việc ở đâu?”

“Hỏi phúc tấn, tiểu nhân là người hầu bên cạnh Vương gia.”

“Ừm ~” nghe hần nói thế, Na Lạp thị gật đầu. “Vương gia bảo người đến đây là có chuyện gì dặn dò?”

Lý Vệ gật đầu. “Vương gia nói, ngài dùng bữa tối tại Di Tâm Các, bảo phúc tấn không cần chờ ngài, ngài dùng bữa xong sẽ đến thư phòng xem tấu chương, trễ chút sẽ đến trò chuyện cùng phúc tấn.”

Nghe vậy, Na Lạp thị cười một tiếng. “Làm khó người đến nói rồi! Ta hỏi người, người có gặp được Nữu Cổ Lộc chủ tử?”

Lý Vệ ngần ra, liền nghiêm mặt trả lời. “Nô tài chỉ biết trong phủ này trừ Vương gia là chủ tử ra, cũng chỉ biết phúc tấn là chủ tử của nô tài, không biết Nữu Cổ Lộc chủ tử gì cả.”

Hần vừa dứt lời, Na Lạp thị liền cười. “Nghe xem xem, chẳng trách nó được Vương gia coi trọng như vậy, cái miệng đó thật là biết nói chuyện!”

“Nô tài nói đều là. . .” Lý Vệ vừa định cãi lại, đã bị Na Lạp thị ngăn cản, “Thôi, không cần nói những lời nịnh nọt này, Nữu Cổ Lộc chủ tử mà ta nói là chủ nhân của Di Tâm Các, người chưa được gặp?”

Thì ra là cô gái kia à, “Nô tài đã ra mắt.”

“Sao? Thân thể nàng thoát nhìn thế nào?”

Nghe giọng nói nàng có chút hơi vội vàng, tâm tư Lý Vệ liền bay chuyển thật nhanh. “Dạ ~ thoát nhìn tinh thần có vẻ rất tốt!” nó nói lời hàm hồ.

“Như vậy...” Na Lạp thị hí hóp mắt, trầm tư chốc lát. “Người đi xuống trước đi!”

“Dạ!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: You Are Not Alone

Lý Vệ vừa bước ra khỏi cửa viện, không biết Cao Phúc vọt nhanh ra từ chỗ nào, khiến cho Lý Vệ bị dọa đến hoảng sợ, nhìn rõ mới thấy là hắn, mới thẳm nhả khí ra nói “Cao tổng quản...”

“Ừ!” Cao Phúc đáp lại ngoài miệng mà cặp mắt nhỏ hẹp kia cũng không ngừng nhìn chăm chú vào Lý Vệ.

“Cao tổng quản, ngài nói xem tiểu nhân có cần đi đến chỗ Vương gia để đáp lời sao?” Lý Vệ dè dặt hỏi hắn.

Lông mày Cao Phúc khẽ nhướn, nhẹ nhàng khoát tay áo nói. “Không cần! Hôm nay người về nhà trước đi, người không phải còn có đồ mang về cho nương hay sao?” Cao Phúc vừa nói vừa đảo mắt đến trước ngực Lý Vệ, “Sáng sớm mai đi đến cửa thư phòng ở Tây viện đợi đi, đừng tới chậm, nếu dám ngủ đến mặt trời mọc, ta sẽ phạt người thật nặng!”

Lý Vệ vừa nghe, liền chấp tay nói, “Nô tài không dám!”

“Đi thôi!” Ánh mắt Cao Phúc đảo đến cửa lớn, nói.

Lý Vệ cao hứng hành lễ với hắn, nói. “Cảm ơn Cao tổng quản.” Nói xong liền chạy nhanh đi.

Cao Phúc nhìn theo bóng lưng hấp tấp chạy đi xa của hắn, thầm nghĩ: có cơ trí, nhưng cũng khó thoát khỏi tính trẻ con, cũng phải dụng tâm bồi dưỡng mới được. Nghĩ vậy, hắn khẽ đưa tay phủi bụi trước ngực, xoay người đi về phía Di Tâm Các, hắn biết phải nói thế nào với Vương gia!

Lúc này ở phòng phía tây của Di Tâm Các, Thư Di đang diễn tả cảnh đẹp mà Thi Hạo Thiên dẫn nàng đi xem mặt trời mọc lần kia một cách thật sinh động cho Anh Ca, tiểu nha đầu nghe như say như mê, trên mặt không tự chủ được mà hiện lên vẻ mơ ước, thấy mặt trong lòng Thư Di thật vui. Ở gian ngoài, Dận Chân đang phê duyệt một số tấu chương tạm thời đưa đến trong sổ tích lũy mấy ngày qua, thỉnh thoảng cũng để bút xuống, lắng nghe vài câu trong cuộc trò chuyện của các nàng, khi hắn nghe được lúc Thư Di lừa gạt Anh Ca, sẽ không nhịn được mà khẽ lắc đầu, mà vẻ phiền lòng và u sầu vì nhìn tấu chương cũng biến mất trong nháy mắt.

Đáng tiếc sự ảm áp như vậy cũng không kéo dài lâu, vì Cao Phúc đã tới.

“Gia, là như vậy...” Cao Phúc nói nhỏ vài câu vào tai Dận Chân, sắc mặt Dận Chân hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã trở lại bình tĩnh như thường.

“Ta đã biết, người đi xuống trước đi!” Dận Chân nhàn nhạt nói.

Cao Phúc cúi người “Nô tài cáo lui!”

Đợi đi rồi, Thư Di đi ra từ trong phòng, thấy vẻ mặt Dận Chân như đang suy nghĩ, tò mò hỏi, “Lý Vệ làm hỏng việc?”

Dận Chân lắc đầu, “Không có.”

Thư Di thấy hắn không chịu nói nhiều, cũng không hỏi nữa. Dận Chân mỉm cười nhìn nàng xoay người châm trà, hắn liền thích điểm này của nàng, không như các nữ nhân khác, chuyện gì cũng tra hỏi, rất ồn ào!

Nữ nhân kia đang cầm chén trà quay lại, nhìn thấy hắn đang ần ần đưa mắt nhìn nàng chăm chú, mặt không khỏi đỏ lên, gắt giọng, “Nhìn gì? Chưa thấy người châm trà hay sao?”

Dận Chân mê muội nhìn dáng vẻ đáng yêu mang theo xấu hổ của nàng, nhìn không được đứng dậy kéo nàng ngồi vào lòng mình, dán vào tai nàng nói đùa, “Gia là đang nhìn con trai của gia” vừa nói tay vừa đặt lên bụng Thư Di, giả vờ kinh ngạc nói, “A, đã lớn vậy, mặc đồ của phũ nữ Mãn Thanh cũng không thấy rõ đáng người!”

Thư Di bị hơi thở ấm áp của hắn khiến cho đỏ mặt đến mang tai, đầu tránh sang một bên, tránh đi môi hắn đang dán bên tai mình, nhủ thầm nói. “Chàng không nói ta đều đã quên rồi, hôm nay ta cảm thấy thân thể có chút không đúng lắm!”

Dận Chân vừa nghe, vội vã, “Chỗ nào không thoải mái?”

“Bụng... Lúc trước đều có dấu hiệu thai đập dù rất nhỏ, hôm nay lại một chút cảm giác cũng không có, nói lại cũng không phải hôm nay mới có cảm giác này, bắt đầu từ lúc chúng ta rời đi núi hoang, ta liền bắt đầu không có chút cảm giác tồn tại của thai nhi!” Thư Di che bụng, vừa nhớ lại vừa nói, càng nói ánh mắt càng khẩn trương...

Dận Chân trở mắt nhìn nàng, bắt đầu từ lúc rời đi núi hoang... Chẳng lẽ là vì một lần trên xe của bọn họ? Cũng đã làm bị thương nó?... Nghĩ đến đây, Dận Chân đỡ nàng đứng dậy, chính mình cũng đứng lên theo, nói. “Ta bảo thái y đến đây xem cho nàng!” Vừa nói vừa đi đến ngoài cửa.

Thư Di hoảng sợ nắm lấy tay áo của hắn, cười một tiếng. “Hôm nay quá muộn, hơn nữa lúc xế chiều đã xảy ra chuyện kia, người cả phủ đều biết đại khái, lúc này lại vì ta mà vội truyền thái y, không tốt! Ngày mai đi!”

“Không được!” Chuyện con nôi dòng lại có thể nào xem như trò đùa như vậy! Sắc mặt Dận Chân trầm xuống đến đáng sợ.

Thư Di biết nếu không thể thuyết phục hắn, tối nay không chỉ phải gặp thái y mà Dận Chân cũng có thể sẽ tức giận, nàng suy nghĩ một chút, mềm giọng nói. “Dận Chân, thân thể của ta chính ta rõ ràng, đứa bé này, không chỉ chẳng coi trọng, ta cũng rất xem trọng, chờ mong của ta với nó cũng không ít hơn chàng...” Nàng còn chưa nói xong đã bị Dận Chân cắt lời. “Nếu vậy, càng cần phải truyền thái y.”

... “Ta không phải không muốn truyền thái y, mà là tối nay thật sự không muốn kéo dài nữa, Dận Chân, chàng nghĩ lại đi, thái y tới, ta còn phải thay quần áo, kéo rèm, vân vân, hôm nay ta mệt chết đi, không muốn kéo dài nữa...” Trong giọng nói Thư Di lộ rõ vẻ vô lực cùng với giữa đôi mày có thể thấy rõ mệt mỏi, khiến trái tim Dận Chân như dừng lại, một hồi lâu, hắn không nói gì cả, chỉ nắm chặt tay phải của Thư Di.

Biết hắn chịu thỏa hiệp, Thư Di cười mỉm đẩy hắn. “Không phải chàng còn muốn đi đến chỗ Na Lạp phúc tấn nói chuyện một lát sao? Giờ đi đi.”

Dận Chân vừa định nói nàng tối nay không đi, chợt nghe giọng nói mềm mại của Thư Di vang lên, “Ta chờ chàng trở lại!” Dận Chân nhíu chặt mày, thờ dãi nói. “Ừ ~ nàng lên giường nằm trước!”

Thư Di khẽ gật đầu, nhu thuận mặc hắn ôm đến trên giường, nàng đưa tay kéo chăn lên cao, chỉ chừa lại đôi mắt, đôi mắt to sáng ngời e lệ nhìn Dận Chân, lông mi của nàng dày đậm như lá hương bồ hơi hơi rung động, thỉnh thoảng còn tình nghịch nháy mắt mấy cái, giống như đang nói: ta rất ngoan, chàng mau đi đi!

Dận Chân vỗ vỗ chăn trên người nàng, đứng dậy rời đi.

Lại nói về phía Na Lạp thị bên này, Lý Vệ chân trước vừa đi, nàng liền nói với ma ma đứng bên cạnh, “Thì ra Nữ Cổ Lộc thị ngã bệnh muốn tỉnh dưỡng là nói dối!”

Ma ma kia thở dài một tiếng, “Phúc tấn, lần kia không phải Bách Hợp tự mình đi xem hay sao?”

“Không giống với...” Na Lạp thị cười khò lắc đầu, “Không giống với, mặc dù Bách Hợp đã chứng thật, chỉ là trong lòng ta còn tồn tại một chút suy nghĩ...” Tình cảm vợ chồng nhiều năm của nàng cùng Dận Chân vẫn rất hòa thuận, cho dù hiện tại trong lòng Dận Chân đã bị người khác chiếm giữ, nàng vẫn vô cùng tự tin, chính mình vẫn có một vị trí trọng yếu trong lòng hắn, mà phần tự tin này đều đến từ hành động của Dận Chân đối với nàng, giống như Cảnh thị giả mang thai là chuyện tư mật như thế, cũng như buổi tối tâm tình của hắn cùng Nữ Cổ Lộc thị, hắn cũng sẽ không giấu diếm chính mình: giữa bọn họ lúc đó là hoàn toàn không có lời nói dối nào tồn tại. Tuy nhiên, phần tự tin cuối cùng này cũng bị đánh vỡ nát...

Ma ma nhìn vẻ mặt sầu khổ của Na Lạp thị mà đau lòng vô cùng, suy nghĩ một chút, hai tay run rẩy đưa ra ngoài, muốn ôm nàng vào lòng mình, Tâm Lan của bà từ nhỏ cũng rất khổ cực, bởi vì nàng là con vợ cả, cho nên trách nhiệm về sự thịnh vượng của Ô Lạt Na Lạp gia tộc đều nằm trên vai nàng... Nghĩ tới, tay ma ma càng ôm chặt hơn.

Na Lạp thị vui mặt vào lòng ma ma, nước mắt không chịu khống chế nữa mà tràn ra, hiện tại cái gì nàng cũng không có, con trai, Dận Chân... còn có thể là địa vị sau này, nàng cố gắng lâu như vậy, vì gia tộc, vì a mã ngạch nương nàng, kết quả là cái gì cũng không chiếm được, bị ai biết bao?

Dần dần, vạt áo trước của ma ma bắt đầu thấm ướt, sau đó ướt dẫm một mảnh, cái gì bà cũng không nói, chỉ là nhe nhẹ vổ sau lưng của Na Lạp thị, khóc ra cũng tốt, đứa nhỏ này quá khổ! Nhưng Nữ Cổ Lộc thị kia có thể bình yên mà trở về, kia mới khiến bà kinh ngạc vô cùng!

Ước chừng qua thời gian một chung trà, chợt gã sai vặt bên cửa đi vào nói. “Vương gia vào viện!” Khiến cho Na Lạp thị đưa mắt từ trong lòng ma ma ra, đưa tay vuốt vuốt tóc, lại bối rối liên giọng kêu Bách Hợp, muốn nàng chỉnh trang cho mình nhanh một chút, đợi tất cả đều thu thập thỏa đáng, Dận Chân cũng bước vào phòng!

“Vương gia cát tường!” Na Lạp thị phát khản cúi người hành lễ, nói.

Dận Chân đưa tay đỡ nàng dậy. “Đứng lên đi!” Vừa nói vừa ngồi xuống ghế chủ vị!

Lúc này, Bách Hợp cũng dâng trà hương lên, lui đến một bên hầu hạ!

Na Lạp thị thong thả bước đến bên cạnh, cười hỏi. “Nữ Cổ Lộc muối muối không sao chứ?”

Dận Chân ngần ra, nhớ đến bữa tối là mình vội vàng chạy đi từ nơi này tới Di Tâm Các, khó trách nàng sẽ hỏi như vậy, cũng cười một tiếng. “Sáng mai còn phải mời thái y đến xem.”

Na Lạp thị khẽ gật đầu. “Vương gia cũng phải chú ý đến thân thể mình nhiều một chút mới đúng! Thần thiếp thấy mấy ngày nay ngài ho rất nhiều!”

Nghe ra sự ân cần trong giọng nói của nàng, Dận Chân để chén trà xuống, ánh mắt dịu dàng, thấy nàng đứng bên cạnh mình, đưa tay kéo tay nàng nói. “Nàng cũng vậy! Từ lúc ở quan ngoại trở về thì thân thể cũng luôn không tốt, chắc là chuyện trong phủ quá mức nặng nề, khổ cực nàng rồi!”

Nghe vậy, trong lòng Na Lạp thị đau xót, nước mắt vừa mới nén xuống, dường như lại muốn thoát khỏi không khí, nàng cuống quýt hít sâu vài cái, nỗ lực kéo chúng trở lại, mới cười nói. “Đây là thần thiếp nên làm!”

Dận Chân hí hửng đánh giá tỉ mỉ nàng một cái, nhìn gương mặt gầy gò của nàng, trái tim cũng sưng lại, chặt vật xoay mất đi, chỉ vào ghế bên cạnh nói. “Ngồi đi, cùng gia trò chuyện, mấy ngày nay cũng không tâm sự với nàng.”

“Dạ ~” Na Lạp thị đáp ứng, nhu thuận ngồi xuống bên cạnh hắn.

Hai người chàng một lời ta một câu trò chuyện thật sự là thích ý! Mãi đến khi bên ngoài truyền đến tiếng trống canh, Dận Chân mới chợt nhận ra thời gian đã trôi qua nhanh như vậy!

Hắn phải đứng dậy rồi đi, lại cảm giác đã trễ thế này còn đi ra từ phòng nàng thật sự là làm khó Na Lạp thị, nếu lưu lại, lại lo lắng tình huống của Thục Di, lúc đang tự hỏi, Na Lạp thị đã nhẹ nhàng mở miệng, “Vương gia, lúc này không còn sớm, vốn muốn lưu ngài lại nghỉ ngơi, chỉ là mấy ngày nay thân thể Niên muội muội luôn không tốt, ngài lại không có ở trong phủ, hôm kia có chị dâu nàng đến xem, sắc mặt dường như có chút ngưng trọng, chắc là bệnh thật sự nghiêm trọng đi, không bằng ngài đi nhìn một cái? Thiếp thân dù có đi nhiều lần cũng không bằng ngài đi một lần, thần thiếp đánh giá bệnh này của nàng, sợ là do tương tư mà ra đi!” vừa nói, Na Lạp thị cúi đầu nở nụ cười, đợi đến lúc nàng nhìn thấy bộ dáng ngầy ngẩn của Dận Chân, cười càng nhiều hơn, chỉ có thể dùng khăn che miệng lại, miễn cho khí lạnh cũng đi vào!

Biết nàng là chăm sóc mình, trong lòng Dận Chân tràn ngập cảm kích, hàn huyên vài câu, nhắc chân rồi đi.

Na Lạp thị đứng dậy tiễn hắn ra cửa, nhìn bóng lưng của hắn, nàng yên lặng buông xuống khăn tay đang che lấy nụ cười khổ bên khóe miệng, ánh mắt có chút suy sụp, nàng chỉ có thể ở tại nơi hắn không nhìn thấy mà hiển lộ ra tính tình thật sự của chính mình...

Ai ngờ Dận Chân vừa bước ra khỏi cửa phòng liền rút về, quay người lại muốn nói với nàng, đột nhiên nhìn tới vẻ mặt thất lạc mà Na Lạp thị không kịp thu lại, thân thể liền cứng đờ tại chỗ!

Na Lạp thị cũng kinh ngạc, không nghĩ tới hắn sẽ đột nhiên xoay người trở lại.

Hai người trầm mặc một lát, Dận Chân đánh vỡ cảnh tượng bế tắc trước mắt, chỉ thấy hắn lấy ra một hộp vuông nhỏ từ trong áo trong, đưa cho Na Lạp thị, dưới ánh mắt khó hiểu của nàng, giải thích, “Mấy ngày trước đi ra ngoài làm việc, tình cờ nhìn thấy đôi vòng tai này, cảm thấy rất tốt, liền mua, không biết nàng có thích hay không!”

Na Lạp thị khiếp sợ vô cùng, run tay mở hộp ra, một đôi hoa tai hình hình hoa mai bằng lưu ly càng phát ra ánh sáng long lanh trong suốt dưới ngọn đèn mờ nhạt, nàng vừa thấy đã yêu, giọng nói mang theo chút khó tin mà hỏi, “Gia, thật là cho thần thiếp sao?!”

Dận Chân đỏ mặt lên, nói nhỏ. “Ừ! Ta giúp nàng đội đi!” Vừa nói, vừa đưa tay cầm lấy hoa tai, muốn mang cho Na Lạp thị!

Lúc này Na Lạp thị đã sớm bị vui mừng cùng ngọt ngào khiến cho mơ màng cũng không biết nên làm cái gì, chỉ có thể ngây ngốc đứng tại chỗ, nhìn Dận Chân từng chút từng chút đến gần mình!

Đột nhiên trên tai cảm thấy lạnh lạnh, nàng theo phản xạ mà đưa tay sờ lên, biết hắn đã mang tốt cho mình, nhẹn không được quay đầu lại hỏi hắn. “Đẹp mắt sao?”

Dận Chân gật đầu, “Nhìn rất đẹp!”

Na Lạp thị khẽ cười ngượng ngùng, thoáng chốc mặt mày tràn đầy, thấy vậy trong lòng Dận Chân càng thêm áy náy, suy nghĩ một lát, vẫn là không nói gì cả, chỉ vỗ vỗ tay nàng mang ý trấn an, sau đó rời đi.

Ra khỏi cửa viện, hắn lại xoay người nhìn một chút, cúi đầu thăm than, đôi hoa tai này vốn là lễ vật sinh nhật hắn mua cho Thục Di, hiện tại hắn không phải là hối hận vì xúc động nhất thời của mình mà mang tặng cho người khác, chỉ là trong lòng có chút cảm xúc khó nói nên lời, không vì gì khác, chỉ là vì về mừng rỡ mà Na Lạp thị lộ ra lúc nhận được lễ vật, chỉ vì một tiếng cười ngượng ngùng của nàng, chỉ vì sự thông tuệ của am hiểu lòng người của nàng...

Thu tinh thần lại, bước chân của Dận Chân bước về tiểu viện của Niên thị, ám chỉ trong lời của Na Lạp thị, Dận Chân đã sớm hiểu rõ, Niên Canh Nghiêu vừa thăng quan, nữ nhân của hắn sẽ tới phủ nhìn Niên thị?! Hừ, trò xiếc nhỏ nhố ấy trong mắt hắn còn không đáng xem! Nhưng, lúc này là lúc dùng hắn, cũng cho bọn họ nếm chút mùi ngon ngọt đi!

Vì thế đợi đến lúc Dận Chân trấn an xong Niên thị đã là giờ Thân canh ba, hấn nghĩ là lúc này Thư Di đã sớm ngủ, ai ngờ vừa bước vào phòng, con mắt của Thư Di liền mở ra trong nháy mắt, nhìn đến là một đôi mắt sáng rõ, căn bản là không giống bị người đánh thức!

Dận Chân vừa cởi áo choàng vừa nhú mồm hỏi nàng, “Sao còn không nghỉ ngơi?”

Thư Di chu chu miệng, “Ta cũng không biết, đúng là không chút nào buồn ngủ!”

Dận Chân cất bước đến trước mặt nàng, ngồi xuống bên mép giường, nói. “Lúc trước nàng vừa dính gối là đã ngủ, hiện tại lại khó ngủ, có thể thấy là thân thể cũng không tốt, gia phái người đi mời Vương thái y đi, nếu nàng sợ người khác nhìn, lúc này đêm cũng đã khuya, lạng lẽ mời tới sẽ không có người phát hiện.”

Thư Di lắc đầu, đưa tay từ trong chăn ra, cầm tay hấn, nói. “Ngày mai đi! Người ta vô cùng lười biếng, nếu thấy người khác cũng thấy phiền.”

Nghe nàng nói vậy, trong lòng Dận Chân ngọt ngào, cố ý phụng phịu, hỏi. “Vậy gia ở đây, nàng không phiền?”

“Chàng cũng không phải người khác!” Thư Di tức giận lườm hấn một cái.

“Ta đây là người gì của nàng?” Dận Chân hỏi như đang đùa chọc, kỳ thật trong lòng vô cùng khẩn trương chờ đợi với câu trả lời của nàng.

Thư Di hé miệng, nói. “Chàng đi vào ta nói nữa! Nhìn xem tay chàng lạnh như vậy!” liếc mắt oán trách Dận Chân chỉ mặc áo đơn mà ngồi, xóc chân bấu môi với hấn.

Thấy thế, Dận Chân đứng dậy nằm xuống, không đợi Thư Di đắp chăn tốt cho hấn, hấn lại hỏi. “Trả lời của nàng?”

Thư Di thấy hấn nóng lòng như vậy, vừa bực mình vừa buồn cười, “Chàng là phu quân của ta, cái này cũng không biết sao? Còn phải hỏi?”

“...” Dận Chân nhìn nàng hồi lâu, mới nghiêm túc mở miệng, “Gia là hỏi suy nghĩ trong lòng nàng!”

Thư Di bị ánh mắt cháp nhất nghiêm túc của hấn nhìn đến thẹn thùng, xoay mặt đi, hàm hồ nói. “Cái gì mà suy nghĩ trong lòng? Chàng đến cùng là muốn hỏi cái gì?”

Thấy nàng tránh đi ánh mắt của mình, trong lòng Dận Chân trầm xuống, nàng không có khả năng không biết mình muốn hỏi gì, nói vậy là chỉ có một khả năng, nàng vẫn còn cảnh giác với hấn, nghĩ đến đây, Dận Chân cũng không muốn hỏi nữa, đưa tay ôm nàng nói. “Thôi, nói giỡn mà thôi. Ngủ đi!”

Thư Di nghi hoặc nhìn hấn một chút, thấy trên mặt hấn cũng không có không vui, mới yên tâm gật đầu, ngủ thật say trong ngực hấn ~

Nửa đêm, Dận Chân bị cảm giác ẩm ướt lạnh lẽo từ cánh tay truyền đến đánh thức, hấn quay đầu nhìn lại, không biết vì sao Thư Di đã đổ một thân mồ hôi lạnh, hơn nữa trong miệng còn không ngừng ni non gì đó, cảm giác ẩm ướt trên tay hấn nhất định là do mồ hôi lạnh của nàng làm ẩm!

“Thư Di ~ Thư Di?” Dận Chân thấp giọng kêu người đang mơ thấy ác mộng kia.

“A a ~” Thư Di kêu rên, chậm rãi mở mắt ra, mắt đầy sương mù nhìn Dận Chân, giọng nói mang theo chút khàn khàn hỏi. “Làm sao vậy?”

“Nàng thấy ác mộng?”

Nghe vậy, Thư Di sờ sờ cái trán còn đầy mồ hôi, híp mắt suy nghĩ một chút, “Ta mơ thấy con của chúng ta đang ngủ say trong bóng đêm, luôn không nhúc nhích... Tựa như... Tựa như đã chết vậy... Ta lắc nó, gọi nó, nó cũng không tỉnh, Dận Chân, 5555, có phải không... con của chúng ta đã...”
Thư Di nhào vào lòng Dận Chân khóc lóc.

Trái tim Dận Chân như bị đao đâm vào, hấn nhìn Thư Di đang sợ hãi không yên, khắc chế tâm tình lo âu của mình để an ủi nàng. “Không có chuyện gì, chỉ là một giấc mộng thôi! Trời cũng sắp sáng, đợi vừa qua hừng đông gia sẽ mời thái y đến nhìn nàng một cái! Nàng ngủ tiếp đi, coi chừng mắt bị thâm quầng.”

Thoáng nhìn đôi mắt của hấn đã có chút có quầng đen, Thư Di nghe lời gật đầu, đau lòng nói với hấn. “Chàng cũng thế, đôi mắt cũng đã đen rồi!”

Đợi chân trời vừa hiện ra chút ánh sáng, Dận Chân liền phái người đi thái y viện mời thái y đến chẩn trị cho Thư Di.

“Vương thái y, thân thể của nàng không có việc gì chứ?” Thấy lúc thái y bắt mạch hơi hơi nhú mồm lại, Dận Chân trầm giọng hỏi.

Thái y kia lại chẩn một lát, mới đứng dậy nói. “Vương gia, có thể ra gian ngoài nói chuyện?”

Dận Chân liếc mắt để rèm giường xuống, yên lặng gật đầu, đi ra ngoài trước.

“Nói đi, tới cùng là thế nào?”

“Vương gia chó vợ! Theo trên mạch tượng nhìn xem, thân thể vị phu nhân này không có trở ngại, chỉ là...” Vừa nói, Vương thái y nhú mồm.

“Chỉ là cái gì?” Nhìn ông ấp a ấp ứng, Dận Chân cũng vội vàng.

“Hồi Vương gia, hạ thần... hạ thần cảm giác mạch tượng của thai nhi rất yếu ớt.”

“Có ý gì?” Dận Chân kinh ngạc, “Chẳng lẽ là sảy thai?”

Vương thái y lắc đầu, “Không giống dấu hiệu sảy thai, nguyên nhân cụ thể thì hạ thần không chẩn ra, mạch tượng loại này giống như người thường ngủ say vậy, tim đập thông thả...”

Một câu nói của hân gọi lên suy nghĩ của Dận Chân, tối hôm qua Thư Di cũng nói là đứa nhỏ trong mộng cũng ngủ say, “Được rồi, ta đã biết, người lui xuống trước đi!”

“Vi thần cáo lui!” Vương thái y cúi người lui ra ngoài.

Dận Chân nhìn ông lui ra ngoài, mới sửa lại về mặt cho tốt rồi bước vào phòng, lúc này nha hoàn đã sớm kéo rèm lại, Thư Di mỉm cười hỏi hân. “Thế nào?”

Dận Chân cứng lại, lời nói dễ dàng đã sớm nghĩ ra lại không nói ra miệng được, vì vậy quyết định ăn ngay nói thật. “Thái y cũng tra ra mạch tượng thai nhi giống như là đang ngủ say.”

“Thật sao...” Thư Di nói nhỏ, giọng nói bình tĩnh cũng không nghe ra mừng giận gì của nàng.

“Gia muốn mang nàng đi Quảng Tế Tự nhìn một cái, Hằng Minh đại sư không chỉ có y thuật cao minh mà kiến thức cũng rộng rãi, có thể ông ấy có thể đoán ra nguyên nhân.”

“Chỉ có thể như vậy!”

Hai người dùng xong bữa sáng, tránh né tai mắt, từ cửa sau lặng lẽ ra phủ, ngồi trên xe ngựa đi thẳng đến Quảng Tế Tự.

Trong sương phòng

Hằng Minh đại sư vừa vuốt chòm râu vừa bắt mạch cho Thư Di, mày của ông lúc thì nhăn lại lúc thì giãn ra, khiến Dận Chân cùng Thư Di lo lắng phập phồng.

Cuối cùng, ông thu tay lại, vuốt râu cười nói với Thư Di. “Gần đây nữ thí chủ có bị rần cắn qua?”

Lời này vừa nói ra, hai người đều ngẩn cả người, Dận Chân phản ứng trước nhất liền nói. “Đại sư nói đúng, mấy ngày trước nàng đã bị một con rắn gây thương tích, chỉ là không biết, thương tích này cùng dị trạng của thai nhi có quan hệ gì?”

Hằng Minh cười một tiếng. “Đây quả là kỳ duyên của nữ thí chủ! Nữ thí chủ có thể đem tình huống lúc đó nói tỉ mỉ từng chút cho lão nạp nghe một chút được sao?”

Thư Di thoáng suy nghĩ một chút, mở miệng kể lại. “...Lúc ấy ta cảm thấy thân thể càng lúc càng mềm cũng càng lạnh, thần trí từ từ lâm vào bóng tối, còn lại cái gì cũng không biết!”

Hằng Minh nghe nàng nói vậy, thờ dài nói. “Thi thí chủ đây là người có tình có nghĩa! Không dỗi gặt hai vãi, lão nạp từng nghe một ít đồn đãi về con rắn đó, lời đồn nói con rắn này không phải là rắn, mà là con thứ hai của rồng, tên là Ly Vằn, xem như thần vật, nó luôn thủ hộ một viên linh đan, trong truyền thuyết nói có thể trị trăm bệnh cũng có thể kéo dài tuổi thọ, không chừng là hai vật này đều bị nữ thí chủ lấy được rồi!”

“Đứa nhỏ của ta...” Thư Di đưa tay khẽ sờ bụng mình.

Hằng Minh hiểu rõ lời nói chưa hết của nàng, cười cười nói. “Đứa nhỏ này cũng là một đứa trẻ rất có phúc khí, nếu như không phải ngày thường nữ thí chủ chăm chỉ tu thân dưỡng tính, ăn uống đạm bạc, mệnh đứa bé này là không lâu! Nơi này vốn có duyên cớ, đạo gia nói nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, mà vạn vật lại phân thành âm dương, người âm, như nữ nhân, khí nặng mà lạnh, âm mà lạnh. Người dương, như nam nhân, khí thanh mà cứng, nhẹ mà nóng. Ly Vằn kia vốn là cực hàn vật, bị nó cắn một cái, hàn khí tự nhiên sẽ xâm nhập cơ thể, nếu là nam tử còn tốt, có thể chống đỡ một hồi nửa khắc. Nếu là nữ tử có âm khí rất nặng, ngược lại lại thúc đẩy tử vong, bản tăng sở dĩ nói quý công tử có phúc, đều là vì bình thường nữ thí chủ đều dùng thức ăn chống hàn, cho nên đã bảo vệ tánh mạng của nó.”

“Như vậy là nó không có nguy hiểm đến mạng sống?” Thư Di hỏi.

“Không sao cả! Chỉ là bị đan dược này ảnh hưởng nên mạch tượng mới khác thường, chỉ cần chờ nó thích ứng là tốt.”

Nghe vậy, Dận Chân cùng Thư Di đều thờ phào nhẹ nhõm, nhìn nhau cười.

“Đã vậy, chúng ta liền cáo từ, quấy nhiễu thời gian tu chân hồi lâu của đại sư, thật sự là không đúng.”

“Vương gia đừng đa lễ! Đó cũng là do duyên phận của chúng ta!” Hằng Minh chấp tay trước ngực, nói.

...

Trên đường trở về, không khí rõ ràng đã thay đổi rất nhiều

Dận Chân sờ sờ bụng của Thư Di, buồn cười nói. “Đứa nhỏ này, còn chưa sinh ra đã đem chúng ta quấy phá đến nghiêng trời lệch đất, thật sự là...”

Thư Di liếc mắt coi thường. “Lại không liên quan đến con ta.”

“Nàng nha ~” Dận Chân nhéo mũi nàng. “Còn không sinh đã bao che cho con như vậy, người xưa nói đúng, từ mẫu nhiều bại con.”

“...” Thư Di dẩu dẩu môi, không nói lời nào, trong lòng nàng cũng đồng ý lời này, nhưng đồng ý thì đồng ý, nghe hấn oán trách con, nàng cũng khó chịu.

Thấy nàng không nói, Dận Chân kéo nàng vào lòng, nói nhỏ. “Có hai người, thật tốt!”

Nghe vậy, Thư Di đột nhiên ngừng đầu nhìn hấn, thấy trên mặt hấn có thêm vẻ vui vẻ, đã bớt đi nét cô độc, trái tim như cứng lại, đưa tay ôm lấy eo hấn nói. “Dận Chân, ta hát cho chàng nghe đi.”

“Tốt!” Hấn cúi đầu đồng ý.

Another day has gone, I'm still all alone

How could this be?

You're not here with me

You never said good-bye, someone tell me why

Did you have to go and leave my world so cold?

...

Bài hát tình ca 《YOU ARE NOT ALONE》thâm tình quanh quẩn trong xe ngựa, Thư Di không biết Dận Chân có nghe hiểu tiếng Anh hay không, nàng chỉ biết là, khi thấy hấn tịch mịch, trái tim nàng sẽ chua xót, sẽ đau... Lời hứa thứ này, nàng không muốn lại tin tưởng, mặc dù nàng sẽ không nói, nhưng nàng nguyện ý dùng hành động thể hiện, dùng cả đời để chứng minh, nàng sẽ cùng hấn, vì hấn mà đuổi đi sự âm lãnh cùng chỗ trống trong cuộc đời hấn...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Thấy Người Ta Cúi Đầu Mà Khinh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.